

T
à
l
y

T
h
l
a
n
h

HÓA
RA

BỒI VƯỜN

MỚI LÀ
THÊ THÂN

Editor: Jas, Ngọc

Mục lục

- Chương 1: 1: Hồi Kinh
- Chương 2: 2: Mộng Tưởng Mơ Hồ
- Chương 3: 3: Sơn Trì Viện
- Chương 4: 4: Vào Cung
- Chương 5: 5: Gặp Lại Người Xưa
- Chương 6: 6: Canh Gà Và Nấm Thông Hàm
- Chương 7: 7: Cảnh Cáo
- Chương 8: 8: Phong Hồi Lộ Chuyển
- Chương 9: 9: Thịnh Khí Lãng Nhân
- Chương 10: 10: Bất Sĩ Hạ Vấn
- Chương 11: 11: Đông Thi Hiệu Tần
- Chương 12: 12: Kính Hoa Thủy Nguyệt
- Chương 13: 13: Thời Di Sự Di
- Chương 14: 14: Đồng Sàng Cộng Châm
- Chương 15: 15: Ban Thưởng
- Chương 16: 16: Tuyệt Đại Giai Nhân
- Chương 17: 17: Đoạn Bắc Sầm
- Chương 18: 18: Nữ Hồng
- Chương 19: 19: Đánh Cờ Ngày Mưa
- Chương 20: 20: Canh Cánh Trong Lòng
- Chương 21: 21: Yến Tiệc Đông Cung
- Chương 22: 22: Tâm Tư Khó Tả
- Chương 23: 23: Bách Bộ Xuyên Dương
- Chương 24: 24: Thuần Phục Huyền Mã
- Chương 25: 25: Khẩn Cầu Giai Nhân
- Chương 26: 26: Tâm Tư Hoàng Đế
- Chương 27: 27: Cổ Lâu Từ
- Chương 28: 28: Đêm Trừ Tịch
- Chương 29: 29: Tiếng Cầm Mùa Xuân
- Chương 30: 30: Lễ Thượng Nguyên
- Chương 31: 31: Đánh Bạc Từu Lâu
- Chương 32: 32: U U Lộc Minh
- Chương 33: 33: Không Đoán Được
- Chương 34: 34: Yến Thưởng Ti
- Chương 35: 35: Nhuộm Máu
- Chương 36: 36: Nhuộm Máu
- Chương 37: 37: Thả Vũ Thưởng
- Chương 38: 38: Triệu Thanh Huy
- Chương 39: 39: Bệnh Dịch
- Chương 40: 40: Sủng Ái
- Chương 41: 41: Nhất Diệp Chương Mục
- Chương 42: 42: Ôn Nhu Hương Là Mồ Chôn Anh Hùng
- Chương 43: 43: Thu Tiền Li Sơn

Chương 44: 44: Ngày Thứ Nhất
Chương 45: 45: Cứu Nguy
Chương 46: 46: Ta Đã Trở Về Rồi
Chương 47: 47: Trúng Tên
Chương 48: 48: Hương Quân
Chương 49: 49: Không Thể Vẹn Toàn
Chương 50: 50: Kế Hoạch
Chương 51: 51: Ta Họ Tiêu Tên Thật Là Tiêu Linh
Chương 52: 52: Tàn Tích
Chương 53: 53: Tư Niệm
Chương 54: 54: Khải Hoàn
Chương 55: 55: Ta Phải Tìm Nàng Trở Về
Chương 56-57
Chương 58: Chương 58
Chương 59: Chương 59
Chương 60: Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92

Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98
Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122: Hoàn Chính Văn
Chương 123: Phiên ngoại 1
Chương 124: Phiên ngoại 2
Chương 125: Phiên ngoại 3
Chương 126: Phiên ngoại 4
Chương 127: Phiên ngoại 5
Chương 128: Phiên ngoại 6
Chương 129: Phiên ngoại 7
Chương 130: Phiên ngoại 8
Chương 131: Ngoại truyện 9

Chương 1: 1: Hồi Kinh

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuối thu, cây lá xào xạc.

Thành bắc của Trường An, bụi đất cuồn cuộn trên đường lớn, một nhóm người lẫn ngựa xuất hiện từ phía xa.

Hàng chục binh lính tinh nhuệ mặc áo giáp đen, cưỡi ngựa tiên phong dọn đường, tựa như cưỡi mây từ trên trời xuống.

Người đi đường cùng xe ngựa xung quanh lần lượt tránh sang một bên, khẽ bàn luận:

"Thấy đoàn hắc kỵ binh cùng hắc mã đó không? Đó chính là Thần Dực Quân của Tề Vương đấy."

"Đúng thật là uy phong凛冽!"

"Chẳng phải Tề Vương mấy năm nay đều trấn thủ ở biên quan sao? Vì sao đột nhiên hồi kinh vậy?"

"Đại hôn của Thái tử, huynh đệ ruột thịt dù sao cũng phải có mặt chứ."

"Không phải nói Tề Vương và vị Thái tử phi kia...!Khụ khụ...!Gặp lại chẳng phải quá xấu hổ..."

"Suyt...!coi chừng rơi đầu!"

"Có cái gì, trong thành ai mà không bàn tán..."

Chuyện huynh đệ Thái tử và Tề Vương tranh giành một nữ nhân, mọi người trong kinh thành đều biết.

Mà đối tượng bọn họ tranh đoạt, chính là tam tiểu thư Nguyễn Nguyệt Vi của phu nhân Ninh Viễn Hầu phủ.

Nguyễn Nguyệt Vi là cháu gái ruột nhà mẹ đẻ của Thái Hậu, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong cung Thái Hậu, là thanh mai trúc mã với Tề Vương Hoàn Huyền.

Nàng sinh ra đã hà tư nguyệt vận với danh xưng đệ nhất mỹ nhân kinh thành, lại có tình cảm cùng lớn lên, Tề Vương đối với nàng đương nhiên nảy sinh tình cảm sâu đậm.

(Ji: Hà tư nguyệt vận - phong thái thanh lịch, đẹp đẽ của giới quý tộc)

Nhưng lúc bàn đến chuyện hôn thú, đột nhiên trong cung có chuyện lớn, đích trưởng Thái tử bỗng nhiên bệnh nặng hoẵng thế, Nhị hoàng tử trở thành chủ Đông Cung, chuyện thứ nhất sau khi hấn vào Đông Cung chính là hướng Ninh Viễn Hầu cầu thú Nguyễn Nguyệt Vi.

Ninh Viễn Hầu quyết định rất nhanh, Nguyễn tam nương liền định hôn với Thái tử.

Người trong lòng bỗng trở thành tẩu tẩu, Tề Vương giận dữ chạy đến Tây Cương.

Chớp mắt đã ba năm, đại hôn của Thái tử sắp tới, Hoàng Đế hạ chỉ triệu Tam Hoàng tử hồi kinh để bịt miệng dân chúng - vì một nữ nhân mà náo loạn, ngay cả đại hôn của huynh trưởng cũng không lộ diện, chẳng phải khiến thiên hạ chế giễu hay sao.

Kháng chỉ không tuân coi như mưu phản, dù cho Hoàn Huyền không tình nguyện cũng chỉ đành hồi kinh tham dự đại hôn.

Xe ngựa tấp nập qua lại, không ai để ý trong đó có một chiếc xe ngựa nhỏ rèm xanh lướt qua.

Trong xe ngựa, tỳ nữ Xuân Diệu xoa đôi chân đang tê rần, thỉnh thoảng dùng khước mắt liếc sang nữ tử trẻ tuổi bên cạnh.

Nữ tử khoảng hơn hai mươi, mặc chiếc váy màu xanh bình thường, không tô son điểm phấn cũng không đeo trang sức vàng ngọc, mái tóc dài chỉ dùng cốt trâm búi gọn trên cao.

Nàng là chủ nhân nhưng quần áo cùng cách trang điểm còn giống nô tỳ hơn cả nô tỳ.

(Yu: cốt trâm là trâm được làm từ xương động vật, thường là xương bò)

Nàng nghiêng người dựa vào thành xe, lồng ngực theo hô hấp phập phồng nhẹ nhàng, hiển nhiên là ngủ rồi.

Xuân Diệu cũng có chút bội phục nàng, tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe ầm ầm như thế mà có thể ngủ được, tâm này cũng quá lớn đi.

Đúng lúc này, xe ngựa bỗng lắc mạnh.

Nữ tử hơi cau mày, hàng mi dài run run, chậm rãi mở mắt, ánh hoàng hôn xuyên qua khe hở của rèm chiếu trên mặt nàng, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh ánh vàng, xinh đẹp đến dị thường.

Nàng ngáp một tiếng, lười nhác vươn vai, vốn là một động tác lố mãng nhưng khi nàng làm lại có dáng vẻ tuyệt đẹp như vậy, tựa như con báo lười biếng đang vươn mình.

Xuân Diệu thầm nghĩ, ở cạnh nàng ấy hơn nửa năm nhưng đôi lúc không cẩn thận vẫn bị lóa mắt trước nhan sắc này.

Làm sao một cô gái xinh đẹp tựa châu ngọc lại không thể làm vui lòng Tề Vương điện hạ chứ?

"Chưa tới trạm dịch à?" Giọng nói của nữ tử không chuẩn lắm, pha lẫn khẩu âm nồng đậm vùng biên quan, hơn nữa thanh âm còn trầm thấp hơn những tiểu cô nương khác, có chút khàn khàn, làm người nhớ đến làn gió đầu xuân thổi qua cánh đồng bát ngát.

"Cô nương, sắp tới rồi." Xuân Điều đáp, "Người muốn uống trà không?"

Nữ tử vừa mới tỉnh giấc vẫn còn mơ màng, nàng lắc đầu, mí mắt lại sụp xuống: "Ta đây tiếp tục..."

Không đợi nàng nhắm mắt, một chiếc túi da đựng đầy nước đã đưa đến bên miệng nàng.

"Cô nương uống một ngụm trà cho tỉnh đi." Xuân Điều nói, "Nếu ban ngày ngủ nhiều, ban đêm sẽ khó vào giấc."

Nữ tử nhận lấy túi nước uống một ngụm, nước trà pha lâu nên có vị đắng chát, nàng cau mày: "Đắng quá."

"Đắng mới tỉnh được."

"Đổi cho ta một bình rượu."

Xuân Điều nhíu chặt mày: "Hết rượu rồi."

"Nhanh hết vậy sao?"

"Bình rượu đã cạn lâu rồi." Xuân Điều hơi lộ ra bất mãn.

Tiểu cô nương nhà người ta uống rượu đều là chỉ rót một ly uống làm dáng, chưa từng thấy ai như nàng, mỗi lần uống đều là một ngụm một chén.

Nàng không nhịn được, bèn khuyên nhủ: "Khuê tú trong kinh thành đều uống trà, hiện giờ cô nương vào kinh, phải học nhập gia tùy tục mới tốt."

"Học thế nào chứ, cũng không thể biến đắng thành ngọt được."

Nữ tử ngoài miệng thì ghét bỏ, nhưng vẫn nhịn không được miệng lưỡi khô khốc, nàng ngửa cổ uống vài ngụm rồi trả lại túi nước, còn vô tâm vô phước nói: "Lại nói ta cũng đâu phải khuê tú, học mấy thứ vô ích này làm gì."

Xuân Điều nhất thời á khẩu không trả lời được.

Đúng là nàng không có chút liên quan nào đến khuê tú.

Nàng họ Lộc, tên là Tuy Tuy, là con gái nhà thợ săn.

Nửa năm trước, Tề Vương dẫn binh đến Tần Châu dẹp loạn, vào núi truy đuổi phản quân thì tình cờ cứu được nàng.

Cả gia đình Tuy Tuy đều chết dưới lưỡi đao của phản quân, bản thân nàng cũng bị trọng thương, khó khăn lắm mới nhặt được mạng về.

Trong doanh trại của Tề Vương không có nữ nhân nên đã phái người đến phủ Thứ sử muốn một nô tỳ đến chăm sóc.

Xuân Điều nghe nói được hầu hạ nữ quyến của Vương phủ, nghĩ rằng sung sướng liền vỗ trán đào ra hơn phân nửa tiền tiết kiệm hối lộ quản sự để được đi.

Ai mà ngờ người mà nàng hầu hạ chỉ là một nữ tử nông dân mà Tề Vương tiện tay cứu về, căn bản chẳng phải gì mà nữ quyến Vương phủ.

Nhưng khi nhìn thấy Tuy Tuy đang hôn mê, trái tim như tro tàn của Xuân Điều dường như lại nóng lên - nàng ở phủ Thứ sử cũng

coi như đã trải sự đời, nhưng từ phu nhân tiểu thư cho đến ca cơ doanh kỹ cũng chưa từng thấy người nào tuyệt sắc đến vậy.

Từ khuôn mặt đến dáng người, toàn bộ đều đẹp đến khiến người khác hoa mắt run rẩy.

Lần đầu tiên thay quần áo cho nàng ấy, ngay cả một nữ nhân như nàng cũng phải đỏ mặt.

Nàng tin tưởng không có nam nhân nào có thể cưỡng lại sự dụ hoặc như vậy, nếu không tại sao Tề Vương điện hạ lại cứu nàng ấy chứ?

Dường như nàng đoán không sai, lúc Tùy Tùy hôn mê, hầu như ngày nào Tề Vương cũng đến thăm, còn ngồi bên mép giường hơn nửa canh giờ.

Có một lần, Xuân Diệu còn bắt gập hấn tự tay giặt khăn, lau mồ hôi trên trán nàng.

Đến nay nàng vẫn không thể quên được ánh mắt đó, vừa dịu dàng vừa chuyên tâm, tựa như trong mắt chỉ chất chứa một người trước mặt, người ngoài như nàng thấy cũng đau lòng theo.

Lúc ấy Xuân Diệu còn cho rằng may mắn của mình tới rồi, đã theo được chủ nhân được tạo hóa ưu tiên, chỉ mong nàng nhanh chóng tỉnh lại để đưa mình cưới mây lên trời.

Nửa tháng sau, cuối cùng nàng cũng tỉnh, lại không ngờ Tề Vương vừa nhìn thấy thì dịu dàng trong mắt biến mất chẳng còn chút gì.

Tùy Tùy vừa mở miệng nói nửa câu, hấn đã mất kiên nhẫn quay sang Quý ma ma: "Người hỏi nàng ta có chỗ để đi không?"

Biết được Tùy Tùy chỉ còn một mình, lại không có người thân ở nhờ, Tề Vương cũng chẳng có vẻ gì là thương hoa tiếc ngọc, lạnh

lòng nói: "Quân doanh không phải nơi dành cho nữ tử, vết thương tốt hơn thì bảo nàng ta tự rời đi."

Nói xong không quay lại nhìn Tù Tù lấy một lần, liền phát tay áo bỏ đi.

Sau đó Xuân Điều mới biết không phải Tề Vương không hiểu tiếng địa phương ở biên quan, mà là hắn không muốn nói chuyện với Tù Tù.

Từ đó về sau, Tề Vương không đặt chân vào doanh trướng này nửa bước, may mà vết thương của Tù Tù đã tốt hơn, cũng không có người đến đuổi bọn họ đi, có lẽ Tề Vương điện hạ "quý nhân hay quên sự" đã hoàn toàn quên mất nàng rồi.

(Yu: "quý nhân hay quên sự": thường dùng để châm biếm, chế giễu người hay quên)

Nàng cũng rất yên tâm thoải mái ở lại trong doanh trại.

Bây giờ Thái tử đại hôn, Tề Vương phụng chỉ hồi kinh, chỉ dẫn theo khoảng trăm thị vệ, chẳng hiểu sao lại mang theo Tù Tù.

Xuân Điều nghĩ mãi không ra.

Nếu nói điện hạ có ý với nàng, nửa năm qua đừng nói đến việc triệu nàng thị tẩm, ngay cả nhìn cũng chẳng nhìn một cái; còn nếu nói không có ý với nàng thì khi hồi kinh lại cố tình mang theo nàng.

Nhưng sau khi hồi kinh sẽ sắp xếp cho nàng như thế nào, cũng không ai nói một lời - là vào cửa Vương phủ hay làm ngoại thất, khác biệt trong đó cũng rất lớn.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ, người bên cạnh không phát ra tiếng động nào.

Xuân Điều quay đầu lại liền thấy, quả nhiên lại ngủ rồi.

Nàng thở dài nặng nề, một chủ nhân không có ý chí tiến thủ như vậy, tiền đồ của nàng thật nhiều chông gai.

...

Mặt trời sắp lặn, đoàn người Tề Vương cuối cùng đã tới vùng ngoại thành Trường Nhạc gần Vĩnh An.

Trên đường đi ngựa xe tấp nập, sắc màu rực rỡ, cực kỳ náo nhiệt.

Tùy Tuy bị tiếng vó ngựa cùng tiếng người đánh thức, đẩy màn che bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy hai bên đường đang treo màn gấm, người hầu giương quạt lông vũ lên cao, ở giữa có một người mặc áo gấm, đeo đai lưng ngọc, khoác áo lông màu đen ngời trên lưng ngựa ngẩng cao đầu, xung quanh vây bởi chúng quan đang chậm rãi đi tới.

Tuy không thấy rõ mặt, nhưng chỉ cần nhìn sự phô trương của quần áo, nàng cũng đoán được thân phận của người nọ.

Tề Vương hồi kinh, Thái tử lại tự mình dắt theo đủ loại quan lại ra thành đón tiếp, đúng thật là rất có thể diện.

Nàng nhếch miệng cười mỉa mai, buông rèm xuống.

Biết Thái tử đích thân nghênh đón, Tề Vương lập tức xuống xe, tiến lên hành lễ: "Thần bái kiến Thái tử điện hạ.

Điện hạ đích thân nghênh đón, thần thẹn không dám nhận."

Thái tử vội vàng xuống ngựa, đỡ hấn lên vỗ vỗ cánh tay đầy thân thiết: "Sao Tam đệ khách khí thế?"

Hấn dừng một chút, rồi nghiêm túc nói: "Đệ bình định khắp An Tây, cứu bá tánh Tứ trấn khỏi nước sôi lửa bỏng chính là công thần giang sơn xã tắc của Đại Lương ta.

Ngược lại là ta may mắn ngồi ở vị trí Trữ quân, không thể lập công đức cho xứng vị trí này, thật đáng hổ thẹn."

"Điện hạ quá lời." Hoàn Huyền nhàn nhạt nói, "Đức của điện hạ xứng tựa thiên địa, thống lĩnh quân binh.

Vi thần bất tài, cũng chỉ có kỹ năng cưỡi ngựa bắn cung để tận trung."

Thái tử dường như không cảm nhận được thái độ lãnh đạm của hắn: "Từ biệt bao năm, tính tình Tam đệ vẫn như thế này."

Hắn vươn tay xoa đầu đệ đệ: "Còn nhớ năm xưa đệ rời kinh còn chưa cao bằng ta, bây giờ đã cao hơn ta nửa cái đầu.

Phụ hoàng và Mẫu hậu nhìn thấy chắc chắn sẽ vui mừng."

Nghe thấy hai từ "Mẫu hậu", ánh mắt Hoàn Huyền bất giác tối đi, động tác nhỏ đến khó ai phát hiện.

"Phụ hoàng và Mẫu hậu có khỏe không?" Hắn nói khẽ.

Hai mắt Thái tử sáng lên: "Đều rất tốt.

Bệnh của Phụ hoàng lúc tốt lúc xấu, mùa đông thì hơi nặng một chút, thường ngày đều ngâm mình ở suối nước nóng trong cung.

Người biết đệ hồi kinh, đã sớm trở về chờ.

Phụ hoàng thương nhất là đệ, ngày mai đệ nên vào cung thỉnh an sớm một chút."

Hắn chỉ nói "Phụ hoàng", lại không đề cập đến "Mẫu hậu".

Hoàn Huyền không hỏi nhiều, giữa hai người hình như có chút ngầm hiểu ý.

Hoàn Huyền gật đầu: "Được".

Thái tử vỗ lưng hấn: "Lần này trở về thì đừng đi nữa, năm mới này đệ cũng đã hai mươi, không còn trẻ.

Bên cạnh còn chưa có người nào, nên cưới một phu nhân."

Hoàn Huyền không tỏ ý kiến, chỉ cười nhạt.

Ba năm trước đây phản loạn ở Tứ trấn An Tây, hấn tự mình thỉnh lãnh binh dẹp loạn, khi đó Thái tử và triều thần chẳng nói năng gì, hiện nay bình định, hấn vẫn như cũ hiệu lệnh 10 vạn quân biên quan.

Trên tay cầm hổ phù, có rất nhiều người không thể ngủ yên.

Trong mắt Thái tử hiện lên tia kinh ngạc, nếu đổi lại là ba năm trước, đệ đệ này là một thiếu niên không có tâm cơ gì, thất tình lục dục đều hiện rõ trên mặt thì lúc bị hấn thử một chút như vậy, chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận, đưa luôn cả hổ phù để tránh hiềm nghi.

Hấn không khỏi đánh giá đệ đệ này của mình một lần nữa.

Ba năm qua đi, hấn đã bỏ đi chút tính khí trẻ con cuối cùng, khuôn mặt vốn anh tuấn càng thêm thâm trầm, nghiêm nhiên có cả khí khái tựa vực sâu núi cao, đột nhiên trùng lặp với thân ảnh của một người trong trí nhớ.

Thái tử giật mình sợ hãi, trong lòng kinh hoàng, khó khăn lắm mới bình ổn được tâm trí: "Huynh đệ chúng ta mấy năm không gặp, hôm nay nhất định phải say một trận."

Hoàn Huyền cười nói: "Hoàng huynh biết đệ từu lượng kém mà."

Thái tử thấy thần sắc của hấn bình thường, thầm thở dài nhẹ nhõm, thân thiết ôm bả vai hấn: "Mấy năm trong quân vẫn chưa tiến bộ à?"

Hai người cười nói đi vào dịch quán, các quan lại tởm theo sát đằng sau.

Tới chính đường, Thái tử cởi áo khoác lông đưa cho người hầu, ngọc bội và bội kiếm chạm vào nhau phát ra tiếng vang nhỏ.

Ánh mắt Hoàn Huyền lơ đãng dừng trên túi thơm bên hông bội kiếm của hắn, trái tim khẽ hẫng một nhịp.

Hoa hải đường thêu chỉ bạc trên nền trúc xanh, dù là hoa văn, châm pháp hay cách phối màu đều cực kỳ quen thuộc.

Thái tử chú ý tới ánh mắt của hắn, tựa như vô tình chạm nhẹ lên túi thơm khẽ thờ dài, âm thanh nhỏ chỉ để hai người có thể nghe được: "Mấy năm nay A Đường thật sự cũng rất nhớ đệ, nàng luôn xem đệ là đệ đệ ruột.

Hiện tại đệ bình an trở về, rốt cuộc nàng có thể an tâm."

A Đường là nữ danh của Nguyễn Nguyệt Vi, do nàng thích nhất là hoa Hải Đường, từ khăn tay, túi thơm đến xiêm y, thậm chí cả đồ dùng, màn che, vật trang trí đều thích dùng hoa văn Hải Đường.

Thái tử liếc mắt sang đệ đệ, sắc mặt hắn vẫn như thường nhưng tia thống khổ vẫn không thể kiềm chế mà tràn ra khỏi mắt.

Nguyễn Nguyệt Vi vĩnh viễn là điểm yếu của hắn, dù cho ba năm qua đi, chỉ một cái túi thơm cũng có thể làm tâm trí của hắn rối loạn.

Thái tử hơi hơi mỉm cười, võ lưng hắn ôn hòa nói: "Chỉ lo nói chuyện, nên ngồi xuống thôi."

Mọi người ngồi xuống theo cấp bậc, Thái tử hạ lệnh bày món, các món ăn phong phú trên thế gian được làm hoàn hảo đều bày ra trước mắt.

Thái tử vén tay áo dùng hương canh rửa tay, tự tay nhắc dao cắt một lát cá cho đệ đệ: "Ta nhớ đệ thích ăn tôm cá, loại cá này được vận chuyển từ Giang Nam, dọc đường đi phải đổi mấy chục xe ngựa, khi đến kinh vẫn còn vùng quấy, đệ nếm thử xem."

Hoàn Huyền cười: "Nhị ca có lòng rồi."

Hai huynh đệ kẻ cung người kính, hòa thuận vui vẻ.

Hoàn Huyền rời kinh mấy năm, lúc ở trong quân sống cùng tướng sĩ, ngày nào cũng cơm canh đạm bạc nhưng nhìn những món ăn phong phú trước mắt này lại chẳng có chút khẩu vị.

Hắn ăn xong đĩa cá mà Thái tử đích thân cắt liền ngừng đĩa.

Các quan viên không ngừng tiến lên nâng chén chúc mừng, hắn cũng không cự tuyệt, nâng chén uống cạn.

Tửu lượng Hoàn Huyền không được tốt, nhưng khi say lại tỏ ra cực kỳ thanh tỉnh.

Không biết đã qua mấy chén, Thái tử nhìn thấy không nhịn được đoạt lấy chén rượu của hắn, hướng sang người hầu nói: "Đỡ điện hạ các người về phòng nghỉ tạm đi."

Hoàn Huyền bước ra ngoài sân, hai vũ cơ mặc hồng sa dung mạo mỹ lệ đến chào đón, chậm rãi hành lễ, yêu kiều nói: "Nô tỳ phụng mệnh Thái tử điện hạ đến hầu hạ Tề Vương điện hạ đi ngủ."

Hoàn Huyền lờn nhìn đến, giơ tay ra hiệu cho người hầu Cao Mại rồi đi vào viện.

Cao Mại hiểu ý, cười với hai người bọn họ: "Đa tạ Thái tử điện hạ chiếu cố, chỉ là điện hạ bọn ta lúc ngủ không thích có người khác bên cạnh."

Hai vũ cơ liếc nhau, mặt lộ vẻ khó xử: "Thái tử điện hạ sẽ trách tội nô tỳ, thỉnh quý nhân châm chước một lần."

Cao Mại vẫn mỉm cười như cũ, không hề nhẹ giọng: "Hai vị tỷ tỷ, mời trở về."

Đuổi được hai mỹ nhân, Cao Mai từ từ thờ dài, bước nhanh vào phòng liền thấy Tề Vương không biết tìm được rượu ở đâu, đang tự rót tự uống.

"Mấy ngày liền điện hạ chinh chiến cực khổ, uống nhiều sẽ tổn thương thân thể, nên nghỉ sớm." Hấn có ý tốt khuyên nhủ.

Hoàn Huyền không nói lời nào, chỉ nắm chặt lấy chén rượu thất thần nhìn lượng rượu còn sót lại.

"Điện hạ hà tất phải tự mình chuốc khổ..." Cao Mai cẩn thận khuyên bảo.

Hoàn Huyền nhướng mắt nhìn lướt qua mép chén rượu lạnh lẽo như ánh trăng trước thềm.

Cao Mai vội nhận tội: "Đã nhiều chuyện rồi, thỉnh điện hạ thứ tội."

Hoàn Huyền cười nhạt, buông chén rượu: "Người nói không sai."

Hấn dừng một chút, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: "Gọi nàng ta..."

Hấn phát hiện bản thân không nhớ tên của nàng ấy, vì thế nói tiếp: "Gọi nữ nhân thợ săn tới hầu hạ."

Chương 2: 2: Mộng Tưởng Mơ Hồ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Yến tiệc đón gió tấy trần không hề ảnh hưởng đến Tù Tù.

Hai chủ tớ bọn họ được sắp xếp chỗ ở một nơi xa xôi.

Tù Tù yêu cầu người hầu chuẩn bị nước nóng tắm rửa và xiêm y sạch sẽ.

Sau một hồi lăn lộn, tiền viện đã bày tiệc, tiếng người râm ran cùng đàn sáo bay tới.

Tù Tù nửa nằm trên giường xoa tóc trước ánh trăng đọi ráo nước.

Một ngày xóc nảy trên xe ngựa, lúc này nằm xuống đầu vẫn còn choáng váng tựa như nằm trên làn sóng biển.

Xuân Điều ngồi bên cạnh dùng lược nhỏ chải tóc cho nàng, vừa chải vừa nói bóng nói gió bên gối khuyên nàng: "...Nô tỳ nói cũng xuất phát từ nội tâm, nếu cô nương vô tâm với điện hạ, những lời này nô tỳ sẽ để trong bụng không nói.

Nhưng nô tỳ thấy rõ, cô nương rõ ràng cũng có ý với điện hạ..."

Tù Tù nhẹ cong khóe miệng, không giải thích.

Nàng tỉnh lại trong doanh trướng của Hoàn Huyền, lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt kia, đúng thật là hơi thất thố, cũng khó trách người khác hiểu lầm nàng vừa gặp đã thương.

Tiếng lải nhải của Xuân Điều chậm chậm trôi đi, hòa vào tiếng hoan ca vũ nhạc dạt đến vùng đất quanh quẽ cô tịch này.

Chẳng biết qua bao lâu, mí mắt nàng nặng dần, bàn tay chải tóc của Xuân Điều cũng chậm dần, thân thể nằm nghiêng sang một bên.

Lúc hai chủ tứ đều mơ màng sắp ngủ, bên ngoài viện bỗng truyền tới tiếng bước chân dồn dập.

Trong chớp mắt Tuy Tuy ngồi dậy từ trên giường, đồng thời tay trái với lấy gì đó bên giường nhưng chẳng có gì - nàng ngẩn ra, mới nhớ tới thân phận hiện tại của nàng là con gái thợ săn mồ côi, bên giường nàng không có thanh đao nào.

Một lúc sau, có người đến bên cửa sổ, gõ cửa nói: "Lộc cô nương có ở đó không? Điện hạ triệu người đến hầu hạ."

Cơ buồn ngủ của Xuân Điều lập tức biến mất chẳng còn gì, vỗ tay cười nói: "Phật Tổ phù hộ, A di đà Phật, cuối cùng trời xanh không phụ người có lòng."

Nói rồi luống cuống tay chân bò dậy: "Nô tỳ nên búi tóc cho cô nương kiểu gì đây..."

Tiểu nội thị kia không kiên nhẫn nói: "Cô nương nhanh một chút, mặc gì không quan trọng, điện hạ còn đang chờ bên kia."

Tuy Tuy phủ thêm chiếc áo ngoài màu xanh, tóc còn hơi ẩm, nàng quấn nhẹ tóc búi lên cao, liền đẩy cửa ra ngoài, gật đầu với tiểu nội thị, nàng cười nhạt, hiện ra đôi lúm đồng tiền.

Tiểu nội thị há hốc mồm, sau một lúc lâu không phát ra tiếng, nhan sắc nữ tử này quá đẹp, gương mặt dưới ánh trăng tựa như thiên tiên hạ phàm, xung quanh tựa như có vầng sáng bao quanh, lúc cười lên càng khiến người khác khó thở.

Tuy nói là thế thân nhưng còn xinh đẹp hơn chính chủ.

Chỉ tiếc mệnh không tốt, đầu thai ở nhà nghèo khổ, trắc phi thì không cần nghĩ tới, còn việc có thể tiến vào Vương phủ hay không

vẫn khó nói.

Tiểu nội thị nghĩ thầm, nếu đêm nay hầu hạ điện hạ cho tốt, nói không chừng có thể nhập phủ.

Tùy Tuy tiến vào nơi ở của Tề Vương.

Đây là viện tốt nhất trong dịch quán, cây lá sum suê, hành lang quanh co gấp khúc, dưới hành lang còn tô điểm thêm đèn lưu ly chiếu sáng những lan can chạm trổ sơn son thếp vàng.

Đến tấm đường, nội thị mở màn che: "Lộc cô nương mời vào."

So với vẻ lộng lẫy ở ngoài sân, bên trong viện lại cực kỳ u ám, chỉ có một trần đèn hình hạc bên mép giường chiếu sáng một góc nhỏ.

Giữa căn phòng có mấy chiếc ghế, mơ hồ nhìn ra thân ảnh của một nam nhân đang ngồi trên ghế tự rót rượu tự uống cạn.

Tùy Tuy từng uống qua các loại rượu có tiếng trong thiên hạ, mũi lại rất thính, vừa ngửi liền biết là loại Kiếm Nam Thiêu Xuân, hương rất thơm nhưng cũng rất đắng.

Đây là mượn rượu giải sầu, Tùy Tuy tự phân giải.

Nàng tiến đến hành lễ: "Dân nữ bái kiến điện hạ."

Hoàn Huyền cho thị vệ lui hết, trầm mặc không lên tiếng, vẫn tiếp tục uống rượu mặc cho nàng quỳ.

Tùy Tuy quỳ đến mức tê rần cả chân, lúc này Hoàn Huyền mới đặt ly rượu xuống, nhưồn mi nhìn nàng: "Hầu hạ tốt hơn người khác không?"

Nghe giọng nam nhân không có vẻ đang say, nhưng lại khàn hơn bình thường, tựa như bóng đêm nặng nề gieo xuống.

Tùy Tuy lắc đầu: "Không có."

Hoàn Huyền đứng lên, đi vào phía sau bức bình phong: "Lại đây."

Tùy Tuy theo đến.

Hoàn Huyền lấy hai bộ xiêm y trên giàn treo xuống, xoay người ném cho nàng, lạnh lùng nói: "Đi tắm thay y phục."

Xiêm y được xông qua hương liệu, hương thơm thanh nhã hơi ngọt theo làn gió phả vào mặt.

Tùy Tuy ôm vào ngực, chất liệu lụa trơn mịn, cảm giác lạnh lẽo.

"Khởi bẩm điện hạ, dân nữ đã tắm." Nàng dùng tiếng phổ thông ngắt quãng nói.

Thanh âm Hoàn Huyền càng lạnh hơn, gằn từng chữ: "Tắm rửa, thay y phục, nghe không hiểu sao?"

"Vâng." Tùy Tuy cúi đầu, ôm xiêm y vào tịnh thất.

Tịnh thất đã chuẩn bị nước tắm hương liệu cùng các vật dụng rửa mặt chải đầu, Tùy Tuy xem xét, thời tiết hơi lạnh nên nước cũng đã lạnh đi.

Nàng nhanh chóng cởi bỏ xiêm y bước vào bồn tắm, lạnh đến rùng mình, thân thể sau khi bị thương không còn như trước, nàng vốn sợ lạnh hơn người bình thường, càng tắm nước lạnh càng tổn thương hơn.

Nàng không có đam mê tự hành hạ bản thân, tắm rửa qua loa một chút liền lau khô thân thể thay xiêm y.

Xung quanh hơi lờ mờ không phân biệt được màu sắc trên xiêm y, nhưng vừa chạm vào đã biết là hàng tốt nhất, những cành hoa hải đường thêu bằng chỉ bạc, đường may tinh tế, là thứ được thêu từ trong cung.

Rời kinh nhiều năm, kiểu dáng xiêm y lưu hành một thời ở Vĩnh An trong trí nhớ của nàng rất khác, tà váy dài hơn, cổ áo thấp, tay áo rộng gần như chạm đến mặt đất.

Từ lúc mười mấy tuổi nàng đã quen mặc Hồ phục, rất nhiều năm chưa từng mặc xiêm y phức tạp như vậy, tốn thời gian mới có thể chỉnh trang.

Vừa ra khỏi tịnh thất liền thấy Hoàn Huyền đang dựa vào giường ngủ thiếp đi.

Ánh nến bên trong bức bình phong lay lắt chiếu rọi gương mặt của nam nhân.

Hắn sinh ra có một vẻ ngoài phong lưu, mặt mày tuấn tú, mũi thẳng môi mỏng, lúc mặc khôi giáp nhìn rất oai phong, giờ phút này bỏ chiến giáp đi, mái tóc dài xõa ra tán loạn lại tựa như một công tử thế gia văn nhã.

Tùy Tùy nhẹ nhàng đến phía trước, quỳ bên mép giường cẩn thận phác họa gương mặt quen thuộc dưới đáy mắt hết lần này đến lần khác.

Gió lạnh lùa vào từ song cửa sổ khiến màn lay động, chiếc chuông vàng ở một góc phát ra tiếng vang nhỏ.

Nam nhân cau mày, mở to mắt.

Nhìn khuôn mặt của người trước mắt, đôi mắt hắn tựa như băng tuyết tan chảy, tràn đầy nhu tình, mơ hồ gọi "A Đường".

Tùy Tùy nghe thấy nhưng lại phảng phất như không nghe được, chỉ nhìn gương mặt hắn.

Hoàn Huyền từ trên giường ngồi dậy, ôm Tùy Tùy vào lòng, tựa cằm lên vai nàng, hai cánh tay siết chặt như muốn khám nàng sâu vào thân thể.

Cách lớp y phục của hai người, Tù Tù cũng có thể cảm nhận được thân thể nóng bừng của hắn.

Hơi thở trên người hắn rất đặc biệt, hỗn hợp mùi rượu cùng hương long tiên và đàn hương vừa ủ dột vừa ngọt ngào, tựa như muốn lôi người xuống vực sâu.

Tù Tù đau khổ mà ngừng thở.

Người trong trí nhớ của nàng, quanh thân luôn có mùi thuốc thoang thoảng thanh nhã, dù cho bọn họ chưa từng ở gần nhau.

"Ta rất nhớ nàng." Nam nhân nói khẽ.

Trái tim Tù Tù khẽ run lên, sau đó trầm xuống, cứ mãi lún sâu như không có điểm cuối.

Thanh âm ôn hòa khi bọn họ nói khẽ đều rất giống.

Ta cũng rất nhớ huynh, nàng thì thào trong lòng.

Qua một hồi lâu, Hoàn Huyền buông đôi tay đang giam cầm nàng, cách ra một khoảng thật gần, cúi đầu nâng cằm rồi chậm rãi tiến đến.

Hô hấp của bọn họ hòa quyện thành một.

Tù Tù chăm chú nhìn sâu vào đôi mắt mà mình thương nhớ ngày đêm.

Cuối cùng, cũng đã từng có một đôi mắt thuộc về nàng, yên tĩnh ôn nhu tựa như rừng thẳm dưới ánh trăng, như mặt hồ tĩnh lặng.

Nàng không uống rượu, nhưng lại đã say.

Ai cũng đều biết uống rượu độc giải khát chỉ uống công vô ích, nhưng nếu chỉ có ly rượu độc này mới có thể đưa người ta trở về giấc mộng xưa thì sao?

Đôi môi nàng khẽ mấp máy, đến gần hẳn, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve một bên sườn mặt của hắn.

Khoảnh khắc đôi môi chạm vào nhau, bàn tay đang nhẹ nhàng nâng cằm nàng bỗng siết chặt.

Ngay lập tức, hắn gắt gao nắm cổ tay nàng gần như muốn bóp nát xương cốt nàng, ôn nhu trong mắt biến mất không còn chút gì, giọng nói lạnh đến tận xương: "Người đang làm gì?"

Tùy Tùy hơi ngẩn người, tựa như mới tỉnh mộng.

Ngay sau đó nàng thanh tỉnh, nhìn về phía bàn tay mình.

Do nhiều năm tập võ, trên ngón tay nàng có một lớp chai mỏng, không được tinh tế mịn màng như nữ tử khuê các.

Chính ngón tay này đã phá tan ảo mộng của hắn.

"Điện hạ thứ tội." Nàng quỳ xuống nhận tội.

Nàng rũ mắt cụp mi xuống không những không làm Hoàn Huyền ngó giận, ngược lại còn chọc giận hắn.

Nam nhân liếc nhìn nàng đầy chán ghét, lạnh lùng nói: "Ra ngoài."

...

Tùy Tùy an tĩnh hành lễ, ra khỏi cửa.

Nội thị Cao Mại đang canh giữ ngoài hành lang thấy nàng đi ra liền thềm kinh ngạc, tính thời gian tiểu cô nương này đi vào chỉ mới hai khắc, mà còn phải tắm rửa thay y phục, điện hạ nhà hắn...! Cũng thật nhanh quá đi.

Nhưng làm hạ nhân nào dám hỏi nhiều, hắn chỉ nhỏ giọng hỏi: "Lộc cô nương muốn về viện của mình sao? Để nô tài gọi người cầm đèn cho cô nương."

Tùy Tùy cười cảm kích với hân, lắc đầu: "Không cần, đa tạ Cao công công, ánh trăng rất sáng, có thể thấy đường đi."

Nụ cười của nàng không có gì gọi là thống khổ đáng thương, vẫn tươi tắn như thường, nhưng trong mắt Cao Mai lại giống như tỏ vẻ kiên cường - điện hạ triệu người đến thị tẩm nhưng không ngủ lại, hơn nửa đêm đã đuổi người ra, cũng quá đáng thương rồi.

Hướng hồ lý do vì sao điện hạ triệu nàng thị tẩm, những người hầu hạ thân cận như bọn họ là rõ ràng nhất.

Đáng thương thay cho tiểu cô nương này chẳng hay biết gì, không biết bản thân chỉ là thế thân cho người khác.

Mỹ nhân luôn khiến người khác thương tiếc, chưa kể sau khi nàng bị thương còn hơi suy nhược, một mình đứng giữa gió đêm, vạt áo tung bay như thể sắp bay theo gió.

Bộ xiêm y này cũng quen mắt, Cao Mai vừa nhớ ra lúc điện hạ rời kinh ba năm trước, lần cuối gặp Tam tiểu thư Nguyễn Nguyệt Vi của Ninh Viễn Hầu phủ, nàng ấy cũng mặc bộ xiêm y như thế này, đầu đội mũ có màn che, đứng dưới hàng liễu mùa xuân - nhưng khi đó là xuân tháng ba, còn hiện tại trời lạnh như thế này mà bắt người mặc như vậy, mặc dù trong nhà có châm than cũng chịu không nổi, còn đuổi người ta ra ngoài...

Lòng trắc ẩn của Cao Mai trỗi dậy: "Y phục của cô nương đơn bạc, nô tài tìm cho người áo khoác."

Tùy Tùy đi ra cửa mới nhớ ra y phục mình đã thay ở trong phòng, nàng không sợ Hoàn Huyền nhưng không thích tự tiện, cũng không muốn làm phiền người khác.

Thế nên nàng xua tay: "Đi một chút sẽ ấm lên."

"Như vậy sao được, nếu cô nương bị cảm lạnh, điện hạ sẽ trách tội nô tài."

Đây là nói bừa, nếu Tề Vương có nửa phần để ý cũng không đến mức đuổi người ra ngoài.

Tùy Tuy nở nụ cười thản nhiên, không phản bác mà chỉ nói: "Người như ta không để ý nhiều như vậy."

Dứt lời, nàng liền vẫy tay với nội thị kia, xuống bậc thêm bước đi thong dong xuyên qua đình viện.

Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong cái lạnh buốt nơi biên quan, mẫu thân làm con tin ở kinh thành, phụ thân là võ tướng không biết làm sao để dạy dỗ nữ nhi, mặc nàng theo mấy tiểu tử trong quân doanh chạy lung tung trong vùng băng tuyết cùng đục băng bắt cá.

Đó mới thật sự là lạnh, nước mắt chưa chảy đến gò má đã biến thành hạt băng.

Nếu so sánh, cuối thu ở Trường An thật sự không tính là gì.

Nhưng giờ phút này bước trên con đường trải đầy ánh trăng âm đạm, giữa tiếng đàn sáo chọt xa chọt gần, một loại cảm giác lạnh lẽo tuôn ra từ đáy lòng nàng.

Đây chính là sự cô tịch tiêu điều chỉ có ở nơi náo nhiệt ồn ào.

Khoảng cách giữa hai sân chỉ có chừng trăm bước chân, Tùy Tuy chậm rãi dạo bước trở về, chỉ một lát sau đã tới rồi.

Xuân Điều đang nằm ngủ trên giường, chợt nghe tiếng động ngoài cửa, vội vàng khoác áo mang đèn ra ngoài, vừa thấy Tùy Tuy liền hoảng hốt bước nhanh xuống bậc thang: "Sao cô nương mặc ít như vậy?"

Lại sờ bàn tay nàng: "Sắp đông thành băng rồi!"

Nàng không dám trách Tề Vương không thương hoa tiếc ngọc, chỉ có thể trách cứ nàng: "Nữ nhi gia không thể bị cảm lạnh, cô

nương sao không biết cẩn thận, nếu đổ bệnh thì cũng chỉ có người chịu!"

Mới đầu nàng chỉ xem Lộc Tù Tù là cành cây cao, nhưng ở chung lâu ngày khó tránh khỏi nảy sinh chân tình, xem nữ nhân tốt tính nhưng hồ đồ này trở thành tỷ muội thân thiết, đau lòng lúc này cũng không tính là giả dối.

Xuân Điều vừa lái nhái vừa kéo người vào phòng, ấn nàng xuống giường, lấy chăn bông bọc người đến kín mít, sau đó thêm hai khối than vào chậu.

Bọn họ dùng than đen bình thường, không thể so sánh với than hương chỉ bạc trong viện Tề Vương, khói than bay khắp phòng, hun đến đau mắt.

Tù Tù không quan tâm, cởi giày đặt chân trên chậu than hong ấm, hơi nóng chui vào lòng bàn chân xua tan đi cái lạnh.

"Nửa đêm không có nơi nào có gừng, nô tỳ nấu một chút trà nóng trước để xua hơi lạnh cho cô nương."

"Xuân Điều tỷ tỷ đừng làm." Tù Tù vô tâm nói, "Chỉ cần cho ta một ngụm rượu là ra mồ hôi rồi."

"Đã nói không còn rượu." Xuân Điều không cần câu.

"Tỷ gạt ta, nhất định tỷ đã giấu đi." Ánh nến mờ ảo lay động, đôi mắt Tù Tù lóe lên tia giảo hoạt tựa như mèo con, "Tỷ tỷ tốt, thưởng cho ta một ngụm thôi."

Xuân Điều bại trận, lục từ dưới thùng đồ đạc ra một túi da đựng rượu, không tình nguyện mà đưa qua: "Đây, chỉ một ngụm."

Tù Tù nhận lấy, ngửa cổ uống một ngụm to.

Không phải loại ngon, là Thiêu Dao Tử thường thấy trong quân doanh, vừa cay vừa đắng, tựa như nguồn lửa đốt từ yết hầu đến phủ tạng, hiệu quả xua tan hàn khí tức thì.

Bọn họ hành quân mùa đông luôn không thể thiếu thứ này.

Tùy Tuy lại muốn uống thêm một ngụm, Xuân Điều nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy: "Rượu này rất mạnh, nữ nhi gia không thể uống nhiều."

Nữ nhi gia toàn thân suốt ngày nồng nặc mùi rượu còn ra thể thống gì!

Nghe bọn thị vệ nói, Tề Vương đều đặc biệt chú ý đến mọi việc, còn có bệnh sạch sẽ, nàng nghĩ người sẽ không thích nữ tử toàn thân đầy mùi rượu.

Tùy Tuy chưa đã thèm, nàng đưa tay lên lau khóe miệng.

Lông mày Xuân Điều nhíu lại: "Cô nương lau miệng nhớ phải dùng khăn..."

Một kiều nương xinh đẹp sao lại giống nam tử hán trong doanh trại chứ.

"Ta lại quên." Tùy Tuy cười cười xin lỗi, nàng không phải là không hiểu lễ nghi khuê các, khi còn bé cũng từng có ma ma dạy dỗ nhưng qua nhiều năm trà trộn vào quân doanh, lúc hành quân đánh giặc cũng chẳng chú ý, dần dà mọi thứ được dạy đều buông xuống.

Xuân Điều thở dài: "Trước kia tùy tiện cũng được, nhưng nay đã khác xưa, cô nương được điện hạ coi trọng, về sau còn phải hầu hạ mọi thứ, tuyệt không thể mắc sai lầm..."

"Chuyện này người cũng không cần quá lo lắng." Tùy Tuy mỉm cười, "Chỉ sợ điện hạ không gọi ta."

Xuân Điều đại kinh thất sắc: "Điện hạ bất mãn điều gì sao?"

Tùy Tuy về sớm như vậy, lúc này trong lòng nàng cũng nghĩ đến, chỉ là không trực tiếp hỏi, lúc này mới lòi ra chuyện, đúng lúc muốn hỏi cho rõ ràng.

Tùy Tuy nghĩ ngợi, nói đúng sự thật: "Có lẽ chẳng hài lòng chỗ nào cả."

Mặc dù nàng và Nguyễn Nguyệt Vi có quan hệ thân thích, nhưng tính tình lại hoàn toàn trái ngược, có thể nói ngoại trừ khuôn mặt chẳng có chỗ nào giống cả.

Xuân Điều nóng nảy: "Sao lại thế này, cô nương hầu hạ thế nào?"

Tùy Tuy không muốn thảo luận chuyện chần gối với một tiểu cô nương lúc nửa đêm, huống hồ cũng chẳng có chuyện gì phát sinh đáng để nói.

"Không thành." Tùy Tuy lời ít mà ý nhiều, "Hắn ghét ta."

Nàng nói lời này rất mạch lạc, thẳng thắn, trên mặt không có một tia xấu hổ nào, tựa như chỉ nói đến việc ăn cơm bị nghẹn một chút.

Xuân Điều không tin: "Cô nương nói chi tiết với nô tỳ đi."

Tùy Tuy biết nếu không khai ra thì nha đầu này tuyệt đối không để nàng đi ngủ, chỉ đành nói lại một lần chuyện làm sao Tề Vương bảo nàng tắm rửa, lại làm thế nào đột nhiên trở mặt đuổi nàng ra ngoài.

Xuân Điều vẫn còn nghi hoặc: "Chẳng lẽ cô nương không biết hầu hạ người, chọc giận quý nhân rồi?" Hay do cử chỉ thô tục làm chướng mắt quý nhân.

Tùy Tuy dụi mí mắt: "Xuân Điều tử tử, ta mệt rồi, có gì sáng mai nói sau." Dứt lời nàng ngáp một tiếng, ôm lấy chăn ngã lên giường.

Xuân Điều không thể ngăn nàng ngủ, chỉ đành thổi tắt đèn, nằm xuống bên mép giường của nàng.

Lòng mang tâm sự, nàng ngủ không được yên giấc, nửa mơ nửa tỉnh nghe thấy tiếng sột soạt, sau đó là tiếng "kéo kẹt" nhẹ nhàng của cánh cửa.

Xuân Diệu muốn nhìn xem rốt cuộc là gì, nhưng lại chẳng thể mở mắt được, cố gắng mở mí mắt, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người mở cửa bước ra ngoài.

Nửa đêm canh ba làm gì thế này, nàng mơ màng nghĩ, rồi lại trở mình về với mộng đẹp.

Ánh trăng ngoài đình sáng rõ như ngày.

Tùy Tuy ngồi trên lan can ở hành lang gấp khúc, tựa lưng trên cột nhắc một chân lên, rút nút lọ trên túi rượu giữa đầu hộp một ngụm.

Đêm quá dài, rượu đã cạn, nàng vẫn còn chưa say.

Tiếng sênh ca nơi tiền viện vẫn chưa ngừng lại, nghe loáng thoáng tiếng đàn sáo thổi tới, lúc đến bên tai nàng chẳng còn nghe rõ ca từ, giai điệu cũng mơ hồ.

Nàng ngâm nga đầy chán nản, bất giác tạo thành một giai điệu, lại là bài "Cát Sinh".

"Ngày mùa hạ, đêm mùa đông.

Sau khi trăm tuổi, trở về nơi đây.", nàng nhẹ nhàng ngâm nga, ngón tay nhịp nhàng gõ lên đầu gối.

"Đêm mùa đông, ngày mùa hạ.

Sau khi trăm tuổi, hãy trở về nhà..."

Tiếng hát khàn khàn nhẹ nhàng tản ra trong gió đêm, liên miên không dứt, tựa như một bức lụa mỏng bay theo gió, phảng phất có thể tới tận chân trời.

Tiếng hát đột nhiên dừng lại, vì nàng chợt nhớ ra ai đã dạy nàng khúc ca này.

Ánh trăng trong mắt dần dần mờ hồ, như ngăn cách bởi một tầng nước.

Nàng đưa tay chạm đến mới biết, đó là nước mắt.

(Ji: Bài hát này vốn là một bài thơ cùng tên - khuyết danh tác giả, nói lên niềm thương nhớ người vợ đã mất.

Ở đây Tù Tù đã phổ thành khúc nhạc.

Các bạn muốn đọc có thể gõ trên Baidu [葛生] là ra).

Chương 3: 3: Sơn Trì Viện

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tề Vương Hoàn Huyền sau khi tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, như thể cơn buồn nôn kéo theo đau tới trong óc.

Một lát sau, hắn nhớ lại chuyện đêm qua - tuy rằng hơi say nhưng hắn vẫn chưa mất thần trí, chuyện gì đã xảy ra hay không xảy ra, sau khi hồi tưởng lại liền trở nên rành mạch.

Lông mày hắn nhíu chặt hơn.

Thấy chủ nhân ấn huyết Thái Dương, Cao Mại biết hắn đang bị men rượu phát tác, vội vàng phân phó người bưng canh giải rượu đến: "Vẫn còn sớm, điện hạ uống một chén canh rồi nghỉ ngơi một lát đi."

Hoàn Huyền lắc đầu, ngồi dậy: "Ta không ngủ, hôm nay còn phải vào cung thỉnh an."

Cao Mại lập tức hầu hạ hắn rửa mặt thay y phục, khi dọn dẹp giường thấy chăn đệm vẫn sạch sẽ không có dấu vết gì khác thường, trong lòng tự hiểu.

Khó trách tiểu cô nương kia chưa đầy nửa canh giờ đã ra rồi, thì ra thị tẩm không thành.

Nhưng thân là kẻ hầu thân cận, hắn biết như thế này đã là khó có được rồi.

Mấy năm nay bên cạnh Tề Vương không ít mỹ nhân, vài kẻ đầu cơ trục lợi, biết được điện hạ bọn họ một lòng thương nhớ Tam tiểu thư Ninh Viễn Hầu phủ nên đã tìm các nữ tử có bộ dạng tương tự khắp nơi để đưa tới.

Trong đó không thiếu những người giống hơn so với Tù Tù, có một người gần như có thể giả đánh tráo nhưng điện hạ bọn họ lười đến chẳng xem lấy một người, không chút do dự tặng lại nguyên dạng.

Có thể thấy, thế thân không phải ai cũng cũng có thể làm, còn phải thiên thời địa lợi nhân hòa.

Cao Mai hầu hạ Tề Vương rửa mặt chải đầu thay y phục rồi dùng xong bữa sáng mới cẩn thận xin chỉ thị: "Điện hạ, hôm nay hồi phủ nhưng chỗ ở của Lộc cô nương vẫn chưa quyết định, không biết nên an bài ở viện nào thì tốt?"

Hắn phỏng đoán tâm ý của Tề Vương, hẳn là muốn giữ nữ nhân này lại, nên không hỏi đến cho người vào phủ hay không, trực tiếp hỏi nên an bài ở viện nào.

Tề Vương liếc hắn, hai hàng lông mày nhíu chặt lại: "Tìm một nhà khác an trí."

Đó chính là không cho người vào phủ, Cao Mai thầm kinh ngạc, điện hạ bọn họ không có một thế thiếp nào, nội viện Vương phủ trống không, còn rất nhiều phòng trống, tùy tiện lấy hai gian cũng tiện hơn so với ngoại trạch.

Nếu như sợ Vương phi tương lai để ý thì không cho danh phận là được.

Nhưng cũng chính vì thế mà nội trạch của điện hạ bọn họ rất sạch sẽ, những thân vương khác ai mà chẳng có một đoàn oanh oanh yến yến ở hậu viện.

Dù là Thái tử có danh xưng "giữ mình trong sạch", đến nay chưa nghênh Thái tử phi qua cửa, cũng đã lâm hạnh mấy cung nữ rồi.

Cao Mai trộm liếc sang chủ nhân, chỉ thấy vẻ mặt hắn lãnh đạm thậm chí có chút chán ghét, không rõ vì sao, chẳng lẽ tiểu cô nương

kia làm sai chuyện gì khiến hấn ghét bỏ sao?

Hấn cân nhắc một chút, sau đó ngập ngừng: "Ở kinh thành điện hạ có mười mấy căn nhà, không biết an bài Lộc cô nương ở đâu thì thích hợp?"

"Chuyện vặt vãnh này người tự xem mà làm." Hoàn Huyền nhàn nhạt nói.

Cái Cao Mai sợ nhất chính là "Người tự xem mà làm?" này, làm không hợp ý còn phải bị ăn mắng.

"Nhà ở Thăng Nghiệp phường gần Vương phủ, khá yên tĩnh giữa nơi nhộn nhịp, cũng thanh tịnh..." Cao Mai cẩn thận hỏi.

Hoàn Huyền không lên tiếng, chỉ hơi nhướn mi.

Cao Mai cảm thấy không khí đột nhiên đóng băng, sống lưng ớn lạnh.

Sau một lúc lâu, Hoàn Huyền mới nói: "Thường An phường Có phải có một tòa Sơn Trì Viện phải không?"

Cao Mai sửng sốt, phủ Tề Vương ở phía Đông Bắc thành Trường An, mà Sơn Trì Viện lại ở phía Tây Nam, đều ở sát ngoại thành, khắp nơi vắng vẻ ít người, phần lớn là các trang viên và thủ phủ của các đại quan quý nhân, hầu hết quanh năm suốt tháng đi đến không quá hai lần.

Trừ điều này, đó còn là nơi thôn quê,

Nói khó nghe một chút, chính là nhắm mắt làm ngơ, ném người ta đến nơi thôn trang, chẳng khác gì để tự sinh tự diệt, chỉ cấp thức ăn đầy đủ.

Cao Mai chưa từng nghĩ tới điện hạ bọn họ nhẫn tâm như vậy - dù cuối cùng thị tẩm không thành, nhưng trải qua một đêm này, nàng

cũng xem như là nữ nhân của Tề Vương.

Qua một đêm rồi vứt bỏ như giày rách, thực sự bạc tình.

Cao Mạ ăn không ít thịt muối khô từ Lộc Tù Tù, thế nên chột dạ liền nghĩ cách giúp nàng cứu vãn: "Điện hạ, phượng Thường An ở nơi hẻo lánh, nữ nhân còn trẻ như Lộc cô nương cùng tiểu tỳ nữ vô dụng ở đó, còn là người tha hương lạ nước lạ cái, e rằng sẽ có bất tiện..."

Thấy trên mặt Tề Vương không có biểu cảm gì, Cao Mạ càng lớn gan đến gần hơn: "Điện hạ, Lộc cô nương xa cố hương cũng không dễ dàng chút nào, đêm qua nô tài nhìn nàng lúc ra ngoài như sắp khóc..."

Hoàn Huyền nhướn mắt, ánh mắt tựa như lưỡi dao lướt qua mặt hắn.

Cao Mạ cảm thấy ớn lạnh, quỳ rạp xuống "bộp" một tiếng, dập đầu tạ tội: "Nô tài quá giới hạn, xin điện hạ trách phạt."

Hoàn Huyền không lên tiếng, chỉ mãi uống trà, một lúc sau mới nói: "Quản việc của bản thân cho tốt."

Cao Mạ nghe ngữ khí của hắn hơi hòa hoãn, thầm thở phào nhẹ nhõm: "Điện hạ dạy phải."

"Lui ra đi."

Cao Mạ đứng lên tạ ơn, hai chân còn hơi run rẩy.

Hắn run run lui đến cạnh cửa, lại nghe Hoàn Huyền nói: "Điều hai thị vệ đến Sơn Trì Viện."

Cao Mạ vội nói: "Nô tài làm ngay."

Sau này chuyện trong phòng của điện hạ, hắn không dám lắm miệng nữa.

...

Một lát sau, bên Tù Tù đã nhận được tin.

Xuân Điều hỏi rõ địa điểm Sơn Trì Viện, cách phủ Tề Vương bao xa, khuôn mặt lập tức sụp đổ.

Tù Tù thật ra chẳng sao cả, thậm chí còn rất vui vẻ: "Ở nơi hơi không tốt cũng được, an tĩnh tự tại."

Với nàng mà nói, so với vào vương phủ bị vô số ánh mắt chăm chăm vào từng hành động, lời nói thì chi bằng sống ở ngoài, truyền tin cũng tiện hơn.

Sắc mặt Xuân Điều càng kém, bĩu môi: "Nô tỳ hỏi thăm rồi, nơi đó gần như là vùng ngoại thành, cách chợ rất xa, mua kim chỉ cũng phải đi cả buổi."

"Coi như luyện tập thân thể." Tù Tù có ý tốt an ủi, "Xuân Điều tỳ không thích đi, ta đi là được."

Xuân Điều giậm chân: "Cách Vương phủ xa như vậy, điện hạ sẽ không tiện tới."

"Chưa chắc điện hạ sẽ tới đâu." Tù Tù nói rõ.

Xuân Điều ghen hờn, thẹn quá hóa giận: "Cô nương thật rộng lượng."

Nữ tử này thật kỳ lạ, mỗi lần nhìn thấy Tề Vương điện hạ, cho dù nhìn từ phía xa nàng cũng vươn cổ si ngốc nhìn theo nửa ngày.

Tề Vương sắp quên luôn người là nàng, nàng cũng không nóng lòng chút nào, vẫn vui vẻ sống tiếp.

Khi nhắc tới Tề Vương điện hạ, sắc mặt nàng không chút dao động, như thể đang nói đến một người không liên quan.

Xuân Điều không thể hiểu nổi trong lòng nàng rốt cuộc nghĩ thế nào.

Nhưng ở nơi nào cũng không phải do bọn họ quyết định, dù không cam lòng Xuân Điều cũng chỉ có thể làm bầm thu dọn hành lý.

Sáng sớm Tề Vương mang theo mấy người hầu thân cận vào cung thỉnh an, Tù Tù ở lại trạm dịch đến giữa trưa, lúc này mới vào thành cùng với số tùy tùng còn lại.

Lần đầu tiên Xuân Điều đến Trường An, xe ngựa vừa vào cổng thành đã ngồi không yên, vén rèm cửa sổ tò mò nhìn quang cảnh bên ngoài, cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ.

"Cô nương, mau nhìn xem, bên đó là cung Bồng Lai, người nhìn hai tầng lầu kia, vừa cao vừa khí phái!" Xuân Điều kéo Tù Tù muốn nàng xem.

Tù Tù thản nhiên liếc mắt sang, chỉ "Ừm" một tiếng, trong mắt nàng, cung Bồng Lai cao lớn ở phía bắc chỉ như dã thú đang ngủ yên, đôi lầu cao cao kia chính là một vực thẳm sâu rộng lớn.

Những người quan trọng trong sinh mệnh của nàng đều bị vực thẳm khổng lồ này nuốt chửng.

"Từ nay về sau chúng ta cũng là người kinh thành rồi!" Xuân Điều vui vẻ giật giạt tay áo của nàng.

Tù Tù không nói lời nào, từ nhỏ nàng đã không thích Trường An, đối với nàng, biên quan mới là cố hương.

Khi còn nhỏ, mỗi khi trăng tròn, phụ thân đều đưa nàng lên vọng lâu, đứng ở nơi cao nhất trong thành, chỉ cho nàng xem hướng về Trường An.

Khi đó nàng còn chưa hiểu, vì sao mẫu thân ôn nhu mỹ lệ, tổ mẫu từ ái lại không thể đến Ngụy Bác đoàn tụ cùng bọn họ.

Phụ thân giải thích, một đứa trẻ như nàng không hiểu được, ông chỉ lấy sáo ngọc trong người ra chậm rãi thổi một khúc [Trường Tương Tư].

Niềm tương tư trải dài, đến nơi Trường An.

Khi đó, Trường An trong lòng nàng không phải là một tòa thành, mà là lồng giam.

Mẫu thân cùng tổ mẫu của nàng lần lượt chết trong lồng giam đó, không hề được nhìn thấy lần cuối.

Xuân Điều vẫn còn lải nhải bên tai nàng.

"Ui, đúng là kinh thành, đám cô nương phu nhân kia ăn mặc thật đẹp...! Những cặp phượng thoa kia cũng nặng gần năm sáu lạng nhỉ?"

"Loại tơ đó làm bằng sợi gì thế, trông thật nhẹ tựa như mây trôi..."

Nàng buồn bực nói: "Không phải đây là lần đầu tiên cô nương vào kinh sao? Sao chẳng hiểu kỳ chút nào vậy?"

Tùy Tuy nói: "Sau này sẽ có nhiều cơ hội xem, không vội."

Xuân Điều nghe nàng nói thế, tâm trạng phấn khởi hơn, cười rộ lên.

Càng đi về phía Nam, ngựa xe bên đường càng thưa thớt, những nữ nhân thế gia ăn mặc đẹp đẽ cũng dần biến mất.

Cuối cùng cái miệng của Xuân Điều cũng dừng lại.

Xe ngựa tiếp tục về hướng nam, dân cư trở nên thưa thớt dần.

Đại loạn hơn hai mươi năm trước, quân An Tây đánh vào thành Vĩnh An, đốt giết đánh cướp, lúc đó mười hộ dân hết chín hộ không còn, hiện tại vẫn chưa khôi phục phần hoa lúc xưa.

Phía Nam thành cực kỳ nghèo nàn, những bức tường sụp đổ bởi đại loạn vẫn chưa được tu sửa, nhìn qua vùng đổ nát thê lương kia, nửa là đồng ruộng nửa là cỏ hoang.

Đang là cuối thu, hoa màu ngoài đồng đã thu hoạch hết, chỉ còn trơ lại vài bụi cỏ khô, điểm vàng cả một vùng, lác đác vài hộ dân thấp bé, có nhà còn không có ngói che mái, chỉ dùng cỏ tranh để lợp, muốn mọc mọc bao nhiêu có bấy nhiêu.

Thành phía nam bần hàn tiêu điều quả thực khác hẳn với phía bắc phồn hoa.

Sắc mặt Xuân Diệu càng lúc càng khó coi, Tề Vương ném Lộc Tù Tù đến nơi như thế này, e là không có ý định quan tâm tới.

Nàng một bên suy nghĩ một bên lén nhìn sang Tù Tù, lại thấy nàng đang dựa nghiêng vào thùng xe, biểu tình trầm ngâm nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy tư điều gì.

Xuân Diệu cảm thấy lúc nàng không cười dường như sẽ biến thành con người khác, vừa xa lạ vừa xa cách.

Xe ngựa tiếp tục tiến lên phía trước, vào phường Thường An dọc theo con đường chữ thập theo hướng Tây.

Một lát sau, biệt viện Sơn Trì của Tề Vương hiện lên trước mắt.

Nhìn hai bức tường cao ngất cùng cánh cửa đen tuyền, sắc mặt Xuân Diệu khá hơn.

Hai người cùng xuống xe, cánh cổng đen từ từ mở ra, một lão nhân mặc áo ngắn vải thô bước ra.

Lão nhân kia một bộ dạng chưa tỉnh ngủ, hai mắt nheo lại, cái mũi ửng đỏ vì uống nhiều rượu.

Hắn nhìn lướt qua hai người họ, sau đó dừng lại trên mặt Tù Tù, ngừng một chút liền cúi đầu xuống.

Có mỹ nhân khiến người không thể dời mắt, có mỹ nhân khiến người không dám nhìn lâu, tựa như nếu nhìn lâu sẽ hỏng mắt.

Tù Tù chính là loại thứ hai.

Tuy lão nhân đã rất già, nhưng mặc kệ mười tám hay tám mươi tuổi thì lúc nhìn một mỹ nhân như vậy đều khó tránh khỏi kinh hãi.

"Vị này hẳn là Lộc cô nương, mời đi cùng lão nô."

Tù Tù cười nói: "Xưng hô với lão trượng thế nào đây?"

Lão nhân cung kính cúi đầu nói: "Cô nương gọi lão nô A Phúc là được."

Mặt Tù Tù sáng lên: "Phúc bá."

"Cô nương đề cao lão nô rồi."

Hắn vừa nói vừa đẩy cửa ra để xe ngựa đi vào.

Mọi người vòng qua cửa ngăn, Xuân Diệu vừa ngẩng đầu lên nhìn, mặt nàng lập tức sa sầm xuống

—

Lời tác giả:

1.

Bối cảnh thời đại tương tự như giữa và cuối nhà Đường, sau cuộc nổi dậy ở An Tây, quyền lực của triều đình suy yếu và các trấn chư hầu bị chia cắt.

Tiết độ sứ ở trấn lớn tương tự như chư hầu.

Về cơ bản là tự trị trong trấn chư hầu và hầu như không thuộc quyền quản lý của triều đình.

Sự luân phiên quyền lực thường được truyền trong gia tộc hoặc giữa các tướng lĩnh, triều đình không thể can thiệp được, chỉ có thể ra chiếu sắc phong thừa nhận.

Mối quan hệ giữa triều đình và các trấn chư hầu không hề ổn định, lúc bên mạnh lúc bên yếu duy trì động thái cân bằng.

Truyện Trinh Thám

2.

Nữ chính sẽ không làm hoàng đế, về mặt quân sự thì có cơ hội lật đổ vương thất, nhưng nếu làm thật thì dân tâm vẫn hướng về triều đình, Từ vị trí của nữ chính mà nói, khởi binh tạo phản cũng không hợp lý.

Truyện này chủ yếu lấy ngôn tình làm chủ đạo, còn lại chỉ làm nền, nhiều chỗ đã được phóng đại, khác xa lịch sử vạn dặm.

Mong các tiểu thiên sứ đừng đào sâu.

Nam chính không phải cầu bình thường, nên mới gặp một nữ chủ bạc tình.

Chúa ơi ~

Bạch nguyệt quang của nữ chính là bạch nguyệt quang thật, cũng thực sự không thể sống lại..

Chương 4: Vào Cung

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy cũng không ngờ đường đường là biệt viện của Tề Vương lại hoang vắng như vậy.

Khu vườn rất rộng, chiếm phân nửa diện tích nhưng đã lâu không ai ở nên không được chăm sóc cẩn thận, cây cỏ sinh trưởng khắp nơi, cỏ hoang cao gần nửa người che khuất mọi thứ.

Gian nhà cũ kỹ thấp thoáng giữa lớp lá vàng, thê lương tiêu điều đến khó tả.

Tuy là ban ngày nhưng vừa tiến vào biệt viện này, sau lưng đã lạnh căm.

Nói là quý trạch nàng cũng tin.

Xuân Điều trợn to mắt, buột miệng thốt lên: "Nơi...!nơi này cho người ở sao?"

Sau đó nàng phát hiện mình lỡ lời: "Nô tỳ không có ý này, lão bá đừng trách."

Phúc bá cũng hơi ngỡ ngàng, sờ sờ gáy: "Viện này đã lâu không có người ở."

Hắn dẫn bọn họ vào trong, đồng thời giới thiệu nguồn gốc biệt viện: "Sơn Trì Viện này vốn là trang viên của Thọ An công chúa triều Thế Tông.

Điện hạ bọn ta lập chiến công hiển hách ở biên quan nên bệ hạ rất vui mừng, đặc biệt ban thưởng, là người duy nhất trong các hoàng tử."

Lão nhân nói đến chủ nhân liền không giấu được sự tự hào, chiếc mũi cũng trở nên đỏ hơn.

"Thọ An công chúa?" Xuân Diệu vừa nghe đến đại danh công chúa này liền tái mặt.

Vị công chúa này nổi tiếng xa hoa lãng phí vô độ, kiêu ngạo ương ngạnh, kết cục chết trẻ cùng phò mã với tội danh mưu nghịch, mấy trăm người trong phủ đều bị xử trảm.

Tùy Tùy đồng tình mà liếc sang nhìn nàng một cái, theo nàng biết, Thọ An công chúa bị ban chết cũng tại Sơn Trì Viện này, treo cổ cùng với 28 nam sủng của mình.

May là nàng không biết những điều này, nếu không sợ đến không ngủ được.

Lão nhân nói: "Vốn dĩ Bệ Hạ muốn cấp ngân khố để tu sửa nhưng điện hạ bọn ta yêu nước thương dân, không thể so với những tên công tử quần là áo lượt, nói dù sao cũng không ai ở, không cần lãng phí tiền vào đây."

Đây chẳng phải có người tới ở rồi sao, Xuân Diệu nhin không được thềm chửi trong lòng.

Tùy Tùy còn mỉm cười: "Điện hạ là người tốt."

Triều đình túng quẫn, đại loạn những năm Vĩnh Quang, Quan Trung bị tàn phá khắp nơi, "mười thất chín không", hiện tại vẫn chưa khôi phục lại.

(Yu: mười thất chín không là 10 hộ gia đình thì có 9 hộ bỏ trống.

Tả cảnh nghèo đói, đầy ải và chết chóc của nhân dân do nạn đói, chiến tranh và bạo tàn)

Đường bộ, đường thủy bị phá hủy vẫn chưa được tu bổ, thóc gạo lơ lửng phía Nam rất khó vận chuyển đến Kinh thành.

Phía Hà Bắc vẫn còn có sứ quân có vị thế ngang ngửa triều đình, lương thực không đến được Trường An, thỉnh thoảng còn có chiến trận ở biên cảnh.

Triều đình ngân khố trống rỗng, không ai rõ hơn Tùy Tùy.

Phúc bá áy náy nói: "Không biết cô nương tới, vốn nên tu sửa một chút.

Hôm khác lão nô sẽ bấm báo điện hạ tìm người đến tu sửa."

Tùy Tùy nhìn lớp sơn đã bong ra từng mảng trên cột trụ ngoài hành lang, lớp mạng nhện giăng dày đặc trên mái hiên, cười nói: "Không cần phiền toái, ta là người thô tục, nơi hoang dã cũng có thể ngủ được, chỉ cần có mái che cùng bốn phía có tường là tốt rồi."

Thật là người biết điều, Phúc bá thầm nghĩ.

"Cô nương yên tâm." giọng của hắn chân thành hơn, "Điện hạ sẽ không bạc đãi người bên cạnh."

Tùy Tùy gật đầu.

Nàng cũng không cho rằng Hoàn Huyền cố ý tra tấn nàng, có lẽ hắn cũng chưa từng tới biệt viện này.

Cùng lắm hắn chỉ phân phó một tiếng, những việc nhặt này sẽ không hỏi đến.

Nhưng người bên dưới tất nhiên cũng nghiền ngẫm tâm ý của chủ nhân.

Thái độ của hắn sẽ quyết định tình cảnh của nàng - nữ nhân bị đày đến nơi này, đương nhiên chẳng cần bận tâm.

Càng vào sâu, mặt Xuân Diệu càng nghếch ra.

Tùy Tuy lại rất hài lòng, ăn sương uống gió lúc hành quân đánh giặc là chuyện bình thường, hiện tại trước mắt có mái ngói cũng đã không tồi.

Hướng hồ so với việc chịu quản thúc mọi việc ở Vương phủ, lúc nào cũng bị người khác nhìn chăm chăm, ở đây vẫn tự tại hơn.

Toàn bộ Sơn Trì Viện rất rộng, đình đài quán các rải rác khắp nơi.

Phúc bá an bài hai chủ tớ trong một tiểu viện phía sau trong rừng phong.

Lớp sơn trên tấm biển đã bong ra, mơ hồ nhìn thấy ba chữ "Tê Hà quán".

Ngày mùa thu cỏ cây xơ xác, nụ hoa vẫn chưa hé nở, trong viện chỉ có nơi đây có cảnh trí tạm được.

Tiểu viện này cũng có chỗ tốt, có một đường mòn nối thẳng đến vườn sau của chủ viện, tiện cho Tề Vương triệu người thị tẩm.

Nếu hấn không hứng thú, động tĩnh ở đây cũng không quấy rầy đến hấn, đúng là rất chu đáo.

Thật ra Thanh Hàm Viện mới được xây dựng, có lẽ Hoàng Đế cũng cảm thấy cho nhi tử một tòa quỳnh trạch cũng không hợp lý, vì thế đã phá dỡ tòa viện mà Thọ An công chúa ở lúc trước, xây dựng chính viện với ba lối vào.

Đương nhiên nếu Tề Vương không lên tiếng, Tùy Tuy không thể bước vào Thanh Hàm Viện.

Tùy Tuy men theo con đường mòn xuyên qua rừng phong, do không được người chăm sóc nên cây phong mọc um tùm, lá đỏ như đốm lửa như muốn bùng lên ngọn lửa giữa đám cỏ hoang.

Phúc bá dẫn người đến đây, giao chìa khóa tiểu viện cho Xuân Điều, nói với Tù Tù: "Lão nô không phiền đến cô nương nghỉ ngơi, lão nô và người hầu đều ở hộ viện đằng trước, cô nương thiếu gì cứ việc nói."

Hắn dừng một chút lại nói: "Phòng bếp nhỏ ở phía Đông, xuyên qua cánh rừng liền đến, củi nước đều có sẵn, mỗi sáng sớm đều có người đến đưa nguyên liệu, cô nương muốn ăn gì cũng có thể nói với lão nô."

Nghĩa là nơi đây cũng chẳng có người nấu cơm, còn phải để cô nương nhóm lửa nấu cơm sao?! Xuân Điều ngạc nhiên há hốc mồm, nhưng lần này đã nhin được không nói ra.

Phúc bá nhìn sang đã hiểu ý của nàng, lúng túng nói: "Điện hạ đột nhiên phân phó, nhất thời không kịp mưu người, phiền cô nương đảm đương."

Tù Tù rất bình tĩnh: "Không sao."

Xuân Điều tựa như tang gia, lặng lẽ mở cửa viện, phát tay bảo tôi tớ dọn hành lý vào.

Tù Tù dạo quanh trong sân.

Tiểu viện chia làm hai lối gồm tiền đường và hậu viện, rộng ba mặt gian, trên trần là mái ngói xanh đen.

Ban đầu tường cột màu đỏ nhưng hiện tại tường và cột đều bị loang lổ.

Giữa đình có một cành mai già, vẫn chưa nở hoa, không biết sẽ có màu gì.

Thật ra phòng ốc sạch sẽ hơn mong đợi.

Phiến giường, án tử đều là mới, màn trúc, màn che cùng đệm giường đều mới tinh, tuy không xa hoa mỹ lệ nhưng ít nhất sạch sẽ gọn gàng.

Mặt Xuân Diệu hơi tối sầm, vẫn khó nén được thất vọng, lúc trước nàng rút hết tiền tiết kiệm ra chỉ vì giây phút hào hứng.

Nàng lấy hết vốn cần kiệm, không nên đổi lấy tiền đồ như vậy chứ.

Tùy Tuy hơi băn khoăn, Xuân Diệu vốn là nô tỳ phủ Thứ sử, được các đặc quyền còn hơn cả các cô nương thôn gia, không nói đến cảm y ngọc thực, ít ra vẫn không cần tự mình nhóm lửa nấu cơm.

Kết quả lại theo một chủ nhân không có tiền đồ như vậy, bản thân Tùy Tuy cũng thông cảm với nàng.

Hai người chủ tớ cất các rương hòm ổn thỏa, rửa tay rửa mặt thay xiêm y bụi bặm ra.

Xuân Diệu cũng hòa hoãn hơn: "Nô tỳ xuống bếp xem thử."

Đêm trước Tùy Tuy gần như không ngủ, lúc này cực kỳ buồn ngủ, nàng ngáp một cái, cởi xiêm y chui vào chăn: "Ta ngủ một lát trước."

Bình thường nàng lười biếng, Xuân Diệu vẫn luôn chướng mắt, tận tình khuyên bảo nàng nên phấn chấn hơn một chút.

Lần này ngoại lệ, nàng chẳng nói gì cả.

Bởi vì người có ý chí tiến lên như nàng cũng có thể nhìn ra, Tề Vương điện hạ không có khả năng đến một nơi như vậy.

Dù cho Lộc Tùy Tuy là thiên tiên hạ phàm cũng không thể.

Nhưng lần này, nàng đã nghĩ sai rồi.

...

Bầu trời như được gột rửa, ánh nắng ấm áp của mùa thu chiếu lên ngói lưu ly xanh của Điện Huy Du, ánh lên chút kim quang tựa như sóng nước lấp lánh trên mặt hồ.

Rời kinh ba năm trước là vào ngày xuân, thời tiết cùng cảnh vật đều tốt lành.

Hoàn Huyền xuống xe ngựa ở tiền điện, đổi sang bộ liễn, đi được nửa đường, dưới hành lang xuất hiện một thân ảnh vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Hoàng Đế mặc thường phục, khoác áo lông chồn, đầu đội mũ sa màu đen, cách mấy trượng đã có thể thấy tóc mai hắc đã hoa râm, bước chân chậm chạp, sắc mặt vàng như nến, yếu ớt do bị bệnh tật tra tấn.

Nếu không có xiêm y là màu vàng độc nhất, Hoàn Huyền thiếu chút nữa không thể nhận ra nam tử trung niên trước mắt chính là phụ thân khô vĩ bất phàm trong trí nhớ của hắn.

Tựa hồ cũng không cao như trong trí nhớ, không biết do lưng đã gù đi hay do bản thân hắn đã cao lên.

Hoàn Huyền lệnh nội thị dừng kiệu, hạ liễn, bước nhanh lên bậc thang đến trước mặt Hoàng Đế, hành lễ: "Nhi thần bái kiến Bệ Hạ."

Hoàng Đế vội nâng nhi tử dậy, hốc mắt đỏ lên: "Cuối cùng cũng biết trở về."

Lúc trước chia tay hai phụ tử thật sự không vui vẻ, dường như Hoàng Đế đã quên hoàn toàn, lúc này ông tựa như phụ thân yêu con trong thiên hạ, chỉ có mỗi tình thương con sâu sắc.

Dù Hoàn Huyền biết điều này ít nhiều cũng liên quan đến số trận thắng nơi biên quan của mình, vẫn không khỏi rầu rĩ trong lòng.

"Nhi thần bất hiếu, đã lâu không trở về, thỉnh Bộ Hạ trách phạt."
Hắn vừa nói vừa cúi đầu.

Hoàng Đế đỡ nhi tử, bất mãn nói: "Bộ Hạ, Bộ Hạ gì chứ.

Một tiếng Phụ hoàng cũng không gọi, trong lòng đang trách Phụ hoàng sao?"

"Nhi thần không dám." Hoàn Huyền nói.

Hoàng Đế vỗ lưng hắn, cười khổ nói: "Tiểu tử con có gì mà không dám, năm đó chạy đến An Tây còn không phải giận trĩm đó sao."

Hắn dặt nhi tử vào điện, thờ dài: "Bất quá con An Tây đánh trận rất tốt, không hổ danh của tổ tiên.

Có một đứa con như vậy, trĩm rất vui."

"Phụ hoàng quá khen."

Hoàng Đế sốt sắng nói: "Hiện tại trong vùng Tam trấn Tiết độ sứ Hà Sóc đang loạn, trộm cướp nổi dậy khắp nơi, nhiều lần xâm phạm biên giới.

Triều đình một tướng khó cầu, giang sơn này của trĩm sau này còn phải dựa vào con nhiều."

Thái tử muốn hắn giao hổ phù, còn ý của Hoàng Đế lại muốn hắn tiếp tục cầm binh, điều này tất có thâm ý.

Ánh mắt Hoàn Huyền khẽ lay, cúi xuống nói: "Phụ hoàng quá lời, nhi thần sợ hãi."

Hai người bước vào đại sảnh, Hoàng Đế kéo nhi tử ngồi xuống án kỷ, lệnh thái giám đem trà lên: "Vốn nên uống cùng con vài chén, nhưng thái y dặn không được uống rượu, đành phải lấy trà thay rượu."

Hoàn Huyền nói: "Bệnh của Phụ hoàng đã khá hơn chưa?"

Hoàng Đế cười khổ: "Nhiều năm như vậy cũng đã quen.

Sau khi hoàn thành đại hôn của Hoàng huynh con, trẫm sẽ về sống trong cung Ôn Tuyền."

Đang nói chuyện, cung nhân đã bưng thức ăn đi vào trong điện.

Hoàng Đế nói: "Dùng bữa trước, hôm nay không có người ngoài, phụ tử chúng ta phải tâm sự thật nhiều."

Dứt lời, tự mình nâng bình rượu kim ngân mạ vàng rót cho nhi tử: "Tiến cống năm nay, tuy rằng con ở An Tây, sợ cũng không có rượu ngon được như vậy.

Ném thử xem."

Rượu nho ngon nhất Tây Vực được rót vào ly lưu ly trong suốt tựa như ngọc bảo đỏ rực.

Hoàn Huyền cầm lên uống một ngụm, khen: "Quả thật rất ngọt."

Hoàng Đế cười nói: "Nếu thích thì đem mấy bình về."

"Đa tạ Phụ hoàng." Hoàn Huyền nói.

Hai phụ tử đối ẩm mấy lần, Hoàng Đế buông chén như đang suy tư: "Con ở phía Bắc có từng nghe ngóng được tin tức của Tiêu Linh không? Nó thật sự đã chết sao?"

Hoàn Huyền đặt nhẹ ly rượu xuống, mắt hiện lên vẻ tiếc nuối: "Nhi thần từng phái người đi tìm hiểu, lúc ấy Tiêu Linh ở giữa trận tên, mất mạng ngay tại chỗ, nhiều người có thể làm chứng."

Hoàng Đế nhăn mày, lắc đầu thở dài: "Đáng tiếc Đông An Vương cả đời trung liệt, lại không có con trai, chỉ có một nữ nhi.

Ai mà ngờ trời cao ghét bỏ, đoạn tuyệt cả huyết mạch, thật sự đáng tiếc."

Tuy nói là vậy, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ trút bỏ được gánh nặng.

Sau cuộc đại loạn hơn hai mươi năm trước, triều đình suy yếu khó vực dậy, thế lực Tiết độ sứ lại càng bành trướng, bề ngoài thì phục tùng triều đình nhưng trên thực tế chẳng khác nào như các nước chư hầu.

Trong đó Tiết độ sứ Tam trấn Hà Sóc có thế lực lớn nhất, dưới trướng có hai mươi vạn đại quân, bảy năm trước Đông An Vương Tiêu Yến chết vì bệnh, chỉ còn một đệ đệ bình thường vô dụng, cộng thêm một nữ nhi, đám văn võ cả triều đều thờ dài nhẹ nhõm.

Không ngờ nữ nhi Tiêu Linh của Tiêu Yến anh tài ngút trời, tuổi còn trẻ mà tài giỏi hơn cả phụ thân, đúng lúc có kẻ nhiều loạn biên cương, nàng tự thỉnh binh tướng, dùng 3000 binh mã đại thắng hai vạn kỵ binh của dân tộc Hề, mà lúc này nàng vừa mới cập kê.

Trận đại thắng này đã làm chấn động triều dã, nhưng so với những trận thắng mấy năm sau của nàng lại không tính là gì.

Hà Sóc có một vị chiến thần trấn thủ như vậy, biên quan trở nên yên bình.

Nhưng trên đầu Hoàng Đế dường như treo thêm một thanh kiếm sắc, ban đêm không thể ngủ ngon.

Tinh quang chói mắt nhất nơi biên quan Đại Ung bỗng nhiên ngã xuống, hơn nữa còn dễ dàng chết trong một trận chiến nắm chắc phần thắng như vậy, khó làm người ta tin được.

Nhưng khi Tiêu Linh vừa chết, không ai có thể thống lĩnh Tam trấn Hà Sóc, thúc phụ Tiêu Đồng An của nàng không thể đảm đương,

quân Hà Sóc sớm muộn cũng sẽ chia rẽ, triều đình chỉ cần ngồi xem hổ đấu là được.

Giải quyết được mối họa lớn trong lòng, cuối cùng Hoàng Đế cũng có thể kê cao gối mà ngủ.

Hoàn Huyền trong lòng hiểu rõ, lại có chút ngũ vị tạp trần, Tiêu Linh lớn hơn hẳn ba tuổi, thành danh trước cả hẳn.

Hắn còn âm thầm xem nàng là đối thủ duy nhất, chỉ mong một ngày có thể cùng nàng sánh vai.

Hiện tại hẳn không còn cơ hội tranh cao thấp với nàng, chỉ có thể thương tiếc.

Đều là tướng soái thiếu niên, luôn có chút thương thức lẫn nhau.

"Nhắc mới nhớ, trưởng huynh của con từng định thân với cô nương Tiêu gia lúc còn bé, nhưng nay cả hai đều..."

Năm đó trưởng tử của hắn định hôn với nữ nhân Tiêu thị cũng chỉ để ràng buộc.

Đáng tiếc Tiêu Yến mất sớm, Tiêu Linh lại xuất chúng ngang trời, vốn hôn sự của hai người cũng chẳng thể giải quyết được gì, nào ngờ...

Nhớ tới lúc trưởng tử ngỗ nghịch, ánh mắt Hoàng Đế tối lại, sau đó nỗi lòng rối loạn phức tạp hóa thành tiếng thở dài: "Bỏ đi..."

Người đã đi rồi, những điều đó không còn quan trọng.

Nhớ đến trưởng huynh, lồng ngực Hoàn Huyền cũng có chút nghẹn ngào, mi mắt sụp xuống, trầm ngâm một lúc mới nói: "Người đã đi xa, Phụ hoàng đừng quá đau buồn, xin lấy long thể làm trọng."

Hoàng Đế gật đầu: "Con hồi kinh cũng là chuyện vui, không nhắc tới việc này nữa."

Hai người cũng hết hứng nói chuyện, yên lặng dùng xong cơm trưa, Hoàng Đế ra lệnh cung nhân lui ra hết.

Hoàn Huyền thấy vẻ mặt Hoàng Đế lộ vẻ mệt mỏi, liền đứng dậy cáo lui.

Hoàng Đế nói: "Mẫu thân con ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất nhớ con, đến thăm nàng đi."

Vẻ mặt Hoàn Huyền buồn bã: "Vâng."

Hoàng Đế khẽ thở dài, phân phó thái giám chuẩn bị liễn, nắm chặt tay nhi tử kiên trì tiễn hấn ra ngoài điện, nhìn hấn bước lên liễn.

Sau khi rời khỏi Điện Huy Du đi về phía Bắc, vừa qua khỏi Vĩnh Hạng, chợt nghe tiếng bước chân cùng ngọc bội từ xa.

Hoàn Huyền lơ đãng nhìn lên, chỉ thấy nơi góc tường sâu đối diện có mấy cung nữ vây quanh một nữ tử trẻ tuổi đang chậm rãi đi tới.

Trái tim hấn đột nhiên thất lại..

Chương 5: 5: Gặp Lại Người Xưa

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thân hình nữ tử mảnh mai, dù khoác một lớp áo lông dày vẫn nhìn thấy vòng eo thon nhỏ, xiêm y mỏng thêu trúc điệp bằng chỉ bạc, họa tiết khổng tước dập dờn trên tà váy xếp ly tựa như một làn nước mùa thu.

Chỉ là không nhìn rõ mặt, vì trên đầu nàng có một mũ sa rèm.

Ngày trong gió nhẹ khẽ lay động tấm lụa mỏng, ẩn hiện khuôn cằm nhỏ nhắn như ngọc cùng phiến môi đỏ, nhưng vẫn không nhìn rõ.

Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết dưới lớp màn che đó là một khuôn mặt tuyệt sắc.

Nhưng nhìn không rõ mới càng khiến trái tim ngứa ngáy khó nhịn.

Đoàn người đối diện cũng phát hiện cung liễn của Tề Vương, vội vàng tránh sang bên trái.

Nữ tử cúi thấp đầu, thân hình mảnh mai như cành liễu khẽ run lên.

Ánh mắt Hoàn Huyền tựa như một sợi dây kéo đến, không thể dời tầm mắt.

Cao Mai liếc nhìn sắc mặt của chủ nhân, trái tim nháy lên, ý chí của điện hạ nhà hắc sắt đá, làm gì có chuyện gặp một mỹ nhân trên đường đã ngây ra chứ.

Người có thể khiến hắc lộ ra vẻ mặt như thế, trong thiên hạ chỉ có duy nhất một người - Nguyễn Nguyệt Vi.

Ngày đầu tiên hồi kinh, mới vừa tiến cung đã gặp vị này, thật sự duyên nợ oan nghiệt! Hấn oán thán trong lòng.

Quả nhiên một lát sau, Hoàn Huyền trầm giọng nói: "Dừng liễn."

Hấn hạ lệnh dừng cung liễn, nhưng không có ý muốn xuống liễn, chỉ ngưng mắt nhìn người kia.

Làn gió nhẹ đưa hương thơm thanh nhã quen thuộc trên người nữ tử tới.

Hấn bất giác ngừng thở.

Thân thể nữ tử khẽ run lên, như cành liễu trước gió, càng trở nên nhỏ nhắn yêu kiều.

Nàng hành lễ đúng mực: "Dân nữ Nguyễn Thị, bái kiến Tề Vương điện hạ, điện hạ vạn phúc."

Thanh âm của nàng thanh mảnh, dịu dàng giống như dáng vẻ, mang chút khẩu âm Ngô, như chim hoàng oanh rời tổ.

Ba năm trước, dưới gốc liễu bên Bá Kiêu, nàng dùng giọng nói dịu dàng nhất thế gian đó để nói ra những lời tàn khốc nhất.

Ánh mắt Hoàn Huyền dừng trên ngón tay nhỏ của nàng.

Nàng đang nắm chặt lấy chiếc quạt ngà, trái tim hấn dường như cũng bị bàn tay ấy siết chặt.

"Tẩu tử, vẫn tốt chứ?" Thanh âm hấn lạnh băng, có chút khàn khàn, tuy rằng từ ngữ xuất phát từ miệng của chính mình nhưng lại có cảm giác xa lạ như vậy.

Nguyễn Nguyệt Vi chưa thành hôn cùng Thái tử, hấn vốn không nên xưng hô như thế, nhưng lại buột miệng thốt ra.

Hắn không trách nàng, cũng không có ý muốn tổn thương nàng, nhưng vẫn không thể bỏ qua.

Thân thể Nguyễn Nguyệt Vi run lên, gần như không thể đứng vững, may mà bên người có cung nữ nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng.

Sau một lúc lâu, nàng mới run giọng nói: "Đa tạ điện hạ hỏi đến, dân nữ rất tốt."

Hoàn Huyền nhẹ gật đầu: "Vậ thì tốt."

Trên đường có nhiều kẻ đến người đi, hai người lại là thúc tẩu, nên tránh đi nghi ngờ.

Hắn nói với Nguyễn Nguyệt Vi "Bảo trọng" rồi phân phó thái giám: "Đi thôi."

...

Nguyễn Nguyệt Vi vẫn luôn cúi đầu, cho đến khi tiếng chuông ngọc của cung liền đi xa và dần tan biến trong tiếng ve sầu cùng tiếng xào xạc của lá cây, nàng mới ngẩng đầu lên.

Trán nàng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, nhưng không dám lau, sợ các cung nữ bên cạnh sẽ nhìn ra điểm kỳ lạ.

May mắn cô mẫu Hiền phi biết nàng yếu ớt nên phá lệ an bài kiệu đợi ở đầu đường.

Ngồi kiệu ra cửa cung, đổi thành xe ngựa của Hầu phủ, Nguyễn Nguyệt Vi thất hồn lạc phách dựa vào lớp lông chồn bọc trong thành xe, dường như chỉ trong nháy mắt đã bị rút cạn sức lực.

Tỳ nữ giúp nàng tháo mũ sa rèm, ngạc nhiên phát hiện sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, đôi mắt tựa mây sương của nàng đã chứa đầy nước mắt.

"Cô nương sao phải khổ vậy chứ..."

Tỳ nữ đau lòng, vội dùng khăn lụa thay nàng lau nước mắt, nhưng càng lau lại càng nhiều.

Mỹ nhân rơi lệ vẫn đẹp, đặc biệt là một mỹ nhân tuyệt sắc như Nguyễn Nguyệt Vi, nhất cử nhất động đều mang phong tư yếu điệu, khi khóc lên cũng không nhăn mặt như người bình thường.

Nàng chỉ khẽ cau mày, khuôn mặt u buồn mà khẽ nức nở: "Sơ Trúc, hửn vẫn còn trách ta..."

"Sao có thể chứ", tỳ nữ tên Sơ Trúc nhẹ giọng an ủi, "Tề Vương điện hạ luôn tốt với cô nương nhất."

"Người không cần an ủi ta, ta biết hửn vẫn còn trách ta", Nguyễn Nguyệt Vi cười đầy chua xót, ghen ngào nói, "Đều do ta không tốt...! Là do lúc trước ta quá thân cận với hửn, mới khiến hửn sinh ra..."

Nàng cắn môi dưới, hai má ửng hồng: "Sinh ra tâm tư không nên có..."

Sơ Trúc nói: "Chuyện này cũng không thể trách cô nương, người cùng điện hạ lớn lên, tình như huynh muội, thân thiết hơn một chút cũng là chuyện đương nhiên."

Nguyễn Nguyệt Vi sụp mắt xuống, cười buồn bã: "Sợ là hửn cả đời này sẽ không tha thứ cho ta."

Sơ Trúc nắm tay nàng: "Cô nương đừng nghĩ nhiều, nếu không như thế, Tề Vương điện hạ cũng sẽ không nhất chiến thành danh, may mà nhờ cô nương đấy."

Nguyễn Nguyệt Vi khẽ thở dài: "Đây là chuyện tốt đối với xã tắc Đại Ung."

"Ai nói không phải chứ." Sơ Trúc thấy nàng ngừng khóc, nhẹ nhõm thở dài, "Tề Vương điện hạ so với ba năm trước đây trầm ổn

hơn, cũng càng anh dũng hơn, vừa rồi nô tỳ thiếu chút nữa đã không nhận ra rồi."

Nàng thở dài: "Nô tỳ nghe nói Tề Vương điện hạ ở biên quan cũng giữ mình trong sạch, nam tử như vậy thật sự hiếm có trên thế gian."

Nguyễn Nguyệt Vi dựa vào đệm mềm, lơ đãng nhìn về phía trước, không biết đang suy nghĩ gì.

Sơ Trúc ghé vào tai nàng, nhỏ giọng nói: "Vừa rồi nô tỳ nhìn ở một bên, hình như điện hạ đối với cô nương vẫn..."

Còn chưa dứt lời, Nguyễn Nguyệt Vi bỗng ngời thẳng lên, hai má lập tức đỏ bừng: "Đây là chuyện đáng hãnh diện sao?"

Nàng cười lạnh tự giễu: "Giờ thì tốt rồi, một nô tỳ cũng có thể lấy ta làm niềm vui..."

Chưa kịp nói xong, hơi thở nàng đột nhiên gấp gáp, Sơ Trúc sợ tới mức mặt trắng bệch, vội vàng cởi gói thuốc sau khuỷu tay xuống, đưa tới mũi nàng: "Cô nương đừng tức giận, nô tỳ sai rồi, nô tỳ đáng chết."

Cô nương đánh mắng nô tỳ trút giận là được, đừng nóng giận hại thân."

Nguyễn Nguyệt Vi nắm chặt gói thuốc ngửi một lúc, hô hấp mới dần bình ổn, nàng liếc sang tỳ nữ đang luống cuống tay chân, khẽ thở dài: "Ta không trách ngươi, vốn dĩ là ta sai, hà tất phải sợ người ta nói chứ."

Nói rồi hai hàng nước mắt lại rơi xuống, Sơ Trúc đành phải tiếp tục dỗ dành, dỗ cả một đường, thiếu chút nữa mài rách cả môi mới khiến mặt chủ nhân giãn ra.

...

Hoàn Huyền ngồi cung liễn tiếp tục đi về hướng Bắc, chuông vàng cùng toái ngọc treo ở bốn góc rèm gấm của kiệu theo gió vang lên, cứ mỗi tiếng vang khiến trái tim hắn chùng xuống một chút.

Cuối cùng cung liễn dừng lại trước cửa một cung điện nơi hẻo lánh.

Đang giữa trưa, cửa cung đóng chặt, cung tường cao ngất, một gốc cây hòe cổ thụ cao vút vượt qua khỏi vách tường, lá vàng xôn xao, cùng tiếng chuông Phạn ở nội cung khiến người ta cảm thấy quạnh hiu cô tịch.

Điện này ở Tây Bắc hậu cung, tiếp giáp Trường Lâm Uyển, là nơi vắng lặng nhất trong toàn hậu cung, thanh tịnh như cổ chùa nơi núi sâu.

Không ai nghĩ được đây lại là nơi ở của Hoàng Hậu đương thời.

Sau khi Tiên Thái tử hoẵng thệ, Hoàng Hậu hết lòng thờ Phật, không hỏi thế sự, Hoàng Đế khuyên bảo không có kết quả, chỉ đành tu sửa tòa điện trong cung thành ngôi chùa cho thê tử.

Thắt tóc kiểu tu hành, không hỏi đến chuyện thế tục chốn hậu cung, tất cả mọi việc đều giao cho Hiền phi xử lý.

Hoàn Huyền xuống liễn, lệnh nội thị đến gõ cửa.

Một lát sau, cửa cung chậm rãi mở ra, một ni cô (bản gốc: 比丘尼 - tỉ khuru ni) khoác tăng bào màu xám bước ra, chấp tay thi lễ với Hoàn Huyền: "Thí chủ hữu lễ."

Hoàn Huyền hơi hơi nhíu mày: "Ta tới thỉnh an Hoàng Hậu điện hạ, phiền bẩm báo."

Tăng ni nói: "Sur phụ đang có tiết giữa ngo, xin thí chủ đợi một chút."

Dứt lời liền đón hấn vào cửa.

Vừa vào cửa, trước mặt chính là một tòa tháp Phù Đồ chín tầng, các điện thờ Phật được xây xung quanh tháp, hướng chính Bắc Phật tháp là chính điện năm gian bảy kệ, phía Đông chính điện là Phật đường mà Hoàng Hậu dâng lễ hằng ngày.

Hành lang trong đình tứ hợp gấp khúc, từng bách rậm rạp lành lạnh, nắng thu chiếu xuống xuyên qua kẽ lá, dường như cũng bị nhuộm lạnh.

Trái tim Hoàn Huyền cũng lạnh đi.

Tăng ni kia nói: "Mời thí chủ đến thiền viện uống một chén trà thô."

"Không cần, ta đợi ở đây cũng được." Hoàn Huyền chấp tay sau lưng, đứng nhìn hoa sen và ngọn lửa được điêu khắc tinh xảo trên tháp Phù Đồ.

Tăng ni đành phải để hấn ở lại, hành lễ rồi tiến vào trong Phật đường.

Sau đó Hoàn Huyền đứng ở thạch tháp tầm nửa canh giờ, cánh cửa Phật đường đóng chặt mới mở ra, một làn khói lượn lờ bay ra từ trong cánh cửa, một đoàn tăng ni nối đuôi nhau đi ra.

Hoàn Huyền bất giác ngẩng đầu nhìn, sống lưng hơi cứng lại.

Một tăng ni áo xám tiến về phía hấn, vẫn là người vừa mới tiếp hấn kia.

Nàng khó xử nhìn thoáng qua Hoàn Huyền, chấp tay thi lễ: "Su phụ lệnh cho bản ni nói một câu với thí chủ."

Trái tim Hoàn Huyền chùng xuống, sắc mặt cũng trầm theo.

"Su phụ nói người đã cắt đứt trần duyên, gặp nhau chỉ thêm phiền nhiễu, xin thí chủ đừng nhớ mong."

Hoàn Huyền nhìn về phía cửa sổ nhỏ màu xanh của am ni cô, cách một tầng cỏ cây sum suê, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng một người.

Môi hắn mấp máy, trầm mặc một hồi lâu mới rũ mắt xuống: "Nếu đã như thế, nhờ nói lại với tôn sư, mong tôn sư bảo trọng."

"Vâng, bần ni sẽ nói lại với sư phụ." Tăng ni nói.

Hoàn Huyền không nói gì nữa, xoay người ra ngoài điện, dường như ngôi chùa thanh u này bỗng biến thành nơi luyện ngục, một khắc hắn cũng không muốn ở lại.

Cao Mai chờ ngoài điện, liếc mắt nhìn thấy sắc mặt chủ nhân thì chẳng còn gì là không biết, không dám hít lấy một hơi, cẩn thận hầu hạ chủ chân lên kiệu.

Ai trong cung cũng đều biết Hoàng Hậu yêu thương nhất là trưởng tử, sau khi Tiên Thái tử hoẵng thệ, nàng lâm bệnh nặng, khi khỏi rồi lại khăng khăng muốn xuất gia.

Hoàng Đế khuyên không được đành phải thỏa hiệp, để nàng búi tóc tu hành trong cung.

Tuy nói vào cửa Phật, chuyện thế tục chỉ là vắng sự, nhưng là Hoàng Hậu một triều nên cũng không thể thật sự đoạn tuyệt trần duyên, cũng không phải là một vị Hoàng Hậu vô hình.

Khi Hoàng Đế không đến cung Ôn Tuyền dưỡng bệnh thì cách vài ngày sẽ đến am ni cô thăm thể tử, cùng nàng dùng bữa chay, Nhị hoàng tử cũng thường vào cung thỉnh an Mẫu hậu.

Ngay cả quý nữ tông thất, mệnh phụ triều thần cùng quý nữ thế gia vào cung yết kiến, đôi lúc Hoàng Hậu cũng sẽ cho phép.

Người nàng không chịu gặp cũng chỉ có nhi tử thứ ba này.

Nguyên nhân bên trong cũng không khó đoán, mọi người đều biết Tề Vương rất giống với Thái tử lúc trước, thoát nhìn gần như từ một khuôn mẫu đúc ra.

Nhưng tình cảm giữa Hoàng Hậu và Tam Hoàng tử lại rất lạnh nhạt, bởi vì khi nàng hạ sinh Tam Hoàng tử thân thể suy nhược, khó tự tay chăm sóc nên Tề Vương đã lớn lên trong cung Thái Hậu.

Hoàng Hậu tránh không gặp Tề Vương, đơn giản là sợ hãi khi đối diện với gương mặt kia của hắn sẽ nhìn không được mà nhớ tới ái tử mất sớm.

Trong lòng Cao Mại bất bình thay cho điện hạ nhà mình, nhưng loại chuyện này không có cách nào an ủi, chỉ có thể càng chăm sóc thận trọng.

...

Ra khỏi cung Bồng Lai, ánh nắng đã đổ về Tây, mang chút màu đỏ cam ấm áp, không còn trắng sáng như lúc giữa trưa.

Mặt đường bằng phẳng cứng cáp, xe ngựa chạy qua cũng không khiến khói bụi mịt mù, hai bên tường cao ngăn cách tiếng ngựa xe đông đúc, thanh tịnh đến mức cô tịch.

Bánh xe khi lăn qua mặt đường vang lên tiếng lộc cộc, tiếng chuông đơn điệu và nặng nề truyền đến bầu trời xanh.

Hoàn Huyền nhắm mắt dựa vào thành xe.

Từ khi huynh trưởng qua đời, Mẫu Hậu xuất gia, vào cung liền trở thành một việc mệt mỏi.

Hôm nay tình cờ gặp được Nguyễn Nguyệt Vi càng khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.

Ngay từ khi sinh ra hấn đã bị ôm đến cung An Phúc của Thái Hậu, người không phải là mẹ ruột của Hoàng Đế, đối với Hoàng Hậu càng thêm xa cách, đương nhiên đối với tôn nhi không cùng huyết mạch là hấn cũng chẳng có tình cảm gì, cũng không thích hấn quấy nhiễu trước mặt mình.

Ngoại trừ thời điểm thỉnh an sáng sớm và buổi tối, hấn gần như không gặp được tổ mẫu, hiện tại nhớ lại, ngay cả gương mặt của bà cũng nhớ không rõ ràng.

Cung An Phúc cách tấm cung Hoàng Hậu rất xa, hấn không thường lui tới với hai vị huynh trưởng, Thái Hậu cũng không thích hấn chạy nhảy bên ngoài.

Bên cạnh hấn ngoại trừ cung nữ chỉ có thái giám, một người bạn chơi cùng cũng không có, cho đến khi Nguyễn Nguyệt Vi tới.

Nguyễn Nguyệt Vi là cháu gái Thái Hậu, theo một vị đạo sĩ nọ, nàng sinh ra đã mang mệnh Phượng Hoàng, nhưng mệnh lại có kiếp số, cần phải được nuôi dưỡng bên cạnh người có mệnh cách cực quý mới được.

Hiện giờ Hoàn Huyền đương nhiên biết đây chỉ là cái cớ, Nguyễn gia đưa nữ nhi cho Thái Hậu giáo dưỡng là có ý đồ muốn làm chính phi của Thái tử, kiểu lòng dạ Tư Mã Chiêu* này, người qua đường đều biết rõ.

(Ji: *Lòng dạ Tư Mã Chiêu - ý đồ hiện rõ ra ngoài như mặt trời ban ngày.)

Nhưng khi đó Hoàn Huyền mới chỉ là một đứa trẻ ngây thơ vừa mới hiểu chuyện, không biết uẩn khúc trong quan hệ giữa người với người, hấn chỉ thấy vui vì cuối cùng mình cũng có bạn để chơi cùng.

Không cần biết vì sao Nguyễn Nguyệt Vi tiến cùng, khoảng thời gian vô ưu vô lự nhất trong cả cuộc đời hấn đều trải qua cùng nàng,

Hắn nhíu mày, ngồi thẳng lên, hướng bên ngoài xe nói: "Đến đâu rồi?"

Nội thị bước lên trước, cách rèm xe nói: "Hồi bấm điện hạ, đã qua phường Trường Nhạc, đi thêm hai mươi bước về phía trước, sau đó rẽ về phía Đông là đến Vương phủ."

Hoàn Huyền lại dựa vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa nhắm mắt lại, cảnh tượng vừa rồi hiện ra trước mắt, tấm lụa trắng phất phơ trước gió nhẹ, dung nhan kiều diễm dưới màn sa như ẩn như hiện.

Dưới lớp màn còn có một đôi mắt đen láy đầy dịu dàng, sự dao động nơi đáy mắt còn nhu hòa hơn xuân tháng ba.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn hiện lên một đôi mắt khác.

Màu mắt nhạt hơn một chút, gần như là màu hổ phách, dưới ánh nến nhìn hắn chăm chăm, lửa trong ánh mắt càng nồng cháy hơn cả ánh nến.

Hầu kết của hắn hơi động.

Gió thu chợt nổi lên, thổi tung tấm rèm, đập vào thành kiệu nghe tiếng cạch cạch.

Trong lòng Hoàn Huyền trào lên một sự bức bối khó giải thích.

Hắn xoa thái dương, như thể làm như vậy có thể đuổi được ánh mắt ấy ra khỏi tâm trí.

Xe ngựa đến hàng kích trước cửa son liền dừng lại.

Cao Mại ngoài xe khom người nói: "Điện hạ, tới Vương phủ rồi."

Hoàn Huyền vẫn ngồi trên xe không nhúc nhích.

"Điện hạ?" Cao Mại lại thận trọng gọi một tiếng.

Hoàn Huyền nhéo mi tâm, trầm giọng nói: "Đi phờng Thờng An."

Chương 6: Canh Gà Và Nấm Thông Hầm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong nháy mắt Cao Mạì còn cho rằng bản thân nghe nhầm: "Điện hạ nói là phường Thường An sao?"

Hoàn Huyền nhú mày: "Muốn ta nói lần thứ hai à?"

Cao Mạì vừa nghe giọng điệu đó liền biết Điện hạ lại nổi tính kỳ quặc rồi, vội nói: "Điện hạ thứ tội, lỗi tai này của tiểu nhân chi bằng vứt đi cho rồi!"

Đúng lúc này, nơi cây hòe cổ thụ trước cửa bồng có tiếng quạ kêu, thô rất khó nghe tựa như giọng cười nhạo ác ý.

Hoàn Huyền cau mày: "Chờ đã."

Cao Mạì: "Điện hạ còn gì phân phó?"

"Bắn hạ con chim đáng ghét trên cây kia đi." Hoàn Huyền lạnh lùng nói.

"...Vâng." Cao Mạì đưa tay lên lau mồ hôi, lấy mắt ra hiệu với thị vệ.

Lập tức có người giương cung kéo tên.

Con chim "đáng ghét" kia nghiêng đầu, liếc mắt nhìn nam nhân bên cửa sổ xe ngựa bằng đôi mắt nhỏ long lanh, không đợi mũi tên bắn ra, bồng vỗ cánh bay lên trời, còn không quên quay đầu lại kêu "quạc quạc" khiêu khích.

Cao Mạì đành phải cười trừ: "Chim chóc không hiểu chuyện, điện hạ đừng trách."

Hoàn Huyền trừng mắt nhìn hấn rồi buông màn xuống, không có phản ứng lại.

Cao Mai thở phào nhẹ nhõm, phân phó xa phu cùng tùy tùng quay lại đi về phía Nam thành.

Bánh xe lại tiếp tục lăn lộc cộc, thị vệ Vương phủ Mã Trung Thuận lặng lẽ đến gần Cao Mai, hạ giọng hỏi: "Điện hạ làm sao thế, rời kinh mấy năm, còn chưa bước vào Vương phủ lại chạy đến cái nơi chim còn không thềm thả phân trước..."

Nếu nói cần đi gấp không thể chờ, nhưng tâm tình kém như thế, chẳng giống sẽ đi gặp mỹ nhân mà giống như đi gặp kẻ thù tính sổ vậy.

Hấn hạ thấp giọng hơn nữa, tựa hồ kề bên tai nói nhỏ: "Rốt cuộc điện hạ có ý gì với vị kia ở Sơn Trì Viện vậy? Tốt xấu gì công công cũng lộ ra chút gió, để huynh đệ bọn ta biết ngọn nguồn..."

"Đây chẳng phải ghen lửa trong lòng sao?" Cao Mai thở dài, thì thào nói, "Vừa rồi trong cung gặp cái vị muốn đòi mạng điện hạ đó."

Mã Trung Thuận bưng tình đại ngộ: "Khó trách."

Cao Mai chuyển sang chuyện khác: "Nhưng vị bên Sơn Trì Viện cũng không thể đắc tội, sinh ra tương tự cũng là một loại tạo hóa, đúng không?"

...

Phường Thường An, Sơn Trì Viện.

Một giấc này của Tuy Tuy chỉ ngủ được khoảng nửa canh giờ, nhiều năm chinh chiến đã khiến nàng hình thành thói quen, mỗi giấc ngủ đều rất ngắn, dù ở nơi đâu thì vừa nằm xuống liền ngủ, dùng thời gian ngắn nhất để bổ sung thể lực.

Nàng ngồi dậy, duỗi người, phủ thêm một lớp áo ngoài rồi xuống giường.

Nửa năm mai danh ẩn tích, đối với nàng mà nói là thời gian nghỉ ngơi hiếm hoi, nhưng sau một thời gian dài thư thái, khó tránh khỏi sẽ chậm chạp, một khi mặc kệ thì càng ngày càng lười nhác.

Dao để lâu sẽ rỉ sét, con người cũng như vậy.

Nửa năm dưỡng thương này, nàng cảm thấy khớp xương cũng sắp rỉ sét rồi.

Thực ra thương thế đã không còn trở ngại, chỉ là lúc trước ở trong doanh trại của Hoàn Huyền có rất nhiều người để mắt tới, nàng không thể để người khác biết mình từng tập quyền cước đao kiếm.

Nếu ngứa tay không nhịn nổi sẽ mượn tướng sĩ cung tên bắn vào bia, còn phải giữ lại một phần năng lực - nếu không một nữ thợ săn bình thường với tài thiện xạ chắc chắn sẽ làm người khác nghi ngờ.

Thân phận của nàng có thể tra, nhưng không thể tra đến nguồn căn gốc rễ.

Hoàn Huyền ném nàng tới Sơn Trì Viện nơi chim không thềm thả phân này, thật ra đã đánh trúng tâm ý của nàng.

Nơi đây rất rộng, hạ nhân và thị vệ lại thiếu nên cũng không khó để tìm một nơi ẩn nấp để luyện võ.

Còn những việc khác có thể từ từ mưu tính, không vội.

Tùy Tùy thay chiếc áo ngắn, thắt chặt đai lưng, rửa mặt sơ qua rồi dùng ngón tay vén hai chùm tóc dài, lưu loát búi thành kiểu nam từ gọng gàng, dùng cốt trâm để cố định.

Sau đó nàng mang đôi giày da hươu, vén rèm ra khỏi phòng. Tùy Tùy xoay một vòng trong viện, không thấy bóng dáng Xuân Diệu, biết

chắc là tiểu nha đầu này nhân lúc nàng ngủ lại chuồn ra tìm người tán gẫu thăm dò tin tức rồi.

Như thế cũng tốt, giảm bớt không ít phiền toái cho nàng.

Nàng đẩy cửa viện ra, nhiều năm không dùng đến, trục cửa vang lên tiếng "kéo kẹt" tựa như một lão nhân đến tuổi gần đất xa trời ho khan không ngừng.

Nàng giẫm lên cành cây khô phủ đầy trên mặt đất, xuyên qua cánh rừng phong rục rỡ như lửa thiêu đến một bức tường đá cao bảy thước phủ đầy rêu.

Bên kia tường chính là vườn phía Tây.

Cổng vườn nằm ở nơi khác, từ Đồng Vân Quán phải vòng một vòng lớn, Tù Tù lười đi đường vòng xa, khi ra cửa đã tính toán con đường ngắn nhất, một bức tường làm sao có thể chặn được nàng.

Nàng chỉ nhìn lướt qua đã tìm được một viên gạch hơi nhô ra, đôi tay nắm lấy viên gạch đó, mũi chân nhẹ nhàng mượn lực, linh hoạt trèo lên đỉnh tường, nhẹ nhàng qua tới bên kia bức tường.

Động tác và tư thế đó thật sự như bay, rất nhẹ nhàng.

Tù Tù không lo việc bị người khác nhìn thấy, nữ nhi thợ săn trong núi có thân thủ tốt cũng không kỳ quái.

Nhưng lúc này trong vườn không có một ai.

Vườn tược không được người chăm sóc cẩn thận, mùa thu cây cỏ khô héo, tàn tích mặt hồ trống trải nửa là lá khô, nửa là sen tàn, cảnh tượng trước mặt đầy hoang vắng tiêu điều.

Tù Tù đi dọc theo con đường mòn gần như bị cỏ dại vùi lấp để lên gò đất phía Tây.

Trăm năm trước, Thọ An công chúa đã đặc biệt vận chuyển các chồng đá núi từ Giang Hoài để xây nên, những tảng đá kỳ lạ lờm chờm, mỏm đá cao dốc bị mài mòn tạo thành hố đá lớn, thực vật khắp nơi đều là tùng bách sinh trưởng đã trăm năm không khác gì cây cối ở vùng hoang dã, nơi nơi giăng đầy dây leo, mảng rêu bám xanh biếc.

Tùy Tùy đi dọc theo sâu vào rừng rậm, tìm được một khoảng đất trống thích hợp, bẻ một cành cây khô làm kiếm, bắt đầu luyện tập.

Khả năng đao kiếm, quyền cước, cung mã của nàng đều do một tay phụ thân dạy nên.

Tiêu Yến ít nói, không biết cách thể hiện tình yêu thương với nữ nhi, mỗi lần đoàn tụ sau chia xa hẳn luôn nở nụ cười vụng về: "Rút đao ra, để ta xem con có tiến bộ hơn không."

Tiếng leng keng của đao kiếm đó chính là cuộc nói chuyện đặc biệt của hai phụ tử bọn họ.

Rừng thông yên tĩnh, chỉ có tiếng gió giữa đất trời, thổi lá vàng vang tiếng xào xạc, những chiếc lá rơi bị cuốn theo lạng lẽ xoay một vòng giữa không trung.

(gốc: 打着旋静静飘落)

Tùy Tùy nhanh hơn gió, còn uyển chuyển nhẹ nhàng hơn cả lá bay trong gió, nàng ở giữa giữa các cành cây xoay tròn, nhảy lên, bổ, đâm, gạt, cắt...! Mỗi một động tác đều khắc sâu vào xương tủy cùng cơ bắp của nàng, tạo thành một nhịp điệu kỳ lạ, tự nhiên tựa như hơi thở, như nhịp tim, như dòng máu.

Sau khi sáng khoái luyện một bộ quyền kiếm của Tiêu gia, nàng nhẹ ném cành cây đi, nặng nề thở ra, lau mồ hôi trên mặt.

Tiếp đó nàng cúi xuống, bắt đầu tìm kiếm nấm trong rừng.

Khu rừng này có tán lá lớn che trời, ánh mặt trời rất khó chiếu lọt.

Năm nay, sau khi vào thu có nhiều mưa, rất thích hợp cho nấm phát triển.

Vừa rồi nàng đã nhắm đến vài loại nấm có thể ăn được, trong đó còn có nấm thông trông cực kỳ tươi ngon, đúng lúc hái về nấu một nồi canh nấm đại ăn cho thỏa thích.

Tìm nấm trong rừng rậm tối tăm cũng là một loại khảo nghiệm thị lực, thị lực của Tù Tù vốn đã hơn người, hướng hồ mục đích còn là tìm kiếm thức ăn ngon.

Chỉ một lát sau, nàng đã hái được một nấm lớn, lấy một chiếc khăn quấn lại thành tay nải nhỏ treo trên khuỷu tay rồi về Tê Hà Quán đầy thỏa mãn.

Vừa mới trèo qua bức tường, nàng đã nghe thấy giọng Xuân Diệu cách đó không xa: "Cô nương, cô nương —"

"Xảy ra chuyện gì?" Tù Tù cảnh giác nói.

Xuân Diệu chạy về phía nàng, thở hổn hển: "Tề...!Tề Vương...! điện...!điện hạ..."

Tù Tù vỗ nhẹ lên lưng Xuân Diệu: "Xuân Diệu tí tí từ từ nói, đừng gấp, điện hạ làm sao?"

Hai mắt Xuân Diệu mở to: "Điện hạ tới rồi!"

Tù Tù nhướng mày: "Ở đâu?"

Xuân Diệu ổn định tâm trạng một chút: "Còn chưa tới, xe ngựa đi được nửa đường, thị vệ cưỡi khoái mã truyền lời tới trước để chúng ta chuẩn bị."

Lúc này Tù Tù cũng có chút ngoài ý muốn.

Tề Vương vừa mới hồi kinh, chắc chắn hôm nay phải vào cung thỉnh an, dù không cùng dùng bữa tối với Hoàng Đế thì ra khỏi cung cũng nên về Vương phủ, làm sao lại chạy đến Sơn Trì Viện xa xôi này chứ?

Chuyện khác thường ắt hẳn có quý.

Đang suy nghĩ, Xuân Diệu đã kéo cánh tay nàng hướng vào trong viện: "Đúng rồi, cô nương vừa mới đi đâu vậy?"

Nàng vươn tay lấy nửa phiến lá khô trên tóc Tỳ Tỳ, phỉ phỉ xiêm y của nàng: "Xiêm y bẩn hết rồi."

"Dạo một vòng trên núi phía Tây." Tỳ Tỳ tháo tay nải xuống đưa nàng xem, "Ta hái một ít nấm dại trong rừng thông chút nữa nấu canh, không biết trong bếp có gà vịt gì không..."

"Lúc này rồi mà cô nương còn có tâm tư ăn uống..." Xuân Diệu giậm chân, "Mau về thay xiêm y, nô tỳ giúp người chải chuốt trang điểm."

Tỳ Tỳ không lấy đó làm trọng: "Kiểu gì cũng phải ăn cơm mà."

Xuân Diệu đột nhiên nhớ đến gì đó, vỗ trán thật mạnh: "Giờ này Tề Vương đang trên đường, vậy là muốn tới đây dùng bữa tối sao?"

Nàng như lâm vào đại địch, rối loạn xoay vòng vòng trong phòng như ruồi mất đầu: "Nhưng làm sao mới tốt đây!"

Điều này vốn dĩ không phải chuyện bọn họ cần nhọc lòng, Sơn Trì Viện không có đầu bếp cũng đâu phải lỗi của bọn họ.

Nhưng hẳn là Tề Vương, là thiên kiêu chi tử, cho dù đi đến đâu tất nhiên phải có người hầu hạ, nếu không hầu hạ tốt thì đó là lỗi của bọn họ.

Hắn có thể không phân phó, nhưng bọn họ lại không thể không chuẩn bị.

Đối với những chuyện khó khăn của kẻ dưới, hắn cũng không cần suy xét.

Tùy Tuy hiểu được đạo lý này, nếu phụ thân không ném nàng vào quân khi còn là thiếu niên và bỏ đi thân phận, rèn luyện từ quân tốt bình thường nhất, không chừng nàng cũng là dạng người như vậy.

Tùy Tuy đành an ủi nàng: "Ngươi vào bếp nhóm lửa trước, đặt nồi cơm lên, ta tắm rửa thay xiêm y một chút, lát nữa sẽ tới."

Vừa rồi nàng luyện kiếm ra toàn mồ hôi, thân thể nhớp nháp không thoải mái.

Xuân Điều ngập ngừng nói: "Nô tỳ không biết nhóm lửa..."

Tùy Tuy không nhịn được bật cười: "Người chờ ta một lát."

Nàng dội qua một thau nước lạnh, lau qua loa một chút rồi thay một bộ thanh bố y, cùng túi nắm bảo bối của mình vào bếp.

Thực chất mọi thứ trong bếp được chuẩn bị đầy đủ, thùng gạo đầy ắp, trên xà nhà treo thịt khô, chân dê, trong giỏ tre đựng rau cải trắng còn tươi, cái cây ngoài cửa còn buộc một con gà mái béo múp.

Tùy Tuy vừa nhìn thấy gà, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: "Đúng lúc, gà hầm nấm là ngon nhất."

Xuân Điều nuốt nước miếng: "Nhưng đây là gà sống...!Nô tỳ không biết giết..."

Tùy Tuy đương nhiên không trông cậy vào nàng: "Ngươi đi nấu nước, để ta giết."

Nàng nói xong mới nhớ ra nha đầu này mười ngón tay đều chưa từng dính nước, nên bảo nàng vo gạo, rửa nắm trước.

Chờ Xuân Điều rửa xong trở về, Tùy Tùy đã giết gà xong, vừa ngâm nga một khúc ca như không có việc gì, vừa nhổ sạch lông gà vừa mới trụng nước sôi.

Xuân Điều nhìn động tác nhanh nhẹn của nàng, lần đầu tiên cảm thấy một chủ nhân như vậy không phải hoàn toàn không có giá trị, so với kiểu nướng tay trói gà không chặt thì nàng có khi còn đáng tin hơn.

Sau khi nhổ lông xong, nàng mổ bụng gà bóc sạch mỡ để sang một bên: "Như thế hầm nước canh ra mới trong."

Nói rồi nàng rửa sạch gà, chần qua nước, rồi chặt ra từng miếng lớn, cho vào nồi gốm hầm lửa nhỏ.

Nàng phân phó Xuân Điều pha trà, đồng thời cho mỡ gà đã tách ra để vào nồi nhỏ nấu qua để lấy mỡ, vớt đi một lớp mỡ rồi cho hoa tiêu, bát giác, đinh hương và vỏ cam vào xào cho thật thơm, sau đó nàng cho vào nấm đã chần qua nước sôi vào xào tiếp.

Hương thơm từ mỡ gà, hương liệu cùng nấm thông lập tức lan tỏa khắp nơi, Xuân Điều nhịn không được nuốt nước miếng.

Xào nấm đến khi khô lại, trà cũng đã nấu xong, bỏ nấm vào trà để rửa bớt mỡ.

Tùy Tùy vớt nấm đã xử lý xong ra ngoài, bỏ vào bát sứ men xanh, thêm chút rượu gạo và sốt tương.

Động tác của nàng rất nhuần nhuyễn, gọn gàng trật tự, Xuân Điều hầu như không làm gì cả, chỉ có thể đứng một bên làm trợ thủ chuyên bát.

"Cô nướng thật giỏi." nàng nhịn không được nói, "Sao mọi thứ đều biết làm thế."

"Không biết sẽ không có cơm ăn."

Nàng luôn nguyện ý cân nhắc trong việc chế biến thức ăn, một người thường xuyên chỉ dựa vào lương khô để no bụng mấy năm trời, khó tránh khỏi hay thèm ăn.

Mới đầu chỉ là để thỏa cơn thèm, sau đó nàng nghĩ đến một người, tưởng tượng một ngày nọ có thể cùng hắn chia sẻ, nhìn tia sáng lấp lánh vui vẻ trong mắt của hắn.

Chỉ là bọn họ ở cạnh nhau hai năm, luôn phải đối phó với phản quân, gặp mặt cũng chỉ nói chuyện quân tình, làm gì có thời gian rảnh làm chuyện khác.

Tùy Tùy cụp mắt xuống, khóe miệng cong lên, tuy rằng đang cười nhưng trong mắt Xuân Diệu lại mang cảm giác thê lương khó tả.

Hắn là đang nhớ đến người nhà, Xuân Diệu nghĩ.

"Cô nương hầu hạ điện hạ thật tốt, tương lai sẽ có người để dựa vào." nàng an ủi.

Mùi thơm từ canh gà và nấm khiến con sâu thèm ăn trong bụng Xuân Diệu ngo ngoe rục rịch, nhưng nàng vẫn không khỏi lo lắng, Tề Vương điện hạ là hậu duệ quý tộc, ăn uống phải tỉ mỉ tinh tế, sao có thể coi trọng món ăn hoang dã này?

Nhưng nàng lại lo lắng dư thừa rồi..

Chương 7: Cảnh Cáo

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tề Vương hưng chi sở chí* đột nhiên đại giá quang lâm, nhưng hạ nhân trong Vương phủ cũng không thể qua loa, mọi chuyện đều phải được thu xếp ổn thỏa.

(Ji: hưng chi sở chí - Sở thích đột ngột hoặc tình cờ đối với một thứ gì đó)

Hoàn Huyền còn chưa tới mà nhóm nô bộc của Vương phủ đã tới trước rồi.

Tất cả nô bộc đều được huấn luyện bài bản, chỉ trong chốc lát đã chỉnh đốn nơi nghỉ lại của Tề Vương đổi mới hoàn toàn.

Ngoại trừ dọn sạch cỏ dại, cắt tỉa cành lá, quét dọn Thanh Hàm Viện nơi hấn nghỉ ngơi một lần nữa đến sạch sẽ không một chút bụi; tất cả các tấm bình phong, màn che chiếu trúc, lư hương trong thư phòng đều thay bằng thứ hấn thường dùng.

Ráng chiều chân trời phía Tây chưa kịp đổi màu, khắp Sơn Trì Viện đã thấp đèn, ở chính viện càng sáng trưng, chỉ còn chờ mỗi Tề Vương giá lâm.

Trong gian bếp lớn, khói bay nghi ngút, mùi mấy đầu bếp ra ra vào vào bận trong bận ngoài.

Phúc bá đợi các nô bộc Sơn Trì Viện châu chực hầu hạ ngoài cửa từ sớm, chỉ chờ để nghênh giá.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn, chỉ có chủ tớ hai người Tùy Tùy cùng Xuân Điều dường như bị lãng quên — — Tùy Tùy không danh không phận, nói đúng hơn thì cũng không tính là người của Tề Vương phủ, ngay cả nghênh giá cũng không tới phiên nàng.

Tuy Xuân Diệu từng nô tỳ trong phủ quan lại, nhưng Thứ sử tiểu châu ở biên quan sao có thể so sánh với đệ đệ của Thái tử, vị đích hoàng tử tay cầm trọng binh chứ?

Nàng cũng chưa từng thấy qua loại thế trận này nên đầu trận tuyến chân tay đã luống cuống, chỉ đành tìm Tuy Tuy xin chủ ý - ngay cả nàng cũng chưa nhận ra, bản thân dần dần đã đem vị chủ nhân tùy tiện này trở thành người đáng tin cậy rồi.

Một nữ nhi thợ săn như Tuy Tuy lại vẫn bình tĩnh: "Chúng ta lo ăn cơm của mình đi, người ăn trước, ta đi tắm thay xiêm y."

Nàng nói rồi liền xoay người ra cửa.

Xuân Diệu mở nắp nồi, nước canh trong nồi đang sôi, bốc lên từng đợt mùi hương nồng đậm khiến thực chi đại động*.

(Ji: thực chi đại động* - diễn tả vẻ ngoài tham lam khi nhìn thấy đồ ăn ngon.)

Nàng múc một muống nhỏ đến cái đĩa, nếm thử một ngụm, thiếu chút nữa nuốt luôn cả lưỡi.

Nàng lại cắt một cây nấm nhỏ được ngâm trong rượu gạo, ngạc nhiên mở to mắt, tay nghề thế này e là tổng quản phòng bếp trong phủ Thứ sử của bọn họ cũng không thể với tới được.

Tay nghề tốt như vậy, nếu không để Tề Vương nếm thử, chẳng khác nào cấm y dạ hành* không phải sao?

(Ji: cấm y dạ hành* - 锦衣夜行 - áo gấm đi đêm, chỉ việc làm những chuyện vinh quang tốt đẹp mà không phô trương)

Tuy nói tương lai còn dài, nhưng ai mà biết lần sau có được vinh dự đón tiếp Tề Vương là lúc nào chứ?

Nàng đảo mắt, xoay người mở tủ ra, chọn chọn lựa lựa, cuối cùng trong đám bát không có gì đặc biệt kia, tìm được một bát sứ lớn men xanh hoa văn cánh sen, múc đầy canh gà rồi chia ra một đĩa nấm thông ngâm rượu, gói vào hộp cẩn thận ôm lấy đi về hướng chính viện.

Vận khí của Xuân Điều rất tốt, thị vệ Mã Trung Thuận canh giữ ngoài của chính viện đúng lúc là người quen của nàng.

Nàng từng giúp hắn vá xiêm y một lần.

Mã Trung Thuận rất có hảo cảm đối với cô nương có khuôn mặt tròn, miệng lưỡi ngọt ngào đáng yêu này, tuy rằng không hợp quy củ nhưng hắn vẫn giúp nàng mang hộp thức ăn vào.

Cao Mai nghe nói do đích thân Lộc cô nương trở tài hầm canh gà, suy tư một chút rồi phân phó người lấy ra một chút để thử độ, xác định không có vấn đề gì mới đặt canh gà chung với các món phòng bếp mới làm vào lồng hấp trên lửa nhỏ.

Tuy điện hạ xem tiểu cô nương kia như thế thân, nhưng nếu đã vì nàng vội chạy đến, cả Vương phủ cũng không về, khó tránh khỏi trong tương lai sẽ có tạo hóa.

Hắn không tạo quan hệ tốt, cũng không cần thiết phải ngáng chân tiểu cô nương nhà người ta.

Điện hạ bọn họ tra tấn bản thân vì người kia nhiều năm như vậy, làm nô bộc đều không thể xem nhẹ, chỉ mong có người biết quan tâm ở bên cạnh người.

Đang suy nghĩ thì từ xa truyền tới tiếng bánh xe cùng vó ngựa, Tề Vương đã tới.

Hoàn Huyền xuống xe, đi vào chính viện, quét mắt nhìn sang đám người hầu đứng trong đình, không thấy bóng dáng của nữ thợ săn kia.

Hắn cũng không hỏi, lập tức đi thẳng vào nhà chính.

Hắn nhìn quanh bốn phía, thấy giường đệm đều không khác gì với những thứ hắn thường dùng trong Vương phủ, trong lư hương cũng đốt hương liệu quen thuộc, tất cả bày biện đều hợp ý, hắn hơi gật đầu: "Dọn thiện đi."

Một lúc sau, nhóm nội thị nối đuôi nhau bung thức ăn, rượu thịt vào trong.

Hoàn Huyền sinh ra đã ngậm thìa vàng, y thực trú hành* đều đặc biệt chú ý, không phải xa hoa mà chỉ là phải chú ý.

(Ji: y thực trú hành* - ăn mặc ở đi lại)

Tuy rằng ở biên quan cũng cơm canh đạm bạc nhưng đó là bắt buộc phải tạm chấp nhận, miễn là điều kiện cho phép, đầu lười của hắn lại trở nên kén chọn như trước.

Mọi người đều biết đầu bếp tốt nhất khắp Trường An không ở Thượng thực cục trong cung mà là ở Tề Vương phủ.

Trên bàn không có nhiều thức ăn lắm, nhưng món nào nấy đều là sở trường của những đầu bếp xuất sắc, ngũ vị điều hòa, sắc hương có đủ, cao lương mỹ vị.

Nếu món ăn nào được Tề Vương điện hạ nói một câu "Không tồi", đầu bếp đó có thể đắc ý cả một năm.

Có vẻ Hoàn Huyền thiếu hứng thú, nâng đũa ngọc gắp một món thuận mắt lên ném thử, vẫn không nói một lời.

Cao Mại đưa mắt ra hiệu, liền có người bung khay đồ ăn đựng món canh kia của Tùy Tùy tới.

Dụng cụ ăn đã được đổi, canh gà tốt nhất nên bày biện trong bát sứ, nắm thông ngâm rượu được đặt trong đĩa Quyển Thảo bằng bạc

ròng, nhưng so với những món ăn tinh xảo thịnh soạn đó thì vẫn quá đơn sơ khiêm tốn.

Hoàn Huyền nâng thìa bạc nếm thử một ngụm canh gà, gật đầu: "Canh này không tồi."

Hắn lại uống thêm một ngụm rồi đặt thìa xuống, gấp một cây nấm thông vào miệng, hơi nhượng mày: "Không tồi."

Dừng một chút mới nói: "Trong phủ có đầu bếp mới sao?"

Nói "không tồi" tận hai lần, ngay cả Cao Mại cũng kinh ngạc.

Hắn cảm thấy mình có công, trong lòng hơi đắc ý, xoa tay cười nói: "Hồi bẩm điện hạ, món phụ và canh này đều là đích thân Lộc cô nương nấu..."

Hoàn Huyền giật mình, chợt nhớ ra Lộc cô nương chính là nữ thợ săn kia, sắc mặt hơi trầm xuống, chiếc đĩa ngọc duỗi ra muốn gấp một cây nấm thông ngâm thu trở về.

Hắn gác đĩa ngọc, lạnh lùng nói: "Gọi nữ thợ săn kia tới đây."

Lúc nội thị truyền lời đến, Tù Tù đang cùng Xuân Điều dùng bữa tối - bọn họ không xem là chủ tớ đúng mực, chỉ cần không có mặt người khác ở đó, họ đều ăn cùng nhau.

Tù Tù hơi buồn bực gác đĩa trúc, lúc này Hoàn Huyền gọi nàng đến làm gì, quy củ ở Vương phủ rất nghiêm, hầu thiện có nội thị chuyên dụng, hắn không cần đến nàng.

Xuân Điều ở bên cạnh cười trộm, đắc ý tràn đầy trên mặt, nàng nhin không đề cập đến chuyện đưa hộp thức ăn đến chính viện, chính là muốn tạo bất ngờ cho nàng.

Tù Tù không rõ nội tình, nàng sửa sang vạt áo rồi cùng nội thị kia đến chính viện.

Xuyên qua hai cửa lớn, tới trước nhà chính của nội viện, nội thị vén màn trúc, Tỳ Tỳ liền nhìn thấy Hoàn Huyền đang ngồi trước bàn ăn.

Tuy rằng mặt hấn vô cảm, ánh mắt hơi lạnh lẽo, khác một trời một vực với người trong trí nhớ của nàng, nhưng khi vừa nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó, nàng bất giác bỏ qua biểu cảm và thái độ của hấn, ánh mắt lập tức nhu hòa.

"Dân nữ Lộc thị bái kiến điện hạ." Nàng khom người hành lễ vạn phúc, động tác có chút kỳ lạ.

Vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt lại dán chặt trên mặt Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền vừa nghe giọng của nàng liền hơi cau mày.

Đôi mắt này của nàng vốn dĩ sáng hơn người bình thường, nữ tử hoang dã không biết xấu hổ là gì, khi tham luyến nồng nhiệt mà chăm chú nhìn hấn, lại càng cực kỳ sáng rỡ.

Tiểu thư khuê các như Nguyễn Nguyệt Vi tuyệt đối sẽ không dùng ánh mắt này để nhìn người khác.

Hấn liếc sang một khay thức ăn: "Đây là người làm?"

Lúc này Tỳ Tỳ mới chú ý tới bát sứ trước mặt hấn là canh gà và nấm thông ngâm mà nàng làm.

Trong phút chốc nàng suy nghĩ cẩn thận lại tiền căn hậu quả*, liền biết tiểu nha đầu Xuân Điều kia biến khéo thành vụng rồi.

(Ji: tiền căn hậu quả* - nguyên nhân kết quả dẫn đến sự việc)

Nàng bình tĩnh đáp: "Hồi bẩm điện hạ, là dân nữ làm."

Hoàn Huyền quay sang Cao Mại nhàn nhạt nói: "Lấy ra đồ đi."

Lời vừa nói ra, nội thị có mặt ở đây đều cả kinh.

Bọn họ thấy Tề Vương điện hạ thậm chí Vương phủ cũng không về mà vội chạy đến Sơn Trì Viện, còn cho rằng hẳn coi trọng vị Lộc cô nương này.

Vừa rồi hẳn rõ ràng cũng rất tán thưởng tay nghề của nàng, bọn họ còn tưởng rằng hẳn gọi người tới để khen ngợi, thậm chí là ban thưởng, chẳng ai ngờ kết quả lại như vậy.

Đến cùng thì Cao Mạ vẫn hiểu rõ thế sự hơn, hẳn là người đầu tiên phản ứng lại, liền biết tâm ý tốt của mình biến thành chuyện xấu rồi.

Lúc trước ở trong cung Thái Hậu, thỉnh thoảng Nguyễn Nguyệt Vi tâm huyết dâng trào xuống bếp luôn để Tề Vương điện hạ ném đầu tiên, tất nhiên Cao Mạ cũng cho rằng Tùy Tùy có thể dùng điều này để lấy lòng hẳn.

Nhưng mà cùng một việc cũng phải xem là ai làm mới được.

Thiên kim Hầu phủ là thanh mai trúc mã của điện hạ làm ra thì là rửa tay nấu canh, còn nếu là nữ thợ săn mồi cô không nơi nương tựa làm ra lại là tâm bất chính, nịnh nọt lấy lòng (gốc: 邀宠献媚 /yêu sủng mị hiến/).

Đáng tiếc lúc này hiểu ra cũng đã muộn.

Tề Vương giận dữ, tất cả mọi người ở đây đều im lặng như ve sầu mùa đông, rụt đầu rụt cổ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Chỉ có Tùy Tùy không lộ ra chút sợ hãi nào, vẫn dùng đôi mắt sáng ngời đó nhìn Hoàn Huyền.

Tính tình Hoàn Huyền rất xấu, nàng đã sớm biết, mặc dù họ chẳng mấy khi gặp nhau một cách nghiêm túc, nhưng nàng hiểu hẳn rõ hơn hẳn tưởng tượng rất nhiều.

Nếu Xuân Diệu thương lượng trước với nàng, nàng tuyệt đối sẽ không để nàng ấy đem canh và thức ăn qua.

Nội thị hầu thiện bưng khay lên, cúi đầu bước nhanh ra ngoài.

Lúc này Tuy Tuy mới không nhin được lộ ra vẻ mặt tiếc nuối.

Mấy cây nấm thông đó rất khó có được.

Khí hậu Trường An hanh khô, vốn dĩ không thích hợp để nấm sinh trưởng, mùa thu năm nay mưa nhiều, khu rừng này lại râm mát ẩm ướt nên mới lớn được.

Nấm thông lại càng thưa thớt, nàng tìm trong rừng một hồi lâu mới được một nấm nhỏ.

Canh gà cũng tạm được, còn cháo nấm thông ngâm là tuyệt nhất.

Bản thân không thích ăn cũng có thể thưởng cho người khác mà, tốt xấu gì khi vào bụng cũng không tính là lãng phí, hấn thì ngược lại, cứ như vậy mà đỡ.

Tuy Tuy nên tức giận, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt của hấn, nàng liền không thể giận nổi.

Vô luận hấn làm ra chuyện đáng giận gì, nàng đều không so đo, vì nàng biết, bản thân có được những gì từ hấn, đã định còn nhiều hơn hấn.

Hoàn Huyền không thèm để ý tới nàng, chỉ nhìn Cao Mại với ánh mắt sắc như dao.

Cao Mại đã quen nhìn mặt đoán ý, liền biết lần này không thể tránh khỏi, tốt nhất nên chủ động nhận tội.

Nói cho cùng Lộc Tuy Tuy không phải là nô bộc trong Vương phủ, đương nhiên không hiểu quy củ, điện hạ thật sự không thể phạt nàng, bọn họ không hề giống nhau.

Hắn run run quỳ rạp xuống đất: "Điện hạ bót giận, là lỗi của lão nô, Lộc cô nương không hiểu quy củ trong phủ, điện hạ cứ trách phạt lão nô đi."

Bình thường tay chân hắn rất nhanh nhẹn nhưng một khi cần thiết, lập tức có thể biểu hiện ra dáng vẻ gàn đát xa trời."

Hoàn Huyền sao không nhìn ra tâm tư của lão đầu này chứ, hừ lạnh một tiếng: "Tất nhiên nên phạt."

Ngừng một chút rồi nói: "Bổn Vương niệm tình người tuổi đã cao, miễn phạt trọng, phạt một năm bổng lộc."

Ngay sau đó hắn xử lý tiếp những nội thị, đầu bếp phụ trách biết chuyện, đều bị phạt ba tháng đến nửa năm tiền tiêu hàng tháng.

Thảm nhất là Mã Trung Thuận tiếp nhận hộp thức ăn từ ban đầu, chẳng những bị phạt một năm bổng lộc, chịu 20 trượng, còn bị phạt ở lại Sơn Trì Viện này giữ vườn một năm.

Cao Mai ngó sang Lộc Tuy Tuy đầy thương cảm, tiểu cô nương này không biết là rộng lượng hay không rành thế sự, vẻ mặt vẫn như không có chuyện gì xảy ra, không biết được lần này điện hạ của bọn họ phạt thì sau này nàng liền tứ cố vô thân rồi.

Nhà hắn dư dả, bị phạt một năm lương không hề hấn gì, nhưng nhiều tiểu nội thị chỉ dựa vào chút tiền hàng tháng mà sống, sao mà không đau chứ.

Điện hạ phạt như vậy, chính là để thông báo rõ ràng với mọi người rằng hắn không để tâm đến nữ tử này.

Sau này xem còn có ai dám xen vào việc người khác, tiếp tay cho nàng?

Tùy Tuy phát hiện ánh mắt của lão nội thị, lộ ra tia áy náy, nàng không lo mình bị xa lánh, dù sao giặc tới thì đánh, nước lên thì nâng

nền, dù tình cảnh gì nàng cũng đều có thể ứng phó.

Nhưng vì nàng mà liên lụy đến nhiều người, nàng cảm thấy trong lòng có chút áy náy.

Sau khi Hoàn Huyền thuận thực xử lý xong hạ nhân, lúc này mới lạnh lùng nhìn về phía Tùy Tùy.

Trước mặt mọi người mắt nhắm như thế, nếu đổi thành một nữ tử da mặt mỏng một chút, dù không xấu hổ hoặc tức chết cũng sẽ ôm mặt mà khóc.

Nhưng nữ thợ săn này còn có nhân tâm thương xót cho người khác.

Ánh mắt Hoàn Huyền tựa như gió Bắc thổi qua mặt nàng, như muốn cạo tróc lớp da tiếp theo.

Lộc Tùy Tùy lại không hề có sắc mặt sợ hãi, như cũ dùng đôi mắt sáng rực nhìn hắn, ánh mắt như liếc mắt đưa tình.

Không biết là do tự tin với diện mạo bản thân hay thật sự đã ăn phải gan hùm mật gấu.

Hoàn Huyền không hiểu sao bỗng nhớ tới cảm giác khi bàn tay có vết chai mỏng đỏ của nàng xoa lên gương mặt mình, có hơi ngứa, có hơi tê dại, dù rất vô lễ nhưng có vẻ không đáng ghét như vậy.

Cổ họng hắn có chút khô khốc, hầu kết giật giật.

Hắn vô thức hắng giọng, trầm giọng nói: "Người muốn ở lại?"

Thật ra căn bản không cần hỏi, phàm là người có mắt đều có thể nhìn ra nàng rất mong được ở lại bên cạnh hắn.

Quả nhiên, nữ thợ săn gạt đầu, nét mặt thẳng thắn nói: "Hồi bẩm điện hạ, muốn ạ."

Gương mặt Hoàn Huyền như phủ bởi một tầng sương lạnh: "Vậy bớt làm chuyện dư thừa đi."

Rồi ngừng một chút: "Bổn vương ghét nhất người tự cho mình là thông minh."

Tùy Tuy kính cẩn nói: "Vâng, dân nữ hiểu."

Hoàn Huyền không những không hả giận, ngược lại trong lòng bỗng có một ngọn lửa không tên bùng lên.

Nàng nhẫn nhịn chịu đựng như vậy, ngược lại có vẻ như hấn đang vô cớ gây rối.

Đương nhiên Tề Vương điện hạ không cho rằng chính mình đây là đang viện cớ.

Hấn như óng mảy, lạnh lùng nói: "Hiểu thì lui ra đi."

Tùy Tuy hành lễ, ngoan ngoãn lui ra ngoài..

Chương 8: 8: Phong Hồi Lộ Chuyển

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Tùy Tùy rời khỏi, mọi người không dám hít lấy một hơi, ngày thường Tề Vương điện hạ đều khoan dung với hạ nhân, rất ít trách phạt người khác, nhưng không một ai dám khinh suất, đặc biệt là sau khi hắn cầm binh càng có thêm khí thế không giận tự uy.

Cao Mại hít sâu một hơi, đánh bạo xin chỉ thị: "Điện hạ, rượu và đồ ăn đều đã nguội, người muốn đổi không?"

Hoàn Huyền vốn không có khẩu vị, lại bị chuyện của nữ thợ săn kia quấy nhiễu, càng không có hứng thú, vẫy tay nói: "Dọn đi."

Cao Mại không dám khuyên tiếp, dùng mắt ra hiệu cho tiểu thái giám dọn thức ăn đi, sau đó phân phó đầu bếp chuẩn bị một ít cháo ninh, phòng ngừa nửa đêm Tề Vương điện hạ đói bụng.

Hoàn Huyền đứng dậy đi đến thư phòng ở Tiền viện, tùy tiện lấy một quyển thẻ tre Chiến Quốc từ trên kệ xuống, lật hai trang nhưng một chữ cũng không lọt vào mắt.

Hắn sắp xếp nữ thợ săn kia ở đây, thứ nhất là tránh phiền phức, thứ hai là mắt không thấy thì tâm không phiền.

Nhưng hắn đã đánh giá cao định lực của mình rồi, chỉ việc gặp được Nguyễn Nguyệt Vi trong cung cũng đã phá hủy con đê mà hắn tốn ba năm xây dựng trong phút chốc.

Hắn cũng là ma xui quỷ khiến mới tới nơi này.

Thật ra cho đến vừa rồi, hắn vẫn chưa hạ quyết tâm có nên cho nữ thợ săn này thị tẩm hay không.

Âm ỉ một trận cũng tốt, đêm nay đỡ cho hấn phải một phen rối rắm.

Hấn buông quyển thẻ tre, đi đến trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn vào màn đêm dần chìm xuống ngoài cửa sổ.

Hấn thờ dài nặng nề, gọi Cao Mạ đến phân phó: "Ngày mai gọi Cao ma ma đến đây, dạy quy củ cho nữ thợ săn kia."

Cao Mạ không khỏi kinh ngạc, Cao ma ma ban đầu là cung nhân trong cung của Thái Hậu, khi Tề Vương điện hạ còn ở trong tã lót, bà đã chăm sóc hấn.

Thái Hậu rất ít gặp tôn nhi này, có thể xem như điện hạ do một tay Cao ma ma nuôi lớn.

Từ khi mười lăm tuổi điện hạ đã xuất cung lập phủ, chưa tới hai năm đã đón Cao ma ma ra ngoài an dưỡng tuổi già.

Địa vị của Cao ma ma trong Vương phủ rất cao, trong phủ không có nữ chủ nhân, mọi việc trong phủ đều do bà lo liệu.

Thế mà Tề Vương điện hạ lại điều Cao ma ma tới để dạy dỗ, có thể thấy người vẫn có ý đối với Lộc cô nương kia.

Hấn vốn tưởng trải qua lần này, tiểu cô nương kia xem như xong rồi, nào ngờ được phong hồi lộ chuyển*, đột nhiên lại có bước ngoặt.

(Ji: Phong hồi lộ chuyển 峰回路转 - xoay chuyển tình thế)

Nhưng hấn đã học được cách ngoan ngoãn, không dám xen vào những chuyện này nữa, chỉ khom người nói: "Vâng".

Hoàn Huyền nói tiếp: "Điều thêm nhiều người tới đây, tuổi tác Cao ma ma đã cao, đừng để bà ấy vất vả."

...

Tùy Tuy trở về viện, Xuân Diệu tràn ngập mong đợi mà chào đón nàng, vui vẻ hỏi: "Cô nương, thế nào rồi? Điện hạ có khen tay nghề của người không?"

Tùy Tuy vừa tức vừa buồn cười: "Không có, điện hạ đổ hết canh gà và nắm thông hầm của ta."

"Hả?" Xuân Diệu lắp bắp kinh hãi, "Tại sao lại như thế? Điện hạ không thích sao?"

Di nương được sủng ái trong phủ Thứ sử bọn họ, không có việc gì liền đưa canh và điếm tâm đến phòng lang quân, cho nên nàng cảm thấy đây là một thủ đoạn tranh sủng bình thường.

Tùy Tuy cũng hết cách*, thờ dài nói: "Quy củ Vương phủ rất nghiêm, điện hạ lại tôn quý."

Suy cho cùng thì đồ vật đưa vào miệng, vạn nhất ăn phải cái gì nguy hiểm, mười cái đầu cũng không đủ chém."

(Ji: bản gốc 无可奈何 Vô khả nại hà - hết cách, bất lực)

Nàng biết Xuân Diệu có ý tốt nên không muốn trách nha đầu này, nhưng có vài đạo lý không thể không nói cho nàng biết.

Lúc nàng ở đây còn có thể thay nàng ấy gánh được, sau này nàng đi rồi chỉ còn một mình nàng ấy ở Vương phủ, mọi chuyện đều phải tự mình gánh.

Xuân Diệu nghĩ mà sợ, bị dọa đến toát mồ hôi lạnh, nước mắt chảy ra, nức nở nói: "Nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nghĩ nhiều đến thế..."

"Yên tâm, không lấy khẩu cung của người đâu", Tùy Tuy nói, "Lần sau có việc thương lượng trước với ta là được."

Xuân Diệu thờ dài nhẹ nhõm, ngay sau đó cắn môi: "Có phải nô tỳ đã liên lụy cô nương hay không? Điện hạ sẽ ghét bỏ cô nương sao,

sẽ không đuổi chúng ta ra ngoài chứ..."

Tùy Tuy bật cười: "Không đến mức đó đâu.

Nhưng đáng tiếc cho năm thông của ta."

Xuân Điều vội nói: "Trong bếp còn dư nửa đĩa, nô tỳ không nỡ ăn, đều để dành cho cô nương."

Tùy Tuy lập tức vui vẻ: "Sáng mai nấu một ít cháo gạo tẻ, chúng ta ăn lại món cháo phụ đi.

Thịt nai khô vẫn còn dư nhỉ? Cắt ra đĩa rồi hấp lên, sau đó dùng canh gà còn dư lại hầm với hai miếng cải trắng..."

Xuân Điều không ngốc, nàng biết Tùy Tuy nói nhẹ nhàng như vậy là ra vẻ để an ủi nàng.

Nàng đã phạm sai lầm lớn như vậy, nếu đổi thành chủ nhân trước kia, đánh một trận rồi ném đến thôn trang là còn nhẹ, biết đâu còn bị kéo ra ngoài đem bán.

Mũi nàng hơi chua chua, trước kia nàng luôn oán trách*, cảm thấy ủy khuất, hiện giờ mới biết có một chủ nhân tốt tính cùng biết gánh vác là may mắn cỡ nào.

Lúc này nàng mới phát hiện, nửa năm nay chính là những ngày tháng tự tại nhất từ lúc sinh ra tới nay.

(Ji: *bản gốc: Tự oán tự ngại 自怨自艾 - tự trách bản thân, tủi thân)

"Cô nương..." Nàng vui mặt vào tay áo, "Cho dù Điện hạ không bao giờ tới nữa, nô tỳ cũng sẽ tận tâm tận lực hầu hạ người..."

"Được được, Xuân Điều tỷ tỷ đừng khóc." Tùy Tuy vỗ lưng nàng: "Chuyện có bao lớn chứ."

Xuân Điều nghẹn ngào một hồi, cuối cùng ngừng khóc, bỗng nhiên đầu óc nóng lên, nàng đột nhiên đứng lên kéo rương chứa xiêm y ra, móc một túi vải nhỏ từ phía dưới, ôm đến trước mặt Tù Tù: "Cô nương, nếu không nô tỳ đến cầu xin Cao tổng quản thả chúng ta đi.

Nô tỳ còn một ít tiền tích góp..."

Nàng vừa nói vừa tháo năm sáu nút thắt trên túi lụa, mở ra từng lớp, bên trong có mấy khối bạc vụn, một ngọc bội phẩm chất bình thường, cộng thêm hai chiếc trâm bạc."

Tù Tù không nhịn được bật cười: "Xuân Điều tỷ tỷ, tiền tài không nên để lộ, mau thu lại của hồi môn của tỷ đi."

(Ji: *bản gốc - Tài bất lộ bạch 财不露白)

Xuân Điều hàm hừ trừng mắt nhìn nàng: "Cô nương đừng cười, nô tỳ cũng biết chút tiền đó không đủ mua một căn nhà, nhưng chúng ta có thể làm công vài năm cho phú hộ, lại tích góp chút tiền..."

Nàng cắn môi: "Cô nương sinh ra đã đẹp như thế, lại tài giỏi, dù không tìm được một nhà có dòng dõi cao, gả cho một tiểu lại* cũng không thành vấn đề**..."

(Ji: *tiểu lại - một chức quan nhỏ, không có phẩm cấp thời phong kiến

**bản gốc: 不在话下 /bất tại thoại hạ/ - không thành vấn đề, khỏi phải nói...)

Tù Tù thật ra cũng không ngờ nha đầu này có thể nói ra những lời này, xem như đã móc hết tim phổi rồi.

Nàng lắc đầu cười: "Ta không muốn đi."

Xuân Điều nhíu mày: "Cô nương, nô tỳ nói thật, tuy điện hạ rất tốt nhưng xuất thân của cô nương như thế, chỉ sợ ngay cả thiếp cũng không làm được."

Cứ không danh không phận đi theo điện hạ như vậy thì chi bằng tìm một tiểu hộ làm chính thể cho thoải mái..."

Cho dù vào Vương phủ làm thiếp, thì cuộc sống có sung sướng gì chứ? Nàng ở phủ Thứ sử đã gặp nhiều di nương khổ sở, nói là chủ nhân nhưng lúc nào cũng phải dựa vào sắc mặt lang quân mà sống, còn bị người khác xem thường, thật ra lưng còn không thẳng được* bằng bọn nô tỳ.

(Ji: *lưng không thẳng được - sống luôn cúi, chịu tủi nhục)

"Ta hiểu, người không cần khuyên ta." Ánh mắt Tùy Tùy đung đưa theo ngọn lửa lay động, tựa như sương mù trên mặt hồ, khiến người không thể nhìn rõ phần đáy.

"Cô nương có ý đồ gì thế?" Xuân Điều hỏi.

Tùy Tùy rũ mắt, sau một lúc lâu mới nói: "Chỉ là muốn nhìn thấy hấn."

Xuân Điều giật mình há hốc mồm, sau đó thở dài, hận rèn sắt không thành thép.

Thì ra không chỉ nam tử háo sắc, nữ tử cũng sẽ bị sắc đẹp làm cho mờ mắt!

...

Đêm nay đương nhiên Hoàn Huyền không truyền Tùy Tùy thị tẩm.

Sáng sớm hôm sau, Tùy Tùy trong lúc ngủ mơ bỗng nghe thấy tiếng người cùng ngựa hí truyền đến từ xa, liền biết Tề Vương bãi giá.

Nàng mở to mắt, chỉ thấy trong phòng tối tăm, ánh sáng có hơi mờ trên cửa giấy, bèn nhẹ nhàng rời giường.

Xuân Diệu đang ngủ say trên giường, Tù Tù biết đêm qua nha đầu này tâm sự đầy bụng, nhất định ngủ không ngon nên không đánh thức nàng, rón rén đi lấy nước lạnh rửa mặt, thay bộ xiêm y ngắn vải thô thường mặc cùng giày da hươu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra ngoài.

Chưa đến tảng sáng, ngoài trời vẫn còn tối đen, trong đình tràn ngập sương sớm, trên thềm đá cùng cỏ cây đọng lại những giọt sương.

Tù Tù ra ngoài viện, tiếng bánh xe cùng vó ngựa và bước chân đoàn tùy tùng dần dần đi xa.

Nàng dừng chân chờ thanh âm hoàn toàn không còn mới đẩy cánh cửa ra, đến phòng bếp cầm một con dao chặt củi cùng một giỏ tre, theo con đường cũ hôm qua đến hậu viện.

Lần này quay lại, nàng đi men theo cánh rừng trúc bên hồ.

Thọ An công chúa rất tinh tế, cây trúc nơi đây cũng là loại nổi tiếng từ Giang Nam cùng Thục Trung chuyển đến.

Tù Tù chọn cây trúc có kết cấu vững chắc, lấy dao chặt xuống, cắt thành một đoạn dài khoảng ba thước rồi chẻ ra, cẩn thận vót thành một thanh kiếm trúc.

Sắc trời dần sáng tỏ, ánh sáng ấm áp buổi sớm tràn vào rừng trúc.

Nàng ngẩng đầu lên, những bóng trúc loang lổ rơi trên khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Lại là một ngày nắng.

Tùy Tuy buông dao chặt củi xuống, lấy một chiếc khăn lụa trong tay áo ra rồi xé thành những mảnh vải nhỏ quấn trên "chuôi kiếm", bắt đầu luyện kiếm.

Nàng luyện kiếm nửa canh giờ, đoán rằng chút nữa Xuân Diệu sẽ tỉnh, còn chưa đã thềm mà phải thu kiếm, nàng vào sâu trong rừng rồi vùi kiếm trúc vào đồng lá khô, sau đó cầm giỏ tre bắt đầu đào măng.

Măng mùa thu rất hiếm, khó khăn lắm nàng mới tích được nửa ổ vác trở về.

Tay cầm nhiều thứ không tiện lắm, trên đường về không thể không đi một vòng lớn theo lối cửa lớn, khi ra khỏi vườn, mặt trời đã lên cao.

Tùy Tuy dọc theo con đường mòn ở rừng phong đến Tê Hà quán, chỉ thấy một bà lão mặc áo bào gấm màu nâu thuần đang đứng ngoài cửa.

Bà lão kia có một gương mặt dài, nếp nhăn bên khóe mũi khắc sâu, đôi mắt tam giác sắc bén, giữa sống mũi có một khối u như bị phồng lên, chóp mũi hơi cong xuống, trông tương mạo có vẻ rất hung dữ.

Bà nhìn Tùy Tuy bằng đôi mắt sắc như chim ưng, tiến lên hành lễ: "Xin hỏi, vị đây chính là Lộc cô nương sao?"

Tùy Tuy chỉ cần quét mắt nhìn cách ăn mặc của bà cũng biết bà không giống như nô bộc - đừng trông chất liệu màu sắc trầm tối, hoa văn cũng không có gì nổi bật, thật ra đó là loại vải Song Tinh của Lăng Cẩm phượng trong cung, nếu không được chủ nhân xem trọng, một nô bộc tuyệt đối không thể mặc được.

Ngọc trâm bằng vàng trên búi tóc hoa râm của bà màu sắc trơn bóng hệt như mỡ gà, cũng không phải vật tầm thường.

Tề Vương không phải là người xa hoa lãng phí, nhóm nội thị của hắn cũng rất có chừng mực, trang phục của lão ma ma thế này, có thể nhìn ra địa vị của bà ở Vương phủ không tầm thường.

Tùy Tuy cảm thấy bà lão kia có vài phần quen thuộc, nhưng không nhớ ra đã gặp qua ở đâu, nàng bèn gật đầu: "Đúng vậy, ma ma đây là..."

Bà lão nói: "Lão nô Cao thị, vốn dĩ làm ở nội viện Vương phủ, nay phụng lệnh điện hạ đến hầu hạ cô nương."

Thái độ của bà quy củ, kính cẩn, không chút sai lầm, chẳng qua là đuôi lông mày nơi khóe mắt khẽ động, tất cả đã nói lên sự miễn cưỡng cùng khinh miệt.

Bản lĩnh này nếu không tu luyện mấy chục năm cũng không thể thành thực.

Tùy Tuy vừa nghe họ của bà, lập tức bừng tỉnh đại ngộ*.

(Yu: bừng tỉnh đại ngộ - đột nhiên nhận ra)

Bốn năm trước, nàng từng phái người điều tra Hoàn Huyền, biết trong phủ hắn có ma ma họ Cao, vốn là cung nhân trong cung Thái Hậu.

Hoàn Huyền là một tay bà nuôi nấng, tình cảm không giống bình thường, sau khi ma ma đó xuất cung liền ở Vương phủ quản lý nội vụ, địa vị rất cao, cũng xem như là một nửa chủ nhân.

Tùy Tuy không khỏi khó hiểu, Tề Vương bỗng phái một ma ma tâm phúc như vậy tới đây, chẳng lẽ đã nghi ngờ thân phận của nàng, hiện tại để người quan sát nàng sao?

Nàng mau chóng nhớ lại chuyện đêm qua, dù nghĩ đi nghĩ lại thì từ đầu đến cuối nàng cũng không lộ ra sơ hở gì, cũng không thấy Hoàn Huyền có vẻ nghi ngờ.

Nàng kiềm chế nghi ngờ, lộ vẻ thất thố và thẹn thùng: "Ma ma nói gì vậy, ta chỉ là thôn nữ sơn dã, nhờ có điện hạ nhân đức cứu ta một mạng, nào dám nhận sự hầu hạ của ma ma."

Trái lại không ngốc, Cao ma ma nghĩ thầm, bất động thanh sắc* nói: "Lời này từ đâu*, cô nương là khách quý của điện hạ, hầu hạ cô nương là bổn phận của lão nô."

(Yu: bất động thanh sắc - ung dung thản nhiên, vô cùng bình tĩnh)

(Yu: Lời này từ đâu - là từ khiêm tốn, có nghĩa: bạn không cần phải khách sáo)

Một câu này đã phân rõ chủ khách - nếu đã tới làm khách, vậy không thể coi là chủ nhân chân chính, tất nhiên cũng không có tư cách khoa tay múa chân chuyện trong phủ này.

Tùy Tùy nhìn thấu nhưng không nói toạc ra, cười rạng rỡ: "Thật là làm phiền ma ma rồi."

Nụ cười này lại khiến khóe miệng của Cao ma ma hạ xuống sâu hơn, nếp nhăn bên khóe mũi ngày càng sâu..

Chương 9: 9: Thịnh Khí Lăng Nhân

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đại đa số lão phụ nhân ở tuổi này đều không có mấy hảo cảm với nữ tử có tướng mạo yêu diễm, Cao ma ma cũng không ngoại lệ.

Ngoại trừ điều này, bà còn có thêm một phần ác cảm đối với Lộc Tù Tù.

Lúc bà ở trong cung từng kín đáo phê bình chất tôn nữ nhà Thái Hậu.

Năm đó Hoàn Huyền còn nhỏ, có rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, nhưng tất cả mọi thứ bà đều xem trong mắt.

Ninh Viễn Hầu phủ đưa nữ nhi vào cung "làm bạn" cùng Thái Hậu, chủ ý chính là vị trí Thái Tử Phi kia.

Nhưng mà vừa vào cung thì Thái Tử đã định hôn với cô nương Tiêu gia, lẽ ra Nguyễn gia không còn hy vọng rồi thì phải đưa nữ nhi trở về giáo dưỡng thật tốt, thế mà bọn họ vẫn để tiểu cô nương ở lại thâm cung chẳng màng quan tâm*.

(Ji: *gốc: 不闻不问 - bất văn bất vấn - chẳng ngó ngàng hỏi han, thờ ơ lãnh đạm)

Nguyễn Nguyệt Vi lớn lên trong cung cùng Tam Hoàng tử, tình cảm sâu sắc, Tam Hoàng tử rất thành tâm thành ý với nàng ta.

Nguyễn gia cũng vì thế nổi lên tâm tư tiếp theo với mưu cầu thấp hơn, khi đó dù là Nguyễn gia hay Thái Hậu đều ngầm thừa nhận hôn sự của hai người, chỉ thiếu một tờ định hôn thư.

Đáng lẽ nam nữ bảy tuổi không được chung mâm, nhưng vì có tầng quan hệ này nên hai đứa trẻ suốt ngày như hình với bóng, cũng

không ai nói năng gì.

Nhưng đến mấy năm sau, Tiêu tướng quân bệnh mà chết, cô nương Tiêu gia chấp chưởng binh quyền, hôn sự của Thái tử và cô nương Tiêu gia xem như kết thúc, Nguyễn gia lại rục rịch góc đầu lên.

Cũng là khi đó, thái độ của Nguyễn gia và Nguyễn Nguyệt Vi đối với Hoàn Huyền bỗng nhiên lãnh đạm, ngoài mặt thì nói nữ nhi gia đã lớn, muốn chú ý khoảng cách nam nữ, nhưng thật ra cung nhân thân cận bên cạnh Thái Hậu đều biết, đây là Thái Hậu cùng Nguyễn gia lại muốn đánh chủ ý lên vị trí Thái Tử phi.

Mỗi lần Thái Tử tiến cung thỉnh an Thái Hậu, cô nương Nguyễn gia kia luôn ở lại hầu hạ bên cạnh Thái Hậu.

Biết được Thái Tử có sở trường viết văn, nàng ta liền điềm nhiên như không* tự mình cầm viết làm văn, thỉnh hẩn đề câu phẩm chương.

Thái Tử tinh thông âm luật, nàng ta khổ luyện suốt ngày đêm, cách vài bữa lại ôm đàn đến nhờ hẩn chỉ điểm.

(Ji: *gốc 若无其事 - nhược vô kỳ sự - điềm nhiên như không có việc gì)

Cố Thái tử là quân tử khiêm tốn*, lại không muốn vớt hết thể diện của Thái Hậu, chỉ đành không nóng không lạnh đáp vài câu sau đó mượn cớ rời đi, Nguyễn Nguyệt Vi chạm vào đỉnh mềm mấy lần liền biết tuy Thái tử hiền hậu ôn hòa nhưng cố nhược kim thang** khó mà vượt qua, liền chuyển sang thân cận Hoàng Hậu.

(Ji: *gốc 谦谦君子 - khiêm khiêm quân tử - người khiêm tốn

**gốc 固若金汤 - kiên cố vững chắc, ý chỉ phòng thủ chắc chắn kín kẽ)

Biết được Hoàng Hậu thích đánh cờ, nàng ta còn mời phu nhân của Kỳ tiên sinh Hàn Lâm viện hiện thời vào cung chỉ điểm, khổ sở nhớ hết tất cả cổ phổ.

Hôn sự của Thái tử và Tiêu cô nương đã không thể thành, trong cung đồn đại Đế Hậu bắt đầu âm thầm tuyển phi cho Thái Tử, hy vọng lớn nhất chính là Nguyễn tam nương - mọi người đều biết Thái Hậu và Hoàng Hậu bất hòa, tính tình Hoàng Hậu cao ngạo lạnh lùng, thân là chất tôn nữ của Thái Hậu nhưng lại được Hoàng Hậu coi trọng, có thể tưởng tượng sau lưng cũng tốn không ít công phu.

Tuy nhiên chẳng như mong muốn, tân Thái Tử phi chưa kịp định, Tứ trấn An Tây phản loạn, triều đình cùng Hà Sóc hợp binh bình định, Thái Tử tự mình ra biên quan trước, còn tướng quân Hà Sóc lại chính là cô nương Tiêu gia.

Hai năm sau Thái Tử hồi kinh, nghe nói vì muốn cưới cô nương Tiêu gia nhưng khi nói ra lời thoái vị nhường hiền*, Thiên Tử tức giận đến mức suýt nữa lấy trượng ra đánh, bần bệ ầm ĩ cả một hồi, chuyện tuyển phi đành gác lại.

(Ji: gốc 退位让贤 - thoái vị để nhường cho người khác hiền đức hơn)

Không lâu sau, Tiên Thái tử đột nhiên hoăng thế, Nhị Hoàng tử tầm thường không có gì nổi bật một bước nhảy vọt thành Thái Tử.

Quay qua quay lại, Nguyễn gia liền cùng Nhị Hoàng Tử định hôn.

Điện hạ nhà bọn họ ngoài mặt không nói, thật ra tổn thương thấu tâm, đến Tây Bắc xa xăm trốn tránh ba năm.

Cũng từ đó Cao ma ma ghi hận Nguyễn Nguyệt Vi, nhìn thấy Lộc Tù Tù tương tự nàng ta, tất nhiên cũng không có hảo cảm.

Hướng hồ nữ tử này còn diễm lệ hơn cả Nguyễn Nguyệt Vi.

Nếu nói Nguyễn Nguyệt Vi là trắng sáng trời thu, nữ tử trước mắt chính là kiêu dương thịnh hạ*; nếu nói Nguyễn Nguyệt Vi là nét vẽ Hoa Lan tỉ mỉ chạm khắc tinh xảo, nữ tử trước mắt chính là nét vẽ Mẫu Đơn thủy mặc phóng túng tùy tiện.

(Ji: *gốc 盛夏骄阳 - Kiêu Dương Thịnh Hạ - nắng gắt giữa hè)

Tuy rằng chỉ là áo vải bình dân cùng kinh thoa*, trên người còn dính ít thân cỏ cùng lá khô, đôi giày da hươu đầy bùn nhưng nàng vẫn thanh tú đứng đó, lá phong như hỏa như đề** phía sau thế mà lại ảm đạm thất sắc.

(Ji: *kinh thoa - ảnh trên

**gốc: 如火如荼 - hừng hực khí thế như lửa)

So với Nguyễn Nguyệt Vi gầy yếu mảnh mai, dáng người của nàng cao lớn, đường cong uyển chuyển, mảnh mai vừa phải*, mặc xiêm y ngắn lộ ra eo thon cùng chân dài, vòng eo có thể ôm hết bằng một tay, nơi cần thịt cũng vô cùng rõ ràng.

Cao ma ma từng gặp nhiều mỹ nhân trong cung như cá diếc qua sông**, nhưng một nữ nhân mỹ miều cùng yêu nghiệt như thế, bình sinh lại rất ít thấy.

Họa quốc yêu phi nhất cố khuynh nhân thành*** trong truyền thuyết e rằng cũng chỉ như vậy thôi.

(Yu:*gốc 纤秣合度 - Tiêm Nùng Hợp Độ - vóc dáng mảnh mai xinh đẹp của người phụ nữ

**gốc 如过江之鲫 - cá diếc qua sông - ý chỉ có rất nhiều người đến và đi

***gốc 一顾倾人城 - nhất cố khuynh nhân thành - 1 câu trong bài "Giai nhân ca" của Lý Diên Niên thời Hán Vũ Đế, nghĩa là quay đầu lại nhìn một lần thì làm thành người nghiêng ngã)

Không giống nữ tử thế gia, nhất cử nhất động đều yêu cầu phải hoàn mỹ không tỳ vết, nàng giơ tay nhắc chân lại có chút phong thái thanh tao tự nhiên.

Đương nhiên Cao ma ma biết loại nữ tử nào có thể khiến nam tử mê đến thần hồn điên đảo nhất.

Ôi, bà thầm nghĩ, điện hạ bọn họ thật là không nhạt thì thôi, một lần nhạt liền nhạt về một yêu tinh.

Nghe nói nhạt được nữ thợ săn trong rừng hoang núi sâu, sẽ không phải thật sự là hồ mị đâu nhỉ?

Tiếng chuông cảnh giác trong lòng Cao ma ma vang lên, bà nhướng mày liếc sang dao chặt củi trên tay cùng cái rổ vác trên khuỷu tay Tù Tù: "Cô nương trở về từ nơi nào vậy?"

Tù Tù nói: "Vào vườn đào ít măng."

Cao ma ma xem xét tay nàng, chỉ thấy ngón tay nàng thon dài mà mạnh mẽ, trên mu bàn tay hơi lộ ra gân xanh, không được tiêm như xuân thông*, mềm mại không xương giống nữ tử thế gia, vừa nhìn liền biết đã quen làm việc chân tay.

(Ji: 纤如春葱 - Tiêm Như Xuân Thông - chỉ ngón tay người con gái thon thả mịn màng)

Bà không khỏi cau mày: "Những việc nặng này để bọn tôi tớ đi làm là được."

Cô nương hầu hạ điện hạ, đôi tay này cần phải bảo dưỡng thật tốt."

Ngừng một chút mới nói: "Chỗ lão nô có phương thuốc mỡ làm mềm tay từ trong cung, chút nữa sẽ đưa cho cô nương một ít."

Tay của võ tướng tất nhiên không non mềm như nữ tử thế gia không dính chút nước, Tỳ Tỳ không ngại, bị lão ma ma trực tiếp chỉ ra nàng cũng không xấu hổ, chỉ cười cười: "Cảm ơn ma ma trước."

Tỳ Tỳ gác dao chặt củi ở chân tường, lấy chìa khóa trong tay áo ra mở cửa, dẫn Cao ma ma vào trong phòng.

Lúc này Xuân Điều cũng đã tỉnh, tóc tai bù xù, đôi mắt sưng lên như hai quả hồ đào, đi ra nhìn thấy Cao ma ma liền sững sốt: "Đây là..."

Cao ma ma đang lo không có cơ hội quở trách nữ tử yêu lí yêu khí* này, thấy Xuân Điều lập tức hai mắt phát sáng, nghiêng răng cười lạnh, thịnh khí lẫm nhâm** mà nói với Tỳ Tỳ: "Không sợ cô nương chê cười, lão nô đã sống mấy chục năm nhưng chưa từng thấy điều mới mẻ như vậy."

Sáng tinh mơ, chủ nhân dậy làm việc, nô tỳ lại ngủ ngon trong phòng.

Nghe nói người xuất thân là tỳ nữ của gia đình lớn, cô nương không hiểu quy củ, lẽ nào người cũng không biết tôn ti quy củ sao?

(Ji: 妖里妖气 - Yêu Lí Yêu Khí - chỉ những nữ nhân ăn mặc kỳ lạ, có hành động cử chỉ không đàng hoàng.

盛气凌人 - Thịnh Khí Lẫm Nhân - cả vú lấp miệng em, vênh vào hung hăng, lên mặt nạt người)

Bà ngừng một chút, chuyển sang Tỳ Tỳ, thanh thanh giọng nói: "Cô nương đừng trách lão nô vượt quá chức phận, cô nương tốt tính, khoan dung người dưới nhưng lại không biết có vài điều nô đã quen mảnh lối gian trá."

Nếu điện hạ đã điều lão nô đến hầu hạ cô nương, vậy lão nô phải thay cô nương chỉnh đốn lại quy củ trong viện này."

Xuân Điều nơi nào không nghe ra lão ma ma này đang mượn có chỉ cây dâu mắng cây hòe chứ, tính nàng vốn đánh đá nhưng lúc này cũng phải chịu lép vế trước khí thế khiếp sợ của lão ma ma, thoáng chút liềm hoảng sợ: "Nô...!Nô tỳ..."

Tùy Tuy cau mày, ánh mắt mờ mịt: "Từ từ...!Ma ma nói quá nhanh, tiếng phổ thông của ta không tốt, nghe không rõ lắm."

Cao ma ma ghen hống, cảm giác này tựa như đánh một quyền vào mặt bông hoặc như lấy roi quất một đường vào không trung.

Bà có chút hoài nghi nữ tử này đang ra vẻ, nhưng thấy vẻ mặt nàng tự nhiên, có chút ngại ngùng, giọng nói đặc chất Lũng* vùng biên quan, nhất thời không rõ ràng.

(Ji: *Lũng - tên gọi khác của tỉnh Cam Túc, Trung Quốc)

Tùy Tuy áy náy nói: "Ma ma người lặp lại lần nữa, nói chậm một chút, lần này ta sẽ nghe cẩn thận."

Mới sáng tinh mơ, Cao ma ma đã bị Tề Vương phân phó ngồi xe chạy tới, lúc này Mặt Trời đã lên cao còn chưa được uống một ngụm trà nào, cổ họng khô sắp bốc cả khói, thật sự không muốn lặp lại tràng lời nói vừa rồi một lần nữa, bèn giảm tốc độ lại, lời ít ý nhiều mà nói: "Lão nô mới vừa nói, lão nô vượt quá..."

Bà thoáng nhìn sang gương mặt nữ thợ săn lại lộ ra vẻ mờ mịt, liềm biết nàng chưa từng đọc sách, sửa lại lời nói: "Lão nô giúp cô nương chinh đốn quy củ trong viện, quản thúc bọn nô tỳ một chút."

"À", Tùy Tuy bừng tỉnh đại ngộ, sau đó liềm cười, "Ma ma hiểu lầm, là ta bảo Xuân Điều nằm."

Nàng quay sang nói với Xuân Điều: "Sao người còn chưa dậy? Còn mặc ít như vậy, bị phong hàn không thể gặp gió đâu."

Xuân Điều lập tức hiểu ý, che miệng ho khan kịch liệt: "Nô...!Nô tỳ vô dụng, không thể hầu hạ cô nương...!Khụ khụ, còn liên lụy cô nương..."

Hôm qua nàng khóc lớn một trận, vốn đã hơi khàn khàn, thật sự giống như nhiễm phong hàn.

Tùy Tuy xua xua tay: "Người mau vào phòng đi, truyền bệnh cho ma ma thì làm sao bây giờ."

Dưới chân Xuân Điều còn do dự, lão ma ma kia vừa nhìn liền biết là nô bộc không dễ đối phó, dáng vẻ uy quyền cao ngạo còn lớn hơn cả ma ma quản sự trong phủ Thứ sử, nàng sợ Tùy Tuy một mình không ứng phó nổi.

Tùy Tuy hối thúc: "Mau vào đi."

Xuân Điều chỉ đành phúc thân với hai người, trốn về sương phòng.

Tùy Tuy cười bất đắc dĩ với Cao ma ma: "Toàn bộ viện này đều dựa vào một mình nàng ấy lo liệu, lại không cho ta giúp đỡ nên mới ngã bệnh."

Cao ma ma vốn định xử lý nô tỳ này, lấy nàng ta để giết gà dọa khỉ, không ngờ vừa làm đã gặp khó, bị chặn quay về."

Bà nửa tin nửa ngờ đánh giá Tùy Tuy, muốn nhìn ra chút dấu vết còn sót lại nơi khóe mắt ngay chân mày của nàng nhưng sắc mặt nàng điềm tĩnh, ánh mắt trong suốt, nhìn thế nào cũng không giống hạng người tâm cơ thâm trầm.

Cao ma ma chỉ có thể cho rằng ra trận không thành công*, đổ lỗi cho vận khí không tốt.

(Yu: *gốc 出师未捷 - xuất sư vị tiệp - đem quân đi đánh trận mà không thành công)

Tùy Tuy lại cười nói: "Ma ma lớn tuổi đi đường xa tới, bữa sáng còn chưa ăn nhỉ? Đúng lúc, ta cũng chưa ăn."

Nói xong liền nhìn bà mà cười.

Cao ma ma có chút xấu hổ, điện hạ cử cho bà hai tỳ nữ thô sử cùng đầu bếp, nhưng bà chỉ sợ nữ tử nghèo túng này dùng quen sẽ vênh váo đắc ý, không biết mình là ai nên dứt khoát cự tuyệt, dù sao cũng đã có tỳ nữ để sai sử tạm thời rồi.

Nào ngờ vừa mới đến, tỳ nữ này đã đổ bệnh.

Địa vị trước mắt trong viện này, nàng là phó, người ta là chủ.

Nàng vừa mới mắng người không có quy củ, không biết tôn ti, dù sao cũng không thể để chủ nhân xuống bếp, chỉ đành kiên trì bất chấp* nói: "Lão nô đây sẽ đi chuẩn bị thức ăn cho cô nương."

(Ji: 硬着头皮 - Ngạnh Trứ Đầu Bì - kiên trì bất chấp, làm đến cùng)

Tùy Tuy cười tủm tỉm: "Ta cũng không có việc gì làm, đến xem ma ma xuống bếp vậy."

Tuy Cao ma ma là nô bộc, nhưng từ sau khi mười mấy tuổi nhập cung chưa từng xuống bếp, trong lòng thực sự có chút không chắc.

Nhưng lúc này lùi bước cũng không kịp nữa rồi, chỉ đành nói: "Không biết phòng bếp ở đâu, phiền cô nương dẫn đường."

Tùy Tuy đưa bà tới phòng bếp, đặt giỏ tre cùng dao chặt củi xuống đất, rồi yên tâm thoải mái ngồi xuống ghế trúc con, chống cằm nhìn Cao ma ma xuống bếp đầy hứng thú.

Cao ma ma nhìn quanh bốn phía, dự định chưng ít thịt khô, nấu một nồi cháo để đối phó cho qua bữa này, sau đó sai người đến Vương phủ gọi hai đầu bếp tới.

Đang nghĩ ngợi thì Tùỳ Tùỳ lại chỉ giò tre trên mặt đất: "Măng mùa thu này khó có được, vừa vặn dùng để hầm canh gà, ma ma thuận tiện làm thịt con gà, hầm đến trưa cũng vừa kịp."

Cao ma ma chưa từng làm gà, nhưng bà luôn hiếu thắng, chỉ khẽ cấn môi rồi vòng ra chuồng gà sau bếp, bắt lấy một con gà mái mập ú ra.

Tùỳ Tùỳ chu dao đưa bà con dao mài sắc đến sáng loáng trên mặt đất,

Tay trái nắm chặt cổ gà ấn lên thớt, còn tay phải cầm dao, trái tim Cao ma ma như chững lại, hướng tới cổ gà cắt một đường.

Nhưng trong lòng bà sợ hãi, cổ tay đã sớm mềm xuống, dao cắt quá nông chỉ ứa ra được vài giọt máu, con gà kia điên cuồng kêu lên cùng vẫy cánh phành phạch, mùi hôi hơi nóng hầm hập và lông tơ của nó xông thẳng lên mặt lão ma ma.

Bà nào ngờ được chuyện này, bị dọa đến gọi "thân nương", ném con gà ra khỏi đó.

Con vật đầy lông đáng thương kia nằm bẹp kê quang quác tán loạn trên đất.

Tùỳ Tùỳ thở dài bất đắc dĩ, nàng đứng lên nhanh tay bắt lấy cánh con gà, xách gà ú đến thớt gỗ rồi lấy con dao trong tay Cao ma ma đang ngậy ngốc, không chút để ý nâng dao lên chặt thẳng xuống cổ gà rất nhanh gọn.

Cao ma ma chỉ cảm nhận được một cơn gió mạnh thổi qua bên mặt mình, trong lúc nhất thời máu gà bắn ra, đầu gà rơi "bịch" xuống đất lăn đến bên chân bà.

Bà sợ tới mức lui về sau hai bước.

Tùy Tuy nâng bàn tay dính đầy máu lên vén tóc mái, khiến trên mặt dính một đường máu, làm nổi bật làn da trắng như tuyết, vừa yêu mị lại vừa quỷ dị.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Cao ma ma cười duyên dáng: "Đã chết rồi."

Sống lưng Cao ma ma ớn lạnh, không nén nổi run lập cập, trong đầu chẳng biết sao lại hiện lên bốn chữ "Giết gà dọa khỉ".

Đêm đến, Cao ma ma nằm trên giường xoa bóp vai một lúc, rồi lại xoa đùi một lúc, bỗng nhiên không biết kim tịch hà tịch* gì.

(Ji: *今夕何夕 - Kim Tịch Hà Tịch - đa số dùng như một câu cảm thán, ám chỉ hôm nay là ngày tốt)

Có phải bà tới để dạy dỗ nữ thợ săn kia không đấy? Cả ngày hôm nay, nấu ba bữa cơm, quét lá rụng trong viện, giặt xiêm y đánh giày cho nàng, đây rốt cuộc là ai dạy dỗ ai?

Nữ thợ săn kia cứ một mực trưng vẻ mặt tươi cười hoan nghênh, bà còn có thể nói ra được lời nào.

Không thể cứ tiếp tục như vậy! Cao ma ma nghiến răng hàm, trở mình một cái thiếu chút nữa trật eo, đau đến rít một hơi lạnh.

Hôm sau, điều đầu tiên Cao ma ma làm sau khi tỉnh dậy, chính là bảo người đến Vương phủ tìm mấy bà vú già thô sử cùng đầu bếp tới.

Sắp xếp xong bọn hạ nhân được Vương phủ điều tới, Tê Hà quán lập tức náo nhiệt hẳn.

Cuối cùng, Cao ma ma không còn phải tự tay làm việc nặng, chấn hưng tinh thần, trọng chỉnh kì cổ*, lấy một quyển sách được bọc bằng gấm trong hòm ra, xoa tay hàm hè** đến dạy dỗ Tùy Tuy.

(Ji: *gốc: 重整旗鼓 - Trọng Chinh Kỳ Cổ - chấn chỉnh lại, lấy lại sức, bình phục

**gốc: 摩拳擦掌 - Ma Quyền Sát Chương - xắn tay áo lên, xoa tay hăm hè).

Chương 10: 10: Bất Sĩ Hạ Vấn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sáng tinh mơ Tù Tù lại vào rừng trúc bẻ một ổ măng, lúc này nàng đang lột vỏ măng trước phòng bếp trong viện, chuẩn bị làm măng khô thì có tỳ nữ tới mời, đành phải giao măng cho đầu bếp, trở lại Tê Hà quán.

Cao ma ma đang đợi nàng ở nhà chính, thấy nàng hành lễ liền nói: "Cô nương mới đến, điện hạ sợ cô nương không quen thuộc với nơi đây, đặc biệt bảo lão nô tới giúp cô nương.

Có điều gì không rõ, cô nương đều có thể tới hỏi, lão nô nhất định tận hết sức lực, biết gì nói nấy, giúp cô nương hầu hạ điện hạ thật tốt."

Tù Tù cười nói: "Điều gì ta cũng không hiểu, người lại ngốc ghêch, làm phiền ma ma rồi."

Cao ma ma thấy nàng cụp mi mắt, trong lòng hơi an tâm, bóng ma chuyện giết gà hôm qua cũng nhạt đi không ít.

Bà nghiêm mặt nói: "Đến nay bên người điện hạ không có người chấp ki trừu*...! Chính là không có thể thiếp, cũng không có thị tỳ...!Cô nương là nữ tử đầu tiên được điện hạ coi trọng, đây là phúc khí của cô nương."

(Ji: *gốc: 执箕帚 - Chấp Ki Trừu - chỉ thê tử thời Xuân Thu #Baidu)

Tù Tù gật đầu, thờ ơ trước "vinh hạnh đặc biệt" này, vẫn chưa lộ ra vẻ thụ sủng nhược kinh.

Cao ma ma có chút thất vọng, nói tiếp: "Muốn hầu hạ bên cạnh điện hạ thì công, dung, ngôn, hạnh đều không thể thiếu."

Bà nhìn sang khuôn mặt yêu dã của nữ tử, trong mắt tràn ngập ám thị, bốn tiêu chuẩn này, mỗi loại nàng đều kém xa, nếu không có gương mặt trời sinh này, điện hạ cũng chẳng buồn nhìn nàng lấy một cái.

"Hiện tại trước mắt cô nương tuy còn chút khiếm khuyết nhưng chỉ cần học thật tốt, đợi qua một thời gian nhất định có điểm tiến bộ." Cao ma ma cổ vũ, "Chỉ cần cô nương chăm chỉ làm tròn bổn phận, hầu hạ điện hạ thật tốt, chờ đến khi điện hạ nạp phi, nếu cô nương may mắn vào phủ, cũng phải hầu hạ chủ mẫu cùng trác phi thật tốt mới là đúng đắn."

Tùy Tuy không phản ứng gì, khóe miệng vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

Cao ma ma nói: "Công Dung Ngôn Hạnh, lấy đức hạnh của nữ nhân làm đầu."

Bà cúi người lấy một túi gấm trông rất bình thường, mở ra lấy ra một cuộn sách, bày trên án: "Cô nương từng đọc qua [Nữ giới] chưa?"

Tùy Tuy vừa nghe tới thứ này, não cũng tê rần, nhất thời cũng không biết lão ma ma này đang xem thường hay đang quá đề cao nàng đây.

Nhà ai dạy dỗ thị thiếp còn cho học [Nữ giới] chứ? Quả thực chưa từng nghe tới.

Nàng lắc đầu: "Chưa từng đọc, đây là thứ gì?"

Cao ma ma nói: "Đây là đạo đối nhân xử thế mà Tào đại gia viết để răn dạy nữ nhân."

Tùy Tuy chớp mắt: "Tào đại gia là ai?"

Cao ma ma giải thích: "Tào đại gia thật ra họ Ban tên Chiêu, là nữ nhi của Sử gia Ban Bruu, muội muội của Ban Cố..."

Tùy Tùy nghi hoặc: "Nàng ấy họ Ban, vì sao lại gọi là Tào đại gia?"

Lông mày Cao ma ma nhướng lên, có chút không kiên nhẫn: "Nàng ấy gả cho phu quân họ Tào, nên chính là Tào đại gia."

Tùy Tùy cụp mắt xuống: "Thực xin lỗi ma ma, ta ngốc quá, luôn phải hỏi Đông hỏi Tây."

Cao ma ma nhìn không được điều này, thanh âm lập tức mềm xuống: "Khổng hiền triết có câu, Biết là biết, không biết là không biết, cũng chính là biết*, cô nương có nghi hoặc liền hỏi là tốt rồi."

(Ji: 知之为知之,不知为不知,是知也 - câu này được hiểu đại khái như sau:

Biết được nhiều, biết sâu rộng nhưng vẫn còn bao điều vẫn chưa biết, chưa tìm hiểu được.

Cái không biết mới là quan trọng, thừa nhận bản thân chưa biết, sống khiêm tốn mới đáng quý.

Khuyến khích mọi người học hỏi với tinh thần cởi mở, đừng vờ hay tỏ ra biết tuốt.)

Ánh mắt Tùy Tùy sáng lên: "Ta biết Khổng hiền triết."

Ngừng một chút lại nhăn mày: "Chính là một tràng chi chi chi chi là gì vậy?"

Cao ma ma: "..."

Bà hắng giọng nói: "Trước hết cô nương không cần quan tâm đến mấy thứ này...!Khụ Khụ, tóm lại, sau khi huynh trưởng qua đời, Tào đại gia phụng chỉ tiếp tục viết Hán Thư, là tài nữ đại danh鼎鼎 của Đông Hán."

Tùy Tuy lộ ra tia ngưỡng mộ: "Vậ nhất địn rất lợi hại."

"Đó là đương nhiên." Cao ma ma nói, "Cô nương từng học qua nhận biết mặt chữ chưa?"

Tất nhiên Tùy Tuy không biết, Cao ma ma sớm đã đoán được: "Cô nương hầu hạ điện hạ, văn chương phải thông thạo một chút."

Lão ma ma nhìn xa trông rộng, nghĩ đến nếu như tương lai nàng được điện hạ sủng ái, nạp vào Vương phủ làm thiếp, biết đâu điện hạ sẽ cho phép nàng sinh hạ hài tử, tuy chỉ là thứ tử thứ nữ mà mẫu thân không biết lấy một chữ, bằng không làm thế nào dưỡng dục hài nhi?

"Trước tiên cô nương nghe lão nô đọc thật chậm, giảng thật chậm, thuận tiện cũng học luôn nhã ngôn*."

(Ji: *gốc: 雅言 - Nhã Ngôn - lời nói nhã nhặn thanh tao, lịch sử chuẩn mực.)

"Được." Tùy Tuy nói.

Cao ma ma uống một ngụm trà giải khát, buông chén trà xuống, ngâm nga đọc từ đầu đến cuối một chương của [Ti Nhượng]* một lần, rồi giải thích từng câu từng chữ, khoa chân múa tay, tốn cả nửa ngày trời miệng lưỡi, cuối cùng hỏi: "Cô nương hiểu chưa thế?"

(Ji: *gốc 卑弱 - Ti Nhượng - khiêm nhường/ khiêm tốn)

Tùy Tuy mù mờ gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu.

"Cô nương không rõ chỗ nào?"

Tùy Tuy thẹn thùng nói: "Xin lỗi ma ma, thật ra câu nào ta cũng không rõ..."

Cao ma ma muốn ngắt mấy lần.

Tùy Tuy ngưỡng ngừng xoắn ngón tay: "Phiền ma ma chậm rãi giảng lại một lần nữa, lần này ta nhất định sẽ nghe cẩn thận."

Cao ma ma chỉ đành phải nhẫn nại giảng lại từ đầu, giảng một câu liền hỏi một lần: "Cô nương nghe hiểu chưa?"

Lần này Tùy Tuy nghe hiểu, nhưng nàng không lộ ra vẻ mặt Thể hồ quán đỉnh* như trong tưởng tượng của Cao ma ma, mà là cắn môi nhíu mày, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

(Ji: *gốc 醍醐灌顶 - Thể Hồ Quán Đỉnh - sự giác ngộ sau khi được truyền trí tuệ, như được tưới qua một dòng suối mát, khai sáng tâm hồn #Baidu)

"Cô nương có cảm nghĩ gì?" Cao ma ma nói.

Tùy Tuy nói: "Ta nói thẳng, ma ma chớ trách."

Cao ma ma: "Cô nương cứ nói."

"Ta thấy lời của Tào đại gia có chút đạo đức giả." Tùy Tuy nói.

Cao ma ma nhưng mày, thanh âm sắc bén: "Tại sao cô nương nói như thế?"

Tùy Tuy chỉ từ "Ngói" trên sách: "Người xem, bản thân nàng ta không ngây ngốc ở nhà làm ngõa* đi, chạy đến soạn sử gì chứ.

Ta thấy thứ mà nàng ta viết ra đến bản thân còn không tin."

(Ji: *gốc: 弄瓦 - Lộng Ngõa - làm trực xoay chính để dệt vải của Trung Quốc thời cổ đại, câu nói này để chỉ việc sinh con gái sẽ làm ngõa cho nữ nhi chơi.

Người Trung Quốc cổ có câu nói:

Sinh con trai thì làm chương [ngọc đẽo phẳng, xẻ đôi lấy một nửa]

Sinh con gái thì làm ngõa

Cao ma ma nhất thời ghen lờ.

Tùy Tùy nói tiếp: "Lịch sử nàng ta cũng biên soạn rồi, tài nữ nàng ta cũng làm rồi, quay đầu liền viết văn lại bảo nữ tử khác ngoan ngoãn ở nhà làm ngõa*."

Nàng dừng một chút: "Này giống như bản thân thì đi ăn thịt, dạy người khác đi ăn cám, nhất định là một mầm mống xấu."

Cao ma ma hít một hơi sâu, lông mày nhướng lên trợn cả mắt, phản bác: "Tào đại gia không phải là người ngôn hành bất nhất*, sau khi phu quân qua đời nàng vẫn không tái giá, thủ tiết cả đời, người không thể vu khống..."

(Ji: *gốc 言行不一 Ngôn Hành Bất Nhất - lời nói và việc làm không đồng nhất, nói một đường làm một nẻo)

Dường như Tùy Tùy có chút suy tư, gật đầu: "Vậy thì bản thân nàng ta thích ăn cám, cũng không thể gọi nữ tử của cả thiên hạ tới ăn cám cùng nàng nhỉ."

"Người..." Gân xanh trên trán Cao ma ma nhảy bực bực, "Cô nương không thể bất kính với Tào đại gia."

Tùy Tùy nói: "Nhưng từ nhỏ phụ mẫu đã dạy ta, dù nam hay nữ đều phải học bản lĩnh phòng thân cho tốt, hổ sói trong núi cũng không vì ngươi là nữ tử sẽ không tới cắn ngươi."

Dừng một chút, cau mày nói tiếp: "Ta nghe người ta nói, Khổng hiền triết dạy chúng ta phải hiếu thuận với phụ mẫu, nghe lời phụ mẫu."

Ma ma nói xem, Khổng hiền triết và Tào đại gia, ta nên nghe theo ai đây?"

Cao ma ma: "..."

Bà bỗng cảm thấy nữ tử này thật sự rất khó đối phó, chuyện khác không nói, đừng nghĩ đủ tư cách nói phụ ngôn với nàng.

"Lão nô tiếp tục giảng." Cao ma ma quyết định làm lơ nàng.

Nhưng mà Tuy Tuy nào chịu xua đuổi, bà vừa giảng một câu, nữ thợ săn này liền có mười câu chờ bà, nói đến khi bà á khẩu trả lời không được nữa mới thôi.

Mà khi nàng nói chuyện vẫn cứ từ tốn chậm rãi, ôn nhu, hoàn toàn không có cảm giác hùng hổ dọa người chút nào, bộ dáng nghiêm túc cùng người thảo luận phân tích rõ ràng, khiến người khác chẳng có cách nào nổi giận được.

Cao ma ma thật khó khăn mới giảng xong chương [Phụ phụ], gấp không chờ được mà đóng quyển sách lại, mệt như chặt một trăm cân củi.

"Ma ma không giảng nữa sao?" Tuy Tuy vẫn còn chưa hết ý, "Ma ma giảng rất thú vị, ta vẫn chưa nghe đủ đâu."

Cao ma ma: "..."

...

Cao ma ma giảng [Nữ giới] liên tục ba ngày, Lộ Tuy Tuy vẫn siêng năng hiếu học như thế, không ngại học hỏi người dưới*, kiên trì bền vững cùng Cao ma ma "Như thiết như tha, như trác như ma"**.

(Ji: 不耻下问 - Bất Sĩ Hạ Vấn - không ngại học hỏi kẻ kém cõi hơn mình #Luận ngữ - Công Dã Trường: Người thông minh hiếu học sẽ không ngại hỏi người dưới

**Nhu thiết như tha, như trác như ma - 如切如磋, 如琢如磨 - ý chỉ thường xuyên học hỏi lẫn nhau, thảo luận cùng nhau #Baidu)

Đáng sợ chính là, càng suy ngẫm, đôi lúc Cao ma ma cũng hoảng hốt, vậy mà lại cảm thấy lời của nàng cũng không phải không có lý.

Một ngày kia, Lộc Tù Tù bỗng nhiên đề xuất ý muốn đi dạo chợ Đông, Cao ma ma lại có một loại cảm giác như được đặc xá cực lớn, cũng mặc kệ nữ tử chơi xuân có tuân thủ đức hạnh hay không, bà vội sắp xếp xe ngựa cho nàng ra ngoài, thậm chí còn chu đáo hỏi nàng có đủ tiền không.

Tù Tù lắc đầu, Hoàn Huyền không phải người keo kiệt, tuy rằng nàng không danh không phận, cũng không phải thị tỳ trong Vương phủ, cũng được lĩnh tiền tiêu hàng tháng.

Nửa năm nay ở quân doanh không có chỗ để tiêu, tiền bạc dần dần tích góp lên.

Hướng hồ nàng ra cửa vốn không phải để mua đồ.

Bệnh "phong hàn" của Xuân Điều vẫn chưa khỏi hẳn, bộ xương già của Cao ma ma không thể chịu nổi vất vả xóc nảy từ thành Nam đến thành Bắc, nên đã nhét cho nàng một tiểu thanh y* khoảng mười bốn, mười lăm tuổi theo bên cạnh.

(Ji: *gốc 小青衣 - ý chỉ những nữ nô bộc, cung nữ vì màu xanh thời cổ đại thường được mặc bởi những phụ nữ có địa vị thấp)

Tỳ nữ tên là Tiểu Đồng, nhiệm vụ chủ yếu là nhìn chăm chăm xem nàng có luôn đội mũ sa rèm không, phòng ngừa nàng làm ra chuyện gì khác người.

Ngoại trừ xa phu và tỳ nữ còn có hai thị vệ mặc thường phục cưỡi ngựa theo sau, suy cho cùng cũng do ngoại trạch của Tề Vương quá mức diễm lệ, dễ dàng thu hút ong bướm.

Nếu khiến cho đám đăng đồ tử* trong thành vây quanh, khó tránh khỏi tổn hại đến uy nghiêm của Tề Vương phủ.

(Ji: *đăng đồ tử - 登徒子 - chỉ những kẻ có ý dâm đăng, có hành động khiếm nhã với nữ nhân #Baidu)

Sự tích:

Tùy Tùy cũng không thèm để ý có bao nhiêu người đi theo, nàng thay một bộ Hồ phục màu vàng nâu rồi ngồi xe ra ngoài.

Khi xe ngựa chạy đến ngoài cổng chợ phía Đông phường đã gần chính Ngọ, ba trăm tiếng trống vừa gõ xong, cửa chợ lại mở ra, biển người cùng ngựa xe dồn dập ùa vào cổng.

Thành Trường An có hai thị phường* ở phía Đông và Tây, phần lớn phú hào quyền quý ở thành Đông, chợ ở phía Đông cũng phồn hoa náo nhiệt hơn phía Tây, phóng tầm mắt ra nhìn, đầy rẫy những bảo mã hương xa cùng bảo điển cẩm y.

(Ji: *thị phường - cách nói chợ thời cổ đại)

"Cô nương muốn đi dạo cửa hàng nào?" Tỳ nữ Tiểu Đồng hỏi.

Tùy Tùy vịn vào thành cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài, bối rối nói: "Ta nhìn đến hoa cả mắt, người nói nên bắt đầu dạo từ đâu đây?"

Tùy Tùy không thông hiểu văn chương, điều mà nữ nhi gia có hứng thú chẳng gì khác ngoài xiêm y vải dệt, trâm hoa son phấn các loại, đôi mắt Tiểu Đồng đảo quanh: "Cô nương muốn đến xem cửa hàng bán kim ngân thủ sức* không?"

(Ji: *gốc 金银首饰 - Kim Ngân Thủ Sức - trang sức vàng bạc)

Tùy Tùy nói: "E rằng tiền của ta không đủ mua mấy thứ đó."

Tiểu Đồng nói: "Xem thử không mất tiền đâu."

Tùy Tuy liền nói: "Được."

Hai người xuống xe ngựa, Tùy Tuy đưa một xâu đồng tiền cho hai thị vệ, bảo họ tìm một quán trà ở góc đường ngồi chờ, rồi mang theo Tiểu Đồng bắt đầu dạo cửa hàng.

Tùy Tuy lớn đến vậy rồi cũng chưa dạo qua thị phường mấy lần, thỉnh thoảng mới đi một lần, đều phải nghĩ kỹ nên mua gì rồi lập tức đến thẳng tiệm, mua xong đi ngay, đây là lần đầu tiên kể từ khi chào đời nàng được nhàn nhã đi dạo như thế.

Nhưng Tiểu Đồng cứ cách dăm bữa lại tới mua sắm, rất quen thuộc khu này, chỗ vui chơi ăn uống làm đẹp đều như số gia trân*.

(Ji: *gốc 如数家珍 - Như Số Gia Trân - thuộc như lòng bàn tay, nhớ rõ ràng; như đếm của quý của gia đình)

Tùy Tuy theo Tiểu Đồng vừa dạo vừa xem, mệt rồi thì tìm một quầy hàng ngồi xuống ăn một bát chè đặc, ăn chút trái cây, nhưng thật ra lại vô cùng miễn cưỡng.

Chỉ là Tùy Tuy không mang theo nhiều tiền, xem thì nhiều, mua thì ít, Tiểu Đồng là nô tỳ Vương phủ, ánh mắt rất cao, Tùy Tuy muốn cắt vài thước lụa rẻ tiền đem về may tiết y*, lại bị nàng ngăn: "Y liêu**trong phủ chúng ta tốt hơn so với những thứ đó nhiều, cô nương đến tìm ma ma để lãnh, hà tất tiêu tiền uống phí."

(Ji: *Tiết Y - 褻衣 - đồ lót; **Y Liêu - 衣料 - Vật liệu may mặc)

Nhiều lần như thế, vốn dĩ Tùy Tuy sao cũng được, liền thôi luôn.

Đi dạo nửa ngày cũng chỉ mua được mấy loại hương liệu hiếm gặp trong cửa hàng của người Hồ, và mấy cái khăn tay lụa cho Xuân Diệu.

Tiểu Đồng nói: "Cô nương muốn đi xem phấn son không?"

Anh mắt Tù Tù hơi lay động: "Thường ngày ta cũng đâu dùng đến."

Tiểu Đồng khẽ "chậc" một tiếng: "Cô nương thiên sinh lệ chất* nhưng không thể không dưỡng da."

(Ji: *Thiên Sinh Lệ Chất - 天生丽质 - vẻ đẹp/phẩm chất trời sinh)

"Vậy thì đi xem đi.", Tù Tù rất dễ nói chuyện, "Cửa hàng son phấn nhà nào thì tốt đây?"

Tiểu Đồng vừa nói đến chuyện này liền nói đến rõ ràng mạch lạc: "Muốn nói đến son sáp hương phấn, toàn kinh thành thì loại thuộc Thường Tứ gia là tốt nhất, phương pháp bí mật làm ra hương phấn son sáp của nhà hấn nghe nói là lấy từ hậu cung nhà Trần, so với ngự thường chỉ tốt chứ không hề kém đâu."

"Nhất định rất đắt nhỉ?" Tù Tù hỏi.

"Có loại đắt cũng có loại rẻ." Tiểu Đồng nói, "Phong kiệm do nhân*, cô nương đến xem sẽ biết."

(Ji: *Phong Kiệm Do Nhân - 丰俭由人 - ý chỉ tiết kiệm hay tiêu hoang đều do con người)

Tù Tù đồng ý, hai người xuyên phố qua hẻm, đi một lúc lâu mới tìm ra cửa hàng phấn son của Thường Tứ gia kia.

Lối vào cửa tiệm này ở chợ không tốt, mặt tiền cũng không lớn, gian chính của tiệm đông người chen chúc, cơ hồ không có chỗ để chen vào.

Tiểu Đồng nói: "Mấy ngày trước nô tỳ đã tới, cô nương vào xem đi, nô tỳ ở bên ngoài chờ người."

Tù Tù gật đầu, đi vào cửa tiệm.

Trong tiệm khách thì nhiều, tiểu nhị lại thiếu, Tù Tù liếc mắt nhìn quanh rồi dừng lại trên người một tiểu điểm hỏa* thanh tú khoảng 17-18 tuổi quần khăn đội đầu màu đen.

(Ji: *tiểu điểm hỏa - người phục vụ, cách gọi trong cổ đại)

Đuôi mắt trái của hắn có vết sẹo khó thấy được, cắt lông mày thành hai đoạn.

Tù Tù đến trước mặt hắn: "Chủ tiệm, nơi này của người có bán phấn má hồng của người Hồ không?"

Tiểu nhị kia liếc mắt đánh giá nàng cách một lớp màn sa, gật đầu: "Phấn má hồng người Hồ ở tiệm ta có mấy loại, có màu nhuộm Hồng Hoa*, có màu nhuộm Hoa Lựu, có màu nhuộm Hoa Núi, còn có loại màu tím, không biết cô nương muốn loại nào?"

(Ji: *Hồng Hoa - Hoa nghệ tây Saffaron)

Tù Tù nói: "Ta muốn màu nhuộm máu của tinh tinh tộc Hồ ở Tây Quốc, không biết chủ tiệm có không?"

Lời nàng còn chưa dứt, vẻ mặt tiểu nhị kia liền trở nên nghiêm túc: "Loại phấn má này thường không ai mua, có đợt hàng năm trước đều cất tại kho trên lầu, mời cô nương theo tiểu nhân."

Tù Tù gật đầu: "Làm phiền rồi."

Thanh âm trong cửa tiệm huyền ảo, âm lượng khi nói của bọn họ lại thấp nên không ai chú ý tới cuộc đối thoại giữa hai người, cũng không ai chú ý tới trong tiệm thiếu mất hai người.

Tiểu nhị kia đưa nàng vào một phòng trên lầu, thả màn che bằng vải thật dày xuống, dờn bức bình phong trên tường đối diện, lộ ra một cánh cửa tối tăm, khom người nói: "Bên trong là nhà kho."

Tù Tù đẩy cửa bước vào.

Bên trong cánh cửa là một căn phòng u tối chật hẹp, chỉ đốt đèn dầu nhưng cách bố trí lại rất thoải mái.

Một nam tử tầm năm mươi tuổi mặc gấm bào hoa văn tường vi, eo bụng như trống, hạ bái với nàng: "Ti chúc bá kiến đại tướng quân."

Chương 11: 11: Đông Thi Hiệu Tần

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tùy Tuy nói: "Không cần đa lễ."

Mỗi lần mở miệng là một lời nhã ngôn xinh đẹp.

Nam nhân trung niên vôi vàng muốn phụng trà, Tùy Tuy nói: "Không cần, ta không thể ở lâu."

Nàng lấy một phong thư mỏng trong lòng ra: "Qua mấy ngày nữa Bắc Sầm sẽ đến kinh thành, người thay ta đưa phong thư cho hắn."

Đoạn Bắc Sầm là dưỡng tử* của phụ thân nàng, đảm nhiệm chức Tư Mã hành quân trong phủ Tiết Độ Sứ, từng là phụ tá thân tín nhất của nàng, còn vừa là huynh vừa là bạn.

Phong thư không dán lại, thư từ qua lại giữa nàng và Đoạn Bắc Sầm luôn dùng mật văn**, thế gian chỉ có hai người bọn họ đọc hiểu.

(Ji: *Dưỡng tử - Con nuôi; **Mật văn - ký hiệu chữ bí mật)

Người nọ vội nhận thư: "Ti chức nhất định tự tay giao thư cho Đoạn Tư Mã."

Hắn ngừng một chút, dè dặt hỏi: "Chủ công, chuyện của Tiên Thái tử phải tiếp tục điều tra sao?"

Tùy Tuy nhìn ánh lửa lay động, lại có vẻ như nhìn nơi phương xa: "Qua vài ngày này đã."

Sắp tới đại hôn của Thái tử, cung thành giới nghiêm, lúc này đừng hành động thiếu suy nghĩ."

"Ti chức tuân mệnh." Người trung niên kính cẩn cúi đầu.

Tùy Tuy nói: "Người vất vả rồi."

Dứt lời nàng tùy tiện lấy một hộp lưu ly nhỏ màu hồng phấn trên bàn của hắn, vén rèm nỉ bước ra ngoài.

Thiếu niên tiểu nhị kia vẫn cung kính đứng ngoài cửa.

Tùy Tuy nhìn hắn một cái, cười nói: "Người tên gì?"

Thiếu niên không ngờ nàng sẽ nói chuyện với hắn, nhất thời thụ sủng nhược kinh, nói năng lộn xộn: "Ti...!Tiểu nhân tên là Điền Tuấn."

Tùy Tuy mỉm cười, vỗ lên vai hắn: "Được rồi, lần sau mua phấn má hồng còn đến tìm người."

Dứt lời vén rèm nỉ ra ngoài.

Thiếu niên kia đi theo hai bước, nhìn bóng dáng Tùy Tuy biến mất ở lối vào thang lầu, bất ngờ hồi phục tinh thần, tim đập như nổi trống, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Hắn vẫn là lần đầu tiên gặp được Tiêu tướng quân thật sự, tuy rằng nàng mang mũ sa rèm không rõ chân dung nhưng riêng về khí thế cũng đủ khiếp người, không nghĩ tới thái độ lại bình dị gần gũi như thế.

Hắn ngẩn ngơ xoa lên vai bên phải vừa rời được nàng vỗ, trái tim đột nhiên đập thành thạch đến cuống họng.

Tiêu tướng quân thế mà tự tay vỗ vai hắn! Dùng tay trái nữa! Bàn tay trái đó là bách bộ xuyên dương* trong truyền thuyết, có thể lấy thủ cấp địch trong vạn quân! Điều này nói ra ai mà tin được chứ!

(Ji: *gốc 百步穿楊 - Bách Bộ Xuyên Dương - thiện xạ như thần, bách phát bách trúng)

...

Tùy Tùy xuống lầu, lại chọn thêm một hộp phấn mặt bình thường rồi ra khỏi cửa tiệm son phấn.

Cửa tiệm nằm sâu trong phố hẻm, hai người đi hướng về phía đầu hẻm, thình lình có một cơn gió lùa đến trước mặt, xốc mũ sa rèm của Tùy Tùy lên.

Tiểu Đồng kinh hô một tiếng rồi chạy theo nhặt lấy.

Đúng lúc này có một thiếu nữ mặc bộ váy hoàng sam thạch lựu* dẫn theo tùy nữ đi tới trước mặt, nhìn nàng trực diện.

(Yu: hoàng sam thạch lựu - váy lựu là một loại váy thường có màu đỏ tươi như hạt lựu, rất được các thiếu nữ thời nhà Đường ưa chuộng vì nó có thể tôn lên dáng vẻ uyển chuyển => hoàng sam thạch lựu là váy vàng như có pha màu đỏ)

Thiếu nữ kia ngẩn ra, dừng bước chân rồi nhìn chăm chăm vào nàng không chớp mắt.

Một lát sau, có lẽ đã nhận ra bản thân thất thố, kinh thường thốt lên một tiếng "ai nha", bước nhanh lướt qua người nàng.

Tùy Tùy quay đầu lại nhìn thiếu nữ kia, chỉ thấy nàng đội mũ sa rèm, khoác trên người áo choàng bằng tơ lụa màu bạc mềm mại, nhìn vóc dáng chẳng qua chỉ mười bốn mười lăm tuổi, xiêm y màu vàng quả hạnh kia trông không hề đau mắt, thực ra chính là Trọng Liên Lăng sản xuất từ đất Thục, cống phẩm thượng dùng.

Nhìn sang nô tỳ thanh y kia, trên tóc cài trâm bạc khảm đá thông cùng hoa tường vi, xiêm y cũng được làm từ lụa hoa xanh ngọc bích

tốt nhất, bên hông đeo túi thơm màu bạc, vừa nhìn đã biết là tỳ nữ thuộc nhà cao cửa rộng.

Nhà như thế, cho dù ở Trường An cũng không tìm được mười hộ, không phải hoàng thân quốc thích cũng là trọng thần đặc lực.

Chẳng lẽ đã nhận ra nàng sao? Tùy Tùy lập tức phủ định suy nghĩ này.

Mười năm rồi nàng chưa hề quay lại Trường An, dù lúc còn nhỏ nàng ta từng gặp nàng, nhưng cũng không có khả năng nhận ra.

Vậy đó là người quen của Nguyễn Nguyệt Vi rồi.

Nàng không để việc này trong lòng, ngược lại Tiểu Đồng lặng lẽ kéo tay áo của nàng, nhỏ giọng nói: "Cô nương, tiểu cô nương phía sau chúng ta quay đầu nhìn người vài lần.

Người từng gặp nàng ta sao?"

Tùy Tùy cười nói: "Ta vừa đến Trường An, lần đầu tiên ra ngoài, sao có thể quen người ta chứ."

Tiểu Đồng cau mày minh tư khổ tưởng*: "Nô tỳ thấy xiêm y của tỳ nữ kia hơi quen, hình như đã gặp ở đâu..."

(Ji: *Minh Tư Khổ Tưởng - 冥思苦想 - vất óc suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại)

"Đúng rồi!" Hai mắt nàng sáng rực, "Nô tỳ nhớ rồi, đó là người của Trương phủ! Năm trước nô tỳ trong phủ bọn họ tới đưa lễ, cũng mặc loại xiêm y lụa hoa này."

Trương gia hiển hách trong thành Trường An chỉ có một, đó là hữu tướng đương triều Trương Thu Hồ.

Trương Thu Hồ xuất thân thanh bần*, năm nhược quán** đã đỗ tiến sĩ trong khoa cử, từ đó như thanh vân trực thượng***, hơn bốn

mười tuổi thuận lợi lên chức Tế Tướng.

(Ji: *thanh bần - 寒素 - gia cảnh nghèo khó

**nhược quán - tuổi trưởng thành, cách gọi thanh niên qua 20 tuổi thời xưa

***Thanh Vân Trục Thượng - 青云直上 - lên thẳng mây xanh, ẩn dụ chỉ người có sự nghiệp suôn sẻ và nhanh chóng vươn lên vị trí cao)

Tiểu cô nương mặc áo vàng hơi đỏ mới vừa rồi kia, tám phần chính là thiên kim của Trương gia.

Tùy Tuy giả vờ không biết: "Trương phủ?"

Tiểu Đồng nói: "Hữu tướng đương triều Trương công, cô nương chưa từng nghe qua sao?"

Tùy Tuy lắc đầu.

Tiểu Đồng giải thích một chút về xuất thân cùng quá trình phát tài của Trương hữu tướng, nói thêm: "Trương phủ chỉ có một phòng, người nhà đơn giản, người vừa rồi hơn phân nửa chính là tiểu cô nương của phu nhân nguyên phối Trương hữu tướng.

Đích thứ trong Trương gia khoảng bảy tám nhi tử, nhưng chỉ có một nữ nhi, xem như nhãn châu tử*."

Nàng ngừng một chút, rồi nói tiếp: "Vị Trương tiểu thư kia là một mỹ nhân, tài năng lại xuất chúng, cùng Tam cô nương Ninh Viễn Hầu phủ xưng là song xu** Trùng An, nghe nói hai người còn là thủ mật giao***."

(Ji: *Nhãn châu tử - 眼珠子 - ẩn dụ người/vật được yêu quý
#Baidu

**Xu - 姝 - chỉ nữ nhân xinh đẹp

***Thủ Mạt Giao - chỉ tình bạn thân thiết của nữ tử)

Tùy Tuy như đang suy tư gì đó, nàng gật đầu: "Thì ra là thế."

Nàng đoán không sai, quả nhiên là người quen của Nguyễn Nguyệt Vi.

Tiểu Đồng nói tiếp: "Tam cô nương Ninh Viễn Hầu phủ được công nhận là đệ nhất mỹ nhân thành Trường An, đáng tiếc nô tỳ chưa từng gặp, cũng không biết rốt cuộc đẹp đến mức nào."

Nàng nói xong mới nhớ tới Tề Vương điện hạ một lòng si mê với Nguyễn tam nương, lập tức có chút chột dạ, lấy khước mắt ngó sang bên mặt của Tùy Tuy, thấy vẻ mặt nàng bình thường cũng không sinh nghi, thầm thở dài nhẹ nhõm.

Một cái liếc nhìn này lại không thể nén nổi bị hấp dẫn ngưng tụ trên khuôn mặt kia, tuy rằng bị che bởi sa rèm, mờ mờ ảo ảo cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ tú mỹ.

Gương mặt đó quả thật rất khó miêu tả cũng rất khó vẽ ra, một nữ tử như nàng còn không kiềm được nhìn lén vài lần.

Không biết vị Nguyễn cô nương kia so với vị này như thế nào, dù sao nàng cũng không tưởng tượng ra.

Nội viện Ninh Viễn Hầu phủ.

Nguyễn Nguyệt Vi đang ngồi bên cửa sổ trước hiên, trên bàn vẽ trước mặt bày giấy đay mảnh màu trắng, trong tay cầm bút bạch ngọc, những ngón tay tựa như hành lá mùa xuân kia trơn bóng giống hệt ngọc thạch, liếc mắt toàn bộ vẫn không thể phân biệt được.

Nhưng nàng chỉ là đang hơi nhíu mày, nhìn cảnh hoa ngoài cửa sổ đến xuất thần, tựa hồ đã quên cách đặt bút thế nào.

Từ trong đình xa xa nhìn lại, hết như một bức tranh mỹ nữ với lối vẽ tỉ mỉ.

Trương Thanh Khi theo tỳ nữ Hầu phủ đến giữa đình liền thấy nữ tử bên cửa sổ đang đặt bút xuống, gương mặt nhìn nàng.

Tiếp đó một âm thanh thánh thót của ngọc bội vang lên, mỹ nhân cử động, vẫn tựa như một bức vẽ chuyển động.

Mỹ nhân vén màn đi ra, nhắc váy hoa Úc Kim* hướng xuống bậc thềm: "Sao giờ mới đến, ta mong muội nửa ngày rồi."

(Ji: *Úc Kim - Hoa tulip ngày nay)

Trương Thanh Khi cười giảo hoạt, trên gương mặt ngây thơ xuất hiện đôi má lúm đồng tiền thật sâu, cực kỳ xinh xắn.

Nàng chỉ vào hộp gỗ tử đàn được tỳ nữ ôm trong tay: "Tỷ tỷ đừng trách, chẳng phải muội muội ngại tay không tới cửa sao, đặc biệt đi đường vòng một chuyến đến chợ Đông đấy."

Cái hộp vuông kia ước chừng khoảng hai lòng bàn tay, trên nắp có hoa văn bằng vàng bạc tinh xảo được dán phẳng, giá trị một hộp ít nhất cũng mười lượng, cũng chỉ có thiên kim đích xuất của Trương gia chúng tinh phụng nguyệt* mới có thể tùy tiện lấy tặng người.

(Ji: *Chúng Tinh Phụng Nguyệt - 众星捧月 - ẩn dụ chỉ việc được mọi người yêu quý, tôn trọng và ủng hộ)

Ninh Viễn Hầu phủ nghe thì hiển hách, kỳ thật ở trong triều không hề có thực quyền, toàn phủ trên dưới mấy trăm miệng ăn, chi phí ăn mặc đều không thể làm mất thể diện của Hầu phủ, không thể tránh khỏi có chút lấy trứng chọi đá, dù thân phận của Nguyễn Nguyệt Vi như thế cũng phải tính kế sinh nhai.

Nàng không khỏi sờ vào ngọc trâm cài trên tóc, cây trâm này vẫn là thứ được Hiền phi thưởng cho lúc vào cung năm ngoái.

Nguyễn Nguyệt Vi lấy lại bình tĩnh, mỉm cười tiến tới kéo tay Trương Thanh Khi, nói dối: "Ta thấy muội lấy ta làm bè*, thừa cơ đi dạo ở thị phường thì có."

(Ji: *Làm bè - ý nói lấy cơ để làm chuyện gì đó)

Trương Thanh Khi bị vạch trần tâm tư cũng không giận, vui vẻ nói: "Tỷ tỷ hiểu ta nhất."

Nàng phiền muộn thở dài: "Ai bảo mẫu thân của ta quản quá chặt, ngay cả thị phường cũng không được đi, cũng chỉ mượn có đến nhà tỷ tỷ mới được nói lòng cho ra ngoài."

Trương phu nhân Lư thị xuất thân từ Lư thị ở Phạm Dương, tuy chỉ là thứ nữ nhưng chung quy vẫn là trâm anh thế gia, việc giáo dưỡng nữ nhi cũng sánh ngang với khuê tú thế gia.

"Cũng là muội quá ham chơi." Nguyễn Nguyệt Vi kéo tay nàng, dẫn nàng vào phòng, "Phu nhân suy nghĩ cho muội, sang năm muội đã cập kê rồi, đã là đại cô nương, cứ ra ngoài du xuân cũng không tốt đâu."

Trương Thanh Khi làm bộ che lỗ tai, lắc đầu nói: "Tỷ tỷ tốt à, tỷ cũng đừng cảm ràm ta."

Nguyễn Nguyệt Vi: "Ta xem muội như muội muội ruột thịt mới đổi xử chân thành đấy."

Nói rồi phân phó tỷ nữ bưng trà thơm, hoa quả tươi cùng bánh ngọt nhỏ mịn đến.

"Đúng rồi tỷ tỷ." Trương Thanh Khi bỗng khẽ vỗ trán một cái, "Hôm nay ta nhìn thấy một nữ lang ở chợ Tây, dáng vẻ đặc biệt giống tỷ đấy!"

Nàng nói chuyện luôn khoa đại kì từ*, Nguyễn Nguyệt Vi không để bụng, bưng chén trà nhỏ bằng sứ Long Tuyền hoa văn cánh sen lên,

hóp một ngụm trà thơm: "Trên đời nhiều người như vậy, người có vài phần tương tự ta cũng không kỳ lạ."

(Ji: *Khoa Đại Kỳ Từ - 夸大其词 - nói ngoa, thổi phồng, phóng đại lên)

Nhưng nét cười nơi khóe miệng lại nhạt đi.

Trương Thanh Khi không chú ý tới, mặt mày chỉ mãi hớn hờ nói: "Tỷ tỷ đừng không tin, nàng ấy với tỷ ít cũng bả phần tương tự."

Nàng nhớ lại rồi nói tiếp, "Nhưng khóe mắt dài hơn tỷ một chút, mũi thẳng hơn tỷ một chút, miệng nhỏ hơn tỷ một chút."

Nàng đứng lên, khoa tay múa chân ở giữa eo: "Vòng eo đó thoát nhìn còn mảnh hơn tỷ..."

Mắt nàng đảo quanh, đỏ mặt nói: "Cũng có thể do đường cong là lướt đi."

Tóm lại nơi nên mảnh khảnh thì mảnh khảnh, nơi nên đầy đà thì đầy đà.

Không biết lớn lên như thế nào, nằm mơ ta cũng muốn được trưởng thành như thế."

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi ngày càng mất tự nhiên, Trương Thanh Khi không hề phát hiện ra, tiện tay lấy miếng mút quả hồng, đầu lưỡi liếm lên miếng hồng khô, nở nụ cười còn ngọt ngào hơn cả mút hồng.

"Trong thành Trường An lại có một nữ lang như vậy, cũng không biết là khuê tú nhà ai."

Trương Thanh Khi lắc đầu: "Ta nghe nàng nói tiếng phổ thông không được tốt lắm, chắc là người xứ khác, nhìn cử chỉ cũng không giống tiểu thư khuê các."

Nàng nhíu mày: "Nhưng mà sau đó ta thấy nàng lên một chiếc xe ngựa, còn có hai người hầu cường tráng đi theo, cũng không giống tiểu môn tiểu hộ."

Nguyễn Nguyệt Vi từ nhỏ đã lớn lên trong cung, khác với Trương Thanh Khi không rành thế sự, vừa nghe nàng miêu tả liền mơ hồ đoán được nàng ta hơn phân nửa là cơ thiếp hoặc ngoại trạch của cao môn nào đó rồi."

Nghe nói có người lớn lên giống nàng, Nguyễn Nguyệt Vi đã không vui, nghe ý tứ kia của Trương Thanh Khi, nữ tử này so với nàng còn hơn hẳn một bậc, thành ra không vui gấp bội.

Đoán được thân phận ti tiện của nàng ta, Nguyễn Nguyệt Vi nổi lên một trận ghê tởm.

Đánh đồng với hạng nữ tử lấy sắc hầu hạ người này, đối với một tiểu thư khuê các như nàng mà nói thì chẳng khác nào bôi nhọ, khinh nhờn.

Nhưng nàng không thể nói thẳng với Trương Thanh Khi, chỉ là sắc mặt hơi lạnh lẽo không nói tiếng nào.

Trương Thanh Khi không giỏi nhìn mặt đoán ý, nhưng làm bạn với Nguyễn Nguyệt Vi đã nhiều năm, thấy nàng sau một hồi lâu không nói lời nào, liền biết bản thân đã nói sai gì rồi, nói tránh đi: "Đúng rồi tỷ tỷ, tỷ mở hộp ra xem thử đi.

Đây là phấn hương mùa xuân mới ra của cửa hàng son phấn Thường gia đấy, vẫn chưa bày bán trong tiệm đâu, toàn kinh thành chỉ có một hộp, tỷ xem có vừa ý không."

Nhưng Nguyễn Nguyệt Vi không mở nắp ra, bàn tay thon dài ấn trên hộp, ngữ trọng tâm trường* nói với Trương Thanh Khi: "Tào đại gia có câu Gột rửa bụi bẩn, phục sức sạch sẽ, tắm gội theo giờ, thân

không ô nhục, mới là phụ dung, tô son điểm phấn, lấy tư sắc mà theo đuổi, rơi xuống thấp kém..."

(Ji: *Ngữ Trọng Tâm Trường - 语重心长 - lời nói chân thành, trịnh trọng nghiêm túc)

Trương Thanh Khi không phục mà vênh miệng lên, rõ ràng giữa những cô nương mà bọn họ chơi chung thường ngày, Nguyễn Nguyệt Vi là người để ý đến dung mạo nhất, thà đói bụng cũng phải giữ được vòng eo thon dùng một tay có thể ôm hết, nàng cũng biết nàng ta yêu cái đẹp nên lúc này mới vội vàng đem phấn hương mà bản thân còn luyến tiếc đến cho nàng ta.

Một mảnh chân tình ngược lại đổi lấy một bài giáo huấn quan miện đường hoàng*, dù là ai cũng sẽ không vui.

(Ji: *Quan Miện Đường Hoàng - 冠冕堂皇 - mô tả cố ý ra vẻ trang nghiêm hoặc ngay thẳng, thực tế không hề như vậy)

Nguyễn Nguyệt Vi thấy mình cũng hơi quá đáng, nắm lấy tay bạn tốt nói: "Muội đừng giận ta, ta thân thiết với muội còn hơn tỷ muội trong nhà nên mới nói thẳng như vậy."

Nàng ngừng một chút, thở dài, vành mắt dần đỏ lên: "Cũng không biết sau này còn có thể thường xuyên trò chuyện thân mật như hôm nay không..."

Trương Thanh Khi nghe nàng nói rất chân thành, lập tức ném chuyện không vui lúc nãy ra sau đầu: "Ta nói tỷ tỷ như thế nào lại thay đổi, thì ra là làm Thái tử phi nương nương, chờ không kịp muốn làm gương tốt, lời nói cũng gương mẫu rồi..."

Hai má Nguyễn Nguyệt Vi đỏ lên, cắn môi hờn dỗi: "Nha đầu khéo mồm khéo miệng này! Quay đầu ta sẽ nói cho lệnh đường*, đảm bảo sẽ phạt muội chép [Nữ giới] một trăm lần..."

(Ji: Lệnh đường - 令堂 - cách gọi mẫu thân của người khác một cách kính trọng)

"Tỷ tỷ tốt tha cho ta đi." Trương Thanh Khi xin tha, "Tào đại gia có tỷ làm truyền nhân là đủ rồi..."

Hai người lại cười đùa, Trương Thanh Khi liền ném chuyện ngẫu nhiên gặp được nữ tử trước cửa tiệm son phấn ra sau đầu.

Nhưng trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi lại mơ hồ bất an, phảng phất có một tầng mây đen nhàn nhạt.

...

Tùy Tuy không biết thế thân là mình đã treo một cái tên ở chỗ chính chủ.

Cuộc sống ở Sơn Trì viện như hồ nước trong vườn không gợn sóng.

Cao ma ma đụng phải bức tường Nam* mấy lần, cuối cùng đem cát cuốn [Nữ giới] về đáy hòm, đổi sang giảng [Thiên Tự Văn] cho Tùy Tuy.

(Ji: *bức tường Nam - 南墙 - ám chỉ hành động cứng đầu)

Cổng của các tòa nhà Trung Quốc thường mở về hướng Nam, ngày xưa ngoài cổng có những bức tường che bóng của người có địa vị, quyền thế, khi đi ra phải rẽ trái hoặc rẽ phải, nếu đi thẳng sẽ bị va vào bức tường phía nam.

#Baidu)

Ngoại trừ học biết mặt chữ, Cao ma ma còn tốn nhiều sức lực để uốn nắn phong thái và khẩu âm của nàng.

Nhưng chung quy những thứ này không phải một sớm một chiều có thể thay đổi được, đến tiểu thư khuê các chưa hiểu chuyện còn

nhờ đến mẫu thân dạy dỗ quy củ lễ nghi, giờ tay nhắc chân phải đoan trang ưu nhã, muôn vàn dáng vẻ, nào có chuyện chỉ mấy ngày có thể học được chứ.

Cứng rắn bẻ lại "bước sen nhẹ nhàng", "cười không lộ răng" cũng chỉ là Đông Thi Huệ Tàn*, nói không được Kiều Nhu Tạo Tác**.

Cao ma ma nhìn đau cả mắt, nào dám để Tề Vương điện hạ nhìn, chi bằng để nàng giữ dáng vẻ vốn có, tuy rằng bước chân có hơi lớn, giờ tay nhắc chân không câu nệ tiểu tiết, động tác có chút khí chất nam tử, ngược lại trông thuận mắt hơn nhiều.

(Ji: *Đông Thi Huệ Tàn - 东施效颦 - học đòi vụng về, bắt chước bừa bãi

Dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì cơn bệnh bẩm sinh giày vò, lại càng xinh đẹp hơn.

Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy nàng cũng vội vã lánh xa.

**Kiều Nhu Tạo Tác - 矫揉造作 - uốn éo kiểu cách)

Còn việc sửa lại khẩu âm càng khó hơn, lúc Cao ma ma ở trong cung Thái Hậu cũng từng gặp cung nhân đến từ trời Nam biển Bắc, nhưng chưa từng thấy người nào ngốc hơn Tuy Tuy, sửa một âm nửa ngày, qua một đêm lại chứng nào tật nấy.

Vài lần như thế, Cao ma ma liền có chút thoái chí nản lòng, cam chịu nói: "Trước mặt điện hạ, cô nương vẫn nên ít mở miệng đi."

Cao ma ma lao tâm lao lực, tự giày vò nửa cái mạng già của mình, tiến triển bên phía Lộ Tuy Tuy vẫn chậm chạp.

Một đêm bà nằm trần trọc trên giường, nghĩ mãi không ra, bỗng tia sáng chợt lóe lên trong đầu, lại giác ngộ ra.

Tề Vương điện hạ bảo bà tới dạy dỗ Lộc Tù Tù, chẳng lẽ thật sự muốn bà biến nữ thợ săn thành tiểu thư khuê các - và lại có thể so được với tiểu thư khuê các như Nguyễn Nguyệt Vi sao?

Tuy Cao ma ma không thích nàng ta nhưng cũng không thể không công nhận ngoại hình tài hoa cùng mọi thứ đều vượt trội của nàng ta.

Cầm kỳ thư họa đều tinh thông, làm văn chương cũng từng được đại học sĩ Hàn Lâm Viện khen ngợi, một tay đàn thanh* cũng được theo học danh gia đương thời, cầm nghệ còn được chân truyền từ Thái Hậu.

(Ji: *đàn thanh - sớ trường hội họa, nét vẽ)

Đừng nói bản thân Cao ma ma có kiến thức hời hợt, nhưng bà có thể dạy, còn lấy thiên tư đó của Lộc Tù Tù, chỉ sợ học đến bảy tám chục tuổi vẫn vẽ hổ thành chó thôi.

Suy cho cùng, điện hạ cũng chỉ muốn một thứ thay thế, giải quyết cái khổ gọi là cầu mà không được, cũng như tượng gỗ mỹ nhân được nhào nặn, vẽ một dáng vẻ tương tự, hà tất bà phải bỏ gần tìm xa, tự làm khó bản thân chứ?

Cao ma ma quyết định chủ ý sẽ không để tâm vào những chuyện vụn vặt nữa.

Hôm sau, bà cho người đến kho Tề Vương phủ lấy một ít lăng la trừ đoạn*, tìm thợ may đến đo đạc may áo cho Tù Tù.

(Ji: *Lăng La Trừ Đoạn - 綾罗绸缎 - tất cả các loại lụa tinh xảo #baidu)

Bà nhìn Nguyễn Nguyệt Vi mười mấy năm, rất hiểu rõ sở thích mặc đồ trang điểm của nàng ta, xiêm y của tiểu cô nương này tuy trông rất trang nhã, thật ra tốn nhiều tâm tư hơn người khác.

Thái Hậu quyết tâm gả nàng ta vào Đông Cung, vật liệu tốt nào cũng tặng cường cho nàng ta.

Mời tú nương may vá bên ngoài tất nhiên không thể so với năng công xảo tượng* của Lăng Cẩm Phường trong cung, những tơ lụa cống phẩm ngự thưởng trong Vương phủ cũng không thể lấy ra dùng cho ngoại trạch, chỉ đành chọn vật liệu có tính chất màu sắc gần giống.

Nhưng nữ thợ săn này có phẩm chất trời ban, khoác một cái bao tải cũng không thể giấu được quốc sắc**, mặc những xiêm y trang nhã đó, búi tóc Uy Đọa Kế, cài trâm ngọc khảm hoa cùng lược ngọc liền tựa như tiên nga Nguyệt Cung trong truyền thuyết.

(Ji: *Năng Công Xảo Tượng - 能工巧匠 - người thợ lành nghề, khéo léo

**Quốc sắc - lấy từ câu Quốc sắc thiên hương, chỉ người con gái đẹp

Cao ma ma cầm phấn mặt, nửa ngày vẫn không tìm được nơi để thoa, thật sự là "Lại ngại son phấn sẽ vấy bẩn nhan sắc".

Bà chỉ có thể dựa vào dáng vẻ của Nguyễn Nguyệt Vi trong trí nhớ mà kéo đuôi lông mày của nàng xuống, rồi dùng phấn đánh cho đuôi mắt của nàng ngắn một chút.

Phông theo bộ dạng Nguyễn Nguyệt Vi như vậy được rồi, nhìn từ xa cơ hồ có thể đánh tráo thật giả - chỉ là không thể mở miệng.

Tiếng phổ thông của nàng không được tốt, hơn nữa âm sắc thật sự khác với Nguyễn Nguyệt Vi.

Cao ma ma đã tận lực, chỉ có thể an ủi bản thân như vậy đã tạm được rồi, trước mặt điện hạ ít nhất có thể bàn giao cho qua rồi.

Sắp tới đại hôn Thái tử, sứ thần Chư quốc lục tục đến kinh thành, các phủ Tiết độ sứ cũng phái liêu thuộc* tới chúc mừng.

Tề Vương thân là đệ đệ ruột của Thái tử, cũng không thể đứng ngoài không lo, làm gì còn lo lắng cho một thế thân.

Đảo mắt qua hơn một tháng, cuối cùng đã đến ngày lành đại hôn của Thái tử.

(Ji: *liêu thuộc - quan lại cấp dưới)

—

Bài thơ của Trương Hổ:

虢国夫人承主恩，平明骑马入宫门。

却嫌脂粉污颜色，淡扫蛾眉朝至尊。(Baidu)

Tạm dịch:

Phu nhân nước Quắc nhận chủ ân, bình minh cưỡi ngựa vào cửa cung

Lại ngại son phấn vấy bẩn nhan sắc, quét nhẹ mày ngài chầu hoàng đế.

(Ji: Quắc - tên một nước vào thời Chu, nay thuộc vùng Thiểm Tây, Hà Nam, Trung Quốc).

Chương 12: 12: Kính Hoa Thủy Nguyệt

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rằm tháng mười mùa đông, Thái Tử làm lễ nạp phi.

Trước đại lễ ba ngày, Thiên tử sắc chiếu ở Thừa Thiên Môn, cùng dân mừng vui, đồng thời đại xá thiên hạ.

Cuộc hôn sự long trọng này đã tô thêm hỉ sắc* cho thành Trường An xơ xác tiêu điều, lá thu tàn úa.

(Ji: *Hỉ sắc - 喜色 - sắc màu vui vẻ, ý chỉ chuyện tốt)

Ngày nghênh thân, dân chúng từ khắp mọi nơi trong Kinh thành đều ra khỏi nhà, tràn lên đầu phố để xem.

Ninh Viễn Hầu phủ ở phường Hưu Tường thành Tây, đội ngũ đón dâu của Thái tử đi ra từ Trọng Minh Môn hướng chính Nam của Đông Cung, xuôi theo con phố nhỏ hướng Tây, cả một đường đều là ngự đạo*, hai bên đường dựng tường cao, còn có Kim Ngô vệ dọn đường, lê dân bá tánh cũng chỉ có thể ở phía xa nghe tiếng vang hợp tấu của tiêu sáo cùng trống và tiếng bánh xe lộc cộc cùng ngựa hí vang rền mà thôi.

Công khanh quyền quý chân chính đều đến Đông Cung dự lễ ăn tiệc, còn lại một ít không đủ tư cách cũng có chút biện pháp, liền quan sát từ những lầu đài cao ven đường, Phật đài giữ vị trí thuận lợi, xa xa quan sát nghi trượng của Thái tử, mười dặm hồng trang* của đệ nhất mỹ nhân thành Trường An, coi như đời này không uống.

(Ji: *Mười dặm hồng trang - 十里红妆 - miêu tả sự giàu có của hồi môn trong hôn lễ)

Chỉ duy nhất bên đường tại phố lớn Chu Tước nhìn xuống gần hơn, có thể phân biệt rõ mặt người, cũng chỉ có tầng thứ bảy Phật đài của Hội Xương Phật tự.

Chùa lớn Hộ Quốc ở phường Kim Thành đối diện Ninh Viễn Hầu phủ, cách nhau một con phố.

Lúc này Tuy Tuy cùng Xuân Điều đang ở tầng cao nhất ở Phật các.

Mấy tầng phía dưới đông nghịt người bên lan can, nhìn xuống chỉ thấy được lụa hoa rực rỡ, châu ngọc chói mắt.

Bọn họ ở tầng chín lại chỉ có lác đác mười người, sắp xếp xong giường trà bên cạnh lan can, dùng bình phong màn trướng ngăn cách, có thể vừa hưởng thụ trà thơm cùng điểm tâm chay, vừa tựa bên lan can trông về phía xa.

Chỗ ngồi này do người của Cao Mai sắp xếp, nói thế nào Lộ Tuy Tuy vẫn là nữ nhân của Tề Vương điện hạ, không thể để nàng tự mình xô xô đẩy đẩy với người khác, chen chúc nơi đông người.

Lần đầu tiên Xuân Điều cảm thấy số tiền lúc trước hối lộ quản sự phủ Thứ Sử cũng có giá trị.

Khuôn mặt tròn của nàng đỏ bừng vì hưng phấn, chốc chốc lại vươn cổ hướng ra ngoài lan can mà ngóng: "Tiếng chiêng trống này vang lên đã lâu, sao đến bây giờ vẫn chưa thấy xe liễn của Thái tử nhỉ?"

Vừa dứt lời liền nghe thấy bốn phía bắt đầu ầm ĩ, chỉ nghe có người kêu to: "Tới rồi, tới rồi!".

Sau đó liền thấy một đội nghi vệ Đông Cung mặc giáp, cầm vũ khí, cưỡi tuấn mã đi tới từ phía cuối hẻm.

Trong lúc nhất thời kim giáp* sáng chói, tinh kỳ** che trời, tiếng cổ vũ cùng xa luân mã đề*** vang như sấm rền lên tận mây xanh.

(Ji: *Kim giáp - Áo giáp vàng

**Tinh kỳ - Cờ quạt lớn

***Xa Luân Mã Đề - 车轮马蹄 - bánh xe, móng ngựa)

Xuân Điều kích động túm lấy Tùy Tùy đứng dậy, tựa vào bên lan can, chỉ vào đội nghi vệ vây quanh chiếc xe lớn treo rèm cùng vành bánh xe đỏ thẫm rồi nói: "Nhìn kìa! Chiếc xe đó thật khí thế, có một, hai...! sáu con ngựa kéo xe! Hai nam tử cưỡi ngựa phía trước xe thật anh tuấn..."

Ánh mắt của mọi người cũng bị thu hút bởi hai nam tử kia.

Hai người đều mặc áo bào tím cùng đai ngọc và kim lương quan*, một người cưỡi bạch mã, một người cưỡi hắc mã.

(Ji: *Kim Lương Quan - vương miện cổ đại Trung Quốc #Baidu~ hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa)

Người cưỡi bạch mã dáng vẻ phong lưu tuấn dật, răng trắng môi đỏ, dù ngồi ngay ngắn trên ngựa nhưng vẫn có chút bỡn cợt với đời, phảng phất không phải là phù rể cho Thái tử mà chỉ đang chơi du xuân.

Người cưỡi hắc mã dáng vẻ cao lớn thẳng tắp, chân dài vai rộng, nét mặt thâm sâu, biểu tình lạnh lùng như thể một thanh bảo kiếm xuất vỏ.

Hô hấp Tùy Tùy tắc nghẽn, máu huyết toàn thân như muốn ngưng kết lại, ngay sau đó mới nhận ra đó là Hoàn Huyền.

Cuối cùng Xuân Điều cũng phát hiện ra, kinh hô một tiếng, kề sát bên tai Tuy Tuy: "Phù rể của Thái Tử điện hạ chẳng phải là điện hạ nhà chúng ta sao?"

Tuy Tuy nhàn nhạt "Ừm" một tiếng, ánh mắt rơi trên người nam tử cưỡi ngựa trắng.

Nếu nàng đoán không sai, đó hẳn là Dự Chương Vương đại danh鼎鼎 Hoàn Minh Khuê.

Vị quận vương này là cháu trai của Hoàng thượng, phụ thân hẳn là Tấn Vương tài hoa ngút trời, âm luật thi phú cùng thư họa đều tinh thông, thời tiền triều còn từng được lập vị Thái Tử nhưng lại khăng khăng muốn nhường vị cho đệ đệ ruột, từ đó gửi gắm tình cảm vào núi non sông nước, cả ngày hàn huyên cùng cao tăng nổi tiếng, đàm thơ luận họa cùng môn khách văn nhân.

Phụ nào tử nấy, tới đời con của Dự Chương Vương càng tệ hại hơn, từ nhỏ đã ngâm gió ngợ trắng, xem việc cưới mã Chương Đài* thành việc chính, có tiếng là người nhân từ phú quý, phong lưu quần là áo lượt.

(Ji: *Cưỡi ngựa Chương Đài - 走马章台 - ý chỉ việc dạo chơi thanh lâu #Baidu)

"Người cưỡi ngựa trắng không biết là công tử nhà ai, thật sự là rất anh tuấn..."

Ánh mắt Xuân Điều đảo quanh qua lại giữa hai người, cảm thấy một người tựa băng lạnh thảng chạp, một người tựa như sông nước hoa đào mùa xuân, đều khó phân như nhau, mỗi người đều có thể mạnh riêng, nhất thời khó lựa chọn được.

Nhớ tới trước mắt chính mình có thể ở đây quan sát mỹ nam tử vẫn là dựa vào phúc của Tề Vương, liền nói: "Theo nô tỳ thấy, vẫn là điện hạ chúng ta anh tuấn hơn một chút, vai cũng rộng hơn, eo cũng hẹp hơn, lưng cũng thẳng hơn..."

Đang nói chuyện, xe của Thái tử đã đến chu môn* của Ninh Viễn Hầu Phủ.

Sóng lòng Xuân Diệu trào dâng, nhịn không được kéo tay áo Tùy Tuy: "Thái Tử điện hạ sắp xuống xe rồi!"

Nhóm người hầu theo sau nhao nhao ghì cương xuống ngựa, Thái Tử được một lễ quan mặc áo bào đồ đồ xuống xe.

Điều mà mọi người chờ chính là giờ khắc này, trong lúc nhất thời mọi người nín thở tập trung, nhìn chăm chăm cửa xe không chớp mắt.

Thái Tử mặc sa bào** đồ thẫm đứng lên, lộ ra một bên sườn mặt.

Nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng coi như mi thanh mục tú***, dáng vẻ đoan chính, nhưng khi đứng cạnh hai mỹ nam tử tuấn lãng bất phàm, lập tức thua chị kém em, vô luận tướng mạo hay là phong nghi đều có vẻ bình thường.

(Ji: *Chu môn - 朱門 - cửa son, lầu son của nhà quyền quý

**Sa Bào - áo khoác ngoài bằng vải sa

***Mi Thanh Mục Tú - 眉清目秀 - mắt phượng mày ngài, khôi ngô tuấn tú)

Tuy Xuân Diệu biết không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhưng vẫn hơi có chút thất vọng.

Những người khác trong Phật đài tựa hồ cũng có cùng tâm tình, sau khi lặng im đôi chút, lại vang lên tiếng thì thầm bàn tán xôn xao.

Không ai dám lớn tiếng tùy tiện bình phẩm Thái Tử, nhưng người trong Phật đài rất nhiều, chỗ ngồi gần sát nhau, tuy dùng bình phong màn trướng ngăn cách, nhưng những tiếng nói nhỏ vẫn không tránh được truyền tới truyền lui.

Ghế bên cạnh đám người Tùy Tùy là mấy nữ lang trẻ tuổi, thấy nam tử tuấn tú liền nhin không được muốn bàn tán vài câu.

"Tề Vương điện hạ nghe danh không bằng gặp mặt, thật sự là phong thần như ngọc*, tuấn mỹ không ai sánh nổi..."

"Dáng dấp thì tốt nhưng mà quá lạnh lùng, trông không dễ thân cận...!Ngược lại Dự Chương Vương kia phong lưu tuấn nhã, thật sự giống trích tiên nhân..."

Có người "Xì" cười, chế nhạo nói "Thì ra tiểu cô nương này muốn thân cận người ta à..."

Mấy người cười đùa một hồi, chợt có một người nói: "Thêm nữa, tuy rằng Thái Tử điện hạ và Tề Vương điện hạ cùng một mẫu thân sinh ra, dáng vẻ cũng không quá giống đâu..."

"Song sinh cũng không hoàn toàn giống nhau, hưởng hồ chỉ là cùng mẫu thân."

"Nghe nói thật ra gương mặt Tề Vương điện hạ và Tiên Thái Tử sinh ra rất giống....."

"Gia phụ ta may mắn từng được chiêm ngưỡng qua phong thái của Tiên Thái Tử ở ngày hội đại triều Nguyên Đán, đó mới là long chương phượng tư**, sánh được với danh xưng trích tiên nhân đấy." Trong thanh âm nữ tử tràn ngập vẻ tiếc hận.

(Ji: *Phong thần như ngọc - 风神如玉 - chỉ vẻ ngoài đẹp đẽ của nam tử

**Long Chương Phượng Tư - 龙章凤姿 - cao quý, uy nghiêm, phong thái hơn người)

Nhóm tiểu nữ lang ríu rít nhất thời trầm mặc xuống, tựa hồ đều đang ai thán cảm khái vị trữ quân này vừa có danh thơm lại phong hoa tuyệt đại nhưng mất sớm.

Nhóm nữ lang ghé bên cạnh vừa nói đến đề tài Thái Tử liền không thu lại được — — so với Nhị hoàng tử có dung mạo không mấy kinh người lại chẳng có tiếng tăm gì, Tiên Thái Tử thật sự chói mắt hơn nhiều.

Nhắc tới Tiên Thái Tử, không tránh khỏi phải nói đến mối nhân duyên của hắn cùng nữ nhi Tiêu Linh của tiết độ sứ Tam trấn Hà Sóc tiền nhiệm.

Có người nói: "Cũng chưa từng nghe nói Tiên Thái Tử bệnh tật ốm yếu, sao lại đột nhiên liền...Ồi..."

"Còn chẳng phải nữ sát thần kia trong mệnh mang sát, làm hại đến lục thân*, khắc chết gia nương của nàng, lại hại Tiên Thái Tử điện hạ....."

"Không phải nói mệnh Thiên Sát Cô Tinh** rất cứng sao?" Có người nghi ngờ, "Nữ sát thần kia cũng đã chết, chẳng lẽ nói tự bản thân khắc chết à?"

Người nói những lời trước đó nhất thời ghen lời, sau một lúc lâu mới nói: "Các ngươi nghĩ xem, nữ tử muốn đứng đầu quân doanh, chẳng lẽ không phải tâm ngoan thủ lạt*** gấp mười gấp trăm lần so với nam tử sao? Có lẽ giết quá nhiều người gặp báo ứng, sát tinh có mấy người có thể sống tốt..."

(Ji: *Lục Thân - những người thân trong gia đình: phụ, mẫu, huynh, đệ, thê, tử

** Thiên Sát Cô Tinh - ngôi sao Tử Thần, được miêu tả là một người có bản chất cô độc, một số nghĩ rằng mệnh này sẽ khắc lên người thân và bạn bè rất mạnh mẽ.

***Tâm Ngoan Thủ Lạt - thủ đoạn độc ác, tàn nhẫn; bụng dạ nham hiểm)

Xuân Điều đang vểnh lỗ tai nghe cẩn thận, bất ngờ có một người nói: "Đừng nhắc lại chuyện mất vui đó, Tiên Thái Tử đã giá hạ tây du*, nơi này không phải còn có sẵn một vị sao?"

(Ji: *Giá Hạ Tây Du - đi về cõi hư vô, ám chỉ cái chết)

Đám nữ lang đều cười rộ lên, tựa như mùi mẫn chiếc chuông lay động đồng thời.

"Tiểu cô nương này thật không biết xấu hổ," một người nói, "Mau gọi gia nương của ngươi mời bà mối đến Tề Vương phủ đề thân đi!"

"Đừng mà, ta vô phúc hưởng thụ," nữ lang vừa rồi nói, "Trong kinh thành ai mà không biết Tề Vương điện hạ đối với ý trung nhân quyết chí không đổi chữ, trong lòng tràn ngập hình bóng của nữ tử khác, có gì tốt mà dùng....."

"Đổi lại là ta cũng không vui, cái khác thì cũng thôi, suốt ngày lấy người ta ra so sánh với đệ nhất mỹ nhân Trường An, ai mà chịu nổi chứ..."

"Ngược lại ta không để ý," một người khác cười nói, "Dù sao đi nữa người được hưởng phúc chính là ta....."

"Ôi trời trời, nói ra loại lời này cũng không biết e lệ!"

.....

Xuân Điều như bị sét đánh, đương nhiên nàng biết hôm nay Thái Tử Phi xuất giá, đó là đệ nhất mỹ nhân Trường An được công nhận.

Nghe theo ý tứ trong lời ngoài lời của bọn họ, ý trung nhân của Tề Vương điện hạ lại là tẩu tẩu của mình sao?

Nàng liếc sang nhìn sắc mặt Tùy Tùy, chỉ thấy nàng ngơ ngẩn nhìn ngoài lan can đến xuất thần.

Xuân Điều nhìn theo ánh mắt của nàng, chỉ thấy mặt trời đang lặn về hướng Tây, nắng chiều nhuộm bầu trời một mảng đỏ ửng như hai má của tân nương.

"Cô nương..." Xuân Điều cẩn thận kéo tay áo của nàng, "Người không sao chứ?"

Thật ra hôm nay lúc ra cửa, nét mặt của Lộc Tù Tù có chút ửng oải, tựa hồ luôn lơ đãng.

Chẳng lẽ nghe được tiếng gió gì sao?

Nhưng dù Tề Vương điện hạ không có ý trung nhân, Lộc Tù Tù cũng trèo cao không nổi, lấy sắc mà hầu hạ người khác, kết cục tốt nhất chính là trước khi nhan sắc tàn phai theo năm tháng mà sinh một hài tử, kiếm một danh phận.

Xuân Điều nhớ tới một mảnh si tâm của nàng, thầm thở dài, muốn khuyên nhưng lại không biết nên nói gì.

Tù Tù thu hồi ánh mắt, hướng về nàng cười cười: "Không sao, chỉ là nhớ tới một người...!bằng hữu."

"Cô nương chắc hẳn rất nhớ vị bằng hữu kia, là đồng hương sao? Lai nhật phương tài*, nói không chừng vẫn có ngày gặp nhau." Xuân Điều không đành lòng vạch trần nàng, liền theo lời của nàng mà an ủi.

Tù Tù trầm mặc một lát, cười cười: "Mượn cát ngôn** của người."

(Ji: *Lai Nhật Phương Tài - 来日方才 - có nghĩa là những ngày trong tương lai còn rất dài, biểu thị rằng có thể làm được điều gì đó, không cần vội vàng.

#Baidu

**Cát Ngôn - lời nói tốt lành, may mắn)

Nửa bên mặt của nàng bị ánh chiều tà lướt qua biến thành màu rắng vàng, nửa bên mặt khác trong bóng râm màu xanh nhạt.

Nụ cười kia có chút giống khóc.

Đáy lòng của Xuân Điều đau xót, phảng phất bị người ta véo một cái.

Không đợi nàng phân biệt rõ tư vị, Tù Tù đã đứng dậy: "Ta xuống lầu đi dạo."

Xuân Điều không nỡ nói "Lúc này cô nương đi xuống sao? Thái Tử điện hạ vừa mới vào mà..."

Tân nương qua cửa mới chỉ là màn mở đầu, tuy rằng Thái Tử Phi dùng quạt che mặt, nhưng bên ngoài có một ít lễ phục trang sức, tôi tớ phô trương, thập lí hồng trang cũng coi như không uổng đời này.

Tù Tù nói: "Trên lầu hơi buồn, ta đi dạo trong chùa một chút để hít thở không khí, người không cần đi cùng ta."

"Nhưng mà..."

"Ta muốn đi dạo một mình." Tù Tù nói, trong giọng nói có loại cảm giác không được phép nghi ngờ đầy lạ lẫm.

Xuân Điều bất giác bị nàng đe dọa, gật gật đầu "Cô nương cẩn thận."

Tù Tù xuống lầu, đi dạo lang thang trong chùa không có mục tiêu.

Dân chúng toàn thành đều đi trên đường xem náo nhiệt, ngược lại ngựa xe ngày thường tụ tập tại Hội Xương Tự lại quanh quẽ không ít.

Nàng đi dọc theo hành lang gấp khúc, xuyên qua giữa đình.

Giữa không trung truyền đến một tiếng hót của chim nhạn, Tù Tù theo tiếng trông đến, chỉ thấy một con hồng nhạn đơn độc bay qua, rồi dần dần đi xa, ẩn vào trong khói tím giữa bầu trời hoàng hôn.

Nàng bất tri bất giác đi vào sâu bên trong khu cây thông cùng cây bách xanh biêng biếc, khi tỉnh táo trở lại nàng đã ở trước một tòa tiểu Phật đường vắng lặng.

Trong chính đường không biết thờ cúng Thần Phật nào, một tăng nhân ăn mặc giản dị, tay cầm tích trượng đi ra từ bóng râm của Phật đường, đến bên cạnh Tù Tù rồi bỗng nhiên dừng lại.

Lúc này Tù Tù mới chú ý tới đây là tăng nhân người Hồ, tăng y cũ nát bẩn thỉu, còn mù một mắt.

Hắn nghiêng đầu, dùng con mắt xanh còn lành lặn đánh giá nàng, chấp tay trước ngực thi lễ: "Thí chủ vào thắp hương đi."

Tù Tù hướng vào trong nhìn một cái, chỉ thấy Phật đường thấp thoáng sâu trong lùm cây, ánh chiều tà không thể chiếu vào, chỉ có một trần đèn dầu tỏa ra ánh sáng mỏng manh, gương mặt của vị Thần Phật ngồi trên đài sen cũng không thấy rõ.

Nàng hướng tới Hồ tăng cười nhợt nhạt: "Ta không tin Phật."

Hồ tăng kia cũng không tức giận: "Thí chủ có thể không bái Thần Phật khác, nhưng vị Thần tôn này không thể không bái."

Tù Tù nói "Vì sao?"

Hồ tăng nói: "Nơi này thờ cúng Bi Nguyệt Kim Cang, tiểu tăng thấy sát nghiệp của thí chủ rất nặng, nên phải bái lạy thật nhiều."

Tù Tù hơi ngẩn người, sau đó cười nói "Không ngờ sư tăng cách mũ sa rèm còn biết xem tướng."

Thỏ hoang, chồn hoang chết dưới mũi tên của ta đúng thật là không ít."

Mắt xanh của Hồ tăng lóe lên ánh sáng kỳ dị: "Tiểu tăng không những biết xem tướng, còn biết xem nhân duyên.

Theo tiểu tăng thấy, nhân duyên của thí chủ tới rồi."

Tùy Tùy nhịn không được bật cười: "Lần này sợ là sư tăng đã xem nhầm rồi."

Hồ tăng cười: "Thí chủ hãy thử tới xem."

Dứt lời chấp tay trước ngực thi lễ, thản nhiên lướt qua bên người nàng.

Tùy Tùy đứng tại chỗ trong chốc lát, rồi xoay người, theo đường cũ trở về.

Hoàng hôn buông xuống, sợi nắng chiều cuối cùng tắt dần nơi chân trời, ngọn đèn dầu của Hầu phủ sáng rực cả vùng trời.

Nơi xa lại truyền đến tiếng trống nhạc, thời khắc tân nương ra cửa đã đến.

Tùy Tùy giẫm lên tiếng nhạc cát tường mà trở về, lá cây lay động trong gió đêm vi vu, nàng nhớ tới lời nói của Hồ tăng kia, tươi cười lại tràn ngập trên khóe miệng.

Nhân duyên là của người khác, kẻ mang nợ nghiệp trên lưng chỉ có lừa dối như trăng trong nước, hoa trong gương mà thôi..

Chương 13: 13: Thời Di Sự Di

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trở về xe bò, Xuân Điều thay đổi tính hoạt bát hay nói ngày thường, cẩn thận nhìn sắc mặt của Tù Tù, không dám đề cập chuyện mắt thấy tai nghe hôm nay.

Tù Tù cũng không có hứng nói chuyện, dứt khoát dựa vào thành xe chợ mắt.

Trở lại Sơn Trì Viện, chờ Cao ma ma ngủ, Tù Tù hướng tới Xuân Điều đòi uống rượu.

Ngày thường Xuân Điều đều phải trăm phương nghìn kế ngăn cản, hôm nay khó có được không phản đối, ngoan ngoãn vào phòng bếp múc ra một bình trong vại rượu, lấy hai bát gốm: "Nô tỳ uống cùng cô nương."

Tù Tù cười nói: "Người nếm một ngụm thử xem."

Xuân Điều nhấp một ngụm nhỏ, mặt nhăn lại, phun hết ra đầy đất rồi đi tìm nước, nốc hết một chén trà lạnh đầy ụ, mới thở phào nhẹ nhõm: "Cay quá!"

Đây là rượu Thù Du ngày thường dùng làm gia vị, tất nhiên rất hăng cay.

Tù Tù cũng không bắt bẻ, cầm bình rượu, dọn một đoàn tháp* đến dưới hành lang, chậm rãi uống rượu một mình.

(Ji: *đoàn tháp - trường kỷ ngắn

Nàng không cầu được say, cũng không cầu tiêu sầu, nàng đã sớm biết nốc rượu không thể giải sầu — — nàng chỉ đang không biết nên làm gì khi uống rượu một mình.

Tối nay chính là thời điểm như vậy.

Gió đêm dần nổi lên, trăng tròn lên cao tới ngọn cây, trên vòm trời treo mấy ngôi sao thưa.

Tùy Tùy đoán lúc này dường như nên hành lễ hợp cẩn rồi.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới một đêm nào đó vào bốn năm trước.

Đó là một đêm cuối cùng trước trận chiến, phản quân đã thế suy sức yếu, chiến sự dài đằng đẵng sắp kết thúc, cũng có nghĩa là bọn họ sắp sửa biệt ly.

Hai người đều không nói chuyện, chỉ có tiếng gió gào thét, giáp sắt âm vang.

Hắn bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng: "Chờ ta hồi kinh sẽ nói chuyện với Phụ Hoàng, nhường trữ vị cho nhị đệ."

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn "Sao điện hạ đột nhiên nói lời này?"

Hắn cười nhẹ: "Muội biết ta và muội có....."

Nàng không đợi hắn nói xong, đánh gãy lời hắn: "Đó là lúc gia phụ còn tại thế, là lời nói vui đùa giữa đệ hạ và quân thần, thời di sự di*, đã không còn tính nữa rồi."

(Ji: *Thời Di Sự Di - 时移事异 - nghĩa là thời gian đã trôi qua, thế giới hoặc hoàn cảnh đã thay đổi.)

"Nếu Tiêu tướng quân đã nói như vậy," trong mắt hắn chợt hiện lên sự trêu đùa, "Ta đành phải mời bà mối tới cửa đề thân với Tiêu

tướng quân rồi."

"Huynh..." Nàng quay đầu, một lúc lâu không nói được chữ nào, hai má nóng muốn bùng cháy.

Lớn đến vậy rồi, nàng chỉ biết múa đao cầm côn, lãnh binh đánh giặc, với những chuyện này đó, nàng vẫn có chút thất thố giống như tất cả thiếu nữ mới biết yêu trên thế gian này.

"Ta nói thật," hắn nghiêm mặt nói, "Nếu ta và muội luôn phải có một người phải rời khỏi cố hương, người đó nên là ta."

Dừng một chút: "Ta không phải trử quân thích hợp nhất, nhưng muội lại là vị tướng quân tốt nhất."

Gió đêm thổi lướt qua thảm cỏ dài, thảo nguyên dưới ánh sáng sao tựa như biển cả, lật lên bọt sóng màu bạc.

Thần hồn của nàng cũng kích động đong đưa theo con sóng.

"Đợi ta về Trường An sẽ an bài mọi việc thỏa đáng, sau đó trở về tìm Tiêu tướng quân, được không?" Hắn cười hỏi.

"Ai nói muốn gả cho huynh." Nàng thì thầm nói một câu, xoay người bước nhanh về hướng doanh trại.

Nàng đi rất nhanh, tựa hồ như chạy trốn chết, giáp sắt trên dưới dấy lên tiếng vang.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy may mắn khi mặc bộ áo giáp nặng nề này, bởi vì toàn thân nàng như muốn bay lên, tung bay trên bầu trời đêm trong vắt.

Trong trời đêm không có mây mù, chỉ có bầu trời đầy sao lấp lánh, tựa như bảo thạch rơi trên màn trời.

Nàng nhất thời lại hận không thể lập tức bay tới bầu trời, hái một ngôi sao xuống tặng cho hắn.

Song khi hẩn mỉm cười nhìn nàng, bầu trời đầy sao đều đã ở trong mắt hẩn rồi.

...

Ngọn đèn dầu trong ngoài chính điện Đông Cung sáng rực như ngân hà rơi xuống mặt đất, trăng sáng sao thưa nơi chân trời ảm đạm thất sắc.

Thất Bảo* trên đài cao, Thanh Lư* lộng lẫy, Thái Tử cùng Thái Tử Phi đang hành lễ hợp cẩn.

Nguyễn Nguyệt Vi nâng ly rượu hợp cẩn được làm từ bạch ngọc nguyên khối, cùng Thái Tử giao cánh tay, chậm rãi đưa rượu màu hổ phách vào đàn khẩu***.

(Ji: *Thất bảo - 七宝 - bảy món báu vật

**Thanh Lư - 青庐 - nhà/lầu các màu xanh

***Đàn Khẩu - 檀口 - đôi môi đỏ mọng của nữ tử.

#baidu)

Ly rượu không lớn, nhưng rượu là loại Dĩnh Châu Phú tốt nhất, ngọt thuần thơm ngát, men say cũng mạnh, nàng khó khăn lắm mới uống xong một ly, lập tức thối lui từ bên người Thái Tử, cúi đầu xuống, từ gương mặt đến cái cổ mảnh khảnh đều bị nhuộm thành màu đỏ.

Ngắm mỹ nhân dưới ánh đèn, xinh đẹp mỹ lệ gấp ba lần so với ngày thường.

Thái Tử có năm thị thiếp thiên kiều bá mị*, cũng không phải là mao đầu tiểu tử** không hiểu sự đời, vẫn nhìn đến ngáy ngốc.

Có lẽ nguyên nhân chính là do đã hưởng qua tư vị phong nguyệt nên mới càng gấp gấp không nhịn nổi.

(Ji: *Thiên kiều bá mị - 千娇百媚 - duyên dáng, quyến rũ, xinh đẹp

**Mao đầu tiểu tử - 毛头小子 - chỉ những người trẻ tuổi còn thiếu kinh nghiệm)

Nguyễn Nguyệt Vi bị ánh mắt nóng bỏng kia nhìn đến không dám ngẩng đầu, nàng rũ mi mắt, dùng dư quang khóe mắt liếc sáng đám người xem lễ một bên.

Nàng vừa nhìn một cái liền thấy được Hoàn Huyền, hắn đang đứng giữa một mảng gấm vóc đỏ đỏ tím tím lộng lẫy, vẫn như cũ dễ nhìn thấy tựa như hạc trong bầy gà.

Hắn cũng đang nhìn nàng.

Thần sắc rất lãnh đạm, cả người như bọc trong một khối băng vô hình, không hề khớp với cảnh vui mừng náo nhiệt xung quanh.

Trước khi hắn rời kính, vẫn là thiếu niên lang thất tình hiện rõ trên mặt, tính khí cao ngạo quái gở lại tùy hứng, từ khi nào lại trở nên hỉ nộ khó phân, khiến người khác nhìn không thấu.

Trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi như thể bị thứ gì đó đột nhiên đâm vào, một ý niệm đâm vào đáy lòng nàng.

Có thể nàng đã chọn sai rồi sao?

Ba năm trước đây nàng đến cầu sông Bá tiễn hắn, hắn hỏi nàng một lần cuối cùng, có nguyện ý cùng hắn đi hay không.

Tất nhiên là nàng không muốn, từ nhỏ nàng đã muốn gả vào Đông Cung, làm rạng danh gia tộc giống như Nguyễn Thái Hậu, để tổ phụ tổ mẫu, gia nương kiêu ngạo vì nàng, nở mày nở mặt với huynh đệ tỷ muội.

Lúc nàng nói lời cự tuyệt Hoàn Huyền thật sự là suy nghĩ trong lòng nàng, những năm gần đây nàng chỉ xem hắn như đệ đệ, không

hề có tình yêu nam nữ.

Nhưng từ khi hấn trở về từ biên quan, có vài thứ tựa hồ không còn giống nữa.....

Nàng bị ý niệm này làm cho hoảng sợ, trái tim như trống đánh điên cuồng nhảy loạn.

Rượu mới vừa rồi uống xong bắt đầu phát tác, cảm giác say tựa lửa đốt ngoài đồng hoang, đốt từ ngực tới hai má, nàng có chút hoa mắt váng đầu, giơ tay nhẹ đỡ lấy trán một chút.

Nhân lúc đang giơ tay, nàng nhin không được lại liếc mắt sang Hoàn Huyền một cái.

Dường như Hoàn Huyền nhận ra được ánh mắt của nàng, hơi nghiêng đầu đi, không nhìn nàng nữa.

Nguyễn Nguyệt Vi phiền muộn trong lòng, sống mũi chua xót, trong hai tròng mắt liền nổi lên thủy quang trong suốt.

Đúng lúc này, tiếng trống nhạc bỗng nhiên nổi lên.

Nàng chợt phục hồi lại tinh thần, lễ hợp cần đã cử hành xong rồi.

Nàng vội kìm nén nước mắt trở về, nhẹ nhàng đặt ly rượu trở lại án, thi lễ với Thái Tử rồi cúi đầu mắt nhìn thẳng xuống đất.

Lễ hoàn, phó mẫu* cùng cung tì vây quanh Thái Tử Phi về tấm điện, Thái Tử tiếp các tân khách đến tiệc rượu ở Tiền Điện.

Tiếng khèn tiêu âm vang dai dẳng trong tiệc rượu, thanh tុ cao trương**, nhóm tông thất cùng quan lại thoi bơi hoán trần***, thích thú vui vẻ đến vừa múa vừa hát.

(Ji: *Phó Mẫu - 傅母 - người phụ nữ lớn tuổi có nhiệm vụ dạy kèm và chăm sóc con cái của các quý tộc thời xưa

**Thanh Tụ Cao Trương - 翠袖高张 - ý chỉ những nữ tử tôn quý
kiêu ngạo #Baidu

***Thôi Bôi Hoán Trán - 推杯换盏 - nâng cốc chúc mừng)

Hoàn Huyền thân là đệ đệ cùng một mẹ sinh ra của Thái Tử, lại là thân vương có thực quyền, tay cầm hổ phù Thần Dực Quân, thân phận lừng lẫy không cần phải nói.

Chỗ ngồi của hắn được bố trí bên cạnh Thái Tử, thỉnh thoảng có người tiến lên nâng cốc chúc mừng với hắn, còn hắn thì ai đến cũng không cự tuyệt, nâng ly rượu lên ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

Ai cũng biết chuyện xưa kia của hắn cùng Thái Tử Phi, đại đa số người đều cẩn thận tránh đi chỗ đau của hắn, nhưng vẫn có người không có mắt, cái hay thì không nói, cứ nói cái dở.

Một nam tử mặc áo tím đội ngọc quan bung ly rượu bằng vàng, ưỡn cái bụng to, lắc lư đi tới trước mặt hắn nâng cốc chúc mừng.

Người này não mãn tràng phì*, gương mặt đàn độn, nhờ sự làm nền của hắn, tướng mạo thường thường của Thái Tử lập tức có vẻ như anh tuấn phi phàm, Hoàn Huyền càng được tôn thành thần tiên.

(Ji: *Não Mãn Tràng Phì - 脑满肠肥 - dùng để chỉ đầu mập, tai to, ruột béo; bụng to và thân hình mập mạp.

Tả cái dáng ăn, nuông chiều bản thân không làm gì.

Đó cũng là hình ảnh ẩn dụ cho nam tử tầm thường, suốt ngày chỉ biết ăn bám và không có đầu óc)

Rồng sinh chín con đều không giống nhau, có như Tiên Thái Tử cùng Tề Vương thiên chi kiêu tử long chương phượng tư, cũng có như Trần Vương tướng mạo xấu xí, tính cách ti tiện, hoàn toàn không có chỗ ngoại lệ nào đáng để khen.

Lúc Hoàng thượng còn trẻ cũng tuần tú lịch sự, thân mẫu Thục phi của Trần Vương cũng là mỹ nhân mắt ngọc mày ngài, cũng không biết làm sao lại sinh ra hài tử như vậy.

Nhưng cũng may sinh ra nhi tử xuẩn ngốc như vậy, Thục phi ngay từ đầu đã cắt đứt tâm tư tranh vị, an tâm đi nịnh bợ Hoàng Hậu, không giống như mẫu tử Hiền phi tâm cao hơn trời, cở trên mộ phần đều cao tận ba thước.

Trần Vương say khướt nháy mắt ra hiệu nói "Hiện tại Nhị ca có giai nhân cử án tề mi, hồng tỵ thêm hương*, không biết khi nào được nghe tin vui của Tam ca?"

(Ji: *Cử Án Tề Mi, Hồng Tỵ Thêm Hương - 举案齐眉, 红袖添香 - ý chỉ có thê tử, có người bên gối, giai nhân bên người)

Hắn ợ một hơi rượu vang dội: "Trong hàn xá của ngu đệ cũng có mấy vũ cơ trông cũng khá, hôm khác đưa vài người đến phủ Tam ca, đương nhiên đều là dung chi tục phấn, không sánh được với một cái móng tay của Nhị tẩu..."

Không đợi Thái Tử lên tiếng, sắc mặt Hoàn Huyền đã trầm đến mức có thể nhỏ ra nước, hắn đặt ly rượu bằng vàng lên án: "Ngũ đệ ăn nói cẩn thận."

Suy cho cùng cũng là người rong ruổi trên sa trường, ánh mắt hắn sắc bén như lưỡi đao, Trần Vương bị hắn nhìn như vậy, say rượu cũng tỉnh đến một nửa.

Hắn vội nhìn về phía Thái Tử, động kinh nói: "Nhị ca đại hỉ, ngu đệ không có gì tặng, vậy thì đệ sẽ nhảy một điệu trợ hứng cho Nhị ca..."

Dứt lời liền giơ tay áo dài rộng lên bắt đầu lắc lư dao động nhảy múa, lúc xoay người không chú ý nên ngã nhào trên đất, hắn liền dúi khoát ăn vạ dưới đất không bò dậy, gào to "Ôi chao ôi chao", giả vờ say đến bất tỉnh nhân sự.

Thái Tử lắc đầu bất lực, đưa mắt ra hiệu với tùy tùng, sau đó có người đỡ hẳn lên, đưa đến thiên điện nghỉ tạm.

Thái Tử ôm được mỹ nhân về, đúng lúc xuân phong đặc ý, chút ngoài ý muốn vừa rồi cũng không khiến hẳn mất vui bao nhiêu, có người lỗ mắng nói toạc ra, ngược lại khiến hẳn có chút khoái ý — — từ nhỏ văn thao của hẳn không bằng trưởng huynh, võ lược không bằng Tam đệ, tướng mạo lại bình thường nhất, thế nhưng vị trí Thái Tử nay là của hẳn, đệ nhất mỹ nhân Trường An cũng là của hẳn.

Nào sợ trái tim Hoàn Huyền như đao cắt, đổ ky thành điên cuồng, cũng chỉ có thể kìm nén trong lòng uống từng ly rượu giải sầu.

Tất nhiên Thái Tử yêu thích Nguyễn Nguyệt Vi, nam tử nào mà không muốn đệ nhất mỹ nhân Trường An chứ? Bởi vậy mặc dù biết nàng bệnh tật ốm yếu, hẳn cũng không màng mấu thân phản đối, khẳng khẳng muốn nạp nàng làm phi, vì để nàng điều dưỡng thân mình nên kéo dài tới lúc này mới nạp phi.

Nhưng đoạt đi tình cảm một đời của Hoàn Huyền, cũng là chuyện vui thêu hoa trên gấm*.

Trên mặt Thái Tử nở nụ cười, thân mật vỗ vai đệ đệ nói: "Ngũ đệ chính là kẻ không tiếc lời bừa bãi, nói chuyện chẳng bao giờ tiết chế, đệ chớ nên so đo với đệ ấy."

Hoàn Huyền cười: "Nhị huynh rộng rãi độ lượng, ngu đệ tự thẹn không bằng."

Sắc mặt Thái Tử khế biến, ngay sau đó cười nói: "Giữa huynh đệ, ngẫu nhiên có mạo phạm, hiển nhiên cũng là vô tâm thôi, Tam đệ nói có phải hay không?"

Hoàn Huyền nâng ly rượu: "Xin lấy ly rượu chúc Nhị ca Nhị tẩu cầm sắt hòa minh**."

(Ji: *Thêu hoa trên gấm - 锦上添花 /Cắm thượng thêm hoa/ - ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn

**Cắm sắt hòa minh - 琴瑟和鸣 - tình nghĩa phu thê son sắt)

Thái Tử uống xong, lại ra hiệu cho nội thị rót đầy: "Ly rượu này là ta thay Nhị tẩu của đệ cảm tạ."

Ánh mắt Hoàn Huyền lay động, im lặng bùng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, cười nói: "Tửu lượng của ngu đệ kém, đã có chút say, hôm nay không quấy rầy nhã hứng của Nhị ca cùng chư công, xin lỗi không thể tiếp trước vậy."

Thái Tử cười nói: "Thời gian còn sớm, đệ đi vội vã như vậy, chẳng lẽ có hẹn với giai nhân sao?"

Hoàn Huyền không đáp.

Thái Tử không cho rằng hấn ngỗ nghịch, đứng lên tựa như không có việc gì, đích thân nắm cánh tay hấn tiễn ra ngoài điện, cho đến khi xuống bậc thềm, mới mỉm cười nói: "Ngày khác tới Đông Cung, huynh đệ chúng ta lại tâm sự."

Hoàn Huyền vái chào Thái Tử: "Nhị ca dừng bước." Dứt lời bước nhanh ra ngoài.

Xe ngựa ra khỏi Đông Cung, chạy theo hướng về Tề Vương phủ.

Sau trận đại loạn hơn hai mươi năm trước, giới nghiêm ban đêm được nới lỏng, tuy đêm đã khuya, nhưng thường thường trên đường vẫn có xe ngựa chạy nhanh qua.

Vách bên của xe lót lông cáo thật dày, trước đó bên trong đã dùng lửa than làm ấm, màn trướng xe bằng gấm dày bên ngoài, Hoàn Huyền uống rượu chỉ cảm thấy ngọt ngọt không chịu nổi, liền bảo nội thị cuốn màn trướng lên.

Gió lạnh thổi vào bên trong xe, xua tan khí nóng, tiếng sênh ca của Đông Cung dần dần đi xa, chỉ còn lại âm vang lộc cộc của bánh xe.

Sự khô nóng cùng phiền muộn trong lòng hắn vẫn chưa giảm bớt chút nào, chỉ cần nhắm hai mắt lại, đôi mắt chứa nước lấp lánh của Nguyễn Nguyệt Vi liền xuất hiện trước mắt hắn.

Hắn xoa xoa thái dương: "Đến phường Thường An."

Chương 14: 14: Đồng Sàn Cọng Chấm

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đêm đã khuya, mọi thanh âm đều tĩnh lặng, chỉ có gió thu không biết mệt mỏi mà thổi phớt qua lá khô trong đình, đùa bốn chuông vàng trên gác mái hiên.

Tùy Tuy nằm nghiêng trên giường, ngơ ngẩn nhìn ánh trăng trước giường, không buồn ngủ chút nào.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy tiếng giày ủng lộp cộp từ xa tới gần, ngay sau đó là tiếng gõ cửa dồn dập.

Tùy Tuy đứng dậy khoác áo, đánh thức Xuân Diệu đang ngủ trên giường gian ngoài.

Đợi bọn họ ra khỏi phòng, Cao ma ma đã đến cửa đón tiếp.

Người đến là nội thị của Tề Vương phủ, hẳn thấy là Cao ma ma nên thái độ khách khí hơn vài phần: "Tề Vương điện hạ đang hướng tới Sơn Trì Viện."

Cao ma ma ngạc nhiên: " Tối nay Điện hạ không phải dự yến ở Đông Cung sao?"

Theo lý mà nói thì huynh trưởng đại hôn, Hoàn Huyền thân làm đệ đệ nên thay huynh trưởng tiếp khách trong tiệc rượu, chờ đêm khuya tan tiệc, hơn phân nửa sẽ ở lại Đông Cung, bằng không cũng sẽ hồi vương phủ.

Cao ma ma ngàn vạn cũng không nghĩ tới hẳn sẽ đến nơi đây.

Nhưng nghĩ lại một chút, bà cũng hiểu được nguyên nhân trong đó.

Người trong lòng gả cho huynh trưởng của mình, từ đón dâu, hôn lễ đến tiệc rượu, hẳn đã nhẫn nại cả một ngày, có lẽ trong bữa tiệc đã xảy ra gì đó rồi, cho nên hẳn không thể nhẫn được nữa.

Tới Sơn Trì Viện này cũng là chuyện thuận lý thành chương, chính chủ thì động phòng hoa chúc, còn hẳn chặn đờn gối chiếc, tư vị càng thêm tồi tệ.

Nơi này hiện tại đang có một hàng giả, mặc dù không thể thay thế, cũng có thể tạm an ủi nỗi khổ tương tự.

Cao ma ma nhớ tới điện hạ nhà mình vừa đau lòng vừa lo lắng, không khỏi lại oán trách Nguyễn Nguyệt Vi "Hồng nhan họa thủy" kia ở trong lòng một hồi, thường nói sơ bất gián thân*, nhưng vì nữ tử này, cho đến hôm nay hai huynh đệ vẫn bằng mặt không bằng lòng.

(Ji: *Sơ Bất Gián Thân - 疏不间亲 - người ngoài không thể can thiệp vào chuyện giữa những người thân thiết)

Nội thị nói: "Ma ma giúp Lộc cô nương rửa mặt chải đầu đi."

Cao ma ma như cũ cảm thấy điện hạ đây thực sự là làm loạn — — so với việc tìm một hàng giả thế thân, chi bằng cưới một chính phi thật tốt, rồi nạp thêm hai thiếp thất trong sạch vào phòng, như vậy chẳng phải tốt hơn nhiều so với ở cùng nữ tử sơn dã này?

Nhưng từ trước đến nay Hoàn Huyền nói một không nói hai, chuyện đã nhận định ai khuyên đều không vô dụng.

Giống như hẳn chung tình với Nguyễn Nguyệt Vi, dù cho ai tới khuyên, hẳn đều sẽ không quay đầu.

Cao ma ma thờ dài, xoay người đi trang điểm cho Lộc Tùy Tùy.

Tùy Tuy uống rượu Thù Du, tuy rằng đã dùng muối lạnh chà răng, rồi dùng trà thơm súc miệng, nhưng uống nhiều rượu như vậy, trên người khó tránh khỏi có mùi rượu.

Bản thân nàng không để bụng, Cao ma ma lại như lâm đại địch, phải xông huân hương y phục nàng mặc tận hai lần, còn tìm ra Hương Khẩu Hoàn được điều chế theo phương thuốc bí truyền trong cung, bảo nàng ngậm dưới lưỡi.

Tùy Tuy bị bà lăn qua lăn lại, giống như người gỗ mặc cho Cao ma ma cùng bọn tỳ nữ tùy ý đùa nghịch.

Cao ma ma để tỳ nữ giúp nàng chải búi tóc Đọa Mã* đang thịnh hành đương thời, ngọc trâm trên sáp đá**, lược ngọc — — Nguyễn Nguyệt Vi thích màu sắc thuần khiết thanh nhã, ngại màu vàng quá tục quá "phô trương", ngày thường chỉ mang các loại ngọc hoặc trâm màu trắng bạc.

(Ji: *Búi tóc Đọa Mã

**Sáp Đá - lược cài giắt trên búi tóc như hình)

Trang điểm được một nửa, bên ngoài vang lên tiếng xe ngựa, Hoàn Huyền đã tới.

Cao ma ma không dám để hấn đợi lâu, vội vàng giúp Tùy Tuy thay một chiếc áo ngoài mỏng màu hoa mây thêu mẫu đơn trắng, bên dưới là váy Bích La* xoắn chỉ bạc, lại phủ thêm lớp lông cáo trắng.

(Ji: *Váy Bích La

Trang điểm xong xuôi, Cao ma ma lui về phía sau vài bước, dùng ánh mắt hà khắc đánh giá nàng một lượt, nhíu mày gật đầu: "Tạm

được, đi thôi."

Bà đưa Tù Tù tới ngoài viện Hoàn Huyền, bĩu môi nói: "Cô nương nhớ lấy, hầu hạ điện hạ là phúc khí của người...!Lần đầu tiên có lẽ sẽ hơi đau, đều có một lần như vậy, nhịn một chút sẽ qua."

Tù Tù gật đầu.

"Cô nương nhất thiết phải hầu hạ điện hạ thật tốt, điện hạ nhân hậu, sẽ không bạc đãi cô nương đâu.

Một chốc nữa...!Nhất định không được mạo phạm điện hạ."

Tù Tù bảo được.

Cao ma ma lại dặn dò vài lần, lúc này mới không tình nguyện mà mang nàng vào trong.

Ngoài tầm đường Thanh Hàm viện chỉ có hai nội thị giữ cửa, hai tỳ nữ chờ hầu dưới bậc thềm, những người hầu còn lại đều bị Hoàn Huyền cho lui.

Tù Tù vén màn đi vào, ở cửa hành lễ: "Dân nữ bái kiến điện hạ."

Sâu bên trong bức rèm nặng truyền đến thanh âm trầm thấp: "Vào đi."

Tù Tù đi đến trước mặt Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền ngồi trên giường, bàn dài trước người bày một bình rượu hoa văn chim Già Lãng Tàn Già* mạ vàng, một cặp ly rượu, nến đỏ cháy lớn bên giường, cũng có vài phần hương vị động phòng hoa chúc.

(Ji: *Chim Già Lãng Tàn Già - là một loài chim tốt lành phổ biến trong triều đại nhà Đường và nhà Tống, nhưng cho đến nay nó vẫn còn ít được biết đến.

Chỉ tiếc không đúng người.

Hoàn Huyền nâng ly rượu lên đưa qua đưa lại, khớp xương ngón tay thon dài phản chiếu trên ly bạc mạ vàng, thực sự cảnh đẹp ý vui.

"Cao ma ma dạy người không tời." Hấn nheo mắt nhìn Tù Tù, gật gật đầu.

Hấn hiển nhiên đã uống không ít rượu, ánh mắt mơ mơ màng màng, không lạnh lùng sắc bén như ngày thường, thậm chí khóe miệng còn mang theo ý cười nhợt nhạt.

Lời hấn nói như thể đang trêu chọc nàng Đông Thi hiệu tần.

Nhưng Tù Tù phảng phất không nghe thấy, nàng chỉ ngẩn ngơ nhìn hấn, ánh mắt nàng trải dài từ xương lông mày anh khí của hấn, rồi chậm rãi chuyển sang sống mũi cao thẳng, trượt xuống đôi môi mỏng khẽ chạm lên mép ly rượu.

Dung nhan đã từng cho rằng sẽ không còn gặp được nữa, lại xuất hiện ở trước mắt, gần trong gang tấc, duỗi tay liền có thể chạm vào.

Kỳ thật dù cho uống hết rượu của toàn Trường An, nàng cũng biết kẻ trước mắt không phải người trong lòng nàng.

Nhưng mang theo vài phần men say, tự lừa mình dối người bao giờ cũng dễ dàng hơn.

Giờ phút này nàng chỉ muốn lấp đầy khoảng trống trong lòng, không cho gió lạnh thổi vào trong, dù cho là một vốc tuyết, một khối băng, hay một cây đao, lấp kín liền tốt rồi.

Hoàn Huyền cũng đang nhìn nàng.

Đôi mắt nữ tử như nước mùa xuân long lanh, cất giấu toàn bộ nhu tình của mùa xuân.

Trước ánh mắt không hề che đậy của nàng, Hoàn Huyền hơi nhíu mày, nhìn thoáng qua bình rượu: "Rót rượu."

Tùy Tùy nhắc cánh tay đeo vòng bạc bên trong áo Bích La mỏng nhẹ, nâng bình rượu rót vào ly.

Đợi nàng rót xong, Hoàn Huyền nhắc mí mắt lên nhìn nàng "Biết uống rượu không?"

Tùy Tùy gật đầu.

Hoàn Huyền đẩy một cái ly không đến trước mặt nàng.

Tùy Tùy rót đầy một ly, đặt bình rượu xuống, nâng ly rượu lên uống một ngụm.

Nhưng thật khéo, bên trong bình rượu mạ vàng chính là loại Thiêu Dao Tử kém nhất trong quân.

Rượu vào cổ họng, Tùy Tùy bất chợt sặc một cái, vội vàng đặt ly rượu xuống rồi nghiêng mặt qua che miệng ho khan hai tiếng.

Lúc quay đầu lại, lệ quang trong mắt mờ lung, khóe mắt đã nhuộm màu đỏ ửng.

Nam nhân cầm ly rượu bình tĩnh nhìn nàng, đột ngột ném ly rượu sang một bên, chế trụ cổ tay của nàng một cách nhẹ nhàng, rồi ấn nàng lên bàn.

Bình rượu cùng ly rượu nhao nhao lăn lóc, rượu còn sót lại vương đầy đất, trong màn trướng ấm áp như mùa xuân toát ra hơi thở mập mờ của người say.

Nữ tử bị bao bọc bởi tầng tầng lớp lớp y phục phức tạp, vạt áo rộng mở, còn đai lưng lại buộc thật chặt, tựa như một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ.

Từ đầu đến cuối nàng đều nhìn hẩn như vậy, ánh nến phản chiếu trong đôi mắt trong suốt như lưu ly, dường như đang thiêu đốt.

Làm sao một người lại có loại ánh mắt này? Giống như trong mắt nàng thật sự bốc lên hai ngọn lửa, mà chất đốt là linh hồn của nàng.

Hẩn nằm mơ cũng muốn khiến một người khác có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn hẩn, nhưng người kia vĩn viễn mơ hồ không rõ, vĩn viễn như thật mà cũng như giả, làm cho hẩn trần trở ngỡ vực.

Không ai có thể không chút động lòng với cảnh tượng quyền rũ này, càng không ai có thể toàn thân mà lui trước ánh mắt như vậy.

Hoàn Huyền không có ý lùi bước, hôm nay nếu hẩn đêm khuya tới đây, là đã hạ quyết định rồi.

Tùy Tùy cảm thấy một cơn đau dữ dội ập đến, cả người như bị xé thành hai nửa, so với bị đầu mũi tên đâm vào chỉ có hơn chứ không kém.

Nàng nhin không được đau hô một tiếng.

Hoàn Huyền chợt dừng lại, chống cánh tay lên ngòi dậy, hẩn cau mày, lạnh lùng nói: "Đừng lên tiếng."

Tùy Tùy ngoan ngoãn cắn môi dưới, sở trường của nàng là chịu đựng đau đớn.

Hướng chi loại đau đớn này so với cắt vụn xé toạc trái tim, thật sự không tính là gì, ngược lại nàng tìm được vài phần giải thoát từ sự phóng túng trong thống khổ này.

Nàng cắn môi đến trắng bệch, trên trán thấm mồ hôi lạnh, cùng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống vì đau.

Hoàn Huyền thường ngày tập võ, lại mang chút say, phảng phất muốn phát tiết hết nỗi niềm phẫn uất cầu mà không được, không chịu

dễ dàng buông tha Tù Tù.

Nếu đổi thành Nguyễn Nguyệt Vi, đương nhiên hẳn không nỡ làm nàng chịu khổ, nhưng trước mắt chỉ là hàng giả, nên hẳn không có tâm tư thương hoa tiếc ngọc.

Sau khi Tù Tù bị thương, thân thể vẫn chưa phục hồi như cũ, lại là lần đầu tiên, rất nhanh có chút không chống đỡ được, gương mặt tái nhợt, môi cũng hiện lên màu trắng.

Thân thể dần dần tê liệt, trái tim cứ co rút đau đớn thêm.

Khóe mắt của nàng vừa khô lại bị ướt, hai hàng nước mắt thật dài long lanh trước ánh nến.

Nhưng nước mắt lại không đổi được sự thương tiếc của Hoàn Huyền, ngược lại khơi dậy một thứ gì đó vừa bí ẩn vừa tối tăm ở đáy lòng hẳn, cùng cảm giác ngà ngà say, giống như cuồng phong thổi qua khắp người, hẳn chỉ muốn đem nàng phá hủy, bẻ gãy.

Dường như hẳn không biết mệt mỏi.

Cuối cùng một ngọn nến cũng đốt hết, chỉ còn màu trắng hiện từ cửa sổ giấy, không biết là ánh trăng xuyên vào hay trời đã sáng.

Hoàn Huyền nương theo tia sáng mỏng manh lạnh lẽo nhìn nàng.

Dưới ánh sáng lờ mờ, bảy phần tương tự biến thành chín phần.

Hoàn Huyền chỉ cảm thấy máu nóng xông lên đỉnh đầu, trong lúc hoảng hốt buột miệng thốt ra: "A Đường....."

Ngay sau đó hẳn kinh ngạc phát hiện mình vừa gọi chính là tục danh của Nguyễn Nguyệt Vi, động tác dừng lại, máu huyết sôi trào trong nháy mắt đã lạnh xuống.

Tù Tù mở mắt ra, trong mắt có mấy phần mệt mỏi cùng mê mang.

Một lát sau, ánh mắt của nàng tinh táo hơn một chút, nhu tình tựa rượu xuân tràn lan ra.

Nàng giống như chẳng may phát hiện, hấn mới vừa rồi gọi tên của một nữ tử khác, cũng không biết là nghe không rõ, hay là nghe không hiểu.

Nàng vươn tay, nhẹ nhàng xoa bên sườn mặt của hấn.

Không đợi chạm đến, đã bị nam nhân bắt được rồi ấn lên đỉnh đầu.

Dường như ánh mắt của nàng có ma lực, khiến máu của hấn lại nóng lên.

Hấn giận dữ giày vò nàng, không biết qua bao lâu, cửa sổ giấy càng lúc càng sáng, tia nắng ban mai ấm áp chiếu vào, nơi xa vang lên tiếng trống buổi sớm, lúc này thật sự trời đã sáng.

Hoàn Huyền rút ra, gọi tỳ nữ đến rửa sạch, tự đến tịnh thất tắm gội thay y phục.

Hai tỳ nữ đều đến từ vương phủ, gương mặt hơi non trẻ.

Hai người vừa vào phòng liền hoảng sợ, chỉ thấy cả phòng bừa bãi, y như bị một cơn lốc càn quét qua, tất cả mọi thứ đều không ở nơi nên ở.

Bọn họ đỏ bừng mặt, cúi đầu kiễng chân đến trước giường.

Tùy Tùy buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt, nhưng thật sự không quen để người khác hầu hạ bên cạnh, mạnh mẽ chống tay ngồi dậy.

Trung y mỏng rút xuống từ đầu vai, Xuân Điều giương mắt nhìn, liền thấy trên da thịt trắng nõn của nàng đan xen vết đỏ dày đặc.

Tùy Tùy khép y phục lại, ngáp một cái, để bọn họ đặt thau đồng xuống, tiếp nhận khăn vải từ trên tay một người trong đó: "Ta tự làm, các người thay đệm giường là được."

Lau thân, thay trung y sạch sẽ, bọn tỳ nữ đã đổi đệm giường xong, Tùy Tùy chui vào trong chăn nằm xuống liền ngủ.

Hoàn Huyền tắm gội xong, ra khỏi tịnh thất, trở lại phòng ngủ, đang muốn ngủ bù nhưng lại thấy nữ thợ săn kia không ngại xa lạ chiếm luôn giường hắn.

Tuy rằng bọn họ đã làm chuyện thân mật nhất, nhưng tính ra vẫn là người xa lạ, lúc này mặt trời đã sáng tỏ, cảm giác say cũng tiêu tán sạch sẽ, dù thế nào hắn cũng không thể đồng sàng cộng chẩm* với người xa lạ.

(Ji: *Đồng Sàng Cộng Chẩm - 同床共枕 - cùng chung chăn gối)

Hắn cau mày đến bên mép giường, đẩy bả vai nàng một cái, nữ thợ săn kia phát ra một tiếng kêu rên từ trong mũi, lông mi động đậy, nhưng vẫn chưa tỉnh, chỉ trở mình rồi tiếp tục ngủ.

Hoàn Huyền lại muốn đẩy nàng, nhưng khi thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, nhớ tới đêm qua trên váy nàng dường như có vài vết máu giống hoa mai đỏ rực, đành thu hồi tay.

Hắn mặc áo ngoài, phủ thêm áo khoác, sau đó truyền lệnh xuống chuẩn bị xe ngựa hồi vương phủ.

Tùy Tùy ngủ một giấc đến khi mặt trời lên tận ba sào, tỉnh lại ngồi dậy động một chút, chỉ cảm thấy nơi nào cũng đau, thế này thì đừng nói luyện đao luyện kiếm, e là ngay cả đi đường cũng khó khăn.

Nàng nhin đau ngồi dậy, đang muốn với tay lấy y phục bên giường, có người nghe thấy động tĩnh liền đi tới, là Xuân Điều: "Cô nương, người tỉnh rồi sao?"

Vẻ mặt nàng phức tạp, vừa vui mừng vừa lo lắng, cuối cùng cô nương nhà nàng cũng được như ước nguyện, đương nhiên nàng rất cao hứng, nhưng tối hôm qua đèn ở Thanh Hàm viện sáng một đêm, Lộ Tỳ Tỳ sơ kinh nhân sự*, chỉ sợ nếm không ít đau khổ.

(Ji: *Sơ Kinh Nhân Sự - 初经人事 - Đề cập đến những người chưa biết chuyện nam nữ, lần đầu tiên trải nghiệm tình dục, ám chỉ lần đầu tiên của phụ nữ)

Tỳ Tỳ hỏi: "Giờ nào rồi?"

Xuân Điều nói: "Giữa trưa rồi, cô nương ngủ cả nửa ngày, sao sắc mặt còn kém như thế..."

Tỳ Tỳ sắp sửa trả lời, bỗng có hai người vòng qua bức bình phong đi tới, chính là hai tỳ nữ lạ mặt tối hôm qua, một người trong đó tay bưng khay thức ăn, trên khay đặt một chén sứ trắng lớn, còn đang bốc lên hơi nóng, mùi đấng chất của dược vị bao phủ khắp nơi.

Theo phía sau còn có Cao ma ma.

Xuân Điều nói: "Đây là?"

Ánh mắt tỳ nữ bưng khay có chút băn khoăn: "Đây là chén thuốc điện hạ ban cho cô nương..."

Suy cho cùng Xuân Điều cũng là tỳ nữ từ nhà quan lớn, suy nghĩ một chút liền biết cái gọi là "Chén thuốc" nhất định là thuốc tránh thai.

Thân phận của Tỳ Tỳ như vậy đương nhiên không có tư cách sinh hạ hài tử của Tề Vương, nàng hiểu đạo lý này, nhưng hiểu thì hiểu, vẫn không khỏi chua xót thay nàng ấy — — là thuốc tất có ba phần độc, trong thuốc tránh thai này đều là vật mang tính hàn, uống nhiều sẽ hại thân, trước kia nàng ở trong phủ Thứ Sử, có mấy di nương thời còn trẻ uống quá nhiều thuốc tránh thai, sau đó rất khó hoài thai.

Nàng do dự nói: "Lúc trước cô nương bị thương, vẫn luôn uống thuốc, không biết có xung đột dược tính với chén thuốc này hay không...!Có thể uống ít một chút hay không? Uống hết một chén lớn này, chỉ sợ không có lợi đối với thân thể..."

Tùy Tùy đánh gãy lời của nàng: "Không sao, ma ma đưa thuốc cho ta đi."

Cao ma ma nhìn khuôn mặt nhỏ bé thảm thương trắng bệch của nữ tử mồ côi kia, trong lòng liên tục nói tạo nghiệt.

Thuốc tránh thai này là phương thuốc trong cung, dược tính mạnh hơn loại thường dân dùng, nếu uống lâu, nhẹ thì khí hư thể hàn, nặng thì không thể hoài thai hài tử.

Nhưng điện hạ còn chưa cưới chính phi, ngàn vạn không thể để nàng sinh ra một thứ trưởng tử.

Nàng tiếp nhận khay từ trong tay tỳ nữ kia, môi mím lại thành một đường, đôi tay hơi run rẩy.

Tùy Tùy không chút do dự bưng chén thuốc lên, ngửa cổ, vài ngụm liền uống hết.

Đợi Cao ma ma cùng hai tỳ nữ kia rời đi, Tùy Tùy thấy Xuân Điều muốn nói lại thôi, mỉm cười với nàng: "Ta biết đó là chén thuốc tránh thai."

Dừng một chút: "Ta cũng không ngốc."

"Vậy sao cô nương tử..." Xuân Điều kinh ngạc.

Tùy Tùy nói: "Dù sao vẫn phải uống, uống sớm một chút thì sống yên ổn sớm một chút."

Ta còn hơi mệt, ngủ tiếp một lúc nữa, ngươi cũng nghỉ ngơi đi."

Xuân Điền còn có chút không yên tâm, nhưng nàng cũng hiểu, dù cho ai đã trải qua chuyện như vậy, đều muốn một mình yên tĩnh, cứ ba bước lại quay đầu mà ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tù Tù.

Nàng cong chân ôm đầu gối, tựa cằm trên đầu gối ngồi một lúc, không biết là thuốc tránh thai bắt đầu công hiệu, hay là đêm qua quá điên rồ, bụng nhỏ của nàng đau quặn lên.

Thế nên nàng nằm xuống, cuộn hai chân lên.

Đây là ước nguyện của nàng, nhưng đó là điều nàng mong cầu sao?

Hàn ý tràn ra ngoài từ khoảng trống nơi đáy lòng, xâm nhập vào khắp người, thấm đẫm vào xương tủy của nàng..

Chương 15: 15: Ban Thưởng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền bải giá trở về vương phủ, nằm trên giường của chính mình, nhưng lại chẳng còn buồn ngủ.

Đêm qua hấn uống không ít rượu, trước mắt trong đầu chỉ có một ít hình ảnh vụn vặt, lộn xộn, kinh diễm lại điên cuồng, loại cảm giác thiêu đốt nóng rực này vẫn còn lưu lại trong tứ chi xương cốt, hết như lửa ngoài đồng nội mới vừa tắt, phảng phất chỉ cần một chạm liền tro tàn lại cháy.

Hấn có chút miệng lưỡi khô rát, hầu kết động một chút, sự khô căn lan tràn đến trái tim.

Lúc trước quyết định đưa nữ thợ săn kia về doanh địa, hấn biết bản thân đã làm chuyện hoang đường, đi đến bước này chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi.

Chỉ là hấn không đoán được lần đầu tiên mình sẽ mất khống chế như vậy, làn da trơn nhẵn tinh tế cùng thân thể mềm dẻo của nữ tử kia, dường như dẫn dắt con dã thú từ trong thân thể hấn ra ngoài, tung hoành ngang dọc, điên cuồng phá huỷ hết thảy.

Chỉ là nghĩ như vậy, con dã thú kia lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy.

Hoàn Huyền néo mi tâm, mất khống chế bao giờ cũng khó chịu, hấn muốn trấn áp ý niệm không thoải mái này xuống.

Cũng không biết vì sao, dáng vẻ nữ tử kia căn môi, nhắm chặt mắt lại, lông mi run rẩy, lạnh lẽo rơi lệ lại ở trong đầu hấn không thể vứt đi được.

Hắn ngồi dậy, khoác áo bước xuống giường, gọi Cao Mai đến:
"Bên Sơn Trì Viện thế nào rồi?"

Cao Mai cho rằng hắn muốn hỏi chuyện giải quyết tốt hậu quả, liền nói: "Mới vừa rồi có người đi về nói, Cao ma ma đã hầu hạ Lộc cô nương uống thuốc tránh thai, điện hạ không cần lo lắng, có Cao ma ma phối hợp, tất nhiên vạn vô nhất thất*."

"

(Ji: *Vạn Vô Nhất Thất - 万无一失 - không sơ hở; phải hết sức cẩn thận, chắc chắn; tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn; không sơ hở tí nào.

)

Hoàn Huyền gật đầu, nữ thợ săn kia đến thị thiếp cũng không tính, đương nhiên không thể sinh hạ con nối dõi của hắn, việc nhỏ này không cần hắn nhọc lòng, tất sẽ có người an bài thỏa đáng.

Cao ma ma làm việc ổn thỏa, nhất định sẽ bảo đảm vạn vô nhất thất.

Hắn nghĩ ngợi rồi nói: "Người mở tư khố của ta, thưởng cho nàng một trăm thất lụa."

"

Một thất lụa ước chừng có thể đổi được một nghìn lượng, nhà thường dân chi phí sinh hoạt một năm cũng không đến một vạn, mặc dù Tề Vương điện hạ hào phóng với bộ hạ cùng nô bộc, nhưng ban thưởng này cũng không tính là con số nhỏ.

Nhưng ban thưởng khác với quà tặng, lụa có thể dùng như tiền, thưởng lụa chính là thưởng tiền, số lượng tuy lớn nhưng lại chẳng tổn tâm tư.

Bảng không trong kho nhiều đồ như vậy, chọn một vài vật dụng bằng ngọc để chơi, thậm chí là son phấn hương liệu, cũng có tâm hơn vênh vào đập tiền.

Chỉ từ một khoản ban thưởng này, Cao Mai liền mò ra thái độ của Tề Vương điện hạ đối với Lộc cô nương này — — đêm qua hầu hạ cũng tính là vừa lòng, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

!!

Lúc phần thưởng đưa đến, Tùy Tùy mới tỉnh dậy từ trên giường.

Cao ma ma vừa giúp nàng chải đầu, vừa nói bóng nói gió: "Ngày tháng sau này cô nương hầu hạ điện hạ còn rất dài, cũng không thể chuyện gì đều thuận theo điện hạ, tuổi trẻ tự phụ, làm thân thể điện hạ bị thương, nhất định là đại tội của người rồi."

"

Bà ngừng một chút, nhìn thoáng qua dung nhan nữ tử trong gương, trên mặt nàng còn chút mệt mỏi, nhưng trải qua tối hôm qua, tựa hồ thêm vài phần diễm lệ khác trước, như đóa hoa đã trải qua mưa móc, nhan sắc càng thêm tươi sáng.

Chuyện này ai có thể chịu đựng được, càng đừng nói điện hạ nhà bọn họ vẫn là mới nếm thử tư vị phong nguyệt, Cao ma ma thăm thở dài: "Chính là bản thân cô nương phải chú ý, thiếu hụt khí huyết cũng không tốt đâu."

"

Còn một điều bà vẫn chưa nói ra, đoán chừng điện hạ cưới phi sẽ ở lại đây hai năm, tuy Lộc Tùy Tùy là ngoại trạch, còn là nữ nhân đầu tiên của điện hạ, nếu được sủng ái quá mức, tương lai truyền tới tai của Vương phi, khó tránh khỏi sẽ trở thành cái đinh trong mắt chủ mẫu.

Chủ mẫu trong cao môn muốn tra tấn một thị thiếp có rất nhiều thủ đoạn, thậm chí không cần tự làm bản tay, cũng có thể khiến người khổ không tả xiết.

Những ngày Cao ma ma sống chung cùng nữ thợ săn này, tận đáy lòng vẫn có vài phần thích nàng, không muốn nàng rơi vào kết cục thê thảm.

Tùy Tuy cười cười bất lực, một thân vương như Hoàn Huyền, muốn làm gì sao nàng có thể khuyên được.

Nhưng nàng cũng biết lão ma ma này chỉ là thích làm nhảm, không có ý gì xấu, nên không tranh cãi với bà, chỉ là nghe tai này lọt tai kia.

Cao ma ma không vừa lòng lắm với thái độ của nàng, nhưng do chén thuốc tránh thai kia nên lương tâm cắn rứt, trước mặt nàng vẫn thiếu vài phần tự tin, cũng không nói nặng gì đó, chuyển đề tài nói: "Đêm qua cô nương vội vàng thừa sủng, lão nô chưa kịp nói rõ quy củ thị tẩm với cô nương, khi cô nương thị tẩm xong nên hầu hạ điện hạ tẩm gội đi ngủ, sau đó rời khỏi tẩm đường của điện hạ, hôm nay cô nương ngủ lại như vậy, là không hợp quy củ.

"

Thật sự Tùy Tuy không nghĩ tới điều này, lời của Cao ma ma đã nhắc nhở nàng.

Suy cho cùng trong lòng nàng không xem bản thân thật sự trở thành thị thiếp hầu hạ người khác, vô pháp mọi chuyện chu toàn.

Cũng như sáng sớm ngày hôm nay, bản thân mệt đến mức không mở nổi mắt, làm gì còn lo lắng cho người khác.

Khi đó nàng đang nửa mơ nửa tỉnh cảm giác có người đẩy nàng, sau đó không lâu liền nghe thấy tiếng xe ngựa, bây giờ nghĩ lại, ước chừng là do mình chiếm giường của Hoàn Huyền, hẳn không muốn

ngủ cùng giường với nàng, lại không thể đến ngủ ở sương phòng, vì thế mới dẹp đường hồi phủ.

Tùy Tuy không cảm thấy áy náy, cũng không sợ hãi, nhưng thân phận nàng đang mang trước mắt này, không thể để lộ sơ hở.

Nàng chân tâm thật ý nói: "Ma ma ta đã biết, lần sau ta sẽ về phòng mình ngủ.

"

Cao ma ma còn muốn giáo huấn nàng chút đạo lý đức hạnh nữ nhân, thì ban thưởng của Tề Vương điện hạ tới rồi.

Một trăm thất lụa đặt trong ba cái rương lớn, được bốn nội thị nâng vào.

Tùy Tuy có chút hờ hững, chờ bốn nội thị kia đi rồi, liền bảo Xuân Điều mở rương, chia cho nàng cùng Cao ma ma hai thất, lại nói: "Lần trước ta đưa canh đến Thanh Hàm viện, chọc điện hạ không vui, phạt tiền tiêu hàng tháng của vài người, người thay ta trả cho họ.

"

Xuân Điều cực kỳ ngạc nhiên: "Cô nương cũng quá hào phóng rồi, vất vả lắm mới được ban thưởng, sao lại tùy tiện cầm đi tặng người khác chứ.

"

Tùy Tuy nói: "Bọn họ là bị ta liên lụy, lúc ta không có tiền thì thôi, đã có tiền thì đương nhiên phải bồi thường.

Hướng chi ăn mặc của ta ở chỗ này đều do điện hạ cấp, cũng không có nơi nào để tiêu tiền.

"

Những thị vệ vương phủ đó nhìn thì vẻ vang, thật ra không có bao nhiêu thu nhập, chỉ dựa vào tiền tiêu hàng tháng để chăm lo cho gia đình qua ngày.

Xuân Điều nóng nảy dậm chân: "Sao cô nương không biết tính toán cho bản thân chứ! "

Nàng không danh không phận lấy sắc hầu hạ người, ai mà biết được có mấy ngày tốt đẹp? Lần này thường nhưng lần sau còn không biết có hay không nữa.

Nhưng lời này nói thẳng cũng không tốt, nàng do dự nói "Nếu tương lai xuất phủ, không có chút tiền tài phòng thân, thì bước nào cũng khó khăn.

"

Tùy Tùy hiểu được nỗi băn khoăn của nàng, lại không thể nói cho nàng mình có tính toán khác, liền cười tủm tỉm nói: "Chia nhiều nhất cũng chỉ hết một rương, có thể còn dư lại một rương, tương lai cho Xuân Điều tỷ tỷ làm của hồi môn.

"

Cũng không biết Xuân Điều tức giận hay xấu hổ: "Cô nương chỉ biết trêu chọc nô tỳ, nô tỳ mặc kệ!"

Tùy Tùy cười nói: "Lựa hết rồi sẽ lại có thôi.

"

Xuân Điều tức giận liếc nàng một cái, không thể không thừa nhận, đáng vẻ nàng như vậy, quả thực có tự tin nói ra loại lời này.

Cứ như vậy hai rương lựa được đem ra ngoài, còn dư lại một rương, Tùy Tùy để Xuân Điều dọn vào phòng trống phía bắc cánh đông, liền không hề để ý tới nữa.

Câu chuyện nữ thợ săn "Trọng nghĩa khinh tài" hôm sau đã truyền tới Tề Vương phủ.

Cao Mai cũng được mười tấm, bù đắp tiền lương mà hắn bị phạt, tuy rằng hắn không thiếu chút tiền tài ấy, nhưng mất mà tìm lại được luôn khiến người vui mừng.

Hắn cũng nhìn Lộc cô nương với cặp mắt khác, thức thời như vậy, lại không tham tài, nói không chừng tương lai thực sự sẽ có tạo hóa lớn.

Trong lòng nghĩ có qua phải có lại, liền xem đúng thời cơ đề một câu với Tề Vương điện hạ: "Lộc cô nương cũng thật quá cẩn thận, chúng bầy tôi chịu phạt, vốn dĩ là do đã làm sai, có liên quan gì tới nàng ấy chứ?"

Trong mắt Hoàn Huyền có tia kinh ngạc chợt lóe qua, ngay sau đó hắn cười nhạt, trái lại nữ thợ săn này cũng thú vị, lấy ban thưởng của hắn để tạo ân tình.

Hắn hơi hợt nói: "Nàng sẵn lòng đưa, người nhận là được.

"

"Vậy lão bộc tạ ban thưởng của điện hạ.

"

"Là nàng cho người, cảm tạ ta làm gì.

" Hoàn Huyền nói.

Cao Mai xem tâm tình của hắn không tồi, tiếp đó nói bóng nói gió: "Vậy lần tới lão bộc hầu hạ điện hạ đến phường Thường An, sẽ nói cảm tạ với Lộc cô nương.

"

Hoàn Huyền liếc nhìn hần không nói lời nào.

Trong lòng Cao Mại đánh trống, hần thấy điện hạ cũng có chút ý tứ đối với Lộc cô nương kia mới cho hần móc nối.

Hoàn Huyền thu hồi ánh mắt, cười nhếch mép nói: "Người rất thiếu tiền à? Mười tấm lụa đã mua được người rồi.

"

Cao Mại thở phào nhẹ nhõm, xem ra hôm nay điện hạ tâm tình xác thật không tồi.

Tuy Hoàn Huyền không trách Cao Mại lảm miêng, cũng không xuôi theo sự dẫn dụ của hần.

Cao Mại lên nói lời đụng chạm, đoán không ra rốt cuộc điện hạ nhà hần có thái độ gì với Lộc cô nương.

!

Bên phía Tề Vương chỉ thưởng lụa, cũng không nói gì khác, Tùy Tùy cũng không thêm để ý, tịnh dưỡng một ngày, hôm sau dậy thật sớm.

Chỉ là không đoán được tình lại càng đau, toàn bộ sưng đỏ lên, khi đi lại sẽ bị chà xát đau rát.

Nàng biết một vài cách trị ngoại thương tốt, nhưng không biết loại thương thế này có thể dùng được hay không, đành phải tạm thời chịu đựng.

Xuân Điều thấy sắc mặt nàng tái nhợt, bước chân nhỏ hơn so với ngày thường, nghĩ một chút liền biết là duyên cớ gì, không khỏi đỏ mặt, do dự nói: "Cô nương có phải bị thương! Hay là tìm một y nữ đến xem thử! "

"Không có việc gì," Tùy Tùy nói, "Ta muốn ra ngoài một chuyến, người giúp ta tìm một bộ xiêm y.

"

Xuân Điều kinh ngạc: "Cô nương muốn đi đâu? Bộ dạng này của người! Ngày mai đi không được sao?"

Tùy Tùy thềm thờ dài, nàng đã hẹn Tư Mã hành quân Đoạn Bắc Sầm hôm nay gặp mặt.

Hắn mai danh ẩn tích xen lẫn trong đội ngũ tùy tùng sứ quân tới kinh thành chúc mừng hôn lễ, ngay trong ngày phải khởi hành, hẹn lại thì phiền toái lại gặp nhiều nguy hiểm, không thể không đến nơi hẹn.

Ai mà biết đêm đó Hoàn Huyền sẽ tới đây, hơn nữa một lần liền lẫn lộn cả nửa đêm.

Đã sớm nghĩ xong cái cớ, Tùy Tùy rũ mắt làm vẻ thẹn thùng: "Nghe người ta nói hôm nay chùa Thanh Long mở Phật cốt xá lợi, đều nói rất linh nghiệm, ta muốn đi cầu phúc.

"

Xuân Điều nhìn dáng vẻ này của nàng, tự nhiên biết "Cầu phúc" là vì ai, không khỏi thềm than, thật là một cô nương gốc nghềch si tình.

"Cô nương cũng phải yêu quý bản thân một chút," nàng nhéo mi nói, "Chùa Thanh Long ở ngoại thành, ngồi xe đến đó mất nửa ngày, cô nương thế này có thể đi sao?"

Tùy Tùy nói: "Hôm ấy trên phố ta nghe người ta nói, gần chùa Thanh Long còn có một chùa Linh Hoa, thức ăn chay làm rất ngon, chúng ta có thể ở đó nghỉ chân một chút, ăn vài món chay rồi trở về, cũng không quá gấp.

"

Đúng là nàng đã hẹn gặp Đoạn Bắc Sầm ở ngôi chùa nhỏ trong núi kia, chủ nhân ngôi chùa đó là người của bọn họ.

Ngôi chùa nhỏ này được xây dựng cách chùa Thanh Long không xa, ngày thường hương khói không nhiều, hôm nay tất cả mọi người chạy đến chùa Thanh Long, nơi đó càng không có người đến thăm.

"Lại là ăn," Xuân Điều dờ khóc dờ cười, "Cô nương không phải đến chỉ để ăn đồ chay đấy chứ."

"

"Nghe bọn họ nói ngon như vậy, ta liền muốn nếm thử."

"

Xuân Điều cũng không thể thật sự ngăn Tù Tù ra cửa — tuy Lộc Tù Tù là ngoại thất, nhưng Tề Vương điện hạ cũng không cấm nàng ra cửa.

Tù Tù lại nói một tiếng với Cao ma ma, Cao ma ma vừa nghe là cầu phúc vì điện hạ nhà bà, liền không nói hai lời, còn cầm một lượng bạc ra nhờ Tù Tù giúp bà thêm chút hương khói cho chùa.

"Người nhiều tạp nham, cô nương nhớ mang mũ sa rèm cho kín."

" Cao ma ma dặn dò xong, rồi đi an bài xe ngựa cùng người và hộ vệ."

.

Chương 16: 16: Tuyệt Đại Giai Nhân

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tính ra Tù Tù ra cửa rất sớm, nhưng đường đi hướng Kim Quang Môn thành Tây vẫn tấp nập người chen chúc, xe ngựa nối đuôi thành hàng.

Liên tiếp mấy ngày trời trong không mưa, bụi đất trên đường bay loạn, người đi đường cưỡi ngựa đều phủ đầy bụi bẩn, Tù Tù ngồi ở trong xe thỉnh thoảng cũng bị bụi bay lên làm sặc một chút.

Do nhiều người, tốc độ của xe ngựa chỉ bằng một nửa ngày thường, từ Sơn Trì Viện đến Kim Quang Môn xóc nảy hơn một canh giờ.

Ra khỏi thành người cũng không ít, cũng may con đường rộng rãi, cuối cùng tốc độ của xe ngựa cũng nhanh hơn một chút.

Tù Tù có dụng ý khác*, nếu đã lấy cớ xem Phật cốt xá lợi, không thể không đến chùa Thanh Long điểm danh**.

(Ji: *gốc 醉翁之意不在酒 - ý của Túy Ông không phải ở rượu, ý không ở trong lời; có dụng ý khác

**Gốc - 应个卯 - Lệ các quan thời xưa làm việc từ giờ "Mão", ý chỉ việc điểm danh.

)

Ngoài cửa chùa, biển người tấp nập, từ xa xa nhìn lại trông như dòng nước lũ trào dâng về hướng cửa đập, người nhìn đến tê dại da đầu.

Tù Tù bị xóc nảy trên xe mất nửa cái mạng, còn phải chịu đựng thân thể không thoải mái, căng da đầu chen chúc vào đám người,

thật sự khổ không nói nổi.

Nàng vẫn là xem nhẹ lòng nhiệt tình thành kính Phật Tổ của dân chúng thành Trường An.

Vất vả lắm mới vào được cửa chùa, Tù Tù ngẩng đầu nhìn Mặt trời, thời điểm hẹn Đoàn Bắc Sầm sắp đến rồi, nàng không dám trì hoãn nữa, lập tức đến chính điện thờ phụng Phật cốt xá lợi.

Trước đại điện chùa Thanh Long rộng rãi nhộn nhịp, cơ hồ chen chúc đến con kiến không thể chui lọt, Linh Lung Thất Bảo Các cách một bức tường lại có một quang cảnh khác.

Chùa Thanh Long được xây dựng dựa vào thế núi, Phật điện Phật các cùng phòng thiền chi chít khắp nơi như sao trên trời, Linh Lung Thất Bảo Các đó là nơi cao nhất trong chùa Thanh Long.

Từ Phật các nhìn xuống có thể thu hết phong cảnh của chùa vào đáy mắt.

Lúc này có mười mấy vương tôn công tử cầm y hoa phục, đai ngọc kim quan ngồi trong Các, vừa nhàn hạ dùng thức ăn chay, vừa nhìn Phật điện phía xa.

Một người trong đó mặc áo gấm hoa văn hoàng gia màu lục, đầu đội Bạch Ngọc quan, eo mang đai Tử Kim, thực sự là Tề Vương Hoàn Huyền.

Chùa Thanh Long mở thịnh hội Phật cốt xá lợi sáu mươi năm một lần, để hậu sùng Phật nhưng không thể đích thân tới, Thái Tử mới vừa thành hôn, nhi tử như hấn đây liền thay bọn họ tới lễ Phật.

Nhóm khách hành hương sớm trước đó đã ùa vào, chiêm ngưỡng Phật cốt và kính hương xong ra ngoài.

Một người khác mặc áo lụa dài khổng tước màu tím, đeo đai Bạch Ngọc, đôi mắt tựa như hồ ly, bàn tay lạnh lẽo cầm một chiếc quạt

bằng ngọc, ngón tay kia trông còn trắng và tinh tế hoàn mỹ hơn cả ngọc, lại là Dự Chương Vương Hoàn Minh Khuê có danh ăn chơi trác táng đứng đầu kinh thành.

Hắn cùng mấy con cháu tông thất xú vị tương đầu* dựa vào lan can, nhìn các nữ tử ra ra vào vào trong chính điện, luôn đánh giá vài câu.

(Ji: *Xú Vị Tương Đầu - 臭味相投 - ngưu tầm ngưu, mã tầm mã; mùi thối hợp nhau; bọn xấu thường chơi chung với nhau, nòi nào vung nấy, mây tầng nào gặp mây tầng đó.)

Ngồi bên cạnh còn có một đồng liêu mặc bạch y, tay cầm bút, viết viết vẽ vẽ trên lụa gấm dựa trên phân phó của Dự Chương Vương.

Một nam tử mặt dài mặc Hồ phục Khổng Tử rách xanh lục, tuổi chừng nhuộc quán nói với Dự Chương Vương: "Những nữ lang này đều mang mũ sa rèm không thấy rõ mặt, loạt mỹ nhân này Tử Ngọc huynh sợ là không dễ chọn ra đâu."

"Lời này của hiền đệ sai rồi," Hoàn Minh Khuê cười dùng quạt xếp khế chỉ lên hai mắt của mình, "Nếu đệ có đôi mắt này của ngu huynh, chỉ cần quét mắt một cái liền tìm ra được tuyệt đại giai nhân."

Nam tử Hồ phục nửa tin nửa ngờ: "Huyền bí vậy sao? Hôm nay Tử Ngọc huynh thấy được mấy tuyệt đại giai nhân rồi?"

Hoàn Minh Khuê "Chẹp" một tiếng: "Mỹ nhân dễ có, nhưng tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành lại khó tìm, nếu tùy tiện tìm cũng có thể thấy, còn gọi gì là tuyệt đại giai nhân chứ?"

"Như thế nào mới tính là khuynh quốc khuynh thành?" Nam tử Hồ phục nổi lên hứng thú, "Tựa như hoa khô Yêu Nguyệt lâu Oánh Châu có tính không?"

Hoàn Minh Khuê lời ít mà ý nhiều: "Dung chi tục phẩn."

"Vậy thiên kim phủ Trương tướng thì sao?" Một người khác nói.

"Vẫn là tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, suốt ngày cười ngây ngô, không thanh tao." Hoàn Minh Khuê nói.

Có người trộm liếc mắt nhìn Tề Vương một cái, thấp giọng nói: "Ta biết có một người, tuyệt đối được xưng với khuynh quốc khuynh thành, ngay cả Tử Ngọc cũng không lấy ra được khuyết điểm nào."

Mọi người vừa nghe liền biết người hấn nói chính là đệ nhất mỹ nhân Trường An Nguyễn Nguyệt Vi, chỉ là ai cũng không dám công khai xoi mói Thái Tử Phi đương triều, huống hồ trong phòng còn có Tề Vương.

Còn Hoàn Minh Khuê lại chỉ hơi cười nhạt "So với danh tiếng lừng lẫy, thật sự khó xứng nổi."

Thanh âm của hấn không nhẹ không nặng, không hề cố tình tránh người, dám xoi mói ý trung nhân của Tề Vương trước mặt hấn, cũng chỉ có Dự Chương Vương không tiếc bừa bãi này.

Nhưng kỳ lạ chính là, bọn họ một người cao ngạo, một người không thể kiềm chế, quan hệ quăng tám sào cũng không tới, nhưng qua lại cá nhân không tệ.

Nếu lời này nói ra từ miệng người khác, Hoàn Huyền có lẽ sẽ không vui, nhưng Hoàn Minh Khuê nói ra, hấn lại lười so đo.

Hoàn Huyền không phản ứng, nhưng một người khác trong phòng lại đứng ngồi không yên, nhảy dựng lên, cười lạnh nói: "Tầm mắt của Dự Chương Vương cao như vậy, e rằng cũng chỉ có thần tiên trên trời mới có thể lọt vào mắt."

Người nói là một thiếu niên tuổi chừng mười sáu mười bảy, mặc áo gấm màu đỏ hoa văn Thù Du, trên vai khoác áo lông chồn trắng xám bạc, sắc mặt trắng đến trong suốt, hơi hiện ra sắc xanh bệnh

trạng, vóc người hảnh không lùn, nhưng vì ốm yếu nên nhìn có chút nhỏ gầy.

Hiển nhiên là hảnh đang tức giận, hơi thở hỗn hển, hai má hiện lên sắc hồng không bình thường.

Loại lời chứa dao giấu kiếm này, nhưng Hoàn Minh Khuê lại không cho là ngang ngược, nâng khóe miệng: "Thế tử tán thưởng, chỉ là tiểu vương ăn ngay nói thật thôi."

Người mới vừa rời là thế tử Triệu Thanh Huy của Võ An công, luận theo thân thích là biểu đệ của Nguyễn Nguyệt Vi, từ nhỏ hảnh đã ngưỡng mộ biểu tỷ, chỉ sợ si tâm đối với Nguyễn Nguyệt Vi so với Tề Vương chỉ có hơn chứ không kém, chẳng qua do hảnh bệnh tật ốm yếu không thường đi đi lại lại, không quen thuộc với vương tôn công tử trong phòng này.

Mọi người đều biết tên ma ốm này tính tình âm trầm cổ quái, cố tình phu thê Võ An công chỉ có một đích tử, liền xem hảnh thành tròng mắt mà sủng ái, nuông chiều đến kiêu căng không hiểu thế sự.

Nếu là người khác có lẽ sẽ cho hảnh chút mặt mũi, nhưng người phú quý nhàn rỗi như Hoàn Minh Khuê sẽ không.

Hảnh có Hoàng thượng chống lưng, lại có gia phụ từng nhường vị trí Thái Tử trước đây, chỉ cần không mơ tưởng ngôi vị Hoàng đế, sắc mặt của ai cũng không cần xem — — hảnh càng càn quấy thiên tử càng yên tâm.

Biết rõ mình đã chọc thiếu niên kia nổi trận lôi đình, hảnh vẫn ngậm cười, thông thả an nhàn phe phẩy quạt xếp.

"Chẳng lẽ trong mắt Dự Chương Vương không có người nào có thể xứng với tuyệt đại giai nhân sao?" Triệu Thanh Huy không buông không tha.

"Vây cũng không đúng," đích thứ tử Đổ nhị lang của Lương Quốc công thường cùng hấn lẫn lộn cười nói, "Tuyệt đại giai nhân chân chính, hấn cũng từng gặp qua một đôi."

"Một đôi sao?" Mọi người nổi lên hứng thú.

Đổ Nhị Lang điềm tĩnh gật đầu: "Là một đôi mẫu thân nữ nhi."

"Là nữ quyền nhà ai thế?" Có người hỏi.

Đổ Nhị Lang cười nói: "Khi đó hấn mới bảy tuổi, nhìn thấy Tiêu phu nhân cùng nữ nhi của Đông An vương phủ ở trong cung, còn kéo tay áo của Tiêu phu nhân, vừa khóc vừa nháo muốn bà hứa gả nữ nhi cho hấn, tiểu cô nương Tiêu gia kia nhỏ hơn hấn hai tuổi còn sút một chiếc răng cửa, mà thiếu chút nữa vắn gãy cánh tay hấn."

Đổ Nhị Lang nhắc tới đoạn giai thoại này tất nhiên là có ý hòa giải, mọi người cười rộ theo.

Mà Triệu thế tử là kẻ không hợp lẽ thường, lạnh lùng nói: "Ta nói là ai, thì ra là Mẫu Dạ Xoa của Tiêu gia, tầm nhìn của Dự Chương Vương chỉ thấy được một điểm nhỏ ấy thôi à."

Tiêu Đồng An nhiều năm sinh sống ở biên quan hiểm yếu, Tiêu phu nhân vì làm con tin mà ở lại kinh thành, còn nữ nhi Tiêu Linh theo phụ thân ở Ngụy Bác, chỉ từng đến kinh thành một lần lúc còn nhỏ.

Ở kinh thành này không nhiều người gặp qua nàng, lúc nàng chiến công hiển hách, liền có nhiều người lan truyền nàng có cơ bắp cuồn cuộn, mặt như măng phu, là một Mẫu Dạ Xoa.

Tiêu Linh vào kinh là chuyện đã mười mấy năm trước, khi đó Triệu thế tử vẫn còn là trẻ sơ sinh trong tã lót, tất nhiên chưa từng thấy mẫu nữ Tiêu phu nhân, nhưng bởi vì Dự Chương Vương xem thường biểu tỳ như nữ thần trong lòng hấn, liền muốn hạ thấp người mà hấn tôn sùng một trận.

Mọi người đều có chút xấu hổ, Đỗ nhị lang đang muốn nói vài lời dí dỏm để giảng hòa, nhưng lại có người lên tiếng trước.

"Người kia đã qua đời, Triệu thế tử gièm pha một người chết như thế, còn là một công thần của Đại Ung," Hoàn Huyền đặt chén trà xuống, lạnh lùng nói, "Võ An Công dạy con chính là như vậy sao?"

Mọi người không dám thở mạnh một tiếng, trong các nhất thời tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Gương mặt chỉ bằng một bàn tay của Triệu thế tử tức khắc căng phồng đỏ bừng, nhưng thân vương có quyền thống lĩnh Thần Dực Quân cũng không phải là kẻ nhàn rỗi như Hoàn Minh Khuê, cho dù hấn có mười cái lá gan cũng không dám giáp mặt chống đối.

Hấn chỉ đành cưỡng chế nén lại ngữ khí kia, ngưng tụ hận ý trong ánh mắt nham hiểm hung ác.

Hấn tự hỏi trên đời không có người nào hiểu biểu tở, trân quý biểu tở hơn hấn, mọi người cứ luôn nói Tề Vương si tình, kỳ thật thì sao? Người trong lòng bị gièm pha, hấn sự bất quan kỷ* không rên lấy một tiếng, ngược lại vì Mẫu Dạ Xoa không chút liên quan mà ra mặt, thật sự buồn cười.

(Ji: *Sự Bất Quan Kỷ - 事不关己 - chuyện không liên quan đến mình)

Triệu Thế tử xem Tề Vương là kẻ thù, hận không thể khiến hấn thiên đao vạn quả, Hoàn Huyền lại lườm liếc mắt nhìn hấn một cái, thu hồi tầm mắt.

Đúng lúc này, người khởi xướng Hoàn Minh Khuê lại nói: "Mới vừa nói tuyệt đại giai nhân có thể gặp nhưng không thể cầu, đây chẳng phải tới một người rồi sao."

Lại quay đầu nói với đám đồng liêu: "Đầu bảng của hôm nay đã chọn được rồi."

Mọi người nghe hẳn nói như vậy, đều nhìn theo hướng quạt xếp mà hẳn chỉ tới.

Chỉ thấy một nữ tử mặc áo Thanh Sam, đầu đội mũ sa rèm đi ra từ Phật đường.

Đỗ Nhị Lang nhìn tỉ mỉ một lúc, xoa cằm: "Ta chỉ nhìn ra được vòng eo của nữ tử đó rất nhỏ, chân rất dài, nhưng không thấy rõ mặt, sao biết có đẹp hay không?"

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Đây là lúc khảo nghiệm nhãn lực rồi."

Hắn dùng quạt xếp chỉ vào thân ảnh váy trắng kia: "Mỹ nhân bình thường nhìn bề ngoài, tuyệt đại giai nhân xem khí chất, các người hãy nhìn dáng người của nữ tử kia, trong cương có nhu, trong nhu lại mềm dẻo, lại xem dáng đi của nàng, không hề có cảm giác dáng vẻ kệnh cớm, cũng không lộ vẻ thô tục khó ưa, gờ tay nhấc chân đều hoàn toàn thướt tha tự nhiên....."

Hoàn Huyền nghe thấy mấy chữ "Trong cương có nhu, trong nhu lại mềm dẻo", không biết làm sao có chút nóng lỗ tai, yết hầu siết chặt, không tự chủ hướng ra ngoài lan can nhìn.

Khoảng cách xa như vậy, đương nhiên không thấy rõ mặt, hướng hồ nữ tử kia còn mang lụa mỏng che mặt.

Nhưng có lẽ giữa hai người từng da thịt thân thiết tồn tại loại cảm ứng nào đó, hẳn vừa nhìn thân ảnh kia liền nhận ra đó là nữ thợ săn.

Hoàn Minh Khuê còn đang thao thao bất tuyệt, mọi người đều không tin ánh mắt hẳn độc như vậy, hẳn cũng bị khiêu khích ham muốn chiến thắng, hưng phấn nói: "Nếu các người không tin, vậy thì đánh cuộc cùng Tiểu Vương, thế nào? Tiền đặt cược tùy vào các người định."

Chúng ta đi đến xem kết quả, nếu đó quả thật là một tuyệt đại giai nhân, thì là các người thua."

Đỗ Nhị Lang nói: "Trong chùa nhiều người như vậy, làm sao tìm đây?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Chung quy nàng phải ra chùa, chúng ta chờ bên đường núi, ôm cây đợi thờ."

Mọi người cũng bị hấn khơi dậy hứng thú: "Thú vị đấy, chúng ta hãy đi xem, đôi mắt này của Tử Ngọc có phải thực sự lợi hại như hấn khoe khoang hay không."

Đang muốn cùng nhau xuống lầu, phía sau lại vang lên một thanh âm lạnh lùng: "Các người đều là tông thất cao quý, lại học mấy tên đấng đồ tử làm càn, còn ra thể thống gì."

Người nói là Tề Vương Hoàn Huyền, thân phận của hấn cao nhất trong đám người ở đây, quyền thế cũng lừng lẫy nhất, hấn đã lên tiếng, trận đánh cuộc này liền không thể tiếp tục rồi.

Hoàn Minh Khuê ai oán nhìn đường đệ: "Nhìn một cái cũng không được sao? Giai nhân như vậy, lần này bỏ lỡ, lần sau không biết còn có thể gặp hay không..."

Hoàn Huyền không trả lời, chỉ lạnh lùng liếc hấn một cái.

Hoàn Minh Khuê biết hôm nay bản thân vô duyên với giai nhân kia, cũng không còn hứng thú ngắm mỹ nhân, hậm hực để đồng liêu thu thập "Mỹ nhân phổ".

.....

Tùy Tùy chiêm ngưỡng Phật cốt, thêm chút hương khói cho nàng và Cao ma ma, xin tặng nhân trong chùa vài bùa hộ mệnh trong túi gấm, rồi vội vàng ra khỏi Phật điện.

Khi bước xuống bậc thềm trước điện, nàng bỗng cảm thấy tựa hồ có người đang nhìn nàng, bước chân dừng một chút, ngẩng đầu nhìn ra phía xa, chỉ thấy ở nơi cao kia có một tòa Phật lâu dựng tựa

vào núi, thấp thoáng trong tầng tầng lớp lớp rừng cây nhuộm sắc thu, cách tấm màn lụa đang buông xuống, có thể thấy mờ hồ vài bóng người.

Nàng gọi một tăng nhân tiếp khách đến, chỉ vào tòa lầu các kia hỏi: " Sư phụ, xin hỏi đó là nơi nào?"

Tăng nhân tiếp khách đáp: "Đó là Lung Linh Thất Bảo Các của tề chùa."

Xuân Điều nổi hứng thú: "Lầu các thật đẹp, nơi đó trái lại rất thanh tịnh, bọn ta có thể đến xem thử không?"

Trên mặt của tăng nhân tiếp khách lộ vẻ khó xử, áy náy nói: "Trong lầu có vài vị thí chủ đang dùng bữa, mảnh viện đó không tiện đặt chân..."

Xuân Điều liền biết có đại quan quý nhân đang ở, nên phong kín toàn bộ mảnh viện kia, bèn có chút tiếc nuối.

Tùy Tuy vỗ vai nàng: "Lần sau lại đến chơi cũng được, chúng ta đi ăn đồ chay đi."

Tuy rằng ngoài miệng Xuân Điều oán trách Tùy Tuy ham ăn, nhưng nữ nhi gia ở tuổi này ai mà chẳng thích ăn thích chơi, nhất thời cũng hào hứng.

Hai người hỏi đường tăng nhân tiếp khách, ra khỏi cửa chùa, vòng ra phía sau, xuyên qua một mảnh rừng anh đào, đi dọc theo đường mòn nhỏ gập ghềnh quanh co hướng lên núi, ước chừng đi tầm một khắc, tiếng ồn ào náo nhiệt phía sau chùa Thanh Long xa dần, biến mất trong tiếng nước róc rách, lại đi thêm một đoạn, liền nghe thấy tiếng chuông hùng hồn xa xăm truyền đến từ nơi sâu trong rừng thu.

Chùa Linh Hoa lớn chỉ như lòng bàn tay, nhiều nhất chỉ có thể tính là một ngôi miếu nhỏ, ẩn sâu trong tùng bách, trái lại có một loại

thanh u khác biệt.

Quả nhiên trong chùa không có khách hành hương, chỉ có một vài người, cũng giống Tuy Tuy và Xuân Điều, đến chùa Thanh Long chiêm ngưỡng Phật cốt xong, rồi thuận đường tới đây dùng chút trà và thức ăn chay.

Tăng nhân tiếp khách đưa hai người đến thiện phòng, bưng điếm tâm cùng vài loại trái cây tươi tới.

Xuân Điều nhìn thử, những món chay đó làm không quá tinh xảo, cầm lên nếm một cái, mùi vị cũng tầm thường, thừa lúc tăng nhân tiếp khách xuống hành lang pha trà, nàng nhăn mũi nói nhỏ: "Thức ăn chay này cũng chẳng ra sao, uống công chúng ta đi thật xa tới đây."

"Coi như ra ngoài đi chơi," Tuy Tuy nhặt một quả hồng vừa lớn vừa đỏ từ chén gốm đưa cho nàng, "Quả hồng này thoạt nhìn không tồi."

Tăng nhân tiếp khách xách một ấm trà đi vào: "Quả hồng này là giống của tệt chùa, ở nơi khác không có quả hồng ngon như vậy đâu.

Hai vị thí chủ có thể nếm thử, nếu thích thì chờ lát nữa mang một rổ về."

Tuy Tuy nói cảm ơn.

Tăng nhân tiếp khách kia gãi đầu, chắp tay hành lễ: "Hai vị thí chủ từ từ dùng, tiểu tăng ra đằng trước, nếu hai vị có chuyện gì, ở trước cửa gọi một tiếng là được."

Dừng một chút lại nói: "Nếu hai vị dùng xong điếm tâm mà muốn nghỉ tạm, có thể đến gian nhà phía đông, bên trong có giường, rất ít có người tới, chăn đệm đều rất sạch sẽ."

Hai người cảm tạ, tăng nhân tiếp khách kia liền lui ra ngoài.

Đợi tiếng bước chân của hã đi xa, Xuân Diệu mới cười nói: "Cô nương thật sự quá đẹp, tiểu sư phụ kia mới vừa rồi đều đỏ mặt, không dám nhìn thẳng mặt của người nữa."

Xem ra là tu hành không tới nơi tới chốn, lục căn không thanh tịnh."

Tùy Tùy cầm quả hồng lên lấp kín miệng nàng.

Quả hồng đúng thật rất ngọt, Xuân Diệu ăn liền hai quả, còn uống hết chén trà đặc, xoa xoa cái bụng đang no nê, ngáp một cái.

Tùy Tùy nói: "Mệt rồi sao?"

Xuân Diệu xoa xoa Thái Dương, thẹn thùng nói: "Không biết làm sao, mới vừa rồi nô tỳ đứng lên có chút choáng váng."

"Tặng nhân tiếp khách kia nói phòng trong có giường, người đi ngủ một lát đi." Tùy Tùy nói.

"Như vậy sao được," Xuân Diệu lại ngáp một cái, lau nước mắt bên khóe mắt, "Nô tỳ phải hầu hạ cô nương."

"Thời gian còn sớm, cũng không vội về," Tùy Tùy nói, "Ta đi dạo trong chùa, không cần người đi cùng đâu."

Xuân Diệu vẫn cho rằng không ổn, nhưng buồn ngủ đến mí mắt đều sụp xuống, chỉ muốn lập tức tìm cái giường để nằm xuống.

Tùy Tùy cười nói: "Hôm nay thức dậy sớm, lại đi đường như thế, mệt thì nghỉ ngơi, Xuân Diệu tỷ tỷ còn khách khí với ta nữa."

Xuân Diệu lại mạnh mẽ chống đỡ một lúc, thật sự không chịu nổi nữa, chỉ phải tạ lỗi rồi vào phòng trong đi ngủ.

Tùy Tùy đợi bên trong truyền ra tiếng ngáy nhẹ nhàng, lúc này mới buông màn, nhẹ nhàng đẩy cửa viện ra.

Vừa ra đến sân, tăng nhân tiếp khách ban nãy liền đến đón, không nói lời nào, chỉ cúi đầu chấp tay hành lễ, lên phía trước dẫn đường.

Tùy Tùy theo hấn đến cánh cửa phía tây ra khỏi chùa, dọc theo đường mòn giữa rừng thông tầm nửa khắc, đến trước một nhà tranh nhỏ của tiều phu.

Tăng nhân tiếp khách kia dừng bước, xoay người, khom mình hành lễ: "Đại tướng quân, mời vào."

Tùy Tùy gật đầu, đẩy cổng tre đi vào, liền có một người từ trong nhà ra nghênh đón.

Người nọ mặc bố y màu xanh lam giặt đến bạc màu, đầu đội khăn màu đen, trang điểm giống như một sĩ tử nghèo túng thi nhiều lần không đậu, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt như hàn tinh* của hấn, sẽ không có ai liên hệ hấn với sự nghèo túng.

Tùy Tùy tháo mũ sa rèm xuống, cười với hấn nói: "Bắc Sầm, dáng vẻ này của huynh không tòi, không làm mấy bài thơ bi thống thì hơi phi lý đấy."

(Ji: *Hàn Tinh - 寒星 - sao lạnh, sao mờ trong đêm đông).

Chương 17: 17: Đoạn Bắc Sầm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đoạn Bắc Sầm là con của người hầu cận Tiêu Yến, sau khi phụ thân hắn chết trận, Tiêu Yến liền nhận hắn làm con nuôi, hắn lớn hơn Tuy Tuy hai tuổi, chẳng những là tâm phúc của nàng, còn là người bạn lớn lên cùng nàng.

Bên ngoài bọn họ là cấp trên cấp dưới, nhưng sâu bên trong lại thân như thủ túc.

Trong mắt Đoạn Bắc Sầm cũng có chút ý cười, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng: "Muội còn có tâm tư nói đùa."

Hắn luôn trầm mặc kiệm lời, nhưng lại rất lo lắng bận lòng, cũng sẽ không nói ra, mọi thiên ngôn vạn ngữ đều nằm trong một tiếng oán trách nhàn nhạt này.

Tùy Tuy hiểu, giao tình nhiều năm của bọn họ, có rất nhiều lời căn bản không cần phải nói ra.

Hai người sóng vai đi đến khu rừng phía sau nhà.

Trong rừng phủ kín lá thông, dẫm lên rất mềm mại, như lớp thảm nhung, ánh mặt trời ngày mùa thu rơi xuống cành lá, thành mảng sáng loang lổ trên thân hai người.

Chim chóc ríu rít trên ngọn cây, xa xa truyền đến tiếng nước chảy róc rách, trong rừng tràn ngập hương thơm mát của lá thông, thanh u yên tĩnh, rất thích hợp để ôn chuyện.

Nhưng hai người lại không có thời gian nói lại chuyện cũ.

Đoạn Bắc Sầm tháo một túi vải mảnh dài từ bên hông xuống, đột nhiên ném về phía nàng: "Ta mang đao của muội đến."

Tùy Tùy ăn ý giờ tay tiếp được.

Nàng mở túi vải ra, rút ra trường đao màu đen được dát bạc, âu yếm xoa vào chuôi kiếm bằng da cá mập, ánh mắt lưu chuyển, dường như đang ôn lại chuyện xưa cùng một người bạn già.

"Leng keng" một tiếng, lưỡi đao lạnh lẽo được rút ra vài tấc, âm thanh như tiếng rỗng ngấm, ánh sáng lạnh giá ánh lên giữa khu rừng âm u.

Nàng không rút đao ra hoàn toàn, ngón tay xoa lên đoạn thân đao lộ ra, rồi thu nó vào vỏ, chuyển lại thành đao về cho Đoạn Bắc Sầm.

"Không giữ bên người sao?"

"Không tiện," Tùy Tùy vẫn nhìn thanh đao của nàng, trong mắt tràn ngập sự luyến tiếc, "Huynh thay ta chăm sóc nó thật tốt."

Giọng điệu này khiến Đoạn Bắc Sầm nhin không được cong khóe miệng.

"Vết thương thế nào?" Hấn hỏi.

Tùy Tùy giật giật vai trái: "Không có trở ngại, nhưng thư thả quá lâu, công phu không bằng trước."

Trong mắt Đoạn Bắc Sầm tràn ngập áy náy: "Đều do thuộc hạ hành sự bất lực, đã tiếp ứng nhầm."

Tùy Tùy cười: "Ai biết tình cờ như vậy, vừa lúc gặp Thần Dực Quân vào núi diệt phi, không trách huynh được."

Dừng một chút nói: "Tình hình Hà Sóc thế nào?"

Đoạn Bắc Sầm nói: "Sau khi vào thu, Hề nhân cùng Khiết Đan xâm phạm biên giới, Tiêu Đồng An đã hạ lệnh chuẩn bị lương thảo, xem ra là vội vã phát binh."

Ta xem ý của hã, hã là muốn thừa dịp thể cục nội bộ Đột Quyết không ổn, nhân cơ hội này đoạt lại Doanh Châu."

Tùy Tùy trầm ngâm nói: "Trận này hã đánh không thắng."

Ánh mắt Đoạn Bắc Sầm khẽ lay động, gật đầu đồng ý: "Hã không có năng lực này."

"Huống hồ cứ đánh tới cũng không thủ được," Tùy Tùy nói, "Không phân được nhiều binh lực đóng giữ như thế."

Mấy nhĩ tử của lão Khả Hãn Đột Quyết vì đoạt vị mà tranh đến tối mảy tối mặt, lúc này chúng ta dĩ dật đãi lao*, ngồi trên núi xem hổ đấu là được, xem ai lộ ra thế tàn thì bí mật lôi kéo một phen.

Chỉ cần Đột Quyết ốc còn không mang nổi mình ốc, Hề và Khiết Đan đều không đáng để sợ hãi."

(Ji: *Dĩ Dật Đãi Lao - 以逸待劳 - đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh.)

Đoạn Bắc Sầm nói: "Chưa hã Tiêu Đồng An không biết, tuy rằng hã tiếp chưởng tam quân, nhưng thái độ triều đình mập mờ, đến bây giờ vẫn chưa chính thức sắc phong, lòng quân không ổn định, Tiết Chất ở một bên như hổ rình mồi, chỉ trực chờ chiếm lấy, trước mắt hã cứ lên lưng cạp khó leo xuống, chỉ có thể mau chóng đánh một trận thắng lớn để phục chúng thôi."

Huống chi trên sa trường đao thương không có mắt, đúng là cơ hội tốt để bài trừ phần tử đối lập, dọn sạch đám cấp dưới.

Tùy Tùy cười nhẹ một tiếng: "Thúc phụ này của ta dẫn binh không được, nhưng rất biết suy nghĩ."

Dừng một chút, nhìn về phía Đoạn Bắc Sầm: "Huynh thấy thế nào?"

Đoạn Bắc Sầm chần chờ một chút: "Tiêu Đổng An khăng khăng phát binh, chẳng qua gấp gáp ắt diệt vong, đến lúc đó hai người cắn xé một trận, thế nào cũng lưỡng bại câu thương, chúng ta có thể ngồi ngư ông đắc lợi."

Hắn nhìn Tùy Tùy thật sâu: "Muội cũng có thể trở về sớm một chút."

Tùy Tùy hơi hơi nhíu mày, ngay sau đó nhoẻn miệng cười: "Sớm muộn gì ta cũng sẽ trở về, không cần dùng máu của tướng sĩ để lót đường."

Ta biết, huynh đang lo lắng người đi trà lạnh*, cứ tiếp tục như thế, chỉ sợ ta cuối cùng không trở về được."

(Ji: *Người Đi Trà Lạnh - 人走茶凉 - thế gian nóng lạnh, ẩn dụ cho sự lạnh lùng và thờ ơ trong tình cảm.)

Dừng một chút nói: "Nhưng nếu về sớm mấy ngày, khiến cho các tướng sĩ chịu chết, ta còn đáng giá để bọn họ đi theo sao?"

Đoạn Bắc Sầm cúi đầu xuống, nàng nói không sai, nàng và Tiêu Đổng An không cùng một hạng người, không phải vì nàng dụng binh như thần, mà là nàng vĩnh viễn sẽ không vì chuyện riêng của bản thân mà xem mạng người như cỏ rác.

Từ trước đến nay nàng không đánh những trận không cần thiết, không đổ máu nếu không cần thiết, Đoạn Bắc Sầm ở trong quân mới hiểu rõ một vị tướng quân có thể làm được điểm này khó đến mức nào.

Hắn quỳ một gối, ôm quyền hành lễ: "Thuộc hạ hổ thẹn."

Tùy Tùy vội đỡ hắn lên: "Huynh suy nghĩ cho ta, sao ta có thể trách huynh."

Hiện tại Tiêu Đổng An rất tin nhiệm huynh, hấn chí lớn nhưng tài mọn, ý chí không kiên định, rất dễ bị người thân tin chi phối, huynh nhất định phải tìm mọi cách khuyên hấn, đừng để hấn xuất binh.

Hai mươi vạn tướng sĩ ở biên quan của ta đều dựa vào huynh rồi."

Đoạn Bắc Sầm nghiêm nghị nói: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Tùy Tùy cười nói: "Nơi đây không có người khác, một câu lại một chữ thuộc hạ, xa lạ quá."

Nụ cười này của nàng thực sự tươi đẹp, phản chiếu lên từng bách xanh biếc, phảng phất như hoa rừng mới chớm nở.

Đoạn Bắc Sầm bỗng nhiên để ý đến váy nàng mặc hôm nay, hình như có chỗ nào khác.

Hấn hoảng hốt một chút, then thùng quay mặt qua chỗ khác.

Hấn tự giác động tác đột ngột, càng thêm lúng túng xấu hổ, liền nhìn hết sức chăm chú vào một quả thông chín trên cành, tựa hồ đang nghiên cứu sự sinh trưởng thú vị của nó.

Tùy Tùy nhìn rõ, ánh mắt hơi chuyển động.

Nét mặt Đoạn Bắc Sầm nhanh chóng khôi phục bình thường, chỉ là trên khuôn mặt tuấn tú như được chạm trổ với đường nét riêng biệt còn lưu lại một tầng đỏ ửng không rõ ràng.

Tùy Tùy nhìn bóng mặt trời trên vách núi đá, nói với Đoạn Bắc Sầm: "Thời gian không còn sớm, huynh hồi dịch quán sớm một chút, miễn cho người khác sinh nghi."

Đoạn Bắc Sầm gật đầu, hai người theo đường cũ mà về.

Lẳng lẳng đi một hồi, Đoạn Bắc Sầm bỗng nhiên nói: "Chuyện của Tiên Thái Tử, muội còn đang tra sao?"

Tùy Tuy hơi giật mình, ngay sau đó nói: "Đúng vậy."

"Có manh mối không?"

Tùy Tuy lắc đầu.

Đoạn Bắc Sầm muốn nói lại thôi, chung quy vẫn nói: "Muội có từng nghĩ tới, có lẽ cũng không có nội tình gì, chân tướng chỉ là thế."

"Từng nghĩ tới," Tùy Tuy nói, "Nhưng ta không tin."

Đoạn Bắc Sầm khẽ nhíu mày: "Đã qua lâu như vậy, muội vẫn chưa buông xuống được sao?"

Tùy Tuy cười, nhưng nụ cười kia lại có chút bi thương, như tia nắng hoàng hôn cuối cùng trên nền tuyết ngày đông.

Đoạn Bắc Sầm không nhiều lời nữa, nụ cười đó chính là đáp án.

Hai người sắp đến bên mép rừng thông, cổng chùa Linh Hoa cổ xưa cách đó không xa, Đoạn Bắc Sầm dừng bước, lấy hết can đảm nói: "Kinh thành là nơi thị phi, muội không cần ở lại nơi này, ta có thể an bài....."

Tùy Tuy nói: "Ta ở lại Trường An cũng không đơn thuần chỉ vì tra chuyện của Hoàn Diệp."

Đoạn Bắc Sầm giương lông mày.

"Tiêu Đồng An yếu đuối vô năng, ở trong quân vốn dĩ không hề có uy tín, nếu không có người ủng hộ trong bóng tối, cho hẳn mượn một trăm lá gan cũng không dám lên bần tên sau lưng ta."

Đoạn Bắc Sầm trầm ngâm một lát rồi nói: "Muội là nói....."

Tùy Tuy gật đầu: "Ta hoài nghi đằng sau việc này chính là hoàng đế, Tiêu Đồng An chỉ là con rối."

Hoàng thượng không thể so với tiên đế tầm thường vô năng yếu hèn, cho dù không chiếm được Hà Sóc, hãn cũng sẽ không ngồi xem chư hầu lấy một tay che trời giống phụ tổ.

Nếu hãn có thể lắng xuống tâm tư, dùng mấy chục năm, đến hai ba thế hệ, chậm rãi trù tính, thận trọng từng bước, thế lực của các phiên trấn suy yếu đã ở trong tầm tay, thu hồi chư trấn Hà Bắc về triều đình một lần nữa cũng không phải không có khả năng — — rốt cuộc Hoàn thị hay Đại Ung chính sóc*, chỉ cần không đến bước dân chúng lầm than, lòng dân vẫn luôn hướng về hoàng thất.

(Ji: *Chính sóc - 正朔 - Lịch mới được ban hành bởi các hoàng đế mới thành lập trong sự thay đổi của các triều đại ở thời cổ đại, sau này đề cập đến lịch nói chung.)

Nhưng Hoàng đế không chờ kịp, hãn phải làm chủ của Đại Ung hưng thịnh, lưu lại danh tiếng lẫy lừng đậm nét trên sử sách.

Người một khi gấp, liền thiếu kiên nhẫn, rất dễ bị dục vọng thôi thúc dồn ép hành động mạo hiểm, hồ đồ.

Như việc chọn con rối Tiêu Đồng An được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, đã định trước thua hết cả ván cờ.

Tùy Tùy nói tiếp: "Nếu ta đoán không sai, triều đình sở dĩ chậm chạp không sắc phong cho Tiêu Đồng An, là có chuyện nào đó còn chưa bàn luận thỏa đáng.

Sắp tới có lẽ triều đình sẽ có động tác tiếp theo."

Nàng dừng một chút: "Chúng ta ở biên quan xa xôi, đối với thế lực trong triều rắc rối phức tạp không mấy rõ ràng, đúng lúc nhân cơ hội này chính lý rõ ràng, xem có nhược điểm có thể lợi dụng hay không."

Đoạn Bắc Sầm trầm mặc một lúc, khẽ thở dài: "Muội cẩn thận một chút."

Đọc thêm nhiều truyện ở == TRUMt ruyeЛ.

VI ==

Tùy Tuy gật đầu: "Ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Không có người nghĩ ta dám đến Trường An, càng không nghĩ đến ta ở biệt viện của Tề Vương."

Chuyện của nàng cùng Tề Vương đương nhiên không giấu được Đoạn Bắc Sầm, Tùy Tuy cũng không muốn giấu giếm.

Đoạn Bắc Sầm cũng biết câu chuyện xưa kinh thiên động địa của Hoàn Huyền cùng Nguyễn Nguyệt Vi.

Hai hàng mày kiếm thon dài của hắn nhíu đến cơ hồ thắt chặt lại: "Muội không cần...!Ủy khuất bản thân như vậy."

Tùy Tuy cười nói: "Huynh yên tâm, ta ủy khuất ai cũng sẽ không ủy khuất bản thân."

Đoạn Bắc Sầm im lặng.

Tùy Tuy nói: "Chỉ là mỗi người lấy thứ mình mong muốn mà thôi, Tề Vương không tồi, trước mắt ta không có gì không hài lòng với hắn."

Ý của lời này là nếu ngày nào đó không hài lòng, tùy thời có thể dứt khoát rời đi.

Ngữ điệu của nàng nhẹ nhàng, tựa như đường đường là Tề Vương cũng chỉ là trò tiêu khiển mà nàng dùng để vui đùa giải buồn.

Nhưng Đoạn Bắc Sầm lại không thể yên tâm, Tề Vương rất giống Tiên Thái Tử, hắn sớm đã nghe được phần nào.

Nhưng hắn cũng hiểu, mình không có quyền xen vào chuyện riêng của nàng, chuyện mà nàng nhận định cũng không ai có thể

khuyên.

Hắn im lặng hồi lâu, chỉ nói: "Nếu Tề Vương tham gia vào chuyện của Tiên Thái Tử..."

Trên Tề Vương còn có một đích huynh, vị trí Thái Tử thế nào đều không tới phiên hắn, huống hồ bốn năm trước hắn không hề có căn cơ trong văn thần võ tướng, cũng không được Hoàng đế coi trọng, lẽ ra không có động cơ, nhưng chuyện gì cũng có vạn nhất.

Tùy Tùy không chút mảy may do dự, nhàn nhạt nói: "Vậy thì ta sẽ đích thân ra tay giết hắn."

Đoạn Bắc Sầm nhìn vẻ mặt của nàng liền biết nàng đang nói thật, nhất thời không nói gì, sau một lúc lâu mới nói: "Muội cẩn thận một chút, có chuyện gì truyền thư cho ta."

"Được."

"Mùng sáu ta phải rời kinh, có chuyện gì cần ta làm không?" Tới lúc từ biệt, Đoạn Bắc Sầm nói.

Tùy Tùy lắc đầu, sau đó ánh mắt lay động: "Đúng rồi, huynh giúp ta tìm một loại dược tránh thai của Tây Vực."

Đó là bí dược của Tây Vực, viên thuốc khoảng tầm một hạt đậu đỏ, đặt trong rốn có thể bảo đảm vạn vô nhất thất, nàng không thể hoàn toàn yên tâm với thuốc tránh thai của Tề Vương phủ, thêm một sự bảo đảm chắc chắn mới có thể kê cao gối mà ngủ.

Việc này cũng không phải nhất định là Đoạn Bắc Sầm đi làm, nàng cố ý nói ra, chẳng qua là để giải quyết dứt khoát, chặt đứt hết thủy tình ý mà hắn có.

Ánh mắt Đoạn Bắc Sầm phức tạp, sau một lúc lâu muốn nói lại thôi, gật đầu "Được, ta bảo người đưa đến cửa hàng sơn phấn, qua hai tuần nữa muội đến lấy."

Chương 18: 18: Nữ Hồng

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Tù Tù trở lại thiền viện, tác dụng của thuốc trong trà dần dần qua đi, Xuân Điều chậm rãi tỉnh lại, nhìn thoáng qua sắc trời, giật nảy mình: "Ồi, mặt trời đã ngả về tây, nếu không quay về cửa thành sẽ đóng lại đấy."

Nói rồi vội vàng bò dậy sắp xếp lại chăn đệm.

Tù Tù nói: "Không vội, ta đã xem canh giờ, vẫn còn kịp."

Hai người ra sân, tìm tăng nhân tiếp khách kia trả tiền trà bánh, tăng nhân bung một ổ quả hồng tới, nói với Tù Tù: "Tiểu tăng thấy hai vị thí chủ thích ăn quả hồng, hái một ổ để thí chủ mang về, hai vị chớ ghét bỏ."

Tù Tù nói "Su phụ quá khách khí rồi."

Tăng nhân tiếp khách nói: "Tệ chùa ít có người tới, trong rừng phía sau có nhiều quả hồng, ăn cũng không hết."

Tù Tù nháy mắt với hắn, cười tiếp nhận: "Vậy thì đa tạ sư phụ."

Hai má tăng nhân đỏ lên, vẻ mặt có chút nơm nớp lo sợ, cúi đầu không dám nhìn nàng.

Xuân Điều nhận lấy ổ từ trong tay Tù Tù, hai người chủ tứ từ biệt tăng nhân tiếp khách kia, rồi rời khỏi cổng chùa.

Tăng nhân tiếp khách kia đứng ngoài cổng hồi lâu, cho đến khi hai người biến mất ở cuối tầm mắt, mới cúi đầu xuống.

Lúc vào thành đã chạng vạng, trong tiếng trống chiều hôm vang dội của thành Trường An, xe ngựa lộc cộc chạy về phía Nam thành.

Trở lại Sơn Trì Viện, trời đã tối hẳn, trên hành lang đã thấp đèn lồng.

Cao ma ma nói: "Sao đi lâu như vậy?"

Xuân Điều có chút ngỡ ngàng, Tùy Tùy nói: "Bọn ta ăn chút cơm chay, ta hơi mệt nên ngủ một giấc."

Xuân Điều cười, chỉ rối trong tay: "Bọn ta mang theo quả hồng trở về, ma ma nếm thử."

Không đánh người đang cười, Cao ma ma bĩu môi, không tiếp tục tóm chặt không buông, vừa chuẩn bị cơm canh, vừa lái nhai hỏi sự sôi nổi của hội Phật.

Tùy Tùy rửa sạch mặt mày, thay xiêm y, lấy bùa bình an cầu được trong chùa đưa cho Cao ma ma.

Cao ma ma nói: "Có thay điện hạ cầu chưa?"

Tùy Tùy trên danh nghĩa là đi cầu phúc thay Hoàn Huyền, đương nhiên có phần của hẳn.

Nàng móc ra đưa cho Cao ma ma xem, cái này cũng không có gì khác với cái bên cạnh, chẳng qua là dùng vải lụa màu xám bạc.

Cao ma ma lật xem túi lụa nhỏ, ghét bỏ nhãn mày: "Người cứ như vậy tặng cho điện hạ sao?"

Tùy Tùy kinh ngạc nói: "Nếu không thì sao?"

Cao ma ma liếc nàng một cái, có chút hận sắt không thành thép, muốn nói nữ tử này, quyến rũ thì quyến rũ thật, nhưng tựa hồ trời sinh thiếu gân cốt, không biết làm sao khiến người khác vui vẻ, dường như từ lúc bắt đầu không hề có ý lấy lòng người khác.

Lão ma ma "Chặc" một tiếng: "Điện hạ không bao giờ dùng đồ may vá bên ngoài."

Tùy Tuy nói: "Vậy làm phiền ma ma đổi một cái túi khác bỏ vào cho điện hạ."

Quả thực Cao ma ma muốn mở đầu của nữ tử này ra, xem thử bên trong có đặc hay không.

Bà không mong nàng tự biết lĩnh ngộ, gợn gàng dứt khoát nói: "Chi bằng cô cô nương mình thêu một cái, mới thể hiện được tâm ý."

Tùy Tuy nói: "Ta không biết thêu thùa may vá."

Lời nàng nói là thật, từ lúc ba bốn tuổi nàng đã bị đưa đến biên quan sống cùng phụ thân, mẫu thân lưu lại kinh thành làm con tin, bên người không có nữ trưởng bối.

Ma ma được phụ thân nàng chỉ thị, mọi việc đều không dám trói buộc nàng, tiểu cô nương nhà khác đến tuổi cầm kim chỉ, nàng lại cầm cung tiễn nhỏ cùng đao kiếm sắc bén.

"Không biết có thể học, lão nô có thể dạy cô nương." Cao ma ma nói, theo bà thấy, nữ tử không biết nữ hồng*, giống như người không biết dùng đũa ăn cơm, đều là chuyện khó có thể lý giải.

(Ji: *Nữ hồng - 女红 - Nữ công, thuật ngữ dùng để chỉ công việc may vá, dệt vải, thêu thùa, may vá và các công việc khác do phụ nữ làm và thành phẩm của những công việc này ở thời cổ đại #Baidu)

Thật ra Tùy Tuy không bài xích nữ hồng, bởi vì từ nhỏ không cơ hội cầm kim chỉ, nhìn tiểu cô nương khác may vá khéo léo, còn có chút ghen tị — — thậm chí nàng từng nghĩ tới sẽ mặc giá y tự mình thêu xuất hiện trước mặt người kia.

Nàng gật đầu: "Vậy làm phiền ma ma."

Sáng tinh mơ hôm sau, Cao ma ma ôm mấy quyển trục tới tìm nàng từ sớm, bày ra toàn bộ loại bản vẽ hoa văn thêu thùa.

Tùy Tùy tương đối hiểu bản thân, chọn hoa văn trúc điệp đơn giản.

Cao ma ma giúp nàng phối vải lụa Thủy Ba màu xám khói làm nền, tay cầm tay dạy nàng làm sao luồn chỉ, làm sao bắt đầu, di chuyển kim khâu thế nào.

Tùy Tùy nghe rất cẩn thận, học cũng rất nghiêm túc.

Nàng cầm vải căng thêu* ngồi dưới hành lang, chậm rãi xe chỉ luồn kim, tâm trí không ngừng hiện ra đôi mắt mỉm cười ôn nhu kia, không khỏi sinh ra chút ảo giác mơ hồ, sợi tơ trên tay phảng phất cũng biến thành từng sợi tưởng niệm.

Cao ma ma nhìn một bên, thấy nàng hơi cúi đầu, mím chặt môi, xe chỉ luồn kim chuyên chú nhưng vụng về, đôi mắt đẹp chậm rãi chảy xuôi tình ý, trong lòng bất giác có chút hụt hẫng.

Tuy nữ thợ săn này sinh ra rất dụ hoặc, khoảng thời gian này xem ra thật sự an phận thủ thường, điều quan trọng nhất là thật sự một lòng say mê đối với Tề Vương điện hạ, giấu cũng không giấu được.

Nhưng phàm là nữ nhi của một nhà tốt, có thể vào vương phủ làm trác phi, đời này cũng coi như có chỗ dựa rồi.

Chỉ tiếc thân phận nàng thấp kém, lại có được dáng vẻ thiên tư quốc sắc này, chủ mẫu tương lai thật sự có thể bao dung người như vậy sao?

Nếu Vương phi không muốn nàng nhập phủ, Tề Vương điện hạ sẽ vì một thế thân mà cắm chiếc gai trong lòng tân nương sao?

Không biết chừng sẽ đưa chút tiền rồi đuổi ra ngoài.

Nghĩ như thế, Cao ma ma lại thêm vài phần thương tiếc nàng.

Tùy Tuy không biết trong phút chốc mà Cao ma ma đã biên đạo ra kết cục thê thảm của nàng xong cả rồi, chỉ hết sức chăm chú thêu túi thơm.

Nàng không tính là khéo léo trong việc may vá, cũng không tính là quá ngốc, nhưng dù sao cũng mới bắt đầu học, thêu hồng ba mảnh lụa, mất trọn hai ngày, bụi trúc điệp kia mới miễn cưỡng giống một chút.

Ánh mắt của Cao ma ma rất khó chiều, khả năng thêu của Tùy Tuy tất nhiên không thể lọt vào mắt bà, dù nàng thật sự thêu tốt, điện hạ cũng sẽ không đeo trên người.

Trên người hấn vĩnh viễn chỉ đeo một túi thơm cũ bên mình, vài hoa sen tôn quý màu xanh thẫm đã giặt đến hóa trắng, một góc thêu hải đường bằng chỉ bạc, chỉ bạc bị cọ sát nên bị đứt mấy sợi, nhưng vẫn có thể nhìn ra đường may tinh tế.

Người cùng người không thể so sánh, có người trời sinh đã ở trên mây, là khuê tú thế gia chúng tinh cùng nguyệt, có người lại bơ vơ không nơi cô nương, tiền đồ chưa biết, không tốt hơn tư liễu bèo dạt bao nhiêu.

Cao ma ma thầm thở dài: "Cứ như vậy đi, điện hạ biết cô nương có phần tâm này là được.

Người cất túi thơm này đi, chờ ngày nào điện hạ rảnh rỗi đến đây, liền tặng cho người."

Tùy Tuy cất bùa hộ mệnh vào túi thơm, Cao ma ma lại giúp nàng lấy một ít hương phấn bỏ vào, Tùy Tuy phân biệt ra, hương phấn kia cùng mùi hương đêm da thịt thân cận trong viện Thanh Hàm mà Cao ma ma thay nàng xông y phục đó, đều gần như nhau.

Nàng nghe nói Nguyễn Nguyệt Vi giỏi nhất là điều chế hương, nàng điều chế ra "Hương hải đường dưới ánh trăng", nghe nói trăm lượng hoàng kim được một vài hương, còn không có nơi cầu.

Nguồn gốc của hương này, không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

Tùy Tuy cất túi thơm vào hộp trang sức, không nhìn lại một cái.

Từ ngày ấy lại qua một tuần, túi thơm này của Tùy Tuy luôn không có cơ hội đưa ra.

Dường như Hoàn Huyền đã quên có người như nàng, không còn đến Sơn Trì Viện nữa.

Cao ma ma an ủi nàng: "Điện hạ đi lại giữa trong cung và trong phủ, không rảnh lo bên này cũng phải."

Đương nhiên lời này là cái cớ để lừa nàng, nếu có tâm thì không đến mức mười ngày nửa tháng không lấy ra nổi thời gian để đến đây một chuyến, nếu thật sự ngại đường xa cũng có thể triệu nàng đến vương phủ hầu hạ.

Hoàn Huyền không tới, lời giải thích duy nhất chính là hẳn không muốn tới, không nguyện ý tới.

Còn vì sao không muốn tới, có đến trăm ngàn loại lý do, nhưng kết quả chỉ có một — — hồ mị tử Lộc Tùy Tuy này đàm hoa nhất hiện*, mới vừa thừa sủng lập tức thất sủng rồi.

(Ji: *Đàm Hoa Nhất Hiện - 昙花一现 - phù dung sớm nở tối tàn; hoa quỳnh sớm nở tối tàn; hiển hách nhất thời; oanh liệt một thời)

Cao ma ma một bên đồng cảm với Tùy Tuy, một bên lại âm thầm vui mừng, dù sao điện hạ nhà bọn họ cũng là long câu phượng sồ, không phải đám con cháu ăn chơi trác táng, thấy sắc đẹp liền đi không nổi kia.

Bởi vì Tề Vương điện hạ trái tim sắt đá, Cao ma ma nhìn Lộc Tuy Tuy "dụ hoặc" này cũng thuận mắt hơn rất nhiều, cách vài bữa còn phân phó nhà bếp hầm chút canh bổ dưỡng cho nàng dưỡng thân, trái lại chăm nàng đến sắc mặt hồng nhuận, làn da sáng như tuyết, càng thêm yêu kiều xinh đẹp.

Xuân Điều lại gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Thật vất vả chờ đến lúc mây tan thấy trăng sáng, ai biết ánh trăng chỉ lộ đầu ra, rồi lại ẩn vào mây.

Nàng như vậy ngược lại còn không bằng chưa thị tẩm, dù sao cũng giữ lại được tẩm thân hoàn bích, tương lai ra khỏi phủ này, gả chồng cũng thuận lợi.

Lại nhớ đến Lộc Tuy Tuy vung tay quá trán, tẩu tán hai rương lụa gấm, nàng càng thịt đau như cắt.

Xuân Điều nóng nảy sốt ruột, nhưng cuộc sống của Lộc Tuy Tuy lại vui vẻ thoải mái, cũng không biết là trầm ổn hay vô tâm vô phé.

Nàng dưỡng thương xong liền khôi phục thói quen ban đầu, mỗi ngày thức dậy từ sáng tinh mơ, đi lang thang trong vườn, gần đây thời gian nàng ở trong rừng càng lúc càng dài, cũng không biết đang nghiên cứu cái gì.

Chỉ là mỗi lần nàng đều sẽ hái một chút rau dại nấm rừng trở về.

Nàng sống rất tốt, tính tình lạnh nhạt, mặc dù thất sủng, cũng không ai ủy khuất nàng.

Trái lại, bởi vì nàng hào phóng chia rương lụa kia, mọi người đều nói nàng có nghĩa khí, sẵn lòng thoải mái với nàng về những việc không ảnh hưởng đến đại cục.

Ngay cả sau này Hoàn Huyền không bao giờ tới Sơn Trì Viện nữa, cuộc sống của nàng cũng sẽ không quá gian nan.

.....

Bỗng nhiên vào tháng 11.

Một ngày này, Hoàn Huyền dùng bữa tối cùng phụ hoàng ở trong cung, trở về phủ.

Cao Mai dựa theo thường lệ trình sổ sách tháng trước cho hấn xem qua.

Hấn đương nhiên sẽ không tự mình hỏi chi tiết của việc vặt, chỉ quét mắt sơ lược một cái, không có xuất nhập gì lớn là được.

Nhưng lần này, hấn lại phá lệ hỏi câu: "Khoản mục của Thường An phòng đâu?"

Thường An phòng, tất nhiên chính là Sơn Trì Viện của Thường An phòng.

Đó chẳng qua là một viên trạch để hoang nhiều năm, không có sản xuất, không có thu nhập, trước mắt tuy đã thêm vài người, chi tiêu còn không sánh bằng con số lẻ của vương phủ.

Tề Vương điện hạ hỏi sổ sách, đương nhiên có dụng ý khác.

Cao Mai vỗ trán: "Xem trí nhớ của lão nô này, sao lại để sót sổ sách của Sơn Trì Viện chứ, lão nô đây liền bảo người đi lấy."

Hoàn Huyền "Ừm" một tiếng, hơi rũ mí mắt, tùy tiện lật sổ sách, tựa như lơ đãng nói: "Bên kia gần đây thế nào?"

Cao Mai nghe huyền ca mà biết nhã ý*, nhưng không dám tùy tiện nhắc tới Lộc Tùy Tùy: "Hôm trước Phúc bá tới đưa sổ sách, lão nô thuận miệng hỏi thử, Cao ma ma ở nơi đó khá tốt, ngược lại thanh nhàn hơn trong phủ này, thân thể cũng khỏe mạnh."

(Ji: *Nghe huyền ca biết nhã ý - 闻弦歌而知雅意 - Phép ẩn dụ giỏi suy luận, suy ra ý nghĩa và có thể hiểu những gì một người muốn

diễn đạt, ngay cả khi người nói chỉ nói một cách hời hợt.)

Hoàn Huyền như cũ cúi đầu xem sổ sách: "Không tồi.

Còn những người khác?"

Cao Mai nói: "Điện hạ nói là Lộc cô nương sao?"

Hoàn Huyền nâng mí mắt, lạnh lùng liếc hẩn một cái.

Cao Mai vội nói: "Lộc cô nương cũng bình an vô sự, nghe nói hôm pháp hội Phật cốt xá lợi của chùa Thanh Long, Lộc cô nương còn đặc biệt ra ngoài thành thay điện hạ bái Phật cầu phúc đấy."

Hoàn Huyền ngừng ngón tay, nữ tử ngày đó trông thấy từ trên Phật lâu, quả nhiên là nữ thợ săn kia.

Cao Mai cẩn thận nói: "Kỳ thật Lộc cô nương cũng là người có tâm...! Nếu lão nô nhớ không lầm, pháp hội chùa Thanh Long là ngày mười bảy đó?"

Hoàn Huyền khẽ hừ một tiếng, nhưng không phản bác.

Mười bảy, cũng chính là ngày thứ hai sau khi bọn họ chung chăn gối.

Hẩn nhớ tới vết máu loang lổ trên màu áo tuyết trắng của nàng ngày ấy, còn có sắc mặt tái nhợt tiều tụy sáng sớm hôm sau, trong lòng có chút không thoải mái.

Hẩn khép lại sổ sách, néo mi tâm.

Cao Mai nói: "Nghe Cao ma ma nói, Lộc cô nương thay điện hạ cầu bùa bình an, chắc hẳn ngóng trông có thể tặng cho điện hạ đấy."

"Ừm." Hoàn Huyền nói.

Cao Mai sợ hiểu sai ý, mong mỏi chờ chỉ thị tiếp theo.

Hoàn Huyền lạnh lẽo liếc hẳn một cái.

Cao Mai vội nói: "Lão nô đây liền đi chuẩn bị xe."

.....

Lúc xe ngựa của Hoàn Huyền đến Sơn Trì Uyển đã là đêm khuya.

Tùy Tuy không đoán được Tề Vương điện hạ đột nhiên đại giá quang lâm, đi ngủ sớm như ngày thường, lúc này chính là lúc ngủ say nhất, lại bị Xuân Điều đột nhiên lay tỉnh.

Tùy Tuy mở đôi mắt đang nhập nhèm, vừa nghĩ liền biết chắc là Hoàn Huyền lại tới nữa.

Bất luận là ai trong đêm đông bị người khác kéo dậy từ ổ chăn đều không cảm thấy dễ chịu, nhưng Tùy Tuy lại không có cái kính gì, nghĩ đến gương mặt kia của Hoàn Huyền, nóng nảy gì đó của nàng cũng tiêu tan.

Cao ma ma giúp nàng trang điểm chải chuốt theo thường lệ.

Thoáng nhìn ánh mắt khát khao của nàng từ trong gương đồng, trái tim lão ma ma mềm nhũn, buông chì kẻ mào xuống, nói: "Đêm hôm khuya khoắt cũng không cần vẽ, đừng để điện hạ chờ lâu."

Tùy Tuy gật đầu: "Được."

Cao ma ma thềm thờ dài, thật là một người si tâm đáng thương, nếu nàng biết điện hạ chịu liếc nhìn nàng một cái đều là vì Nguyễn Nguyệt Vi, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Thay xiêm y tiên khí phiêu dật, Tùy Tuy khoác áo choàng xanh mềm mại lên người, rồi đến Thanh Hàm viện.

Đến cửa phòng ngủ của Hoàn Huyền, nàng cởi áo khoác trên người giao cho tỳ nữ canh cửa, mặc y phục bằng vải mỏng vào trong phòng.

Trong phòng ngủ của Hoàn Huyền buông xuống màn trướng, ngọn đèn dầu u ám, hương thơm quen thuộc kia lượn lờ bốc lên từ lư hương hình thú bằng vàng bên giường, tới cửa đã không còn rõ ràng, càng có vẻ thanh u xa xăm, lộ ra ý lạnh cao ngạo.

Nàng hành lễ từ phía xa: "Dân nữ bái kiến điện hạ, điện hạ vạn phúc."

Bóng người sau bình phong lưu ly hơi động, truyền đến thanh âm trầm thấp của nam tử: "Lại đây."

Tùy Tùy tiến lên, vòng qua bình phong lưu ly trước giường.

Hoàn Huyền nương theo ánh nến đánh giá nàng, chỉ thấy nàng chải búi tóc Vọng Tiên*.

Mang một hoa trâm hải đường chỉ bạc, trên người mặc một bộ y phục tay áo rộng mỏng nhẹ màu hoa anh đào, phía dưới là váy thạch lựu, dải lụa Hà Ảnh sa như sương khói rớt xuống khỏi vai nàng, lộ ra làn da như ngọc cùng núi đồi đủ đầy.

Đường nét của đôi chân thon dài thẳng tắp ẩn hiện dưới lớp váy theo nàng chậm chậm tiến lên, vòng eo có vẻ như một tay có thể ôm hết.

Rõ ràng xiêm y đều là kiểu dáng Nguyễn Nguyệt Vi vẫn thường mặc, nhưng dáng người của nàng quá quyến rũ, xiêm y mặc trên người thế gia khuê tú Nguyễn Nguyệt Vi là thanh nhã tuyệt trần, mặc trên người nàng, lại như vũng bùn trong đầm nước ở núi rừng cấm đỗ nam nhân đi vào, tinh xảo mịn hoặc đến tận xương tủy.

Hôm nay Cao ma ma tâm huyết dâng trào, bắt chước Thọ Dương công chúa trang điểm bằng hoa mai, dùng chu sa điểm óa hải đường trên trán nàng, càng thêm vài phần yêu dã.

Nàng trước sau không học được kiểu gót sen nhẹ nhàng như khuê tú yếu điệu, dáng đi vẫn tùy tính tự nhiên như cũ, giống một con báo đang hài lòng.

Nhưng hai tròng mắt trong suốt của nàng lại không hề mờ mịt, hệt như một con nai ôn hòa thuần hậu, không hề biết lưỡi dao sắc bén của thợ săn tàn ác đã ra khỏi vỏ.

Nữ yêu trong rừng núi, có phải cũng dùng ánh mắt trong vắt như vậy để dụ bắt nam nhân hay không?

Hoàn Huyền không uống rượu, nhưng trong lồng ngực lại giống như có rượu mạnh đang thiêu đốt, yết hầu của hắn siết chặt từng đợt, hô hấp hỗn loạn.

Hắn nhớ rõ sự mềm mại dưới lớp y phục bằng vải mỏng kia.

Hướng chi nàng còn có gương mặt khiến hắn ngày đêm thương nhớ trong ba năm qua.

Hoàn Huyền bắt giác căng cứng sống lưng.

Tùy Tùy đến bên cạnh giường, cách Hoàn Huyền ba bước, không tiến lên phía trước nữa.

Hai lần gặp trước đều là sau khi say rượu, lúc này lại là hoàn toàn thanh tỉnh, không có men say che mắt, không khỏi có chút xấu hổ.

Hoàn Huyền háng giọng, nhìn nàng một cách trịch thượng, lạnh lùng nói: "Ngày hôm trước ngươi đến chùa Thanh Long sao?".

Chương 19: 19: Đánh Cờ Ngày Mưa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy không biết vì sao hấn đột nhiên quan tâm điều này, nén hồ nghi trong lòng, đáp một tiếng: "Đúng vậy".

"Đi làm gì?" Tề Vương lại hỏi.

Âm điệu của hấn bình đạm, không nghe ra tâm tư gì, trên mặt cũng không hề có chút gợn sóng, khiến người khác không thể nào phán đoán được suy nghĩ của hấn.

Tùy Tuy trung thực trả lời: "Hồi bẩm điện hạ, đi cầu phúc."

"

Hoàn Huyền không nói lời nào, chỉ liếc nhìn nàng.

Tùy Tuy bỗng nhớ tới còn chiếc túi thêu đựng bùa bình an trong tay áo nàng, liền móc ra, dựa theo quy củ Cao ma ma đã dạy, đầu gối quỳ xuống đất, đôi tay bung lên giơ cao qua đỉnh đầu.

Nữ thợ săn này tựa hồ biết giọng nói của mình không làm hấn thích, ở trước mặt hấn có thể không mở miệng liền không mở miệng.

Hoàn Huyền thích người thức thời.

Người cao quý như hấn ban một cái liếc mắt cho túi thơm kia, cho là nàng tự mình thêu, kỹ thuật thêu rất kém cỏi.

Tất nhiên, dù cho thêu đến xảo đoạt thiên công*, hấn cũng sẽ không đeo trên người.

Hấn nhàn nhạt nói: "Đặt sang một bên đi."

"

Tùy Tuy theo lời đặt túi thơm bên giường.

Hoàn Huyền không tiếp tục hỏi nàng, dứt khoát nói: "Canh y** cho ta.

"

(Ji: *Xảo Đoạt Thiên Công - 巧奪天工 - khéo léo tuyệt vời; vô cùng khéo léo

**Canh y → thay y phục)

Nói rồi nâng hai cánh tay lên.

Tùy Tuy đứng lên, bắt đầu tháo đai ngọc bên hông hấn.

Chốt khóa thắt lưng không thường thấy, nàng sờ soạng một hồi lâu vẫn chưa tháo được, ngón tay trong lúc vô tình chạm đến túi thơm đeo trên đai lưng của hấn, ngọc cẩm thạch trên túi thơm dấy lên tiếng vang leng keng.

Sắc mặt Hoàn Huyền trầm xuống, đẩy tay nàng ra, lạnh lùng nói: "Ta tự làm.

"

Tùy Tuy thuận theo lui ra, ánh mắt lướt qua túi thơm, nhưng lại phảng phất như chẳng có gì trong mắt cả, ngay cả sắc mặt cũng không biến hóa.

Hoàn Huyền tháo túi thơm xuống, cất vào ngăn tủ bên mép giường, tiếp đó thuần thục tháo khóa thắt lưng, cởi áo gấm ném ở một bên.

Trên người hấn chỉ còn lại áo lót, đường cong cơ bắp lộ ra dưới lớp vải mỏng nhẹ.

Vóc người Hoàn Huyền cao lớn, do từ nhỏ tập võ, dáng người cường tráng mạnh mẽ, nhưng cơ bắp lại không hề cuồn cuộn khoa trương, cực kỳ mảnh khảnh cân đối, dù ở trong quân doanh cũng ít thấy người có thân hình đẹp như thế.

Nhưng ánh mắt Tuy Tuy chỉ lướt qua ngực hắn một cái, chưa từng dừng lại, mà về lại trên mặt hắn.

Hoàn Huyền cúi đầu, liền phát giác nàng lại đang ngắm nhìn hắn, thật giống như nhìn thế nào cũng không đủ, thật giống như chỉ nhìn được một lần này nữa thôi liền biến mất.

Hắn hoài nghi nếu hắn không lên tiếng, nàng có thể nhìn hắn như vậy suốt một đêm.

Hắn nhướn mày nói: "Bản thân không biết cởi áo tháo thắt lưng sao? Chẳng lẽ phải đợi bốn vương giúp người?"

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn mới phát hiện vừa rồi tựa hồ có chút ý vị trêu đùa, cổ họng hơi ngứa ngáy, lan thẳng đến trái tim.

Tuy Tuy cũng đã cúi đầu tháo đai lưng.

Ai ngờ nàng không biết tháo đai ngọc của nam tử, đến cả khóa Như Ý trên đai lưng của nữ tử cũng tháo không lưu loát, rút sai một sợi dây lụa, trái lại rút thành cái nút chết.

Hoàn Huyền không kiên nhẫn liếc nàng một cái, chỉ thấy thân trước của nàng vì luống cuống mà phập phồng, hắn cũng nóng nảy theo, tựa như món ăn trân quý ngọt béo bày ra đầy bàn, lại chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn.

Tề Vương không phải người giỏi chờ đợi, hắn duỗi tay kéo đai lưng của nàng, dùng lực kéo một cái, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, đai lưng đã bị hắn xé thành hai.

Hắn ném đai lưng qua một bên, thuận tay khiến dải lụa trên vai nàng, áo ngoài, kể cả trung y cùng nhau rơi xuống.

Màng da thịt lớn dưới ánh nến như ôn nhuận mỹ ngọc*, tràn ngập ánh sáng nhấp nhô rục rở.

(Ji: *Ôn Nhuận Mỹ Ngọc - 温润美玉 - nhẹ nhàng, mềm mại và bóng bẩy như một viên ngọc bích xinh đẹp #Baidu)

Hoàn Huyền không nhịn tiếp được nữa, hung thú bị kìm nén hơn nửa tháng thoát khỏi lồng giam, dường như muốn đảo lộn thiên địa, khiến biển sông chảy ngược.

Giãy giụa cùng chống cự trước kia không có chút tác dụng, bởi vì kìm nén cùng nhẫn nại sẽ chỉ phản phệ gấp bội.

Nhưng hết thảy chờ đợi đều đáng giá.

Tùy Tùy như chòng chành trong sóng gió, lúc thì bị ném lên đỉnh, lúc thì lại bỗng nhiên rớt xuống.

Khi ý loạn, nàng quên mất cấm kỵ của nam nhân, đưa tay xoa phía sau lưng hắn.

Ánh mắt Hoàn Huyền tối sầm lại, giam hai cổ tay của nàng trên đỉnh đầu, cánh tay dài ung dung vén nửa bên váy lên.

Cổ tay nàng bị trói, thân thể đột nhiên cứng đờ, Hoàn Huyền khàn nhẹ một tiếng: "Đừng động.

"

Trong cơn ngơ ngác mờ mịt sương mù của Tùy Tùy dâng lên một chút hoang mang, vừa rồi nàng không hề động, nhưng nàng cũng không biện giải, ngoan ngoãn gật đầu.

Ánh mắt của nàng cũng không hề khiến Hoàn Huyền sinh ra chút thương tiếc nào, ngược lại kích thích sự hung tàn được giấu kín

trong tâm của hắn.

Hắn vén phần váy còn lại lên, rồi thắt nút chết sau đầu nàng, lạnh lùng nói: "Không được phép lộn xộn, cũng không được phép phát ra tiếng."

"

Lần này Hoàn Huyền thanh tỉnh, không hề không biết tiết chế giống lần trước, nhìn ra nữ thợ săn đã là sức cùng lực tận, bèn chưa thỏa mãn mà dừng tay.

Tuy là thế, ngọn đèn dầu trong Thanh Hàm viện vẫn sáng đến nửa đêm.

Hoàn Huyền phân phó người tiến vào hầu hạ, để Tùy Tùy ở lại phòng, tự đến tịnh thất tắm gội.

Tỳ nữ bưng nước ấm cùng khăn lược tới, Tùy Tùy vẫn để bọn họ lui ra sau bình phong, tự mình rửa sạch.

Sau khi xong việc, nàng lại muốn trùm chăn ngủ ngay, khó khăn lắm đầu mới chạm lên gối đầu, chợt nhớ tới lời của Cao ma ma, lại trở người ngồi dậy, nhật y phục nhón lên mặc vào, buộc lại mái tóc dài tán loạn, xuống đất kéo lê giày, trở về viện của mình.

Lần này không đau như vậy, nhưng vẫn bị giày vò đến không nhẹ, chí ít phải mất nửa ngày để ngủ bù, lại dùng một hai ngày nghỉ ngơi lấy lại sức, đây vẫn là nhờ nàng tập võ từ nhỏ, căn cơ thân thể tốt.

Hoàn Huyền tắm gội xong, trở về phòng ngủ, lại thấy trên giường trống rỗng, chăn đệm đã đổi sạch sẽ, còn nữ thợ săn kia đã rời đi.

Lần này trái lại có chút thức thờ, Hoàn Huyền vừa nghĩ vừa nằm xuống.

Khi Tù Tù tỉnh lại, xa giá của Tề Vương đã sớm rời đi, lúc này nàng đang ngủ say sưa, động tĩnh trong viện bên cạnh không nghe thấy chút nào.

Nàng mở mắt ra, thấy gương mặt đen sì của Cao ma ma bên mép giường.

Tù Tù biết là vì sao, ước chừng lão ma ma này đã xem nàng như yêu tinh chuyên làm hại điện hạ nhà bà rồi.

Nàng giả vờ không nhìn thấy, bưng chén thuốc trên khay, ngửa cổ một hơi uống cạn thuốc tránh thai.

Cao ma ma muốn nói lại thôi hồi lâu, rốt cuộc không nhịn được: "Cô nương! "

Lời nói mới vừa bắt đầu, liền nghe thấy tiếng màn cửa rung động sần sật, một tỳ nữ của Thanh Hàm viện đi vào, tay cầm túi thơm, chính là cái mà Tù Tù theo kia.

"Lộc cô nương," nàng đưa túi thơm cho Tù Tù xem, "Nô tỳ nhật được túi thơm này ở bên giường, có phải là cô nương đánh rơi không?"

"Là của ta, đa tạ.

"

Tù Tù tiếp nhận túi thơm, chỉ thấy túi thơm kia hơi hơi đen, giống như từng bị người dẫm qua.

Tỳ nữ kia áy náy nói: "Chắc là khi điện hạ lấy xiêm y bị rơi xuống đất, lúc đi ngang qua không cẩn thận dẫm lên! Hay là nô tỳ giúp cô nương giặt nhé?"

"Không cần, chút nữa ta tự mình giặt.

" Tù Tù cười nói.

Tỳ nữ kia liền hành lễ lui ra ngoài.

Tùy Tuy nhẹ nhàng phủ dấu giày trên túi thơm, đây là vật đầu tiên mà nàng thuê, khó tránh khỏi có chút đau lòng.

Nàng cất túi thơm vào hộp trang điểm, ngẩng đầu nhìn Cao ma ma: "Lúc này ma ma muốn nói gì?"

Cao ma ma còn có gì muốn nói chứ?

Bà thềm nói tạo nghiệt, nói với Tùy Tuy: "Nửa đêm cô nương không ngủ, lão nô phân phó dưới bếp làm chút gà hầm đương quy cùng nhân sâm, cho cô nương bồi bổ thân thể, tránh thiếu hụt khí huyết.

"

!!

Kể từ đêm đó về sau, Hoàn Huyền không còn ủy khuất bản thân.

Ít thì hai ngày, nhiều thì ba ngày, hắ luôn đánh xe tới Sơn Trì Viện một chuyến.

Ngược lại không có hung hãn tàn bạo như lần đầu tiên, nhưng mỗi lần tới, không thiếu được phải lăn lộn vài lần.

Hắ luôn tới vào đêm hôm trước, muộn nhất là trưa hôm sau rời đi.

Hắ rất ít nói chuyện cùng Tùy Tuy, cộng thêm nữa cũng chưa tới mười câu, nhưng hai người thường da thịt thân cận, luôn khó tránh khỏi dần dần từ xa lạ trở nên quen thuộc, lại giống như người xa lạ không quen biết lẫn nhau, có chút không thể giải thích được.

Một đêm nọ, Hoàn Huyền rất hung hãn, hôm sau đúng lúc tuần hưu*, hắ liền ở lại Sơn Trì Viện, an tâm ngủ một giấc.

(Ji: *Tuần Hưu - 旬休 - Chế độ nghỉ phép của quan lại thời Đường, cứ mười ngày được nghỉ một ngày)

Một giấc này ngủ đến trưa, lúc đang muốn hỏi vương phủ, không may trời lại đổ mưa to.

Hắn cũng không có việc gấp cần về phủ, nên ở lại Sơn Trì Viện dùng cơm trưa.

Sau giờ Ngọ, mưa gió vẫn chưa ngừng, có nội thị đưa một phong thiếp thư vào.

Thiếp mời đựng trong hộp tráp Mật Đà* sơn màu tinh xảo, nội thị nói: "Khởi bẩm điện hạ, là từ Đông Cung đưa tới.

"

(Ji: *Mật Đà - Galena (Galenit) - 蜜陀 - một loại khoáng chất #Baidu)

Hoàn Huyền nhướn mày, mở nắp lấy thiếp mời, là Thái Tử tự tay viết, nói rằng hoa mai của Đông Cung đang nở rộ, phu phụ bọn họ bày tiệc hoa mai ở trong cung, mời thân hữu cùng thưởng thức.

Bên góc thiếp mời là nét họa một cành hoa mai gãy khúc, Hoàn Huyền nhìn lướt qua liền biết chính là bút tích của Thái Tử Phi.

Đây là yến tiệc đầu tiên của phu phụ Thái Tử sau tân hôn, hắn không thể từ chối.

Nhưng đến Đông Cung, nhất định sẽ gặp Nguyễn Nguyệt Vi.

Hiện giờ nàng chính là người hắn không muốn gặp nhất.

Hoàn Huyền vô cảm phân phó nội thị cất thiếp mời: "Biết rồi, nói với người truyền tin, Cô sẽ dự tiệc.

"

Cho nội thị lui rồi, Hoàn Huyền không còn tâm tình thanh nhàn như vừa rồi.

Hắn uống chén trà nhỏ, lại lật sách một hồi, viết một tờ giấy theo lối viết thảo, bỗng nhiên nhớ tới năm xưa ở trong cung Thái Hậu, mỗi lần gặp ngày mưa gió, hắn cùng Nguyễn Nguyệt Vi luôn đánh cờ trong thư phòng nhỏ của thiên điện.

Kỳ thật hắn cũng không thích chơi cờ như thế, nhưng Nguyễn Nguyệt Vi có một khoảng thời gian đột nhiên say mê thứ này, thu thập cổ phổ khắp nơi, còn mời phu nhân của Kỳ đãi chiếu ở hàn lâm viện làm tiên sinh, nàng không tìm được đối thủ ở trong cung Thái Hậu, liền kéo Hoàn Huyền đánh cờ cùng nàng.

(Ji: *Kỳ đãi chiếu - 棋待詔 - chức quan thời nhà Đường, làm chuyên gia ở Hàn Lâm Viện, đợi vua ra chiếu để ứng đối.

*Tiên sinh → ý chỉ thầy giáo, người hướng dẫn, chỉ bảo)

Không nghĩ Hoàn Huyền rất có thiên phú với trò này, vốn là tiêu khiển với nàng, chưa tới hai tháng liền thắng ngược lại nàng.

Tính cách Nguyễn Nguyệt Vi rất kiên cường, sau đó không nói điều gì, trở về viện của mình học thuộc kì phổ thâm đêm suốt sáng.

Nhưng Hoàn Huyền vẫn thắng nhiều hơn thua, Nguyễn Nguyệt Vi liền không thích tìm hắn đánh cờ nữa.

Sau khi Hoàn Huyền phát hiện, liền lặng lẽ nhường nàng, mặc dù khi đó hắn chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, chính là lúc hiếu thắng nhất, nhưng so với việc thua cờ, hắn càng sợ không ai làm bạn vào những ngày mưa gió, chỉ có thể ngồi dưới hành lang nhìn dòng nước mưa đổ như thác, sự lạnh lẽo âm u kia xâm nhập vào cốt tủy, phảng phất toàn thế gian chỉ còn lại một mình hắn.

Hoàn Huyền bắt tri bắt giác nắm chặt túi thơm cũ bên hông, sợi dây lụa khảm vào giữa ngón cái và ngón trỏ, ghì thành dấu hắn thật

sâu.

Hắn buông tay, nói với Cao Mại: "Truyền nữ thợ săn kia đến đây.

"

Tùy Tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn đổi áo vải xanh ngấn thành váy Lưu Tiên, phủ thêm áo tơ*, đội mũ rộng vành đi mưa, đến Thanh Hàm viện.

Hoàn Huyền ngồi ngắm mưa dưới hành lang, liếc mắt trang phục chẳng ra gì của nàng, trong mắt không giấu được ghét bỏ: "Cởi áo tơ ra.

"

Tùy Tuy đến dưới hành lang, cởi áo tơ, tháo mũ rộng vành xuống, đặt ở bên tường, hướng hẳn hành lễ: "Điện hạ có gì phân phó?"

Hoàn Huyền nói: "Người từng học chơi cờ chưa?"

Tiêu Linh bốn năm tuổi đã đánh cờ cùng phụ thân, tám chín tuổi đã tàn sát đám phụ tá trong phủ Tiết Độ Sứ không chừa một phiến giáp nào, hiếm gặp được đối thủ trong quân, đến mười một mười hai tuổi, ngay cả Tiêu lão tướng quân đều phải xin nàng đi lại hai con mới có thể miễn cưỡng không phân thắng bại với nàng.

Còn nữ thợ săn Tùy Tuy, tất không có khả năng học trò tiêu khiển này, nàng lắc đầu.

Hoàn Huyền đoán được nàng không biết, chỉ nói: "Muốn học không?"

Tùy Tuy gật đầu: "Muốn.

"

"Ta dạy người.

"

Chuyện khác thường tất có yêu, Tù Tù có chút cảnh giác, chau mày.

Hoàn Huyền xem đó thành thụ sủng nhược kinh cùng kinh sợ, hời hợt nói: "Mưa to gió lớn, hôm nay xem ra đi cũng không được, dù sao cũng không có việc gì."

"

Ngụ ý, chỉ là nhàn rồi, người ngàn vạn đừng tự mình đa tình.

Dây đàn kéo căng trong tâm Tù Tù thả lỏng xuống, chỉ cần không phải nổi lên nghi ngờ đối với thân phận của nàng, cố ý nói ra để thăm dò là được.

Quan hệ giữa Tam trấn Hà Sóc cùng triều đình rất vi diệu, đối với Hoàng đế và Thái Tử mà nói, sự tồn tại của nàng không bằng đã chết, tuy rằng Tiêu Đồng An cầm ấn soái biên quan không yên, nhưng ít ra hẳn không có bản lĩnh chỉ huy đánh thẳng vào hai kinh.

So với an bình của bá tánh biên quan, tất nhiên là ngai vàng của Hoàn thị quan trọng hơn.

Cho nên để Tiêu Đồng An đấu với hạng người vô năng như Tiết Chất này đến mờ mịt hỗn loạn, triều đình nhân cơ hội đó làm suy yếu phiên trấn, mới là thượng sách.

Nàng không rõ lắm suy nghĩ và lập trường của Hàn Huyền, nhưng suy cho cùng hẳn họ Hoàn, nếu biết thân phận của nàng, khó bảo đảm sẽ không cho nàng một đao kết liễu, nhất lao vĩnh dật*.

(Ji: *Nhất Lao Vĩnh Dật - 一劳永逸 - một lần và mãi mãi; làm một mẻ, khoẻ suốt đời; một lần vất vả suốt đời nhàn nhã)

Nàng ngậy ngốc bên người Tề Vương, thật sự tính là loại chiêu thức dụng binh nguy hiểm, nhưng thu hoạch cũng được khá nhiều, lúc trước ngậy người ở binh doanh nửa năm, tuy nàng không tiếp xúc được đến cơ mật, lưu ý ở khắp nơi cũng có thể lấy được một chút chi tiết về Thần Dực Quân.

Hoàn Huyền chỉ vào tọa tháp đối diện nói: "Ngồi đi.

"

Ở trước mặt hắn, Tùy Tùy không phải đứng thì là quỳ, nếu không cũng là nằm, lần đầu tiên hai người ngồi đối diện nhau như vậy.

Điều này trước mặt Tề Vương điện hạ tất nhiên không giống bình thường, là phá lệ ban ơn.

Chưa đến một lát, nội thị chuyển bàn cờ và quân cờ đến.

Bàn cờ làm từ gỗ tử đàn khảm xà cừ, viền tơ vàng phân cách thành mười chín đường, còn quân cờ được khắc từ bạch ngọc cùng mặt ngọc.

Viên dương chi bạch ngọc kia ôn nhuận vô khuyết, dùng làm quân cờ thật sự rất xa xỉ.

Đây chỉ mới là vật dụng hằng ngày đặt ở biệt viện, mà Tề Vương còn có tiếng không xa hoa, có thể thấy được kinh đô quyền quý đầy lãng phí xa hoa.

Nhưng Hoàn Huyền không biết rằng Tùy Tùy chỉ nhìn thoáng qua quân cờ liền chuyển qua rất nhiều ý niệm, bắt đầu giảng giải quy tắc đánh cờ vây với nàng.

Hắn bản tính thông minh, mọi việc chỉ một lần liền hiểu, không hề có kiên nhẫn dạy người khác, cũng mặc kệ người khác có thể lĩnh ngộ hay không, nói dăm ba câu xong, liền nói: "Người cầm quân đen, ta nhường người chín quân.

"

Tùy Tuy không nén nổi có chút dờ khóc dờ cười, chớp chớp mắt nói: "Dân nữ nghe không hiểu.

"

Hoàn Huyền tức khắc mất kiên nhẫn: "Đánh cờ trước đi, gặp chỗ không hiểu thì lại nói sau.

"

Tùy Tuy chỉ đành gật đầu, cầm một quân đen, do do dự dự đặt xuống bàn cờ.

Hoàn Huyền nói: "Hạ cờ phải dứt khoát, thủ thế cầm quân cờ cũng không đúng.

"

Nói rồi cầm một quân trắng lên cho nàng xem: "Giống ta thế này.

"

Khớp xương tay của hắn rõ ràng mà trắng nõn, thoạt nhìn phảng phất lạnh như ngọc khảm, nhưng khi chạm đến da thịt nàng lại nóng đến kinh người.

Tùy Tuy học theo dáng vẻ của hắn, nhưng vẫn có chút vụng về, Hoàn Huyền nhíu mày, đứng lên, vòng qua bàn cờ, ngồi xuống bên cạnh nàng, nắm lấy tay và chi phối ngón tay của nàng: "Nhớ kỹ chưa?"

Tùy Tuy gật đầu: "Vâng.

"

Hoàn Huyền vẫn chưa buông tay, nắm tay nàng đặt xuống bàn cờ, quân cờ phát ra một tiếng "Cạch" giòn vang.

Cửa sổ phía Bắc đang mở theo đó vang lên một tiếng "Phanh", thì ra là bị gió vỗ vào song cửa sổ.

Bên ngoài mưa gió nhất thời lại lớn hơn, thổi đến cành trúc nơi cửa sổ phía Bắc đong đưa mãnh liệt, ào ào rung động.

Mới qua giờ Thân, nhưng sắc trời lại đen kịt như ban đêm.

Thư phòng ấm áp như một tiểu đảo trôi nổi giữa đất trời, ngăn cách mưa gió bên ngoài.

Tiểu nội thị ở một bên nói: "Điện hạ, có cần cầm đèn không ạ?"

Hoàn Huyền đang muốn đáp được, lơ đãng rũ mắt, thoáng nhìn một sợi tóc rũ trước ngực Tùy Tùy, ngọn tóc dính nước mưa, thấm ướt mảng váy xanh nhạt chình tề trước ngực, lộ ra một chút phần hồng như có như không.

Hoàn Huyền cảm thấy dấu hiệu sắp mưa bên ngoài tựa hồ xâm nhập trong phòng, mang theo từng đợt ý niệm ướt át, ngay cả tâm cũng trở nên ẩm ướt, nhưng bởi vì bên cạnh nhiều người, sự ẩm ướt kia cũng trở nên ấm áp.

Hầu kết của hắc giật giật: "Nhớ kỹ hạ cờ thế nào chưa? Hôm nay tạm thời học tới chỗ này trước đi.

"

Tùy Tùy kinh ngạc giương mắt, liền thấy hắc phát tay, nhóm nội thị thức thời lui ra ngoài.

.

Chương 20: 20: Canh Cánh Trong Lòng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Nội thị vén màn đi ra, lui xuống dưới hành lang.

Cánh cửa "Két" một tiếng đóng lại, đai lưng của Tùy Tùy cơ hồ theo đó rơi xuống.

Hộp cờ bị đổ, soạt một tiếng, quân cờ bằng ngọc lăn xuống đầy đất, chẳng ai lo lắng quan tâm.

Lưng tựa vào cạnh bàn cờ đau đớn, Tùy Tùy nhịn không được phát ra một tiếng đau, ngay sau đó liền bị ngón tay thon dài lấp kín.

Lòng bàn tay mang theo vết chai mỏng, cọ xát, có chút đau nhói, lại có chút tê ngứa.

Thanh âm nam nhân lạnh lẽo bên tai: "Đau sao?"

Tùy Tùy gật đầu.

"Chịu đựng." Ngữ khí nam nhân nhàn nhạt, trong mắt lại có màu đỏ đậm mờ ảo, phảng phất làm nàng đau là một chuyện rất vui sướng.

Lệ quang nhanh chóng che mờ hai mắt nàng.

Dường như trời đất đều bị nước mưa làm cho ướt đẫm, bị nước mưa rót đầy, bị nước mưa bao phủ.

Mưa gió ngoài phòng dần dần ngừng lại, nhưng mưa gió trong phòng lại càng ngày càng gia tăng.

Nàng cắn môi, nằm trên vai hấn khẽ nức nở, nước mắt như sương sớm đêm xuân, thấm ướt y phục hoàn hảo chính tề của hấn.

Không biết qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng gầm của sóng dữ, cơn mưa đột ngột tạnh.

Tùy Tuy cơ hồ đã chết một lần, hồn hển thờ từng ngậm từng ngậm trong bóng đêm, thật lâu vẫn chưa thể bình ổn.

Hoàn Huyền lấy mỗi lửa thắp một ngọn đèn dầu, dưới ánh lửa, làn da căng bóng mịn màng như ánh nắng hoàng hôn rực rỡ đầy trời, hoa bay nhẹ nhẹ, có một loại thể lương diễm lệ tà ác.

Hắn sinh ra cảm giác thỏa mãn không thể giải thích được.

Tùy Tuy gắng hết sức chậm chạp, yếu ớt ngồi dậy, bắt đầu sửa sang lại y phục.

Hoàn Huyền nói: "Muốn về Tê Hà quán sao?"

Tùy Tuy gật đầu, nàng sắp đói đến chóng mặt luôn rồi, buổi trưa không ăn điểm tâm, còn bỏ lỡ canh giờ dùng bữa, hiện tại nàng chỉ muốn về viện của mình tắm rửa một chút, ăn chút thức ăn nóng hổi.

Hoàn Huyền nói: "Vậy ở đây dùng bữa đi."

Dừng một chút, gác tầm mắt qua một bên: "Đỡ phải đi qua đi lại."

Đôi mắt mờ mịt sương mù của Tùy Tuy tràn đầy kinh ngạc, đây là còn chưa lẫn lộn đủ sao?

Hoàn Huyền cũng không biết bản thân làm sao, chỉ có thể đổ lỗi cho nữ thợ săn này sinh ra quá đẹp, mỗi một chỗ đều rất hợp tâm ý hắn, hơn nữa không hề ỡng ọ làm dáng, không có dục cự hoàn nghêh*, ăn khớp với hắn như thể mao chuẩn**, khiến hắn một khi dính lấy liền muốn ngừng mà không được.

(Ji: *Dục Cự Hoàn Nghêh - 欲拒还迎 - tỏ vẻ ghét bỏ, giả vờ từ chối nhưng thật ra bên trong rất thích #Baidu

**Mão chuẩn - 卯樵 - Một phép ẩn dụ cho sự kết nối của hai bộ phận thời cổ đại)

Mỗi lần thỏa mãn chỉ có thể duy trì trong chốc lát, lập tức liền muốn càng nhiều.

Hắn bỏ tay nàng ra, mở trung y của nàng nhìn thoáng qua: "Ngày mai bảo trong phủ đưa tới chút thuốc mỡ giảm sưng tiêu ứ."

Tùy Tùy mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, không ngờ lại đau lên.

"Đêm nay đành phải tạm thời chịu đựng." Hoàn Huyền móm móm ngón tay.

Cảm giác được nàng đột nhiên căng thẳng, trái lại Hoàn Huyền cười nhạt một tiếng, chậm rãi rút tay ra, vén một góc trung y của nàng lên, thông thả ung dung lau tay, liếc nàng một cái: "Người xem Cô là cầm thú sao?"

Cầm thú cũng không như vậy, cầm thú còn biết đói đấy, Tùy Tùy thầm nghĩ, nhưng lời này không thể nói ra.

Mặc kệ Hoàn Huyền có phải cầm thú hay không, hắn cũng muốn ăn cơm.

"Mặc xong xiêm y rồi đến nhà chính dùng bữa."

Tề Vương điện hạ thế mà lại ngồi đối diện dùng bữa cùng nữ nhân nhà nghèo, đây là chuyện vào một tháng trước không thể nào tưởng tượng được.

Một mặt là do hắn có thói quen ở sạch, không thích dùng bữa cùng người khác, cứ miễn được thì miễn, mặt khác là vốn dĩ thân phận Tùy Tùy ngay cả hầu thiện cũng không tới lượt.

Nhưng giữa nam nữ chính là như thế, da thịt thân cận nhiều, liền tự nhiên quen thuộc.

Hoàn Huyền ở trước mặt nàng cũng không còn cả ngày làm ra vẻ tự cao tự đại như lúc mới đầu, thái độ tùy ý thả lỏng hơn rất nhiều.

Tùy Tuy vốn không phải tính cách thận trọng, ngày thường cẩn thận dè dặt đều là giả vờ, cũng không cảm thấy ngòai đối diện Hoàn Huyền ăn uống là vượt quá bốn phận.

Thức ăn của Tề Vương điện hạ tất nhiên tinh mỹ hơn, có thể nói ăn uống tinh tế tỉ mỉ, tư vị chưa chắc ngon hơn thức ăn nàng làm bao nhiêu, nhưng cách bài trí, màu sắc đều lộ ra vẻ sang trọng tinh điêu tế trác*.

(Ji: *Tinh Điêu Tế Trác - 精雕细琢 - chạm khắc tinh xảo)

Điểm tâm được làm đặc biệt xinh xắn, màu sắc hương vị đều đầy đủ.

Nàng sớm đã đói sắp chết rồi, nhưng cũng biết phải đợi Tề Vương nâng đĩa trước, dẫn lại nóng nảy mà chờ hấn ưu nhã cầm đĩa ngọc lên, lập tức không khách khí, liền theo đó cầm đĩa lên, gắp một miếng bánh Long Phượng thủy tinh* lên, đưa vào trong miệng.

(Ji: *Bánh Long Phượng thủy tinh - 水晶龙凤糕 - món ăn sáng truyền thống của người Quan Trung, Thiểm Tây với nguyên liệu chính là nếp và chà là đỏ, xếp thành ba hoặc bốn lớp rồi hấp trên nhiệt độ cao.

Hơi dính và ngọt.)

Hoàn Huyền giả vờ cúi đầu ăn canh, dùng dư quang khóe mắt ngó sang nữ thợ săn này, nàng chỉ mãi lo ăn điểm tâm của bản thân, hoàn toàn không có ý hầu thiện cho hấn, đôi môi mấp máy, cuối cùng chẳng nói gì cả.

Không bàn đến phong thái dùng bữa của nữ thợ săn này thế nào, may mắn là không khó coi, cũng không chép miệng, cơ hồ không nghe thấy tiếng nhai nuốt, chỉ là ăn cực kỳ nhanh.

Ba khối bánh Long Phượng thủy tinh trên đĩa nhỏ mạ vàng, trong nháy mắt đã vào bụng nàng.

Thực sự ngon thế ư? Hoàn Huyền nghi hoặc, cầm một khối bánh lên cắn một miếng, cũng không biết có phải do nàng ăn quá ngon miệng hay không, nên lấy sang khối bánh ngọt kia cũng tựa hồ có hương vị hơn ngày thường.

Hắn phá lệ ăn hai khối bánh mới dừng đũa, vừa nhắc mắt lên, liền thấy nữ thợ săn kia đang nhìn bánh trong đĩa của hắn.

Hắn nhíu mày: "Còn muốn ăn nữa sao?"

Tùy Tùy gật đầu.

Tâm tình của Hoàn Huyền hôm nay không tồi, nói với tiểu nội thị hầu thiện: "Bảo dưới bếp đưa thêm một đĩa tới."

Chỉ chốc lát sau, nội thị bưng bánh tới, Tùy Tùy cũng không khách khí ăn sạch sẽ đĩa bánh thứ hai ngay trước mặt hắn.

Tiếp theo trong ánh mắt kinh ngạc của Tề Vương điện hạ, nàng lại ăn thêm một chén nhỏ cháo gạo tẻ lá sen, một chén phô mai sữa hấp, một miếng thịt nai lớn cỡ bàn tay trẻ con, một đĩa bánh hoa hấp, một cái bánh vòng, một đĩa rau cải trắng hầm trong canh gà, một cái chân ngỗng nướng — — ngày thường nàng cũng rất ít khi ăn nhiều như vậy, thật sự là mấy ngày qua tiêu hao quá lớn, buổi sáng nàng luyện võ, buổi tối võ luyện nàng, hiện giờ thật khéo, ngay cả ban ngày đều không tránh khỏi, không ăn nhiều một chút ai có thể chịu được chứ.

Hoàn Huyền há miệng ngạc nhiên, nữ tử có thể ăn như vậy thật sự bình sinh ít thấy.

Lúc ở trong cung Thái Hậu, hẳn thường dùng bữa cùng Nguyễn Nguyệt Vi, khi đó hẳn 11-12 tuổi, Nguyễn Nguyệt Vi chưa cập kê, ăn cơm tưởng chừng như chỉ mấy hạt gạo, mỗi món ăn nhiều nhất chỉ gấp một đĩa nhỏ.

Hắn vốn nghĩ rằng nữ tử ăn uống chỉ chút ít như vậy, cho đến hôm nay mới được tính là mở rộng tầm mắt.

Nghĩ lại một chút, nữ tử quen làm việc chân tay cùng khuê tú thế gia không hề giống nhau, cũng không kỳ lạ, dù sao thì thịt đều lớn ở những chỗ nên lớn, cũng không cần để ý.

Bữa tối này ăn thoải mái đến không ngờ.

Hoàn Huyền ưu nhã lau khóm miệng, để nội thị dọn bàn ăn và mang bàn trà lên.

Dùng bữa chú ý ăn không nói chuyện, khi uống trà không nói chút gì thì có vẻ không thú vị.

Hoàn Huyền nói: "Thường ngày làm gì để tiêu khiển?"

Tùy Tùy nói: "Hồi bẩm điện hạ, dân nữ chỉ đi dạo trong vườn, thỉnh thoảng đến thị phường."

Dùng một chút nói: "Điện hạ, ngày mai dân nữ có thể đến chợ phía Đông không?"

Ánh mắt Hoàn Huyền hơi hơi lóe lên: "Ngày mai ta phải đến Đông Cung, có thể đưa ngươi đi một đoạn."

Tùy Tùy hơi giật mình, ngay sau đó nói: "Thế này không hợp quy củ..."

Nàng không muốn ngồi cùng xe với Tề Vương, vả lại trên đường nhiều người mắt tạt, chỉ sợ rước lấy phiền toái không cần thiết.

Hoàn Huyền cũng không miễn cưỡng: "VẬY ĐỂ PHÚC BÁ SẮP XẾP xe ngựa."

Hắn đặt chén trà xuống: "NGƯỜI LUI XUỐNG ĐI."

Tùy Tuy hành lễ rồi lui ra ngoài, trở về viện của mình, nàng mới nhớ ra lúc nãy uống trà, Hoàn Huyền nói ngày mai phải đến Đông Cung.

Đến Đông Cung, chắc sẽ gặp được Nguyễn Nguyệt Vi, đây có lẽ là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau sau khi nàng thành hôn.

Tối nay Hoàn Huyền hẳn là không có tâm tình lẩn lộn rồi.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, nàng liền nghe thấy tiếng xe ngựa truyền tới từ ngoài tường, là Hoàn Huyền dọn đường hồi phủ.

Tùy Tuy thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể ngủ được một giấc an ổn.

.....

Hôm sau, Tùy Tuy đến chợ phía Đông dạo một vòng xong, lấy có mua son môi, đến cửa hàng son phấn Thường gia một chuyến.

Trong cửa hàng vẫn đông người tấp nập, nàng quen đường lên lầu hai, chủ tiệm giao thuốc tránh thai cho nàng, thần sắc nghiêm nghị nói: "ĐẠI TƯỚNG QUÂN PHÂN PHÓ THUỘC HẠ TRA CHUYỆN TIÊN THÁI TỬ HOǺNG THỆ, CÓ LẼ ĐÃ CÓ CHÚT MANH MỐI RỒI."

Trái tim Tùy Tuy như bị một bàn tay lạnh lẽo nắm chặt, hàn ý thâm nhập vào đáy lòng, nàng không tự chủ được mà run rẩy, trong cổ họng như có khối băng lấp kín, có vô số nghi vấn, nhưng nhất thời cả lời nói cũng nói không ra được.

Năm đó Hoàn Diệp từ Tây Bắc về kinh, nàng trở lại Ngụ Bạc, đếm từng ngày chờ hắn đến Hà Sóc, ai ngờ chờ tới lại là tin tức hắn

hoảng thệ.

Nguyên nhân cái chết không được công bố với thiên hạ, bên ngoài chỉ nói là đột ngột phát bệnh nặng, nhưng sau đó Hoàng đế liền bí mật xử tử mẫu tử Hiền phi, tiếp đó mẫu tộc Trường Bình Hầu phủ của Hiền phi liên quan đến việc tiết độ sứ Hoài Tây phản loạn, bị chém đầu cùng lưu đày.

Người sáng suốt đều nhìn ra cái chết của Tiên Thái Tử cùng những việc này có liên quan.

Tất cả chứng cứ Tù Tù tra được đều hướng tới mẫu tử Hiền phi hạ độc.

Một nội thị hầu thiện của Đông Cung khai cung, bản thân là người của Trường Bình Hầu phủ nhiều năm trước cài vào Đông Cung, để một ngày nào đó hạ độc thủ với trữ quân.

Hắn hạ độc trong canh Thất Bảo*, ngay lúc đó Tấn Vương, Thái Tử Hoàn Dung hiện tại cũng ở đó, nhưng hắn chỉ ăn nửa chén canh, may mắn tránh được một kiếp.

Nhưng Tù Tù không tin, nàng luôn cho rằng nguyên nhân cái chết của Hoàn Diệp không đơn giản như vậy, Hoàng đế vội vã xử lý mẫu tử sủng phi, ngoại trừ bên ngoài bọn họ xác thực có lòng phản nghịch, còn vì để giấu diếm cho chủ mưu chân chính.

Nhưng nàng đã tra hơn ba năm, trước sau vẫn không tra được nửa điểm manh mối, kết luận mạch chứng, phương thuốc, khẩu cung của tất cả người biết chuyện ở Đông Cung, hết thảy chứng cứ đều hướng về phía mẫu tử quý phi.

Có đôi khi ngay cả bản thân nàng cũng không phân rõ, nàng khẳng khái tìm một chân tướng như vậy, đến tột cùng là vì chân tướng hay bởi vì không cam tâm.

Không cam tâm với bóng hình tựa gió mát trắng thanh kia, xoay người một cái liền biến mất giữa đất trời.

Bởi vậy nàng mới nhất định phải làm chút gì đó.

Cho đến hôm nay.

Nàng bình ổn tâm trạng, bình tĩnh nói: "Có manh mối gì?"

Chủ tiệm nói: "Hồi bẩm Đại tướng quân, khi Tiên Thái Tử bạo hoẵng, Vương lão y của Thượng Dược Cục chạy đến cứu chữa, nhưng đã muộn rồi, độc tính đã xâm nhập vào phủ tạng và mạch máu, dù là Biển Thước* tái thế cũng khó cứu.

Sau đó Vương lão y quan liền cáo lão từ quan, trở về hàm di lộng tôn**, một năm trước đã bệnh chết."

(Ji: *Biển Thước - 扁鹊 - Danh y thời Xuân Thu, Chiến Quốc; mọi người muốn tìm hiểu thì lên Baidu/GG để tìm nhé

**Hàm Di Lộng Tôn - 含饴弄孙 - ngậm kẹo đùa cháu; niềm vui thú của người già)

Tùy Tùy nhíu mà, chuyện này nàng biết.

Nhưng thời điểm mà Vương y quan chết, chuyện kia đã qua hơn hai năm rồi, nhìn thế nào đều không thể là diệt khẩu.

Chủ tiệm nói tiếp: "Việc này vốn dĩ không liên can đến Thượng Dược Cục, Vương lão y quan kia tuổi đã hơn bảy mươi, hai năm sau bệnh chết cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng nếu đặt một chuyện khác cùng một chỗ mà xem xét thì có chút cổ quái."

Cũng không biết tên này có phải giả vờ làm thương nhân lâu quá rồi hay không, cách nói chuyện không còn nhanh nhẹn dứt khoát như

ở trong quân, luôn nói một nửa giữ lại một nửa, giống như thuyết thư*.

(Ji: Thuyết thư - 说书 - biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ...)

Tùy Tuy nhướng mày: "Chuyện gì?"

Chủ tiệm nói: "Sau khi Tiên Thái Tử hoẵng thệ, Hoàng hậu nương nương thương tâm tột cùng, khăng khăng muốn xuất gia để cầu phúc cho nhi tử đã khuất, Thiên Tử vì bà mà xây dựng một ni tự trong hậu cung, cho bà mang tóc tu hành.

Ban đầu rất nhiều cung nhân Đông Cung đều xuất gia tại ni tự này, cầu phúc cho Tiên Thái Tử."

Tùy Tuy gật đầu, nhưng những người này không phải đối tượng trọng điểm truy xét của bọn họ, bởi vì nếu bọn họ biết được gì, thì kết cục không phải là xuất gia, mà là trực tiếp bỏ mạng.

"Có chuyện gì bất thường sao?" Tùy Tuy hỏi.

"Một năm trước, hai cung nhân trong số đó đã bệnh chết." Chủ tiệm nói.

Tùy Tuy lập tức hiểu ra: "Và cách thời điểm của Vương y quan không bao lâu?"

Chủ tiệm khâm phục nói: "Đại tướng quân liệu sự như thần."

Tùy Tuy không để ý tới lời khen của hắn, nói tiếp: "Lúc y quan giúp Thái Tử chẩn trị, cũng là hai cung nhân kia hầu hạ bên cạnh sao?"

Chủ tiệm đáp phải.

Tùy Tuy liền hiểu, nhất định lúc ấy Vương y quan đã nói gì đó, hai cung nhân kia cũng nghe thấy, lại không rõ ý tứ, hai năm sau một

người trong đó vô tình nói ra bị người có ý đồ biết được, mới phải chịu diệt khẩu.

Chủ tiệm kia nói tiếp: "Vì thế thuộc hạ liền tiếp tục tra theo đường này, tra được một cung nhân lén lút qua lại với một nội thị của Vạn An cung, nội thị kia hai năm trước được đại xá, xin ân điển xuất cung về quê nhà rồi."

"Người của chúng ta tìm được nàng ta ở Tô Châu, vốn dĩ cũng chỉ là ngựa chết chữa thành ngựa sống*, không ngờ nàng thật sự biết được vài chuyện."

(Ji: *Ngựa chết chữa thành ngựa sống - 死马当作活马医 - có nghĩa là dù biết mọi chuyện là vô vọng nhưng vẫn nuôi một tia hy vọng tích cực cứu chữa.

Thông thường, cũng ám chỉ việc nỗ lực cuối cùng.)

Tùy Tùy bất giác nắm chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay thành những vết thật sâu, nàng cũng không cảm giác đau đớn.

"Nàng ta nói gì?" Nàng chậm rãi nói, cố gắng không để thanh âm run rẩy.

"Nàng nói nghe cung nhân kia nói, lúc ấy Vương y quan bắt mạch cho Tiên Thái Tử, lẩm bẩm một câu Ơ, sao lại không đúng," chủ tiệm kia nói, "Giọng của hắn rất nhẹ cũng không rõ ràng, chỉ có hai người bên cạnh nghe thấy được thôi."

Ánh mắt Tùy Tùy tối sầm lại: "Chỉ có mấy lời này sao?"

Chủ tiệm bất đắc dĩ: "Chỉ có những lời này."

Cái gì không đúng? Không đúng chỗ nào? Bọn họ vẫn không biết gì cả, bởi vậy vừa rồi chủ tiệm mới nói, có lẽ có manh mối, cũng có lẽ một chút manh mối này đến đây bị cắt đứt.

Nhưng mà một câu nói không đầu không đuôi này, đã khiến ít nhất ba người bỏ mạng.

Tùy Tuy suy tư một lát nói: "Tiếp tục tra, tra tất cả người của Thượng Dược Cục, mọi bằng hữu thân thích của Vương y quan, còn có những người hầu lúc trước ở Đông Cung, tình hình gần đây của các quan lại thân thuộc, người của Tấn Vương phủ cùng Tề Vương phủ."

Tấn Vương chính là đương kim Thái Tử.

Chủ tiệm kinh ngạc như ong mày: "Tề Vương cũng tra sao?"

Tùy Tuy gật đầu: "Đều tra."

Sau khi chuyện xảy ra, bọn họ đã tra xét Tề Vương từ trong ra ngoài một lần, nhưng khi đó ở trong triều hãn thế đơn lực cô, cho dù có lòng cũng không có cách nào trừ tính chuyện lớn như vậy.

Phàm là chuyện đều có thể có vạn nhất.

Chủ tiệm cau mày nói: "Giống trống khua chiêng tra xét như thế, chỉ sợ sẽ đứt dây động rường."

Tùy Tuy cười nói: "Vốn dĩ ta cũng tính để người lộ ra chút tin tức, có người ngủ không yên, nhất định sẽ làm chút gì đó."

Chủ tiệm lập tức hiểu được, đây là muốn dụ rắn ra khỏi hang.

Đã cách ba năm, có chứng cứ gì cũng gần như bị chôn vùi, nếu người kia thiếu kiên nhẫn làm chút gì đó, bọn họ càng dễ dàng phát hiện manh mối.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Hãn hành lễ nói.

Tùy Tuy gật đầu, từ biệt chủ tiệm, bỏ hộp thuốc cùng hộp son vào tay áo, đi xuống lầu..

Chương 21: 21: Yến Tiệc Đông Cung

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ra khỏi cửa hàng sơn phấn, Xuân Diệu bị nàng sai đi mua chỉ thêu cũng vừa vặn trở về, hai chủ tớ đi về phía đầu hẻm.

Xuân Diệu nói: "Thời gian còn sớm, cô nương còn muốn đến nơi nào đi dạo không?"

Tùy Tuy nghĩ ngợi nói: "Mới vừa nghe tiểu điểm nói, ngay khúc Đông Nam có quán rượu người Hồ mở, có bán rượu nho Tây Lương cùng Tam Lặc Tương của Ba Tư, chúng ta mua hai bình về đi."

Xuân Diệu có phần phê bình kín đáo, nghiêng sang liếc nàng một cái nói: "Nghe tiểu điểm nói sao? Theo nô tỳ thấy là cô nương đặc biệt thăm dò đấy."

Tùy Tuy chớp chớp mắt, cũng không phủ nhận.

Xuân Diệu hết cách, chỉ có thể theo nàng đi về hướng Đông Nam của Chợ Đông.

Tìm được quán rượu kia, Tùy Tuy nếm thử bốn năm loại rượu, cuối cùng mua một bình Tam Lặc Tương, một bình rượu Thổ Phiên Nãi, hai chủ tớ mỗi người ôm một bình, đi về phía xe ngựa dừng ở ngoài cổng thị phường.

Lúc xuyên qua giao lộ trong phường, chợt nghe tiếng ngọc kha, tiếng vó ngựa cùng bánh xe hỗn loạn một hồi, Tùy Tuy xoay đầu, chỉ thấy một chiếc xe ngựa Chu Luân phủ rèm gấm đỏ thẫm lao tới.

Nàng nhanh chóng túm Xuân Diệu hướng vào bên đường, thật nguy hiểm nếu va chạm trực tiếp với con ngựa Ngọc Công đang vọt tới kia.

Nhưng rượu vẫn là sóng ra một chút, thấm ướt vạt áo của hai người.

Mũ sa rèm của Tuy Tuy cũng bị ướt một mảng.

Trông hình dạng và bài trí của xe ngựa kia, liền biết đó là đại quan quý nhân, Xuân Điều tức giận nghiêng răng không ngừng, nhưng không dám chọc phiền toái, đợi tiếng vang của kha* kia đi xa, mới nhỏ giọng nói: "Trên phố xá sầm uất phóng ngựa, cũng không sợ đụng vào người."

Bên đường có đại nương bán Lạc Tương** trong một căn lều, tốt bụng đưa hai chiếc khăn tới: "Hai vị tiểu cô nương lau rượu trên người đi."

(Ji: *Kha - đồ trang sức trên dây choàng trên đầu ngựa

**Lạc Tương - 酪浆 - sữa bơ, được làm từ sữa của cừu và các gia súc khác.)

Hai người tiếp nhận, nói cảm ơn, dứt khoát ngồi xuống lều, mua hai chén Lạc Tương.

Tuy Tuy lấy một tay vén màn che mặt lên một chút, lộ ra chiếc cằm và miệng, lấy muỗng múc Lạc Tương ăn.

Xuân Điều hỏi đại nương kia: "Mấy người đó thật hống hách, không biết là nhà ai thế?"

Đại nương không thể nói rõ, chỉ nói: "Tiểu cô nương chớ lớn tiếng, những người đó vừa nhìn liền biết có địa vị cao, bình thường không đắc tội nổi."

Xuân Điều không muốn gây chuyện thị phi, nhưng nghĩ đến cô nương nhà nàng hiện giờ nói thế nào cũng là người của Tề Vương, lưng liền thẳng lên, có phần hơi phản đối: "Địa vị bao lớn chứ, chẳng lẽ là hoàng thân sao?"

"Tuy không phải hoàng thân, nhưng lớn cũng không kém." Chợt nghe thấy thanh âm của một nam tử.

Thanh âm kia chứa đầy ý cười, ngữ điệu lười nhác, có chút bồn chột, lại khiến người khác cảm thấy như tắm trong gió xuân khó mà giải thích được, chưa thấy người, trái tim đã sinh ra ý muốn thân cận.

Xuân Điều ngẩng đầu nhìn một cái, bất chợt ghen hòng, một khuôn mặt hồng như trái hồng.

Chỉ thấy người nọ ước chừng hai ba hai bốn tuổi, thân mặc áo gấm nguyệt bạch, khoác ngoài áo choàng chim hạc nhẹ nhàng, khuôn mặt tựa như thoa phấn, môi như tô son, hình dáng đôi mắt hẹp dài giống hồ ly, đuôi mắt hơi hướng lên, như một đôi móc câu, có thể câu hồn phách của người đi hết.

Xuân Điều tức khắc đỏ mặt, nàng chưa từng nghĩ tới, trên đời lại có nam tử yêu hoặc như vậy, nếu không phải nhìn rõ như ban ngày, quả thực nàng tưởng là hồ ly tinh chạy ra đường câu dẫn người.

Tuy Tề Vương điện hạ cũng rất đẹp, nhưng giống như tuyết trắng trên đỉnh núi, có thể mong nhưng không thể với tới, mang theo ý lạnh từ chối người xa ngàn dặm.

Công tử này lại không như vậy, toàn thân lộ ra dáng vẻ phóng túng không bị trói buộc, chỉ thiếu chưa viết bốn chữ "Mời quân chọn hái" trên trán thôi.

Hắn chậm rãi vào lều trà, quen thuộc hướng tới chỗ đối diện bọn họ ngồi, nói với chủ tiệm: "Hồ đại nương, một chén sữa Lạc Tương, thêm nhiều mút hoa quả cùng nho khô." Vào lều, ngồi xuống ghế dài bên cạnh bọn họ.

Chiếc lều nhỏ hẹp chật chội, tổng cộng chỉ có một trường kỷ, hai hàng ghế dài, ba người ngồi xuống, liền chật chội hơn hẳn.

Xuân Điều nhằm lẫn vẻ ngoài tốt lành kia, nhưng Tù Tù liếc mắt một cái liền nhìn ra nam nhân này không dễ đối phó, cảnh giác dịch sang hướng bên cạnh.

Người nọ có lẽ không phát hiện ra: "Người ngồi trên xe ngựa vừa rồi kia, là thế tử Võ An Công Triệu Thanh Huy."

Xuân Điều bĩu môi nói: "Thế tử Võ An Công, vậy cũng không phải hoàng thân, không có gì ghê gớm."

Người nọ cười toe toét: "Cũng không phải hoàng thân nào cũng ghê gớm, ví dụ như vị Dự Chương Vương kia, cả ngày không làm chính sự, chỉ biết ngâm thơ đối chữ, ngắm hoa uống rượu."

Hắn bỗng nhiên chuyển sang Tù Tù: "Tiểu cô nương từng nghe nói qua chưa?"

Tù Tù vốn dĩ không muốn tiếp xúc với người này, nghe hắn nói như vậy, liền biết thân phận của hắn.

Quả nhiên Lục đường huynh này của Hoàn Huyền giống như trong lời đồn, là kẻ không sợ trời không sợ đất.

Mí mắt nàng cũng không nâng lên một chút, chỉ một mực cúi đầu múc sữa đặc ăn.

Dự Chương Vương chống cằm ung dung thưởng thức một lúc, lại nói: "Vì sao cô nương không gỡ mũ sa rèm xuống, để như vậy ăn sữa đặc bất tiện lắm."

Tù Tù chỉ tỏ ra không nghe thấy.

Đôi lúc ở Ngụy Bác nàng mặc thường phục ra ngoài, cũng sẽ gặp đấng đờ tử không có mắt đến bắt chuyện, nàng biết cách đối phó loại người này, biện pháp tốt nhất chính là không phản ứng, cả ánh mắt cũng không cho.

Nhưng Xuân Diệu lại ngây ngốc "O" một tiếng: "Thật ra nô tỳ từng nghe nói qua Dự Chương Vương kia, có phải là người xướng lễ vào ngày đại hôn của Thái Tử không?"

Dự Chương Vương cười nói: "Đúng vậy, hẳn là hai vị đã từng gặp hẳn rồi? Nghe nói hẳn ngọc thụ lâm phong..."

Vừa vặn, Tùy Tùy ngốn một ngụm sữa đặc cuối cùng vào miệng, kéo Xuân Diệu: "Đi về thôi."

Từ khi Dự Chương Vương xuất hiện, tổng cộng nàng chỉ nói ba chữ này.

Hoàn Minh Khuê lại nghe như âm sắc của thần tiên, như âm thanh của trời, nửa thân thể mềm oặt.

Hắn đứng lên theo: "Không biết chặng đường của cô nương bao xa?"

Tuy bảo Xuân Diệu bị nam hồ ly tinh này mê hoặc đến thất điên bát đảo, nhưng cũng biết không thể nói thật: "Bọn ta là người xứ khác, tới thăm người thân, ngày mai phải đi rồi."

Dứt lời liền cúi đầu, theo Tùy Tùy ra ngoài cửa hàng.

Hoàn Minh Khuê thường thức bóng dáng của Tùy Tùy một lúc, mới ra khỏi cửa hàng, bước lên xe ngựa đang đợi ở ngoài, phân phó người hầu cận nói: "A Hàn đi theo hai nữ tử phía trước kia."

A Hàn cả kinh: "Không phải Vương gia cần đến Đông Cung dự tiệc sao? Lúc này nhìn sắc trời cũng đã giờ Mùi, đi rồi về sợ là không kịp khai tiệc."

Hoàn Minh Khuê nói: "Không kịp thì không kịp thôi, chẳng lẽ còn có người so đo cái này với ta sao?"

Hắn dựa vào thành xe, thong thả ngâm nga: "Thà rằng không biết vẻ đẹp khuynh thành khuynh quốc ấy, giai nhân khó được gặp lại..."

.....

Vừa ra khỏi thị phường, Tù Tù liền phát hiện đằng sau có người đi theo, không cần nói, nhất định là đảng đồ tử Dụ Chương Vương kia.

Nàng có trăm biện pháp thoát khỏi hắn, nhưng không thể để người khác nhìn ra đầu mối, tuy Xuân Điều ngốc, nhưng Dụ Chương Vương kia cũng không phải kẻ dễ bị lừa.

Tù Tù hơi suy tư, liền có biện pháp.

Xe ngựa chạy men theo đường Vương Tây trên con phố Đông Tây trước Chu Tước môn, tới vùng phụ cận phường Quang Đức, Tù Tù vẫn luôn dựa vào thành xe để nghỉ ngơi bỗng nhiên mở to mắt, nói với Xuân Điều: "Trên người chúng ta dính nhiều rượu như vậy còn chưa khô, chật vật như vậy, trở về Cao ma ma nhất định lại laị nhại."

Xuân Điều không nhin được rùng mình, lão ma ma này gần đây không biết sao, tính khí ngày một xấu hơn, tóm được chút sơ suất của chủ tớ bọn họ, liền dài dòng nửa ngày, đối Tù Tù còn có điều cố kỵ, đối tỳ nữ như nàng đây thì không khách khí như vậy, lúc nào cũng quở trách dưới hành lang hoặc trong đình, trước mặt đám hạ nhân qua lại, thực sự rất mất mặt.

Xuân Điều nhớ tới giọng của lão ma ma, lỗi tai đã bắt đầu bị ù: "Đúng vậy, bà ta đang lo không tìm được chỗ để bắt lỗi, bắt được lại mắng hết nửa ngày."

Tù Tù vén màn cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, như đang suy tư gì đó, nàng nói: "Đằng trước chính là chợ phía Tây rồi, bằng không chúng ta tìm một quán ăn chút gì, rồi lại đi dạo một chút, mua hai bộ

xiêm y để thay, gói y phục dính rượu mang về, ma ma sẽ không phát hiện."

Xuân Điều có chút lo lắng: "Trở về muộn, bà ấy lại lắm mồm."

Tùy Tùy nói: "Là ta muốn đi dạo, có liên can gì đến người đâu."

Xuân Điều nghĩ cũng đúng, dù sao bọn họ cũng không nói khi nào trở về, tóm lại về muộn vẫn tốt hơn toàn thân dính rượu.

Hướng hồ nàng còn chưa đi qua chợ phía tây nữa!

Chợ phía tây gần phường Thường An, không ồn hoa náo nhiệt bằng chợ phía đông, nghe nói giá cả cũng rẻ.

Lần nào cô nương nhà nàng cũng đều bỏ gần tìm xa đến chợ phía đông, nàng đã sớm nghĩ có cơ hội sẽ đến đi dạo một chút.

Sự tình liền quyết định như vậy.

Hoàn Minh Khuê đi theo xa xa phía sau, vừa vặn tò mò giai nhân kia ở nơi vắng vẻ nào, ai ngờ chiếc xe ngựa rèm xanh nhỏ kia chạy đến ngoài cửa chợ phía tây phường, rẽ một cái, lập tức vào thị phường.

A Hàn đánh ngựa tiến lên, khom lưng cúi đầu ngoài cửa sổ xe xin chỉ thị: "Vương gia, chiếc xe kia vào chợ phía tây rồi, chúng ta còn cần tiếp tục đi theo sao?"

Hắn cũng khâm phục tiểu cô nương này, mới vừa dạo xong chợ phía đông lại đi dạo chợ phía tây, thật không hiểu có bao nhiêu đồ vật muốn mua, Vương phi cùng quận chúa trong phủ bọn họ cũng như thế, cả ngày đi dạo cũng không đủ.

Hoàn Minh Khuê nghĩ ngợi rồi nói: "Tiếp tục đi theo, xem bọn họ đến chỗ nào."

A Hàn đành chịu, chỉ có thể ra hiệu xa phu tiếp tục đi theo.

Xe ngựa nhỏ rèm xanh chạy qua đường giao nhau của chợ phía tây, vòng bảy lần tám lượt trong ngõ hẹp nửa ngày, cuối cùng dừng ở ngoài một cửa hàng bán bánh ngọt của Hồ tộc.

A Hàn mở to hai mắt, lại ăn à?

Hoàn Minh Khuê lệnh cho người ngừng xe ở bên đường, cũng không xuống xe, chỉ ngồi chờ trong xe.

Đợi hết nửa buổi, cũng không thấy chủ tớ kia ra ngoài.

A Hàn nhìn sắc trời, gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng: "Vương gia, nếu không đến Đông Cung, có thể sẽ rất muộn đấy."

Chờ vị cô nương kia ra, còn không biết muốn đi dạo ở đâu, dạo xong lại theo nàng về nhà, quay đi quay lại như vậy..."

Hoàn Minh Khuê cười khổ một chút, tiếc nuối nói: "Bỏ đi, đi thôi."

Tuy nói không ai nghiêm túc với hắn, nhưng hắn cũng không thể thật sự để bọn Thái Tử đợi lâu.

.....

Lúc Hoàn Minh Khuê tới Đông Cung đã gần đến chạng vạng, qua nhiên các khách mời khác đều đã đến.

Đây là lần đầu Thái Tử mở tiệc sau khi nạp phi, ngoại trừ mấy huynh đệ tỷ muội thân cận đến dự tiệc, còn có vài văn nhân đồng liêu tuổi xấp xỉ.

Do là tiệc thân mật, buổi tiệc không bố trí ở chính đường tẩm điện, mà là trong vườn hoa phía sau Sơ Hương Các.

Tòa các thấp thoáng giữa rừng hoa mai, lúc này hàn mai vừa mới nở, hương thơm ập tới khắp người, các màu hoa mai như tuyết trắng, đỏ nhạt, đỏ đậm cùng ráng chiều nơi chân trời giao hòa, rực rỡ như gấm.

Tà dương chưa xuống núi, trong các đã thắp đèn, ngay cả cành hoa bên ngoài tòa các cũng được treo rất nhiều lồng đèn bằng lưu ly đáng yêu lấp lánh, có thể tưởng tượng sau khi trời tối ánh nến huy hoàng thế nào, nhất định tựa như lưu ly tiên cung trên trời.

Gió đêm hơi lạnh mang theo thanh âm dàn nhạc tinh tế dịu êm, nhỏ nhẹ mênh mông thật xa, cũng mỏng manh như sợi tơ, phảng phất bao phủ rừng mai bởi một tầng khói nước mưa phùn.

Hoàn Minh Khuê tinh thông âm luật, nghe được tiếng nhạc tuyệt diệu kia, không khỏi dừng bước lắng nghe.

Mẫu thân Nguyễn Nguyệt Vi là người Nam, bản thân nàng cũng sinh ra ở Giang Nam, nghe nói Thái Tử đặc biệt vì nàng mà mời một nhóm nhạc sư từ Giang Nam tới, so với Nội Giáo Phường chỉ có hơn chứ không kém, có thể gọi là dụng tâm lương khổ*.

Đợi tấu xong một khúc, hẳn mới bước đi về hướng tòa các.

Hoa đường điêu lương hoa đồng** chia thành hai nửa ngăn cách bởi hai mươi tư bức bình phong sơn thủy xanh biếc mạ vàng, khoảng cách giữa non xanh nước biếc, mơ hồ xuyên qua những màu sắc rực rỡ, tiếng nói cười của nữ quyến lướt qua bình phong truyền vào tai hắn.

(Ji: *Dụng tâm lương khổ - 用心良苦 - lên kế hoạch cho một việc gì đó rất nghiêm túc; dùng để chỉ những động cơ thầm kín.

**Điêu Lương Hoa Đồng - 雕梁华栋 - chạm khắc hoa văn rực rỡ tráng lệ trên xà ngang của tòa nhà.)

Hôm nay phu phụ Thái Tử thiết yến đãi khách, Thái Tử tiếp đãi nam tân, Thái Tử Phi khoản đãi nữ quyến, dùng một bức bình phong ngăn cách giữa nam nữ, liền tính phân bàn tiệc.

Tuy nói nam nữ bảy tuổi không cùng bàn, nhưng đại phòng nam nữ triều đại này từ trước đến nay không nghiêm ngặt như vậy, cũng

không ai làm ầm ĩ lên.

Hoàn Minh Khuê đi vào đường, nhìn lướt qua bốn phía, chỉ thấy mấy đường huynh đệ đều ở đây, ngoài ra còn có mấy người trẻ tuổi mặc bạch y — — mọi người đều biết Thái Tử rất thích thi văn thanh tao, thiết lập Văn Học Quán ở Đông Cung, chiêu mộ được không ít người trẻ tuổi tài học hơn người làm đồng liêu, trong buổi tiệc tất nhiên không thiếu được những kẻ nịnh hót như vậy, đến lúc đó vẩy mực múa bút, làm thơ liên cú*, nếu có thể làm được mấy tác phẩm xuất sắc lưu truyền ra ngoài, cũng là một đoạn giai thoại.

(Ji: *Liên cú - 联句 - một trong những hình thức làm thơ thời xưa, gồm hai hay nhiều người, mỗi người làm một câu rồi ghép thành bài thơ)

Thái Tử ngồi trên cao trông thấy hẳn, mỉm cười đặt ly rượu xuống: "Đệ tiểu tử này rốt cuộc cũng tới, khiến bọn ta chờ thật lâu.

Hôm nay nhất định phải phạt đệ mấy chén."

Các thứ hoàng tử đang ngồi, nhóm quận vương tông thất cùng thế tử công hầu, sôi nổi phụ họa, cười muốn phạt hẳn ngàn ly.

Chỉ có một người không nói lời nào, vẫn uống rượu, giống như tảng băng điêu khắc, phảng phất đàm tiếu quanh mình đều không quan hệ với hẳn — — Hoàn Huyền không mừng du yển, trường hợp như vậy luôn có thể miễn được thì miễn, thật sự không thể từ chối, thì tự uống rượu một mình.

Quả thực Hoàn Minh Khuê chưa từng gặp qua người không thú vị như thế, dùng đuôi mắt ngó sang hẳn một cái, gọi nội thị tới: "Thay ta thêm một tọa tháp bên cạnh Tề Vương điện hạ."

Lúc này Hoàn Huyền mới đặt ly rượu xuống, nhắc mí mắt, không nói chuyện.

Đây là chỗ tốt của việc không sợ gì cả, dù cho hấn làm ra nhiều chuyện khác người, cũng sẽ không có người nghiêm túc so đo với hấn.

Đương nhiên, điều này cũng không phải không có quan hệ với bề ngoài đẹp đẽ của hấn, cùng một chuyện nhưng nếu là Trần Vương mở lấp não làm ra, chỉ khiến người khác ghét bỏ.

Thái Tử cũng thích đường đệ này, cười hỏi: "Hôm nay lại đi chơi xuân ở đâu, sao tới trễ như vậy?"

Một bên có người chế nhạo: "Nhìn hấn chỉ mang theo một người hầu cận cái trang ra cửa, nhất định là lại đi thưởng ngoạn cảnh đẹp rồi."

Thất hoàng tử của Đức phi mới mười hai tuổi, tò mò hỏi: "Vào đông trăm hoa tàn lụi, Lục đường huynh cũng đi ngắm hoa mai sao? Hoa mai gì chứ, chẳng lẽ còn đẹp hơn chỗ này của Thái Tử điện hạ sao?"

Mọi người đều cười vang lên, thiếu niên kia không rõ nội tình, nhưng cũng biết hơn phân nửa mình đã nói sai rồi, đỏ mặt cúi đầu.

Hoàn Minh Khuê tự phạt một ly, buông ly xuống cười nói: "Chư vị đừng nói, tiểu Vương hôm nay không đi tìm kiếm cảnh đẹp, chẳng qua chỉ đến chợ phía đông mua rượu, nhưng thật sự có kỳ ngộ đấy."

"Thế nào, lại gặp tuyệt đại giai nhân à?" Người lúc nãy lại nói.

Hoàn Huyền gật đầu một cái: "Để Tàn thế tử đoán trúng rồi."

Có người cười chế nhạo một tiếng, lại là thiếu niên mặc y phục đồ có gương mặt như thoa phấn.

Thái Tử tràn đầy hứng thú nói: "Thập Lang, đệ cười cái gì?"

"Ngày ấy ở chùa Thanh Long, đường huynh cứ chỉ vào một nữ tử nói là tuyệt đại giai nhân, nhưng kia giai nhân mang mũ sa rèm, ngay cả khuôn mặt cũng không nhìn thấy."

Thái Tử nói: "Lần này ta phải giúp Lục Lang nói một câu rồi, thứ khác có lẽ đệ ấy sẽ nhìn nhầm, nhưng cho tới bây giờ mỹ nhân vừa nhìn một cái là chuẩn xác."

Hoàn Minh Khuê giả vờ vái chào: "Đa tạ điện hạ thay ngu đệ chủ trì công đạo, trả lại trong sạch cho ngu đệ."

Thái Tử lệnh nội thị rót rượu, cười nói: "Đệ không cần cảm tạ ta, uống hết ly này là được."

Hoàn Minh Khuê sáng khoái uống một hơi cạn sạch.

Thiếu niên y phục đỏ tía giận nói: "Một tuyệt đại mỹ nhân ở chùa Thanh Long, hôm nay lại có một tuyệt đại mỹ nhân ở chợ phía Đông, xem ra tuyệt đại mỹ nhân cũng không phải tuyệt đại rồi."

Chẳng mấy ngày là xuất hiện hai người, nhưng đều bị Lục đường huynh gặp được hết."

Lại có một trận cười to, một sĩ tử bạch y giễu cợt: "Thời đại thịnh vượng, xuất hiện giai nhân, vốn là Thiên tử nhân đức, mưa thuận gió hòa, của cải phong phú, bách tích có thể an cư, mới có giai nhân xuất thế."

Mọi người đều cảm thấy lời hòa theo này hơi quá rồi, chua đến ê răng, nhưng cũng không ai gây khó dễ với màn kịch của tên bạch y này, cũng không ai phản bác, cười ha ha một cái rồi cho qua."

Hoàn Minh Khuê nói: "Trái lại tuyệt đại giai nhân cũng không hiếm lạ như vậy."

Hắn dừng một chút, nói tới chỗ máu chốt: "Vậy đây chính là kỳ ngộ ban nãy tiểu Vương nói rồi."

Thái tử cười mắng: "Lời nói còn không chỉnh tề, xem ra là chưa uống đủ rượu rồi."

Hương nội thị nói: "Thay Dự Chương Vương đổi một cái ly lớn hơn tới đây."

Nội thị kia cũng là một kẻ tinh quái, cười đáp vâng, xoay người bưng một ly rượu khổng lồ đến, đủ để chứa một lít rượu.

Hoàn Minh Khuê vừa nhìn liền kêu gào: "Không được, không thể được, Thái tử điện hạ tha tội, ngu đệ đây liền nhận tội."

Ngừng một chút: "Giai nhân hôm nay gặp được ở chợ Đông, cùng giai nhân hôm đó trông thấy ở chùa Thanh Long, căn bản là cùng một người."

Mọi người đều tấm tắc ngạc nhiên: "Trên thế gian này còn có chuyện trùng hợp như vậy sao, xem ra duyên phận của đệ và giai nhân này không mỏng đâu!"

Hoàn Huyền luôn uống rượu một mình bên cạnh, sắc mặt hơi biến đổi, đặt ly rượu xuống.

Hắn chợt nhớ ra hôm qua từng nghe nữ thợ săn kia nhắc tới hôm nay nàng muốn đến thị phờng.

Trần Vương ban nãy vẫn luôn bị chen mờ, lần này nháy mắt ra hiệu nói: "Sau đó thì sao? Tuyệt đại mỹ nhân như thế, ta không tin Lục Lang huynh có thể bỏ qua, hôm khác ta đến phủ của huynh, không được che giấu đâu đấy..."

Hắn không biểu lộ nét mặt còn đỡ, ra vẻ như vậy, mỡ trên mặt đều dồn lại một chỗ, càng lộ ra vẻ dung tục.

Mọi người nghe thấy không khỏi nói thầm, kẻ không sợ trời không sợ đất cũng có rất nhiều loại, phong lưu và hạ lưu chỉ khác nhau một chữ, nhưng chính là khác nhau một trời một vực.

Hoàn Minh Khuê nói: "Tiểu Vương không thể làm loại chuyện bò nhai hoa mẫu đơn*, giai nhân như thế há có thể tùy tiện mạo phạm."

(Ji: *Bò nhai hoa mẫu đơn - 牛嚼牡丹 - ẩn dụ cho việc không biết trân trọng)

Trần Vương hừ một tiếng nặng nề: "Chỉ là một nữ tử, Lục đường huynh có thể nhìn nàng cũng xem như là phúc phận của nàng."

Lẽ nào còn phải tắm gội thắp hương mới có thể chạm vào nàng ta hay sao?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Đừng nói tắm gội thắp hương, nếu như có thể được giai nhân xem trọng, ta nhất định sẽ xây một tòa ngọc đường, mở lầu đan lỵ, trồng vườn hoa lan và cây ngô đồng, tuyệt đối sẽ không bôi nhọ nàng."

Trần Vương đùa giỡn nói: "Nghe ý tứ của Lục đường huynh, trái lại giống cưới người ta thế."

Hoàn Minh Khuê nói: "Nàng ấy dám gả, sao ta không dám lấy chứ?"

Tính cách của hắn ngang ngạnh, nói năng không có giới hạn.

Nhưng nếu hắn thực sự muốn làm chuyện hoang đường này, cũng không có ai ngăn cản nổi, mỗi thế hệ trong Hoàn gia đều xuất hiện một hai kẻ si tình, thế hệ trước là phụ thân của hắn, vì cưới nữ nhi lưu lạc chốn phong trần của một tội thần, ngay cả Thái tử cũng không muốn làm.

Mọi người nửa tin nửa ngờ, đều cười hắn si tình.

Hoàn Huyền nhớ tới cảnh hoang tàn vắng lặng của Sơn Trì Viện kia, trong lòng mơ hồ có chút khó chịu.

Nghĩ lại một chút, một nữ thợ săn nghèo xơ xác có thể có một nơi để nương thân ước chừng đã vui mừng khôn xiết rồi, chẳng lẽ cứ phải lan phòng quế thất* mới có thể xứng với nàng sao? Cũng chỉ có loại người ngốc như Hoàn Minh Khuê mới nói ra mấy lời ngu xuẩn như vậy.

(Ji: *Lan Phòng Quế Thất - 兰房桂室 - căn phòng trang nhã của nữ tử cổ đại)

Nhưng lòng hiếu kỳ của mọi người rốt cuộc bị khơi dậy, đều nói: "Xem ra giai nhân đó xác thực không hề tầm thường, có thể khiến Dự Chương Vương cuối cùng cũng có suy nghĩ thú thê rồi."

Mặt bên kia của bức bình phong, các nữ tử cũng bị lôi kéo hứng thú, đều ngừng cười đùa ầm ĩ, chăm chú lắng nghe động tĩnh bên phía đối diện bức bình phong.

Thanh Hà công chúa bĩu môi: "Đám nam nhân này thật nhàm chán, chỉ cần tụ tập một chỗ, lại uống vài ba ly rượu, trong miệng liền chẳng có lời nào tốt đẹp, ngay cả Thái tử cũng hồ nháo cùng với bọn họ."

Nàng là trưởng nữ đích xuất của Hoàng hậu, thân phận tôn quý, cũng chỉ có nàng mới dám mắng cả Thái tử và đám đệ đệ cùng một chỗ.

Tân An trưởng công chúa cười nói: "Nhưng Tam lang là người chính trực, vừa rồi bọn họ hồ ngôn loạn ngữ ta đều nghe cả, chỉ có nó không tham gia cuộc vui."

Thanh Hà công chúa nhẹ gật đầu: "Tam đệ của con ấy à, cũng được xem là hiếm có trên thế gian."

Nàng đã quen nghĩ gì nói đó, quên mất Thái tử phi Nguyễn Nguyệt Vi chủ nhân của bữa tiệc này, cùng Tam lang còn có một đoạn chuyện xưa.

Nhưng mà người nói vô tâm người nghe có ý, Nguyễn Nguyệt Vi lập tức buông mắt xuống, hai má đỏ lên, chỉ cảm thấy nhất định trong lòng mọi người đang thầm cười nhạo nàng.

Trong một lúc, quầng sáng của ngọn nến lại hiện lên trong tâm trí, ánh mắt Hoàn Huyền nhìn nàng, bất giác thất thần một chút.

Nghĩ tới lúc này hấn và nàng chỉ cách nhau một bức bình phong, trái tim bắt đầu đập thình thịch.

Càng biết không nên nghĩ, không thể nghĩ, thì càng không thể ngừng nghĩ miên man bất định, trong lòng vừa đau khổ, vừa xen lẫn hàng vạn ngọt ngào, như thể chén thuốc đắng chát được thêm một thìa mật ngọt.

Trước đây nàng mơ mơ hồ hồ, thẳng đến lúc Hoàn Huyền hồi kinh, mới biết được bản thân đã sai điều gì.

Ngay lúc trái tim nàng như đang rạo rục, lại nghe thấy một thanh âm quen thuộc truyền tới từ bức bình phong đối diện: "Sao huynh biết là cùng một người?"

Trái tim nàng nảy lên một cái, sắc mặt trắng đi vài phần, là Hoàn Huyền.

Có người phụ họa: "Đúng vậy, Lục đường huynh lại chưa từng thấy dung mạo của nữ tử kia, làm sao biết được là cùng một người?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Đệ đừng xem thường ta, tư thái dáng đi đó không có người thứ hai trên thế gian, cho dù bảo ta phân biệt được từ trăm nữ tử có dáng người gần giống thế, ta cũng có thể nhìn một cái là ra."

Ngừng một chút rồi nói: "Thương tùng thúy bách* đứng giữa trăm hoa, đổi lại là các ngươi có thể nhìn một cái liền ra không?"

(Ji: Thương Tùng Thúy Bách - 苍松翠柏 - chỉ sự cao quý)

Hoàn Huyền mỉm cười: "Chỉ là Lục đường huynh và nữ tử đó chỉ mới gặp mặt hai lần, ngay cả thân phận của nàng cũng không biết, liền ví nàng như ngạo tuyết lãng sương, từng bách không bị mùa đông làm khô héo, khó tránh khỏi quá khinh suất rồi."

Trong lòng của hắn, nữ tử xứng đáng nhận được lời tán dương này, khắp trời đất chỉ có một người, bây giờ đã không còn nữa rồi.

Hoàn Minh Khuê ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ Tử Hành quen biết nữ tử đó, hay là nàng đã đắc tội đệ ở nơi nào rồi?"

Nhất thời Hoàn Huyền không thể trả lời.

Thái tử giảng hòa: "Xem ra giai nhân đó cũng tương đối tài giỏi đấy."

Lại hướng sang Hoàn Minh Khuê nói: "Nếu ngày khác đệ gặp lại nàng, nhất định phải hỏi nơi ở cùng gia thế của nàng, nếu như môn đăng hộ đối, ta sẽ giúp đệ hoàn thành giai thoại này."

Mọi người đều nửa thật nửa đùa phụ họa theo, nhưng Hoàn Huyền lại cảm thấy có chút chói tai, đặt ly rượu xuống rồi đứng lên, nói với Thái tử: "Ngu đệ ra ngoài đi dạo một chút để tán bớt rượu."

Rời khỏi chỗ để canh y cũng là chuyện thường tình, Thái tử chỉ nói: "Về sớm một chút cùng bọn ta uống rượu."

Hoàn Huyền đáp được, vái chào về phía mọi người, nói một tiếng "Thứ lỗi", rồi rời khỏi yến đường.

Lời nói bên phía bức bình phong đối diện, Nguyễn Nguyệt Vi nghe không sót một chữ nào, có chút khó tin.

Tính cách Hoàn Huyền lạnh lùng, từ nhỏ đã làm lì, không thích chơi cùng đám con cháu tông thất, cũng không bao giờ quan tâm đến việc vớ vẩn của người khác.

Nhưng thái độ ban nãy rất khác thường, còn vì một nữ tử vô vị hoàn toàn xa lạ mà tranh luận với Dự Chương Vương, thực sự khó mà giải thích.

Nàng càng nghĩ không thông, lòng càng bất an.

Tâm tư của thứ xuất Ngô Hưng công chúa rất tinh tế, liếc sang Thái tử phi khẽ chau mày, trong đôi mắt đẹp để chất chứa sắc buồn, nghĩ nàng ấy vẫn khó chịu với lời vừa rồi của đại công chúa.

Nàng cười mở chủ đề: "Nghe mấy lời lúc say của bọn họ có gì vui chứ, chúng ta chơi trò chơi của chúng ta đi."

Thanh Hà công chúa chợt thông suốt: "Gọi người đem vài bàn cờ Song Lục* đến, đã lâu không chơi rồi, xem ta thắng lại toàn bộ trâm vàng lược ngọc của các người đây!"

(Ji: *Cờ Song Lục - 双陆局 - phổ biến trong thời nhà Đường, Tổng #Baidu)

Nàng cùng đệ tức yêu kiều yếu ớt này từ nhỏ không chơi cùng nhau, cũng không hẳn thích nàng ta, nhưng cũng không cố ý ám chỉ hại nàng ta xấu hổ.

Thần hồn của Nguyễn Nguyệt Vi trở lại, đứng dậy cười hối lỗi với mọi người: "Ta đi canh y, chư vị tử muội nhất định phải chơi thật tận hứng đấy."

Nàng nâng gót sen bước đi nhẹ nhàng, đi lang thang ngoài điện, cơ hồ không nghe thấy âm thanh của ngọc bội.

Ngô Hưng công chúa nhìn theo bóng dáng của nàng, nhẹ giọng khen ngợi: "Nếu như trên thế gian thực sự có tuyệt đại giai nhân, hẳn là tại Đông Cung này rồi."

Đại công chúa không cho là thế: "Muội chưa gặp phu nhân của Tiêu tướng quân à?"

Tiêu phu nhân mắt sớm, mấy năm cuối đời vẫn ở trong phủ không bước chân ra khỏi nhà, cũng không đi lại trong cung, Ngô Hưng công chúa nhỏ tuổi, chưa từng gặp vị phu nhân này, nàng hiếu kỳ hỏi: "Thực sự đẹp đến thế sao?"

Đại công chúa nói: "Không chỉ đẹp, nói một câu phong hoa tuyết đại cũng không quá đâu."

Nàng mỉm cười: "Nếu không năm đó tiểu vô lại Hoàn Minh Khuê sao lại kéo tay áo người ta, vừa khóc vừa gào đòi cưới nữ nhi của người ta chứ?"

"Ồ, sao ta nghe nói tướng mạo của tiểu cô nương Tiêu gia xấu xí..." Một thiếu nữ mặc áo lam nâng cằm nói, thế mà lại là nữ nhi độc nhất của Trương tướng, Trương Thanh Khi bạn thân của Thái tử phi.

Trong mắt Thanh Hà công chúa lướt qua một chút thương cảm, Ngô Hưng công chúa biết nàng đang nhớ đến Tiên Thái tử, vội nói: "Một ngày vui vẻ thế này, đừng nói mấy chuyện đó nữa, dù sao cũng không có duyên gặp được, ai đến chơi ném thẻ phạt rượu với ta nào?"

Mọi người nhao nhao thích thú, nhẹ nhàng cho qua chủ đề kia.

Nguyễn Nguyệt Vi ra khỏi cửa điện, liền có vài cung nhân nghênh tiếp, khoác áo lông huyền hồ lên cho nàng, dâng lò sưởi cầm tay mạ vàng lên.

Nguyễn Nguyệt Vi tiếp nhận lò sưởi, được cung nhân vây quanh đi đến tịnh phòng phía sau điện.

Từ lượng của nàng thấp, những trường hợp thế này lại không thể không uống một giọt rượu nào, vì vậy vừa rồi chỉ uống hai ly, lúc này gió lạnh thổi qua, ý say lên tới đầu, huyết thái dương nhảy thành thạch, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Ra khỏi tịnh phòng, một sự thôi thúc vô cớ tuôn ra từ đáy lòng, nàng xoay đầu nói với cung nhân: "Ta vào rừng đi dạo hít thở không khí một chút, các ngươi không cần đi cùng, để Sơ Trúc và Ánh Lan đi cùng ta là được."

Chương 22: 22: Tâm Tư Khó Tả

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sơ Trúc và Ánh Lan đều là tỳ nữ Nguyễn Nguyệt Vi mang đến từ hầu phủ, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, cũng chỉ nghe lời một mình nàng.

Dù nàng làm chuyện gì, bọn họ đương nhiên đều đứng về phía nàng.

Các cung nhân sẽ không vì việc chờ đợi nhỏ nhen này mà làm trái ý Thái Tử Phi.

Nguyễn Nguyệt Vi mang theo hai tỳ nữ đi vào phía vườn.

Trong rừng phong chỉ có một con đường mòn quanh co khúc khuỷu, hai bên điểm xuyên lưa thưa đèn lồng lưu ly, như ngân hà treo ngược.

Nguyễn Nguyệt Vi theo đường mòn kia vào sâu trong rừng mai, mỗi một bước đi, tim liền đập nhanh hơn một chút, chờ đến khi nhìn thấy hình bóng quen thuộc kia, trái tim nàng đã như nổi trống.

Hoàn Huyền mặc kim bào dệt hoa văn Vân Hạc màu tím, đội Tử Ngọc quan, bên hông là đai lưng ngọc Bảo Điền khảm vàng, màu tím này rất kén người, lại dệt cùng tơ vàng, nếu đổi người mặc, cho dù không khó coi cũng lộ vẻ thô tục, nhưng mặc trên người hấn, lại càng lộ ra hấn như đang đi trên Ngọc Sơn, ánh sáng chiếu rọi lên người khác.

Nguyễn Nguyệt Vi bất giác nhẹ nhàng đặt tay lên trái tim, như thể sợ rằng nhịp tim như nổi trống của nàng sẽ khiến người khác nghe thấy.

Hoàn Huyền có chút kinh ngạc, hấn vừa rồi không tiếc tranh luận đúng sai với Hoàn Minh Khuê trong yến tiệc, cảm thấy rất vô nghĩa,

cũng không muốn nghe hắn kể lể bản thân thèm muốn nữ thợ săn kia thế nào, nên ra ngoài đi dạo một chút, không ngờ tới lại gặp được Nguyễn Nguyệt Vi ở đây.

Bọn họ chỉ cách nhóm khách nữ một tấm bình phong, lúc này hắn rời tiệc, bên kia cũng nghe được động tĩnh, lấy tính cách cẩn thận dè dặt của Nguyễn Nguyệt Vi, phải tránh nghi ngờ mới đúng chứ.

Hắn nhìn lướt qua hai tỷ nữ phía sau nàng, đều là người hầu hạ bên cạnh nàng từ nhỏ, trong lòng càng thêm khó hiểu, cố ý điều cung nhân đi, mạo hiểm vào trong rừng này để "Ngẫu nhiên gặp được", chẳng lẽ xảy ra chuyện gì sao?

Gặp được người trong lòng ngày đêm thương nhớ, vốn nên là vui vẻ ngoài ý muốn, nhưng có lẽ sự hoài nghi cùng lo lắng đã làm giảm bớt đi, trong mắt hắn cũng không vui sướng bao nhiêu.

"Gặp qua tẩu tẩu." Hắn hành lễ gia đình.

Tiếng "Tẩu tẩu" này, như thể một cây châm, đâm một chút vào lòng Nguyễn Nguyệt Vi, sắc mặt nàng nhợt nhạt vài phần, miễn cưỡng mỉm cười nói: "Phía Tam đệ có tốt không?"

Hoàn Huyền nhớ tới chuyện hắn đã làm từ trước đến nay, có chút khó mà diễn tả.

Ba năm trước đây Nguyễn Nguyệt Vi đã chính miệng đập tan vọng tưởng này của hắn, nay nàng cũng đã gả cho người, hắn cũng không nợ nàng điều gì, thu nhận nữ thợ săn kia, chỉ là chuyện của bản thân hắn, không có nửa điểm liên can tới Nguyễn Nguyệt Vi.

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút bực bội, trầm mặc một lát mới nói: "Đa tạ tẩu tẩu hạ cố hỏi thăm, ta rất tốt."

Nguyễn Nguyệt Vi cười chua xót: "Vậy ta yên tâm rồi."

Thì quá cảnh thiên* lại nói đến loại chuyện này, không khỏi có chút quái lạ.

(Ji: *Thì Quá Cảnh Thiên - 时过境迁 - mọi thứ dần thay đổi theo thời gian)

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Tẩu tẩu thế nào? Ở Đông Cung có quen không?"

Ánh mắt hần dừng trên áo khoác lông Huyền Hồ của nàng.

Lông Huyền Hồ này cực kỳ hiếm có, lúc đầu Hoàng đế chỉ được bốn bộ, bản thân để lại một bộ, một bộ cho thê tử, dư lại hai bộ cho trưởng tử cùng thứ tử.

Cho đến khi hần bình định phản loạn An Tây, phụ thân mới đưa bộ của bản thân ban cho hần.

Bộ trên người Nguyễn Nguyệt Vi này, chính là bộ của Thái Tử đã sửa nhỏ hơn, tình ý của Hoàn Dung đối với nàng có thể thấy rõ từng chút một.

"Thái Tử điện hạ đối với ta rất tốt." Nguyễn Nguyệt Vi nhẹ giọng nói.

Nàng mím môi, rũ mi mắt xuống, lông mi khẽ run, đèn Lưu Ly lay động theo gió, ánh đèn và bóng đêm trên mặt nàng như dòng nước nhẹ nhàng lưu chuyển, cơ hồ khiến người khác cho rằng nàng đang rơi lệ.

Nét mặt của nàng cũng thật sự có chút ý vị nước mắt sắp tuôn rơi.

Hoàn Huyền nhìn thoáng qua phía cuối đường mòn, có thể thấy thấp thoáng cung nhân cùng nội thị đi tới đi lui.

Hiện tại Nguyễn Nguyệt Vi là Thái Tử Phi, dù cho hần không để ý đến thanh danh, nhưng không thể để nàng bị người ta nói xấu, nhiều

năm như vậy, bảo vệ nàng đã thành thói quen vô thức hẳn.

"Tẩu tẩu bảo trọng, thứ lỗi ta không tiếp được." Hấn vái chào, lập tức đi thẳng qua người nàng, bước nhanh hướng ra ngoài cánh rừng.

Nguyễn Nguyệt Vi xoay người, thất thần nhìn bóng dáng đi xa của hấn, trong lòng không thể nói là tư vị gì.

Làm phu quân, Thái Tử xác thực đối với nàng rất tốt, từ nhỏ nàng đã nỗ lực vì vị trí Thái Tử Phi, hiện giờ cũng là cầu gì được nấy, nhưng đây thật sự là điều nàng muốn sao?

Khi nàng tiến cung, bên cạnh Thái Tử đã có vài thị thiếp, tư dung mỗi người đều mỹ lệ, lúc Thái Tử nạp phi còn đồng thời nạp thêm hai lượng đệ.

Nào có người nguyện ý vừa thành hôn, liền chia sẻ phu quân của mình với nhiều người như vậy?

Nhưng phu quân nàng là Thái Tử, nên nàng ngay cả ủy khuất cũng không thể nói ra.

Mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, nàng luôn nhịn không được nhớ tới lời của Hoàn Huyền bên cây cầu sông Bá ba năm trước đây: "Nếu được A Đường làm thê, cuộc đời này của ta chỉ có một mình nàng, tuyệt đối không nhìn nữ tử khác lấy một cái."

Nàng biết, không phải hấn dùng lời này để dỗ dành nàng, hấn thực sự có thể làm được.

Cho tới hôm nay, nàng mới biết được bản thân đã mất đi thứ gì.

.....

Hoàn Huyền trở lại yến tiệc, Thái Tử chăm chú nhìn hấn một lúc, nở nụ cười thân thiết: "Đi dạo nơi nào? Sao đi lâu như vậy?"

"Chỉ là đi dạo phía sau hậu viện thôi." Hoàn Huyền nói.

Thái Tử liền không nói gì nữa, chỉ bảo nội thị giúp hẩn rót rượu.

Đêm khuya, Hoàn Huyền đứng dậy cáo từ, Dự Chương Vương say khướt khoác cánh tay lên vai hẩn, kêu gào muốn cùng hẩn đốt đèn chơi đêm.

Mặt Hoàn Huyền vô cảm phủi cánh tay trên vai, thi lễ với Thái Tử, rồi rời khỏi yến đường.

Cao Mại xin chỉ thị: "Điện hạ hồi phủ hay là..."

Không đợi hẩn nói xong, Hoàn Huyền liền mất kiên nhẫn nói: "Đến Thường An phường."

Tiệc tan, các tân khách lục tục rời đi, Thái Tử phân phó nội thị đưa mấy khách nhân say mềm an trí thỏa đáng, rồi đến tấm điện của Thái Tử Phi — — từ lúc thú nàng qua cửa, mười ngày thì cứ bảy tám ngày, hẩn ở chỗ của nàng.

Các nữ quyến tan tiệc sớm, Thái Tử sợ thê tử đã ngủ, không để cung nhân thông truyền, lập tức đi vào trong điện.

Tấm điện đặt giá đèn chín nhánh, Nguyễn Nguyệt Vi đã tắm gội xong, mặc một bộ tắm y ngọc bạch, khoác áo ngắn* bằng gấm màu thiên thanh, khuôn mặt nhỏ như cánh sen bị men say nhuộm màu đỏ gay.

Nàng đang ngồi trước giá thêu, giống như đang thêu thùa, nhưng chỉ là cầm kim xuất thần, sau một lúc lâu vẫn chưa hạ kim đâm xuống.

"Đang nghĩ gì thế?" Thái Tử cười nói.

Lúc này Nguyễn Nguyệt Vi mới phát hiện có người, trong mắt lướt qua vẻ kinh hoàng, ngay sau đó khôi phục dáng vẻ ôn nhu thanh nhã

thường ngày, đặt kim chỉ xuống, đứng lên hành lễ nghênh tiếp.

Thái Tử đỡ nàng: "Sớm nói giữa ta và nàng không cần xa cách như thế."

Nguyễn Nguyệt Vi rũ mắt nói một tiếng "Vâng", rồi đến giúp hẩn cởi áo khoác ngoài.

Không đợi nàng cởi ra, Thái Tử bỗng nắm lấy tay nàng.

Nguyễn Nguyệt Vi cả kinh, vô thức rút tay ra.

Thái Tử ngẩn ra, ngay sau đó như thể không phát hiện điều gì, nâng tay xoa gương mặt ửng đỏ của nàng: "Trong yến tiệc uống rượu sao? Có phải tỳ tỳ ép nàng uống hay không? Tính tình đó của tỳ tỳ, nàng đừng để trong lòng."

Dây cung đang căng cứng trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi buông lỏng: "Thiếp hiểu rõ, tỳ tỳ chỉ là nghĩ sao nói vậy, rất dễ ở chung."

"Vậy là tốt rồi." Thái Tử nhẹ gật đầu.

Hai người cởi xiêm y, tắt đèn đi ngủ.

Sau một trận mây mưa, Thái Tử yên tĩnh chờ hô hấp của người bên gối trở nên sâu, đứng lên khoác áo ra ngoài điện, gọi nội thị tới hỏi: "Hôm nay trong yến hội, Thái Tử Phi từng rời đi không?"

Ánh mắt nội thị chớp nháy, chần chờ một chút, thấp giọng báo cáo mọi hành tung của Thái Tử Phi.

Sắc mặt Thái Tử dần dần trầm xuống.

.....

Tùy Tùy đã quen canh ba nửa đêm bị gọi tỉnh giấc, nhưng hôm nay thái độ Hoàn Huyền rất khác thường, không để nội thị tới truyền lời, đi thẳng vào viện của nàng.

Tê Hà quán cách Thanh Hàm viện rất gần, nhưng mỗi lần đều là Tù Tù tắm gội thay y phục trang điểm chưng diện xong xuôi mới qua bên kia thị tắm, đây là lần đầu tiên Hoàn Huyền đặt chân đến nơi này.

Hai tiểu viện ẩn núp trong rừng phong, lá phong đã tàn úa, trong rừng không đốt đèn, là một đêm mây mù che kín trời, không có ánh sáng của trăng, nơi nơi đều tối như bưng.

Trong phòng thắp vài ngọn đèn dầu, ánh lên cửa sổ, phòng nhỏ kia liền tựa như một chiếc thuyền con trôi nổi trong trời đêm, nhìn có chút cô tịch quanh quẽ.

Một tòa tiểu viện như thế, tất nhiên sẽ cách rất xa cao ốc hoa đường, lan phòng quế thất.

Cũng không thấy hạ nhân trực hầu ngoài hành lang, Hoàn Huyền chau mày, vén màn vào phòng, chỉ thấy nữ thợ săn kia mặc trung y, khoác áo vải xanh bên ngoài, chân trần lê giày vải, đang ngồi trước bàn trang điểm, mặc cho Cao ma ma chải búi tóc.

Trong phòng đốt chậu than, nhưng so với bên ngoài cũng không ấm áp hơn bao nhiêu, than đó là than thô, không giữ lâu bằng than Ngân Ty trong viện của hấn, khói có chút dày, nhưng lại có ấm áp của hương vị trần thế khó tả.

Cao ma ma vừa thấy hấn, giật mình không nhẹ, bà buông tay, lược gỗ từ cây dương theo mái tóc dài của Tù Tù trượt xuống đất.

Tù Tù đứng lên hành lễ, nhặt cây lược lên.

Cao ma ma nói: "Sao điện hạ lại đến nơi này?"

Hoàn Huyền liếc Tù Tù một cái, "Ừm" một tiếng, dù sao hấn cũng không thể nói là bản thân chờ đến sốt ruột rồi.

Cao ma ma lại nói: "Điện hạ đợi một lát, lão nô thay xiêm y cho Lộc cô nương."

"Không cần." Hoàn Huyền nói.

Dù sao cũng chẳng mặc được bao lâu.

"Các người lui ra đi." Hấn nhìn lướt qua mấy tỳ nữ trong phòng.

Cao ma ma chần chừ nói: "Nhưng phòng này..."

Tề Vương điện hạ khó tính bao nhiêu, không ai hiểu rõ hơn bà, phòng này của Lộc Tuy Tuy tuy rằng cũng coi như sạch sẽ ngăn nắp, nhưng dựa vào tiêu chuẩn của hấn, chỉ sợ là không thể cho người ở.

Hoàn Huyền nói: "Không sao, lúc ở biên quan nơi hoang dã còn sống được."

Lời này trái lại không phải giả, thật sự khi hành quân bên ngoài, hoàn cảnh tồi tệ hơn hấn cũng có thể chịu đựng.

Cao ma ma vừa nghe liền mũi chua xót mắt đỏ lên, trong lòng lại oán trách Nguyễn tam nương kia một hồi, nếu không phải bởi vì nàng, điện hạ nhà bọn họ làm gì đến nỗi chịu tội tình này.

Trước mắt hấn không thú chính phi, nuôi dưỡng Ngoại Trạch, suốt ngày ở cùng với nữ tử thôn quê này, chẳng phải là Nguyễn Nguyệt Vi tạo nghiệp sao!

Lão ma ma tức tối lệnh cho mấy tỳ nữ thối lui xuống hành lang, khép cửa phòng.

Trong phòng ngay lập tức an tĩnh.

Hoàn Huyền nhìn thoáng qua áo khoác vải xanh trên người Tuy Tuy cũ đi phân nửa, nhú mào: "Khó coi."

Nói liền một kéo xuống: "Thiếu xiêm y để mặc sao?"

Tùy Tùy lắc đầu.

Chỉ là y phục cũ thoải mái, nàng cũng mặc quen rồi, một đám y phục Cao ma ma cho người may mới kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng đều là vải sa mỏng nhẹ, tay áo rộng đai lưng cũng rộng, tầng tầng lớp lớp rất phiền toái, mặc vào chỉ có thể ngồi chơi, làm việc một chút thì đụng chỗ nào vướng chỗ đó.

Chỉ còn lại trung y trông thuận mắt hơn nhiều, Hoàn Huyền cũng không khách khí, ôm ngang nàng lên đi về phía giường.

Giường rất nhỏ, chỉ đủ cho một người ngủ, hai người thì hơi chật, buồng màn trướng xuống, liền không có chỗ trống để di chuyển.

Hai người như bị nhét vào một cái rương chật chội.

Nhưng nhỏ hẹp cũng có chỗ tốt của nhỏ hẹp, chút động tĩnh hay chút âm thanh đều bị phóng đến vô tận.

Nơi này tất nhiên không có loại huân hương trong phòng hắc, màn trướng chắn đệm quanh quần một mùi hương nhàn nhạt, không thể nói rõ là hương gì, lại giống như mê hương đốt lên ngọn lửa trong lòng hắc, vọt thẳng vào máu huyết.

Chiếc giường đó cũng không giống giường tử đàn lớn trong Thanh Hàm viện, chất liệu gỗ nhẹ, khớp nối cũng không đủ chắc chắn, lực hơi lớn một chút liền rung lắc phát ra tiếng cọt kẹt, vừa nghe liền khiến người mặt đỏ tim đập.

Hoàn Huyền không phải người sẽ ủy khuất bản thân, như cũ ra ra vào vào, còn tàn nhẫn hơn bình thường.

Thân thể hai bên đã sớm quen thuộc, chẳng mấy chốc, hắc đã ném nàng lên mây xanh để như trở bàn tay.

Nhân lúc nàng bình phục hô hấp, hắc ôm lấy nàng từ phía sau, vén mái tóc dài của nàng lên, vùi mặt vào cổ nàng, ngửi hương thơm

Ấm áp của nàng: "Hôm nay đi chợ phía Đông sao?"

Tùy Tuy hơi giật mình, giọng nói của nàng không giống Nguyễn Nguyệt Vi, cho nên lúc làm chuyện này hẳn không thích nàng phát ra tiếng, hẳn cũng không nói chuyện cùng nàng, đây vẫn là lần đầu tiên.

Tùy Tuy nghe giọng hẳn mang chút men say, nhưng ngữ điệu lại tinh táo, nhất thời không rõ hẳn có ý gì, liền mơ màng "Ừm" một tiếng.

Đôi tay hẳn bóp chặt hơn: "Đã gặp ai?"

Trái tim Tùy Tuy lạnh đi, thân mình cứng đờ, chẳng lẽ hành tung của mình bị phát hiện sao?

Hơi thở của Hoàn Huyền lập tức không ổn định, thanh âm mang chút run rẩy: "Thả lỏng....."

Tùy Tuy nói: "Không gặp ai."

"Nói dối." Trong giọng Hoàn Huyền mang chút lạnh lẽo, ngón tay dài vừa xoa vừa bóp vừa niết, phảng phất như tra tấn bức cung.

Hô hấp Tùy Tuy tắc nghẽn, cắn chặt môi.

"Cho ngươi cơ hội nói lại một lần." Nam nhân dừng lại, đôi tay siết chặt, dùng môi tìm được vết thương do trúng tên trên đầu vai nàng.

Hắn xem nàng như thể thân của Nguyễn Nguyệt Vi, ngày thường chỉ cần thoáng nhìn thấy vết thương kia, liền khó tránh khỏi bị kéo về hiện thực, tâm sinh ác cảm.

Nhưng tỉ mỉ nhìn, lại thấy miệng vết thương đã dưỡng nửa năm kia vẫn ửng đỏ, chợt trông giống đóa hoa mai nhỏ, làm nổi bật da thịt tuyết trắng, chẳng những không xấu xí, mà còn tăng thêm một vẻ diễm lệ không nói nên lời.

Hắn biết chạm vào vết thương nửa mới nửa cũ như vậy sẽ gây ngứa, cố ý dùng răng chậm rãi chà nhẹ, cảm giác được nàng co rúm lại, bỗng nhiên cắn thật mạnh, "Lạc tương ngon không?"

Sợi dây căng chặt trong tim Tuy Tuy tức khắc buông lỏng, thì ra chỉ là chuyện này.

Hoàn Huyền thấy nàng trầm mặc, lật nàng lại, từ trên cao nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nàng, giữ cằm nàng, ngón cái nặng nề vuốt ve môi nàng: "Thật sự xem bản thân thành người câm rồi sao?"

Hắn đối với nàng không tính là tốt, khi làm chuyện đó không kiêng dè gì, nhưng hiếm khi có giọng điệu ác liệt như vậy.

Nữ thợ săn kia lại cứ ôn nhu nhìn hắn chăm chú, làn nước trong mắt dập dềnh, phân không rõ là nước mắt hay là thứ khác.

Mặc cho hắn đối đãi nàng thế nào, cho dù nói lời ác độc, nàng cũng không để tâm.

Nàng bình tĩnh giải thích: "Dân nữ không biết vị công tử kia..."

Lời còn chưa hết, giọng nói đã vỡ đến biến dạng.

"Bổn vương chưa đề cập đến công tử gì," Hoàn Huyền hung tợn dầy vò nàng, khàn giọng nói bên tai nàng, "Ngươi lại đã biết rồi?"

Hắn đây là muốn gán tội thì sợ gì không có lí do, Tuy Tuy không hề biện giải, chỉ bình tĩnh nói: "Điện hạ không cho dân nữ ra cửa, dân nữ liền không ra khỏi cửa."

Dù sao không ra khỏi cửa người của nàng cũng có biện pháp truyền tin tức vào.

"Bổn vương khi nào thì nói không cho ngươi ra cửa?" Mặt hắn trầm xuống.

Tùy Tuy thấy được hôm nay hẳn chính là muốn tìm ra gốc rễ, dứt khoát ngậm miệng, không tranh cãi cùng hẳn.

Nhưng nàng nói như vậy, Hoàn Huyền ngược lại có chút thanh tỉnh, lửa giận vô danh này của hẳn thật sự không có đạo lý, nói đến cùng, hẳn chỉ muốn một thể thân, khi hẳn tới thì tận tâm tận lực hầu hạ là hoàn thành bốn phận, hẳn vừa đi, nàng không còn liên quan gì đến hẳn, nàng đi đâu, gặp người nào, hẳn căn bản không nên quan tâm.

Nhưng vừa rời ở Đông Cung, biết Hoàn Minh Khuê thèm muốn nàng, trong lòng hẳn vẫn bực bội không nói nên lời.

Hoàn Huyền hung hăng nhìn chăm chăm vào hai má ửng đỏ của nàng, đôi môi đỏ tươi hơi mở ra vì hô hấp khó khăn.

Có lẽ là do gương mặt này, hẳn thầm nghĩ, hẳn chính là không quen nhìn nữ thợ săn mang gương mặt này ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt — — đến mức chuyện Hoàn Minh Khuê căn bản không thấy được mặt của nàng, cũng bị hẳn thuận tiện bỏ qua.

Nếu hẳn đã có đủ lý do để tức giận, Hoàn Huyền càng đường đường chính chính mà dày vò nàng, lăn qua lăn lại bốn lần, làm đến khi hai người đều kiệt sức.

Cũng không biết mấy điều cổ quái kia của hẳn đến từ đâu, trong lòng khó chịu liền vừa cắn vừa gặm, còn cố tình dùng hai răng nanh đặc biệt sắc nhọn, Tùy Tuy có mấy chỗ bị hẳn gặm rách da, đau rát.

Nàng buồn ngủ đến mức mí mắt không ngừng đánh nhau, không mở nổi mắt, không nhìn thấy gương mặt kia, tất nhiên cũng không kiên nhẫn chịu thiệt gì.

Chỉ mong hẳn mau về Thanh Hàm viện của mình, nhường giường lại, để nàng ngủ một giấc thật thoải mái dễ chịu.

Nhưng Tề Vương lại chẳng có nửa điểm ý tứ nào là muốn đi.

Hắn đợi một lúc lâu, không thấy nữ thợ săn này tự giác đứng dậy hầu hạ hắn, đành phải phân phó người đưa nước vào, ghét bỏ nói: "Nơi này của người thực sự không tiện, tắm gội còn phải vòng ra ngoài phòng."

Thanh Hàm viện của hắn, tịnh phòng được xây sát bên phòng ngủ, bên trong xây hai đục trì* rộng hai trượng, có đường ống bằng đá đưa nước nóng trực tiếp vào trong hồ, chỉ cần phân phó một tiếng, chốc lát liền có thể tắm trong nước ấm rồi.

(Ji: *Dục Trì - 浴池 - Bể tắm, ao tắm, hồ nước để tắm)

Nếu không tiện, vì sao không về viện của mình đi, Tùy Tùy thăm nghĩ.

Chỉ là lời này tuyệt đối không thể nói ra, nếu chọc giận hắn, người chịu hành hạ vẫn là bản thân nàng.

Hoàn Huyền có chút khiết phích*, xong việc luôn phải tắm gội thay y phục, lúc này lại chỉ tự mình đến tịnh phòng lau qua loa một chút, thay tiết y cho xong chuyện.

(Yu: Khiết phích 洁癖 - mắc bệnh sạch sẽ quá mức)

Trở về phòng, lại thấy nữ thợ săn kia đang lau thân thể bên giường, khắp thân thể đều là dấu vết hắn cố ý lưu lại.

Không thể không thừa nhận, ánh mắt của Hoàn Minh Khuê rất độc.

Nữ tử này thật sự rất đẹp, chỉ là một bóng dáng, đứng trong căn phòng sơ sài này, liền có loại cảm giác thấp sáng mọi nơi.

Nàng biết bản thân khiến người khác thèm muốn không?

Có lẽ là biết, dù là dân thôn quê, cũng có thể phân biệt xấu đẹp, nàng nhất định biết bản thân sinh ra rất đẹp.

Nhưng nhìn biểu tình thái độ của nàng, lại tựa như hoàn toàn không quá coi trọng mỹ mạo, như thể đó chỉ là chỗ tốt nhỏ nhất nhất của nàng.

Cũng khó trách tên đặng đồ tử Hoàn Minh Khuê kia quen nhìn mỹ nhân, cũng phải lau mắt mà nhìn nàng.

Vưu vật như vậy đương nhiên không thiếu người mơ ước.

Nhưng nàng chỉ toàn tâm toàn ý khuynh mộ với hắn, dù là thân thể hay trái tim, đều in đầy dấu vết của một mình hắn.

Nữ nhân này là của hắn.

Là hắn cứu nàng từ trong núi sâu rừng già, đưa tới nơi này.

Từ thân thể đến trái tim, từ đầu chí cuối của nàng, hoàn toàn chỉ thuộc về một mình hắn.

Hắn tự đáy lòng sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn.

Tùy Tuy ngoái đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn đã tắm rửa xong, thay xiêm y sạch sẽ, lại không về ngủ ở viện của mình, đứng ở đây nhìn nàng xuất thần, không biết trong hồ lô bán thuốc gì*.

(Ji: *Không biết trong hồ lô bán thuốc gì - 不知道葫芦里卖的什么药 - câu nói dân gian, ý chỉ không biết người kia đang có ý định gì)

Hoàn Huyền vợ lấy trung y sạch sẽ xếp gọn bên cạnh giường, bọc nàng lại chà lau, sau đó ném xiêm y, bế nàng lên giường.

Thân mình Tùy Tuy bỗng cứng đờ, thân thể cùng tinh thần của nàng đều đã mệt tới cực điểm, nếu hắn còn muốn ngóc đầu, không chừng nàng sẽ nhịn không được mà đập hắn xuống giường.

Nhưng Hoàn Huyền cũng không có tiến thêm một bước, chỉ kéo chăn xong, ôm nàng từ phía sau, dùng đầu gối gác lên đầu gối nàng, vo tròn nàng lại, như một vị thần giữ của đang ôm cục vàng của hắn.

Hắn dùng chóp mũi cọ cọ sau tai nàng, lại hít hai hơi sâu ở cần cổ nàng, thỏa mãn hừ nhẹ một tiếng, cũng không động nữa.

Tùy Tùy cảnh giác nằm một hồi, cảm thấy hô hấp phía sau cổ dần trở nên chậm chậm sâu lắng, biết nam nhân đã ngủ rồi, lúc này mới nhắm mắt.

.....

Lúc Tùy Tùy tỉnh lại đã giữa trưa, nắng mùa đông chiếu sáng một mảng trong phòng.

Nàng mở mắt ra, ngạc nhiên phát hiện mình còn trong lòng ngực của Hoàn Huyền.

Nàng động đậy, nam nhân cũng tỉnh, cau mày, cánh tay siết chặt: "Đừng loạn."

Tùy Tùy mới vừa tỉnh ngủ, nói chuyện không chút kiêng dè: "Điện hạ không vào cung sao?"

Tuy Hoàn Huyền là thân vương, trên người có chức quan đàng hoàng, theo lệ thì sáng tinh mơ phải vào cung tham gia thượng triều.

Hiển nhiên Tùy Tùy sẽ không cho rằng hắn vì sắc mà đánh mất lý trí, bị mê hoặc đến mức chậm trễ thượng triều — — trước kia cũng có lúc thâu đêm, hắn luôn thượng triều đúng giờ, trở về lại ngủ bù.

"Ta đã xin nghỉ, mấy ngày này sẽ không vào cung." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tùy nghe huyền ca mà biết nhã ý, vậy là trong triều có việc rồi.

Nàng hơi suy tư, liền biết trong triều tám phần lại vì binh quyền của hắn mà cãi nhau đến tui bụi.

Thần Dực Quân là binh lực quan trọng nhất của triều đình, trước kia đều là hoạn quan thân tín của Hoàng đế chấp chưởng, ba năm trước đây Hoàn Huyền chỉ là thiếu niên lang non nớt, chưa từng dẫn binh đánh giặc, nhưng vì thân phận cao, nên chưởng soái ấn trên danh nghĩa, kỳ thật thực quyền còn trong tay Trung quan Mạnh Bình An.

Hai năm trước ở biên quan, hấn hoàn toàn không làm gì, thoát nhìn chính là một thân vương an nhàn, hoàn toàn không biết gì về quân vụ, đến biên quan với tư cách bù nhìn.

Thẳng đến một năm trước, phản quân An Tây góc đầu trở lại, cấu kết với người Thổ Phiên càn quét Tứ trấn, quân tiên phong không thể ngăn cản, hoạn quan kia chỉ biết lộng quyền vơ vét của cải, vừa thấy đại quân tiến sát vào, nghe tin liền sợ vỡ mật, thế nhưng bỏ thành mà chạy.

Trên dưới trong quân oán thán khắp nơi, Hoàn Huyền nắm thời cơ đoạt binh quyền, chém hoạn quan Mạnh Bình An, chinh đồn tàn quân, chuyển bại thành thắng, liên tục đại thắng, vậy mà xoay chuyển tình thế.

Tuy rằng Mạnh Bình An lâm trận bỏ chạy, theo luật pháp phải chém, nhưng một thân vương như Hoàn Huyền chém hoạn quan, lại khiến đám Trung quan tức giận.

Trừ bỏ đắc tội hoạn quan, hấn ủng binh tự trọng* tất nhiên cũng sẽ dẫn đến Thái Tử kiêng kị — — tuy huynh đệ bọn họ là vì Nguyễn Nguyệt Vi mà bất hoà, nhưng thứ mà bọn họ phải tranh đoạt có rất nhiều chứ không chỉ là Nguyễn Nguyệt Vi.

(Ji: *Ủng Binh Tự Trọng - 拥兵自重 - tập hợp quân đội cá nhân, từ đó không tuân theo triều đình và đưa ra thách thức đối với chính quyền trung ương)

Tùy Tùy không biết Hoàn Huyền có suy nghĩ đối với vị trí trữ quân hay không, nhưng phản loạn An Tây đã bình, hấn lại không chịu giao

ra hồ phù để Thái Tử an tâm, cũng có thể có dòm ngó.

Ngoài ra còn có thái độ của Hoàng đế, hẳn lập con trai thứ hai làm trữ quân, nhưng lại khiến con trai thứ ba từ một nhàn vương không hề có thực quyền biến thành thống soái Thần Dực Quân, thực sự ý vị sâu xa.

Suy nghĩ của Tù Tù dần dần bay xa, nhớ tới lời nói của Hoàn Diệp năm đó trước khi hồi kinh, hẳn muốn nhường vị trí Thái Tử cho Nhị đệ.

Nghĩ đến Hoàn Diệp, trái tim nàng như thể bị cái gì đâm vào một chút, đau âm ỉ, chưa kịp nghĩ tường tận, nàng đã đẩy bàn tay ôm eo ra.

Cơ hồ là đồng thời, trên đầu vai nàng liền truyền đến một trận đau nhức.

Tù Tù không khỏi hô nhẹ một tiếng.

Lúc này Hoàn Huyền mới thả lỏng miệng, vòng lấy eo nàng lần nữa, cánh tay siết còn chặt hơn ban nãy.

Đêm qua đã hồ nháo, vốn dĩ hẳn cũng không có ý tưởng gì khác, nhưng động tác vừa rồi của nàng lại chọc giận hẳn.

Tù Tù mặc cho hẳn làm, chưa bao lâu hô hấp liền dồn dập.

Hoàn Huyền lại dừng ở lúc máu chốt, rút tay ra: "Đau sao?"

Tù Tù chần chờ một chút, gật đầu.

"Đau thì nói," Hoàn Huyền nói, "Sưng thành như vậy còn không rên một tiếng, thật xem bản thân là người câm à?"

Nữ thợ săn kia vẫn yên lặng gật đầu, con ngươi trong suốt màu hổ phách long lanh, hai má còn mang chút ửng đỏ lúc mới dậy, cực kỳ đáng yêu.

Trong lòng Hoàn Huyền bỗng dưng mềm nhũn: "Thuốc trong phủ đưa tới dùng hết chưa?"

Tùy Tuy ngẩn người, mới phản ứng hấn đang nói thuốc gì, gật đầu: "Vẫn còn."

Hoàn Huyền nói: "Bản thân nhớ thoa, dùng hết thì bảo ma ma lấy thêm, đừng tiết kiệm."

Chọc trên eo của nàng một chút: "Bằng không tự mình chịu khổ."

Tùy Tuy phát hiện lời hấn nói nhiều hơn trước đây không ít, cũng không biết có phải hôm qua ở Đông Cung đã xảy ra chuyện gì hay không.

Nhưng đây không phải là dấu hiệu tốt, ở chung càng nhiều, quan hệ càng gần, càng dễ bị lộ.

Vừa vặn lúc này một trận gió bắc thổi tới, đưa hương thuốc trên hành lang vào phòng, Tùy Tuy nói: "Dân nữ nên dậy uống thuốc rồi."

Hoàn Huyền giật mình, mới nhớ lại lúc nãy nàng chỉ chính là thuốc tránh thai, hỏi: "Người biết đó là thuốc gì sao?"

"Dân nữ biết." Tùy Tuy nói, trên mặt cũng không có vẻ ai oán, biểu hiện rõ ràng mình không có tư cách sinh hạ hài tử của hấn.

Hoàn Huyền thích người biết thân biết phận, gật đầu, đứng lên khoác áo, nhìn quanh bốn phía.

Đêm qua tối om không cảm thấy, ban ngày vừa nhìn, thực sự có chút đơn sơ giản dị.

"Viện này quá nhỏ," hấn nói, "Ta bảo người đổi nơi khác cho người."

Tùy Tuy lập tức lắc đầu: "Không cần, nơi này đã rất tốt rồi."

Hoàn Huyền nghe nàng nói thế, cũng không cưỡng ép: "Vậy người có muốn gì không?"

Tùy Tuy liền biết đây là muốn thưởng, có lẽ là lúc nói đến thuốc tránh thai vừa rồi, đáp án của nàng hợp ý hẳn.

Nàng nghĩ ngợi rồi nói: "Dân nữ muốn một con ngựa, một bộ cung tên."

Hoàn Huyền nhướn mày: "Muốn cung mã làm gì?"

Muốn cung mã, một là luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, hai cũng là tiện để tương lai chạy trốn.

Tùy Tuy nói: "Dân nữ vốn là thợ săn trong núi, săn thú là bản lĩnh kiếm sống."

Hoàn Huyền có chút không vui, nhướn mày: "Chẳng lẽ bốn vương còn thiếu cơm áo cho người sao? Còn phải dựa vào người săn thú mà sống?"

Nữ thợ săn kia lại có chút cố chấp: "Bắn tên là gia phụ dạy, không thể bỏ bê."

Hoàn Huyền quyết định thưởng nàng, nếu nàng đã mở miệng, không có lý nào bác bỏ, hẳn liền gật đầu: "Vậy thì dễ, hôm khác ta đưa người hồi vương phủ chọn ngựa."

Dừng một chút nói: "Viện này vốn dĩ có trang trại ngựa, ta phân phó người dọn dẹp làm thao trường, người có thể tập cưỡi ngựa bắn cung bên trong."

Nàng chỉ cầu một, hẳn lại cho mười, quá hào phóng rồi.

"Đa tạ điện hạ." Tùy Tuy nói.

Hoàn Huyền xuống giường, tóc xõa ra, khoác áo choàng bên ngoài tiết y, liếc nhìn nữ tử trên giường.

Nữ thợ săn kia lại hoàn toàn không có tự giác đứng lên hầu hạ hẳn thay y phục, chỉ mang chút hoang mang nhìn hẳn.

Hoàn Huyền đợi một lát, nàng vẫn không động, chỉ có thể lạnh mặt, tự mình mặc xiêm y, thắt đai lưng, cầm ngọc trâm trên án búi tóc qua loa, ngay sau đó phân phó người tiến vào hầu hạ.

Một lát sau, liền có tỳ nữ bưng thuốc tránh thai vào phòng, Hoàn Huyền quét mắt nhìn trên khay, thấy chén sứ men xanh kia to bằng mặt một đĩa trẽ, trong phòng lập tức tràn ngập mùi thuốc đắng nghét.

Hoàn Huyền chau mày, tuy biết đây là chuyện hiển nhiên, trong lòng vẫn có chút không thoải mái không hiểu tại sao.

Tùy Tùy lại ngồi dậy, quen thuộc bưng chén lên, ngửa cổ, uống ừng ực mấy cái liền cạn, lông mày cũng không nhăn một chút.

Hoàn Huyền vén màn ra ngoài, bước chân chợt ngừng, tuyết phủ trắng xóa trong viện, băng trên cỏ cây dưới nắng ấm lóe sáng, như thế giới băng hồ.

Thì ra đêm qua lúc bọn họ liều chết triền miên, bên ngoài đã lặng lẽ rơi trận tuyết đầu của mùa đông năm nay..

Chương 23: 23: Bách Bộ Xuyên Dương

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sự cảnh giác của Xuân Điều không bằng Tùy Tùy, ôm bầu rượu, đeo túi vải lên xe bò, nàng nhìn sắc trời còn sớm, liền nói với phu xe: "Làm phiền đến chợ Tây một chuyến, ta giúp Lộc cô nương mua chút tơ sợi."

Đây tất nhiên chỉ là cái cớ, giúp bản thân cắt vài thước lụa hoa Ngư Tử hàng ngon giá rẻ làm váy mới là thật.

Tề Vương sủng ái Lộc cô nương rõ như ban ngày, hiển nhiên phu xe sẽ không nói gì, đánh xe thẳng đến chợ Tây.

Hoàn Minh Khuê vì để che mắt người khác, cùng người hầu cận A Hàn chen chúc trong một chiếc xe ngựa nhỏ rèm xanh cho thuê, thực sự có chút vất vả.

Hắn chỉ mong tỳ nữ kia mau chóng về nhà, để hắn biết được nơi ở của giai nhân, ai ngờ theo một đường, chiếc xe bò đằng trước kia lại rẽ vào chợ Tây.

A Hàn nhin không được oán trách: "Đôi chủ tớ này cũng thật là, sao thích đi dạo vậy chứ..."

Nửa câu còn lại bị Hoàn Minh Khuê trừng mắt nhìn mà nghẹn trở về.

Xe bò rèm xanh vào thị phường, dừng lại ở đầu phố chữ thập phía tây, một dãy phố đều là cửa hàng bán tơ sợi, vải vóc, tơ lụa.

Hoàn Minh Khuê cũng lệnh phu xe tìm một nơi ẩn nấp để dừng xe, nói với A Hàn: "Người đi theo thanh y kia."

A Hàn sợ khiến tỳ nữ kia phát hiện, chỉ đành phải giả vờ hỏi giá mua đồ, cuối cùng đợi được tỳ nữ kia tận hứng, hắt tiêu tốn không ít tiền tiêu vật, đồ xách trên tay đều có thể đủ mở một gánh hàng rồi.

Chủ nhân vô lương tâm kia còn cười hắc: "Một chuyến này thu hoạch tương đối phong phú đấy."

Vừa nói, vừa không nhìn mà cầm một gói táo ngâm mật, trực tiếp ăn luôn.

Xe bò cuối cùng cũng rời khỏi thị phường, hướng về thành phía nam.

Hoàn Minh Khuê lập tức phấn chấn lên, táo cũng không ăn, lau sạch tay, tựa vào cửa sổ xe, nhìn xuyên qua lớp rèm vải thưa ra xung quanh.

Người và xe ngựa dần dần thưa thớt, chiếc xe bò kia lại không có ý dừng lại.

Thấy sắp đến vùng ngoài tường thành, A Hàn kinh ngạc nói: "Trông y phục, xe ngựa, tùy tùng của nữ lang kia không giống như là người ở thành Nam..."

Hoàn Minh Khuê dùng quạt chống cằm suy nghĩ nói: "Thành nam không chỉ mỗi người nghèo, còn có rất nhiều trang viên của đại quan quý nhân."

A Hàn bưng tỉnh đại ngộ: "Hay là..."

Lời chưa ra khỏi miệng liền nuốt trở về, hắt trộm nhìn sắc mặt của chủ nhân, không dám nói nữa.

Nhưng Hoàn Minh Khuê lại không nghĩ như vậy, hẳn sớm đã đoán được thân phận của nữ tử.

Xe ngựa nàng dùng nhìn không mấy thu hút, tỉ mỉ nhìn lại là không hề tầm thường, nhưng trong trạch môn kinh thành không có nhân vật này, nhất định không phải là tiểu thư khuê các.

Nhưng nếu nói là nữ tử giáo phường, trên người lại không mang hương son phấn, như vậy hơn phân nửa chính là thị thiếp hoặc ngoại trạch của quan hoạn nhân gia* — một người như thế lại lưu lạc đến mức làm thị thiếp ngoại trạch cho người ta, chắc là vì thân thể thảm thương, hẳn càng thêm thổn thức thương tiếc.

(Ji: *Quan Hoạn Nhân Gia - 官宦人家 - gia đình có nhiều đời làm quan, có người làm chức quan cao hoặc quý tộc.)

A Hàn dè dặt nói gần nói xa: "Vương...!vương gia, tiểu nhân thấy vị cô nương kia tựa hồ là búi tóc phụ nhân, nếu đã có gia đình thì làm sao bây giờ?"

Hoàn Minh Khuê cười nhạt một tiếng: "Người muốn nói nàng là thị thiếp nào trong phủ nào đúng không?"

A Hàn xoa cái ót: "Vương gia thật sáng suốt."

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Nếu nàng thật sự là thị thiếp hoặc ngoại trạch nhà ai, ngược lại dễ làm rồi."

Cùng lắm thì ta tán gia bại sản khẩn cầu phu quân nàng từ bỏ thứ yêu thích thôi."

A Hàn biết tính cách của chủ nhân nhà mình, nói không chừng thật sự có thể làm ra loại chuyện này.

Kỳ thật cũng không cần tán gia bại sản, đối với những cao môn quyền quý đó mà nói, tặng thị thiếp mỹ tỷ cho nhau là chuyện thường có, tuy Dự Chương Vương không có thực quyền, nhưng rất được

thiên tử xem trọng, quan hệ riêng với Tề Vương rất tốt, hãn hạ quyết tâm muốn nữ tử kia, trong thành Trường An này chỉ sợ không có người nào dám bỏ qua thể diện của hãn.

Hãn gật đầu: "Nếu nữ tử kia là lương dân, trái lại không thể lấy tiền tài quyền thế bức bách rồi."

Hoàn Minh Khuê nghe xong lời này, lấy quạt xếp gỗ nhẹ một cái lên đầu của tên hầu cận, cười mắng: "Xem Vương gia nhà ngươi là loại người gì, cho rằng ta là thứ ngu xuẩn Trần Vương kia sao? Sẽ làm ra loại chuyện hèn hạ đó sao?"

Cần dùng tiền tài quyền thế bức bách nữ tử đi vào khuôn khổ, đối với kẻ phong lưu quần là áo lượt như hãn mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã.

Hãn Dự Chương Vương chính là báu vật của Trường An thành, nữ lang muốn đến gần dung nhan của hãn có thể xếp hàng từ Minh Đức Môn đến Tân An môn.

Bánh xe tiếp tục lăn lộc cộc về phía trước.

Sắc trời dần về tối, hoàng hôn bao phủ khắp đồng ruộng mênh mênh, từ nơi xa truyền đến tiếng kêu của hàn nha*, bốn bề càng thêm lạnh lẽo.

(Ji: *Hàn Nha - 寒鸦 #Coloeus monedula - loài quạ gáy xám ở châu Âu)

Xe ngựa rèm xanh đằng trước cuối cùng dần dần chậm lại, dừng trước một viên trạch.

Quy mô trạch viện rất lớn, nhưng thoát nhìn có chút cổ xưa, bức tường có nhiều chỗ hỏng, thanh gỗ cửa trên Ô Đầu môn, đỉnh đồng đều đã xuất hiện màu xanh gỉ sét, đèn lồng màu trắng trước cửa lay động trong gió, thực sự không giống chỗ cho người sinh sống.

Tỳ nữ thanh y xuống xe ngựa gỗ cửa, không lâu sau cổng liền mở ra từ bên trong, trục quay của cổng vang lên tiếng cót két, cùng tiếng hú hét của gió Bắc lúc hoàng hôn, nghe càng khiếp người.

A Hàn rùng mình một cái: "Vương gia, trạch viện này sao mà âm u tối tăm, chúng ta sẽ không gặp phải hồ mị, diễm quý đấy chứ?"

Lời còn chưa dứt, trên đầu lại bị gõ một cái.

"Xem nhiều truyện hư cấu quá rồi à?" Hoàn Minh Khuê nói, "Dù là kỳ ngộ, gặp được cũng là tiên nhân."

Hắn ngoài miệng chê cười, biểu tình lại có chút nghiêm trọng: "Người biết đó là viện ai không?"

Người hầu cận nói: "Tiểu nhân không biết."

"Thọ An công chúa." Hoàn Minh Khuê nói.

"Thọ....." Người hầu cận run cầm cập, "Thân nương ơi! Vậy chúng ta gặp phải thật sự là.....!Không đúng, Vương gia, vị kia không phải là cô tổ mẫu của Vương gia sao, không lý nào lão nhân gia người tới câu dẫn Vương gia..."

Hoàn Minh Khuê cầm quạt xếp mở ra, hạ xuống vỗ "Bụp" lên miệng người hầu cận: "Nói xằng bậy gì đó, Sơn Trì này đã sớm đổi chủ rồi, một năm trước Tề Vương đại thắng ở biên quan, thiên tử ban Sơn Trì Viện này cho hắn."

Người hầu cận thở phào một hơi, ngay sau đó hoảng hốt: "Vậy nữ lang này chẳng phải là...!Tề Vương điện hạ không phải vì vị kia..."

Hắn chỉ về hướng đông: "Vẫn luôn không gần nữ sắc sao?"

Hoàn Minh Khuê như có điều suy tư: "Có lẽ là có nguyên do nào đó."

Hắn xoa cằm nói: "Không nghĩ tới là người của hắn ta, thế này trái lại có chút khó giải quyết."

"Cũng chưa từng nghe nói Tề Vương điện hạ nạp thiếp, vậy chính là ngoại trạch rồi, điện hạ cùng Vương gia giao hảo, chỉ là một nữ tử, nghĩ rằng chỉ cần Vương gia nhắc đến, ngài ấy liền sẽ bỏ thứ yêu thích."

Hoàn Minh Khuê nhớ lại thái độ khác thường của Hoàn Huyền trong chùa Thanh Long và tiệc hoa mai ở Đông Cung, mi tâm nhíu lại: "Khó nói."

Dừng một chút nói: "Cho dù thế nào, thăm dò ý tứ của hắn trước rồi nói sau."

Nói rồi vén rèm, nói với phu xe: "Cho xe chạy đến trước tòa trạch viên kia rồi dừng lại."

Người hầu cận há mồm tròn mắt, đây chính là một đêm cũng không chờ được, phải lập tức tới cửa đi đòi người sao?!

Hắn nhăn mặt nói: "Vương gia cứ thế này mà đến bái phỏng? Không chuẩn bị gì cả..."

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Tới cũng tới rồi, ăn chực một bữa tối trước rồi nói tiếp."

.....

Lại nói đến sau giờ Ngọ Hoàn Huyền mang theo Tùy Tùy hồi Tề Vương phủ.

Đây là lần đầu tiên nàng đặt chân vào vương phủ, chỉ là đương nhiên Hoàn Huyền không có ý đưa nàng đi tham quan, vừa vào đại môn, liền gọi phu xe lập tức chạy thẳng đến chuồng ngựa.

Chuồng ngựa nằm cạnh thao trường của vương phủ, cùng một chỗ với kho vũ khí, có thể chọn cung mã cùng nhau, rất tiện.

Hoàn Huyền đưa nàng đến chọn cung trước.

Hai người tới kho vũ khí, Hoàn Huyền lệnh thị vệ mở phòng cất trữ cung tên.

Tùy Tuy nhìn quanh bốn phía, trong phòng có tới trăm bộ cung, dây cung cất trong bao cung phía dưới, túi đựng tên chất đống bên góc tường, nàng tính toán một chút, ước chừng cũng hơn một ngàn cây, không thể so với kho vũ khí ở Hà Sóc của nàng — — đây cũng không kỳ lạ, binh khí trong kho vũ khí của vương phủ là dùng cho hộ vệ, là có giới hạn, tồn trữ nhiều sẽ tạo nghi ngờ cố ý đồ soán nghịch.

Đừng nhìn vẻ phong quang hiện nay của hắn, một khi hắn giao ra hổ phù, chỉ có thể mặc cho người xâu xé.

Lúc Đế Hậu còn tại thế có lẽ sẽ không nháo ra chuyện huynh đệ bất hoà, sau khi Thái Tử đăng cơ có thể khó nói.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Hoàn Huyền hỏi: "Trước kia người dùng cung gì? Bao nhiêu cây?"

Tùy Tuy nói: "Dân nữ dùng cung mà gia phụ truyền cho, chỉ biết làm từ kinh điều*, cũng không biết là loại cung gì."

Khi nàng chưa bị thương có thể kéo một thạch trường cung, thể lực của nữ tử đương nhiên bất lợi hơn nam tử, nàng cũng không hề dùng kỹ năng sử trường, dồn toàn bộ sức lực vào kỹ xảo, "Bách bộ xuyên dương" của nàng là dùng sự khắc khổ gấp mấy lần của người khác đổi lấy.

Hoàn Huyền nắm lấy cánh tay phải của nàng, lấy một túi cung từ trên giá cạnh tường, rút cung ra, lên dây cung xong, đưa cho nàng

cùng ngọc thiếp* của mình: "Kéo thử xem."

(Ji: *Ngọc thiếp - 玉鞞 - một loại dụng cụ bắn cung, được đeo ở ngón tay cái và có một rãnh ở ngay dưới, dùng để giữ dây cung hoặc để kéo mũi tên.)

Tùy Tuy đeo ngọc thiếp lên ngón cái tay phải, cố ý đeo ngược hướng.

Hoàn Huyền kéo tay nàng qua, giúp nàng chỉnh lại: "Đeo thế này."

Tay nàng lớn hơn nữ tử bình thường một chút, ngón tay thon dài, khớp xương hơi lộ rõ, ngón tay và lòng bàn tay có vết chai mỏng.

Từ trước đến nay Hoàn Huyền không nhìn tay nàng nhiều, bởi vì nó không mềm mại, không xương tựa xuân hành giống Nguyễn Nguyệt Vi.

Nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, đôi tay này tuy không mềm mại, nhưng lại cân đối thon dài có lực, hết sức thưởng tâm duyệt mục*.

(Ji: *Thưởng Tâm Duyệt Mục - 赏心悦目 - cảm giác dễ chịu, sự vui vẻ thoải mái khi nhìn thấy những điều tốt đẹp.)

Hắn bất giác nhớ tới đêm đầu tiên bọn họ bên nhau, nàng không kìm được mà dùng đôi tay này chạm vào sống lưng hắn, loại cảm giác run rẩy này làm hắn ấn tượng rất rõ ràng, giờ phút này nhớ lại vẫn còn cảm nhận được lồng ngực thắt lại.

Hắn đột nhiên giống bị nước sôi làm bỏng một chút, buông tay nàng, mặt lạnh xuống: "Kích thích không phù hợp, hôm khác bảo người làm cho người hai chiếc."

Động tác buông tay của hắn rất bất ngờ, phối hợp với mặt đen, Tùy Tuy chỉ xem là chướng mắt với đôi tay khác một trời một vực với người trong lòng của hắn, không để trong lòng.

Tay trái nàng cầm cung, tay phải móc dây cung, hít sâu một hơi, chậm rãi kéo dây, ngay sau đó buông lỏng.

Dây cung phát ra tiếng "Phựt", vẫn còn rung động không ngừng.

Đây là loại cung sáu mươi cân, tuy nàng có thể kéo cung bằng tay trái lẫn tay phải, nhưng quen dùng tay trái, lực cánh tay phải hơi yếu một chút, lại thêm phần vai phải có thương tích, cũng yếu hơn ngày trước một chút, nhưng cung sáu mươi đến chín mươi cân vẫn có thể ứng phó.

Trong mắt Hoàn Huyền thoáng qua một tia kinh ngạc, thể lực của nữ tử không thể so với nam tử, hẳn không nghĩ tới nữ thợ săn này ung dung nhẹ nhàng liền kéo được loại cung này.

Hắn trầm ngâm một lát, lại cầm lấy một cây cung khác, lên dây cung đưa cho nàng: "Thử lại cái này xem."

Tùy Tùy thử một chút, cây này khoảng một thạch, nàng kéo liền có chút gượng ép, bả vai run nhè nhẹ.

Hoàn Huyền tiếp nhận cung rồi nói: "Đầu vai của ngươi có thương tích, một thạch thì miễn cưỡng, ngươi chọn một cây từ cung chín mươi cân đi."

Tùy Tùy chọn cây cung bằng gỗ dâu gai sơn đen, thử một chút, khá tiện tay, liền nói: "Đa tạ điện hạ ban thưởng."

Chọn xong trường cung, Hoàn Huyền lại giúp nàng chọn một cây giác cung* dùng liền, giao cho nội thị giữ, cầm một túi chứa đầy mũi tên, nói với Tùy Tùy: "Ta mang ngươi đến thao trường thử cung."

(Ji: *Giác cung - 角弓 - cung được làm từ sừng động vật, gỗ, keo cá và gân bò)

Hai người vào thao trường, Hoàn Huyền cho thị vệ dựng tấm bia, để Tùy Tùy đứng cách hai mươi trượng, đưa một vũ tiễn cho nàng:

"Thử xem."

Tùy Tuy tạ ơn tiếp nhận, giương cung cài tên, hít sâu một hơi, chậm rãi buông ra, nhắm đúng chữ "Hộc" giữa tấm bia, dứt khoát giương cung bắn tên.

Chỉ nghe một tiếng "Phụt" vang lên, vũ tiễn phá vỡ không trung, như tiếng vải bị xé rách, thế đi nhanh chóng, nhưng lại lệch hướng sang trái một chút, không bắn trúng chữ "Hộc" ở hồng tâm.

Thị vệ xem bắn một bên không nén nổi mà phát ra tiếng hô tiếc nuối.

Mũi tên này tất nhiên là Tùy Tuy cố ý bắn lệch.

Trên mặt nàng không hề có vẻ ảo não, nói với Hoàn Huyền: "Kỹ thuật bắn tên của dân nữ không tinh."

Hoàn Huyền liếc nàng một cái, hơi kinh ngạc.

Kỹ thuật bắn tên của nàng đã tốt hơn so với hãn lừng trước, càng khó chính là điềm tĩnh vững vàng không kiêu ngạo không nóng nảy.

Hắn gật đầu nói: "Đúng thật không tồi, chỉ là tư thế không đúng lắm, phương pháp điều khiển dây cung người dùng chính là của người Hồ, thích hợp để cưỡi ngựa bắn cung, nhưng bắn tên trên bộ nên dùng phương pháp người Hán sẽ thích hợp hơn."

Nói rồi hướng sang thị vệ: "Lấy Phồn Nhược cung của ta tới."

Thị vệ kia chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau, lấy một cây cung chạm trở tới.

Hoàn Huyền tiếp nhận trường cung đã lên xong dây, rồi lùi về sau mười bước, đặt tên lên dây, gần như không thấy được hắn nhắm thế nào, vũ tiễn đã "Vút" một tiếng rời cung, rít lên bay về hướng tấm bia.

Thị vệ chạy nhanh qua kiểm tra, cao giọng hô: "Tên này trúng!"

Hoàn Huyền hơi há hăm, nghiêng đầu nhìn vào mắt Tù Tù:
"Thấy rõ chưa?"

Tề Vương thường ngày vẫn luôn treo một cái giá chín chắn từng trái, đôi lúc biểu lộ tính trẻ con như vậy, trái lại có chút dáng vẻ thiếu niên lang tiên y nộ mã*.

(Ji: *Tiên Y Nộ Mã - 鲜衣怒马 - thường được sử dụng để mô tả một anh hùng thiếu niên có tinh thần cao, hoặc một thời trẻ phù phiếm, tự mãn, hạnh phúc.)

Tù Tù thấy bộ dáng này của hắn liền không nhìn được mà cong khóe miệng: "Điện hạ tiến pháp tốt."

Hoàn Huyền hơi há hăm, nhàn nhạt nói: "Gần đây có chút không thạo rồi."

Hắn quay đầu đi nơi khác, tháo dây cung, vút cho thị vệ: "Cất vào".

Quay sang Tù Tù nghiêng đầu nói: "Đi thôi, đưa người đi chọn ngựa."

Trong chuồng ngựa Tề Vương phủ nuôi hàng trăm con ngựa tốt, từ Quả Hạ mã* ôn hòa thấp bé, Thục mã, đến Hãn Huyết bảo mã gân cốt cứng cáp, Huyền mã dùng trên chiến trường, có đủ mọi thứ.

(Ji: *Quả Hạ mã - 果下马 - một loại ngựa quý hiếm, vì tầm vóc thấp bé, có thể cưỡi dưới những tán cây ăn quả nên có tên là ngựa Quả Hạ.)

Không có võ tướng nào mà không thích ngựa, Tù Tù cũng không ngoại lệ, vừa thấy nhiều ngựa tốt như vậy, đôi mắt tức khắc sáng lên, hai bên má cũng vì hưng phấn mà ửng hồng.

Hoàn Huyền vô thức thoáng nhìn qua, không nhìn được nhìn nhiều vài lần,

Nữ tử này trước mặt hẳn nhu tình như nước, phong tình vạn chủng, nhưng chưa bao giờ lộ ra nét mặt vui vẻ đơn thuần như đứa trẻ này, trong lòng hẳn đột nhiên sinh ra chút ngứa ngáy không liên quan đến dục vọng, như bị lông vũ lướt nhẹ qua một chút, bất giác nhìn thêm vài lần.

Toàn bộ tâm trí của Tùy Tùy đều bị ngựa hấp dẫn, chẳng may may nhận ra ánh mắt của nam nhân.

Hoàn Huyền định thần lại, nói: "Từng cưỡi ngựa chưa?"

Tùy Tùy gật đầu, Hoàn Huyền không cho là kỳ lạ, người dân nơi biên cương phần lớn đều tập cưỡi ngựa bắn cung, nàng lại là nữ thợ săn, biết cưỡi ngựa cũng là chuyện thường.

Hắn phân phó nội thị vài câu, đưa nàng tới trước một chuồng ngựa cực kỳ sạch sẽ, bên trong chỉ có hơn mười con ngựa, ngựa khỏe từ năm thước đến tám thước đều có, tất cả đều khá thần tuấn*, màu lông sáng bóng, săn chắc béo tốt, chỉ ngoại trừ một con Huyền Mã.

(Ji: *Thần Tuấn - 神駿 - miêu tả một con ngựa tốt, tư thế hiên ngang.)

Con ngựa kia gầy hơn những con khác, màu lông nhả nheo phiểm vàng, tựa như cỏ khô, nhìn có vẻ gầy ốm.

Hoàn Huyền nói với Tùy Tùy: "Có thể chọn một con trong đó."

Tùy Tùy cũng không khách khí với hắn, chỉ đến Huyền Mã gầy ốm kia không chút do dự: "Dân nữ có thể chọn con này không?"

Hoàn Huyền nhướn mày: "Vì sao chọn con này? Ta đã cho người tùy ý chọn, dù chọn con nào cũng đều được, không nhất thiết

phải chọn con ốm yếu."

Tùy Tuy lắc đầu: "Dân nữ chỉ muốn con này."

Dù là xương cốt hay thần thái trong mắt, con ngựa này đều tốt nhất trong toàn bộ chuồng, không phân cao thấp với ngựa yêu "Niếp Ảnh" của nàng ở Ngụy Bác, trùng hợp Niếp Ảnh của nàng cũng là huyền mã, thoát nhìn còn có chút giống.

Nếu Hoàn Huyền buông lời để cho nàng chọn, nàng cũng sẽ không khách khí với hắn, thẳng tay chọn con tốt nhất.

Trong mắt Hoàn Huyền thoáng qua một tia kinh ngạc: "Người biết xem ngựa sao?"

Tùy Tuy lại lắc đầu: "Con ngựa này có chút giống con mà nhà dân nữ từng nuôi, dân nữ trông nó rất quen thuộc."

Hoàn Huyền không nén được bật cười, con huyền mã này là ngày trước đưa tới từ Bồng Lai cung, là con xuất chúng nhất trong cồng mã năm nay— chân chiến mã của hắn bị thương, hắn vốn dự định sau khi thuận phục con ngựa này sẽ giữ lại làm tọa kỵ của mình.

Nữ thợ săn này lại lấy lý do như vậy chọn lấy con ngựa tốt nhất của hắn, thật khiến người ta không biết nói cái gì thì tốt đây.

Nhưng chuyện đã chính miệng đáp ứng, đương nhiên Tề Vương sẽ không nuốt lời, chỉ là hơi hắt hàm: "Đây là con tốt nhất trong tất cả chiến mã của Cô, người vẫn muốn sao?"

Lời nói thì là muốn hay không, thật ra là đang hỏi nàng có dám hay không.

Vốn dĩ Tùy Tuy có hay không cũng được, đây đều là ngựa tốt, chọn con nào cũng đều được, nhưng hắn nói như vậy, ngược lại Tùy Tuy bị hắn gợi lên tính xấu, không phải con ngựa này là không được.

Nàng có gì mà không dám chứ, lời ít ý nhiều nói: "Muốn."

"Được." Hoàn Huyền nâng khoe miệng.

Nữ thợ săn này tính tình thẳng thắn có một nói một, hẳn lại thích điều này.

Lúc mây mưa cũng như thế, vui thích là vui thích, không ỡng ẹo làm dáng, cũng không cố tình xu nịnh, rất hợp tâm ý của hẳn.

Mã quan ở một bên lại biết đây là ngựa quý khó có được, cuống quýt nói: "Khởi bẩm điện hạ, con ngựa này ương ngạnh khó thuần, chỉ sợ sẽ làm cô nương bị thương."

Hoàn Huyền lại nói với mã quan: "Dắt ra đây."

Mã quan sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, vừa rồi nói con ngựa kia ương ngạnh khó thuần, cũng không phải là hẳn tìm cớ, ngựa này nhìn đi nhìn lại thì giống như ngựa yếu, đúng là bởi vì tính tình cực kỳ ương bướng.

Hẳn thật sợ kiêu nương xinh đẹp này có bất trắc gì.

Nhưng Tề Vương điện hạ ra lệnh, nào có đạo lý một mã quan như hẳn xen vào, hẳn đành phải vào chuồng dắt ra, đưa lên thao trường.

Hoàn Huyền dừng bước, nâng mí mắt, nhìn mắt Tù Tù hơi khiêu khích: "Nếu người có thể thuần phục nó, con ngựa này liền là của người."

Có sợ không?"

Tù Tù nhận lấy dây cương từ trên tay mã quan, quay đầu cười thật ngọt ngào với hẳn, liền xem như đáp án..

Chương 24: 24: Thuần Phục Huyền Mã

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền bị nụ cười của nàng gợi lên hứng thú, khoanh tay chống mắt lên chờ mong.

Tính tình Huyền mã quả nhiên cáu kỉnh, liên tục vùng vẫy đầu, muốn thoát khỏi xiềng xích.

Không chỉ mã quan, ngay cả đám thị vệ đi theo Hoàn Huyền cũng toát mồ hôi thay kiêu cô nương này — con ngựa hung dữ như thế, dù có là bọn họ cũng không nắm chắc có thể thuần phục chỉ trong một lần.

Mã quan muốn dời bàn đạp đá, Tuy Tuy nói "Không cần", tay phải kéo dây cương, tay trái vuốt đầu ngựa, vuốt dọc từ cổ đến lưng ngựa, động tác dịu dàng mà thông thả.

Hoàn Huyền nhìn bàn tay kia nhẹ nhàng trượt trên lưng ngựa, không biết làm sao bất giác căng cứng sống lưng.

Huyền mã lúc mới đầu kháng cự đạp móng trước, nhưng Tuy Tuy không hoảng hốt chút nào, vẫn không nhanh không chậm mà khẽ vuốt lưng ngựa, không lâu sau, huyền mã cuối cùng chậm rãi bình tĩnh lại.

Tuy Tuy lại dọc theo sống lưng mà sờ đầu ngựa, nhẹ nhàng khảy khảy lỗ tai dựng thẳng của huyền mã.

Lỗ tai Hoàn Huyền cũng vô cớ ngửa một chút, hấn quay đầu đi, ho nhẹ hai tiếng.

Tuy Tuy vẫn chưa phát hiện sắc mặt hấn dị thường, hết sức chuyên tâm trấn an chú ngựa mạnh mẽ nóng nảy.

Dưới sự tỉ mỉ kiên nhẫn vuốt ve của nàng, Huyền mã rớt cuộc hơi cúi đầu xuống, lỗ tai hướng sang hai bên, lắc lắc cái đuôi, phát ra tiếng hí vang nhẹ nhàng.

Mã quan thềm kinh ngạc, con thú mãnh liệt này, hôm nay trái lại tỏ vẻ dễ bảo khác thường, hay ngay cả nó cũng hiểu được nhân tính, biết xấu đẹp, gặp mỹ nhân liền ngoan ngoãn nghe theo rồi sao?

Nhưng hẳn không biết, Tùy Tùy từ lúc tập tễnh tập đi đã bắt đầu tiếp xúc với ngựa, từ nhỏ đến lớn từng cưỡi qua hằng hà sa số ngựa, kỹ thuật này trông tầm thường, kỳ thật là kinh nghiệm nàng tích lũy sau khi tiếp xúc với vô số ngựa.

Nhìn thời khắc máu chốt không sai biệt lắm, nàng thu tay, nhẹ nhàng chống tay lên lưng ngựa, cả người liền vọt lên, tư thế nhanh nhẹn, như thể hồ điệp lướt qua hoa, chim yến vút qua màn mưa, quả nhiên cảnh đẹp ý vui.

Thân thủ này không chỉ khiến Hoàn Huyền kinh diễm, bọn thị vệ ở một bên cũng không kiềm được mà thấp giọng reo hò.

Tùy Tùy hạ xuống lưng ngựa, nhưng huyền mã kia không dễ đối phó như vậy, nó tựa hồ nhận ra đã bị lừa, ra sức vùng vẫy nhảy vọt lên, vung móng trước lên, gần như đứng thẳng, tận lực muốn quăng người trên lưng xuống.

Nhưng Tùy Tùy vẫn vững vàng ngồi trên lưng ngựa, nắm chặt cương ngựa, nhanh chóng quấn một vòng trên cổ tay.

Dây cương giống dây leo quấn vào làn da trắng muốt của nàng.

Eo nàng đung đưa nhấp nhô theo lưng ngựa, hai chân thẳng tắp thon dài nhẹ kẹp vào bụng ngựa, bởi vì dùng sức mà căng cứng, hiện ra đường nét xinh đẹp mê hoặc.

Hoàn Huyền bất giác cảm thấy nơi thắt lưng căng cứng.

Huyền mã tựa hồ biết người trên lưng khó đối phó, đột nhiên buông bốn vó lao như điên.

Bọn thị vệ không khỏi thấp giọng phát ra tiếng kinh hô, mã quan kia sợ tới mức chân mềm nhũn, mặc dù biết Tề Vương điện hạ luôn thường phạt phân minh, nhưng đó là cơ thiệp mà hấn sủng ái, vạn nhất có gì bất trắc, nào biết sẽ giận chó đánh mèo hay không chứ? Trong lòng hấn than khóc "Mạng coi như xong rồi", gần như khóc thành tiếng.

Một thân vệ nhịn không được hướng sang Hoàn Huyền nói: "Điện hạ, con ngựa này không dễ thuần phục, nếu cứ như vậy Lộ cô nương sợ là có bất trắc, hay là thuộc hạ cưỡi ngựa đuổi theo!"

Hoàn Huyền giơ tay ngăn hấn: "Không cần.

"

Hấn vẫn khoanh tay, mặt không biểu tình mà nhìn nữ tử trên ngựa: "Nàng ấy có thể.

"

Huyền mã phi nước đại vòng quanh thao trường, nhanh đến mức cơ hồ chỉ còn lại tàn ảnh, nhưng Tùy Tùy trước sau vẫn ngồi vững vàng trên lưng ngựa, huyền mã chạy đến bờ rìa thao trường, bỗng nhiên tung bốn vó, nhảy vọt một cái, hướng ra ngoài rào chắn.

Bước nhảy này cao hơn chiều cao của người, lúc một người một ngựa nhảy đến điểm cao nhất, trái tim của bọn thị vệ đều nhảy tới cuống họng, ngay cả Hoàn Huyền cũng bất giác ngừng thở.

Lại thấy nữ tử hơi nâng thân mình lên, dè toàn bộ trọng lượng thân thể lên bàn đạp, thả lỏng dây cương, nhảy vọt theo huyền mã, gần như rời khỏi lưng ngựa, vào lúc bốn móng ngựa chạm đất trong nháy mắt, lại vững vàng rơi xuống trở về.

Mọi người đều thở ra một hơi, hai bắp đùi của mã quan kia run rẩy, mồ hôi ra như tắm, thiếu chút nữa đứng không vững mà ngã xuống đất.

Huyền mã phát huy hết sức mạnh toàn thân cũng không thể thoát khỏi người trên lưng mình, cuối cùng dần dần ngừng lại, Tù Tù thấy bước chân nó chậm lại, hơi cúi đầu, đôi tai mềm mại sụp xuống, liền biết nó rốt cuộc cũng cam chịu số mệnh rồi.

Nàng cười gãi cổ ngựa, nhẹ nhàng nắm dây cương, quay đầu ngựa, nới lỏng dây cương chậm rãi chạy một vòng quanh thao trường, trở lại trước mặt Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền nhìn một người một ngựa kia từ xa tới gần, ánh hoàng hôn ngày đông chiếu lên người nữ tử một sắc vàng ấm áp, nàng hiển nhiên cũng phí không ít sức lực, ra một tầng mồ hôi mỏng, tóc mái ướt đẫm dán lên vùng trán trơn bóng, búi tóc lỏng lẻo, cây trâm bạc trắng không biết rơi ở nơi nào, tóc dài đen nhánh như gấm lụa nhẹ bay trong gió.

Toàn thân nàng như đóa hoa được nước mưa tẩy sạch, hai má như nhuộm bởi ánh sáng giữa biển trời ngày hè, đôi mắt màu hổ phách đặc biệt sáng, nhấp nháy tia sáng vui vẻ, nhưng vẫn bình tĩnh trấn định như cũ, tựa hồ chỉ là hoàn thành một chuyện nhỏ vốn nên hoàn thành.

Hoàn Huyền bỗng nhiên cảm thấy nữ tử trên ngựa có chút xa lạ, quả thật có thể nói rục rĩ lóa mắt.

Trời xanh, cây khô, trần thế, thậm chí Hồ phục khó coi kia của nàng, đều trở thành cảnh nền nhạt nhẽo, nàng như thể một nét vẽ đậm sắc màu rục rĩ duy nhất trong thiên địa mệnh mông này.

Nhưng đan thanh diệu thủ thế nào mới có thể vẽ ra được sắc thái như vậy?

Có một tích tắc như vậy, hắn đã quên xuất thân của nữ tử, đã quên nàng là thể thân của Nguyễn Nguyệt Vi, chỉ là một tích tắc mà nhìn nàng không chớp mắt.

Nàng mặc y phục đỏ rực nhất định sẽ rất đẹp, hắn thầm nghĩ.

Ý niệm này chợt lóe qua, hắn cũng bất giác kinh ngạc, hắn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Nguyễn Nguyệt Vi là khi nàng mặc một thân xiêm y đỏ rực như lửa.

Nhưng ngày mà Nguyễn Nguyệt Vi mặc hỉ phục đỏ tươi lại không hề lưu lại ấn tượng gì trong đầu hắn, màu sắc xiêm y rực rỡ, còn người nàng trở nên thiếu sinh khí.

Có đôi lúc nàng và tiểu cô nương y phục đỏ rực trong ấn tượng kia khác biệt quá lớn, ấn tượng trong lòng hắn cũng tách biệt.

Hoàn Huyền phục hồi lại tinh thần, néo mi tâm.

Trước mắt chẳng qua là một thể thân thôi, sao hắn lại toát lên những ý niệm lung tung đó chứ?

Hắn không khỏi cười nhạt, hơn phân nửa là do cái tên Hoàn Minh Khuê kia hồ ngôn loạn ngữ nhiều quá, khiến hắn cũng bất tri bất giác điên mất rồi.

Tùy Tùy xoay người xuống ngựa, xoa xoa cổ tay.

Ánh mắt Hoàn Huyền rơi xuống tay nàng, chỉ thấy cổ tay và mu bàn tay trắng nõn bị cương ngựa siết chặt ra ngón đỏ thật sâu.

Cổ họng hắn có chút khô khốc, hầu kết bất giác động đậy.

Hắn nhìn lướt qua bốn phía, không ngoài sở liệu, bọn thị vệ cũng đang nhìn nữ thợ săn kia, trong ánh mắt xen lẫn sự khâm phục cùng tán thưởng, còn có nam tử khao khát nàng xuất phát từ bản năng.

Nhưng nữ thợ săn kia đã quen với ánh mắt hướng đến như vậy, cũng không xem đó là vấn đề.

Hoàn Huyền bỗng có chút không thoải mái, trong lòng tuôn trào sự nôn nóng khó tả, hắn muốn giấu nàng đến nơi không ai thấy được, ngay sau đó lại phát hiện bản thân mình thật hoang đường.

Tùy Tùy không biết hắn đang đấu tranh tư tưởng, tiến lên hành lễ: "Khởi bẩm điện hạ, dân nữ đã thuận phục được ngựa rồi.

"

Hô hấp của nàng vẫn có chút dồn dập, thanh âm có phần mệt mỏi cùng khản đặc, như thể lụa mỏng vuốt nhẹ bên tai.

Khẩu âm biên quan của nàng trải qua sự uốn nắn của Cao ma ma, đã tốt hơn so với lúc mới tới Trường An, nhưng nhã ngôn vẫn không được tốt lắm, mà không những không khó nghe, lại thêm chút ý vị phong tình khác.

Sự nóng nảy trong lòng Hoàn Huyền càng nhiều, hắn muốn giấu cả thanh âm của nàng đi, cất vào trong ngăn tủ, thêm một ổ khóa bằng thiết vừa to vừa kiên cố.

Mặt hắn trầm xuống, để tránh cho người nhìn ra manh mối: "Huyền mã này là của ngươi.

"

Tùy Tùy thấy hắn có vẻ tức tối không vui, đoán rằng có lẽ hắn thua mất ngựa liền cảm thấy mất mặt, vui sướng hả hê trong lòng tức khắc tăng gấp bội.

Nàng cười càng tươi sáng: "Tạ điện hạ ban thưởng.

"

Hoàn Huyền quay mặt đi không nhìn nàng, chỉ lạnh lùng nói:
"Không còn sớm, về Thường An phường thôi.

"

Dứt lời liền dặn dò mã quan ngày mai đưa huyền mã kia đến Sơn Trì Viện ở Thường An phường, rồi lập tức đi ra ngoài.

Tùy Tuy đã quen với việc hấn thường hay xấu tính, cũng không để ở trong lòng, theo hấn lên xe ngựa.

Lúc hai người tới hành trang đơn giản, thùng xe kia cũng không lớn lắm, Tùy Tuy cuỡi ngựa ra chút mồ hôi, hương thơm ấm áp trên người kia nồng đậm hơn ngày thường một chút, tựa hoa nhưng cũng không phải bất kỳ loại hoa nào thế gian, mang theo vị ngọt nhè nhẹ, câu dẫn người sản sinh tà niệm ở nơi tối tăm.

Hoàn Huyền chỉ cảm thấy hình như bản thân bị ném vào nồi nước mật đun sôi, trong bụng dường như châm một mối lửa, tràn ngập trong đầu đều là dáng vẻ đầy eo đũa hông trên ngựa của nữ thợ săn này lúc vừa rồi.

Càng thêm dày vò, sắc mặt của hấn liền càng lạnh, liếc Tùy Tuy một cái: "Lộc thị! "

Đây là lần đầu tiên hấn gọi họ của nàng, tuy rằng chỉ là giả.

Tùy Tuy kinh ngạc giương mắt: "Điện hạ có gì phân phó?"

Hoàn Huyền lạnh lùng nói: "Vì sao ngươi không huân hương?"

Tùy Tuy lúc này mới nhớ tới chuyện vặt này, thường ngày nàng gặp Hoàn Huyền, luôn mặc xiêm y đã huân hương Lãnh Nguyệt Vi, hôm nay là do vốn dĩ muốn đến chợ Đông, thay xiêm y của mình từ trước, tất nhiên cũng không dùng huân hương đó.

Vừa rồi nàng ra mồ hôi, chẳng lẽ có mùi gì lạ sao?

Không phải chứ, trước kia nàng cùng ăn cùng ở với các tướng sĩ trong binh doanh, có đôi khi hành quân bên ngoài không tiện, ngay cả chuyện mấy ngày không thể tắm gội cũng có, cũng không ai nói trên người nàng có mùi lạ.

Nàng liếc sang Hoàn Huyền một cái, lại thấy hắn dựa vào vách xe, quay mặt đi, cau mày, dường như một khắc cũng không nhin được.

Tùy Tuy lặng lẽ nâng cánh tay lên ngửi thử, cũng không ngửi được gì, nghĩ lại một chút, hương trên người mình không thể tự ngửi được.

Tề Vương điện hạ là người kỹ tính, cái mũi tôn quý của hắn không thể bị xúc phạm, Tùy Tuy áy náy nói: "Ra cửa hơi gấp, đã quên huân hương, là dân nữ không đúng.

"

Dứt lời liền thức thời dịch sang bên cạnh.

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng, chuyển thân mình hướng vào nội sườn, giả vờ chỉnh đốn xiêm y, tựa như lơ đãng mà kéo vạt áo khoác che lên chân.

Lúc trở lại Sơn Trì Viện trời đã sập tối.

Hoàn Huyền chịu đựng một đường, nghe thấy tiếng "Kéo kẹt" của Ô Đầu môn Sơn Trì Viện, cuối cùng thở dài một hơi.

Hắn cũng không xuống xe đổi sang bộ liễn, lập tức nói với phu xe: "Đến Thanh Hàm viện.

"

Cao Mại ra nghênh tiếp, hành lễ trước xe ngựa: "Khởi bẩm điện hạ! "

Hoàn Huyền đánh gãy lời hăn: "Có chuyện gì đợi chút nữa lại đến bằm.

"

"Nhưng! "

Không đợi Cao Mại nói xong chữ "Nhưng", xe ngựa đã nhanh chóng lướt qua người hăn.

Tùy Tuy vừa đói vừa mệt, chỉ muốn nhanh chóng về viện của mình tắm gội thay xiêm y, sau đó ăn một bữa thỏa thích.

Nào biết tới cổng Thanh Hàm viện, Hoàn Huyền cũng không có ý tứ đuổi nàng xuống xe.

Xe ngựa xuyên qua hai trọng môn* của viện, đi thẳng vào nội viện.

(Ji: *Trọng Môn - 重門 - Các lớp cửa, từng lớp, nhiều lớp của cổng #Baidu)

Xe vừa dừng lại, Hoàn Huyền nói với phu xe cùng nội thị: "Các người lui ra đi.

"

Tùy Tuy lúc này mới phát giác có gì đó không đúng, hoài nghi nhìn sườn mặt của nam nhân.

Nhưng trong xe tối như bưng, chỉ có thể lờ mờ phân biệt được một bóng dáng đen sì, cũng không nhìn rõ nguồn cơn.

"Xuống xe.

" Hoàn Huyền nói.

Tùy Tuy nghe lời nhảy xuống xe, Hoàn Huyền theo sát phía sau.

Hai chân nàng vừa chạm đến mặt đất, liền bị nam nhân chặn ngang bế lên.

"Điện hạ?" Tù Tù ngạc nhiên.

Hoàn Huyền không nói lời nào, hô hấp hơi loạn phun lên sau tai cùng gáy của nàng, nóng đến bỏng người.

Tù Tù liền biết bữa tối trong một lúc là không ăn được rồi.

Hoàn Huyền ôm nàng lên bậc thang, một chân đá văng cửa ra, lập tức vào nội thất, cũng không đốt đèn.

Hắn ngồi trên tháp, để nàng ngồi lên đùi mình, vội vàng rút đai lưng của nàng.

Tù Tù choáng váng: "Dân nữ ra mồ hôi, còn chưa tắm gội.

"

Hoàn Huyền thấp giọng "Ừm" một tiếng.

Chiếc mũi cao thẳng cọt nhẹ lên giữa gáy nàng, hắn đột ngột một ngụm ngụm lấy thùy tai của nàng, âm ờ nói: "Một lát Cô ôm người đi.

"

Lời còn chưa dứt, liền nghe thanh âm Cao Mại vang lên ngoài cửa: "Khởi bẩm điện hạ! !"

Hoàn Huyền động một chút, sắc mặt trầm đến sắp vắt ra nước.

"Đợi đây.

"Hắn khàn khàn nói với Tù Tù, phủ thêm xiêm y, ra khỏi phòng, quẳng rèm cửa: "Chuyện gì?"

Cao Mại bất chấp nói: "Điện hạ, Dự Chương Vương tới chơi, đã đợi lâu! "

Hoàn Huyền ngăn ra, ngay sau đó trừng mắt: "Thì nói ta không có ở đây, chút việc nhỏ này còn phải để ta dạy sao?"

Cao Mại khom lưng như con tôm: "Lão nô đáng chết, nhưng vừa rồi Dự Chương Vương tận mắt nhìn thấy xe ngựa của điện hạ chạy qua, còn nghe thấy giọng của điện hạ, chỉ sợ! "

Còn chưa dứt lời, liền nghe ngoài cửa viện truyền tới một thanh âm ai oán ngả ngớn: "Tử Hành, nghe nói ngươi không khỏe, ngu huynh đặc biệt tới thăm ngươi, tại sao lại tránh không gặp, thật khiến trái tim lạnh lẽo mà!".

Chương 25: 25: Khẩn Cầu Giai Nhân

Tài ebook: dtv-ebook.com

Có một khoảnh khắc, Hoàn Huyền thật sự muốn chặt đường huynh không sợ trời không sợ đất kia thành tám khúc.

Hắn liếc Cao Mại một cái: "Sao hắn biết ta ở đây?"

Cao Mại bị sát ý trong mắt hắn bắn tới run rẩy, lắp bắp: "Dạ.....!Dạ Chương Vương nói là tới thành Nam thăm hỏi thân hữu, nghe nói điện hạ dưỡng bệnh ở Sơn Trì Viện..."

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng: "Thành Nam có hồ bằng cầu hữu* gì của hắn chứ."

(Ji: *Hồ Bằng Cầu Hữu - 狐朋狗友 - bạn xấu)

Dứt lời bỗng nhớ đến hôm nay nữ thợ săn kia phái tỳ nữ đến chợ Đông mua rượu, cũng không biết có phải đã bị người ta theo dõi ở thị phường hay không.

Từ ngày yến tiệc hoa mai Đông Cung đã qua nửa tháng, không ngờ tên đặng đồ tử này vô vị như vậy, thật sự ôm cây đợi thỏ ở thị phường.

Hắn đã phòng trước một bước, lại để sót chuyện hắn ta không biết xấu hổ, đường đường là một quận vương, thế mà lại đi theo nô tỳ thanh y kia một đường tới nơi này.

Nhưng người đã tới rồi, thật sự tránh không gặp cũng không tốt.

Hắn tức giận nói với Cao Mại: "Để hắn đến tiền viện chờ."

Dứt lời quay trở lại trong phòng.

Nữ thợ săn kia ngồi chờ hắc trên tháp, trên người khoác xiêm y lộn xộn, đôi chân dài còn ở bên ngoài, dưới ánh đèn lồng chiếu qua cửa sổ ngoài hành lang, ánh sáng yếu ớt phác họa đường cong kia càng thêm mê hoặc.

Hoàn Huyền hận không thể nghiền xương Lục đường huynh của hắc thành tro.

"Ta có chút việc đằng trước," Hoàn Huyền rút ánh mắt ra khỏi người nàng, "Người ở đây chờ ta."

Dừng một chút rồi nói: "Mệt thì ngủ một lát trước đi."

Kỳ thật nếu hắc không trở về nói lời này, nàng cũng không thể không đợi hắc, hắc đặc biệt tiến vào dặn dò một tiếng, trái lại khiến Tù Tù có chút không ngờ.

Nàng gật đầu: "Vâng."

Hoàn Huyền phủ thêm áo khoác ra cửa, nói với Cao Mạ đang chờ dưới hành lang: "Bữa tối chuẩn bị xong chưa?"

Cao Mạ nói: "Dưới bếp đã chuẩn bị xong thức ăn."

Lúc Dự Chương Vương chờ điện hạ đã dùng chút điểm tâm."

Hoàn Huyền gật đầu: "Cho người xuống hầm lấy một vò Nghi Thành Cừu Uẩn."

Cao Mạ cười đáp vâng, tuy rằng điện hạ bọn họ chỉ cần vừa nói tới Lục đường huynh này liền ra vẻ mặt ghét bỏ, nhưng vẫn thân thiết với Dự Chương Vương, không tiếc lấy rượu ngon trên quý cất trữ ra chiêu đãi, ngày thường được thứ gì tốt, cũng nhớ cho người đưa một phần đến Dự Chương Vương phủ.

Điện hạ bọn họ từ nhỏ tính cách đã quái gở, thân nhân lạnh nhạt, lúc Tiên Thái Tử tại thế còn thi thoảng quan tâm tam đệ này một chút,

bốn năm trước huynh trưởng giá hạc tây hành, Tề Vương ngoài miệng không nói gì, trong lòng nhất định không dễ chịu.

Đoạn thời gian đó hẳn càng thêm độc lai độc vãng, trầm mặc ít lời, thường cả ngày không nói một câu, nhờ có vị đường huynh bất cần đời này kiên cường dính lấy, qua qua lại lại, hai kẻ tính tình khác biệt trái lại thường xuyên qua lại.

Hoàn Huyền sửa sang vạt áo, đi đến Tiền viện.

Quan hệ hai người thân cận, nội thị liền đưa Dự Chương Vương tới Đông hiên.

Trong nhà đốt than trầm hương, thấp đèn chín nhánh, hương trầm đàn lượn lờ trong lư Bác Sơn, Hoàn Minh Khuê ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, thanh thân uống trà.

Hắn thấy Tề Vương cũng không đứng dậy chấp tay hành lễ, neho đôi mắt hồ ly tỉ mỉ đánh giá mặt hắn: "Từ Hành, ngu huynh thấy sắc mặt đệ hồng hào, hai mắt hẳn đỏ, là dấu hiệu của chứng nhiệt dương quá thịnh, xem ra bệnh cũng không nhẹ đấy."

Dừng một chút, quan tâm lo lắng đầy mặt: "Đã gọi y quan đến xem qua chưa?"

Hoàn Huyền liếc hắn một cái, mặt vô cảm: "Bệnh nhẹ thôi, làm phiền đường huynh đặc biệt chạy từ thành bắc đến thành nam."

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Không phiền không phiền, hơn nữa cũng không phải là đặc biệt, thật ra là thuận đường, vốn là vì bái phỏng một vị bằng hữu, nào biết đi một chuyến công cốc, biết đệ ở đây dưỡng bệnh, đương nhiên muốn tới thăm một chút."

Hoàn Huyền giật giật khóe miệng: "Không biết Lục đường huynh muốn bái phỏng vị bằng hữu nào?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Là một vị giai nhân, trùng hợp cũng ở Thường An phường này, Tử Hành nói xem có khéo hay không đây?"

Hoàn Huyền điềm nhiên như không gật đầu: "Đúng thật rất khéo."

Dừng một chút: "Không biết đường huynh muốn tới, hàn xá đơn sơ, thỉnh thứ lỗi khoản đãi không chu toàn."

Hoàn Minh Khuê tựa hồ không nghe ra ý tứ của hắn, nhìn quanh bốn phía, cong mắt cười nói: "Ngược lại ngu huynh cảm thấy nơi này thật sự rất tốt, từ lâu đã nghe biệt trang Thọ An công chúa đất đá cây cối tao nhã hiếm thấy, lầu các rất đẹp, vẫn luôn muốn đến mở rộng tầm mắt, đáng tiếc lúc đến đã hoàng hôn, chưa dạo qua viện tử một chút."

Mi tâm Hoàn Huyền giật giật, đây là ý tứ muốn ngủ lại, thẳng nhãi này hiển nhiên là cố ý mà đến, chính là không gặp được người rồi.

Hắn nhắc mí mắt, nhàn nhạt nói: "Viện tử hoang phế nhiều năm, đều là bụi rậm cỏ hoang, không có gì đáng xem, may mà Lục đường huynh không trông thấy."

Hoàn Minh Khuê nhếch đôi môi mỏng đỏ đến quá đáng: "Từng thấy nhiều lâm viên điêu khắc chạm trổ chĩnh tề, cảnh thiên nhiên như vậy ngược lại đáng quý, Tử Hành nói thế, ngu huynh không thể không xem rồi."

Hoàn Huyền nói: "Thế cũng dễ thôi, đợi đường huynh dùng xong bữa tối, ta lệnh người thắp đèn, gọi Cao Mại dẫn huynh đi dạo cho thỏa thích."

Hắn lạnh lẽo liếc Cao Mại một cái: "Đường huynh muốn dạo suốt đêm cũng không sao."

Cao Mại biết chủ nhân đây là trách hắn làm việc không thỏa đáng, cố ý dùng lời nói đâm chọt hắn, chỉ có thể rụt cổ rồi đưa ra gương mặt tươi cười.

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Vậy thì làm phiền Cao tổng quản."

Dừng một chút lại nói với Hoàn Huyền: "Chỉ là phí nhiều đũa của Tử Hành, ngu huynh thật sự áy náy."

Hoàn Huyền mỉm cười nói không sao, quay đầu phân phó Cao Mai truyền thiện, nói tiếp: "Đưa một phần đến nội viện, rượu cũng đưa một bình qua."

Vẻ mặt Hoàn Minh Khuê kinh ngạc: "Chẳng lẽ Tử Hành còn có khách sao?"

Hoàn Huyền nhàn nhạt "Ừm" một tiếng, rồi nâng chung trà lên, hơi rũ mắt, hiển nhiên không có ý định nói rõ.

Trong lòng Hoàn Minh Khuê biết rõ, cũng không nắm mãi không buông.

Không đến một lúc, nội thị dọn xong bữa tối, hai người dõng bước vào đường.

Hoàn Minh Khuê nâng chén rượu ngửi nhẹ: "Nghị Thành Cửu Uẩn, là đợt cống phẩm năm trước nhỉ? Là loại rượu ủ tốt nhất năm đó."

Hoàn Huyền nói: "Nếu đường huynh thích, dùng bữa tối xong hồi phủ thì mang hai bình trở về."

Chưa nói hai câu đã vội đuổi hẳn đi rồi, Hoàn Minh Khuê giả vờ nghe không hiểu, cười nói: "Vậy ngu huynh không khách khí với đệ."

Hắn nhấp một ngụm rượu, tán thưởng một tiếng, buông chén rượu, rồi cầm đũa ngọc gắp một lát cá mỏng như cánh ve, chấm vào thanh tương, đưa vào miệng, tỉ mỉ thưởng thức.

"Toàn Trường An thành chỉ có rượu và thức ăn trong phủ của đệ là tốt nhất," Hoàn Minh Khuê nhìn lướt qua bốn phía, "Trang hoàng

cũng tao nhã, còn có phong cảnh rừng cây suối trong, nếu có thể ở lại một lúc, nhất định là cuộc sống như thần tiên."

Hoàn Huyền nói: "Đường huynh tán thưởng, theo ta thấy, Dự Chương Vương phủ kia của huynh mới là cung điện trên trời, động phủ thần tiên." Mau mau trở về đi.

Hai người ngầm hiểu trong lòng, nhưng không ai nói toạc ra.

Hoàn Huyền nâng chén rượu lên nói: "Tử Hành kính đường huynh một ly, cung kính uống cạn trước."

Tử lượng đường huynh này của hần cực yếu, lại thích rượu ngon, hần chọn Nghi Thành Cửu Uẩn này, thứ nhất là do rượu ngon, thứ hai cũng là do rượu này mạnh, mấy chén liền có thể đuổi hần ta đi rồi.

Hoàn Minh Khuê sao mà không đoán được chủ ý của hần, cầm chén rượu lên nhấp một chút: "Ngu huynh tử lượng kém."

Dừng một chút nói: "Tử Hành còn đang dưỡng bệnh, ngu huynh khuyên đệ cũng nên uống ít một chút, uống thả cửa sẽ thương thân."

Hướng mắt ra ngoài ngó quanh, "Chậc" một tiếng tiếc nuối: "Đáng tiếc không có huyền ca diệu vũ để thưởng thức."

Nơi này của đệ cái gì cũng tốt, nhưng thật giống miếu hòa thượng, đừng nói ca cơ vũ kỹ, ngay cả hầu thiện cũng đều là nội thị."

Hoàn Huyền hận không thể xẻo sống hần, rượu mạnh vào miệng, tà hỏa ghen cả một ngày trong thân thể cháy càng lớn, hần lại chỉ có thể nhẫn nại tính tình ngồi ở chỗ này.

"Thật sự ủy khuất đường huynh rồi." Hần nghiêng ra một câu từ kẽ răng.

Rượu quá ba tuần, cuối cùng Hoàn Minh Khuê có ý hơi say, đặt chén rượu xuống, thở thật dài một tiếng.

Theo lý mà nói thì làm chủ nhân nên hỏi một câu khách nhân tại sao than thở, nhưng dường như Hoàn Huyền không có lỗi tai, hoàn toàn không phản ứng.

Hoàn Minh Khuê sờ mũi, cũng không hề xấu hổ, chẳng mấy quan tâm tự nói luôn: "Tử Hành, đệ có biết vì sao ngu huynh thở dài không?"

Hoàn Huyền liếc hắt một cái, ánh mắt giống hai khối băng chùy*, tựa như muốn chọc thủng lớp da dày như tường thành trên mặt hắt.

Hắt không tiếp lời, Hoàn Minh Khuê tiếp tục nói: "Kỳ thật vị giai nhân ta vừa nói kia, chính là người tình cờ gặp gỡ ở chùa Thanh Long lúc trước."

Hoàn Huyền nhin không được cười lạnh một chút, lần đó ở chùa Thanh Long hai người ngay cả đối mặt còn không có, rõ ràng là tên đăng đồ tử này vô sỉ hạ lưu, nhìn chăm chăm nữ tử nhà người ta ra vào Phật đường, tới miệng hắt lại đổi thành có duyên.

Hoàn Minh Khuê lại nói: "Sau đó lại gặp được một lần ở chợ Đông, Tử Hành nói, đây không phải nhân duyên kiếp trước thì là gì?"

Hoàn Huyền nói: "Trái lại cũng chưa chắc là nhân duyên." Là nghiệt nợ.

"Chỉ là ngu huynh hôm nay mới phát hiện, vị giai nhân này là danh hoa đã có chủ," Hoàn Minh Khuê dùng đuôi mắt liếc sang đường đệ một cái, "Mà vị phu quân kia, vừa hay là người mà ngu huynh thân như thủ túc, đệ nói khéo hay không đây?"

Hoàn Huyền lạnh lùng nói: "Chuyện có trùng hợp, cũng là chuyện thường."

Hoàn Minh Khuê giương mắt, nhìn Hoàn Huyền nói: "Ngu huynh muốn khẩn cầu vị bằng hữu kia từ bỏ thứ yêu thích, dù cho lấy gì đổi cũng đều được, viên trạch đất đai ruộng đồng, châu vàng ngọc báu, ca cơ vũ kỹ tuyệt sắc, ngựa tốt quý hiếm, phạm là thứ ta có, lấy ra tất cả cũng không sao."

Hắn dừng một chút nói: "Đệ nói hẳn ta sẽ đáp ứng không?"

Mặt Hoàn Huyền trầm xuống, không kiềm được ngoan lệ trong mắt, trừng mắt nhìn gương mặt Hoàn Minh Khuê, như thể một con sói bảo vệ thức ăn, một khắc sau liền muốn nhào lên cắn đứt cổ kẻ địch.

Ngay cả kẻ không sợ trời không sợ đất như Hoàn Minh Khuê, cũng bị ánh mắt này của hắn nhìn đến cả kinh trong lòng.

"Quân tử không đoạt người sở ái, đường huynh vẫn nên nhân lúc còn sớm chết tâm đi." Hắn lạnh lùng nói.

Hoàn Minh Khuê trầm ngâm rồi gật đầu, hắn nhớ lại phản ứng của Hoàn Huyền trong tiệc hoa mai, liền biết đường đệ có vài phần để ý đối với nữ tử này, nhưng không nghĩ tới hắn lại để tâm như vậy.

Hắn chợt mỉm cười: "Có điều vị bằng hữu kia không hề thú vị nhân kia, thậm chí cả thân phận thiếp thất cũng không cho nàng, chỉ để nàng làm ngoại trạch, nghĩ rằng cũng không để tâm chút nào, chắc là đang lúc say đắm, cho nên nhất thời khó mà từ bỏ."

Mặt Hoàn Huyền âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước.

Hoàn Minh Khuê cũng nhìn thẳng vào hắn, thay đổi vẻ bất cần đời thường ngày: "Ngu huynh không đành lòng nhìn mình châu phủ bụi trần, nên cầu vị bằng hữu này, nếu một ngày nào đó muốn vứt bỏ giai nhân, nhất thiết phải thông báo.

Tuy tệ xá thiếu thốn cũ kỹ, nhưng luôn có chỗ để nàng dung thân."

"Không phiền Lục đường huynh hao tâm tổn trí." Anh mắt Hoàn Huyền sắc bén như dao.

Hoàn Minh Khuê đặt chén rượu xuống, cầm bình rượu ước lượng một chút: "Ồ, bất tri bất giác uống hết một bình rượu rồi."

Dừng một chút: "Nếu nội viện của Tử Hành còn có khách quý, ngu huynh cũng không thể ở lâu rồi."

Dứt lời đứng dậy vái chào, cười nói: "Chuyện đệ đáp ứng ta đừng quên đấy."

Hoàn Huyền cũng đứng lên, hướng sang Cao Mại nói: "Thay Dự Chương Vương chuẩn bị xe, xuống hầm lấy hai bình Cửu Uẩn đưa tới Vương phủ."

Hoàn Minh Khuê chấp tay: "Lúc nào cũng lấy thứ tốt của đệ, đa tạ."

Hoàn Huyền cười lạnh: "Đường huynh thích, ngu đệ tự khắc dâng lên, tiếc gì vật chết chử." Còn người sống thì mơ đi.

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Tử Hành dưỡng bệnh thật tốt, không cần tiến."

Hoàn Huyền làm gì có hứng tiến hấn, nhìn ôn thần này ra cửa, lập tức phất tay áo, nhanh chóng đi tới nội viện.

.....

Phòng ngủ vắng lặng không tiếng động, bên tháp thấp một ngọn đèn đơn độc, ánh sáng lay động trên bình phong.

Hoàn Huyền suyt chút nữa cho rằng nữ thợ săn này đã rời đi, cho đến khi nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Hắn vòng qua bình phong, phát hiện nữ tử vẫn chưa lên giường, còn ngồi trên tháp như lúc hấn rời đi, trên người đắp áo choàng

bông.

Khuôn mặt nàng hiện lên quầng sáng nhàn nhạt dưới ánh nến, tựa ánh trăng mờ ảo.

Minh châu phủ bụi trần, lời nói của Hoàn Minh Khuê hiện lên trong đầu hắn.

Hắn vươn tay, dùng đầu ngón tay khẽ vuốt gương mặt nàng, dọc theo sườn mặt đến môi, như đang muốn xóa đi bụi bặm không thấy được kia.

Khi nàng ngủ đôi môi hơi khép lại, môi trên hơi nhếch lên, hiện ra vài phần trẻ con, môi dưới lại cực kỳ đầy đặn.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm mại tinh tế khiến người khác khó tin.

Hầu kết Hoàn Huyền động một chút, cúi người dán lên đôi môi nàng.

Miệng của Tù Tù bị hắn lấp kín, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, mở hai mắt.

Nàng dùng đôi mắt mê ly nhìn hắn, lơ mơ nhẹ gọi một tiếng "Điện hạ".

Vành tai Hoàn Huyền nóng lên, vừa tê vừa ngứa, như có người rải cát nóng lên tai hắn.

Tù Tù bỗng dưng nhớ ra mình đang ở nơi nào, trước mắt là người nào, ánh mắt tức khắc trấn tĩnh một chút: "Điện hạ đã trở lại?"

Nói rồi liền muốn đứng lên hành lễ, lại bị Hoàn Huyền ấn về thấp.

Động như thế, áo khoác bông trên người nàng từ đầu vai rơi xuống.

Lúc này Hoàn Huyền mới phát hiện nàng đã tắm gội, thay tắm y sạch sẽ, trên mái tóc chỉ có bóng đêm tối tắm gần như không thể thấy được, tiến vào mũi là hương thơm "Hải đường dưới trăng" quen thuộc.

Hoàn Huyền vừa thất vọng lại bức bối, tựa như một đũa trẻ giấu một viên kẹo trong ngăn tủ trước khi đến học đường, tâm tâm niệm niệm cả một ngày, trở về lại phát hiện không thấy đâu.

Hắn dùng một tay kéo những thứ trói buộc đó xuống, chôn đầu giữa cổ nàng tìm kiếm hương thơm đã giày vò hắn suốt một đường.

Nhưng hương thơm vô cùng phong nhã kia được dày công điều chế nhiễm trên da thịt nàng, che đậy mùi hương vốn có của nàng.

Hắn đi xuống tìm kiếm, nơi nơi đều là cổ hương vị phiền lòng này.

"Vì sao tắm gội?" Hắn trả thù bằng cách cọ răng lên người nàng, cắn giận nói.

Nơi da thịt kia vô cùng mỏng manh, Tuy Tuy bị đau kêu lên một tiếng, không biết hắn lại đang phát điên cái gì.

Nàng giấu thân phận của bản thân ở bên cạnh hắn, ít nhiều cũng có chút không đạo nghĩa, cho nên thường ngày nguyện ý thông cảm sự khiết phích của hắn, chiều theo sở thích của hắn, sao tắm rửa sạch sẽ lại sai chứ?

"Nói." Lúc này biến thành nghiến nhẹ.

Hô hấp Tuy Tuy đứt quãng: "Cưỡi ngựa ra mồ hôi...!Sợ xúc phạm...!Điện hạ..."

Nàng cũng không phải cố ý kéo dài âm thanh nũng nịu, nhưng bởi lẽ phản ứng tự nhiên, lại cực kỳ rung động nhân tâm.

"Bốn vương không cho người tắm thì không được tắm," Hoàn Huyền nói, "Hiểu chưa?"

Tùy Tuy dờ khóc dờ cười: "Vâng."

Lúc này Hoàn Huyền mới buông miệng, ngồi xuống thấp, chống khuỷu tay xuống, thân thể dựa ra sau, lạnh lùng nói: "Đi lên."

Tùy Tuy nghe lời, nhưng chưa nắm được trọng điểm, chợt cảm thấy bên eo bị siết chặt, nam nhân khàn khàn nói: "Như lúc trên thao trường..."

Tùy Tuy giật mình, sau một lúc lâu mới hiểu được, điều hấn nói chính là cưỡi ngựa.

Hô hấp Hoàn Huyền dần dần dồn dập, không nói chuyện nữa.

Tùy Tuy nhìn khuôn mặt hấn, trong mắt dần dần có sương mù bốc lên.

Chỉ một lát, trên đệm giường lại tràn ngập hương thơm ấm áp tự nhiên trên người nữ tử.

Hoàn Huyền rớt cuống cũng như ý nguyện, ôm nàng từ sau lưng, hít thật sâu: "Sau này không được huân hương trên y phục."

Dừng một chút nói: "Trong phòng cũng không được châm hương."

Đương nhiên Tùy Tuy đáp vâng, không cần huân hương còn giảm bớt không ít phiền toái cho bọn tỳ nữ.

"Biết gì không?" Nam nhân vén mái tóc dài rũ bên tai nàng, thấp giọng nói, "Vừa có người xin người từ bốn vương."

Thân thể Tùy Tuy hơi cứng lại, suy nghĩ nhanh như chớp, liền đoán được người nọ là Dự Chương Vương Hoàn Minh Khuê.

Nàng cũng không cho rằng Hoàn Huyền sẽ tặng nàng ra ngoài — — cũng không phải nàng tự tin về bản thân, mà là bởi vì hấn kiêu ngạo như thế, hấn là sẽ không làm ra loại chuyện này.

Phàm là chuyện đều có vạn nhất, cơ thiếp đối với những người như bọn họ suy cho cùng không khác gì đồ vật, có đại nho đương thời dùng thiếp thay ngựa, cũng chẳng xem đó là sỉ nhục, thậm chí còn xem như chuyện phong lưu nho nhã.

Dù cho hấn không muốn tặng nàng cho người, nhưng nếu bảo nàng hầu hạ Hoàn Minh Khuê một đêm, nàng cũng không có lý do gì để cự tuyệt.

Nếu thật đến bước này, cũng chỉ đành tạm thời buông bỏ manh mối mới tra được một nửa ở kinh thành, ba mươi sáu kế tẩu vi là thượng sách.

Đang suy nghĩ, liền nghe một tiếng "Bộp" giòn vang, trên người đau đớn.

Hoàn Huyền bóp chặt cần cổ thon dài thanh tú của nàng từ sau lưng, thân thể nàng uốn cong ngược về sau như cây cung, khàn giọng nói bên tai nàng: "Sao thế, động tâm rồi?"

"Không..." Tùy Tùy quay sang một bên nhìn hấn, giọt lệ nơi khóe mắt mơ hồ.

Hoàn Huyền bị nàng nhìn đến thiêu đốt trái tim, xuống tay càng nặng: "Dự Chương Vương phong lưu tuấn dật, còn nguyện ý nạp người làm trắc phi, người thật sự không động tâm sao?"

"Không..."

"Vì sao?"

"Bởi vì...!Điện hạ..."

Hắn trầm mặc một lát, cười khẽ một tiếng, đột nhiên càng thêm điên cuồng phóng túng, gằn từng chữ: "Không thể rời xa Cô được sao?"

Tùy Tùy nói không nên hơi, chỉ có thể dùng ánh mắt triền miên để trả lời hắn.

Hoàn Huyền đột ngột lật người nàng lại, giống chó sói mà cắn yết hầu của nàng, hàm răng nhẹ nhàng gặm nhấm phần động mạch của nàng, như đang uy hiếp: "Dù cho người nguyện ý, Cô cũng sẽ không thả người đi.

Người đã theo ta thì chính là của ta."

"Muốn chạy ư?," trong giọng hắn mang chút ý vị ngoan lệ, "Ta sẽ giết người."

Trái tim Tùy Tùy nảy lên, trong một chớp thoáng qua, nàng cảm thấy hắn không phải đang trêu đùa, cũng không phải là lời nói mê sảng lúc chần gối.

Nàng thật sự đã cảm giác được sát ý.

Nhưng rất nhanh liền không cho nàng nghĩ kỹ.

Nàng bị cuốn vào một cơn bão mà xưa nay chưa từng có, tôn ti và cấm kỵ đều ném hết sau đầu.

Đợt gió tan mưa ngừng, Hoàn Huyền mới phát giác trên sống lưng đau rát, soi trên gương đồng, toàn là vết máu đan chéo nhau, có nơi còn rỉ máu ra ngoài.

Hắn chau mày, hầu kết động đập, sinh ra cảm giác cổ quái — — nữ nhân này không biết nặng nhẹ mà cào hắn bị thương, hắn lại có chút cao hứng.

Tùy Tuy cũng thấy những vết máu đó, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ, nhưng nàng không còn sức để ý tới.

Nàng như thể thuần phục mười con ngựa mạnh liên tiếp, mệt lử xụi lơ trên giường, ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động.

Qua một lát, nàng cuối cùng cũng nhớ đến quy củ Cao ma ma dặn dò hàng vạn lần, cố gắng xuống giường: "Dân nữ hầu hạ điện hạ tắm gội."

"Không cần, Cô tự đi." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tuy cũng chỉ khách sáo một chút, lập tức nghe lời: "Vậy dân nữ cáo lui."

Hoàn Huyền lại nhướn mày: "Bổn vương để người đi rồi à?"

Tùy Tuy chỉ đành phải kiên nhẫn nói: "Điện hạ còn có gì phân phó sao?"

Hoàn Huyền nói: "Người ngủ ở nơi này."

Dừng một chút lại bổ sung thêm một câu: "Để tùy thời hầu hạ Cô."

Tùy Tuy liếc nhìn bình minh sắp ló dạng ngoài cửa sổ giấy, môi mấp má, cuối cùng không cãi lời hấn.

Hoàn Huyền thấy nàng nghe lời như vậy, khí thuận một chút: "Gọi người mang nước sạch tới để lau người, không được dùng hương di thảo đậu*, cô nghe mùi hương liệu liền choáng váng đầu."

(Ji: *Hương Di Thảo Đậu - 香胰澡豆 - vật liệu, hương liệu tắm thời cổ đại; được làm từ tuyến tụy của động vật có men tiêu hóa với tác dụng làm chất tẩy rửa)

Đợi hấn tắm rửa xong trở về, Tùy Tuy đã nghiêng người trên giường ngủ rồi.

Hắn cúi đầu ngửi thử, tiết y của nàng tuy chưa huân hương, nhưng trong rương y phục đều đặt các túi thơm giống nhau, khó tránh khỏi cũng nhiễm chút hương.

Hắn thành thực lột hết tất cả, ném ra thật xa, nhét người vào trong chăn đệm, lúc này mới vừa lòng thỏa ý mà yên giấc..

Chương 26: 26: Tâm Tư Hoàng Đế

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâu rồi chưa lăn lộn gần cả đêm như vậy, Tùy Tùy ngủ bù trong Thanh Hàm viện nửa ngày, khi tỉnh lại Hoàn Huyền đã không còn ở đây nữa.

Nàng ngẩn ngơ một hồi, ký ức đêm qua dần dần xuất hiện.

Điều nhớ lại trước tiên chính là vết thương chòng chát phía sau lưng nam nhân, Tùy Tùy vuốt tóc, cào hấn thành như vậy, cũng không biết hấn hồi quá vị lai có thể tìm nàng tính sổ hay không.

Đúng lúc này tỳ nữ nghe thấy tiếng nàng đứng dậy lập tức đi vào phòng, Tùy Tùy liền hỏi: "Tề Vương điện hạ đâu?"

Tỳ nữ đáp: "Hồi bẩm Lộc cô nương, hôm nay mới sáng sớm điện hạ liền lên đường đến Li Sơn rồi."

Tùy Tùy trầm ngâm gật đầu.

Li Sơn là nơi Ôn Tuyền hành cung được xây dựng, Hoàng đế mắc bệnh phong nhiều năm, mấy năm gần đây vừa vào thu đông liền đến Ôn Tuyền cung dưỡng bệnh, Hoàn Huyền đột nhiên đến Li Sơn, nhất định là có việc gấp — — nếu biết sáng sớm phải ra cửa, đêm qua hấn ất hấn sẽ tiết chế một chút.

Hoàng đế triệu gấp, không phải có quân tình khẩn cấp, thì là bệnh tình của ông ta có biến hóa.

Tùy Tùy xoa cái eo sưng mồi, đứng lên rửa mặt, chợt thấy có chút không thích hợp, cẩn thận nghĩ lại, mới phát hiện ra hương thơm

quen thuộc trong phòng kia không thấy nữa.

Nàng quét mắt đến góc tường cạnh giường, ban đầu nơi đó đặt một lư hương Bác Sơn bằng vàng, hiện tại lại không thấy bóng dáng.

Tùy Tuy hỏi tỳ nữ kia: "Lư hương trong phòng đâu rồi?"

Tỳ nữ nói: "Điện hạ phân phó, sau này không cần châm hương trong Thanh Hàm viện."

Tùy Tuy có chút kinh ngạc, nàng biết "Hải đường dưới trăng" là hương thơm do Nguyễn Nguyệt Vi phối, cũng chính vì như thế, trong phòng ngủ Tề Vương mới châm loại hương thơm mang theo một chút mùi vị nơi khuê phòng này.

Trở lại Đường Lê viện, lư hương trong phòng cũng bị người khác di dời, nàng gọi Xuân Điều tới, quả nhiên cũng là Tề Vương điện hạ phân phó.

Tùy Tuy nhớ tới đêm qua Hoàn Huyền nói người hương này chóng mặt, có lẽ là trong thức ăn đêm qua có thứ gì xung khắc nhau, khiến hẳn sinh ra ác cảm đối với hương này.

Chuyện yêu ghét của con người có khi chỉ trong nháy mắt, hoài niệm một người cũng chưa hẳn phải chấp nhất với việc nhỏ không đáng kể này, Tùy Tuy không nghĩ nhiều, vút hết vài điểm nghi hoặc trong lòng ra sau đầu.

Nàng hỏi Xuân Điều nói: "Đồ của cửa hàng sơn phấn đã lấy chưa?"

Xuân Điều nói: "Nô tỳ giúp cô nung đặt trong tủ rồi."

Nàng nói rồi đi qua mở cửa tủ gỗ đàn hương đen khám xà cừ cùng ngọc trùng tử*, ôm một cái tráp bằng gỗ cây đồng tới.

(Ji: *Ngọc Trùng Tử - 玉虫子 - Đồ trang sức bằng ngọc hình con giun, sâu, trùng)

Tùy Tuy mở tráp, lấy ra hộp phấn trang điểm bằng sứ men xanh, dùng đũa trâm gậy ra lớp sáp niêm phong, mở nắp ngửi thử, lại cau mày nói: "Không phải loại này, ta muốn chính là hương Đa Già La, không phải mùi này, mùi thật kỳ lạ." Nàng nói rồi chun mũi lại.

Xuân Điều ngửi thử, cảm thấy hương rất thơm, cũng không khiến người chán ghét.

Nhưng người yêu hay ghét hương thơm làm gì có lý do chứ, liền ví như Tề Vương điện hạ, trước kia nơi nào cũng châm cùng một hương, trong một đêm lại không thích nữa.

Nàng nhìn giấy thiêm dán trên nắp, là hương Đa Già La, nàng nói: "Nhất định là chủ tiệm lẫn lộn, dán sai giấy thiêm rồi, cửa hàng đó đông khách, trong lúc vội vàng cũng có sai sót, ngày mai nô tỳ đến đổi lại."

Tùy Tuy nói: "Làm phiền Xuân Điều tỷ tỷ đi thêm một chuyến."

Xuân Điều liền đặt hộp trang điểm trở về tráp, cất vào ngăn tủ, dự định ngày mai cầm đi đổi.

Tùy Tuy ngáp một tiếng: "Ngươi cứ bận chuyện của mình đi, ta ngủ một lát."

Xuân Điều liếc nhìn bóng dáng màu xanh trước mắt nàng, biết đêm qua chỉ sợ nàng lại không ngủ được mấy canh giờ, liền nói: "Ma ma cho người hầm canh gà nhân sâm đương quy, nô tỳ đi xem thử độ lửa."

Tùy Tuy gật đầu: "Đa tạ ngươi."

Đợi Xuân Điều ra ngoài bận việc, Tùy Tuy mới lôi cái tráp từ trong tủ ra, lấy hộp sứ.

Bên trong hộp có một khe hở không có gì nổi bật, thoạt nhìn như trên gỗ vốn dĩ đã có lỗ sâu.

Tùy Tuy rút trâm bạc xuống, lấy đuôi trâm đút vào trong khe hở nhẹ nhàng gẩy một cái, chỉ nghe một tiếng lạch cạch nhỏ, nàng đặt trâm xuống, rút phần đế ra, lộ ra một tầng kếp.

Trong tầng kếp có một tờ giấy Tuyên Thành hơi mỏng, lại là một phong thư mật.

Phía trên viết kín chữ nhỏ dày đặc, nét bút còn mảnh hơn cả sợi tóc, thật giống như đầu con ruồi.

Tùy Tuy khôi phục trạng trở về nguyên trạng, đặt vào ngăn tủ, lúc này mới cảm tin mật, quét mắt đọc lướt nhanh như một cơn gió.

Trên tờ giấy chỉ lớn bằng bàn tay này đã bao quát tình hình lớn nhỏ đáng chú ý gần đây tại biên quan và trong cung.

Bên Hà Sóc, thúc phụ của nàng giống cuối cùng đã từ bỏ ý niệm xuất binh, ngừng hành động chinh đốn lương thảo, Tùy Tuy thở phào một hơi, từ trước đến nay Đoạn Bắc Sầm làm việc ổn thỏa, chưa từng khiến nàng lo lắng.

Cục diện trong triều nàng cũng không đoán sai, văn thần võ tướng cùng Trung quan còn đang tranh luận không ngừng vì hổ phù Thần Dực Quân, đặc biệt là mấy Trung quan quyền thế ngút trời, ngày thường đấu đến túi bụi, lúc này nhất trí chĩa mũi nhọn nhắm thẳng vào Tề Vương, trước đây hẳn quả quyết chém đầu Trung quan đã chọc nhiều người tức giận.

Chỉ là bên phía muốn Tề Vương giao ra hổ phù kia tựa hồ chiếm thế thượng phong, thậm chí có ngự sử buộc tội Tề Vương ủng binh tự trọng, ám chỉ hẳn có tâm làm phản.

Tùy Tuy xoa cằm, cảm thấy sự tình không hề đơn giản như bề ngoài.

Nàng suy nghĩ một lát, tiếp tục đọc, Hoàng đế sau khi qua đại hôn Thái Tử không lâu liền đến Ôn Tuyền cung, theo kết luận mạch án dò xét từ trong cung, bệnh phong của hắn dường như lại nặng thêm.

Ngoài ra, trong hoàng thành còn xảy ra một chuyện nhỏ không mấy nổi bật, một khối phòng của Thái Y Thự bị cháy, đám cháy được dập tắt rất nhanh, không có người thương vong, có điều vài dược liệu cùng kết luận mạch chứng năm xưa không kịp cứu ra ngoài, cháy thành tro bụi.

Y dược của Đế Hậu, hoàng tử cùng cung phi được sủng ái đều do Thượng Dược Cục quản lý, Thái Y Thự là dành cho quan lại, cấm quân cùng cung nhân xem bệnh, khối phòng bị cháy không phải nơi trọng địa, tồn trữ đều là kết luận mạch chứng của cung nhân.

Có điều việc ngoài ý muốn nhỏ nhoi này xen lẫn trong một đống chuyện lớn chuyện nhỏ khắp nơi, lại khiến cho Tù Tù chú ý.

Bọn họ mới vừa thả ra tiếng gió để người khác biết có người đang tra án của Tiên Thái Tử, sau đó Thái Y Thự cháy, nàng không duyên không cớ cảm thấy giữa hai việc có một số mối liên quan.

Nàng vút mảnh giấy vào chậu than, tận mắt nhìn thấy nó hóa thành tro tàn, sau đó cắt một mảnh lớn xấp xỉ như vạt từ giấy Đẳng mà Cao ma ma dạy nàng tập viết, nhắc bút nhanh chóng viết lên mấy chữ, thổi khô nét mực, đặt trở lại vách ngăn tầng trong tráp.

.....

Mấy ngày tuyết lớn, Li Sơn bị tuyết bao trùm, khi ánh mặt trời chiếu lên, băng tuyết đọng trên từng bách sáng chói lấp lánh.

Trong tuyết đọng trắng xóa, một con đường núi tựa như hắc xà, bò trườn đến giữa mây trắng, cung điện dường như lơ lửng trên tầng mây.

Hoàn Huyền không quan tâm sức ngựa yêu dấu, ra roi thúc ngựa phi nước đại dọc theo đường núi.

Sáng tinh mơ hần nhận được tin tức phụ hoàng phát bệnh ở Sơn Trì Viện, liền thần tốc thúc ngựa gấp đôi vợi vã tới, nhưng đường xá xa xôi, đợi đến lúc hần đến đã gần giữa trưa.

Tới tẩm điện, trước giường Hoàng đế đã đứng không ít người, Hoàn Huyền nhìn lướt qua, có Thái Tử, Trương tướng, Hàn Lâm đại học sĩ Phùng Khoan, Lại Bộ cùng Binh Bộ thị lang, Ngự sử đại phu cùng bậc trọng thần nhất đẳng, mấy Trung quan có tầm ảnh hưởng lớn đương nhiên cũng ở đó, ngoài ra còn có vài phụng ngự của Thượng Dực Cục.

Thần tử đặc lực trong triều cơ hồ đều tới rồi, nhưng trong số đám người đó lại không thấy bóng dáng Hoàng Hậu, Hoàn Huyền liền biết cái gọi là "Đột ngột phát bệnh nặng", hơn phân nửa chỉ là cái lấy cớ.

Hoàn Huyền vái chào Thái Tử, sau đó quỳ xuống trước giường Hoàng đế: "Nhi thần đến chậm, thỉnh Phụ hoàng trách phạt."

Hoàng đế tựa trên ả nang*, gương mặt tiều tụy, nhưng nhìn thấy nhi tử thứ ba này, trong ánh mắt vô thần của ông lại có chút ánh sáng: "Phụ hoàng không sao."

(Ji: *Ẩn Nang - 隱囊 - gối mềm tựa lưng ngày thời Đường)

Thái Tử lo lắng đầy mặt, nhìn thoáng qua đệ đệ: "Ngự thể của Phụ hoàng có bệnh, đêm qua ta cử người đến Vương phủ tìm đệ, sao trì hoãn đến lúc này mới tới?"

Dù ngữ khí của hần ôn hòa, nhưng ý khiển trách trong lời nói rất rõ ràng.

Hắn thân là huynh trưởng, lại là trử quân, rắn dạy đệ đệ là lẽ đương nhiên, nhưng Tề Vương tay cầm thực quyền, không thể so với các hoàng tử khác, lộ vẻ tức giận trước mặt trọng thần liên quan như vậy, đó là không lưu lại thể diện cho đệ đệ chút nào.

Lời này lại không dễ đáp, nếu giải thích ngọn nguồn, liền bị nghi ngờ là ngụy biện, nếu âm thầm chịu đựng, càng chứng thực hiểu đạo của bản thân thiếu sót.

Hoàn Huyền trầm ngâm, Hoàng đế xua tay nói: "Chỉ là mấy ngày này tuyết rơi, bệnh cũ lại phát tác.

Trẫm nói không cần chuyện bé xé ra to, hướng hồ Tam Lang còn đang dưỡng bệnh."

Tề Vương dưỡng bệnh đến cùng là chuyện gì, trong lòng tất cả người ở đây đều biết rõ, nhưng Hoàn Huyền một đêm không ngủ, lại chạy một chặng đường dài như vậy mà không dừng ngựa, lúc này môi trắng bệch, thoạt nhìn cũng thật sự giống như có vài phần bệnh tật.

Hoàng đế dừng một chút, nhìn về phía Thái Tử, ánh mắt có chút sắc bén, nhưng bên miệng lại treo nụ cười từ ái: "Trẫm chỉ cần nhìn huynh đệ các con hòa thuận, bệnh này nói không chừng liền không thuốc mà khỏi rồi."

Trái tim Thái Tử nảy lên, liền lập tức quỳ xuống thỉnh tội: "Nhi thần không nên khiển trách tam đệ, thỉnh Phụ hoàng thứ tội."

Hoàng đế cười nói: "Thái Tử đứng lên đi, trẫm biết con cũng là quan tâm tắc loạn, giữa phụ tử với nhau, không cần sợ hãi như vậy."

Thái Tử đứng lên đáp vâng, liếc sang đệ đệ một cái, chỉ thấy mặt hắn trấn tĩnh, mím chặt môi.

Đúng lúc này, Trung quan bưng chén thuốc tới, Thái Tử muốn đến tiếp nhận, Hoàng đế nói: "Mấy việc này để hạ nhân làm đi."

Trên mặt Thái Tử hiện lên một tia xấu hổ, thu cánh tay ngừng giữa không trung: "Hầu hạ thang được cho Phụ hoàng là bổn phận của nhi thần."

Hoàng đế nói: "Phụ hoàng biết con hiếu thuận, có thể phân ưu vì Phụ hoàng trên triều, Phụ hoàng đã vui vẻ yên tâm rồi."

Thái Tử vội nói: "Nhi thần thẹn với trử vị, thay Phụ hoàng phân ưu là trách nhiệm."

"Lo lắng cho nước cho dân là tốt," Hoàng đế hơi gật đầu, "Nhưng Trẫm nghe nói con bận việc triều chính, mười ngày liên tiếp ở Bồng Lai cung, trong lòng thật sự tiếc nuối."

Dừng một chút rồi nói: "Con kéo dài mấy năm nay mới nạp phi, còn trong giai đoạn tân hôn cùng Thái Tử Phi, chính là lúc gắn bó như keo sơn, cũng không thể chỉ lo chính vụ, vắng vẻ tân phụ."

Hoàng đế vuốt râu cười nói: "Trẫm còn ngóng trông sớm ngày bế tôn nhi đấy."

Sắc mặt Thái Tử hơi đổi, miễn cưỡng cười nói: "Là nhi thần suy nghĩ không chu toàn, làm Phụ hoàng lo lắng rồi."

Hoàng đế nhìn về phía Trương tướng cùng Phùng đại học sĩ: "Trương khanh, Phùng khanh, Trẫm dự định cho Thái Tử mấy ngày nghỉ, khoảng thời gian này, triều chính phó thác cho hai vị rồi."

Hai vị đại thần lĩnh mệnh bái tạ.

Hoàng đế lại hướng đến Binh Bộ thị lang nói: "Chuyện ngoài biên quan làm phiền Cố khanh bận tâm nhiều hơn."

Nói rồi vẫy tay hướng Hoàn Huyền: "Tam Lang, lại đây."

Hoàn Huyền tiến lên một bước: "Phụ hoàng có gì phân phó?"

Hoàng đế nói: "Con có kinh nghiệm dụng binh, lại là thống soái Thần Dực Quân, nhưng suy cho cùng tuổi còn trẻ, thiếu sự từng trải, về luyện binh trị quân, nên nghe ý kiến từ Cố thị lang nhiều hơn."

Trên mặt chúng thần đều hiện lên vẻ kinh ngạc, mấy Trung quan kia càng trắng bệch, Hoàng đế trong cuộc tranh luận binh quyền trước sau không nói một chữ, thẳng đến lúc này mới cho thấy thái độ — — binh lực quan trọng nhất của triều đình, ông vẫn sẵn lòng giao cho nhi tử thứ ba.

Thái Tử ảo não không thôi, sau khi vào đông, bệnh phong của Hoàng đế càng trầm trọng, chính là lúc đa nghi nhất, hấn vốn nên giấu tài, nhưng lại vì Tề Vương hồi kinh mà tự loạn trận cước, làm càng nhiều, sai càng nhiều, cuối cùng rước lấy nghi kỵ của thiên tử.

Hấn liếc nhìn đệ đệ khí định thần nhàn*, bỗng có một ý niệm đột ngột đâm vào đầu hấn — — gần đây tranh cãi về hổ phù thật sự hơi quá mức, thậm chí có Ngự sử dâng sớ buộc tội Tề Vương tâm bất trung, hấn đương nhiên rất vui khi thấy điều đó, không áp việc này xuống, ngược lại kết hợp với Nguyễn gia, âm thầm thêm dầu vào lửa một phen.

(Ji: *Khí Định Thần Nhàn - 气定神闲 - điềm tĩnh, bình chân như vại)

Lúc này hồi tưởng, hấn lại chợt cảm thấy kỳ quặc.

Một hầu ngự nho nhỏ trong điện, từ đâu mà có can đảm buộc tội thân vương có thực quyền, người sau lưng hấn...

Tâm Thái Tử đột nhiên chùng xuống, hấn trúng kế Hoàn Huyền rồi!

Hấn biết bản thân cầm trọng binh sẽ rước lấy sự kiêng dè của Hoàng đế, vì thế âm thầm cho người nâng cao ngọn lửa, lấy lùi làm tiến, khiến hấn làm tưởng mình đã nắm chắc thắng lợi, nhất thời

khinh suất, lại bí mật thông qua Nguyễn gia đến cửa Trung quan, liên thủ thêm củi quạt gió, mong đợi hấn một kích mà bại.

Nay nghĩ lại, đây thật sự quá hồ đồ rồi! Thiên tử để ý nhất chính là cân bằng, kiên kỵ nhất chính là Trung quan thân hầu cấu kết với ngoại triều, chính là trạng thái "Tường đổ ai nấy đẩy*" của Hoàn Huyền, làm hấn hạ quyết tâm.

(Ji: *Tường đổ ai nấy đẩy - 墙倒众人推 - một phép ẩn dụ chỉ mọi người nhân cơ hội tấn công một người khi họ bị mất quyền lực hoặc gặp phải thất bại.)

Mồ hôi lạnh sau lưng Thái Tử chảy xuống nhễ nhại, nhưng dù có hối hận thế nào cũng chẳng ăn thua gì, trước mắt hấn nên suy xét không phải giải trừ binh quyền trong tay Hoàn Huyền, mà là làm sao giành lại tín nhiệm của Hoàng đế.

Hoàng đế như thể không nhìn thấy sắc mặt ảm đạm của nhi tử thứ hai, dặn dò bọn công thần vài câu, rồi nói với Thái Tử: "Thời gian không còn sớm, con cũng hồi Đông Cung sớm một chút đi, nay đã là người có gia có thất, đừng để tâm phụ đợi lâu."

Dừng một chút nói: "Chuyện đại triều Nguyên Đán sẽ giao cho Trương tướng cùng Lễ Bộ Tổng thị lang lo liệu, ngày đó Trẫm sẽ hồi Bồng Lai cung đích thân chủ trì, con an tâm làm bạn cùng Thái Tử Phi là được."

Thái Tử kinh ngạc, chủ trì đại triều Nguyên Đán là đại sự đầu tiên kể từ lúc hấn giám quốc tới nay, cũng là cơ hội cực tốt để hấn tuyên bố địa vị của mình, Hoàng đế hành sự như thế, chẳng khác gì tát hấn một bạt tai trước mặt trên dưới triều đình.

Hoàng đế lại không để ý tới hấn, quay đầu nói với Trương tướng đang đợi: "Chư vị ái khanh ở lại nửa khắc, trẫm còn có việc thương lượng cùng chư công."

Cuối cùng là trực tiếp gạt bỏ Thái Tử trong hàng ngũ thảo luận chính sự.

Thái Tử thầm nghĩ rằng, trên mặt không dám lộ ra chút nào, khom mình hành lễ: "Đa tạ Phụ hoàng săn sóc, nhi thần cáo lui."

Hành lễ xong, hẩn cười nói với Hoàn Huyền: "Tam lang hỏi Vương phủ sao? Có thể đi cùng nhau chứ."

Hoàng đế nói: "Thái Tử về trước đi, Tam lang lưu lại, Trẫm còn muốn hỏi con một chút về quân vụ Tây Bắc."

Thái Tử đáp vâng, lại hành lễ, liếc sang Hoàn Huyền một cái, im lặng lui ra ngoài.

Một đám công thần ngoảnh mặt làm ngơ, một phe trong đó đứng về phía Thái Tử, kịch liệt phản đối Tề Vương chưởng binh, lúc này càng không dám thở ra tiếng.

Những năm Hoàng thượng vừa lên ngôi đối với việc triều chính quyết đoán mạnh mẽ, thủ đoạn cường ngạnh, nhưng sau khi Tiên Thái Tử hoẵng thệ thân thể ngày càng sa sút, mấy năm nay phó thác triều chính cho Thái Tử, ngoài mặt không quản lý, liền có người đã quên ông lúc trước càn cương độc đoán thế nào.

Một trận hôm nay, là quở trách Thái Tử, cũng là cảnh cáo triều thần — quyền hành của Thái Tử là ông cho, chỉ cần còn một ngày tại thế, tùy thời đều có thể thu hồi.

Bọn họ không khỏi ném ánh mắt tới Tề Vương, vị thân vương này từ nhỏ bất hiện sơn bất lộ thủy*, mấy năm đó nhắc tới hẩn, chỉ có một dung mạo giống như Hoàng trưởng tử, dường như chỉ là một cái bóng của trưởng huynh.

(Ji: *Bất Hiện Sơn, Bất Lộ Thủy - 不显山不露水 - làm việc gì cũng không công khai, nói năng mà không biểu lộ cảm xúc)

Ai có thể ngờ được, hẳn không chỉ có tài tướng soái, còn có sự quyết đoán trăm hoạn quan có quyền lực, thân nơi tình thế nguy hiểm mà còn có thể khéo léo dẫn dắt, tỏ ra yếu thế, phản lại Thái Tử một quân, khiến người khác không thể không lau mắt mà nhìn.

Thái Tử tuy chiếm trữ vị, nhưng có một đệ đệ xuất sắc như vậy, vị trí này có thể ngồi vững hay không còn phải nói sau.

Trong lòng chúng thần mỗi người đều có tính toán riêng, tất cả đều nổi lên do dự.

Đợi sau khi Thái Tử rời đi, Hoàng đế mới lên tiếng: "Trẫm để chư vị lưu lại, là có một chuyện thương lượng."

Dừng một chút rồi nói: "Từ khi Tiêu đại tướng quân hy sinh thân mình trên sa trường, tam quân Hà Sóc như rắn mất đầu, sau khi Tiêu Đồng An đảm nhận, tạm thi hành chức quan Tiết độ sứ, nhưng danh bất chính mà ngôn bất thuận, chung quy không phải kế lâu dài.

Hôm trước hẳn dâng sớ khẩn cầu triều đình phái quân giám sát tới Hà Sóc, chư vị nghĩ thế nào?"

Hoàn Huyền nghe vậy hơi nhíu mày, từ lúc trận đại loạn hai mươi năm trước, quan hệ giữa Tam trấn Hà Sóc và triều đình chỉ là ràng buộc mà thôi, không khác gì nước chư hầu thời cổ, hai mươi năm qua triều đình không thể can thiệp nội chính của Hà Sóc, hiện giờ đột nhiên phái giám quân qua, chẳng khác nào nói rõ mục đích, nói cho bọn họ ý của triều đình là muốn nhúng tay vào Hà Sóc.

Hoàng đế muốn để Tiêu Đồng An làm con rối, nhưng không thể hoàn toàn tin nhiệm hẳn, vì vậy phái Trung quan đến giám quân, cũng là phòng ngừa hẳn tạo phản.

Tiếc rằng Hoàng đế nghĩ rất hay, hành động này lại quá nóng vội, chỉ sợ sẽ khiến trên dưới quân Hà Sóc bất mãn, nếu bất ngờ làm phản, dựa vào Tiêu Đồng An cùng một Hoạn quan ngoại lai, sao có thể trấn trụ được.

Nếu ông khăng khăng làm theo ý mình, Hà Sóc tất loạn.

Các đại thần mỗi người mỗi ý, có kẻ nhận được số tiền hối lộ lớn của Tiêu Đồng An, đương nhiên giúp hắn nói chuyện, Hoàng đế nghiêng tai lắng nghe, hơi gật đầu, cuối cùng nhìn về phía Hoàn Huyền: "Tam lang thấy thế nào?"

Hoàn Huyền nói: "Thần cho rằng Tiêu Đồng An lòng dạ hẹp hòi, tầm thường hèn nhát vô năng, chỉ sợ không thể phục chúng."

Ánh mắt Hoàng đế chợt lay động, trầm ngâm không nói.

Hoàn Huyền biết rõ thu hồi binh quyền Tam trấn Hà Sóc đã thành chấp niệm của Hoàng đế, bèn cân nhắc nói: "Hà Sóc Tam trấn phía bắc chống giặc mạnh xâm lăng, phía nam cai quản biển Bột Hải, kéo một sợi tóc mà động toàn thân, thần cho rằng càng nên thận trọng."

Chuyện này hắn chỉ có thể cẩn thận để không làm quá mức, nói câu đó xong liền không tiếp tục nhiều lời nữa.

Sắc mặt Hoàng đế hơi trầm xuống, lặng im rất lâu, hơi gật đầu: "Trẫm đã biết, việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn, để trẫm nghĩ lại một chút."

Dứt lời xoa thái dương, nói với quần thần: "Trẫm có chút mệt mỏi rồi, chư khanh về tư phủ trước đi."

Chúng thần nhao nhao hành lễ lui ra, trong tầm điện chỉ còn lại hai phụ tử.

Lúc này Hoàng đế mới nói với nhi tử thứ ba: "Mấy ngày nữa là trừ tịch rồi, đến lúc đó ta sẽ hồi Đông Nội*, con đến biên quan ba năm, người một nhà chúng ta đã ba năm chưa đoàn tụ, khó được năm nay đông đủ, nhị ca con lại thú tân phụ, nên náo nhiệt hơn.

Con nên vào cung sớm một chút."

(Yu: *Đông Nội 东内 - tên gọi khác của Bồng Lai cung [trước đó có tên là Đại Minh cung])

Con người Hoàn Huyền hơi động: "Vâng."

Dừng một chút lại nói: "Mẫu thân con ngày thường tu hành trong ni tự, trừ tịch luôn muốn đoàn viên cùng người nhà.

Nàng ấy có khúc mắc, con đừng oán nàng..."

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Nhi thần không dám."

Hoàng đế lại nói: "Hiện giờ nhị ca con đã thành gia, ta cũng mất đi một tâm sự, tiếp theo cũng nên đến lượt tin tốt của con rồi?"

Ông từ ái nheo mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đĩnh đạc của nhi tử, vuốt râu cười nói: "Có phải có khuê tú vừa ý không?"

Trong đầu Hoàn Huyền bất giác lướt qua một thân ảnh không liên can gì đến chữ khuê tú, hấn lấy lại bình tĩnh nói: "Phiền Phụ hoàng quan tâm, nhi tử không hề có suy nghĩ thú thê.

Tuy Tứ trấn An Tây tạm thời bình định, nhưng biên cảnh vẫn chưa yên ổn..."

Hoàng đế cười đánh gãy lời hấn: "Đây là nói lời gì thế, chẳng lẽ cưới tức phụ liền chậm trễ con kiến công lập nghiệp sao?"

Sắc mặt ông bỗng nhiên trầm xuống: "Con còn đang trách Phụ hoàng Mẫu hậu thay nhị ca con cầu hôn nữ tử Nguyễn thị? Chẳng lẽ nàng gả cho nhị ca, con liền cả đời không thú thê sao?"

Hoàn Huyền lập tức nói: "Là nhi thần không có ý thú thê, không liên quan đến người khác."

Hoàng đế thở một hơi dài, lắc đầu, ảm đạm nói: "Hoàn gia Chúng ta mỗi thế hệ đều có một kẻ si tình, vốn tưởng rằng có một trưởng huynh con liền thôi chứ..."

Hắn ngồi dậy, vỗ vai nhi tử: "Phụ hoàng biết trong lòng con vẫn không buông xuống được, vốn dĩ nhị ca con thú nữ tử Nguyễn thị, chính phi của con nên chọn từ nhà khác, nhưng nếu con thích...! Thái Tử Phi có một đường muội, nhỏ hơn nàng hai tuổi, theo phụ thân nàng nhậm chức ở Giang Nam, phẩm mạo tài hoa không hề thua kém Thái Tử Phi..."

Hoàn Huyền muốn nói gì đó, Hoàng đế nâng tay lên ngăn hẳn, lấy một cuộn tranh từ bên giường: "Đây là bức họa đưa tới từ Giang Nam, con xem thử trước."

Ông vừa nói, vừa từ từ mở cuộn tranh ra.

Trên tấm lụa gấm là thiếu nữ năm nay vừa cập kê, chải búi tóc Bách Hợp*, mặc váy màu vàng nhạt cùng áo ngắn xanh ngọc bích mỏng, ngồi cạnh một bụi hoa cẩm chướng, trong tay cầm quyển sách, khẽ cau mày ngài, tựa như đang suy ngẫm.

Gương mặt thiếu nữ cũng không quá giống Nguyễn Nguyệt Vi, nhưng cặp mắt kia cùng thần thái giữa trán, lại có chút phong cách như Nguyễn Nguyệt Vi.

Nếu phải làm thế thân, thiếu nữ giống như Nguyễn Nguyệt Vi này thích hợp hơn Lộc Tùy Tùy rất nhiều — — ngoại trừ khuôn mặt có vài phần tương tự, thân hình, tính cách, gia thế xuất thân của Lộc Tùy Tùy, thậm chí sở thích ăn uống, đều khác Nguyễn Nguyệt Vi một trời một vực.

Nhưng kỳ lạ chính là, hắn nhìn người trong bức họa lặng tâm lại như nước, không có một tia gợn sóng.

Hoàng đế thu cuộn tranh lại giao cho hắn: "Không vội quyết định, phụ thân nàng sắp hết nhiệm kỳ hồi kinh, ba tháng liền có thể đến kinh thành, đến lúc đó các con gặp nhau một lần."

Chương 27: 27: Cổ Lâu Tử

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trên đường về Thường An phường, tuyết rơi khắp trời.

Tới Sơn Trì Viện đã là lúc đèn lồng được thắp sáng rực rỡ, Hoàn Huyền vén rèm xe nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy hai ngọn phong đăng trên cửa kia, nhất thời sinh ra cảm giác lữ nhân quy gia.

Nói thì cũng thật kỳ quái, dù là Vương phủ hay Bồng Lai cung, đều chưa bao giờ khiến hấn sinh ra loại cảm giác này, hấn nghĩ một chút, đại khái là bởi vì nơi này có một người không nơi nương tựa, toàn tâm y lại vào hấn đi.

Xe ngựa chạy đến trước cổng Thanh Hàm viện rồi dừng lại, Hoàn Huyền xuống xe, bỗng nhiên ngửi được mùi đồ ăn nhàn nhạt bay tới từ xa, xen lẫn trong gió tuyết phả vào mặt, gió lạnh cũng mang theo khói lửa ấm áp của trần thế.

Hấn dừng bước, liếc nhìn tiểu viện tử ẩn mình trong rừng phong kia, ánh đèn nhỏ li ti cũng tựa như ấm hơn nơi khác một chút.

"Nàng lại đang làm gì vậy?" Hoàn Huyền hỏi Cao ma ma đang nghênh tiếp trước mặt, dáng vẻ như không để tâm.

Cao ma ma đáp: "Hôm qua Vương phủ tặng chim cú đến từ phương Nam, Lộc cô nương đang nướng chim cú, còn làm một chút Cổ Lâu Tử*."

(Ji: *Cổ Lâu Tử - 古樓子 - tên một món ăn thời cổ đại; thịt cừu phết lên bánh Hồ lớn, ở giữa là hạt tiêu và nước tương, thêm dầu để xốt giòn, cho vào lò nướng và buộc lại, đợi thịt chín được phân nửa thì lấy ra.

#BAIDU)

Dừng một chút: "Điện hạ trở về từ ngoài thành, còn chưa dùng bữa nhỉ? Lão nô gọi người đi truyền thiện..."

Hoàn Huyền do dự một chút rồi nói: "Bảo bọn họ đưa đến Đường Lê viện, ta đến đó dùng bữa."

Cao ma ma sừng sốt, ngay sau đó lò mờ hiểu ra chút gì đó, liếc sang sắc mặt của Hoàn Huyền nói: "Những thứ đó được nấu theo cách của người thôn quê thấp kém, chỉ sợ không hợp khẩu vị của điện hạ."

Hoàn Huyền vẫn không phản bác, "Ừm" một tiếng, nhưng lại đi thẳng dọc theo đường mòn trong rừng phong hướng tới tiểu viện ấm áp kia.

Đi tới cửa, liền nghe thấy hoan thanh tiểu ngữ* trong đình, thanh âm mang chút khàn khàn của nữ thợ săn kia đặc biệt khiến người chú ý.

(Ji: *Hoan Thanh Tiểu Ngữ - 欢声笑语 - tiếng cười nói rộn ràng)

Hắn đẩy cửa đi vào, chỉ thấy nữ thợ săn kia cùng vài tỳ nữ thanh y ngồi dưới hành lang cười đùa, dưới chân đốt chậu than, trước mặt đặt bếp gió*, giá sắt, mấy xiên tre xâu chim cút vàng óng, bên cạnh là Cổ Lâu Tử được nướng trên một cái bếp lò bằng sắt, một bên là bàn tre nhỏ bày vài ly rượu, bầu rượu và mấy cái bát.

(Ji: Bếp gió - Phong Lô 风炉 - một loại bếp chuyên dùng để pha trà vào thời nhà Đường.

Có hình dáng giống chiếc kiềng cổ, có ba chân và hai tai, trong lò có nơi để đốt than củi, có cửa sổ ba lỗ ở bụng dưới của thân lò để thông gió.

Dưới đáy lò có một lỗ để thông gió cho tro, bên dưới có một cái sắt để đựng tro than)

Hắn phong trần mệt mỏi bên ngoài một ngày, còn cuộc sống của nàng trái lại rất tự tại, hắn nghĩ như thế, trong lòng vô cớ dâng lên một sự ghen tị, nụ cười nơi khóe miệng phai nhạt đi, thoát nhìn lại là dáng vẻ cao cao tại thượng, khó mà lấy lòng được.

Mấy người thấy Tề Vương điện hạ đến, toàn bộ đều đứng lên hành lễ, Xuân Diệu và Tiểu Đồng cùng các tỳ nữ nhất đẳng vội vàng thối lui sang một bên.

Hoàn Huyền thản nhiên liếc nhìn Tỳ Tỳ một cái, hơi gật đầu xem như chào hỏi.

Lúc này, Cao Mai cùng nội thị hầu thiện cũng mang theo hộp đồ ăn tới.

Hoàn Huyền liền nói với mấy tỳ nữ: "Các người lui ra đi."

Bọn tiểu thanh y đều không nhịn được lộ ra vẻ thất vọng, bọn họ nhìn liền muốn ăn Cổ Lô Tử và chim cú nướng của Lộc cô nương rồi, ai mà ngờ Tề Vương điện hạ đột nhiên giá lâm, đồ ăn sắp vào miệng còn không thành, khỏi phải nói đau lòng nhiều thế nào.

Đặc biệt là Cổ Lô Tử mà Lộc cô nương làm, đó thật đúng là độc nhất, ngay cả cửa hàng bánh Hồ của Bạch gia ở chợ Tây so ra còn kém hơn.

Nhưng chủ nhân có lệnh, bọn họ cũng chỉ có thể giương mắt nhìn mỹ vị đến miệng còn bay mất.

Tiểu Đồng nhỏ tuổi nhất, càng giấu không được, cơ hồ sắp khóc ra nước mắt.

Tỳ Tỳ trông thấy, nói với Hoàn Huyền: "Điện hạ, mấy chim cú này nướng quá chín rồi, bánh cũng có chút khét, dân nữ nướng lại một lần nữa vậy?"

Hoàn Huyền biết nàng suy nghĩ cho những đó hạ nhân, trong lòng cảm giác rất không cần thiết, nhưng bởi vì tâm tình tốt, không hề phản đối, gật đầu: "Mấy thứ này thường cho bọn họ đi."

Mặt mỗi người trong đám tỳ nữ đều lộ vẻ kinh hãi, tiến lên tạ ơn.

Tùy Tùy nháy mắt với bọn họ.

Hoàn Huyền nhìn thấy, chỉ cười nhạt.

Đợi bọn tỳ nữ lui đến nơi xa, Hoàn Huyền giữ tuyết trên áo lông cáo, cời xuống đưa Tùy Tùy đặt sang một bên, nhìn lướt qua chim cú trên giá sắt, biết rõ mà còn cố hỏi nói: "Đây là thứ gì?"

Tùy Tùy đáp: "Hồi bẩm điện hạ, là chim cú đưa tới từ phía Nam."

Dừng một chút, lại chỉ mặt bánh rắc vừng nướng đến khô vàng thơm giòn trên bếp lò bằng sắt: "Đây là Cổ Lô Tử do dân nữ làm."

Hoàn Huyền "Ừm" một tiếng, đi đến bên tháp nhỏ nàng mới vừa ngồi, không thấy nơi khác để ngồi xuống, nâng mí mắt: "Nhân gì?"

"Thịt dê." Tùy Tùy đáp.

Hoàn Huyền chau mày, hất cằm: "Cô không ăn thịt dê."

Hắn dùng đuôi mắt liếc nàng một cái, lại thấy nữ thợ săn kia chỉ chớp chớp đôi mắt trong suốt như nước, ánh mắt có chút hoang mang, hoàn toàn không hiểu ám chỉ của hắn.

Hắn đành phải chỉ vào giá sắt: "Chim cú người nướng sắp cháy rồi."

Tùy Tùy lúc này mới hiểu là hắn muốn ăn, không nhịn được bật cười, muốn ăn thì nói muốn ăn đi, còn phải để người khác đoán tâm tư của hắn, người này thật đúng là kỳ quặc.

Nàng nhìn độ chín cũng tương đối, cầm chim cút nướng, rắc một chút muối phía trên: "Điện hạ muốn nếm thử không?"

Lúc này Hoàn Huyền mới mất tự nhiên gật đầu: "Được." Dáng vẻ trịch thượng.

Tùy Tùy biết tính tình hẩn như thế, cũng không để trong lòng, đặt chim cút lên khay bạc, dâng lên cùng với xiên tre: "Mời điện hạ."

Hoàn Huyền cầm lên nhìn nhìn: "Chưa thêm gia vị sao?"

Tùy Tùy nói: "Chim cút làm thịt lúc còn sống, chim còn tươi chỉ rắc muối liền rất ngon rồi, thêm gia vị ngược lại át đi hương vị."

Nói xong lời này hai người đều hơi ngẩn người, hình như từng nói qua, nghe qua ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra.

Đúng lúc này, bếp sắt truyền đến mùi khét, Tùy Tùy thấp giọng hô lên một tiếng, vội vàng đứng dậy chạy tới, lấy Cổ Lâu Tử xuống đặt trên bàn, dùng con dao Hồ nhỏ cắt thành từng lát, lưởi dao cắt phần vỏ thơm giòn, trong không khí tràn ngập mùi thịt băm tươi ngon mằn mặn.

Hoàn Huyền không thích thịt dê, chê nó tanh nồng, ngày thường đầu bếp của Vương phủ làm Cổ Lâu Tử, đều dùng thịt heo hoặc thịt gà làm nhân.

Nhưng thịt dê nữ thợ săn này sơ chế lại không ngửi thấy mùi tanh nồng, hẩn không khỏi hiếu kỳ: "Trong thịt dê này đã thêm cái gì sao?"

Ánh mắt Tùy Tùy hơi lay động: "Là cách sơ chế thịt dê của người Hồ."

Hoàn Huyền gật đầu, quê hương nàng là nơi hỗn tạp Hồ Hán, học được vài phương pháp kỳ quái từ người Hồ nơi đó cũng rất bình thường.

Hắn không tiếp tục hỏi nhiều, rũ mí mắt, nhấp một ngụm rượu.

Lông mi hắn rất dài, nhưng không được cong, lúc hơi rũ mắt dường như che khuất hết cả mắt, khiến người khác không đoán được tâm tư.

Tùy Tuy hỏi hắn: "Điện hạ có muốn nếm thử không?"

Hoàn Huyền vốn dĩ không muốn nếm thử, hắn luôn yêu ghét rất rõ ràng, bắt đầu chán ghét một thứ, liền ghét tới cuối cùng, mặc dù không có mùi tanh của thịt dê, hắn cũng không mấy hứng thú.

Ba huynh đệ bọn họ, hắn và trưởng huynh giống Mẫu hậu, không chịu nổi mấy vật tanh nồng, năm đó trưởng huynh hắn đến Tây Bắc hai năm, lúc trở về phải nói là vô cùng khổ sở.

Nhưng trong lúc hắn lơ đãng giương mắt, tiếp xúc với đôi mắt của nữ tử, con ngươi màu hổ phách của nàng dưới ngọn đèn dầu lóe lên tia sáng kỳ dị, tràn ngập chờ mong, tựa hồ ôm trong tay không phải Cổ Lâu Tử, mà là một mảnh tim được cắt ra.

Hoàn Huyền dù ý chí sắt đá cũng chịu không nổi ánh mắt như thế, hống chi còn là nữ tử từng kề cận da thịt cùng mình.

Hắn tiếp nhận cắn một miếng nhỏ, nhân thịt được hầm nhừ, phần mỡ tan ngay trong miệng, không những không tanh nồng như thịt dê, còn có một mùi thơm không biết là hương liệu gì, vị thơm ngon khi ăn vào còn lưu mãi trong miệng, trong mắt hắn không kiềm được thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hắn chỉ là không muốn ánh sáng trong mắt nàng mờ đi, vốn dĩ định cắn một miếng nếm thử, lại bất tri bất giác cắn một miếng, rồi một miếng tiếp tục một miếng, ăn hết cả khối bánh.

Tùy Tuy cong mi mắt, vẻ mặt vui mừng: "Điện hạ thích chứ?"

Hoàn Huyền mới nói mình không thích thịt dê, mặt có chút co rút, nhàn nhạt "Ừm" một tiếng: "Không tồi."

Dừng một chút lại nói: "Lần trước..."

Hắn nhớ tới canh gà cùng nấm thông hầm nàng đưa tới lần trước, lại chợt nhớ ra mình không những không cảm kích, còn đồ thức ăn của nàng, liền không nói tiếp nữa.

Cao Mạ biết nỗi lòng của chủ nhân, liền tiếp tục câu chuyện: "Lộc cô nương thật sự lan tâm huệ chất*, cả nấu nướng cũng xuất sắc thế này.

Đúng rồi..."

(Ji: *Lan Tâm Huệ Chất - 兰心蕙质 - chỉ phẩm chất trong sáng thuần khiết như hoa huệ và thanh lịch, tao nhã như hoa lan)

Hắn ngừng một chút: "Nấm hầm lần trước không thường gặp, là nấu thế nào vậy?"

Hoàn Huyền lạnh lùng liếc hắn một cái, Cao Mạ vẫn nhìn Tùy Tùy cười hì hì.

Tùy Tùy nói: "Đó là nấm cây thông, lấy từ rừng thông trên sườn núi sau viện."

Hoàn Huyền không lên tiếng, Cao Mạ tiếp tục nói: "Lần trước thật ra điện hạ ăn rất ngon, ngày thu năm sau Lộc cô nương lại làm một chút được không?"

Ánh mắt Tùy Tùy hơi lay động, cười nói: "Loại nấm này không thường xuyên tìm thấy, mùa thu này khí hậu ẩm áp lại nhiều mưa, không biết năm sau còn lớn được hay không."

Cao Mạ nói: "Năm sau không lớn còn có năm tiếp theo, Lộc cô nương ở bên điện hạ, luôn luôn có cơ hội mà."

Tùy Tùy hơi rũ mi mắt, cười duyên dáng, nhưng không trả lời.

Mùa thu năm sau nàng có lẽ đã rời đi, nếu không cần thiết, lời nói đối có thể nói ít đi một câu thì nói ít đi một câu thôi.

Hoàn Huyền vô cảm ngó sang nàng một chút, thấy nàng rũ mắt, cho rằng nàng đang thẹn thùng, khoe miệng hơi động không thể nhìn rõ.

Dùng một con chim cút nướng cùng một khối bánh Cổ Lô Tử, Hoàn Huyền có chút no rồi, hẳn một đêm không ngủ, ăn uống không như ngày thường, thức ăn tinh mỹ thịnh soạn mà trù phòng Thanh Hàm viện đưa tới đều hời cho Tùy Tùy rồi.

Hoàn Huyền dùng khăn ướt lau sạch tay, bảo nội thị nấu trà, vừa uống trà vừa nhìn Tùy Tùy dùng bữa, thấy nàng ăn thật ngon, nhin không được lại cầm đũa ngọc lên, ăn hai khối kim ngân giáp hoa bình tiệt*, lại dùng một chén cháo táo đỏ nhỏ.

Dùng xong bữa tối, đêm đã sắp tàn, gió tuyết lại nổi lên.

Hoàn Huyền nói: "Lần trước đưa ngươi kỳ phổ đã nhớ hết chưa?"

Tùy Tùy gật đầu: "Nhớ kỹ rồi." Nàng vốn giỏi chơi cờ, phổ kia lại đơn giản, đọc một lần liền nhớ kỹ, không tốn sức chút nào.

Hoàn Huyền liền gọi người dọn giường trà, bày bàn cờ.

"Xem thử mấy ngày này ngươi có tiến bộ hay không," Hoàn Huyền nói, "Lần này dạy ngươi bát tử."

Vừa nói, vừa bày tám quân đen trên vạch kẻ.

Hai người đều là kẻ trầm mặc kiệm lời, một lúc chỉ nghe âm vang trong trẻo của quân cờ gõ lên bàn cờ.

Đến giữa ván, Hoàn Huyền có chút kinh ngạc, cảm nhận thế cờ của nữ tử này lại tốt đến không ngờ.

Nói cho cùng, ngày nàng học cờ quá ngắn, bộ phận tấn công phòng thủ có chút khiếm khuyết, nhưng có được cái nhìn đại cục, nước cờ tuy rời rạc, nhưng mỗi lần hạ một quân, luôn phối hợp chặt chẽ.

Nàng học phổ rất ít, lúc sử dụng cũng không cứng nhắc, trái lại thường ra quân không thể lường trước.

Lần rồi bọn họ đánh cờ là vài ngày trước, tương tự như dạy cừu tử, hẳn có thể cảm giác được năng lực chơi cờ của nàng đã cải thiện rõ ràng.

Hắn nâng mí mắt, nhìn Tùy Tùy, dáng vẻ nữ tử cầm quân cờ trầm ngâm khiến nàng thêm phần thanh nhã tĩnh mịch.

"Cảm thụ cờ của ngươi không tồi." Hắn luôn luôn bủn xỉn lời khen, có thể nghe được một câu "Không tồi" từ miệng hắn, thật sự không dễ.

Tùy Tùy ngẩng đầu cười duyên dáng: "Đa tạ điện hạ khích lệ."

Cảm thụ cờ khó mà diễn đạt thành lời, nhưng phần lớn trình độ là do trời sinh, lúc trước Nguyễn Nguyệt Vi ra sức khổ công, tất cả nhớ được cơ hồ đều là kỳ phổ có thể tìm được, nhưng thua kém hẳn càng lúc càng xa, đó là do bố trí quân trời sinh không giỏi, lúc nào cũng nhìn chằm chằm một góc, lại cố chấp với kỳ phổ, bởi vậy tốn rất nhiều khổ công, kỹ thuật chơi cờ vẫn cứ khó mà đứng đầu.

Mẫu hậu hẳn trái lại rất giỏi chơi cờ, khi trưởng huynh còn tại thế, Mẫu hậu hẳn vẫn chưa tránh hẳn không gặp, hẳn vào cung thỉnh an, đôi lúc mẫu tử cũng sẽ đánh một ván cờ.

Mẫu tử bọn họ ít sống chung, tình cảm mỏng manh, lúc ngồi đối diện với nhau thường không có lời gì để nói, đánh cờ ngược lại là tránh cho xấu hổ.

Đây cũng là lúc Mẫu hậu hẳn khó có được mà khen hẳn.

"Trong huynh đệ ba người, kỹ thuật cờ của con là tốt nhất," Mẫu hậu hẳn từng nói, "Trưởng huynh con tính tình điềm đạm, không thích chinh phạt, cũng không để ý thắng bại, cách đánh cờ cũng hòa hoãn ôn hòa, nhị huynh con thì liều lĩnh nóng nảy, thế công sát hung ác, lại thiếu cái nhìn đại cục, ngược lại với con, bố trí sát phạt hai bên phù hợp, mạnh mẽ mà kiên quyết, nếu như có thời gian, chỉ sợ ta cũng không phải địch thủ của con."

"Xem cờ như xem người." Mẫu hậu của hẳn nói.

Mà phong cách đánh cờ của bà kiên cường cố chấp, như cách mà bà làm người.

Hoàn Huyền phục hồi tinh thần lại, néo mi tâm: "Thắng bại đã phân, ván cờ này dừng ở đây đi."

Tùy Tùy nghe lời thu lại quân cờ.

Hoàn Huyền lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, nữ tử này liên tiếp khiến hẳn phải lau mắt mà nhìn, luôn nằm ngoài dự liệu của hẳn.

"Người cưỡi ngựa bắn cung không tồi, từ nước cờ cũng có thể nhìn ra, có chút thiên phú bài binh bố trận," hẳn bỗng nhiên nói, "Nếu ở trong quân, trái lại là một tài năng có thể bồi dưỡng."

Trái tim Tùy Tùy lạnh đi, chẳng lẽ đã khiến hẳn phát hiện ra điều gì rồi?

Nàng tự hỏi đã che giấu năng lực chơi cờ rất tốt, dù là cao thủ như Hoàn Huyền, trước mắt cũng không nhìn ra nàng giỏi đánh cờ.

Nàng ổn định tinh thần, hơi lộ ra sự thận trọng: "Điện hạ nói đùa, nữ tử sao có thể tòng quân chứ."

Hoàn Huyền lại nói: "Cũng không phải nói đùa, Đại Ung đúng là có một quân đội nữ."

Có điều không chịu sự quản lý của triều đình, mà là ở Hà Sóc, quân đội này dùng mấy năm xây dựng sau khi Tiêu Linh tiếp chương binh quyền Tam trấn, đa số nữ tử trong quân là kẻ mất đi người thân trong chiến loạn, góa phụ nghèo túng.

Lúc ấy Tiêu Linh tổ chức và xây dựng quân đội này, chắc chắn là động thái gây sốc toàn nước, dù trong quân Hà Sóc cũng có nhiều tiếng phản đối, nhưng trong chiến sự sau đó, quân đội nữ này kiên dũng thiện chiến, hoàn toàn không thua kém nam tử, thậm chí kiên cường của họ chỉ có hơn chứ không kém, những tiếng phản đối đó liền dần dần biến mất.

Trước khi chết trận nơi sa trường, trong quân đội của nàng cùng trong Mạc phủ không thiếu nữ tướng lãnh và phụ tá, trong thân vệ cũng có nhiều nữ tử.

Hoàn Huyền liếc sang nữ tử đối diện, nhớ tới phong thái trên ngựa của nàng hôm trước, không biết sao lại nghĩ tới câu nói kia của Hoàn Minh Khuê "Minh châu phủ bụi trần".

Hắn quét suy nghĩ này từ trong đầu ra ngoài, xoa xoa thái dương, nhớ tới chuyện vô vị này làm gì, dù sao đi nữa nàng cũng không thể đến nơi khác.

Tùy Tùy nghe hắn nhắc tới quân đội nữ, mí mắt nháy dựng, lặng lẽ đợi một lát, hắn lại không có ý nói tiếp, cũng không giống như đang thử, nén xuống bất an trong lòng, dọn xong hộp cờ.

Hoàn Huyền nói: "Bàn cờ, hộp cờ này tặng ngươi."

Tùy Tùy hơi giật mình, không nói mấy quân cờ mặc ngọc cùng Dương Chi bạch ngọc, còn cả bàn cờ gỗ tử đàn khám ngọc trai này, đều là vật ngự dụng, hắn không phải người xa hoa vô độ, sao lại tùy tiện lấy ra thưởng người chứ, có điều dù sao nàng cũng không có thể mang mấy thứ này đi, liền thản nhiên thu nhận.

Hoàn Huyền cho nội thị cất xong, liền bước vào phòng ngủ.

Bên ngoài gió lớn tuyết dày, hiển nhiên hẳn sẽ ở lại Đường Lê viện, hai người rửa mặt tắm gội thay xiêm y, lên giường đi ngủ.

Hoàn Huyền không buồn ngủ, nhưng khó có lúc trong lòng yên bình, có lẽ là một đêm không ngủ lại cứ ngỡ vất vả một ngày, lúc này hẳn không có tâm tư gì khác, chỉ ôm nàng từ sau lưng, nghe tiếng hít thở kéo dài của nàng lên lên xuống xuống.

Chuyện trong cung, chuyện trường huynh, chuyện khi còn nhỏ, hiện lên trong đầu hẳn tựa như đèn kéo quân, không biết qua bao lâu, cuối cùng an tâm mà khép mắt.

.....

Trước thư phòng chính viện Đông Cung, gió nghiêng thổi tuyết rơi xuống hiên trước, dần dần tích tụ thành một tầng thật dày.

Nguyễn Nguyệt Vi mang giày thêu giẫm trên tuyết, sự ẩm ướt xâm nhập tất lượ, nhưng nàng chẳng quan tâm chút nào.

Thái Tử từ lúc yến tiệc hoa mai hôm ấy liền lấy chính vụ bận rộn làm lý do, thường xuyên sống ở Bồng Lai cung, mặc dù thỉnh thoảng hồi Đông Cung, đa phần cũng nghỉ qua đêm tại tiền viện.

Tuy rằng hẳn rất ít triệu người khác thị tẩm, nhưng trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi vẫn thấp thỏm như cũ.

Hôm nay nghe nói hẳn vừa về Đông Cung liền vào thư phòng, nàng không dám quấy rầy, án binh bất động nửa ngày, đến lúc nửa đêm cũng không thấy tin tức Thái Tử bên đó, lúc này cuối cùng không nhịn được, mang theo canh sâm tự tay hầm tới tiền viện.

Thái Tử thay Hoàng đế quản lý triều chính, thư phòng tiền viện có rất nhiều tấu chương công văn, vốn dĩ Nguyễn Nguyệt Vi không nên đặt chân, nhưng bọn người hầu đều biết Thái Tử yêu Thái Tử Phi như trân bảo, thường ngày nàng tùy ý ra vào, không ai dám ngăn cản.

Nội thị vén màn cửa, Nguyễn Nguyệt Vi tiếp nhận hộp đồ ăn từ trong tay Sơ Trúc cùng một cuộn sách, một mình đi vào phòng, để tỳ nữ chờ dưới hành lang.

Thái Tử thấy nàng, không hề dịu dàng tình tứ như ngày trước, chỉ là giương mắt lên nói: "Sao nàng lại tới đây?"

Nguyễn Nguyệt Vi có chút ủy khuất, nhưng không hiện ra mặt, ôn nhu nói: "Thiếp nghe nói điện hạ chính sự bận rộn, cũng không biết có dùng tốt bữa tối hay không, cho nên hầm chút canh sâm đưa tới."

Thái Tử nói: "Có lòng rồi."

Dùng một chút lại nói: "Bảo hạ nhân đưa tới là được, hà tất bất chấp tuyết mà đến đây."

Nguyễn Nguyệt Vi hơi run rẩy: "Thiếp cũng muốn thăm điện hạ một chút."

Sắc mặt Thái Tử hơi nguôi ngoai, lông mày nhíu chặt cũng giãn ra một chút, đứng lên đi đến trước mặt nàng, nâng đôi tay nàng lên: "Nàng xem, tay lạnh như vậy, thân thể nàng ốm yếu, nhiễm lạnh thì làm sao đây?"

Nguyễn Nguyệt Vi thấy hẳn khôi phục lại thái độ như mọi khi, trong lòng an tâm một chút, lại nói: "Tiệc hoa mai lần trước, các tân khách làm rất nhiều thơ, thiếp nhận rồi không có việc gì nhiều ngày, cho người sao chép thơ thành cuốn, còn viết thêm lời bình, thỉnh điện hạ xem qua..."

Thái Tử xưa nay giỏi văn chương, nàng ngày thường luôn dùng văn thơ ném đá dò đường*, thời gian qua lần nào cũng đúng.

(Ji: *Ném đá dò đường - 投石问路 - tìm tòi trước khi hành động; mò mẫm trước khi hành động)

Nhưng mà lần này Thái Tử lại chẳng mấy hứng thú, chỉ nói: "Đặt xuống trước đi, trước mắt Cô còn có việc khác."

Nguyễn Nguyệt Vi nhìn lướt qua thư án, mặt trên sạch sẽ, không hề có tấu chương, ban nãy nàng vào phòng, Thái Tử cũng chỉ ngồi không rảnh rồi thôi.

Trong lòng nàng càng thêm ủy khuất, cắn môi, nhẹ giọng nói: "Điện hạ, có phải thiếp đã làm sai chuyện gì không?"

Thái Tử cầm tay nàng trấn an: "Nàng đừng nghĩ nhiều, thời gian trước trong triều nhiều việc, để nàng chịu vắng vẻ rồi."

Nguyễn Nguyệt Vi hơi nheo mắt nhìn Thái Tử, thấy thần sắc hẩn mủi mệ, thận trọng nói: "Có phải trong triều xảy ra chuyện gì không?"

Thái Tử nói: "Không sao, chuyện trên triều không liên quan tới nàng."

Nàng an tâm, nếu cô đơn triệu tử muội khuê phòng, bằng hữu đến đây tiêu khiển, Cô rảnh liền tới cùng nàng."

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Là thiếp quá phận rồi, thiếp chỉ muốn giúp điện hạ phân ưu."

Nàng được Thái Hậu giáo dưỡng mà trưởng thành, ngay từ đầu đã hướng tới vị trí Thái Tử Phi, thành thạo thi thư, đọc qua kinh sử, tự hỏi tầm nhìn học vấn không thua hàn lâm tiến sĩ.

Thái Tử vẫn nói: "Thân thể nàng không tốt, không thể suy nghĩ nhiều, những việc này đừng hao tâm tổn trí."

Nguyễn Nguyệt Vi chỉ đành nói: "Canh sâm sắp nguội rồi."

Hầu hạ Thái Tử uống canh sâm, Nguyễn Nguyệt Vi lại nói: "Thiếp giúp điện hạ mài mực nhé."

Thái Tử lắc đầu nói: "Không cần, lúc này không còn sớm, nàng trở về ngủ sớm một chút đi, mấy việc này bảo hạ nhân làm là được."

Nguyễn Nguyệt Vi lực bất tòng tâm, chỉ đành cáo lui.

Thái Tử nhìn bóng dáng của nàng, ôn nhu trong mắt dần dần nhạt đi, như thể hai giếng cổ lạnh giá..

Chương 28: 28: Đêm Trừ Tịch

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Gia yến của Hoàng đế được bày trí tại Quan Phong Điện bên hồ Thái Dịch.

Trong hồ Thái Dịch thả đèn thuyền, cây cối trên ba đảo trong hồ treo đèn kết hoa, một bầu không khí mừng vui tốt lành.

Vì nguyên chính* ngày mai còn có đại yến, gia yến này không mời tông thất, chỉ có cả nhà Hoàng đế, còn thêm Dự Chương Vương cùng đệ đệ và muội muội của hắn — — thiên tử niệm tình năm đó huynh trưởng thoái vị, luôn luôn xem con cái của hắn như con chính mình sinh ra.

(Ji: *Nguyên Chính - 元正 - Ngày đầu tiên của tháng đầu tiên)

Bởi vì ít người, lại là người thân thiết, Hoàng đế liền dứt khoát lên tiếng, nam nữ chẳng cần chia bàn.

Phu thê Thái Tử tới sớm, Hoàn Huyền vừa tiến vào điện liền gặp được Thái Tử Phi Nguyễn Nguyệt Vi.

Vì là vào cung gặp trưởng bối, lại là ngày Tết, không thể mặc quá đơn thuần, nàng hôm nay trang phục lộng lẫy hoa lệ, áo gấm thêu đỏ nhạt, choàng dải lụa, búi tóc Vân Kế* cao ngất, cài kim thoa, tô son thoa phấn, dán hoa điền giữa trán, bên má điểm tô lúm đồng tiền.

Nàng vốn mang phong cách thanh nhã như cúc, có vẻ xuất trần tuyệt tục, chỉ nên trang điểm nhẹ không nên tô đậm, chùng diện như

thế trái lại che đậy đi các đặc điểm vốn có.

Ánh mắt Hoàn Huyền không hề dừng lại trên người nàng, chỉ một cái chớp mắt liền dời đi, hướng tới Hoàng đế cùng Thái Tử hành lễ, rồi hướng tới mấy đệ muội nhỏ tuổi gật đầu vô cảm, lập tức vào chỗ ngồi.

Ánh mắt Nguyễn Nguyệt Vi lại bị hấn kéo đi.

Hoàn Huyền mười hai tuổi đã rời hậu cung, từ đó trở đi cơ hội hai người gặp mặt càng ít, ba năm trước lúc hấn rời kinh nhìn cũng chỉ là một thiếu niên lang mới lớn.

Nhưng bất tri bất giác, hấn đã tháo bỏ sự ngây thơ trên thân mình, lớn lên thành nam tử khí vũ hiên ngang.

Khi hấn vào chỗ ngồi cởi áo lông chồn giao cho nội thị, thân mặc áo choàng gấm từ nước Thục thêu hoa quỳnh nổi bật dùng đai ngọc thắt lại, càng hiện ra vai rộng eo thon.

Một khoảng thời gian không gặp, trên người hấn tựa hồ ít đi ảm đạm lạnh lẽo ban đầu, thêm chút mùi vị không thể nói rõ, giống như bảo kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén đến chói mắt, trực tiếp khiến người khác không thể dời mắt, cũng không dám nhìn gần.

Nguyễn Nguyệt Vi hoảng hốt một chút, bỗng đứng phục hồi tinh thần, vội vàng rũ mi mắt xuống nhìn cố định một chỗ.

Lúc nàng cúi đầu dùng dư quang nơi khóe mắt liếc sang Thái Tử, chỉ thấy hấn đang quay đầu nói đùa cùng Dự Chương Vương, lúc này mới thềm thờ phào một hơi.

Chỉ nghe Thái Tử nói với Hoàn Minh Khuê: "Đã lâu không thấy đệ tới cung của ta, đang bận chuyện gì sao?"

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Thái Tử điện hạ hiểu đệ, chẳng qua chỉ là phong hoa tuyết nguyệt, ngâm thơ đối chữ."

Thái Tử cười nói: "Cuộc sống này của đệ thật ung dung tự tại."

Dứt lời nụ cười bên khóe miệng phai nhạt chút, bởi vì hần đột nhiên nhớ tới, hiện nay mình bị tước bỏ chức vụ giám quốc, cũng là một kẻ rảnh rỗi, nhưng hần lại ung dung không nổi.

Hoàn Minh Khuê cười nói: "Nếu Điện hạ có hứng thú, lần tới phủ của tiểu Vương mở tiệc, sẽ bảo người đưa thiệp mời đến Đông Cung, thỉnh điện hạ nhất thiết phải đến dự đấy."

Thái Tử nói; "Từ lâu đã nghe phủ của đệ tập hợp các nhã tụ quần anh*, có cơ hội ta nhất định phải đến xem thử, đệ đừng nói mà không giữ lời."

Trần Vương ở một bên ngắt lời: "Yến tiệc của Lục đường huynh không biết có anh ngạn** hay không, tụ tập mỹ nhân là chắc chắn rồi."

(Ji: *Nhã tụ quần anh - 雅集群英 - hội, nhóm những học giả, những người tài hoa thanh nhã

**Anh ngạn - 英彦 - dùng để chỉ những nhân vật kiệt xuất.

Diên thời xưa dùng để chỉ người có tài, có học, có đức, trong xã hội ngày nay còn dùng để chỉ những người có tài năng và đức độ xuất chúng)

Hần nheo mắt, liếc về phía Nguyễn Nguyệt Vi, cong môi cười: "Chỉ sợ đến lúc đó Nhị tẩu ngăn Nhị hoàng huynh lại không cho đi đâu."

Thanh âm của hần như dấm trộn trong dầu, vừa chua vừa ngấy, Nguyễn Nguyệt Vi chỉ cảm thấy chán ngán, nhưng không thể hiện ra, dẫn lòng ứng phó: "Ngũ đệ nói đùa rồi."

Thái Tử nghe thật sự chẳng ra sao, nhưng trong Đại Tiết so đo với loại người hồ đồ này, trái lại có vẻ bản thân hẹp hòi, chỉ đành

phải làm như không nghe thấy, lặng lẽ nắm tay thê tử dưới án để trấn an.

Đúng lúc này, chợt có một nội thị đi tới, hướng tới Hoàng đế nhỏ giọng thì thầm vài câu.

Sắc mặt Hoàng đế hơi biến đổi.

Hoàn Huyền nhận ra nội thị kia là đại thái giám bên người Hoàng Hậu, chỉ trong nháy mắt, liền đoán được là chuyện gì — — Mẫu hậu ngay cả gia yến mỗi năm một lần này cũng không chịu tham dự, chỉ vì trong buổi tiệc có hấn.

Hấn không thể nói được trong lòng là có tư vị gì, có lẽ là đã dự liệu từ sớm, không thể nói là khó chịu, chỉ là trái tim trụy xuống, như là bị trút chì thủy*.

(Ji: *Chì thủy - 铅水 - ẩn dụ của những giọt nước mắt cô đọng nặng trĩu)

Quả nhiên, nét giận trên mặt Hoàng đế muốn giấu cũng không giấu được, ông nói với nội thị kia: "Khó mà người một nhà đoàn tụ, chẳng lẽ muốn Trẫm tự mình đến mời nàng ấy sao?"

Huyết mạch Hoàng gia có lẽ có nguyên do nào đó, mỗi một nam tử chỉ sủng ái thê tử, mặc dù Hoàng đế không si tình giống huynh trưởng, nhưng đối với Hoàng Hậu cũng là phu thê thời trẻ, kiêm điệp tình thâm, ông là thiên tử cao quý, hậu cung cũng đơn giản, đa phần là người xưa trước khi ông lên ngôi, mặc dù Hoàng Hậu để tóc tu hành, hậu cung cũng không hề có người mới tiến vào, thậm chí ông đến Ôn Tuyền cung ngay cả phi tần tháp tùng cũng không mang theo.

Tính tình Hoàng Hậu cao ngạo thẳng thắn, ông vẫn luôn bao dung, bà muốn để tóc tu hành, ông không nói hai lời liền xây dựng ni tự trong hậu cung, vẫn để lại hậu vị cho bà.

Nhưng bao dung cũng có hạn, lần này Hoàng đế thật sự tức giận, nhi tử thứ ba đã ba năm không ăn Tết trong cung, Thái Tử lại thú thân phụ, ông cho rằng dù dựa trên tình cảm phu thê, bà cũng sẽ lộ mặt, không nghĩ tới lại cố chấp đến mức này.

Hoàng đế nổi giận, đứng lên, phất vạt áo một cái: "Thôi được, nàng muốn Trẫm tới thỉnh, Trẫm liền tới thỉnh."

Sắc mặt nội thị kia trắng bệch, "Bụp" một tiếng quỳ gối trên mặt đất, dập đầu tạ tội: "Bệ hạ bớt giận, nương nương xác thực là nhiễm phong hàn..."

Hoàng đế cười lạnh một tiếng.

Thiên tử nổi giận, mọi người trong điện đều ngừng cười đùa, tập trung tâm trí.

Ca cơ cũng không dám tiếp tục tấu nhạc ca xướng, đứng yên cúi đầu ôm tay, cũng không dám thở ra một tiếng.

Đại công chúa đứng dậy nói: "Phụ hoàng, nữ nhi đến thỉnh Mẫu hậu."

Thái Tử cũng nói: "Hoàng tử ngồi đi, vẫn nên để ta tới."

"Không cần, Trẫm tự đi."

Hoàng đế biết tính tình của thê tử, cho dù là trưởng nữ bà yêu thương đến mức cũng chẳng ăn thua gì, nhưng ông tự mình đến mời, suy cho cùng bà không thể bỏ qua thể diện của ông.

Đúng lúc này, Hoàn Huyền đứng lên, đến trước mặt Hoàng đế hành lễ: "Nhi thần hôm trước bệnh tình chưa khỏi, vừa rồi uống rượu lạnh lại có chút phát tác, nên cáo lui trước, thỉnh Phụ Hoàng thứ lỗi."

Cơn tức của Hoàng đế như bị người rút cạn trong nháy mắt, hần nhìn thoáng qua nhi tử, trong mắt chỉ còn lại cảm giác bất lực sâu

sắc, dường như đột nhiên già đi mười tuổi, chút vui mừng mà ngày Tết mang đến đều bị dánh vè già nua nặng trĩu cuốn trôi.

Ông mệt mỏi nhéo mi tâm, chậm rãi gật đầu: "Vậy thì hồi phủ nghi ngại sớm đi, nếu đau nhiều, bảo người đến Thượng Dược Cục mời một phụng ngự khám thử xem."

Hoàn Huyền đáp vâng, lại hành lễ, vái chào các huynh đệ tỷ muội, lập tức đi ra ngoài.

Tề Vương đi rồi, bầu không khí trong điện không còn hòa hợp như lúc vừa rồi, Hoàng đế phát tay với nội thị, ý bảo tiếp tục ca múa.

Tiếng sanh tiêu* nổi lên, đại điện trống trải cuối cùng cũng có vẻ náo nhiệt một chút.

(Ji: *Sanh tiêu - 笙箫 - nhạc cụ gió ống sậy và sáo trúc dọc)

Dần dần, chuyện vừa rồi như mây đen tan đi, mọi người lại bắt đầu nói cười, kỳ thật trong số người đang ngồi, chỉ có Hoàn Minh Khuê lui tới cùng Tề Vương nhiều hơn một chút, huynh đệ tỷ muội còn lại cũng chỉ gặp mặt gật đầu thăm hỏi một tiếng, không kém người xa lạ là bao.

Hơn nữa, hẳn đến Tây Bắc ba năm, yến tiệc ngày trừ tịch vắng hẳn cũng không cảm thấy thiếu gì cả.

Hoàng đế không biết là bị lây hoan thanh tiểu ngữ của con cái, hay do không muốn mất hứng trong ngày lễ tốt lành, một lát sau cũng nở nụ cười.

Thái Tử như chợt nhớ tới gì đó, hỏi Dự Chương Vương nói: "Đúng rồi Tử Ngọc, vị giai nhân kỳ ngộ lần trước, sau đó có tung tích không?"

Hoàn Minh Khuê vốn không muốn nói chuyện, nhưng khó chống lại sự truy vấn của Thái Tử, chỉ phải nói ậm ờ: "Có chút manh mối."

Thái Tử hứng thú: "O? Thế nào?"

Hoàng đế chú ý tới động tĩnh bên bọn họ, cũng cười hỏi: "Đang nói chuyện gì? Sôi nổi như vậy."

Thái Tử thừa cơ gợi lên đề tài lúc nãy: "Hồi Phụ hoàng, vừa rồi là đang nói chuyện trước đó vài ngày Tử Ngọc tình cờ gặp một vị tuyệt đại giai nhân hai lần."

"Ồ?" Hoàng đế nhìn về phía Hoàn Minh Khuê, "Thật muốn nghe tường tận."

Nam nhân dù bao nhiêu tuổi, lúc nói tới giai nhân luôn tràn trề hứng thú.

Hoàng đế hỏi chuyện không thể không đáp, Hoàn Minh Khuê chỉ đành phải kể lại ngắn gọn hai lần tình cờ gặp gỡ kia.

Hoàng đế vuốt râu cười nói: "Lấy tính cách của con, chỉ sợ không tiếc đào ba thước đất Trường An thành một lần, cũng phải đào ra nữ lang kia."

Hoàn Minh Khuê nói: "Người hiểu con chỉ có bệ hạ."

"Tìm ra tung tích chưa?" Hoàng đế nói, "Nếu môn đăng hộ đối, Trẫm tứ hôn cho con."

Lão Dự Chương Vương mắt sớm, tính cách Vương phi lại nhu nhược mặc kệ sự đời, Hoàng đế liền kèm luôn chuyện của ba chất nhi chất nữ này.

Hoàn Minh Khuê tạ ân nói: "Có chút manh mối, chỉ là hạ nhân kém cỏi, theo tới trước cửa Sơn Trì Viện của Thường An phường, liền lạc mất người."

Sơn Trì Viện ở Thường An phường chỉ có một, trong số người đang ngồi, chỉ có Thái Tử đối việc này vô cùng rõ ràng, nhưng hẳn

giả vờ không nhớ ra: "Đó là nơi nào?"

Thời gian trước Hoàng đế ở Li Sơn, chỉ biết con trai thứ ba dưỡng bệnh ở biệt viện ngoài thành, cũng không rõ là viên trạch nào, sau một lúc lâu mới nhớ ra, tòa viện hoang phế của Thọ An công chúa ở Thường An phường kia, hình như là ban cho Hoàn Huyền.

Thái Tử không nói, Hoàng đế lại nhíu mày, hỏi Trung quan bên người: "Tôn Phúc, nếu Trẫm nhớ không lầm, viện tử ở Thường An phường là ban cho Tam lang nhỉ?"

Tôn thái giám nói: "Hồi bẩm bệ hạ, nếu lão nô nhớ không lầm, hẳn là ban cho Tề Vương điện hạ."

Sắc mặt Hoàng đế hơi do dự, dưỡng ngoại trạch không phải là chuyện lớn gì, nhưng suy cho cùng cũng không phải chuyện tốt, dễ bị người đàm tiếu, ông hơi gật đầu, cười nói với Hoàn Minh Khuê: "Có lẽ Tử Hành đã gặp tiên rồi."

Một câu nói đùa liền cho việc này qua đi nhẹ nhàng.

Mọi người nghe huyền ca mà biết nhã ý, đều không đem việc này ra bàn tán nữa, tiếp tục nói cười thường yển.

Qua ba tuần rượu, theo lệ phải làm thơ, đa số người trong Hoàn gia giỏi thi văn, tinh thông âm luật, từ nhỏ bọn Hoàng tử Hoàng nữ học tập làm thơ phú, từ ngữ suu tầm đều không tòi.

Cả võ tướng lãnh binh xuất chinh như Tề Vương, còn có bản lĩnh ý mã vạn ngôn*, chỉ có một kẻ khác loài là Trần Vương, mỗi dịp ngâm thơ đối chữ trong yến hội, luôn vò đầu bứt tai nghẹn không ra nổi hai dòng.

(Ji: *Ý Mã Vạn Ngôn - 倚马万言 - Do điển chép trong sách Thế thuyết 世說; Viên Hổ 袁虎 đứng tựa vào con ngựa mà viết được bài văn dài bảy trang —> ý chỉ làm thơ rất nhanh)

Không đến một lúc, nội thị bùng bút mực giấy thơ tới, bày trí tiểu án trước mặt mọi người.

Nguyễn Nguyệt Vi là tài nữ nổi danh trong kinh đã lâu, tất nhiên cũng muốn thể hiện bản lĩnh.

Nàng đọc nhiều thi thư, năng lực sáng tác linh hoạt, phú mấy bài thơ không thể làm khó được nàng, nhưng khi nàng nhắc bút, trong lòng lại hỗn loạn, tất cả đều là lời của Dự Chương Vương vừa nói.

Nữ tử đó rốt cuộc là người nào? Có quan hệ gì với Hoàn Huyền? Có phải hạ nhân kia nhìn lầm rồi hay không? Hay là nữ tử đó chỉ là một hạ nhân? Chẳng lẽ Hoàn Huyền thật sự dưỡng ngoại trạch sao?

Dù thế nào nàng cũng không thể tin, thất vọng cùng khổ sở như thủy triều ập về phía nàng.

Nàng cầm ống bút, nhưng trong đầu cả một câu thơ cũng không thể nghĩ ra, những người còn lại đều đã nghĩ sẵn trong đầu bắt đầu viết, bên tai đều là tiếng "soàn soạt" như con tằm xuyên gặm lá dâu.

Thái Tử chạm tay nàng, nhỏ giọng: "Sao vậy? Được câu nào chưa?"

Nguyễn Nguyệt Vi chợt phục hồi tinh thần, thấy nước trong đồng hồ hoa sen* chỉ còn hơn một nửa, vội trấn tĩnh, nhỏ giọng nói: "Đang suy nghĩ."

(Ji: *Bộ đếm thời gian thời nhà Đường)

Tuy rằng thời gian đã qua hơn phân nửa, nhưng viết một bài thơ ứng tác chuẩn mực vẫn không làm khó được nàng.

Hoàng đế cười nhìn về phía bọn họ: "Trẫm từng đọc qua thơ của Thái Tử Phi, từ ngữ văn vẻ mỹ miều, không hổ danh xưng nữ hàn

lâm, Trầm chờ con trở tài."

Lòng bàn tay Nguyễn Nguyệt Vi toát mồ hôi lạnh, miễn cưỡng cười nói: "Bệ hạ quá khen."

Vốn dĩ nàng có thể dùng một bài thơ bình thường để ứng phó, còn có thể lưu lại mỹ danh khiêm tốn, nhưng Hoàng đế vừa nói như vậy, nàng liền dùng hết khả năng của bản thân.

Nhưng viết văn phú thơ vốn không thể vội vàng, đến cuối cùng nước trong đồng hồ sắp đến đáy, nàng vẫn không ra được câu hay, chỉ có thể lấy mấy câu thơ ngày thường thuộc lòng mà chấp vá, thay hình đổi dạng rồi viết ra.

Nội thị đợi nét mực hơi khô, trình giấy thơ của mọi người lên cho Hoàng đế bình phẩm.

Hoàng đế lệnh nội thị đọc từng bài một, đến bài của Nguyễn Nguyệt Vi, mọi người đều trông ngóng chờ đợi, ai ngờ đọc ra lại toàn là lời lẽ sáo rỗng, trong những bài thơ này chỉ có thể rơi xuống thứ hạng dưới, thậm chí không thú vị bằng bài thơ của Thất hoàng tử năm mươi hai tuổi.

Hoàng đế cũng có chút kinh ngạc, nhưng vẫn khen hai câu.

Khuôn mặt Nguyễn Nguyệt Vi đỏ bừng, cơ hồ không dám ngẩng đầu, nàng biết lúc này trong mắt mọi người đều viết "Người có danh tiếng lớn, thực tài khó mà sánh với danh".

Chờ đọc xong tất cả thơ, Hoàng đế giữ thể diện cho tân tức phụ, không hề chia các cấp thưởng như ngày xưa, đều ban cho mỗi người vài kim ngọc ngoạn khí cùng gấm vóc.

Cho đến khi đàn sáo tấu lên lần nữa, Nguyễn Nguyệt Vi mới dám hơi ngẩng đầu, dùng đuôi mắt liếc mắt sang Thái Tử một cái, thấy thần sắc phu quân như thường, thả lỏng thở ra một chút.

Đêm khuya tiệc tan, hai người cùng ngồi xe hời Đông Cung, trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi thấp thòm, thật lâu sau mới nói: "Ban nãy làm thơ không tốt, thiếp quá khẩn trương..."

Thái Tử nhíu mày, ngữ khí có chút bực bội: "Chỉ là việc nhỏ thôi, đều đã qua rồi, hà tất nhắc lại."

Hốc mắt Nguyễn Nguyệt Vi tức khắc đỏ lên: "Thiếp khiến điện hạ mất mặt rồi."

Thường ngày nàng chỉ cần lộ ra vẻ lã chã chực khóc, Thái Tử sẽ lập tức dịu dàng dỗ nàng, nhưng lúc này hắn chỉ lướt mắt qua nàng một cái: "Lẽ Trừ Tịch, đừng làm vẻ mặt đau khổ."

Nguyễn Nguyệt Vi càng thêm ủy khuất, nhưng Thái Tử thật sự làm mặt lạnh, nàng cũng không dám tiếp tục tính xấu, chỉ có thể cố gắng nén nước mắt trở về, trong lòng nghĩ tới nghĩ lui, nếu đổi là Hoàn Huyền...

Hoàn Huyền, nghĩ đến cái tên này, ngực của nàng liền đau đớn từng đợt từng đợt.

Đổi thành Hoàn Huyền sẽ thế nào đây? Nàng dựa vào vách thành xe, nhếch khóe miệng tự giễu, người ban đầu chân thành thề thốt không phải nàng không thú, hiện giờ còn nhớ rõ lời lúc trước từng nói chẳng?

.....

Khi Hoàn Huyền rời khỏi Quan Phong Điện, gia yến vừa mới khai tiệc.

Xe ngựa lướt qua Chính Nam Môn của Bồng Lai cung, cả một con đường dài không có lấy nửa bóng người.

Mọi hoan thanh tiểu ngữ cùng sự ấm áp đều khóa chặt bên trong bức tường, trong cổng lớn.

Nhưng hấn biết, giờ phút này tất cả mọi người đều đang đoàn tụ cùng thân nhân, dù là bần phú quý tiện.

Hấn cho rằng đêm trừ tịch sẽ ngủ lại trong cung, liền cho Cao Mại nghỉ một ngày, để hấn trở về cùng con nuôi qua năm mới.

Thậm chí hạ nhân đánh xe cho hấn, sau khi đưa hấn về Vương phủ cũng được trở về đoàn tụ cùng thê nhi.

Chỉ có hấn, tại nơi thật to trong thành Trường An như thế, không nơi trở về, tựa như một du hồn.

Tề Vương phủ chỉ là tòa trạch trống rỗng treo tấm biển phong hào của hấn, không có người đang đợi hấn, cũng không ai nhớ rõ hôm nay là sinh nhật của hấn.

Có lẽ có người nhớ rõ, nhưng trưởng huynh vừa vắn sinh vào nguyên nhật*, muộn hơn hấn một ngày, nhắc tới sinh thần của hấn, khó tránh khỏi nhớ tới đau buồn.

Vì thế sinh thần hấn cũng thành chuyện khó mà mở miệng.

(Ji: *Nguyên Nhật - 元旦 - ngày đầu tiên của một năm)

Nghĩ tới Vương phủ đơn chẵn gối chiếc lạnh lẽo, Hoàn Huyền liền có chút không muốn trở về, nhưng cũng không thể lang thang như du hồn trên con đường trống vắng suốt đêm.

Hấn vén rèm xe, nói với hầu cận: "Đến Thường An phường."

Người hầu cận hoảng sợ, đến biệt viện ăn Tết hiển nhiên không hợp quy củ, nhưng điện hạ nhà bọn hấn há có phải là người coi trọng quy củ, hấn không dám nhiều lời, liền đi truyền lời.

Lúc tới Sơn Trì Viện đã là nửa đêm.

Hoàn Huyền mở rèm xe, nhìn hai phiến cửa Ô Đầu môn cũ xưa kia từ xa, tuyết đã tích thật dày trước cửa, đèn lồng đồng đưa trong

gió tuyết, tựa hai con đom đóm.

Lúc này hắc nàng đã ngủ rồi, hắc nghĩ, nay là đêm trừ tịch, hắc không ở trong cung, cũng sẽ ở Vương phủ, dù thế nào cũng không nên xuất hiện ở biệt viện.

Xe ngựa chạy vào nội viện, Hoàn Huyền xuống xe, lập tức xuyên qua đường mòn trong rừng phong, đi về hướng ngọn đèn dầu ấm áp.

Tiếng "Kéo kẹt" của cửa viện vang lên, Cao ma ma ra nghênh tiếp từ trong cửa, vẻ mặt kinh ngạc: "Sao Điện hạ lại tới đây? Cung yến kết thúc sớm như vậy sao?"

Hoàn Huyền nhàn nhạt "Ừm" một tiếng: "Lộc thị ngủ rồi?"

Cao ma ma nói: "Lộc cô nương đang trong trù phòng."

Hoàn Huyền nói: "Giờ này sao còn ở trù phòng?"

Hắc ước tính đã qua giờ Tý rồi.

Cao ma ma nói: "Hôm trước lão nô nói với Lộc cô nương hôm nay là sinh thần của điện hạ, vừa rồi Lộc cô nương bỗng nhiên nói nàng muốn ăn mì gà, đầu bếp đều về nhà, nàng liền tự mình..."

Không đợi lão ma ma nói hết câu, Hoàn Huyền đã xuyên qua viện tử hướng tới phòng bếp nhỏ.

Tùy Tùy đang cắt sợi bột mì đã cán xong, đột nhiên nghe thấy tiếng ửng lộp cộp, kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy một hình bóng quen thuộc đứng trong đình.

Nàng buông con dao cắt mì, nâng tay vén tóc mái, bột mì trên tay dính lên mặt, có vẻ rất buồn cười, nhưng nàng hoàn toàn không phát hiện.

Nàng vừa nhìn thấy hẳn, lại lộ ra loại hoảng hốt kia, ánh mắt tựa như đang ở trong mộng.

"Điện hạ." Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, tiếng gọi đó cũng giống như đang nói mê..

Chương 29: 29: Tiếng Cầm Mùa Xuân

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trái tim Hoàn Huyền như bị người kéo một cái, trong lúc ngẩn ngơ đã ngã vào giấc mộng.

Hắn phúi tuyết đọng trên áo lông, tiến về phía nàng, cúi đầu, nâng tay, lấy lòng bàn tay nhẹ nhàng lau bột mì trên trán nàng, biết rõ cố hỏi: "Đang làm gì? Mặt bẩn cả rồi."

Nữ tử rũ mắt xuống, vì thế hắn không nhìn thấy ánh sáng trong mắt nàng lập tức tối đi, đen kịt như thể màn đêm không trăng không sao.

Tùy Tùy thành thật đáp: "Hồi bẩm điện hạ, dân nữ đang nấu mì."

Ánh mắt Hoàn Huyền chớp động: "Mì trường thọ sao?"

Tùy Tùy "Ừm" một tiếng, nhưng không hề ngước mắt lên nhìn hắn.

Hoàn Huyền không nói gì, hắn đột nhiên quyết định tới Sơn Trì Viện, đương nhiên nàng không có khả năng biết trước.

Dù hắn không tới, nàng cũng muốn làm bát mì trường thọ này, nhất thời hắn có chút mờ mịt, tâm ý như vậy quá đổi xa lạ trong sinh mệnh của hắn, giống như có người ôm một trái tim ấm áp cho hắn, hắn lại không biết nên tiếp nhận thế nào.

Hắn trầm mặc hồi lâu, mới cất lời: "Vào thôi, cung yến đều là những món lạnh, Cô ghét dầu mỡ, không ăn bao nhiêu, lúc này cũng có chút đói bụng rồi."

Hắn nói như thế khó tránh có chút giấu đầu hở đuôi, Tùy Tùy không phải nữ thợ săn thật sự, biết trong hoàng cung yến tiệc tầm

giờ nào bắt đầu, lúc này hấn đến Sơn Trì Viện, chỉ e là mới vừa khai tiệc liền rời khỏi, nhất định là đã gặp chuyện gì không thoải mái trong cung yến rồi.

Đêm lễ trừ tịch đoàn viên, cho dù hấn cùng Thái Tử có thù hận lớn như trời cao, cũng phải làm huynh hữu đệ cung* ngoài mặt.

(Ji: *Huynh Hữu Đệ Cung - 兄友弟恭 - huynh đệ hòa mục thân ái tôn kính lẫn nhau.)

Tùy Tùy nghĩ một chút, liền biết hơn phân nửa là vì Hoàng Hậu rồi.

Nàng đều có tai mắt ở các cung, trong ni tự nơi Hoàng Hậu chải tóc tu hành tất nhiên cũng cài người vào, biết trong lòng Hoàng Hậu có khúc mắc với nhi tử thứ ba, mấy năm nay ngay cả mặt cũng không muốn gặp.

Hoàng Hậu không thích nhi tử thứ ba, đây là chuyện mọi người đều biết, bằng không dựa vào sự ân ái của Hoàng đế và thê tử, cũng sẽ không đưa cốt nhục thân sinh của bà cho Thái Hậu giáo dưỡng.

Chỉ là Tùy Tùy chưa từng dự liệu, Hoàng Hậu thế mà có thể đoạn tuyệt với cốt nhục thân sinh như vậy.

Đợi nàng phục hồi tinh thần, Hoàn Huyền đã vào trù phòng, tò mò nhìn dụng cụ cùng nguyên liệu nấu ăn lộn xộn bên trong.

Tùy Tùy đương nhiên không thể để một thân vương kim tôn ngọc quý như hấn ngồi ghế con, vào trong dọn một đoàn tháp ra, còn nấu canh gừng trên bếp lò cho hấn giữ ấm tay.

Hoàn Huyền ôm bát, ngồi trên tháp nhìn nàng cắt mì.

Nồi canh gà hầm trên bếp, hương thơm tươi ngon lan tỏa theo hơi nước, mờ mịt trong ánh lửa vàng ấm áp, làm mờ đi gương mặt của nữ tử.

Lúc này Tuy Tuy đã hồi phục tâm trạng, mắt mát cùng tuyệt vọng đều đã chìm sâu xuống đáy mắt, chỉ là hốc mắt hơi đỏ lên.

Trong lòng Hoàn Huyền dường như bị cái gì đâm vào một chút, cũng ngọt ngọt đau đớn.

Dáng vẻ nàng dùng dao rất lưu loát, ngay cả làm việc nặng như vậy cũng mang cảnh đẹp ý vui, Hoàn Huyền nằm mơ cũng không thể nghĩ ra có một ngày bản thân sẽ ngồi trong một trù phòng nhỏ ngập tràn tạp vật, cực kỳ hứng thú mà nhìn nữ tử xuống bếp, trên đỉnh đầu còn treo hai miếng thịt khô.

Tùy Tuy chỉ một chốc đã cắt xong phần mì còn lại, mỗi sợi đều là không dày không mỏng khoảng nửa lòng tay, tưởng chừng như được đo bằng thước.

Cắt xong mì, nước trong nồi cũng đã sôi rồi, Tùy Tuy mở nắp nồi, bỏ mì vào nước, dùng đũa trúc quấy lên.

Trong lúc nấu mì, nàng múc canh gà vào bát gốm đen lớn, rải hành đã thái lên, thêm vào chút muối, vớt thịt gà ra, xé một cái đùi gà, bóc thịt ra, băm thịt rồi bỏ vào canh.

Làm xong việc này, mì đã sôi lần hai, nàng vớt sợi mì bỏ vào trong bát, lại đặt bát trên bếp, không hề bùng tới.

Hoàn Huyền không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào bát mì kia.

Tùy Tuy nói: "Điện hạ đợi một chút, dân nữ làm một bát nữa cho điện hạ."

Hoàn Huyền nói: "Không cần, Cô ăn này chén là được."

Nói rồi liền đi lấy đũa ngọc.

Tùy Tuy lại nói: "Vừa rồi lúc nhào mì có trộn một ít bột cũ, dân nữ lấy bột mới của năm nay ra cán một bát, không mất nhiều thời gian

đâu."

Nếu đổi là ngày thường, nàng chống đối phản bác hẳn như vậy, nói không chừng hẳn sẽ mặt lạnh, nhưng tối nay hẳn trở nên đặc biệt dễ dãi, có lẽ là do hơi nóng mờ mịt khiến người cũng mềm đi.

Tùy Tuy không dám trì hoãn, động tác còn nhanh nhẹn hơn vừa nãy, không mất bao lâu đã nấu xong bát canh mì gà thứ hai.

Còn vật đựng mì không phải là bát gốm mộc mạc xấu xí, mà là bát hoa văn hải đường mạ vàng, đặt trên thực án tử đàn dất phẳng hoa văn hải đường vàng bạc, không hề ăn khớp với hết thảy mọi thứ ở nơi này, tựa như con người của hẳn.

Hoàn Huyền cầm thìa ăn một ngụm canh, đây chỉ là canh gà tầm thường, cách làm cũng rất đơn giản, muốn hầm đến khi mùi vị thanh dịu đậm đà như thế, phải tốn không ít thời gian, còn cần phải canh lửa không rời nửa bước.

Cái lưới của Tề Vương cực kỳ nhạy bén, vừa ném liền biết, nàng vì bát mì trường thọ này, đã canh bếp lò ít nhất hai canh giờ.

Trong bụng hẳn chỉ có một ly rượu lạnh lẽo, canh gà và mì sợi sủi ấm dạ dày, toàn thân đều trở nên ấm áp.

Hẳn từ trước tới nay luôn không thích trừ tịch, mỗi năm gia yến, hẳn ngồi một chỗ cùng Phụ hoàng Mẫu hậu, huynh đệ tỷ muội, luôn giống như người ngoài.

Nhưng đêm trừ tịch này vì có bát mì trường thọ, mà thêm vài phần ấm áp.

Hẳn bỗng nhớ lúc này sớm đã qua giờ Tý, tân xuân đã đến, tuyết bên ngoài còn đang rơi, nay đã là đêm xuân rồi.

Hẳn lơ đãng liếc sang Tùy Tuy, lại thấy nàng chỉ ngơ ngẩn nhìn hẳn, bát gốm đặt trước mặt, đĩa ngọc gác một bên, canh và mì đều

chưa động vào.

Hoàn Huyền gác đũa ngọc xuống, nâng mí mắt: "Sao ngươi không ăn?"

Tùy Tuy nhìn vào bát canh, mì đã nguội rồi, lớp dầu ngưng tụ nổi lên mặt canh.

"Dân nữ đã dùng cơm tối, lúc này không đói bụng." Tùy Tuy nói.

Rõ ràng không đói bụng, lại nhất quyết phải tốn nhiều thời gian công sức như thế để làm bát mì trường thọ này, làm xong rồi bản thân không ăn lấy một miếng, chỉ nhìn hăn ăn liền cảm thấy mỹ mãn, Hoàn Huyền cảm thấy bát mì nóng hổi vừa ăn xong càng thêm thỏa lòng, khắp người đều là ấm áp.

Mặc dù Cao ma ma thương hăn, cũng sẽ không tốn công sức cho mấy chuyện nỗ lực vô ích này, giữa bọn họ chung quy vẫn là chủ tớ, thân là nô bộc, mỗi lần dùng một phân lực đều phải được chủ nhân xem ở trong mắt mới tốt.

Đây là lần đầu tiên có người lao tâm lao lực, vì hăn mà làm một chuyện không hề có ý nghĩa.

Hoàn Huyền ăn hết cả mì và nước canh trong bát, lúc này mới gác đũa ngọc xuống: "Đến Thanh Hàm viện."

Tùy Tuy có chút kinh ngạc.

Nàng ngày thường qua đêm ở chính viện không ít, nhưng đêm trừ tịch không thể so với ngày thường, một nữ tử không danh không phận theo quy củ không thể đón giao thừa ở chính viện.

Hoàn Huyền thấy nàng ngẩn người, nhướn mày nói: "Chẳng lẽ ngươi muốn đón giao thừa một mình sao?"

Tùy Tuy lúc này mới hiểu được, là hẳn không muốn đón giao thừa một mình, tìm một người đón cùng, nơi này ngoại trừ nàng xác thực cũng không có lựa chọn khác.

Hai người trở lại Thanh Hàm viện, thị vệ, nội thị cùng tỳ nữ thấy Tề Vương mang Lộc Tùy Tuy về chính viện, đều âm thầm sửng sốt.

Hoàn Huyền lại xem như không có ai, tiếp tục mang nàng vào phòng ngủ.

Trong phòng đốt than, vừa vén rèm hơi nóng đã ập vào mặt.

Hai người lần lượt tắm gội, Tùy Tuy vừa ra khỏi dục trì, chợt nghe phòng ngủ truyền đến tiếng đàn như có như không.

Trái tim nàng sợ hãi, nhanh chóng lau khô thân thể, mặc tằm y, đi đến phòng ngủ.

Khi nàng đến gần, tiếng đàn càng ngày càng rõ rệt, mới đầu có chút đứt quãng, hiển nhiên người đánh đàn có chút không thạo khúc này, dần dần mới trôi chảy.

Nghe tiếp, bước chân Tùy Tuy bất giác chậm dần, sau đó dừng lại.

Khúc nhạc đó đúng là 《Cát Sinh》 mà Hoàn Diệp thường tấu.

Nam nhân đang ngồi trên giường đánh đàn, mái tóc hơi ướt xõa dài, mặc một xiêm y tay áo rộng bằng lụa trắng, vạt áo hơi mở ra, thoạt nhìn có chút giống dáng vẻ phóng khoáng không bị gò bó của danh sĩ Ngụy Tấn.

Thực sự khác hẳn bộ dáng cao cao tại thượng, thận trọng trói buộc ngày thường của hắn, ngược lại dần trùng khớp với một thân ảnh khác trong trí nhớ.

Anh mắt nàng dừng tại dòng chữ vàng bạc trên cây cầm sơn mài trước người hẳn, hoa văn dòng nước chảy màu bạc trên cây cầm dưới ánh lửa chiếu rọi rực rỡ lấp lánh, chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt nàng liền không thể dời đi.

Trái tim nàng co rút không ngừng, tựa như không có cách nào hô hấp.

Cây cầm này nàng vô cùng quen thuộc, mỗi một sợi dây đàn nàng đều chạm vào vô số lần.

Đây là cầm của Hoàn Diệp, mang tên Tẩy Tâm, là cây đàn hẳn dùng để dạy nàng khúc 《Cát Sinh》 kia.

"Ngày mùa hạ, đêm mùa đông.

Sau khi trăm tuổi, trở về nơi đây..."

Tiếng đàn đột nhiên im bật, Hoàn Huyền nhấc mắt khỏi đàn cầm, phát hiện nữ tử đứng cách đó không xa, trên mặt chảy ra hai hàng nước mắt, lấp lánh dưới ánh đèn.

Hoàn Huyền hơi ngẩn người: "Sao thế?"

Tùy Tùy bỗng phục hồi tinh thần, không màng lễ nghi, lấy tay áo lau nước mắt: "Dân nữ vừa nghe khúc này, liền cảm giác trong tim buồn đau."

Khúc nhạc bi thương sâu sắc, dù là người không tinh thông âm luật cũng có thể cảm nhận được tình cảm trong đó.

Hoàn Huyền gật đầu nói: "Đây là khúc Điệu Vong*."

(Ji: *Điệu Vong - thương nhớ người đã khuất)

Dừng một chút nói: "Trưởng huynh của ta dạy, là khúc trong cổ phổ mà huynh ấy thu thập từ nước Thục."

Dứt lời hần cũng vô cùng ngạc nhiên, lúc trước thu thập cổ phổ kia có tới mười khúc nhạc, không biết vì sao trường huynh hần lại đặc biệt yêu thích khúc Điệu Vong này.

Hần sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, sinh ra trong những năm Đế Hậu tình cảm hòa hợp nhất, lúc ấy Hoàng đế chưa lên ngôi, Tiên đế lại không chịu phân quyền cho Thái Tử, ông liền có nhiều thời gian nhàn hạ làm bạn cùng thê nhi.

Trường huynh được ký thác kỳ vọng cao, lúc bắt đầu học chữ Phụ hoàng đặc biệt tam cố mao lu* mời danh sĩ cao nhân làm sư phụ cho hần, thường xuyên tự mình khảo giáo công khóa.

Hoàng Hậu sủng ái trường tử càng không cần phải nói, Hoàn Huyền từng nghe lão nhân trong cung nhắc đến, khi còn bé tất cả y phục trên người trường huynh đều là Mẫu hậu tự tay may từng đường kim mũi chỉ.

Kỹ thuật may của Hoàng Hậu tất nhiên không bằng những tú nương Thượng Y Cục thiên chùy bách luyện**, bà tốn thời gian công sức làm mấy chuyện vô nghĩa này, chỉ là xuất phát từ tấm lòng thương con tha thiết.

(Ji: *Tam Cố Mao Lư - 三顾茅庐 - ba lần đến mời; mời với tấm lòng chân thành (Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia Cát Lượng ra giúp, lần thứ ba mới gặp.

Ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho được.

**Thiên Chùy Bách luyện - 千锤百炼 - qua muôn ngàn thử thách; thử thách dài lâu; qua nhiều lần gọt giũa)

Trường huynh lớn lên trong tình yêu đầy đủ, chưa bao giờ chịu lạnh nhạt ủy khuất, đến đâu cũng là tiêu điểm chú ý trong muôn người, có lẽ cũng chỉ có người như thế mới dưỡng thành tính cách nhàn vân dã hạc, đạm bạc không tranh, cũng chỉ có người như vậy

mới có thể thưởng thức khúc nhạc bi thương thống khổ, cắt xẻ tâm can đó.

Từ nhỏ đến lớn hẳn vẫn luôn âm thầm ghen tỵ với trưởng huynh, ghen tỵ mọi thứ của hẳn, lúc huynh ấy vì Tiêu Linh cam nguyện nhường vị trí Thái Tử, hẳn ghen tỵ đến phát cuồng, đổ kỵ có một nữ tử tương tri tương hứa cùng trưởng huynh của hẳn như vậy, càng đổ kỵ huynh trưởng luôn biết rõ bản thân muốn điều gì — — trừ vị hăng mong mỏi trong mắt người khác, huynh ấy có thể vứt bỏ như giẻ rách không chút do dự, thứ gì cũng có thể vứt lại, mọi việc chỉ theo tâm ý của mình.

Còn hẳn thì sao, ngay cả điều mà mình mong muốn là gì cũng không biết.

Nhưng bốn năm trước khi trưởng huynh nhắm chặt hai mắt nằm trong quan tài, hẳn nhìn khuôn mặt tương tự kia lại không hề tức giận, bỗng nhiên sinh ra cảm giác sai lệch rồi.

Người nằm bên trong nên là hẳn mới đúng, nếu người nằm bên trong là hẳn, tất cả mọi người sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Suy nghĩ bất giác bay xa, Hoàn Huyền trầm ngâm, nhẹ nhàng vuốt ve chữ khắc trên cầm nói: "Cây cầm này cũng là vật mà trưởng huynh thích, huynh ấy đã phó thác cho ta."

Đương nhiên Tùy Tùy biết, Tẩy Tâm cầm này là bảo bối của Hoàn Diệp, nhưng không biết vì sao hẳn phó thác cầm cho Hoàn Huyền, theo lý thì huynh đệ bọn họ không trưởng thành trong cùng một cung, tuổi tác kém nhau cũng nhiều, khi Hoàn Huyền vào Sùng Văn Quán học căn bản, Hoàn Diệp đã được Thị Giảng* lên lớp riêng ở Đông Cung rồi.

(Ji: *Thị giảng - Chức quan trong việc Hàn lâm; coi việc giảng sách cho vua.)

Cầm nghệ của Hoàn Huyền cũng không coi là cao siêu, tuy bản thân Tù Tù cũng kiến thức nông cạn, nhưng cũng nghe ra được, khúc vừa rồi rất xúc động, là do tình cảm trong lòng hấn chảy xuôi theo tiếng đàn.

Tại sao Hoàn Diệp lại đưa cây cầm mình trân ái nhất cho tam đệ không thân thiết này, Tù Tù đã vĩnh viễn không có cách nào biết được nữa rồi.

Hoàn Huyền cũng hiểu rõ bản thân: "Cầm nghệ của Cô chẳng ra gì, lãng phí cây cầm tốt này."

Dừng một chút: "Nếu người muốn học, ngày khác thỉnh một tiên sinh đến dạy người."

Tù Tù gật đầu.

Kỳ thật Nàng cũng luyện cầm từ nhỏ, phụ thân nàng xuất thân trâm anh thế gia, tuy là võ tướng, nhưng xuất thân hàn lâm tiến sĩ, giáo dưỡng nữ nhi cũng dựa theo quy củ khi còn bé của bản thân, quân tử lục nghệ*, tứ thư ngũ kinh không hề tụt hậu, có điều nàng đối âm luật năng lực có hạn, dù có danh sư dạy dỗ cũng chỉ qua loa tầm thường.

(Ji: *Lục nghệ - lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán)

Khúc nhạc nàng am hiểu, chỉ có 《Cát Sinh》 mà Hoàn Diệp dạy nàng, chỉ vì đó là Hoàn Diệp dạy nàng.

Tù Tù không nói lời nào, nhưng Hoàn Huyền đã quen nàng trầm mặc kiệm lời, không cho là kỳ lạ, thấy nàng không mấy hứng thú, liền đứng dậy dọn cầm.

Đặt cầm về chỗ cũ, hấn liếc sang cửa sổ, không khỏi hơi ngẩn người.

Cửa sổ giấy hơi sáng, bất tri bất giác đêm dài đã tận.

Trước kia bởi vì phải đón giao thừa, đêm trừ tịch luôn dài đằng đẵng, dường như bầu trời vĩnh viễn sẽ không sáng.

Có người bên cạnh, thì ra thời gian qua nhanh như vậy.

"Cách tảng sáng còn một chút," Hoàn Huyền nói, "Cùng ta đánh một ván cờ."

Tùy Tuy gật đầu: "Được."

Năng lực chơi cờ của hai người cách xa, nhưng ý tưởng bày bố lại rất giống nhau, Hoàn Huyền chưa phát hiện ra, dù sao cũng là hấn dạy, còn Tùy Tuy lại có chút kinh ngạc, chỉ có nàng biết, phong cách và đường đi của Hoàn Huyền rất giống nàng, nàng luôn đoán được bước tiếp theo hấn sẽ hạ quân ở đâu.

Một ván kết thúc, hai người dọn quân cờ, tiếng đùng đùng vang lên bên ngoài, là nội thị đốt pháo trúc trong đình.

Hoàn Huyền nói: "Hôm nay đại triều Nguyên Đán, ta phải lên đường vào cung, ngươi ngủ ở nơi này đi."

Giơ tay vén mái tóc dài rũ xuống của nàng, xoa gương mặt tái nhợt vì một đêm không ngủ của nàng: "Mấy ngày này trong cung nhiều việc, đợt hết đợt bận này có lẽ đến thượng nguyên* rồi, đến lúc đó Cô dẫn ngươi đi ngắm đèn."

(Ji: *Thượng Nguyên - 上元 - Nguyên tiêu, rằm tháng giêng âm lịch)

.....

Hoàng Hậu cuối cùng vẫn không đến gia yến ở Quan Phong Điện — bà vốn đã cáo bệnh, cũng không thể lật lọng.

Nhi tử thứ ba đi rồi, Hoàng đế cũng không cử Trung quan đến mời người.

Trừ tịch đón giao thừa, cung yến thâu đêm suốt sáng, nhưng Hoàng đế không còn trẻ nữa, mấy năm nay lại chịu tra tấn của bệnh phong, uống vài chén rượu cùng con cái, cười nói một lúc, rồi lập tức rời tiệc hồi Huy Du điện của Hoàng Hậu.

Hoàng Hậu tuy để tóc tu hành, suy cho cùng vẫn không thật sự vào cửa Phật, thân là Hoàng Hậu đương triều, những ngày thế này vẫn phải về tẩm cung của mình.

Ngự liễn đến ngoài điện, Hoàng đế ngồi trên liễn loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn, cách xa nên nghe không rõ giai điệu, nhưng ông vô thức có một loại dự cảm không tốt, cau mày.

Lên bậc thang, tiếng đàn dần dần rõ ràng, sắc mặt Hoàng đế liền biến.

Ông xuống bộ liễn, cho tất cả nội thị cung nhân lui hết, bước nhanh vào điện, quả nhiên thấy thê tử đang ngồi đánh đàn trên giường, vừa gảy vừa khóc, khắp mặt đều là nước mắt, nghe thấy tiếng bước chân cũng không ngẩng đầu, như thể vô cảm với toàn bộ mọi thứ xung quanh.

Hoàng đế châm chước cho bà đau khổ mất đi ái tử, mấy năm nay mọi việc đều thuận theo bà, nhưng hôm nay có lẽ do uống rượu, nhất thời không thể nhẫn nhịn, nhanh chóng tiến lên phía trước, kéo đôi tay thê tử ra khỏi dây đàn: "Lẽ Trừ tịch, tấu loại khúc chẳng lành này làm gì?"

Hoàng Hậu ngang bướng rút tay về: "Lang quân để ta gảy hết khúc này."

Hoàng đế chặn lại đoạt cầm của bà, ném xuống mặt đất.

Trên mặt đất trải thảm lụa Tuyên Châu thật dày, cầm cũng không bị rơi mạnh, chỉ phát ra một tiếng "Cạch", vang dội giữa đại điện to lớn, hai người đều ngẩn ra.

Hoàng đế hòa hoãn lại giọng nói, cơ hồ mang chút ý tứ khẩn cầu: "Diệp Nhi đã không còn nữa, nàng tra tấn mình, tra tấn người khác như vậy, phải tới khi nào chứ?"

Hoàng Hậu cười lạnh một tiếng: "Thân thích còn buồn thừa thãi, người khác đã hát rồi*."

Mới mấy năm, ngay cả thân nhân đều đã quên nó, nếu thiếp không nhớ, trên đời này sẽ còn ai nhớ đây?"

(Ji: *Trích trong bài ca Phúng Điếu của tác giả Đào Uyên Minh thời Ngụy Tấn

=> Ý nghĩa: Một số người thân vẫn đang để tang, trong khi những người khác đã được hát và sống hạnh phúc)

Lừa giận Hoàng đế hạ xuống lại bốc cháy lên: "Diệp Nhi cũng là nhi tử của Trẫm, chẳng lẽ Trẫm không đau buồn sao? Nhưng nàng chỉ biết người chết, trong mắt còn có người sống không? Không nói đến nàng là Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ, nàng làm Mẫu hậu, đối xử với Tam lang như vậy chẳng lẽ không thẹn với lòng sao?"

Hoàng Hậu mím môi không nói, hơi quay mặt đi, sau một lúc lâu mới nói: "Thiếp không gặp nó là vì tốt cho nó, coi như nó vừa sinh ra mẫu thân đã chết đi."

Tuy đứa con thứ ba không phải tự tay bà nuôi nấng, nhưng hẳn hiểu tính cách của bà.

Hẳn cô độc mãi cảm, còn bà cũng không phải kẻ biết che giấu bản thân, chỉ cần hẳn gặp được bà, liền biết được bà hận hẳn đến nhường nào.

Bà hận hấn, lúc trước thấy hấn quỳ gối trước linh cữu của Hoàng huynh quá cố, hai gương mặt cực kỳ giống nhau, nhưng là một sống một chết, từ một khắc kia bà liền bắt đầu hận hấn.

Bà không nhịn được mà nghĩ, vì sao người chết là Diệp Nhi chứ không phải hấn, nếu trời cao nhất định phải đoạt lấy một cốt nhục của bà, bà hy vọng là hấn hơn.

Biết rõ ý niệm này vừa điên cuồng vừa tàn nhẫn, nhưng bà lại không thể nén được ý hận của bản thân.

Vì không để hấn phát hiện, bà chỉ đành không gặp hấn.

Hoàng đế cười lạnh: "Chỉ vì nó không lớn lên dưới gối, nàng liền không xem nó là cốt nhục thân thiết của mình sao?"

Khóe miệng Hoàng Hậu mang chút mỉa mai: "Bệ hạ tốt hơn thiếp bao nhiêu chứ? Nếu nó không liên tiếp lập được chiến công, thống soái Thần Dực Quân lại có thể kiềm chế được Thái Tử, Bệ hạ sẽ để tâm tới nhi tử này sao?"

Sắc mặt Hoàng đế chợt biến: "Nàng..."

Hoàng Hậu chỉ lạnh lùng nhìn ông, mím chặt môi không nói lời nào.

Hoàng đế thích tính cách kiên cường của bà, cũng bị tính cách này của bà hành hạ vô cùng khốn khổ.

Giảng co một lúc lâu, cuối cùng ông nhượng bộ một bước, lắc đầu nói: "Thôi bỏ đi, nàng không muốn gặp thì không gặp."

Có một số người, một số việc chung quy không thể miễn cưỡng được.

.....

Nguyên Đán tâm xuân luôn cực kỳ bận rộn, dù người không thích tiệc tùng như Hoàn Huyền, cũng có một vài yến hội không thể không tham dự.

Ngoài ra trong cung và Vương phủ, đều có rất nhiều chuyện cần làm.

Tranh chấp hồ phù kết cục đã định, chuyện biên quan cũng cần hấn bản tâm.

Sau đại triều Nguyên Đán, hấn không thể thường tới Sơn Trì Viện, tất nhiên cũng không thể ngăn Tù Tù không ra cửa.

Tù Tù dùng hộp phấn kia thành phương pháp không cần ra khỏi cửa mà vẫn trao đổi tin tức hai lần, đến ngày mười một tháng giêng, lại tự mình đến cửa hàng son phấn Thường gia một chuyến.

Qua một năm, khuôn mặt chủ tiệm lại béo tròn một chút, cũng không ai có thể nghĩ ra chủ nhân cửa hàng hòa nhã giàu có này còn có một thân phận trọng yếu khác.

Khó có được ngày Tết, Tù Tù hàn huyên vài câu cùng hấn, lại nghe hấn bẩm báo chuyện lớn nhỏ trong cung cấm và triều đình, lúc này mới hỏi: "Chuyện Thái Y Thự lần trước tra thế nào rồi?"

Lần trước một gian khố phòng trong Thái Y Thự đột nhiên bốc cháy, thiêu hủy kết luận mạch chứng của một đám cung nhân nội thị, Tù Tù cảm thấy việc này có chỗ kỳ quái.

Phóng hòa là thủ đoạn tốt nhất để chôn vùi chứng cứ.

Nhưng kết luận mạch chứng của cung nhân nội thị có liên quan gì đến Thái Tử chứ? Tù Tù suy tư một chút, có một phỏng đoán: Thủ độc.

Theo tin tức nàng tìm hiểu từ trong cung, độc được dùng không phải loại độc Ô Đầu thường thấy, ngay cả lão y quan của Thượng

Dược Cục cùng Thái Y Thự đều không rõ dược lý của nó, mới đầu tình trạng bệnh rất nhẹ, cơ hồ chỉ là nhiễm phong hàn đầu đầu phát sốt, đến ngày thứ ba đột nhiên chuyển biến, dùng phương thức giải độc đã không thể cứu chữa được nữa.

Độc sát trừ quân là chuyện lớn, hiển nhiên phải có kế hoạch chu đáo chặt chẽ, dù là khâu nào cũng không được sai lầm, đặc biệt là dùng mấy dược vật không thường thấy kia, người cẩn thận nhất định sẽ lấy người khác thử độc trước, kiểm tra liều lượng, quan sát tình trạng bệnh cùng thời gian độc phát, quan trọng nhất chính là xem thử cách ứng phó của y quan.

Vì thế nàng liền để thuộc hạ kiểm tra chi tiết bản ghi chép cung nhân mời y quan xin thuốc trước và sau sự kiện bốn năm trước kia.

Chủ tiệm nói: "Thuộc hạ theo chỉ thị của đại tướng quân, sàng lọc ra mấy người khả nghi, phần lớn là không trị mà chết, còn có một người bị ngã tàn tật, được thả ra ngoài cung, gia đình đón về quê nhà Kiếm Nam, thuộc hạ đã phái người đi tra xét, chỉ là người của chúng ta bên Kiếm Nam không nhiều lắm, có thể phải tốn chút thời gian."

Tùy Tùy gật đầu: "Tốt."

Chủ tiệm lại nói: "Thuộc hạ còn một chuyện khác cần báo cáo cho đại tướng quân."

Tùy Tùy nói: "Chuyện gì?"

Chủ tiệm nói: "Khi người của chúng ta đang tra vụ cháy ở Thái Y Thự, phát hiện có người khác cũng đang truy xét việc này.

Chỉ là những người đó hành sự thận trọng, tạm thời không biết là người bên nào."

Tùy Tùy có chút kinh ngạc, ngay sau đó trong đầu lướt qua thần sắc của Hoàn Huyền lúc đánh đàn đêm trừ tịch.

Trước kia nàng vẫn luôn cho rằng Hoàn Huyền không có tình cảm gì với trưởng huynh, mãi cho đến đêm qua mới biết không phải thế.

Chẳng lẽ là hấn sao?.

Chương 30: Lễ Thượng Nguyên

Tài ebook: dtv-ebook.com

Nhoáng một cái đã đến mười lăm tháng giêng.

Trước sau ba ngày lễ Thượng Nguyên, trong thành Trường An đốt đèn suốt đêm, dân chúng cùng nhau chúc mừng, bỏ lệnh giới nghiêm, là mùa náo nhiệt cát tường nhất trong năm.

Sau Nguyên Đán, Hoàn Huyền bốn ba các nơi trong cung cùng Vương phủ và Binh Bộ, chỉ tới Sơn Trì Viện hai lần, một lần là vào đêm khuya, tới nơi liền mệt đến mức ngả đầu ngủ ngay, hôm sau trời chưa sáng đã thượng triều, còn một lần khác thì thậm chí không qua đêm, chỉ ăn một bữa cơm trưa cùng Tùy Tùy, rồi lại đến phủ trưởng công chúa dự tiệc.

Đêm trừ tịch hẳn đề ra một câu lễ Thượng Nguyên dẫn nàng đi ngắm hoa đăng, Tùy Tùy không để trong lòng, sau đó cũng không thấy hẳn nhắc tới, tới ngày lễ Thượng Nguyên cũng không thấy hẳn xuất hiện, Tùy Tùy liền xem như hẳn bận quá quên việc này, cũng không đặt trong lòng.

Nàng ăn xong bữa tối, phóng thích cho Xuân Điều và tỳ nữ nhất đẳng Tiểu Đồng ra ngoài ngắm hoa đăng.

Còn mình tắm gội rửa mặt, thay tắm y, khoác áo choàng bông, ngồi xếp bằng trên giường, đang chuẩn bị đánh một ván cờ phổ rồi lên giường ngủ, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng xe ngựa.

Nàng vội vàng mang tất và giày xuống giường ra ngoài nghênh đón.

Không đợi nàng vén màn, Hoàn Huyền đã mang theo hơi tuyết lạnh giá vào: "Sao trong viện không có một hạ nhân nào vậy?"

Tùy Tuy nói: "Ta cho bọn họ ra ngoài chợ hoa đăng ngắm nghĩa, có gì ăn ngon hoặc chơi vui thì mua một chút đem về."

"

Hoàn Huyền biết nàng lại đang lạm dụng lòng tốt, tuy cảm thấy quan tâm hạ nhân như vậy là không cần thiết, nhưng nghĩ lại một chút, đây cũng là do tính cách nàng lương thiện — — hẳn từng gặp qua vài kẻ xuất thân thấp kém bỗng chốc phát tài, đối xử với nô bộc còn khắc nghiệt hơn cao môn quyền quý.

Hắn liếc mắt đánh giá nàng một chút, phát hiện tóc nàng hơi ướt, mặc dưới lớp áo bông là tấm y, nhưng mà nói: "Đã nói phải ra ngoài, sao ngươi còn chưa chuẩn bị?"

Tùy Tuy không nói nên lời, nàng cũng không thể nói mình vốn dĩ không trông mong hắn thực hiện lời hứa.

Hoàn Huyền rất thông minh, lập tức đoán được tâm tư của nàng, nhưng mà lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng Cô sẽ nuốt lời?"

Tùy Tuy biết lúc này chỉ có thể vuốt lông theo hắn: "Dân nữ thay y phục ngay."

"

Hoàn Huyền nói rồi ném đồ vật trong tay cho nàng: "Thay đi."

"

Tùy Tuy đón được mới thấy, vậy mà lại là bộ xiêm y thân vệ mới tinh, mở ra ướm thử liền biết là kích cỡ của nàng, thậm chí cả lụa trắng ấn ngực đều đã chuẩn bị tốt.

Hội đèn lồng Thượng Nguyên đông đúc tấp nập, mặc nam trang thật sự tiện hơn nữ trang, Tùy Tuy cảm tạ, ôm xiêm y vòng ra sau bình phong thay đồ.

Hoàn Huyền ôm cánh tay nói: "Động tác nhanh một chút, đến muộn sẽ không còn gì để ngắm nữa."

"

Tùy Tùy không khỏi giương môi cười: "Được, dân nữ đã biết."

"

Hoàn Huyền luôn cảm thấy ngữ khí của nàng tuy kính cẩn nghe lời, nhưng ẩn chứa ý tứ chế nhạo, nhất thời có chút thẹn quá hóa giận, lá gan nữ thợ săn này là càng ngày càng lớn rồi, thế mà dám giấu cợt hắt, xem ra gần đây quá dung túng nàng, tổn hại uy phong bản thân rồi.

Đang khó chịu, dư quang khóe mắt chợt thoáng nhìn qua ánh đèn trong bình phong chiếu thân ảnh nữ tử trên màn lụa.

Giữa khe hở của cành hoa mờ mờ hiện ra đường cong thon dài duyên dáng của nàng.

Cổ họng Hoàn Huyền kéo căng, cầm ly trà táo lạnh còn dư một nửa của nàng đặt trên bàn uống một hơi cạn sạch, miễn cưỡng áp chế tà hỏa trong lòng.

Tối nay đã đáp ứng phải đưa nàng đi ngắm đèn.

Hội đèn lồng Thượng Nguyên ở Trường An trước kia năm nào hẳn cũng xem, cũng không cảm thấy có gì hiếm lạ, nhưng nàng đến từ nơi thâm sơn cùng cốc, khó có được cơ hội mở mang tầm mắt một lần, chắc hẳn là chờ mong như mong ánh trăng mong vì sao* nhỉ.

(Ji: *Diễn tả sự mong đợi nồng nhiệt của ai đó vào điều gì đó.

)

Đúng lúc này, bỗng nhiên bình phong truyền đến thanh âm nữ tử hơi khàn khàn: "Điện hạ, có thể giúp một tay không?"

Hoàn Huyền vừa nghe liền nhú chặt mày, đây không phải cây sủng mà kiêu thì là gì, có điều tuy nghĩ như vậy, hấn lại lập tức đứng lên hướng về phía nàng, còn sốt ruột nói: "Chuyện gì?"

Vừa vòng qua bình phong, Tù Tù đúng lúc xoay người, một đầu sợi dây lụa che khuất ngực, đầu còn lại vẫn ở bên ngoài.

Lông mày Hoàn Huyền còn nhú chặt, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng.

Tù Tù không phải cây sủng mà kiêu, mà là thật sự cần hấn giúp đỡ, nàng thử quần hai lần, nhưng lụa quá trơn, làn da nàng cũng trơn nhẵn, nên cứ không thể quần chặt, trước kia khi còn nhỏ nàng giả trang nam tử ở quân doanh, không quần cũng không nhìn ra, vì thế hoàn toàn không có kinh nghiệm.

"Dân nữ quần không chặt.

" Tù Tù bất đắc dĩ nói.

Nàng lớn lên trong binh doanh, không dễ thẹn thùng giống nữ tử khuê các, bọn họ lại có quan hệ như vậy, giữa hai người không có gì giấu diếm, lỡ thể trước mặt hấn không có gì không thoải mái.

Nhưng nàng tự tại, Hoàn Huyền lại không thể, hấn cảm giác máu nóng toàn thân đều xông lên đỉnh đầu.

Toàn bộ sự chú ý của Tù Tù đều đặt trên thứ dây dợ quần ngực vô dụng kia: "Điện hạ có thể đề đầu này xuống được không?" Nàng chỉ vào ngực.

Hoàn Huyền tiếp nhận dây lụa từ trong tay nàng, nhưng không giúp nàng, ngược lại ném sang bên cạnh.

Tùy Tuy còn chưa kịp phản ứng thì hai chân đã rời khỏi mặt đất.

"Đi muộn sẽ không có gì xem nữa.

" Tùy Tuy dờ khóc dờ cười, trả câu vừa rồi hẳn nói với nàng.

"Cô sẽ nhanh một chút.

" Giọng Hoàn Huyền khàn khàn.

Toàn bộ viện chỉ còn hai người bọn họ, đến lúc nảy lòng tham đương nhiên cũng không ai chuẩn bị canh tránh thai.

Hoàn Huyền chỉ có thể không làm đến bước cuối cùng.

Lần trước của bọn họ là nửa tháng trước, hai người đều có chút gấp gáp, Tùy Tuy rất nhanh không chống đỡ nổi, móng tay cắm thật sâu vào lưng hẳn.

Trên lưng Hoàn Huyền đau đớn, thậm chí nữ thợ săn này còn được nước làm tới, được lần đầu liền có lần hai, trái lại không khách khí với hẳn chút nào.

Nhưng kỳ quái chính là lưng hẳn bị cào cũng không hề tức giận, thậm chí còn âm thầm đắc ý.

Một lần còn lâu mới đủ, chỉ có thể sơ sơ cho đỡ thèm, Hoàn Huyền còn nhớ rõ chuyện mình phải đưa thôn nữ này đi ngắm đèn, chưa đủ đã mà buông Tùy Tuy.

Không kịp tắm gội, hai người vào tịnh phòng dùng nước lạnh lau chùi thân thể qua loa, rồi thay xiêm y.

Lần này Hoàn Huyền không tiếp tục làm chuyện xấu gì nữa, ngoan ngoãn giúp nàng quấn dây lụa.

Tùy Tuy mặc y phục thị vệ, quả nhiên rất vừa người, đúng là may theo dáng người của nàng, có thể thấy hẳn vẫn luôn nhớ chuyện

ngắm đèn, sớm đã phân phó người chuẩn bị rồi.

Tùy Tuy bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ với tâm tư tiểu nhân của mình, Tề Vương là người trọng lời hứa, mặc dù thân phận khác xa, hẳn cũng sẽ không lật lọng.

Hướng hồ hẳn xem nàng thành thể thân của Nguyễn Nguyệt Vi, có lẽ cũng mong chờ đêm Thượng Nguyên nắm tay "người trong lòng" đi chơi, bù đắp thiếu sót.

Hai người sửa sang xong xiêm y, Hoàn Huyền nhìn thoáng qua Tùy Tuy, nàng thay váy lụa thành hắc y thị vệ, kính trang mảnh mẽ, thắt lưng đeo trường đao, dáng người mảnh mai, không tô son phấn lại có chút phong lưu khó phân nam nữ.

Hắn bỗng có chút hối hận bảo nàng giả trang thị vệ, sớm biết nàng mặc nam trang vẫn gây chú ý như vậy, ngược lại không bằng mặc nữ trang rồi đội mũ sa rèm, tưởng tượng đến hội đèn lồng Thượng Nguyên người đông tấp nập, có bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào nàng, hẳn liền không cao hứng nổi.

Tùy Tuy buộc xong đai lưng, vừa nhắc mắt liền thấy Hoàn Huyền lại làm ra bộ dạng khó chịu mất kiên nhẫn, không biết nơi nào của bản thân khiến hắn ghét bỏ.

Sau một hồi suy nghĩ liền bưng tỉnh đại ngộ, nàng thay nam trang, gior tay nhắc chân có khí chất nam tử, không còn giống Nguyễn Nguyệt Vi rồi.

Hơn nữa làm thể thân như nàng cũng không tính xứng với danh.

Trong thành tối nay nơi nơi đều là người, ngồi xe ngựa nhất định khó di chuyển, hai người liền cưỡi ngựa.

Con ngựa lần trước Tùy Tuy thuần phục, được nàng huấn luyện một thời gian, đã hoàn toàn nhận chủ, tối nay vừa vắn cưỡi đi ngắm hoa đăng.

Hai người đi song song, đám người hầu thức thời không tiến lên làm chướng mắt, tụt lại phía sau xa xa.

Hoàn Huyền khinh thường liếc mắt sang hắc mã ngoan ngoãn nghe lời kia, hỏi Tù Tù: "Ngựa của ngươi có tên chưa?"

Nữ thợ săn này ít học, không biết được bao nhiêu danh nhân, chắc hẳn không lấy được tên nào, nếu nàng xin hắc ban tên, hẳn sẽ giúp nàng lấy một cái tên tử tế.

Ai ngờ nàng gật đầu: "Có, gọi là Tiểu Hắc Kiếm.

"

Hoàn Huyền đoán rằng nàng cũng không lấy ra tên hay ho gì, nhưng tên này cũng tạm được một chút.

Tù Tù nói: "Dân nữ không biết chữ, không lấy được tên hay.

"

Nàng nói như vậy, Hoàn Huyền ngược lại không thể nói được gì, giả vờ giả vịt an ủi: "Cũng xem như thích hợp.

"

Tù Tù nhìn vẻ mặt miễn cưỡng khổ sở của hắc, không khỏi khẽ mỉm cười.

Kỳ thật "Tiểu Hắc Kiếm" chỉ là nữ danh của ngựa, đại danh nó là Truy Phong, một đôi với Niếp Ảnh ở Hà Sóc xa xăm, mà nữ danh Niếp Ảnh đúng là Đại Hắc Kiếm.

Nàng ôm cổ hắc mã vô cùng thân thiết, vỗ đầu, còn nhéo lỗ tai, chú ngựa cực kỳ hưởng thụ, mũi phát ra tiếng phì phì.

Hoàn Huyền cau mày: "Trên thân con vật này bản như vậy, tay chạm vào thứ bản thiêu, lát nữa sao cầm thức ăn.

"

Dường như hắc mã nghe hiểu được tiếng người, lập tức đá chân.

Tùy Tuy vượt lông trên cổ trấn an: "Không bắn không bắn, Tiểu Hắc Kiếm không bắn, ngày nào cũng chà sạch sẽ! "

Ngữ khí ôn nhu, tựa như đang dỗ một tiểu hài tử.

Hoàn Huyền lười để ý nữ thợ săn này, quay mặt đi, hai chân kẹp bụng ngựa, ngựa trắng treo tiền dưới thân liền bước nhanh về phía trước, bỏ lại một người một ngựa phiền phức ở phía sau.

Tùy Tuy cười tiến lên đuổi theo, Truy Phong không hổ là con ngựa tốt nhất trong chuồng Tề Vương, không bao lâu đã đuổi tới rồi.

Hoàn Huyền nghe thấy tiếng vó ngựa tới gần, dùng dư quang khóe mắt ngó sang bên cạnh, nhưng trước sau vẫn không thấy nữ thợ săn kia tiến đến đây.

Hắn chỉ đành giả vờ quay đầu nhìn thị vệ phía sau, lấy đuôi mắt liếc Tùy Tuy một cái, chỉ thấy nàng rút lại phía sau, luôn cách hắn một thân ngựa.

Hoàn Huyền hoãn dây cương, tốc độ nàng cũng chậm lại, Hoàn Huyền thúc ngựa, nàng cũng theo kịp sát sao.

Cứ như thế qua mấy dặm đường, ngựa xe cùng người đi chơi trên đường dần dần nhiều hơn, Hoàn Huyền liền có lý chẳng sợ, quay đầu nói: "Theo sát, người nhiều đừng đi lạc.

"

Thì ra Hoàn Huyền đã an bài xong kế hoạch là đi một đường theo hướng bắc trước, đến đường lớn ở Thừa Thiên Môn ngắm đèn lồng lớn cùng múa rồng, xem tạp kỹ, tiếp theo đến Quỳnh Lâm các ở Bình Khang phường thưởng thức ca múa, rồi ăn khuya, sau đó theo

đường Chu Tước thẳng về hướng Nam, lại rẽ hướng Đông, đến hồ Khúc Giang tại vùng ven Đông Nam của Trường An, dạo chợ và thả đèn sông.

Nhưng bởi vì trước khi ra cửa trì hoãn mất nửa canh giờ, không xem được tạt kỹ.

"Ra ngoài muộn," Hoàn Huyền nói, "Không kịp xem múa rồng, chỉ đành sang năm lại dẫn người đi xem.

"

Tùy Tuy không phải rất muốn xem đèn gì cả, cũng từng qua Thượng Nguyên ở Hà Sóc, mấy đèn xoay, đèn rồng, đèn cây đèn na ná như nhau, chỉ là lớn một chút hoặc nhỏ một chút thôi, nàng không mấy quan tâm, gật đầu: "Được.

"

Dừng một chút lại hỏi: "Điện hạ từng xem múa đèn rồng rồi à?"

Hoàn Huyền nói: "Từng xem, hàng năm đều có, chỉ là mỗi năm hình rồng đều được thay đổi một chút.

"

Tùy Tuy liền nói: "Điện hạ từng xem là được rồi, dân nữ sao cũng được.

"

Tùy Tuy chỉ về phía ngọn đèn treo trên góc Vọng Lô cùng đèn cây bên đường: "Mấy ngọn đèn đó thật đẹp.

"

Hoàn Huyền nhìn, cũng chỉ là vài đèn lồng tầm thường thôi.

Hắn nghiêng đầu nhìn nữ tử, khuôn mặt nàng dưới đèn càng lộ ra vẻ trơn nhẵn trong suốt hoàn mỹ, có một tầng ánh sáng như ngọc trai, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh rực rỡ.

Trái tim hắn khẽ động, nhìn đèn lồng gì đó dường như thực sự không quan trọng nữa, cùng sóng vai đi chơi như vậy liền vui vẻ hạnh phúc rồi.

Hắn bất chợt cũng không nóng lòng, hai người rẽ vào đường Chu Tước, hướng về phía Bắc, ngựa xe ngày càng nhiều, đến gần Thừa Thiên Môn cơ hồ chật như nêm cối, rất nhiều xe ngựa, xe bò đều lấp kín đường không thể di chuyển, rất nhiều người bỏ xe xuống dưới đi bộ.

Sau đó cưỡi ngựa cũng không tiện, hai người đành phải xuống ngựa, giao ngựa cho tùy tùng, đi bộ về phía trước — — gặp ngày Lễ Thượng Nguyên này, dù là con cháu quý tộc cũng hết cách, Hoàn Huyền có chút hối hận không đi ngựa đạo, nhưng nếu lấy thân phận thân vương mang nghi trượng đi ngựa đạo, đến nơi nào cũng mở đường cấm, thì không có không khí ngày lễ rồi.

Tới trước Thừa Thiên Môn, không những múa đèn rồng đã kết thúc, ngay cả tạp kỹ cũng diễn hơn phân nửa, nơi nơi đều chi chít đầu người, nếu hai người đều không cao, sợ là chỉ có thể nhìn gáy của người khác.

Tạp kỹ của Trường An cùng Ngụy Bác cũng gần như nhau, chỉ hơn nhau điệu múa, hai người xem xong liền lập tức đến Bình Khang phường.

Quỳnh Lâm các là tửu lầu tốt nhất trong toàn thành Trường An, tất cả món ăn đều đến từ tiến sĩ Quỳnh Lâm Yến bao năm qua, khách tới đây không phú cũng quý, ngày như lễ Thượng Nguyên, không đặt trước ba năm sẽ không có được sương phòng.

Nhưng Hoàn Huyền không trong số đó.

Hai người mang theo tùy tùng vào tửu lầu, người hầu cận đang định nói rõ thân phận, Hoàn Huyền bỗng thoáng thấy đôi bóng hình quen thuộc, trong lòng bất ngờ.

Nhìn kỹ hơn, thật sự là Thái Tử và Thái Tử Phi Nguyễn Nguyệt Vi đang cải trang vi hành.

Hoàn Huyền đoán có lẽ sẽ gặp được người quen ở Quỳnh Lâm các, hẳn cũng không sợ để người khác thấy, nhưng hẳn thế nào cũng không nghĩ tới Thái Tử lại mang Nguyễn Nguyệt Vi cải trang đi chơi.

Đúng lúc này, Nguyễn Nguyệt Vi cũng tựa như có cảm giác ngóng sang bên hẳn.

Hoàn Huyền không kịp suy xét, bất giác tiến lên trước một bước, che phía trước Tùy Tùy.

Chương 31: 31: Đánh Bạc Từ Lâu

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền theo bản năng che trước mặt Tùy Tùy, ngay sau đó phục hồi tinh thần, chỉ cảm thấy khó hiểu, hẳn đang sợ gì chứ?

Hắn không sợ Nguyễn Nguyệt Vi biết, chuyện này hẳn cũng không cố tình che giấu, một nơi như Trường An thành, sớm muộn gì cũng sẽ truyền tới tai Nguyễn Nguyệt Vi.

Hắn cũng không sợ Lộc thị biết, hạ nhân ở Sơn Trì Viện đều biết nàng chỉ là một thể thân, thậm chí hẳn không thêm giấu nàng.

Hắn cũng không phải người dễ kích động, nếu ngày thường bối rối tự loạn trận cước như vậy, nói không chừng hẳn đã chết trong đại mạc và vùng tuyết Tây Bắc rồi.

Nhưng phản ứng trong phút chốc không lừa được người, khoảnh khắc tim đập nhanh, hoảng loạn, thậm chí là sợ hãi.

Hắn rốt cuộc đang sợ hãi điều gì?

Không đợi hẳn nghĩ ra, Thái Tử vốn đang nói chuyện cùng mạc khách cũng quay đầu lại, phát hiện ra nhóm của bọn họ.

Nụ cười khóe miệng của hắn cứng đờ, ngay sau đó khôi phục như lúc ban đầu, mang thể tử đi về phía bọn họ.

Hai người đều mặc nam trang, trưng diện như công tử phú gia.

Thái Tử mặc áo choàng gấm xanh đậm dệt chỉ bạc, còn Nguyễn Nguyệt Vi mặc áo gấm xanh ngọc hoa văn lượn sóng, đội ngọc quan nam tử, thoa lớp phấn mỏng, bả vai nhỏ gọn, vừa nhìn liền biết là nữ tử giả trang.

Anh mắt Nguyễn Nguyệt Vi lướt qua khuôn mặt Hoàn Huyền, ngay sau đó dừng lại phía sau hần, lộ vẻ đang tìm gì đó.

Trái tim Hoàn Huyền khẽ chùng xuống.

Thật ra không chỉ mỗi Nguyễn Nguyệt Vi phát hiện ra Tù Tù, Tù Tù cũng vừa nhìn thấy nàng ta rồi.

Dù ai thấy người có dung mạo tương tự mình, đều sẽ vừa nhìn liền chú ý tới.

Nàng không nhìn thấy mặt của Hoàn Huyền, không biết giờ khắc này hần đang có biểu tình gì.

Nhưng theo như hiểu biết của nàng về Hoàn Huyền, hần ắt hẳn không hy vọng Nguyễn Nguyệt Vi thấy thể thân mà hần đã tìm, tuy rằng tính khí hần xấu, nhưng cực kỳ kiêu ngạo, khinh thường việc dùng loại thủ đoạn này kích thích người trong lòng.

Nàng cũng không muốn khiến cho Thái Tử và Thái Tử Phi chú ý, Thái Tử thì còn thôi, Nguyễn Nguyệt Vi là biểu tỳ muội của nàng, liên hệ huyết mạch khó có thể miêu tả, ngộ nhỡ không cẩn thận khiến nàng ta ngờ vực, chung quy cũng là chuyện phiền toái.

Thừa dịp Hoàn Huyền cùng Thái Tử, Thái Tử Phi chào hỏi lẫn nhau, Tù Tù bất động thanh sắc lùi về sau hai bước, xen lẫn vào người hầu Vương Phủ.

Thái Tử cải trang ra ngoài, tùy tùng không cần hành đại lễ, nhưng lễ tiết cơ bản vẫn phải có, bọn thị vệ cúi đầu, vừa vắn để nàng có cơ hội trót lọt.

Cũng may ngay từ đầu Thái Tử đang nói chuyện cùng mạc khách, lúc chú ý tới bọn họ thì Tù Tù đã cúi đầu.

Thái Tử vẫn chưa phát hiện ra khác thường, nói chuyện thăm hỏi Hoàn Huyền, liền nói: "Nếu để bọn ta bắt được đệ ở đây, đêm nay

không thể thả đệ đi rồi, nhất định phải cùng huynh uống ba trăm ly đấy."

Hoàn Huyền quay đầu, nhìn sang Tù Tù, chỉ thấy nàng không biết khi nào đã thối lui vào trong đám thị vệ, cúi đầu xuống.

Nàng thức thối lại nhay bén như vậy, hẳn nên thờ phào nhẹ nhõm, cũng không biết vì sao, hẳn lại bất giác có chút không vui.

Hắn dời tầm mắt, nói với hầu cận: "Nơi này không cần nhiều người hầu hạ như vậy, người và Tống Cửu canh ở đây, người còn lại sang tửu lầu bên cạnh ngồi đi."

Tù Tù đang muốn lẩn vào đám thị vệ rời đi, Nguyễn Nguyệt Vi bỗng nói: "Đợi chút."

Thái Tử kinh ngạc nhìn thê tử, sắc mặt hơi trầm xuống, tuy rằng bọn họ cải trang ra ngoài, nhưng một Thái Tử Phi như nàng lại nói chuyện cùng thị vệ Vương phủ, thật sự mất thể diện.

Nguyễn Nguyệt Vi cũng ý thức được mình thất thố, vội trấn tĩnh, cời nói tự nhiên: "Bọn hạ nhân trung thành tận lực cả một năm, hôm nay lễ Thượng Nguyên, sao công tử không ban một bàn tiệc dưới lầu cho bọn họ, để bọn họ cùng tận hưởng chứ?"

Nói đến hai chữ "Hạ nhân", ánh mắt nàng rơi xuống gương mặt Tù Tù, có chút tựa như chuồn chuồn đập nước.

Nữ tử kia thế mà cũng đang nhìn nàng, thần sắc thản nhiên, đôi mắt màu hổ phách đằm đằm, chỉ có chút tò mò, nhưng sự tò mò kia cũng rất bình đạm, như thấy một sự việc mới lạ chưa từng gặp qua.

Chẳng lẽ nàng ta không biết bản thân chỉ là thứ hàng giả hay sao?

Mặc dù ban đầu không biết, gặp được nàng cũng nên biết rồi chứ, chẳng lẽ nàng ta không cảm giác khuất nhục sao?

Chắc sẽ không đâu, nói không chừng còn dương dương tự đắc, vốn dĩ nàng ta cùng Tề Vương là một trời một vực, nếu không có cơ duyên này, sao có thể leo lên được.

Nghĩ đến đây, Nguyễn Nguyệt Vi lại cảm thấy không nên so đo với loại người này, đây chẳng khác gì tự hạ phẩm giá của mình.

Nàng hơi nâng cằm, không nhìn nữ tử kia nữa.

Thái Tử nghe xong kiến nghị của thê tử, lông mày nhíu chặt hơi thả lỏng, lúc Nguyễn Nguyệt Vi ở Đông Cung cũng như thế, thỉnh thoảng ban thưởng ban ân cho hạ nhân, gả vào Đông Cung không bao lâu, đã có hiền danh ở bên ngoài.

Mà thức ăn của bọn họ bên ngoài, mỗi một món dọn lên đều phải để thị vệ thử độc trước, nhiều người thử độc cũng tốt.

Hắn gật đầu nói: "Vẫn là nàng suy nghĩ chu đáo."

Nguyễn Nguyệt Vi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liếc sang Hoàn Huyền, nhưng bất ngờ bắt gặp ánh mắt hắn.

Hắn hơi nhíu mày, ánh mắt xa lạ xưa nay chưa từng có.

Trái tim Nguyễn Nguyệt Vi nảy lên, thấp thòm nắm chặt tay áo.

Thái Tử cùng Thái Tử Phi ban thiện, nhóm thị vệ Tề Vương phủ tất nhiên phải tiến lên tạ thưởng, Tuy Tuy cũng chỉ có thể đi theo tiến lên hành lễ.

Thái Tử không chú ý còn tốt, ánh mắt lơ đãng lướt qua từ hàng người trước mặt, vừa nhìn một cái liền thấy được Tuy Tuy.

Không còn ai khác, gương mặt này thật sự quá bắt mắt.

Thái Tử chưa bao giờ gặp qua mỹ nhân như vậy, nam nữ khó phân, lại diễm lệ vô song.

Hắn vốn tưởng rằng Nguyễn Nguyệt Vi đã được xem là tuyệt sắc, nhưng đặt cùng một chỗ so sánh, nàng liền ảm đạm thất sắc.

Trong đầu Thái Tử bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, chớp mắt bừng tỉnh đại ngộ — — đây ước chừng chính là ngoại trạch phụ mà Hoàn Huyền nuôi dưỡng, tuyệt đại giai nhân trong miệng Hoàn Minh Khuê.

Cũng khó trách Hoàn Minh Khuê thèm nhỏ dãi nữ tử này, Thái Tử thầm nói.

Hắn ưa thích chính là nữ tử vô cùng xinh đẹp như Nguyễn Nguyệt Vi, mấy thị thiếp ở Đông Cung cũng đều là loại nhỏ nhắn mềm mại, nhưng mỹ nhân diễm lệ tỏa khắp tứ phía như vậy, không gì sánh được, dù ai thấy được đều khó tránh khỏi tâm thần bất định.

Nhưng cũng chỉ thế mà thôi, hắn không phải Hoàn Minh Khuê, mỹ nhân xinh đẹp, đối với hắn cũng chỉ là đồ chơi.

Lúc trước hắn tranh Nguyễn Nguyệt Vi cùng Hoàn Huyền, là bởi vì dung mạo, gia thế, tài hoa của nàng đều đứng đầu quý nữ trong kinh thành, hướng hồ còn là người trong lòng mà Hoàn Huyền nằm mơ cũng muốn.

Thái Tử nhàn nhạt liếc Nguyễn Nguyệt Vi, tiểu tâm tư này của nàng, tất nhiên không trốn được mắt hắn.

Hắn bất động thanh sắc cười nói với Hoàn Huyền: "Tam lang, chúng ta lên lầu."

Hoàn Huyền vái chào: "Thịnh tình của huynh cùng tấu tử, ngu đệ từ chối thì bất kính rồi."

Hắn theo Thái Tử lên lầu, đi được một nửa, như lơ đãng nhìn thoáng qua phía Tù Tù, thấy thần sắc nàng bình thường, đang dùng đôi mắt màu hổ phách đánh giá Hồ cơ nhảy múa nhẹ nhàng trên đài cao.

Gương mặt Hoàn Huyền trầm xuống, xoay đầu, bước nhanh lên lầu.

Quỳnh Lâm các là lầu các hai tầng bằng gỗ tinh xảo, tầng trên trống rỗng, bao quanh là lan can đỏ thắm, tấm bình phong gỗ khắc hoa chia các sương phòng, làm thành các màn ngăn.

Từ phòng trên lầu có thể quan sát ca hát nhảy múa trên đài cao ở lầu dưới.

Thái Tử và Tề Vương lần lượt vào chỗ, Nguyễn Nguyệt Vi có chút chần chừ, Thái Tử nói với nàng: "Tam đệ không phải người ngoài, ở ngoài cung cũng không cần chú ý nhiều như vậy, không cần chia bàn."

Nguyễn Nguyệt Vi hạ mi rũ mắt nói "Vâng", trong mắt thoáng qua tia vui mừng, nheo mắt nhìn trộm Hoàn Huyền, lại thấy vẻ mặt hắn không tập trung nhìn ra ngoài lan can.

Chỉ chốc lát sau, rượu được mang lên.

Thái Tử tự mình cầm bình rượu thay đệ đệ rót một ly cười nói: "Tam đệ hôm nay thật có hứng thú."

Ta nhớ rõ trước kia đệ không thích xem náo nhiệt, cứ nghiêm mặt từ đầu tới cuối."

Hoàn Huyền gật đầu: "Lúc còn nhỏ hàng năm đều xem nên không mấy coi trọng, đến biên quan ba năm, ngược lại có chút tưởng niệm náo nhiệt của kinh thành."

Thái Tử nói: "Lúc ta có một mình cũng không thích náo nhiệt, hiện giờ lại thích náo nhiệt, cũng không biết vì sao."

Nói quay đầu nhìn về phía thê tử, trong ánh mắt tràn ngập nhu tình mật ý.

Nguyễn Nguyệt Vi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Lang quân chớ giễu cợt người ta..."

Thái Tử nói: "Sao lại là giễu cợt, rõ ràng là những lời xuất phát từ đáy lòng."

Dứt lời lại nhìn về phía Hoàn Huyền: "Lần trước phụ thân còn nhắc với ta chuyện nạp Vương phi cho đệ, bảo ta giúp đệ lưu ý, còn hỏi A Nguyễn trong nhà có tỷ muội thích hợp hay không."

Tam thúc phụ của A Nguyễn có một nữ nhi, tuổi cũng tương đương đệ, phẩm mạo không cần phải nói."

Trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi vừa chua vừa đắng, nhưng hiển nhiên nàng không thể nói tỷ muội nhà mình không tốt, liền nói: "Phẩm mạo tài hoa của Lục nương đều hơn ta nhiều, lại là người xuất trần tuyệt tục, trưởng bối trong nhà chỉ sợ phụ tế không xứng với nàng, vì thế cho đến bây giờ vẫn chưa đề thân, trái lại là trời đất tạo đôi với tam đệ."

Hoàn Huyền nói: "Lần trước đến Ôn Tuyên cung, phụ thân đã đề cập đến việc này."

Nguyễn Nguyệt Vi khẩn trương: "Tam đệ nghĩ thế nào?"

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Ta tạm thời không có ý thú thê, không nên chậm trễ lệnh muội."

Nguyễn Nguyệt Vi giật mình, trong mấy đường tỷ muội, Lục nương giống nàng nhất, không phải là mặt mũi, mà là thần thái khí chất.

Hắn từ chối quyết tuyệt như vậy, nàng vừa thầm vui vẻ vì mình chưa bị thay thế, lại vừa như thể bản thân mình bị cự tuyệt.

Nàng nhìn trộm thần sắc của Hoàn Huyền, lại thấy tay hắn cầm chén rượu, hướng xuống lan can, trông như đang thưởng thức múa

hát, nàng nhìn theo ánh mắt hắn, nhưng lại nhìn thấy một bàn thức ăn lớn bên đài cao — — chính xác là nơi bọn thị vệ Tề Vương phủ ngồi.

Hắn đang nhìn ai không cần nói cũng biết.

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi thoáng chốc trắng bệch.

Thái Tử dùng dư quang khoe mắt liếc sang thê tử, quan sát tất cả nét mặt của nàng, khoe miệng nhếch lên một cái.

Hắn uống một hơi cạn sạch chỗ rượu còn lại trong ly, nói với Hoàn Huyền: "Ta đi thay y phục, tam đệ cứ thoải mái ngồi."

Lại nói với Nguyễn Nguyệt Vi: "A Nguyễn tiếp tam đệ thật tốt, một lát ta tới."

Đây thật sự là chuyện vui ngoài ý muốn, Nguyễn Nguyệt Vi tuyệt đối không nghĩ tới bọn họ sẽ có cơ hội ở riêng cùng nhau, trước kia ngày ngày đối diện nhau không cảm thấy hiếm lạ, hiện nay tâm tâm niệm niệm, lại luôn không có cơ hội gặp gỡ.

Tiếng bước chân của Thái Tử trên cầu thang đi xa, dần dần không còn nghe thấy.

Nguyễn Nguyệt Vi cúi đầu do dự một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, ngẩng đầu nói: "Tên thị vệ vừa rồi..."

Hoàn Huyền thu hồi ánh mắt từ phía ngoài lan can, ngạc nhiên nhìn về phía Nguyễn Nguyệt Vi: "Tẩu tử có ý gì?"

Mặt Nguyễn Nguyệt Vi đỏ lên, cắn môi nói: "Ta biết ta không có tư cách nói lời này, ta cũng không tư cách quản chuyện của đệ, ta chỉ là...!Ta chỉ là..."

Mắt nàng nhanh chóng ngập nước: "Đệ ở cùng một nữ tử như vậy, dù cho toàn Trường An vì vậy mà chế nhạo, ta đều có thể không

để ý, ta chỉ là không đành lòng thấy đệ trẫm luân vào nước bẩn đến bước này, đệ cũng biết ta áy náy và khó chịu nhiều đến nhường nào..."

"Việc này không liên quan đến tẩu, không cần áy náy," Hoàn Huyền đánh gãy lời nàng: "Tửu lượng tẩu tử kém, vẫn nên uống ít rượu thì tốt hơn."

Hắn đứng lên nói: "Trong phòng có chút ngọt ngào, ngu đệ ra ngoài một chút, thứ lỗi."

Dứt lời liền ra khỏi phòng, dựa vào lan can ngắm về phía lầu dưới.

Nguyễn Nguyệt Vi nhìn bóng dáng của hắn đầy sự khó tin, trở mắt hồi lâu, cuối cùng hai hàng nước mắt trong suốt trượt xuống gương mặt.

Nàng biết mình thất lễ, cũng biết như vậy không khác gì chơi với lửa, nhưng nàng không khống chế được bản thân.

Lúc nhìn thấy ngoại trạch phụ mỹ lệ kia, trong lòng nàng như là bị ong độc châm vào một chút.

Điều khiến trái tim nàng như bị dao cắt nhất chính là, hai người vai kề vai đi vào tửu lầu.

Dù là nàng - đương triều Thái Tử Phi, cải trang ra ngoài cùng phu quân đều phải lùi phía sau hắn một bước, một ngoại trạch phụ ti tiện dựa vào đâu mà sòng vai cùng Hoàn Huyền? Chỉ vì gương mặt có vài phần tương tự nàng thôi sao?

Tất nhiên là vì gương mặt này, nếu nữ tử này ăn mặc như hạ nhân, nhất định không phải nữ nhi của gia đình tốt, xuất thân ti tiện như vậy, đừng nói tài hoa kiến thức, nói không chừng ngay cả chữ cũng không biết, chỉ vì có một khuôn mặt tương tự nàng, liền có thể kề vai sánh bước đi chơi cùng Hoàn Huyền.

Mà hết thảy điều này vốn dĩ là của nàng, nếu lúc trước...!Hiện giờ người kề vai cùng Hoàn Huyền nên là nàng.

Hối hận, tiếc nuối, đau thương, như thủy triều đột ngột ùn ùn kéo đến.

.....

Bên cạnh đài cao lâu dưới, Tùy Tùy cùng bọn thị vệ ngồi quanh bàn ăn thịnh soạn, ngoại trừ bọn họ ở ngoài còn có mấy hầu cận của Thái Tử.

Cung nhân thị tỳ của Đông Cung ngồi đối diện bên kia đài cao.

Gương mặt này của Tùy Tùy vừa xuất hiện, hiển nhiên đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Tỳ nữ Sơ Trúc và Ánh Lan của Nguyễn Nguyệt Vi ngồi cách nàng không xa, liên tục quay đầu nhìn nàng, sau đó thì thầm to nhỏ.

Hết thảy điều này Tùy Tùy đều xem như không thấy, rượu và thức ăn được mang lên, nàng liền uống rượu dùng bữa như các thị vệ khác, trên mặt không có nửa phần mất tự nhiên.

Hầu cận của Hoàn Huyền đều thường xuyên gặp nàng, vì nàng là nữ nhân của Tề Vương, lại là một đại mỹ nhân, ban đầu nhóm thị vệ khó tránh khỏi có chút câu nệ, nhưng uống vài chén rượu xuống bụng, bọn họ phát hiện tính cách Lộc cô nương rất tốt, lại biết nói chuyện phiếm, ngay cả ăn uống gần như không phân cao thấp với bọn họ, chỉ chốc lát sau liền thân thuộc.

Sơ Trúc và Ánh Lan thường ngó sang phía bên Tùy Tùy, thái độ khinh bỉ sắp vọt tới trời cao rồi.

"Không biết nữ tử thấp kém tới từ nơi nào," Sơ Trúc bĩu môi, hạ giọng nói, "Nhìn dáng vẻ nàng ta trêu ghẹo nam tử kia, nói không chừng là...!Thứ đó đấy..."

Anh Lan lại phụ họa: "Trước đây có cô nương thanh tú, vị kia thế mà lại dính vào loại hàng này."

Sơ Trúc nói: "Nam tử trên đời đều như thế, loại nữ tử này da mặt dày, chuyện gì cũng làm ra được, nào so được với khuê tú và nữ nhi của gia đình đàng hoàng chứ."

Còn tưởng rằng vị kia không giống thế, ai mà biết..."

Ánh Lan nói: "Mấy lời này muội đừng nói trước mặt cô nương, người chán ghét nhất là chuyện bản thiêu này, đừng làm bản lỗi tai người."

"Muội biết rồi," Sơ Trúc nói, "Muội chỉ là bất bình cho cô nương."

Hai người đều thở dài.

Ánh Lan nói: "Vết nứt trên chân muội thế nào rồi? Đêm nay đi đường nhiều như vậy có ổn không?"

Sơ Trúc nói: "Sao không đau chứ, đi đường như bị dao cắt, nhưng còn cách nào được, mỗi lần cô nương đến tiền viện đưa canh đều phải ở trong thư phòng hơn một canh giờ, muội chỉ có thể đứng chờ trong đình, tuyết rơi còn tốt, tuyết tan mới là lạnh, trong giày toàn là nước, da thịt sắp ngâm nát luôn rồi..."

"Lần sau nói với cô nương, cho người xem thử vết thương."

"Không được, cô nương không thể nhìn thứ này, rất kinh tởm."

Nói một chút, hai người lại tựa hồ không bất bình cho Thái Tử Phi như thế nữa.

Rượu quá ba tuần, có người đề nghị chơi bác hí*, mọi người đều hưởng ứng, gọi điểm hỏa lấy bàn cờ song lục và dụng cụ chơi xúc xắc bác hí, bắt đầu đánh cược.

(Ji: *Bác Hí - 博戏 - một trò chơi cổ đại, có hai người chơi lần lượt tung thẻ gỗ và di chuyển quân cờ trắng đen theo bàn cờ có 12 đầu, mỗi người có 6 quân, người nào tới điểm kết thúc sẽ được dựng quân lên cao gọi là cờ Kiêu và được quyền hạ xuống để tấn công đối thủ hoặc đưa quân của mình lên để tăng điểm #Baidu)

Tùy Tuy không tham dự, chỉ ngồi một bên, vừa uống rượu dùng bữa, vừa cực kỳ hào hứng xem đánh cờ.

Thị vệ Mã Trung Thuận của Hoàn Huyền uống rượu có chút say, quay sang nói với nàng: "Lộc huynh không tới thử vận may à?"

Tùy Tuy cười nói: "Nếu ta vào trận, các người đều không cần chơi nữa."

Mã Trung Thuận nói: "Lộc huynh cũng biết cái này sao?"

Tùy Tuy nói: "Ngây người ở binh doanh nửa năm, nhìn cũng biết rồi." Quân đội Đại Ung không cấm bác hí, chỉ là không thể bài bạc, quân Hà Sóc và Thần Dực Quân đều như thế, cho nên binh doanh đều lấy thịt khô và thiêu đao tử làm tiền đặt cược.

Tùy Tuy còn chưa học vỡ lòng đã chơi xúc xắc và song lục, lên sáu tuổi đã có thể thắng một đồng thịt khô về cho phụ thân nàng.

Bọn thị vệ ồn ào muốn nàng đánh cược.

Tùy Tuy bất đắc dĩ nói với Mã Trung Thuận: "Ta đánh cược cùng Mã huynh đi, thua hết đừng khóc với ta đấy."

Mã Trung Thuận nói: "Không khóc không khóc, bại bởi Lộc huynh là phúc của Mã mỗ."

Tùy Tuy cười tiếp nhận năm thẻ gỗ, cẩn thận quan sát từng cái một, ước lượng trong lòng bàn tay một chút, mọi người chờ đến mức hơi mất kiên nhẫn, lại thấy nàng bỗng nhiên ném lên không trung.

Cái thứ nhất là cái quý thái, ném tiếp, lại là quý thái, bao nhiêu lần ném cũng đều là quý thái, một đường đi thẳng đến đích, Mã Trung Thuận ngay cả thẻ gỗ còn chưa chạm đến, liền thua rồi.

Mọi người tức khắc trợn mắt há mồm, nhao nhao vây quanh khen bản lĩnh của nàng thật giỏi, thỉnh nàng chỉ giáo.

Tùy Tuy cười nói: "Cái này không thể dạy các người, lúc thiếu tiền ta còn phải dựa vào bản lĩnh này để kiếm tiền đấy."

Nói rồi cầm bạc thắng được nhét vào tay áo, ngồi lại chỗ cũ không chơi nữa.

Ánh mắt của bọn thị vệ nhìn nàng lập tức thay đổi, bọn thị vệ Đông Cung không biết căn nguyên của nàng, ngay cả nàng là nam hay nữ đều không rõ, nhưng với kỹ năng đánh bạc thần kỳ này, dù nam hay nữ đều đủ để khiến người khác cung kính nể phục.

Thị vệ Vương phủ còn thôi, thị vệ Đông Cung cũng bưng chén rượu tới tìm nàng bắt chuyện.

Với ai Tùy Tuy đều nói vài câu, một lát sau liền có vài thị vệ Đông Cung xưng huynh gọi đệ với nàng.

Mấy thị vệ này đều là người được lựa chọn kỹ càng, mặc dù uống nhiều rượu, điều không nên nói cũng sẽ không nói nửa câu.

Nhưng càng nói nhiều, suy cho cùng vẫn có thể như được ra một hai câu hữu dụng, như việc từ tình hình mấy người bọn họ nghỉ phép và làm nhiệm vụ gần đây, so sánh với tình hình mà nàng nắm được, liền có thể suy ra chuyện Thái Tử có âm thầm điều động người làm chuyện mờ ám hay không.

Nàng tựa như kẻ đãi vàng lão luyện, có thể dễ dàng đào ra vàng từ trong đồng cát.

Hoàn Huyền dựa vào lan can nhìn nữ thợ săn kia, một khắc hẳn ra ngoài này, đã có ba thị vệ Đông Cung đến gần nàng, mà nàng thì ai đến cũng không cự tuyệt, nói chuyện với bọn họ khí thế ngất trời, như cá gặp nước.

Nhưng đây lại oan uổng cho Tuy Tuy, kỳ thật thái độ nàng không thể gọi là nhiệt tình, ngay cả nụ cười cũng nhạt nhẽo, hầu hết thời gian đều chỉ là lẳng lặng nghe, ngẫu nhiên nói một hai câu.

Nàng mặc y phục thị vệ, lại là dáng vẻ nam nữ khó phân, giọng nói vốn thiên trầm, sau khi cố tình hạ thấp càng không phân rõ nam nữ, thị vệ Đông Cung không rõ căn nguyên, xem nàng thành thị vệ Vương phủ cũng không quái lạ.

Hoàn Huyền hiểu rõ đạo lý này, nhưng khuôn mặt vẫn càng ngày càng đen.

Hắn đã quyết định, đợi Thái Tử trở về sẽ lập tức cáo từ, cũng không cần đến Khúc Giang thả hoa đăng nữa, hắn chỉ muốn kéo thôn nữ kia về nhà đi giáo huấn một trận.

Đúng lúc này, lại thấy một thân ảnh quen thuộc mặc áo gấm màu xanh ngọc đang dẫn hầu cận vào tửu lầu, nhìn khắp nơi xung quanh một cái, lập tức hướng về phía bọn thị vệ.

Sắc mặt Hoàn Huyền âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Sao nơi nào cũng có tên đăng đồ tử này thế..

Chương 32: 32: U U Lộc Minh

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mà Dự Chương Vương Hoàn Minh Khuê tới Quỳnh Lâm các hoàn toàn là vì nhàn rỗi nhàm chán không chỗ để đi.

Nơi mà người thường có thể đi dạo nhiều vô số, nhưng kẻ hàng đêm sinh ca như hấn, ngày thường chỗ nào nên chơi đều chơi đủ rồi, đêm Thượng Nguyên chẳng qua là nhiều đèn hơn một chút, đi dạo vẫn là nơi thường đi.

Rượu và thức ăn của Quỳnh Lâm các là thứ mới lạ tinh xảo nhất trong toàn bộ tửu lầu ở Trường An, hấn đi dạo mệt mỏi muốn ngồi xuống ăn chút đồ ăn khuya, nghĩ đến đầu tiên chính là nơi này.

Hoàn Minh Khuê vào Quỳnh Lâm các, ánh mắt hướng lên ca cơ vũ kỹ trên đài cao trước, chỉ trong phút chốc liền biết không có gì để khen, đa số đều là gương mặt quen thuộc, hai người mới tới tư sắc cũng thường thường.

Tiếp đó hấn nhận ra thị vệ của Đông Cung và Tề Vương phủ, kinh ngạc xoa cằm, hai người này chỉ kém chút nữa là rút đao chém nhau, đêm Thượng Nguyên lại cùng nhau đến tửu lầu, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Ngay sau đó hấn liền phát hiện Tùy Tùy mặc y phục thị vệ trong đám người, xa xa chỉ trông thấy một bóng dáng mơ hồ, hai mắt liền sáng lên.

Tùy Tùy mặc nam trang khó phân nam nữ, có thể lừa được đại đa số nam tử lỗ mãng, nhưng thân hình vóc dáng của nam tử và nữ tử

thành niên suy cho cùng vẫn bất đồng, Dự Chương Vương là ai chứ, đánh giá sơ qua liền nhìn ra nàng là nữ tử.

Trong nháy mắt, hắn đã tìm ra mấu chốt của vấn đề, "Chặc" một tiếng, liếc mắt hướng lên lầu trên một cái.

Hoàn Tử Hành này cũng thật là, lễ Thượng Nguyên mang theo mỹ nhân ra ngoài, bản thân thì ngồi trên lầu hưởng lạc, còn mỹ nhân thì ghè lạnh dưới lầu.

Dự Chương Vương thích nhất là thương hoa tiếc ngọc, vừa thấy mỹ nhân chịu vắng vẻ, liền nhịn không được muốn đến sưởi ấm một chút.

Hắn không nói hai lời liền đi về phía bọn thị vệ.

Hoàn Huyền đang nhìn từ trên lầu, hắn muốn lao xuống kéo nữ thợ săn kia đi ngay, nhưng lại chẳng làm gì cả, như thể muốn chứng minh thứ gì đó.

Hắn chỉ là nhìn chăm chăm vào bóng dáng yếu điệu kia trong phút chốc, bất tri bất giác sống lưng căng cứng.

Hoàn Minh Khuê tựa hồ nhận ra được ánh mắt của hắn, bước chân dừng một chút, ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, thậm chí còn cong cong khóe miệng với hắn.

Hoàn Huyền không cười nổi, nếu trong tay có cung tiễn, hắn ước chừng đã bắn chết tên đang đồ tể này bằng một mũi tên rồi.

Đáng tiếc Tề Vương không mang theo cung tiễn, Hoàn Minh Khuê vẫn bình bình an an đi vào giữa bọn thị vệ.

Khoảnh khắc thấy rõ khuôn mặt Tùy Tùy, hắn hơi ngẩn người, bước chân ngừng một chút, ngay sau đó khôi phục bộ dáng cột nhà ngày thường, không nhìn nơi khác mà ngồi xuống đối diện Tùy Tùy.

Hắn thường xuyên la cà ở Đông Cung và Tề Vương phủ, thị vệ hai bên không ai không biết, đều cười hành lễ với hắn.

Hoàn Minh Khuê hoàn toàn không ra vẻ quận vương, cười chào hỏi cùng bọn họ.

Hắn thường xuyên trà trộn vào phố phường, gần như thị vệ nơi này đều từng uống rượu đánh bạc với hắn, thị vệ Thống lĩnh của Hoàn Huyền - Quan Lục Lang là người quen biết với hắn nhất, cười nói: "Dự công tử, lang quân đang uống rượu trên lầu, lão nhân gia người không đi tiếp khách, sao lại lăn lộn cùng mấy kẻ hạ nhân bọn ta chứ?"

Một thị vệ Đông Cung liếc sang Tù Tù một cái đầy ý vị thâm trường, chế nhạo: "Chẳng lẽ Quan Lục huynh không biết? Phạm vi mười dặm chỉ cần có mỹ nhân, ánh mắt của Dự công tử chúng ta còn chuẩn hơn mũi tên Tiêu Linh đấy."

Mọi người đều hiểu ý mà cười.

Tù Tù đang uống rượu, đột nhiên nghe thấy tên của mình, suýt nữa bị sặc.

Dự Chương Vương không tức giận chút nào, hơi nghiêng đầu, dùng đôi mắt hồ ly nhìn Tù Tù một cách tỉ mỉ: "Ồ, vị tiểu huynh đệ này trông lạ mặt, mới tới sao?"

Quan Lục Lang vội vàng giới thiệu với Tù Tù: "Vị này chính là Dự công tử, đường huynh của lang quân bọn ta."

Rồi hướng sang Hoàn Minh Khuê chấp tay hành lễ: "Người mới da mặt mỏng, còn thỉnh Dự công tử giơ cao đánh khẽ."

Dự Chương Vương liếc xéo hắn: "Sợ gì chứ, chẳng lẽ bản công tử sẽ ăn người sao?"

Hắn nhìn về phía Tù Tù: "Tiểu huynh đệ tên gọi là gì?"

Tùy Tuy biết hăn sớm đã nhận ra mình, chỉ là hiểu rõ mà giả bộ hồ đồ.

Lần trước ở quán trà bên đường nàng có thể không để ý, nhưng trước mặt nhiều thị vệ như vậy nàng cũng không thể bỏ qua thể diện của đường huynh Tề Vương.

Tùy Tuy nói: "Hồi bẩm Dự công tử, tiểu nhân họ Lộc."

Hoàn Minh Khuê lại hỏi: "Chữ Lộc nào?"

Tùy Tuy nói: "Lộc trong hươu nai."

Hoàn Minh Khuê cười: "Tiểu huynh đệ xinh đẹp, họ cũng thật đẹp.

U u lộc minh, thực dã chi bình.

Ngã hữu gia thấn, cổ sắt xuy sanh*."

(Ji: *Một đoạn trong bài thơ cổ Lộc Minh - tiếng gọi của nai - xuất hiện trong triều đại Tây Chu

Hươu nai cất tiếng hòa điệu, ăn cỏ bình ngoài đồng

Ta có khách quý, nổi trống thổi kèn)

Hoàn Minh Khuê lại hỏi: "Nghe tiểu huynh đệ nói chuyện, giống khẩu âm vùng Lũng nơi biên quan?"

Tùy Tuy gật đầu.

Đôi mắt hồ ly của Hoàn Minh Khuê nheo lại: "Nhưng ta nhìn tướng mạo của tiểu huynh đệ, lại thấy giống người Yến Triệu hơn."

Trái tim Tùy Tuy nảy lên, trước khi phụ thân nàng nhậm chức Tiết độ sứ Tam trấn, từng đảm đương Tiết độ sứ U Châu mấy năm, khi còn bé đúng là nàng từng sống mấy năm ở Yến Triệu.

Chẳng lẽ hẳn biết gì đó?

Đang suy nghĩ, liền nghe tên ăn chơi trác táng này ung dung nói: "Yến Triệu nhiều giai nhân, dung mạo như ngọc, ta thấy dung nhan tiểu huynh đệ tựa như mỹ ngọc, còn tưởng rằng là giai nhân Yến Triệu đấy."

Tùy Tuy dờ khóc dờ cười, lúc ở Hà Sóc từng nghe qua đại danh của Dự Chương Vương, sau đó đến Tây Bắc bình định, lại nghe không ít sự tích của hắn từ trong miệng Hoàn Diệp, có điều nghe hắn ăn nói viển vông như vậy, miệng lưỡi trơn tru, vẫn có chút kinh ngạc.

Nàng nhin không được cười nhẹ.

Mỹ nhân lạnh như băng sượng cười lên, trong nháy mắt băng tuyết tan chảy, giống như nắng xuân ló dạng.

Hoàn Minh Khuê không khỏi nhìn đến ngẩn ra.

Hoàn Huyền không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, nhìn từ trên lầu xuống, chỉ thấy được sườn mặt hai người.

Chỉ thấy Hoàn Minh Khuê ngồi đối diện nàng, một lát sau mặt nàng đỏ lên, Hoàn Minh Khuê mặt mày hớn hờ nói gì đó, nàng bị hắn chọc cười thật ngọt ngào, tức khắc hai mắt Hoàn Minh Khuê như bị đóng đinh.

Hoàn Huyền không nhìn nổi nữa, xoay người trở lại phòng.

Không bao lâu, Thái Tử trở về từ tịnh thất, thấy sắc mặt đệ đệ âm trầm, không nói không rằng uống rượu giải sầu.

Tiếp tục nhìn sang Thái Tử Phi, tuy cố gắng hết sức giả vờ không có gì, nhưng hốc mắt ửng đỏ, trông giống như đã rơi nước mắt.

Ánh mắt Thái Tử hơi động, ung dung về chỗ ngồi, hướng hai người nói: "Vừa rồi ta thấy Tử Ngọc ở dưới lầu."

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Sao không mời đệ ấy lên lầu?"

Thái Tử cười nói: "Nàng còn không biết tính cách của đệ ấy sao, đang chơi trò gieo xúc xắc cùng bọn thị vệ, đánh bạc vui quên trời quên đất rồi."

Nguyễn Nguyệt Vi cố gắng vui vẻ: "Dự Chương Vương này có chút không tốt rồi, toàn Trường An ai thắng được đệ ấy trò gieo xúc xắc chứ."

Thái Tử nói: "Lần này A Nguyễn đoán sai rồi, vừa rồi ta xem một ván ở dưới lầu, Dự Chương Vương thua một thị vệ nhà Tử Hành hai lần, người có gương mặt hơi lạ đấy."

Gương mặt lạ trong đám thị vệ chỉ có một, chính là ngoại trạch phụ nữ giả nam trang kia.

Nguyễn Nguyệt Vi miễn cưỡng cười: "Này cũng thật lạ."

Thái Tử nói: "Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, đêm Trừ Tịch đệ ấy thắng ta một khối ngọc bội tím, hôm nay cho đệ ấy một giáo huấn, mới biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên."

Sắc mặt Hoàn Huyền càng thêm khó coi, đang định đứng dậy xuống tóm đấng đờ tử kia lên, không đợi hắn đứng dậy, đã nghe thấy tiếng bước chân lên lầu nhẹ nhàng, Hoàn Minh Khuê tự đi lên.

Thái Tử chế nhạo: "Sao chịu lên đây rồi?"

Hoàn Minh Khuê nhếch miệng cười: "Vàng bạc mang trên người đều thua hết, tạm thời hết tiền trả nợ, chỉ đành tới tìm Thái Tử và Tề Vương điện hạ tống tiền."

Thái Tử cười nói: "Thật sự chẳng sợ gì cả."

Vừa phân phó thị nữ lấy bát và ly ra, vừa gọi thêm vài món thịt cùng rượu và bánh ngọt.

Một cái miệng của Hoàn Minh Khuê có thể bằng mười cái, không khí trong bữa tiệc tức khắc náo nhiệt hẳn.

Tửu lượng Nguyễn Nguyệt Vi thật sự rất kém, thường ngày có yến tiệc chỉ uống một hai ly, hôm nay lại uống hết mấy ly, như thể trong ly không phải là Kiếm Nam Thiêu Xuân, mà là nước trắng.

Thái Tử thấy gò má nàng ửng hồng, đôi mắt ngập nước mơ màng, trước đó còn biết giấu đi, lúc này ánh mắt như dính trên mặt Hoàn Huyền.

Hắn biết nàng say rồi, liền nói với Hoàn Huyền và Hoàn Minh Khuê: "Thời điểm không còn sớm, ngày mai Thái Tử Phi còn phải đến dự tiệc phủ Võ An Công, thứ lỗi trước, hai đệ nhất định phải chơi thật thỏa thích đấy."

Hoàn Huyền cũng theo đó đứng dậy muốn rời tiệc, lại bị Hoàn Minh Khuê tóm lấy vạt áo bào, tố cáo: "Sao Tử Hành có thể để ta một mình, Thái Tử điện hạ có gia thất, đệ vội vã trở về làm gì..."

Thái Tử cười vỗ lên bả vai hoàng đệ: "Khó có được lễ Thượng Nguyên, đệ ở cùng Lục đường huynh đi, không cần tiễn bọn ta."

Nói rồi nắm tay Nguyễn Nguyệt Vi xuống lầu.

Nguyễn Nguyệt Vi chỉ cảm thấy choáng đầu hoa mắt, hai chân nhũn ra, mỗi một bước đi, cầu thang dưới chân di chuyển như cơn sóng dâng trào.

Tới lầu dưới, Sơ Trúc và Ánh Lan lập tức đến đỡ lấy nàng lên xe ngựa ngoài cửa.

Thần sắc Thái Tử vẫn luôn ôn hòa, cực kỳ yêu thương Thái Tử Phi, nhưng mà khi buông rèm xe xuống, sắc mặt lập tức lạnh lẽo.

Nguyễn Nguyệt Vi dựa vào đầu vai hắn, hai mắt khép lại.

Thái Tử chau mày, nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

Nguyễn Nguyệt Vi nỉ non một tiếng, ngã vào lớp lông cáo lót trên tọa tháp.

Thái Tử lạnh lùng liếc nàng một cái, rồi lập tức thu hồi ánh mắt.

.....

Phu phụ Thái Tử đi rồi, ánh mắt Hoàn Minh Khuê trong nháy mắt khôi phục lại thanh tỉnh, cầm lấy bầu rượu, sắp sửa rót rượu vào ly của Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền duỗi tay che miệng ly nói: "Không cần."

Hoàn Minh Khuê cười "Khì khì", đặt bầu rượu xuống, nhìn lướt qua lầu dưới, thờ dài nói: "Tử Hành, đệ tính làm sao giải quyết chuyện này?"

Hoàn Huyền nhắc mí mắt, không phản ứng hấn.

Trong đôi mắt hồ ly của Hoàn Minh Khuê hiếm khi không có bất cần đời ngày thường: "Ba năm rồi, đệ vẫn không buông được nàng sao?"

"Nàng" là đang chỉ ai, trong lòng hai người hiểu rõ mà không nói ra.

Hoàn Huyền nói: "Chuyện đã qua, không cần nhắc lại."

Hoàn Minh Khuê cười nhạt: "Đệ không thấy ánh mắt vừa rồi nàng nhìn đệ sao?"

Hoàn Huyền có chút kinh ngạc: "Ánh mắt gì?"

Ban nãy hấn không nhìn Nguyễn Nguyệt Vi, thứ nhất là tị hiềm, thứ hai cũng là vì phân tâm, cứ mãi nhìn xuống dưới lầu.

Hoàn Minh Khuê trầm ngâm nhìn hẳn: "Nếu đệ đã buông được Nguyễn tam nương, nên thú thê sinh tử, làm chức Tề Vương của đệ đi."

Hắn dừng một chút rồi nói: "Nếu còn nhớ mong nàng, thì càng không nên tìm một nữ tử có dung mạo tương tự để an ủi."

Hoàn Huyền nhăn mày.

Hoàn Minh Khuê nhẹ thở dài: "Cũng không phải ngu huynh mơ ước người của đệ."

Ta đã nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng ấy, không thể không khuyên đệ một câu.

Dù là suy nghĩ vì nữ nhân Lộc thị này, đệ cũng nên cắt đứt sớm đi."

Bên khóe môi hẳn treo nụ cười, nhưng lời nói lại lạnh lẽo sắc bén như lưỡi dao: "Ngày nào đó đệ hoàn toàn buông được Nguyễn tam nương, đệ còn yêu nàng như yêu hình bóng trong lòng mình sao? Đến lúc đó nhìn gương mặt kia, đệ có hổ thẹn không? Có chán ghét không? Đến lúc đó đệ tính giải quyết nàng thế nào? Bớt tí chút tiền rồi đuổi đi sao? Hay khóa trong hoang trạch kia của đệ không dòm ngó tới, đến tận cuối đời sao?"

Hoàn Huyền nâng mắt nhìn hẳn chăm chăm, ánh mắt tàn nhẫn: "Đây là chuyện của bản thân ta, không phiền Lục đường huynh nhọc lòng."

Hoàn Minh Khuê thờ dài nói: "Ta không thể khoanh tay đứng nhìn chuyện của đệ."

Hoàn Huyền cầm bầu rượu rót đầy ly của Hoàn Minh Khuê và chính mình, lạnh lùng nói: "Ta biết huynh được trưởng huynh phó thác chăm sóc ta, nhưng giờ đây ta không còn là trẻ con, chuyện của bản thân có thể tự làm chủ."

Hắn ngừng một chút: "Mấy năm nay, không biết tạ ơn thế nào."

Dứt lời hắn bưng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, buông ly xuống, đứng dậy vái chào: "Thứ lỗi, Lục đường huynh." Liền lập tức xoay người rời đi.

Hoàn Minh Khuê nhìn bóng dáng của hắn, lắc đầu cười khổ.

.....

Lúc ra khỏi Quỳnh Lâm các, trên đường vẫn đông đúc ngựa xe, nhộn nhịp sầm uất, người đi đường lũ lượt nối gót kề vai.

Trong tay mọi người cầm các loại đèn lồng, có loại làm từ giấy, lụa, da, đặc sắc hơn một chút là đèn lồng lưu ly di chuyển theo đám đông, ánh sáng trong thành tụ lại như thể biến thành một dòng sông, chậm rãi chảy xuôi nơi phố lớn ngõ nhỏ.

Nhìn từ lưng ngựa cao tám thước, cảnh trí này đẹp tựa như mộng cảnh.

Nhưng Hoàn Huyền lại không có lòng dạ nào thưởng thức.

Hắn vẫn đi sóng vai cùng Tuy Tuy như trước, nhưng không còn thoải mái vui vẻ như lúc tới nữa, từ khi ra khỏi Quỳnh Lâm các, hắn không nói một lời nào với nàng.

Tùy Tuy thoáng nhìn thần sắc của hắn, liền biết không được thả đèn sông Khúc Giang Trì rồi.

Hiếm khi ra ngoài chơi một lần, còn ngẫu nhiên gặp được người trong lòng thương nhớ ngày đêm nắm tay đi chơi cùng phu quân, tâm tình lúc này của hắn cũng có thể hiểu được.

May mà Tuy Tuy không mấy khao khát việc thả đèn sông, lúc ở Hà Sóc, lễ Thượng Nguyên nàng cũng theo phụ thân đi thả đèn sông mấy lần, không biết đã thả bao nhiêu chiếc, trên mỗi đèn sông đều

viết cùng một nguyện vọng, chỉ cầu người một nhà đoàn viên, nhưng cuối cùng cũng không thực hiện được.

Nàng lặng lẽ đi sau cách một con ngựa, không quấy rầy hấn — — đặt mình vào hoàn cảnh của người mà nghĩ, lúc này nhất định hấn muốn yên tĩnh một mình.

Hai người kẻ trước người sau hướng về phía Nam thành, quả nhiên Hoàn Huyền không hướng về Khúc Giang Trì ở phía đông, mà là đi về phía Sơn Trì viện ở phía Tây.

Dòng người hầu như đều ồ ạt đi về hướng Khúc Giang Trì, đường trở về Sơn Trì viện ngựa xe thưa thớt, so với náo nhiệt lúc trước, càng có vẻ vắng vẻ yên ắng.

Hoàn Huyền bỗng nhiên đi chậm lại, song song với nàng, quay sang lạnh lùng nói: "Người biết chơi trò gieo xúc xắc?"

Tùy Tuy gật đầu nói: "Người trong thôn đều chơi, dân nữ học từ phụ thân."

"Thứ người biết không ít nhỉ." Hoàn Huyền nói, trong giọng có chút mỉa mai.

Tùy Tuy nghe hấn nói ắt hấn có điều chẳng lành, liền không tiếp lời.

"Người thắng được gì từ Dự Chương Vương?" Qua một lát hấn lại hỏi.

Tùy Tuy nói: "Hai miếng vàng, một khối ngọc bội..."

Mặt Hoàn Huyền trầm xuống.

Tùy Tuy nói tiếp: "Dân nữ không lấy ngọc bội."

Sắc mặt Hoàn Huyền hơi nguôi ngoai: "Vốn không nên lấy."

Tùy Tùy nói: "Phải trả vàng về sao?"

"Người thắng được thì giữ lại đi," Hoàn Huyền tức giận nói, "Dự Chương Vương gia đại nghiệp đại, không thêm vào hai miếng vàng đâu."

"Đa tạ điện hạ." Tùy Tùy nói, nàng có thể rời đi bất cứ lúc nào, không nhất thiết phải tới cửa hàng sơn phấn Thường gia lấy tiền, lụa gấm mà Hoàn Huyền ban thưởng trong Sơn Trì Viện cũng không tiện mang theo, có hai miếng vàng bên người, không sợ không có lộ phí rồi.

Hoàn Huyền hừ lạnh không nói gì.

Hai người yên lặng đi khoảng mười dặm, Hoàn Huyền bỗng quay đầu hỏi: "Người không có gì muốn hỏi Cô sao?"

Tùy Tùy nhất thời có chút không nắm bắt được đầu mối, nàng tự hỏi mình còn tính là thấu hiểu nhân tâm không, Hoàn Huyền luôn khiến nàng hết đường xoay xở, tâm tư người này còn khó đoán hơn thời tiết tháng tư, mà cứ thích để người khác đoán.

Nàng suy nghĩ một lúc, thật sự không nghĩ ra muốn hỏi gì, chỉ có thể hàn huyên: "Ngày mai điện hạ phải vào cung sao?"

Hoàn Huyền liếc nàng, nhất thời không biết nàng thật sự trì độn hay giả bộ hồ đồ.

"Người biết đôi phu phụ lúc nãy gặp được trong tửu lầu là ai không?" Hoàn Huyền nói.

Thì ra là chuyện vặt vãnh này, Tùy Tùy bưng tinh đại ngộ, có điều nàng thật sự không rõ vì sao Tề Vương chủ động nhắc tới việc này, chẳng phải không nên đề cập tới, chỉ xem như việc này không phát sinh sao?

Nàng cân nhắc một chút, thận trọng gật đầu: "Là Thái Tử điện hạ và Thái Tử Phi."

Hoàn Huyền nói: "Người gặp Thái Tử Phi rồi?"

"Hồi bẩm điện hạ, dân nữ gặp rồi."

"Người biết người giống nàng không?"

"Biết."

Hoàn Huyền nhìn vào mắt nàng, muốn nhìn ra chút tâm tư từ trong mắt nàng, nhưng đôi mắt màu hổ phách chỉ có hoang mang nhàn nhạt.

Hắn mím môi: "Lúc nào thì biết?"

Tùy Tuy suy nghĩ thời điểm nào biết thì hợp lý nhất, đáp: "Hồi bẩm điện hạ, là lúc viện tử đổi tên."

"Cho nên người biết ta vì sao mang người về Trường An." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tuy nói: "Dân nữ biết."

"Người không oán trách sao?" Hoàn Huyền nâng mí mắt nhìn nàng.

Tùy Tuy thầm nghiền ngẫm một nữ nhân thực sự nghèo khó gặp phải loại chuyện này nên có phản ứng thế nào, nhưng mà nàng không phải Lộc Tùy Tuy thật sự, luôn có một tầng cách biệt, nàng chỉ có thể cố gắng hết sức: "Dân nữ không oán, bởi vì gương mặt này, dân nữ mới có thể ở bên cạnh điện hạ."

"Muốn người làm một người khác người cũng cam tâm tình nguyện?" Hoàn Huyền nói.

Ngữ khí của hắn không có ý tốt, nhưng Tù Tù lại không biết lời nào của mình đã đắc tội hắn, nghĩ lại hắn là do vừa rồi gặp Nguyễn Nguyệt Vi, chuyện tìm thể thân để chính chủ đúng lúc bắt gặp, hiện tại trong lòng không thoải mái, liền trút cơn giận lên người nàng.

Hắn nhất định phải kiểm chuyện, dù nói cái gì hắn đều có thể moi ra lỗi sai.

Tù Tù tốt tính, cũng vì lừa gạt hắn mà thẹn trong lòng, mọi việc đều nguyện ý nhân nhượng hắn nhiều hơn, nhưng cũng không chịu nổi nhiều lần lặp lại.

Nàng cũng có chút mệt mỏi, miễn cưỡng nói: "Điện hạ có ân cứu mạng với dân nữ, dân nữ hầu hạ điện hạ là điều nên làm.

Điện hạ muốn dân nữ làm người thế nào, dân nữ liền làm người thế ấy."

"Nếu người cứu người không phải là Cô, là Dự Chương Vương thì sao?" Hoàn Huyền cười nhạt, "Chẳng lẽ hắn muốn người làm gì người cũng làm sao?"

Nếu người phát hiện nàng là Dự Chương Vương, nàng không chờ dưỡng thương tốt đã tìm cơ hội chạy rồi.

Nhưng nàng không thể nói thật, chỉ đành nói: "Không phải."

Hoàn Huyền nói: "Hoàn Minh Khuê khác gì với Cô chứ? Người đi theo hắn cũng cầm y ngọc thực, hắn ân cần ôn nhu hơn Cô, phong lưu lãng mạn hơn Cô, người theo hắn không tốt hơn Cô sao?"

Tù Tù mím môi, nàng biết nói lời gì để có thể trấn an hắn đây, hắn không nghe được những lời hắn muốn từ Nguyễn Nguyệt Vi, thân là một thể thân hợp cách nên nói cho hắn nghe.

Nhưng nàng không thể mở miệng, câu nói kia vướng trong cổ họng, làm sao cũng không nói ra được.

"Hắn rất thích ngươi," Hoàn Huyền nói tiếp, "Trong lòng hắn không có người nào, ngươi đi theo hắn cũng không cần giả vờ làm một người khác, ngươi đi theo Cô cũng chỉ là một thứ hàng giả."

Ngừng một chút: "Chẳng lẽ ngươi thích làm hàng giả sao?"

Tùy Tuy vẫn nói: "Điện hạ muốn dân nữ làm thứ gì, dân nữ làm thứ đó."

Hoàn Huyền nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu, chợt cười nhạt: "Rất tốt, coi như ngươi tự biết thân biết phận, người như ngươi cũng chỉ xứng làm hàng giả."

Thanh âm của hắn đột nhiên lạnh lẽo: "Từ nay về sau ngươi đừng quên, an an phận phận, cả đời làm hàng giả của ngươi, đừng ảo tưởng điều gì khác."

Vút xuống mấy câu này, hắn đột ngột quay đầu ngựa, để Tùy Tuy ngẩn ngơ tại chỗ.

Hoàn Huyền không nói tiếng nào đã quay đầu đi, lộ rõ đang giận nàng, về lại Vương phủ.

Bọn thị vệ đi phía sau hơn mười bước, không nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, đột nhiên nhìn thấy Tề Vương điện hạ quay đầu ngựa, hai mặt nhìn nhau, không rõ nội tình.

Sắc mặt Tề Vương điện hạ từ lúc ra khỏi Quỳnh Lâm các đã không tốt lắm, bọn họ còn trông chờ Lộc cô nương có thể an ủi hắn, ai ngờ hai người đi cạnh nhau một đoạn đường, ngược lại thành thế này.

Nhưng bọn họ là thị vệ của Tề Vương, chỉ có thể đi theo Tề Vương, mặc dù có chút lo lắng Lộc cô nương một mình cô đơn, cũng chỉ đành giục ngựa theo sau.

Hoàn Huyền cưỡi ngựa cũng không nhanh, đám người Quan Lục và Tống Cửu rất nhanh đã đuổi kịp, ở phía sau cách hai thân ngựa, thận trọng đi theo.

Hoàn Huyền quay đầu quét mắt nhìn bọn họ một cái, thấy mười mấy thị vệ đều đang ở phía sau, nhướng mày, chỉ vào hai người Tống Cửu và Mã Trung Thuận nói: "Các người đưa nàng trở về Sơn Trì viện."

Bọn thị vệ thở phào nhẹ nhõm, hơn nửa đêm, dân cư ở đây lại thưa thớt, Lộ cô nương xinh đẹp như vậy, một mình cưỡi ngựa đi trong đêm, thật đúng là khiến người ta không yên lòng.

Hoàn Huyền liếc sang hai người, lạnh lùng nói: "Thất thần làm gì, còn không mau đi?"

Hai người vội vàng thúc ngựa bỏ chạy thật nhanh.

Lúc này Hoàn Huyền mới xoay người, kẹp thân ngựa, hướng tới Tề Vương phủ nơi thành Bắc..

Chương 33: Không Đoán Được

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy đứng tại chỗ đợi một lúc, không thấy Hoàn Huyền trở về, biết hẳn đã thật sự cáo ròi, liền tiếp tục đánh ngựa tiến lên phía trước.

Chỉ một lát sau, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa phía sau dần đến gần, quay đầu nhìn lại, là thị vệ Mã Trung Thuận và Tống Cửu.

Nàng ghìm cương dừng ngựa, hỏi hai người: "Điện hạ hồi Vương phủ à?"

Tống Cửu và Mã Trung Thuận thềm thờ phào nhẹ nhõm, dù sao cũng không khóc sụt mướt, nếu nàng khóc, bọn họ thật sự không biết an ủi thế nào.

Hai người đá mắt lẫn nhau, cuối cùng vẫn là Mã Trung Thuận bại trận, căng da đầu nói: "Lộc cô nương, điện hạ có việc gấp hồi phủ, đặc biệt lệnh nô tài chờ đưa Lộc cô nương về Sơn Trì viện."

Tùy Tuy gật đầu: "Làm phiền hai vị."

Kỳ thật Sơn Trì Viện cách nơi đây không xa lắm, cưỡi ngựa một lúc đã đến rồi, dù cho đụng phải người xấu, kẻ xui xẻo cũng không phải nàng.

Hai thị vệ đưa Tùy Tuy đến trước cổng Sơn Trì Viện, nhìn nàng vừa đi vào, lập tức quay về Vương phủ phục mệnh.

Tùy Tuy trở lại Đường Lê viện, bọn Xuân Điều và Tiểu Đồng vẫn chưa trở về, trong viện yên tĩnh.

Người canh gác mở cổng, Tùy Tuy vừa vào cửa, Cao ma ma khoác lớp áo dày đi ra, thấy nàng trở một mình, kinh ngạc nói:

"Sao giờ này cô nương đã trở về rồi? Điện hạ đâu?"

Lúc ra cửa Hoàn Huyền đã nói với bà, đêm nay sẽ du ngoạn suốt đêm, hừng đông mới trở về.

Tùy Tuy bình tĩnh đáp: "Điện hạ nửa đường hỏi Vương phủ rồi."

Cao ma ma vừa nghe liền sốt ruột: "Vương phủ xảy ra chuyện gì sao?"

Tùy Tuy nói: "Ma ma đừng lo lắng, có lẽ không có gì đâu."

Trong lòng Cao ma ma an tâm một chút, ngay sau đó cảm thấy kỳ quặc, nếu Vương phủ không có việc gì, sao hơn nửa đêm lại ném một nữ tử ở giữa đường, còn mình thì về Vương phủ chứ?

Khi hẳn ra cửa đã nói rõ tới hừng đông mới trở về, còn phân phó bà chuẩn bị thức ăn sáng mà.

Ma ma nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Tùy Tuy, nhưng mà ngọn đèn dầu trong viện quá mờ, bà lại già nua mắt yếu, thật sự không nhìn ra nguồn cơn gì, nghe thanh âm của nàng lại không có dị thường gì, không khàn giọng hay nghẹn ngào, nhất thời có chút không rõ.

Bà chỉ đành đón người vào nhà trước: "Ngoài trời giá rét, cưỡi ngựa rất lạnh nhỉ?"

"Vẫn tốt." Tùy Tuy nói.

Cao ma ma thêm than vào chậu, nhét lò sưởi bằng đồng vào tay nàng, lúc này mới hỏi bóng hỏi gió: "Cô nương và điện hạ đã đi nơi nào? Có gặp chuyện gì không?"

Tùy Tuy nói: "Ra ngoài Thừa Thiên Môn xem tạp kỹ, tiếp đó đến Quỳnh Lâm các Bình Khang phường, ở tửu lầu gặp phải Thái Tử điện hạ và Thái Tử Phi, điện hạ cùng huynh tẩu dùng bữa khuya."

Cao ma ma nghe xong lời này chẳng còn gì không rõ nữa, trong lòng thầm nói oan nghiệt.

Nguyễn tam nương này quả thực là nghiệt nợ của điện hạ nhà bọn họ.

Cao ma ma có chút hồ thẹn: "Cô nương...!Đã biết sao?"

Tùy Tuy gật đầu: "Ta đã sớm biết."

"Cô nương đang giận đối điện hạ sao?"

Tùy Tuy lắc đầu: "Không có."

Nàng cũng là hòa thượng cao hai trượng không chạm được tới đầu*, vừa rồi quả thực nàng có thể nói là nhẫn nhục chịu đựng, thiên y bách thuận**.

(Ji: *Thời xưa, chiều cao của một người khoảng tám thước, khi giơ tay lên cũng chỉ là mười thước, người tu hành cao đến hai thước thì không thể động tâm được.

→ Phép ẩn dụ không đoán được tình hình

**Thiên Y Bách Thuận - 千依百顺 - hoàn toàn phục tùng)

Cao ma ma "Ồi" một tiếng, vậy là điện hạ nhà bọn họ không quên được Nguyễn tam nương, lúc không gặp chính chủ còn tốt, vừa gặp lại nổi tính khó chiều.

Bà nhìn Lộc Tùy Tuy đầy thương hại, tuy rằng mới đầu không thích nữ tử yêu mị xuất thân thấp hèn này, nhưng điện hạ từ lúc có nàng bên người, thấy cởi mở hơn trước không ít, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn, bà cũng dần thư thái hơn.

Chỉ cần phẩm chất thuần lương, dù là xuất thân thấp hèn một chút cũng không sao, chỉ cần điện hạ nhà bọn họ thích là được.

Cao ma ma đã quyết định, tuy bà là một nô bộc thấp cổ bé họng, nhưng dựa vào bản thân được điện hạ nể mặt ba phần, tương lai cũng phải giúp nàng hòa giải, dù sao cũng phải tranh được một danh phận thị thiếp.

May mắn sinh hạ một đứa con, đời này cũng có chỗ dựa rồi.

Nào ngờ lễ Thượng Nguyên ra ngoài ngắm đèn, cũng có thể gặp phải Nguyễn Nguyệt Vi, dẫn đến tan rã trong không vui.

Bà càng nghĩ càng cảm giác nữ tử mồ côi này thật đáng thương, cầm tay Tùy Tùy: "Cô nương cũng đừng buồn, hơn phân nửa điện hạ là có việc gấp gì rồi."

Dứt lời đứng lên: "Dưới bếp hầm canh sâm nhung hươu*, lão nô đi múc một chén cho cô nương làm ấm ngời."

(Ji: *Nhưng hươu - thổ phục linh - dùng để chỉ phần gạc non của hươu sika hoặc hươu đỏ có lông tơ, là một dược liệu quý của Trung Quốc)

Không bao lâu bọn Xuân Điều cũng đã trở lại, nghe được cuộc gặp gỡ của Tùy Tùy, người người thầm thay nàng bất bình.

Người xung quanh cho rằng nàng bị tổn thương vì tình, người nào cũng thận trọng, ân cần bưng canh đưa nước cho nàng gấp bội, Tùy Tùy liên tiếp nhận được mấy chiếc hoa đăng, trái lại có chút dờ khóc dờ cười.

Vốn chính là chuyện người tình ta nguyện, tất nhiên nàng không cảm thấy mình đáng thương, biết được Hoàn Huyền vẫn một lòng say mê Nguyễn Nguyệt Vi như trước, nàng bớt gánh nặng hơn rất nhiều.

Mai sau nàng rời kinh thành, Hoàn Huyền cũng chỉ mất đi một thứ "Hàng giả", chắc hẳn không có ý nghĩa gì.

.....

Sau khi Hoàn Huyền về Vương phủ tắm gội rửa mặt qua loa, thay tấm y nằm trên giường, nằm nửa canh giờ, trong lòng vẫn bứt rứt không chịu nổi, thân thể mỏi mệt, nhưng không ngủ được, nhắm mắt lại liền nhớ tới chuyện vừa rồi.

Hắn trần trọc một lúc lâu, cuối cùng ngồi dậy, gọi Cao Mại tới: "Bọn Tống Cửu trở về chưa?"

"Hồi bẩm điện hạ, vừa trở về." Cao Mại đáp.

Hắn đã nghe bọn thị vệ kể ngọn nguồn chuyện đêm nay, nhưng Tề Vương điện hạ vì sao nổi giận với Lộc Tùy Tùy, hắn lại không rõ nguyên do, cứ cho là bởi vì gặp phải chính chủ giận chó đánh mèo thể thân đi, nhưng lúc này hỏi lại thị vệ hộ tống Lộc cô nương trở về Sơn Trì viện, thật sự khó mà giải thích.

Hoàn Huyền nói: "Truyền bọn họ đến đây, Cô có chuyện hỏi."

Nói rồi khoác áo lông chồn bên ngoài tấm y, đến chính đường.

Chỉ chốc lát sau, hai thị vệ đã tới.

Mặt Hoàn Huyền vẫn âm trầm, quanh thân tỏa hàn khí, hai người cúi đầu không dám nói, thở mạnh cũng không dám.

"Đưa người đến rồi?" Hoàn Huyền nói.

Tống Cửu nói: "Hồi bẩm điện hạ, thuộc hạ đã đưa Lộc cô nương đến Sơn Trì Viện."

"Lộc thị," Hoàn Huyền lạnh lùng nói, "Ai là cô nương nhà ngươi."

Tống Cửu quả thực còn oan hơn cả Đâu Nga, ngày thường bọn họ đều xưng hô như vậy, cũng không thấy Tề Vương điện hạ trách cứ.

Hoàn Huyền hỏi xong câu này liền không có đoạn sau nữa, sau một lúc lâu mới nói: "Nàng đã khóc sao?"

Không những Lộc Tuy Tuy không khóc, dọc đường đi còn trò chuyện vui vẻ cùng bọn họ.

Trực giác của Tống Cửu mách bảo đây không phải lời điện hạ nhà bọn họ muốn nghe, nhưng không thể nói dối, liền lén đá chân Mã Trung Thuận.

Phẩm cấp Mã Trung Thuận không cao bằng Tống Cửu, thâm niên cũng không bằng hắn, chỉ có thể căng da đầu nói: "Hồi bẩm điện hạ, lúc ấy tối om...!Nô tài cũng không thấy rõ, nghe giọng của Lộc cô nương có chút khàn, chắc là...!Có lẽ đã khóc..."

Tống Cửu liếc sang bằng hữu một cái, cho hắn một ánh mắt "Tiểu tử ngươi được lắm".

Sắc mặt Hoàn Huyền hơi nguôi ngoai: "Nàng nói gì với các người?"

Hai người có chút chột dạ, dọc đường đi Lộc cô nương dạy bọn họ bí quyết chơi trò gieo xúc xắc, hỏi bọn hắn đầu bếp của Quỳnh Lâm các là người ở nơi nào, hỏi bọn hắn ngày thường khi không làm nhiệm vụ sẽ đi chơi ở đâu, còn hỏi bọn họ hoa lâu nổi tiếng nhất trong kinh thành...

Đây đương nhiên không thể bẩm báo đúng sự thật, trông mắt Mã Trung Thuận xoay chuyển, đáp: "Hồi bẩm điện hạ, Lộc cô...!Lộc thị, chắc là có tâm sự, không nói chuyện nhiều."

Nói nhiều nói ít còn phải xem so với ai, như vậy cũng không tính lừa dối bề trên.

Hoàn Huyền liếc hắn một cái: "Các người giúp nàng nói chuyện, có phải đã nhận hối lộ không?"

Mã Trung Thuận vội móc ra đồng bạc từ tay áo, đúng là đồng bạc vừa rồi Lộc Tù Tù chơi thắng hắn trò gieo xúc xắc: "Lộc thị ban thưởng...! Cho nô tài một đồng bạc để uống rượu."

Đồng bạc kia khoảng chừng năm sáu tiền, lấy ra ban thưởng người ta, xem ra nữ thợ săn kia thật sự sợ hãi rồi, trông chờ vào hầu cận bên người hắn giúp nàng hòa giải.

Hắn nào biết Tù Tù chẳng qua là mượn việc ban thưởng trả lại bạc cho Mã Trung Thuận thôi.

Hoàn Huyền hất cằm, nói với hai người: "Lui ra đi."

Nằm trên giường, buồn bực trong lòng hắn giải tỏa một chút, nữ tử kia vốn là một thôn nữ hương dã, lời nói ngốc nghếch, hà tất so đo với nàng.

Hai ngày nữa hẵng đến thăm nàng, đáy lòng lạnh lẽo của hắn chậm rãi ấm lại, như là bốc lên một ngọn lửa nhỏ nhoi.

Nhưng vào lúc này, hắn bỗng nhớ tới lời của Hoàn Minh Khuê, giống như một chậu nước lạnh dội xuống đầu.

Trái tim hắn dần dần trầm xuống.

Tuy hắn không muốn thừa nhận, nhưng hắn cũng biết Hoàn Minh Khuê nói không sai, dù hắn đối Nguyễn Nguyệt Vi còn tình cảm hay không, đều nên đoạn tuyệt quá khứ, hàng giả Lộc thị này, đương nhiên cũng thuộc một phần trong quá khứ.

Hắn nên nhân lúc còn sớm cho nàng một ít tiền tài ruộng đất, thả nàng ra ngoài.

Nữ tử mồ côi như nàng, ở trong thành Trường An không nơi cô nương, phần lớn phải tìm một người để gả...

Chỉ sợ vừa nàng thả ra, Hoàn Minh Khuê đã canh ở cửa.

Nhớ tới dáng vẻ nàng ở trước mặt Hoàn Minh Khuê mặt đỏ tai hồng, xảo tiểu thiện hề*, trái tim Hoàn Huyền chột thắt lại, như đột nhiên bị một cái móng vuốt sắc bén quắp lấy.

(Ji: *Xảo Tiểu Thiện Hề - 巧笑倩兮 - dùng để chỉ người phụ nữ có nụ cười xinh đẹp và quyến rũ)

Trong lòng hấn dâng trào lệ khí, hấn chưa từng là loại người lương thiện gì, dựa vào đâu phải thành toàn cho bọn họ, dù cho tương lai hấn ghét bỏ nàng, cũng phải khóa chặt nàng bên người, muốn chạy, trừ phi chết đi.

.....

Từ lễ Thượng Nguyên ngày ấy về sau, Tề Vương không tiếp tục đến Thường An phường.

Mọi người trong Sơn Trì Viện đều rất thương cảm cho "Khí phụ*" Lộ Tỳ Tỳ, chỉ có mình nàng hết ăn rồi ngủ, mỗi ngày vào viện tử luyện kiếm.

(Ji: *Khí phụ - 弃妇 - bị chồng ruồng bỏ)

Khí hậu ấm lên từng ngày, tuyết đọng trên mái hiên bất tri bất giác đã tan, hòa vào bùn xuân, nuôi dưỡng cỏ cây.

Sáng sớm một ngày Tỳ Tỳ ra ngoài luyện kiếm theo thường lệ, bỗng nhiên phát hiện cây hải đường trước đình không biết khi nào đã đâm chồi non.

Tỳ Tỳ ngẩn ra, chợt nhớ tới đã cuối tháng rồi, tính toán ngày tháng, đã gần nửa tháng nàng không gặp Hoàn Huyền.

Có điều nàng cũng chỉ ngẩn ra một chút, như thể một phiến đá nhẹ rơi vào hồ nước mênh mông, còn chưa nổi lên bọt sóng đã chìm xuống.

Sau khi tuyết trong viện tan hết, thao trường bắn cung cuỡi ngựa bắt đầu khởi công.

Ngay từ năm trước, Hoàn Huyền sớm phân phó người xây lại sân ngựa hoang phế thành thao trường dùng để cuỡi ngựa bắn cung, kỳ hạn đã được định từ sớm, vẫn chưa bị ảnh hưởng vì Tùỳ Tùỳ "Thất sủng".

Mùng hai đầu tháng hai, Tùỳ Tùỳ đến cửa hàng son phấn Thường gia một chuyến.

Lần bái phỏng này vốn là làm theo thông lệ, nhưng lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Chủ tiệm nói: "Thuộc hạ theo đại tướng quân phân phó, sai người truy xét kết luận mạch chứng của Thái Y Thự bị thiêu hủy kia, phát hiện trong đó có vài cung nhân nội thị khả nghi, có người từng làm việc trong điện Thục phi, nhưng do nhiều nguyên nhân khác nhau mà bị điều đến nơi khác."

"Thục phi?" Tùỳ Tùỳ kinh ngạc nói.

Nàng chưa từng hoài nghi mẫu tử Thục phi, trên dưới triều đình đều biết Trần Vương con trai Thục phi béo phì đàn độn, hành sự hoang đường, trong tất cả đích thứ hoàng tử, kẻ không có khả năng lên ngôi nhất là hắn.

Xuất thân Thục phi không hiển hách, nhiều năm như vậy vẫn luôn hành động theo lời Hoàng Hậu, tuy rằng sau khi mất ái tử Hoàng Hậu đau thương liền giao quyền chấp chương hậu cung cho Thục phi, nhưng đây không phải chuyện mẫu tử bọn họ có thể đoán trước được.

Hơn nữa vì chút quyền lực này mà bí quá hoá liều mưu hại trữ quân, cũng quá không đáng tin.

Lúc trước Tù Tù cũng cho người tra xét mẫu tử Thục phi, nhưng bọn họ vẫn luôn không phải đối tượng trọng điểm truy xét.

Bọn họ hoàn toàn không có động cơ, vì sao phải giúp người khác may áo cưới chứ?

Hướng hồ Hoàn Diệp rất quý mến thứ đệ này, toàn Trường An đều xem hắn như trò cười, chỉ có Hoàn Diệp thân thiện với hắn.

Dù nghĩ thế nào, mẫu tử Thục phi đều không có động cơ mưu hại hắn.

Tù Tù nghĩ trăm lần cũng không ra, nhưng vẫn phân phó cấp dưới cẩn thận tra Thục phi và Trần Vương phủ.

Ra khỏi cửa hàng sơn phấn Thường gia, Tù Tù nhìn sắc trời còn sớm, liền mang Xuân Điều tiếp tục đi dạo một lát, dạo mệt rồi hai người tìm một quán trà bên đường ngồi xuống, gọi chút bánh ngọt nước trà, vừa ăn vừa nghỉ ngơi.

Vừa ngồi xuống không lâu, liền nghe một người nói với bằng hữu ở bàn bên cạnh: "Người nghe nói chưa? Bệ hạ muốn tuyển phi cho Tề Vương và Trần Vương."

Một người khác nói: "Trần Vương thật đáng thương, đặt cùng một chỗ với Tề Vương, ai nguyện ý chọn hắn chứ?"

"Tốt xấu cũng là một thân vương mà." Người ban đầu kia nói.

"Thân vương thì sao," bằng hữu của hắn cười nói, "Đừng nói mấy cao môn quý nữ, ngay cả kỹ nữ Bình Khang phường cũng không thích tiếp đãi hắn đâu..."

Hai người nói rồi cười rộ lên.

Xuân Điều thận trọng nhìn sang Tù Tù: "Cô nương, mấy lời nói nhảm trên phố phường này, đa phần là truyền loạn, người đừng để

trong lòng..."

Tùy Tuy thất thần gật đầu: "Ta biết."

Chỉ là lần này Xuân Điều nói thật rồi.

Chưa đầy nửa tháng, tin tức Hoàng đế muốn thay Tề Vương tuyển phi đã lan truyền nhanh chóng, nghe nói Hoàng đế vì thế mà đặc biệt thiết yến đạ thanh thưởng hoa ở Khúc Giang đình, mời nữ lang cao môn Hoa tộc đã đến tuổi tham gia, thề phải vì nhi tử thứ ba yêu quý chọn ra một Vương phi tài đức vẹn toàn, phẩm mạo xuất sắc.

Trong tất cả quý nữ được tuyển chọn, khiến người ta chú ý nhất chính là Lục đường muội nhà Thái Tử Phi.

Gần như đồng thời, Tùy Tuy cũng nhận được tin tức truyền lại từ Kiếm Nam, người mà nàng phải đi đã tìm được y quan lúc trước tham dự chuyện bỏ độ Hoàn Diệp, khai cung chủ mưu chính là Trần Vương Hoàn Quýnh..

Chương 34: 34: Yến Thượng Tị

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùa xuân Trường An như theo cơn gió từ phía Nam tràn vào thành.

Hôm qua dương liễu đã nhú lên chồi non đầu tiên, trong nháy mắt thành trì đã được bao phủ bởi đào mạn xum xuê tươi tốt, oanh yến hót vang.

Tháng hai, yến tiệc Thám Hoa khoa tiến sĩ vừa qua đi, chớp mắt liền tới tiết Thượng Tị ba tháng ba.

Sau trận mưa xuân, vô số cánh hoa rơi đầy trong chính viện Tề Vương phủ, Cao Mại dẫm lên thảm hoa rơi xuyên qua đình viện, đến ngoài cửa thư phòng Tề Vương, nhìn hộp tráp gỗ trong tay.

Một hộp tráp hắc đàn bình thường không mấy nổi bật, chỉ lớn bằng bàn tay, ôm trong tay lại tựa như nặng hơn ngàn cân, hấn hắng giọng, căng da đầu nói: "Khởi bẩm điện hạ..."

"Tiến vào." Trong màn trúc truyền đến thanh âm như tiếng suối lạnh lẽo của Tề Vương — — từ lúc giận dữ Lộ cô nương, hấn lại khôi phục dáng vẻ cô độc cao ngạo trước kia, càng xa cách người khác hơn trước, ngay cả Dự Chương Vương cũng không chịu phản ứng.

Hoàn Minh Khuê đập bái thiếp mấy lần vào chơi, có hai lần người cũng tới rồi, nhưng điện hạ nhà bọn họ cứ cáo ốm không gặp.

Cao Mại vén màn đi vào, Hoàn Huyền đang ngồi trước án thư, trong tay cầm ống bút, đang rồng bay phượng múa.

"Thư pháp của điện hạ lại có tiến bộ." Cao Mai tán dương.

Có thể không tiến bộ sao? Không thể đến Sơn Trì Viện, cũng không ra cửa tiệc tùng, ngoại trừ cách vài bữa vào cung và Binh Bộ, thì làm tổ trong thư phòng, không phải luyện chữ thì chơi theo kỳ phổ.

Hoàn Huyền gác bút, nâng mí mắt: "Chuyện gì?"

Ngay sau đó ánh mắt hắn dừng trên hộp gỗ đàn tinh xảo kia: "Đây là cái gì?"

Cao Mai hít sâu một hơi nói: "Đây là Hồ dược lần trước điện hạ phân phó đi tìm, hôm nay đưa tới."

Lúc này Hoàn Huyền mới nhớ tới năm trước mình thấy nữ thợ săn kia uống một bát thuốc tránh thai lớn, ngày nọ đi ngang qua Thượng Dược cục thuận tiện hỏi thử y quan quen biết, lúc này mới biết có một loại viên thuốc tránh thai từ Tây Vực, dược hiệu không kém, lại không lạnh như thuốc tránh thai.

Chỉ là trong cung cấm quá nhiều chú ý, không thể cho Đế Hậu và các phi tần dùng Hồ dược, nhóm y quan muốn ổn thỏa, cũng tận hết khả năng dùng phương thuốc cũ rồi thêm thêm giảm giảm.

Người trong dân gian dùng đến loại dược này cũng không nhiều, bởi vì cực kỳ hiếm, hẳn phải người đến biên thủy mua, lúc này mới đưa đến.

Đáng tiếc đã không còn dùng đến nữa.

Lần trước hắn đặt chân vào Thường An phường vẫn là chàng vạng ngày lễ Thượng Nguyên.

Hoàn Huyền nhăn mày, rũ mi mắt, giả vờ thờ ơ thức mặc bảo* của mình: "Bên đó thế nào rồi?"

(Ji: *Mặc Bảo - 墨宝 - bức thư pháp đẹp và quý giá được viết hoặc vẽ.)

Cao Mai tất nhiên biết "Bên đó" của hắn là "Bên kia", nhưng biết rõ còn cố hỏi: "Điện hạ đang hỏi bên Thường An phường kia sao?"

Hoàn Huyền chỉ nâng mí mắt, không nói lời nào.

Cao Mai liền nói tiếp: "Hồi bẩm điện hạ, mọi thứ ở Sơn Trì Viện đều như thường, hôm trước đã xây xong thao trường."

Hoàn Huyền nói: "Có người sử dụng chưa?"

Thao trường kia được đặc biệt tu sửa lại để Lộc cô nương luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, người cần sử dụng đương nhiên là nàng.

Cao Mai bèn thử thăm dò: "Lộc...!thị đã dùng."

Hoàn Huyền nhàn nhạt "Ừm" một tiếng, tiếp tục ngắm đại tác phẩm của mình: "Gần đây nàng ấy làm gì?"

Cao Mai mừng thầm, cũng may hắn có lưu chút tâm tư ở phía Sơn Trì Viện kia, thi thoảng hỏi thăm một chút tình hình gần đây của Lộc cô nương, chuẩn bị cho Tề Vương điện hạ ngẫu hứng hỏi tới.

Hắn cân nhắc nói: "Ngoại trừ luyện cung cưỡi ngựa, Lộc thị còn thường xuyên chơi kỳ phổ theo điện hạ, nghiên cứu lối đánh cờ vây..."

"Không cần chọn mấy câu dễ nghe," Hoàn Huyền lấy đuôi mắt ngó sang hắn, "Có phải nàng không tim không phổi hết ăn rồi ngủ, vẫn ra ngoài dạo thị phường hay không?"

Cao Mai nhất thời không biết nên nói thế nào, thầm nghĩ chẳng phải người rõ như lòng bàn tay sao, còn tới hỏi ta.

Lời này đương nhiên không thể nói, Cao Mai cụp mi rũ mắt thuận theo nói: "Điện hạ anh minh."

Ngừng một chút, nhìn hộp tráp kia: "Dược này..."

Hoàn Huyền lạnh lùng nói: "Cầm đi đốt."

"Đây..." Cao Mai thận trọng nói, "Dược này không dễ tìm, ngộ nhờ ngày nào đó sẽ dùng tới..."

"Cô nói đốt." Hoàn Huyền nhướn mày.

Cao Mai chỉ đành nói: "Vâng, lão nô liền cầm đi đốt."

Nói rồi định lui ra ngoài.

"Từ từ", Hoàn Huyền dùng đầu ngón tay gõ lên trường án, "Đặt xuống trước, Cô tự đốt."

Cao Mai lực bất tòng tâm đáp "Vâng", đặt tráp lên bàn.

Hoàn Huyền lại phân phó; "Sáng sớm ngày mai phải đến Khúc Giang Trì, chuẩn bị sớm đi."

Nhắc tới yến tiệc Thượng Tị ở Khúc Giang Trì, sắc mặt Hoàn Huyền liền trầm xuống, hẳn không thích nhất là trường hợp tạt nham người này, chưa kể Nguyễn Nguyệt Vi còn mang theo đường muội của nàng tham dự.

Nhưng Thượng Tị yến lần này không chỉ là chuyện của mình hẳn, thứ đệ Trần Vương chỉ kém hẳn ba tháng, cũng tới tuổi nạp phi, hẳn không muốn cưới vợ, Mẫu hậu cũng mặc kệ hẳn, nhưng Thục phi vì hôn sự của nhi tử đã bận tâm mấy năm rồi.

Dù sao đi nữa hẳn cũng sẽ không nạp phi, Hoàn Huyền nhéo mi tâm, chỉ là ứng phó cho qua chuyện thôi.

Nhưng nữ thợ săn kia không hề biết, nàng chắc chắn đã nghe nói đến chuyện Hoàng đế muốn thay hẳn tuyển phi, bên phía nàng vẫn không có động tĩnh, vẫn ăn uống chơi bời, cưới ngựa bắn tên như

thường lệ, hôm qua còn thành thói đi dạo thị phường mua sơn phấn — — hấn không đến, cũng không biết nàng tô son điểm phấn ai xem!

Hoàn Huyền trừng mắt liếc nhìn hộp tráp sơn đen kia một cái, càng nhìn càng tức, lại gọi Cao Mại tiến vào, phân phó: "Người cầm đi đốt, Cô không rảnh."

Cao Mại thềm thờ dài: "Tuân mệnh."

Hoàn Huyền lại nói: "Sau này chuyện bên kia đừng bầm báo với Cô."

Người dẫn người đến Thường An phường lấy hết đồ dùng y phục của Cô về đây."

Nghĩ lại một chút, lấy tính cách thôn nữ kia, có thể phát hiện thiếu đồ hay không còn chưa biết.

Trong mắt hấn hiện lên một tia quyết tuyệt: "Để Cao ma ma cũng về cùng."

.....

Ngày Thượng Tị ba tháng ba, gió nhẹ ấm áp, bầu trời quang đãng, trên Khúc Giang Trì khói sóng dày đặc, Phù Dung Uyển bên bờ Nam phồn hoa tựa giấc.

Sa rèm bình phong bên bờ nối tiếp nhau, phản chiếu trên nước hồ xanh biếc, quý nữ tuổi xuân búi tóc Vụ Hoàn Vân*, tay áo lụa lướt ngang qua ở giữa, như nhân vật trong tranh vẽ.

Tuy rằng trên dưới triều đình đều biết Hoàng đế là vì thay hai nhi tử tuyển phi, trong lòng thế gia và hoàng gia đều hiểu rõ mà không nói ra, cũng không thể công bố rộng rãi bên ngoài, vì thế để Thục phi ra mặt thiết yến khúc thủy lưu thương*, thưởng hoa ngắm cảnh,

chẳng những mời khuê tú có tuổi tác, gia thế thích hợp, còn mời tông thất quý nữ đến tiếp khách.

(Yu: *Khúc thủy lưu thương 曲水流觞 - một trò chơi được người xưa chơi để uống rượu.

Ly rượu được đặt ở đầu dòng nước cho trôi xuống, người chơi ngồi quanh dòng nước, khi ly rượu dừng ở gần người nào thì người đó lấy rượu lên uống và làm thơ)

Khách nam do Thái Tử đưa thiệp mời, ngoại trừ mấy đích thứ hoàng tử, quận vương tông thất, còn có nhi tử của Công Hầu.

Tuy có màn trướng phân hai bên khách nam nữ, nhưng màn che là dùng lụa mỏng, dù ở trong trướng cũng có thể mơ hồ nhìn được tầm vóc dáng người, hướng hồ trong suốt thời gian hoa leo cành liễu, trứng nổi trên mặt nước*, luôn có cơ hội để nhìn ngắm người cho thật rõ.

(Ji: *Phong tục cổ thả trứng luộc xuống sông, nước chảy đưa đến người nào thì người đó được ăn)

Để thể hiện sự xem trọng hôn sự của hai nhi tử, Hoàng đế đặc biệt từ Li Sơn hồi Trường An trước, đích thân tới Phù Dung uyển, còn mang theo Thục phi đi cùng.

Hoàn Huyền sáng sớm đã tới Phù Dung Uyển, ngồi chung một trướng với Hoàng đế, Thái Tử, thỉnh thoảng có tiếng cười như chuông bạc theo gió bay tới, ngay cả Thái Tử cũng không khỏi ghé mắt noi theo âm thanh, nhưng Hoàn Huyền lại tập trung kiên định, chỉ ngồi ngay ngắn uống trà.

Thái Tử nhìn sang bên khách nữ một cái, nụ cười trên mặt tức khắc cứng đờ, hắn nhìn thấy rõ Trương Thanh Khi con gái duy nhất của Trương Tướng, nàng là bạn thân của Nguyễn Nguyệt Vi, đôi lúc đến Đông Cung làm khách, hắn đã gặp qua vài lần.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới lão khốn khiếp Trương Thu Hồ kia tay trơn không bắt được, thế mà cũng tới đây tụ tập náo nhiệt, đây là thấy Tề Vương thế mạnh, nổi lên ý đồ nương nhờ sao?

Năm hắn cùng Nguyễn Nguyệt Vi đính hôn, Trương Thu Hồ vẫn còn là Lễ Bộ thị lang, chưa được vào hàng Tướng, hắn có ý muốn nạp nữ nhi của ông ta làm trắc phi, nhưng ông ta lại tìm mọi cách thoái thác, nói dưới gối chỉ được một nữ nhi, muốn giữ nàng thêm mấy năm, thật ra là khinh thường vị trí trắc phi.

Thái Tử ngẫm nghĩ, nhìn Hoàn Huyền cười nói: "Vừa rồi hình như ta thấy Trương gia tiểu thư, nàng là bạn khuê phòng của A Nguyễn, tài hoa danh tiếng không thua A Nguyễn, tam đệ có thể lưu ý hơn một chút."

Hoàn Huyền nói: "Làm phiền nhị ca lo lắng."

Hoàng đế nhìn sang Thái Tử cười nói: "Vị Trương gia tiểu thư này thông minh lanh lợi, tính tình hoạt bát, chỉ là Trương thị hàn tộc, xuất thân hơi thấp hèn, có chút ủy khuất Tam Lang."

Dừng một chút nói: "Nhưng chỉ cần có duyên hợp nhau, dòng dõi cũng không phải không thể nhân nhượng."

Hoàn Huyền nói: "Trương tướng là thần tử đặc lực, chỉ có một nữ nhi này, nhi tử lãnh binh, nhiều năm đóng giữ biên quan, chỉ sợ làm lỡ Trương gia tiểu thư."

Hoàng đế khẽ cười, không tiếp tục nói gì.

Sắc mặt Thái Tử khẽ biến, ý thức được mình lại bị nhử rồi.

Người tham dự hoa yến không phải đều là người được chọn làm Vương phi, Trương Thu Hồ đưa nữ nhi tới, nói không chừng là xuất phát từ mưu kế của Hoàng đế, chính là để xem thử phản ứng của hắn.

Quay đầu nghĩ lại, Hoàn Huyền căn bản không có khả năng cưới nàng ta làm phi, nếu Hoàng đế giao binh quyền Thần Dực Quân cho nhi tử thứ ba, thì tuyệt đối không thể để hấn cưới nữ nhi của Tể tướng, định hôn sự với Trương Thu Hồ, kẻ làm Tể tướng này cũng xem như kết thúc rồi.

Đây là đạo lý rất rõ ràng, nhưng mà hấn lại nhất diệp chướng mục*, bản thân tự loạn trận cước trước.

(Ji: *Nhất diệp chướng mục 一叶障目 - bị che mắt bởi một thứ nhỏ bé mà không nhìn rõ được bản chất tổng thể của sự vật)

Hấn cũng không phải là kẻ thiếu kiên nhẫn, nhưng từ khi Hoàn Huyền chấp chưởng Thần Dực Quân, hấn liền cảm thấy có một thanh kiếm sắc đang treo trên đỉnh đầu, ngày ngày đứng ngòì không yên.

Đặc biệt là sau khi Hoàng đế miễn trách nhiệm giám quốc của hấn, hấn càng lo lắng như trái tim rơi vào chảo dầu.

Sớm biết như thế, ban đầu nếu không tranh Nguyễn Nguyệt Vi với Hoàn Huyền, mà thú Trương Thanh Khi, Hoàn Huyền sẽ không đến Tây Bắc xa xôi, tay cũng sẽ không cầm trọng binh, Trương Thu Hồ không hề nghi ngờ gì sẽ vì hấn trợ lực...

Trái tim Thái Tử nảy lên, định thần nói: "Hôm nay A Nguyễn cũng mang theo đường muội tam thúc phụ nhà nàng tới, lần trước từng nhắc tới, lát nữa ta bảo A Nguyễn mang theo nàng tới chào hỏi, để tam đệ xem qua."

Hoàn Huyền nói; "Nhị ca có lòng, tỷ muội của Thái Tử Phi tất nhiên phẩm mạo xuất chúng, không gặp cũng biết."

Thái Tử muốn nói gì đó nữa, hoàng đế bỗng nhiên "Ồ" một tiếng, nhú mày nói: "Sao Ngũ Lang còn chưa tới?"

Lúc này mọi người mới nhớ tới Trần Vương.

Hoa yến lần này, ai cũng biết là vì Tề Vương, Trần Vương chỉ là được thêm vào.

Nhưng mặc dù là thêm vào, chung quy người không thể không tới.

Thái Tử nói: "Có lẽ là trong Vương phủ vướng mắc chuyện gì rồi."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Nó có thể có chuyện gì đằng hoàng chứ."

Quay sang phân phó Trung quan: "Người cử người đến Trần Vương phủ, lệnh nó lập tức đến đây."

Kỳ thật không cần ông phái người đi thỉnh, Thục phi thấy nhi tử chậm chạp không tới, sớm đã lên cử nội thị đến Trần Vương phủ, lúc này đã trở về phục mệnh rồi.

"Không ở đó sao?" Thục phi kinh ngạc nói, "Hay là đã ra ngoài, đúng lúc để lỡ rồi?"

Nội thị thấp giọng nói: "Dám thỉnh nương nương mượn bước để nói*."

(Ji: *Ý chỉ muốn ra ngoài để nói chuyện, không tiện nói trước mặt người khác)

Sắc mặt Thục phi khế biến, đứng dậy cười nói thứ lỗi các tân khách, sau đó vội vàng ra ngoài trướng, chọn một nơi yên tĩnh không người, mới hỏi nội thị kia: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Vẻ mặt nội thị kia cũng lo lắng: "Hồi bẩm nương nương, theo lời hạ nhân Vương phủ nói, mấy ngày trước điện hạ đã ra khỏi thành, vốn dĩ nói sáng nay chắc chắn sẽ về, cũng không biết vì sao kéo dài."

Trên mặt Thục phi hết đỏ rồi trắng: "Nó ra khỏi thành làm gì? Đi đâu?"

Nội thị ngập ngừng nói: "Điện hạ gần đây thường xuyên đi hai mươi dặm ngoài thành Đông ngắm mây nước..."

Hắn kè tai nói nhỏ vài câu, mặt Thục phi tức khắc phình đến đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận: "Nghịch chướng này!"

Nơi Trần Vương đến kia tên Đạo Quan, kỳ thật là xướng liêu*, nữ quan trẻ tuổi bên trong đều làm nghề thể xác, gần đây có một nữ quan "vân du tứ phương" từ phía nam tới, mấy ngày nay Trần Vương đang cao hứng, đã vài ngày liên tiếp ở ngoài thành, hạ nhân Trần Vương phủ sợ Thục phi trách tội, tìm mọi cách giúp hắn che giấu, cho đến hôm nay cuối cùng không che nổi nữa.

(Ji: *Xướng liêu - 娼寮 - mại dâm)

Thục phi biết nhi tử của mình bừa bãi, thường ngày quyền quyền Tần lâu Sở quán cũng thôi đi, thế nhưng hoang đường đến nước này, ngay cả bà cũng tuyệt đối không ngờ tới.

Mày liễu của bà xoắn lại: "Mau mau gọi người đến kéo nghịch chướng kia ra khỏi cái ổ dâm loạn đó đi!"

Nội thị nói: "Sáng sớm Ngô tổng quản đã phái người ra ngoài thành, nhưng không thấy bóng dáng điện hạ, quan chủ nói sáng hôm qua điện hạ đã mang nữ quan kia đi du ngoạn, vẫn chưa về."

"Không ai biết bọn nó đi chỗ nào à?" Thục phi cả giận nói, "Bảo bọn họ phải tìm ra người cho ta, nếu không cho một mồi lửa đốt trụ cái ổ dâm đó!"

Nhưng bà cũng biết làm như vậy cũng chẳng giải quyết được vấn đề, nữ quan kia chỉ là thuê chốn mây nước để buôn bán, cũng không liên quan đến bọn họ.

Chỉ trách nhi tử không nên thân của bà, thế mà lại chơi bời cùng cái đũa nữ điểm lai lịch bất minh kia.

"Tăng thêm người đi tìm," Thục phi nói, "Dù lật tung Trường An lên tận trời, cũng phải tìm ra nghiệp chướng kia, xem ta đánh gãy chân nó!"

.....

Khi Trần Vương Hoàn Quýnh tỉnh lại, xương sống vẫn còn hơi tê dại, đầu óc không tỉnh táo, hai chân mất tri giác.

Hắn lắc lắc đầu, mỡ trên người cũng rung lắc theo.

Hắn vốn nên ở trong đống lụa mềm mại, hương thơm dịu dàng, bên cạnh là ôn hương nhuyễn ngọc mát hồn đoạt phách, nhưng trực giác cho hắn biết có gì đó không đúng, xung quanh lạnh lẽo, không giống xuân tháng ba, còn có tiếng nước "tí tách" trên lỗ hổng.

Trong lòng Hoàn Quýnh rùng mình, triệt để tỉnh táo lại, căng mí mắt lên nhìn, phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, hai tay hai chân bị dây thừng trói chặt, chỉ có một trần đèn dầu phía trên một trượng hơi lập lòe ánh sáng, mơ hồ chiếu sáng cảnh tượng xung quanh.

Đây là một phòng tối thấp bé, nơi tầm mắt có thể đạt tới không có cửa chính cũng không có cửa sổ, trước mặt hắn chỉ có một bức bình phong, mặt sau có thể lờ mờ thấy một bóng người.

Trái tim Hoàn Quýnh trầm xuống, hắn bị người chơi xỏ rồi.

Hắn lấy lại bình tĩnh, ngay sau đó lên giọng khóc thét: "Thả ta ra, ngươi là người phương nào? Vì sao giam cầm ta ở đây? Ngươi có biết ta là ai không?"

Bóng người không hề động, nhưng có một thanh âm truyền đến từ bình phong phía sau lưng: "Tại sao ngươi muốn mưu hại Tiên Thái Tử?"

Lại là giọng của một nữ nhân, hơi trầm hơn nữ tử khác, ngữ điệu bình thản, nhưng lại lạnh đến thấu xương..

Chương 35: 35: Nhuộm Máu

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tim Trần Vương như nổi trống, không khống chế được sự run rẩy, hấn dùng sức cắn đầu lưỡi, cố gắng để bản thân trấn tĩnh.

"Bản vương không biết người đang nói gì..." Giọng hấn the thé, "Người...Các người nhất định đã bắt sai người..."

Thanh âm hấn run rẩy: "Thả bản vương ra, mau thả bản vương ra, bao nhiêu tiền tài đều đưa các người, xin các người đấy..."

Tùy Tùy lạnh lùng đánh gãy lời hấn: "Người đã tới nơi này rồi không có khả năng còn sống ra ngoài."

Dừng một chút nói: "Hỏi gì đáp nấy, thì còn có thể chết thống khoái một chút."

Nếu nàng đã mạo hiểm phái người trói thân vương tới đây, đương nhiên là có chứng cứ xác thực chứng minh người độc sát Hoàn Diệp thật sự là hấn, hấn có sở thích uống ngũ thạch tán, trong phủ chứa một đám đạo sĩ, cả ngày luyện đan chế dược, nhưng thật ra là lấy điều này để ngụy trang, luyện chế độc dược.

Sớm nhất là năm năm trước, hấn còn là thiếu niên chưa trưởng thành, đã bắt đầu chơi độc dược, mới đầu là dùng chim tước chó mèo thử độc, tiếp đó dùng cơ thiếp thị tỳ Vương phủ, chỉ là tâm tư hấn kín đáo, thủ đoạn cẩn thận, đôi lúc chỉ có một hai cái hạ nhân chết bất đắc kỳ tử, cũng không ai hoài nghi hấn, chỉ cho là bị bệnh cấp tính.

Nhưng khi nào thì hấn bắt đầu nảy lòng mưu hại trử quân, lại không thể biết được.

Tùy Tùy vẫn không rõ hấn vì sao phải làm như vậy.

Trần Vương nghe xong lời của nàng, vẫn giả ngu giả ngơ, quý khóc sùi gào.

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Ở đây là dưới lòng đất, mười dặm xung quanh không có người ở, sẽ không có người nghe thấy đâu."

Trần Vương vẫn gào thét không ngừng, Tùy Tuy đứng lên ra khỏi bình phong.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, tiếng kêu của Trần Vương đột nhiên im bật, đồng thời biểu tình trên mặt hắn biến mất, như thể bóc ra một lớp mặt nạ.

Vẫn là gương mặt béo núc ních kia, phần mỡ đè ép ngũ quan thành một khối nhỏ hẹp, đôi mắt như hai khe hở hẹp.

Nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn lúc này, sẽ không ai cho rằng hắn là một tên ngốc.

Hắn thấy được dung mạo thật của Tùy Tuy, biết bản thân đã không còn lý do để sống nữa, không tiếp tục giả điếm, mà dùng đôi mắt nhỏ hẹp kia lặng lẽ đánh giá nàng, lộ ra sự khôn khéo.

Nữ tử trẻ đến bất ngờ, nhìn ước chừng chỉ hơn hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp đến kinh người.

Trần Vương bình sinh thích nhất là mỹ nhân, đuổi theo vô số nữ tử, nữ tử trước mắt tuy rằng phong hoa tuyệt thế, nhưng lại không khiến người sinh ra nửa tâm tư theo đuổi.

Màu sắc trong đôi mắt nàng nhạt hơn người bình thường một chút, dưới đèn như hổ phách ngưng kết từ ngàn vạn năm trước, bên trong phong ấn sự chết chóc cùng sát ý.

Nàng giống một ác quỷ lấy mạng đi ra từ địa ngục, khiến người khác vừa nhìn thấy liền không rét mà run.

"Vì sao muốn giết Hoàn Diệp?" Tù Tù hỏi lại lần nữa.

Mặt Trần Vương vô cảm, ánh mắt trở nên hung ác nham hiểm: "Vì sao ư? Ta hận hắ, rất muốn hắ chết."

"Huynh ấy đối với ngươi không tệ." Tù Tù nói.

Trần Vương cười nhạt: "Đúng vậy, hắ là một đại thánh nhân, không nhìn nổi con chó nhà có tang trước mắt, muốn tắm rửa nó sạch sẽ, dạy nó vươn lên, dạy nó vẫy đuôi chọc cho người vui, nếu không trong lòng sẽ không thoải mái."

Ngừng một chút nói: "Biết điều mà con chó nhà có tang cần là gì không? Nếu thật sự có lòng tốt, ném cho nó một miếng thịt là đủ rồi, thậm chí trông nó không vừa mắt, đá nó một cái, đánh nó một gậy, đều là điều nó nên chịu."

"Huynh ấy đối xử tốt với ngươi, vì thế ngươi lấy oán trả ơn." Tù Tù nói.

Trần Vương cười nói: "Ngươi từng gặp Hoàng đế và Thục phi chưa? Ngươi có biết ta vì sao lại trưởng thành dáng vẻ này không?"

Tù Tù trầm mặc không nói, lúc này nàng không cần nói điều gì nữa, chỉ cần nghe hắ nói là được.

"Là Hoàng Hậu cho người nuôi dưỡng ta thành như vậy," Trần Vương nói tiếp, "Bà ta bảo hạ nhân cho ta ăn mỡ heo trộn mật ong, cho ta uống canh dược đại bổ, tới lúc vỡ lòng, đích tử của bà ta theo tiên sinh đọc tứ thư ngũ kinh, còn thái giám mang ta ra vườn chơi."

Lúc ta biết sự đời chỉ mới mười hai tuổi, cung nhân kia phụng mệnh Hoàng Hậu tới câu dẫn ta, xong việc lại nói ta tuổi còn nhỏ căn cơ bất chính, trời sinh hoang dâm cưỡng hiếp cung nữ..."

Tù Tù biết tính cách Hoàng Hậu kiên cường, có nhiều thủ đoạn quản lý hậu cung, bản thân nuôi hai hoàng tử, lại hoài thai đứa thứ

tư, nên mới chấp thuận phi tần sinh ra và nuôi dưỡng thứ tử.

Nhưng nàng không ngờ được bà ta lại dùng thủ đoạn này để đổi phò một hài đồng, Hoàng đế không chỉ có mỗi thứ tử là Trần Vương, cũng không thiếu Thất hoàng tử thông minh lanh lợi như vậy, cũng không thấy bà ta dùng mấy thủ đoạn này.

Trần Vương nhìn ra vẻ nghi ngờ trên mặt nàng: "Ta biết người không tin, mới đầu ta cũng không tin.

Người biết vì sao bà ta kiêng kị ta như thế không?"

Hắn cười lạnh hai tiếng, thanh âm khàn khàn: "Bởi vì lúc hai tuổi có một cao tăng được triệu vào cung, Hoàng đế gọi chúng hoàng tử ra, cao tăng kia chạm lên đỉnh đầu ta, nói một câu, đứa bé này thông minh vốn có."

Tùy Tuy mím môi: "Những việc này chẳng lẽ Thục phi không biết?"

Trần Vương cười nhạt: "Bà ta sao? Bà chưa chắc đã không biết, áng chừng hiểu rõ chỉ giả vờ hồ đồ thôi, bà ấy chỉ cần làm con chó của Hoàng Hậu, cũng xem ta như heo chó mà nuôi lớn.

Bà ta luôn nói nếu như giống Hiền phi tâm cao ngút trời, cuối cùng tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, bà ta muốn ta cụp đuôi làm người, mọi việc đều nhường bọn đích tử, đừng tranh giành với bọn họ, tương lai ra khỏi cung xây phủ làm kẻ phú quý nhàn rồi, rồi đón bà ta ra ngoài hưởng phúc là được."

Tùy Tuy im lặng một lát rồi nói: "Những việc này đều là Hoàng Hậu làm, Hoàn Diệp không hề hiểu rõ tình hình, huynh ấy sai gì chứ?"

Trần Vương nói: "Làm một con heo ăn chán chê cả ngày cũng không có gì không tốt, làm con chó của mẫu tử bọn họ cũng không có gì không tốt.

Hắn ta sai ở chỗ không nên quản ta."

Trong mắt hắn lộ ra cay nghiệt khó mà hình dung: "Hắn đến kiểm tra bài tập của ta, khen ta thông minh trước mặt Hoàng đế, trong cung yến muốn ta phú thơ, tự cho mình là đúng mà giúp ta..."

Hắn cười lạnh một tiếng: "Ta không hận Hoàng Hậu, thật sự, nếu ta là bà ta nói không chừng cũng sẽ làm như vậy, nhưng ta hận Hoàn Diệp, hận dáng vẻ xuẩn ngốc trách trời thương dân của hắn, kẻ ngu dốt chết đáng đời, hắn nên chết đi! Chết rất tốt!"

Lời còn chưa dứt, hắn chỉ cảm thấy hàn quang chợt lóe trước mắt, ngay sau đó dưới xương sườn đau đớn, một con dao nhỏ mỏng như cánh ve cắm vào thân thể hắn, con dao kia dài không đến hai ngón tay, thân dao nhỏ hẹp, vị trí con dao đâm vào rất đặc biệt, Hoàn Quýnh đau đến mức khó có thể hô hấp, cả người không nhin được cuộn tròn lại.

Hắn thở gấp gáp, nhưng lại cười càng thêm điên cuồng, khàn giọng nói: "...!Người tra tấn ta...!Ta cũng phải nói...!Hắn đáng chết..."

Tùy Tùy nắm chuôi đao, thân đao sắc nhỏ khuấy động trong máu thịt của hắn.

Nàng biết tất cả thủ đoạn khiến người khác thống khổ, chỉ là không thường dùng tới, càng hiểm khi tự mình động thủ.

Hoàn Quýnh đau đến mức cứ thở ra hơi lạnh.

"Người bị ai sai khiến?" Tùy Tùy rút đao ra, lạnh lùng hỏi.

Hoàn Quýnh hòa hoãn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không ai...!Sai khiến..."

"Những chuyện Hoàng Hậu làm, sao người biết được?" Tùy Tùy hỏi.

Sắc mặt Hoàn Quýnh hơi đổi, nhưng vẫn nói: "Không ai chỉ thị, là ta...!Ta muốn hấn chết, không cần có người sai khiến..."

"Có người lợi dụng ngươi," Tùy Tùy nhàn nhạt nói, "Ngươi là con dao của kẻ khác."

Hoàn Quýnh bỗng nhiên cười lớn: "Ta tình nguyện làm con dao, ta hữu dụng, không phải sao?"

Hấn ngừng một chút, ác độc nói: "Đương nhiên không chỉ mỗi ta hận hấn, muốn hấn chết, có rất nhiều người ghét nhìn diện mạo đó của hấn, tại sao hấn không thể tha cho ta, tại sao không thể để ta vui vui vẻ vẻ làm một con heo chứ..."

Lời còn chưa dứt, hấn bỗng nhiên đau khổ rú một tiếng, lưỡi dao mỏng kia tựa bóng ma lại đâm sâu vào thân thể hấn.

Tùy Tùy nói: "Ngươi đã từng nghĩ hay chưa, huynh ấy giúp ngươi, chỉ là bởi vì đã nhìn ra sự không cam lòng của ngươi."

Hoàn Quýnh hơi ngẩn người, ngay sau đó chậm rãi nhếch khóe miệng lên: "Ta biết ngươi là ai, là người...!Vốn nên đã chết."

Tùy Tùy không nói lời nào, trên mặt vẫn vô cảm, không thấy vẻ nào là kinh ngạc.

Trần Vương có thể giả thành tên gốc lừa gạt hầu hết mọi người mười năm như một ngày, đương nhiên là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, có thể đoán ra thân phận của nàng cũng không kỳ quái.

"Ngươi là Tiêu Linh," Hoàn Quýnh nói tiếp, "Thời gian đã ba năm còn điều tra chuyện này cũng chỉ có ngươi, nhưng..."

Hấn nheo mắt, đôi mắt nhỏ hẹp càng bị nheo đến chỉ còn lại một đường: "Hấn từng thấy dáng vẻ này của ngươi chưa?"

Cặp mắt bình tĩnh của Tù Tù đến lúc này mới có một chút dao động, không đợi nàng hoàn hồn, con dao trong tay trái đã ra ngoài.

Hoàn Quýnh đau đến mức nhe răng trợn mắt, máu tươi chảy ra từ kẽ răng, là hấn tự cắn nát thịt bên má trong miệng.

Nhưng hấn vẫn nhịn đau nói: "Trưởng huynh kia của ta...! Quang phong tể nguyệt*...! Mẫu hậu trong mắt hấn đoan trang cao quý, Phụ hoàng trong mắt hấn anh minh thần võ...! Người trong lòng trong mắt hấn, là một đại tướng quân quang minh lỗi lạc, hấn có biết rằng người tính kế thành thực, đùa bỡn quyền mưu, nuôi lớn dã tâm của thân thúc phụ mình, sau đó đẩy ông ta tới cái chết..."

(Ji: *Quang Phong Tể Nguyệt - 光风霁月 - trời quang trăng sáng; tấm lòng rộng mở)

Chỉ nghe tiếng lưỡi dao cắt từng mảnh da thịt bên tai không dứt, ánh mắt Hoàn Quýnh dần dần tan rã, nhưng hấn vẫn nói dứt quãng: "Trưởng huynh kia của ta nhân ái hiếu thảo...! Ôn nhu thuần thiện, cho đến lúc chết còn gọi tên của người...! Hấn trên trời có linh, biết người là loại người này, sẽ nói thế nào đây?"

Hấn cười lớn không dứt, phần mỡ khắp người chấn động không ngừng: "Người dám cho hấn...! Cho hấn...! Nhìn thấy dáng vẻ hiện tại này của mình không? Người dám...! Cho hấn thấy...! Người..."

Nửa câu cuối cùng còn chưa nói hết, chỉ nghe một tiếng "Xùy", cổ họng bị cắt đứt, âm thanh như tiếng lụa xé rách.

Hoàn Quýnh há miệng thờ đốc, không nói được một chữ nào nữa.

Tù Tù ném dao, khí lực toàn thân giống như bị rút hết trong nháy mắt.

Nàng dùng vạt tay áo lau vết máu trên má, ấn vào một cơ quan trên tường, nghe thấy tiếng dây xích sắt trong vách đá dấy lên, một lát sau, cánh cửa bí mật trên đỉnh đầu chậm rãi mở ra.

Anh nển chiếu tới từ bên trong cửa, mới có thể thấy rõ đây là một căn phòng dưới lòng đất rộng khoảng hai trượng.

Tùy Tùy lên đến mặt đất, trên đài sen trước mắt, là một tượng phật bằng đá của triều đại trước, bức tượng Phật điêu khắc đường nét rõ ràng, thần sắc thương xót.

Nàng nhìn tượng Phật một cái, mang theo vết máu khắp người ra khỏi tháp Phù Đồ.

Hai người canh giữ ngoài cửa hướng nàng hành lễ: "Đại tướng quân, trong thiện phòng đã chuẩn bị nước."

Tùy Tùy gật đầu, nhìn thoáng xuống dưới chân: "Phiền thu dọn phía dưới một chút."

Hai người xuống thạch thất, một người trong đó vừa thấy rõ ràng tình trạng bên trong, không nhìn được mà phun ra.

Tùy Tùy thay y phục dính đầy máu tươi, xối nước rửa vết máu trên người, sau đó ngâm cả người vào thùng tắm.

Nàng báo thù cho Hoàn Diệp, nhưng trong lòng lại mờ mịt lạnh giá, như cánh đồng tuyết phía Bắc Trường Thành.

Người dám để hấn thấy gương mặt thật của người sao?

Hấn vốn dĩ cả đời không thể nhìn thấy, nàng nghĩ thầm.

Nàng ngăn người ngồi trong thùng tắm, ngay cả nước đã trở nên lạnh lẽo cũng không phát hiện, cho đến khi có người gõ cửa, thấp giọng nói: "Thí chủ, vị thí chủ kia đã tỉnh."

Lúc này Tùy Tùy đột nhiên hoàn hồn, đứng lên lau khô thân thể, thay y phục mặc khi ra cửa sáng sớm, ra khỏi thiện phòng.

Xuân Điều tỉnh lại liền tìm nàng khắp nơi, nhìn thấy nàng mới thờ phào nhẹ nhõm: "Cô nương, sắc trời không còn sớm, chúng ta phải

trở về rồi."

Nàng ngáp một cái, dụi mắt: "Thật kỳ quái, mỗi lần đến Linh Hoa tự này, nô tỳ luôn mệt mỏi chỉ muốn ngủ."

Tăng nhân tiếp khách vẫn là người lần trước tiếp đãi bọn họ, cười nói: "Không gạt thí chủ, trong nước trà của tộ chùa có chút thảo dược an thần, thí chủ đi đường xa đến, ngựa xe mệt nhọc, lại uống trà này, tất nhiên rất dễ ngủ mê."

Xuân Điều bưng tỉnh đại ngộ, nói với Tù Tù: "Cô nương đã bái Phật tạ lễ chưa?"

Tù Tù gật đầu: "Đã tạ lễ rồi."

Xuân Điều nói: "Cô nương có nguyện vọng mới không?"

Tù Tù lắc đầu, cười nói: "Người không thể quá tham, cứ mãi cầu Phật Tổ, Phật Tổ cũng sẽ không kiên nhẫn đâu."

Hai người cười nói ra khỏi Linh Hoa tự, ngòi xe ngựa, chạy vào trong thành.

Không biết có phải lúc tắm gội bị nhiễm lạnh hay không, Tù Tù trên xe ngựa trở về cảm giác sau lưng có chút phát lạnh, lúc về cũng không ăn bữa tối, rửa mặt qua loa rồi nằm lên giường.

Ngủ đến giữa đêm, nàng tỉnh giấc, chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, trong cổ họng như có lửa đốt, nàng đứng dậy rót một ly trà để uống, nhưng lúc xuống giường chân lại mềm nhũn, lão đảo một cái, làm đổ xà ngang treo y phục bên mép giường.

Xuân Điều nghe thấy động tĩnh, mang theo đèn đi vào, lại phát hiện sắc mặt nàng ửng đỏ: "Cô nương có gì không thoải mái sao?"

Tù Tù nói: "Không sao, chỉ là lúc xuống giường hơi mơ màng, làm đổ đồ thôi."

Xuân Điền nghe thanh âm nàng khàn hơn ngày thường, giờ tay sờ trán nàng, sợ tới mức rút tay về, trán nàng nóng đến phỏng tay, nàng vội đỡ Tù Tù lên giường: "Cô nương sốt rồi, nhất định là ra ngoài đã nhiễm phong hàn, nô tỳ gọi người đi tìm đại phu."

Chương 36: 36: Nhuộm Máu

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tim Trần Vương như nổi trống, không khống chế được sự run rẩy, hấn dùng sức cắn đầu lưỡi, cố gắng để bản thân trấn tĩnh.

"Bản vương không biết người đang nói gì..." Giọng hấn the thé, "Người...Các người nhất định đã bắt sai người..."

Thanh âm hấn run rẩy: "Thả bản vương ra, mau thả bản vương ra, bao nhiêu tiền tài đều đưa các người, xin các người đấy..."

Tùy Tùy lạnh lùng đánh gãy lời hấn: "Người đã tới nơi này rồi không có khả năng còn sống ra ngoài."

Dừng một chút nói: "Hỏi gì đáp nấy, thì còn có thể chết thống khoái một chút."

Nếu nàng đã mạo hiểm phái người trói thân vương tới đây, đương nhiên là có chứng cứ xác thực chứng minh người độc sát Hoàn Diệp thật sự là hấn, hấn có sở thích uống ngũ thạch tán, trong phủ chứa một đám đạo sĩ, cả ngày luyện đan chế dược, nhưng thật ra là lấy điều này để ngụy trang, luyện chế độc dược.

Sớm nhất là năm năm trước, hấn còn là thiếu niên chưa trưởng thành, đã bắt đầu chơi độc dược, mới đầu là dùng chim tước chó mèo thử độc, tiếp đó dùng cơ thiếp thị tỳ Vương phủ, chỉ là tâm tư hấn kín đáo, thủ đoạn cẩn thận, đôi lúc chỉ có một hai cái hạ nhân chết bất đắc kỳ tử, cũng không ai hoài nghi hấn, chỉ cho là bị bệnh cấp tính.

Nhưng khi nào thì hấn bắt đầu nảy lòng mưu hại trử quân, lại không thể biết được.

Tùy Tùy vẫn không rõ hấn vì sao phải làm như vậy.

Trần Vương nghe xong lời của nàng, vẫn giả ngu giả ngơ, quý khóc sùi gào.

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Ở đây là dưới lòng đất, mười dặm xung quanh không có người ở, sẽ không có người nghe thấy đâu."

Trần Vương vẫn gào thét không ngừng, Tùy Tuy đứng lên ra khỏi bình phong.

Khoảnh khắc nhìn thấy nàng, tiếng kêu của Trần Vương đột nhiên im bật, đồng thời biểu tình trên mặt hắn biến mất, như thể bóc ra một lớp mặt nạ.

Vẫn là gương mặt béo núc ních kia, phần mỡ đè ép ngũ quan thành một khối nhỏ hẹp, đôi mắt như hai khe hở hẹp.

Nhưng chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn lúc này, sẽ không ai cho rằng hắn là một tên ngốc.

Hắn thấy được dung mạo thật của Tùy Tuy, biết bản thân đã không còn lý do để sống nữa, không tiếp tục giả giũa, mà dùng đôi mắt nhỏ hẹp kia lặng lẽ đánh giá nàng, lộ ra sự khôn khéo.

Nữ tử trẻ đến bất ngờ, nhìn ước chừng chỉ hơn hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp đến kinh người.

Trần Vương bình sinh thích nhất là mỹ nhân, đuổi theo vô số nữ tử, nữ tử trước mắt tuy rằng phong hoa tuyệt thế, nhưng lại không khiến người sinh ra nửa tâm tư theo đuổi.

Màu sắc trong đôi mắt nàng nhạt hơn người bình thường một chút, dưới đèn như hồ phách ngưng kết từ ngàn vạn năm trước, bên trong phong ấn sự chết chóc cùng sát ý.

Nàng giống một ác quỷ lấy mạng đi ra từ địa ngục, khiến người khác vừa nhìn thấy liền không rét mà run.

"Vì sao muốn giết Hoàn Diệp?" Tù Tù hỏi lại lần nữa.

Mặt Trần Vương vô cảm, ánh mắt trở nên hung ác nham hiểm: "Vì sao ư? Ta hận hắ, rất muốn hắ chết."

"Huynh ấy đối với ngươi không tệ." Tù Tù nói.

Trần Vương cười nhạt: "Đúng vậy, hắ là một đại thánh nhân, không nhìn nổi con chó nhà có tang trước mắt, muốn tắm rửa nó sạch sẽ, dạy nó vươn lên, dạy nó vẫy đuôi chọc cho người vui, nếu không trong lòng sẽ không thoải mái."

Ngừng một chút nói: "Biết điều mà con chó nhà có tang cần là gì không? Nếu thật sự có lòng tốt, ném cho nó một miếng thịt là đủ rồi, thậm chí trông nó không vừa mắt, đá nó một cái, đánh nó một gậy, đều là điều nó nên chịu."

"Huynh ấy đối xử tốt với ngươi, vì thế ngươi lấy oán trả ơn." Tù Tù nói.

Trần Vương cười nói: "Ngươi từng gặp Hoàng đế và Thục phi chưa? Ngươi có biết ta vì sao lại trưởng thành dáng vẻ này không?"

Tù Tù trầm mặc không nói, lúc này nàng không cần nói điều gì nữa, chỉ cần nghe hắ nói là được.

"Là Hoàng Hậu cho người nuôi dưỡng ta thành như vậy," Trần Vương nói tiếp, "Bà ta bảo hạ nhân cho ta ăn mỡ heo trộn mật ong, cho ta uống canh dược đại bổ, tới lúc vỡ lòng, đích tử của bà ta theo tiên sinh đọc tứ thư ngũ kinh, còn thái giám mang ta ra vườn chơi."

Lúc ta biết sự đời chỉ mới mười hai tuổi, cung nhân kia phụng mệnh Hoàng Hậu tới câu dẫn ta, xong việc lại nói ta tuổi còn nhỏ căn cơ bất chính, trời sinh hoang dâm cưỡng hiếp cung nữ..."

Tù Tù biết tính cách Hoàng Hậu kiên cường, có nhiều thủ đoạn quản lý hậu cung, bản thân nuôi hai hoàng tử, lại hoài thai đứa thứ

tư, nên mới chấp thuận phi tần sinh ra và nuôi dưỡng thứ tử.

Nhưng nàng không ngờ được bà ta lại dùng thủ đoạn này để đổi phò một hài đồng, Hoàng đế không chỉ có mỗi thứ tử là Trần Vương, cũng không thiếu Thất hoàng tử thông minh lanh lợi như vậy, cũng không thấy bà ta dùng mấy thủ đoạn này.

Trần Vương nhìn ra vẻ nghi ngờ trên mặt nàng: "Ta biết người không tin, mới đầu ta cũng không tin.

Người biết vì sao bà ta kiêng kị ta như thế không?"

Hắn cười lạnh hai tiếng, thanh âm khàn khàn: "Bởi vì lúc hai tuổi có một cao tăng được triệu vào cung, Hoàng đế gọi chúng hoàng tử ra, cao tăng kia chạm lên đỉnh đầu ta, nói một câu, đứa bé này thông minh vốn có."

Tùy Tuy mím môi: "Những việc này chẳng lẽ Thục phi không biết?"

Trần Vương cười nhạt: "Bà ta sao? Bà chưa chắc đã không biết, áng chừng hiểu rõ chỉ giả vờ hồ đồ thôi, bà ấy chỉ cần làm con chó của Hoàng Hậu, cũng xem ta như heo chó mà nuôi lớn.

Bà ta luôn nói nếu như giống Hiền phi tâm cao ngút trời, cuối cùng tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, bà ta muốn ta cụp đuôi làm người, mọi việc đều nhường bọn đích tử, đừng tranh giành với bọn họ, tương lai ra khỏi cung xây phủ làm kẻ phú quý nhà rồi, rồi đón bà ta ra ngoài hưởng phúc là được."

Tùy Tuy im lặng một lát rồi nói: "Những việc này đều là Hoàng Hậu làm, Hoàn Diệp không hề hiểu rõ tình hình, huynh ấy sai gì chứ?"

Trần Vương nói: "Làm một con heo ăn chán chê cả ngày cũng không có gì không tốt, làm con chó của mẫu tử bọn họ cũng không có gì không tốt.

Hắn ta sai ở chỗ không nên quản ta."

Trong mắt hắn lộ ra cay nghiệt khó mà hình dung: "Hắn đến kiểm tra bài tập của ta, khen ta thông minh trước mặt Hoàng đế, trong cung yến muốn ta phú thơ, tự cho mình là đúng mà giúp ta..."

Hắn cười lạnh một tiếng: "Ta không hận Hoàng Hậu, thật sự, nếu ta là bà ta nói không chừng cũng sẽ làm như vậy, nhưng ta hận Hoàn Diệp, hận dáng vẻ xuẩn ngốc trách trời thương dân của hắn, kẻ ngu dốt chết đáng đời, hắn nên chết đi! Chết rất tốt!"

Lời còn chưa dứt, hắn chỉ cảm thấy hàn quang chợt lóe trước mắt, ngay sau đó dưới xương sườn đau đớn, một con dao nhỏ mỏng như cánh ve cắm vào thân thể hắn, con dao kia dài không đến hai ngón tay, thân dao nhỏ hẹp, vị trí con dao đâm vào rất đặc biệt, Hoàn Quýnh đau đến mức khó có thể hô hấp, cả người không nhin được cuộn tròn lại.

Hắn thờ gấp gáp, nhưng lại cười càng thêm điên cuồng, khàn giọng nói: "...!Người tra tấn ta...!Ta cũng phải nói...!Hắn đáng chết..."

Tùy Tùy nắm chuôi đao, thân đao sắc nhỏ khuấy động trong máu thịt của hắn.

Nàng biết tất cả thủ đoạn khiến người khác thống khổ, chỉ là không thường dùng tới, càng hiểm khi tự mình động thủ.

Hoàn Quýnh đau đến mức cứ thở ra hơi lạnh.

"Người bị ai sai khiến?" Tùy Tùy rút đao ra, lạnh lùng hỏi.

Hoàn Quýnh hòa hoãn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Không ai...!Sai khiến..."

"Những chuyện Hoàng Hậu làm, sao người biết được?" Tùy Tùy hỏi.

Sắc mặt Hoàn Quýnh hơi đổi, nhưng vẫn nói: "Không ai chỉ thị, là ta...!Ta muốn hấn chết, không cần có người sai khiến..."

"Có người lợi dụng ngươi," Tùy Tùy nhàn nhạt nói, "Ngươi là con dao của kẻ khác."

Hoàn Quýnh bỗng nhiên cười lớn: "Ta tình nguyện làm con dao, ta hữu dụng, không phải sao?"

Hấn ngừng một chút, ác độc nói: "Đương nhiên không chỉ mỗi ta hận hấn, muốn hấn chết, có rất nhiều người ghét nhìn diện mạo đó của hấn, tại sao hấn không thể tha cho ta, tại sao không thể để ta vui vui vẻ vẻ làm một con heo chứ..."

Lời còn chưa dứt, hấn bỗng nhiên đau khổ rú một tiếng, lưỡi dao mỏng kia tựa bóng ma lại đâm sâu vào thân thể hấn.

Tùy Tùy nói: "Ngươi đã từng nghĩ hay chưa, huynh ấy giúp ngươi, chỉ là bởi vì đã nhìn ra sự không cam lòng của ngươi."

Hoàn Quýnh hơi ngẩn người, ngay sau đó chậm rãi nhếch khóe miệng lên: "Ta biết ngươi là ai, là người...!Vốn nên đã chết."

Tùy Tùy không nói lời nào, trên mặt vẫn vô cảm, không thấy vẻ nào là kinh ngạc.

Trần Vương có thể giả thành tên gốc lừa gạt hầu hết mọi người mười năm như một ngày, đương nhiên là một kẻ thông minh tuyệt đỉnh, có thể đoán ra thân phận của nàng cũng không kỳ quái.

"Ngươi là Tiêu Linh," Hoàn Quýnh nói tiếp, "Thời gian đã ba năm còn điều tra chuyện này cũng chỉ có ngươi, nhưng..."

Hấn nheo mắt, đôi mắt nhỏ hẹp càng bị nheo đến chỉ còn lại một đường: "Hấn từng thấy dáng vẻ này của ngươi chưa?"

Cặp mắt bình tĩnh của Tù Tù đến lúc này mới có một chút dao động, không đợi nàng hoàn hồn, con dao trong tay trái đã ra ngoài.

Hoàn Quýnh đau đến mức nhe răng trợn mắt, máu tươi chảy ra từ kẽ răng, là hấn tự cắn nát thịt bên má trong miệng.

Nhưng hấn vẫn nhịn đau nói: "Trưởng huynh kia của ta...! Quang phong tể nguyệt*...! Mẫu hậu trong mắt hấn đoan trang cao quý, Phụ hoàng trong mắt hấn anh minh thần võ...! Người trong lòng trong mắt hấn, là một đại tướng quân quang minh lỗi lạc, hấn có biết rằng người tính kế thành thực, đùa bỡn quyền mưu, nuôi lớn dã tâm của thân thúc phụ mình, sau đó đẩy ông ta tới cái chết..."

(Ji: *Quang Phong Tể Nguyệt - 光风霁月 - trời quang trăng sáng; tấm lòng rộng mở)

Chỉ nghe tiếng lưỡi dao cắt từng mảnh da thịt bên tai không dứt, ánh mắt Hoàn Quýnh dần dần tan rã, nhưng hấn vẫn nói dứt quãng: "Trưởng huynh kia của ta nhân ái hiếu thảo...! Ôn nhu thuần thiện, cho đến lúc chết còn gọi tên của người...! Hấn trên trời có linh, biết người là loại người này, sẽ nói thế nào đây?"

Hấn cười lớn không dứt, phần mỡ khắp người chấn động không ngừng: "Người dám cho hấn...! Cho hấn...! Nhìn thấy dáng vẻ hiện tại này của mình không? Người dám...! Cho hấn thấy...! Người..."

Nửa câu cuối cùng còn chưa nói hết, chỉ nghe một tiếng "Xùy", cổ họng bị cắt đứt, âm thanh như tiếng lụa xé rách.

Hoàn Quýnh há miệng thờ đốc, không nói được một chữ nào nữa.

Tù Tù ném dao, khí lực toàn thân giống như bị rút hết trong nháy mắt.

Nàng dùng vạt tay áo lau vết máu trên má, ấn vào một cơ quan trên tường, nghe thấy tiếng dây xích sắt trong vách đá dấy lên, một lát sau, cánh cửa bí mật trên đỉnh đầu chậm rãi mở ra.

Anh nển chiếu tới từ bên trong cửa, mới có thể thấy rõ đây là một căn phòng dưới lòng đất rộng khoảng hai trượng.

Tùy Tùy lên đến mặt đất, trên đài sen trước mắt, là một tượng phật bằng đá của triều đại trước, bức tượng Phật điêu khắc đường nét rõ ràng, thần sắc thương xót.

Nàng nhìn tượng Phật một cái, mang theo vết máu khắp người ra khỏi tháp Phù Đồ.

Hai người canh giữ ngoài cửa hướng nàng hành lễ: "Đại tướng quân, trong thiện phòng đã chuẩn bị nước."

Tùy Tùy gật đầu, nhìn thoáng xuống dưới chân: "Phiền thu dọn phía dưới một chút."

Hai người xuống thạch thất, một người trong đó vừa thấy rõ ràng tình trạng bên trong, không nhìn được mà phun ra.

Tùy Tùy thay y phục dính đầy máu tươi, xối nước rửa vết máu trên người, sau đó ngâm cả người vào thùng tắm.

Nàng báo thù cho Hoàn Diệp, nhưng trong lòng lại mờ mịt lạnh giá, như cánh đồng tuyết phía Bắc Trường Thành.

Người dám để hấn thấy gương mặt thật của người sao?

Hấn vốn dĩ cả đời không thể nhìn thấy, nàng nghĩ thầm.

Nàng ngăn người ngồi trong thùng tắm, ngay cả nước đã trở nên lạnh lẽo cũng không phát hiện, cho đến khi có người gõ cửa, thấp giọng nói: "Thí chủ, vị thí chủ kia đã tỉnh."

Lúc này Tùy Tùy đột nhiên hoàn hồn, đứng lên lau khô thân thể, thay y phục mặc khi ra cửa sáng sớm, ra khỏi thiện phòng.

Xuân Điều tỉnh lại liền tìm nàng khắp nơi, nhìn thấy nàng mới thờ phào nhẹ nhõm: "Cô nương, sắc trời không còn sớm, chúng ta phải

trở về rồi."

Nàng ngáp một cái, dụi mắt: "Thật kỳ quái, mỗi lần đến Linh Hoa tự này, nô tỳ luôn mệt mỏi chỉ muốn ngủ."

Tăng nhân tiếp khách vẫn là người lần trước tiếp đãi bọn họ, cười nói: "Không gạt thí chủ, trong nước trà của tệt chùa có chút thảo dược an thần, thí chủ đi đường xa đến, ngựa xe mệt nhọc, lại uống trà này, tất nhiên rất dễ ngủ mê."

Xuân Điều bưng tỉnh đại ngộ, nói với Tù Tù: "Cô nương đã bái Phật tạ lễ chưa?"

Tù Tù gật đầu: "Đã tạ lễ rồi."

Xuân Điều nói: "Cô nương có nguyện vọng mới không?"

Tù Tù lắc đầu, cười nói: "Người không thể quá tham, cứ mãi cầu Phật Tổ, Phật Tổ cũng sẽ không kiên nhẫn đâu."

Hai người cười nói ra khỏi Linh Hoa tự, ngòi xe ngựa, chạy vào trong thành.

Không biết có phải lúc tắm gội bị nhiễm lạnh hay không, Tù Tù trên xe ngựa trở về cảm giác sau lưng có chút phát lạnh, lúc về cũng không ăn bữa tối, rửa mặt qua loa rồi nằm lên giường.

Ngủ đến giữa đêm, nàng tỉnh giấc, chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, trong cổ họng như có lửa đốt, nàng đứng dậy rót một ly trà để uống, nhưng lúc xuống giường chân lại mềm nhũn, lão đảo một cái, làm đổ xà ngang treo y phục bên mép giường.

Xuân Điều nghe thấy động tĩnh, mang theo đèn đi vào, lại phát hiện sắc mặt nàng ửng đỏ: "Cô nương có gì không thoải mái sao?"

Tù Tù nói: "Không sao, chỉ là lúc xuống giường hơi mơ màng, làm đổ đồ thôi."

Xuân Điền nghe thanh âm nàng khàn hơn ngày thường, giờ tay sờ trán nàng, sợ tới mức rút tay về, trán nàng nóng đến phỏng tay, nàng vội đỡ Tù Tù lên giường: "Cô nương sốt rồi, nhất định là ra ngoài đã nhiễm phong hàn, nô tỳ gọi người đi tìm đại phu."

Chương 37: 37: Thả Vũ Thương

Tài ebook: dtv-ebook.com

Giấy không thể gói được lửa, cho dù Thục phi cực lực giấu giếm, chuyện Trần Vương ra khỏi thành chơi xuân mấy ngày liền chưa về vẫn truyền tới tai Hoàng đế.

Đương nhiên Hoàng đế giận tím mặt: "Nghịch tử này! Tăng thêm người đi tìm, tìm được rồi trực tiếp đưa thẳng đến Tông Chính Tự!"

Bình thường cũng thôi đi, Thượng Tị yến hôm nay là thay thân vương tuyển phi, Trần Vương ngay mặt cũng không lộ, đây chẳng phải ném hết thể diện Hoàng gia trước mặt cao môn thế tộc toàn Trường An sao?

Thái tử vội vàng trấn an Phụ hoàng: "Phụ hoàng bớt giận, có lẽ Ngũ đệ đã gặp phải chuyện gì nên mới chậm trễ."

"

Hoàng đế cười lạnh nói: "Nó thì có thể gặp chuyện gì chứ! Chết ở ngoài mới tốt!"

Thục phi tới thỉnh tội, vừa đến trước màn trướng, đã nghe thấy lời tàn nhẫn của Hoàng đế, nhất thời vừa hận vừa tức, hận nhi tử hoang đường chẳng nên thân, lại tức Hoàng đế tuyệt tình, ngoại trừ đích tử của Hoàng Hậu, cốt nhục còn lại như thứ đồ nhặt được.

Ngũ Lang của bà lúc mới sinh ra vô cùng thông minh lanh lợi, hai tuổi đã có thể đọc ê ê a a Thiên Tự Văn, sau này lại trưởng thành thế này!

Thần sắc bà âm u, Hoàng Hậu không muốn thứ hoàng tử quá xuất sắc, bà không dám làm trái lời Hoàng Hậu, cũng chỉ có thể

nhằm một mắt mờ một mắt, cầu hãn trưởng thành bình bình an an, xuất cung lập phủ, tương lai mẫu tử đoàn tụ an dưỡng tuổi già.

Nhưng ai mà không hy vọng hài tử của mình thành tài, Ngũ Lang thật sự trưởng thành thành một phé vật vô dụng, mẫu thân như bà sao có thể dễ chịu.

Thực phi cắn chặt răng, vào trong trưởng, thấy Thái tử ôn văn nho nhã, Tề Vương khí vũ hiên ngang, trong lòng lại tuôn ra chua xót khổ sở vô hạn, Ngũ Lang của bà vốn dĩ cũng nên giống như bọn họ, trưởng thành tiểu lang quân thanh tú tuấn lãng, khí phách hăng hái!

Bà định thần lại, xua hết tạp niệm không nên có ra ngoài, hiện giờ nghĩ mấy chuyện này có ích gì, sớm ngày để hãn cưới hiền phụ sống thật tốt mới đúng.

Cũng may Hoàng Hậu giao lại hậu cung cho bà, cũng coi như một trợ lực để làm mai cho nhi tử.

Bà quỳ xuống khấu đầu: "Ngũ Lang bất hiếu, là thần thiếp không biết quản giáo, thỉnh bệ hạ giáng tội.

"

Tính tình Thực phi dịu dàng nhu thuận, hiện giờ lại được Hoàng Hậu phó thác chưởng lục cung, quỳ xuống khấu đầu trước mặt hoàng tử liên can, Hoàng đế cũng không thể tiếp tục trách cứ: "Thôi bỏ đi, chờ nó về rồi giáo huấn nó lại là được.

"

Thực phi đứng lên tạ ơn, dùng khăn lụa lau nước mắt, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, nàng sợ rằng Hoàng đế tức giận nói mấy lời kiêu như giáng tước, đến lúc đó quân vô hí ngôn, không còn đường nào cứu vãn nữa.

Chỉ là người thật sự để ý Trần Vương tham dự hay không, cũng chỉ có thân mẫu Thục phi đây.

Đối với nhiều người mà nói, Trần Vương ở đây cũng chỉ làm mất hứng thôi.

Dù sao vốn dĩ cũng chỉ là kẻ được thêm vào, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Tề Vương ngọc thụ lâm phong.

Yến hội vẫn tiến hành như cũ, mọi người ngồi trong trướng một lúc, rồi đến bên hồ dạo bước ngắm hoa.

Ra khỏi màn trướng, vốn dĩ nam nữ khách đi theo hai bên, nhưng đi đi lại lại tự nhiên phân tán ra, dần dần xen lẫn cùng một chỗ.

Thỉnh thoảng có phu nhân cao môn mang theo văn bối hướng đến Thục phi thỉnh an, những văn bối đó không ai không phải là nữ lang xuân thì, lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết.

Hoàn Huyền đều đối xử bình đẳng, đối với ai đều có lễ nhưng lãnh đạm như nhau.

Nguyễn Nguyệt Vi xem qua mấy người Hoàng đế vừa ý, rồi mang theo đường muội Nguyễn Lục Nương hướng về phía hoàng đế, Thục phi cùng bọn người Thái tử kiến lễ.

Mặt mày của nàng cũng không tính là rất giống Nguyễn Nguyệt Vi, nhưng phong thái khí chất lại giống hệt, có lẽ bởi vì lớn lên ở Giang Nam, bên ngoài thanh lệ lại thêm phần dịu dàng đáng yêu.

Hôm nay nàng trang điểm bằng lớp phấn mỏng, điểm chu sa trên trán, mặc bộ lụa mỏng màu hạnh mùa xuân, choàng dải lụa Khinh Dung Sa thêu chỉ bạc, bên dưới là váy thạch lựu xếp ly mười sáu lớp, kiêu nhu tú lệ như nhánh hoa hạnh bên hồ, tư sắc còn hơn cả Nguyễn Nguyệt Vi một bậc.

Hoàn Huyền từng thấy qua bức họa, nhưng màu sắc và hương thơm trong bức họa so với người thật, tất nhiên kém xa ngàn dặm.

Nhưng trong lòng hắn vẫn không hề gợn sóng, thần thái nữ tử này rất giống Nguyễn Nguyệt Vi, với hắn mà nói đều giống như bất kỳ một nữ tử nào ở đây, hắn ngay cả ánh mắt thứ hai cũng không muốn nhìn.

Mọi người đều biết đây là những người được lựa chọn chính cho vị trí Tề Vương phi, nói là kiến lễ, kỳ thật là mang đến cho Tề Vương xem qua.

Thái tử cười chỉ vào Hoàn Huyền giới thiệu: "Vị này là Tam Lang của bọn ta.

"

Nguyễn Lục Nương ghé mắt nhìn Hoàn Huyền, rồi cúi đầu xuống ngay lập tức, hai má ửng hồng, uyển chuyển hạ bái: "Dân nữ Nguyễn thị, bái kiến Tề Vương điện hạ.

"

Hoàn Huyền gật đầu, nhàn nhạt nói "Miễn lễ".

Thái tử nói: "Xa lạ như thế làm gì, muội là đường muội của A Nguyễn, cũng là muội muội của Tam Lang, nên gọi một tiếng Tam ca.

"

Sắc mặt Nguyễn Lục Nương càng đỏ, nghịch ngọc bội treo trên dải lụa bên thắt lưng, khẽ gọi một tiếng "Tam ca".

Tiếng phổ thông của nàng mang theo một chút Ngô âm, âm cuối hơi kéo dài, do then thùng, thanh âm càng thêm như tiếng chim yêu kiều buổi sáng, ngay cả Thái tử bên cạnh nghe cũng cảm giác giòn giã bên tai.

Hoàn Huyền vẫn mang dáng vẻ lạnh như băng sương, không hề thuận thế gọi một tiếng "Lục muội", mà là nói: "Tiểu thư không cần đa lễ.

"

Có tằng quan hệ ca ca muội muội này che lấp, lễ tiết cũng có thể lỏng một chút.

Thái tử cười nói: "Tam Lang, tiếng Tam ca này cũng không thể nhận không.

"

Hoàng đế hiển nhiên khá hài lòng đối với người được chọn làm Vương phi này, tuy rằng không đẹp bằng Thái tử phi, nhưng phụ thân nàng gia thế thanh quý, thanh danh làm quan không tồi, đồng thời cách xa trung tâm triều chính, sẽ không nuôi dưỡng những dã tâm không cần thiết, mà tướng mạo của nữ tử này cũng xứng với Tam Lang.

Ông gật đầu cười nói: "Lục nương mới đến, Tam Lang cần tận hết nghĩa vụ chủ nhà, bọn ta đến Lưu Ly đình thả Vũ Thương*, con dẫn Lục nương đến ngồi cạnh dòng nước đi.

"

Có tằng quan hệ ca ca muội muội này che lấp, lễ tiết không quá quan trọng như vậy.

Hoàng đế lên tiếng, Hoàn Huyền tất nhiên không thể ngỗ nghịch trước đám đông, liền nói với Nguyễn Lục Nương: "Mời tiểu thư.

"

Nguyễn Lục Nương vái chào: "Làm phiền Tam ca! "

Hai người dọc theo bên hồ tiến về phía trước, Thục phi nhìn bóng lưng của hai người nói: "Thật sự là một đôi bích nhân, thật giống như từ bức họa mà ra.

"

Thái tử cười nói với thê tử: "Nếu cuộc hôn sự này mà thành, tỷ muội các nàng có thể thường xuyên bầu bạn rồi.

"

Nguyễn Nguyệt Vi cười hơi miễn cưỡng: "Đúng vậy, nếu có thể thành thì tốt.

" Cũng không nói thêm câu nào.

Hoàn Huyền cùng Nguyễn Lục Nương xuyên qua rừng hoa hạnh bên bờ hồ.

Nguyễn Lục Nương thường trộm liếc sang Tề Vương, quầng đỏ trên má càng đậm hơn một chút.

Vốn dĩ trong nhà bảo nàng tới dự tiệc, trong lòng rất không vui, tuy rằng ở Giang Nam xa xôi, nàng cũng biết tới chuyện xưa của Tề Vương và đường tử của nàng kia — — trong mấy đường tử muội bọn họ, chỉ có Tam đường tử và nàng xuất sắc, hai người từ nhỏ đã được trưởng bối đem ra so sánh, sau đó nàng đến Giang Nam, thỉnh thoảng về Trường An một lần, hai người cũng luôn ngầm phân cao thấp, từ thơ văn ca phú, cầm kỳ thư họa đến xiêm y trang sức, mọi thứ đều phải so sánh.

Tam đường tử là đích xuất của đại phòng, xuất thân của nàng kém một bậc, hiện giờ nàng ta lại là Thái tử phi đương triều, hôn sự của nàng không thể vượt qua nàng ta cũng thôi đi, còn phải nhặt lại hôn phu mà nàng ta chưa ra, thật sự ấm ức không nói nên lời.

Nhưng vừa nhìn thấy Tề Vương, mấy tâm tư này liền tan thành mây khói.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy may mắn vì Tam đường tử mê đắm quyền vị, chọn lấy Thái Tử thay vì Tề Vương.

Kiều nhan tiểu cô nương còn động lòng người hơn cả hoa hạnh, nhưng Tề Vương không thèm nhìn tới, hấn không nói tiếng nào, tập trung nhìn thẳng, đôi mắt chỉ nhìn chăm chăm vào hồ Lưu ly phía trước.

Thấy đình trên mặt hồ cách đó không xa, hoa văn chạm trổ trên lan can đỏ thẫm vô cùng rõ ràng, Nguyễn Lục Nương chỉ đành chủ động tìm lời để nói: "Lúc dân nữ ở Giang Nam thường nghe tới danh tiếng lẫy lừng của Tam ca! "

Hoàn Huyền nghe nàng nói một câu một chữ "Tam ca", nhẩn mày nói: "Tiểu thư tán thưởng.

"

Nguyễn Lục Nương cho rằng hấn sẽ thuận theo lời bản thân để nói tiếp, hỏi thử nàng đã nghe được những gì, nhưng hấn không tiếp tục, nàng chỉ có thể tiếp tục tìm lời nói: "Đường tử nói Tam ca giỏi đánh cờ, không biết khi nào có may mắn được chỉ bảo một chút.

"

Hoàn Huyền vừa nghĩ đến đánh cờ, không tránh khỏi nhớ tới thôn nữ vô tâm vô phế ở Sơn Trì Viện kia, nói thì cũng kỳ quái, tuy rằng nàng mới vào cửa, mỗi lần hấn đều phải dạy nàng mấy lời, vui vẻ đánh cờ cùng nàng, đôi lúc còn sinh ra ảo giác kỳ phùng địch thủ.

Nguyễn Lục Nương thấy hấn lơ đãng, thấp giọng nói: "Tam ca?"

Hoàn Huyền hồi phục lại tinh thần nói: "Cờ nghệ của Cô chỉ thường thôi, Thái Tử Phi giỏi chơi cờ, tiểu thư có thể thỉnh giáo nàng

ấy.

"

Nguyễn Lục Nương nhất thời không chắc là hấn trời sinh lạnh lùng, hay là ngại nàng nói quá nhiều, sợ nói nhiều sai nhiều, nên không nói tiếp nữa.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã tới hồ Lưu Ly.

Hồ Lưu Ly là một nhánh dẫn ra từ Khúc Giang Trì, dòng nước nhỏ uốn lượn xuyên qua rừng hoa, chuyên sử dụng để làm nước trừ tà, đình đài được xây dựng bên bờ, bố trí mảnh trướng, bên trong trướng đặt án thư bút mực.

Lúc này bên dòng nước đã có không ít người, Hoàn Huyền cùng Nguyễn Lục Nương vừa xuất hiện, đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Không bao lâu, nhóm người Hoàng đế cùng Thục phi đã tới Lưu Ly đình.

Các tân khách đan xen ngồi xuống hai bên bờ hồ, Hoàng đế cùng đám người Thái tử đặt rượu Vũ Thương vào trong nước ở thượng du trong Lưu Ly đình, Vũ Thương trôi lênh bênh theo dòng nước, tới trước mặt ai, muốn uống cạn rượu trong ly phải làm một bài thơ.

Hoàn Huyền cùng Nguyễn Lục Nương ngồi xuống bên hồ, hai người chia bàn mà ngồi, cách nhau khá xa, nhưng nữ lang dự tiệc nhiều như vậy, chỉ có Nguyễn Lục Nương được hấn tiếp đãi, trong lòng mọi người thầm nghĩ, chỉ sợ chuyện tốt của Nguyễn gia sắp tới rồi.

Có một nhà không hợp với Nguyễn gia, ngấm ngầm khinh thường.

Một Công Hầu phu nhân ăn mặc đẹp đẽ sang trọng thấp giọng mỉa mai: "Lòng tham không đủ rấn nuốt voi, ỷ vào nữ nhi trong nhà nhiều, chỉ sợ muốn bao trọn các hoàng tử mới thôi đấy.

"

"Bao trọn hết mới tốt chứ," người bạn bên cạnh nói, "Mau mau bao luôn Trần Vương đi, vừa rồi Thục phi nhìn chăm chăm vào Thất nương nhà bọn ta, nhìn đến mức trái tim ta hoảng cả lên! "

Hai người đều cười rộ lên.

Nguyễn Nguyệt Vi trong Lưu Ly đình, nhìn thấy những quý phụ cười nói thì thầm với nhau, liền suy đoán bọn họ có phải lại chế giễu mình hay không, không khỏi nghiến chặt răng.

Nàng lại nhìn hướng sang phía Hoàn Huyền cùng đường muội ở bờ bên kia, chỉ thấy nam tử khôi ngô, khuôn mặt như ngọc, nữ tử xinh đẹp như đào mận, rũ mi cười khế, đôi môi anh đào hơi mấp má, không biết đang nói gì.

Sự ghen tuông ào ạt tràn ra từ trái tim, không thể ngăn nổi.

"Nên thả Vũ Thương rồi.

" Thanh âm của Thái tử bỗng nhiên vang bên tai.

Trái tim Nguyễn Nguyệt Vi nảy lên, vội vàng bình tĩnh lại, cầm một ly Vũ Thương đặt vào dòng nước — — vì là thưởng hoa yến, trên Vũ Thương đều vẽ các loại hoa cỏ để phù hợp với cảnh sắc, nhận được ly phải dùng loài hoa vẽ trên ly làm đề tài bài thơ.

Mọi người đều biết nàng yêu hoa hải đường, nên để lại hoa tiết cảnh hải đường cho nàng.

Vũ Thương của Hoàng đế, Thục phi cùng một đám công chúa hoàng tử đều đã đặt vào dòng nước, Nguyễn Nguyệt Vi nhìn chăm

chăm vào ly của mình thả, trong lòng thầm mong đợi ly này có thể dừng lại trước mặt Hoàn Huyền, phảng phất như thế có thể chứng minh được chút gì đó.

Không biết có phải trời cao đã nghe được lời khẩn cầu của nàng hay không, Vũ Thương của nàng vốn dĩ đã trôi qua mặt Hoàn Huyền, nhưng nào ngờ đùng phải ly Vũ Thương mẫu đơn của Đại công chúa ở trong nước, rẽ thành một vòng cung, thế mà lại lững lờ trôi đến trước mặt Hoàn Huyền.

Hai mắt Nguyễn Nguyệt Vi sáng lên, trái tim như thể có con chim nhỏ đang vỗ cánh phành phạch.

Hoàn Huyền cúi đầu nhìn Vũ Thương.

Tim Nguyễn Nguyệt Vi nhảy vọt tới cuống họng, hẳn nhất định đã chú ý tới hoa văn hải đường phía trên.

Hoàn Huyền thực sự đã thấy được, hẳn vừa nhìn thấy cảnh hải đường trên ly, liền biết đây là của ai thả.

Nguyễn Lạc Nương cũng nhìn rất rõ: "Tam đường tử yêu hoa hải đường, đây nhất định là của tử ấy thả, không biết đã chuẩn bị phần thưởng gì nhỉ."

"

Hoàn Huyền nói: "Tiểu thư lấy sẽ biết ngay."

"

Vốn dĩ Nguyễn Lạc Nương cũng có ý này, nhưng cố tình thử tình cảm của hẳn đối với Nguyễn Nguyệt Vi có phải vẫn chưa dứt hay không, nên cố ý nói như vậy.

Thấy hẳn không có ý lấy ly của Nguyễn Nguyệt Vi, Nguyễn Lạc Nương đột nhiên cảm thấy yên tâm, cúi người đuổi cánh tay, vớt

trong dòng nước, lấy Vũ Thương lên.

Nguyễn Nguyệt Vi ngóng trong đình, thấy Hoàn Huyền chậm chạp không lấy, sau đó lại bị Nguyễn Lục Nương lấy đi, tựa như bị tạt một chậu nước lạnh.

Đại công chúa lại cứ kiêu cái hay không nói, toàn nói cái dở: "A Nguyễn, hình như ly của muội được Lục muội muội nhà muội vớt, thật khéo.

"

Miệng Nguyễn Nguyệt Vi đắng nghét, nhưng phải giả vờ cười: "Người một nhà tất nhiên có duyên.

"

Đại công chúa lại nói: "Nghe nói Lục muội nhà muội thi họa đều vô song, đúng lúc để bọn ta chiêm ngưỡng rồi.

"

Ngô Hưng công chúa cười nói: "Nhìn Thái tử phi liền biết, văn chương của Nguyễn gia Lục nương tất nhiên cũng nổi bật.

"

Rồi chỉ vào người bên dòng nước: "Hoàng tử xem kìa, hai người này ngồi cùng một chỗ, có phải rất giống một đôi kim đồng ngọc nữ hay không?"

Đại công chúa không thích Nguyễn Nguyệt Vi, hiển nhiên cũng không thể yêu thích Nguyễn Lục Nương giống nàng, nói cho có lệ: "Đúng vậy.

"

Chỉ chốc lát sau, nội thị trình lên một cuộn thơ, đúng là tác phẩm của Nguyễn Lục Nương.

Nàng không phải người đầu tiên lấy lý, nhưng là người làm thơ nhanh nhất, cơ hồ là đặt bút đề ngay, chỉ riêng tài năng này đã khiến người khác lau mắt mà nhìn, xem tác phẩm, ngay cả Hoàng đế cũng không nhịn được liên tiếp khen hai câu "Tốt".

Cuộn thơ được truyền tay nhau đọc trong đình, mọi người mới phát hiện Nguyễn Lục Nương không chỉ làm một bài thơ hải đường xuất sắc, còn vẽ một gốc cây hải đường, nét vẽ tiêu sái phiêu dật, rất có phong cách tỉ mỉ.

Đại công chúa từ trước đến nay nghĩ sao nói vậy, có một nói một, hướng sang Nguyễn Nguyệt Vi cười nói: "A Nguyễn, Lục nương nhà muội thật sự không đơn giản, chỉ sợ muội cũng không bằng."

"

Những người khác cũng hết lời khen ngợi.

Nguyễn Nguyệt Vi không nói câu nào, miễn cưỡng lấy lệ một lúc, gọi người lấy ra ngọc bội hoa hải đường và thỏi vàng đã chuẩn bị để ban thưởng, rồi xin thứ lỗi với mọi người, mang thị nữ Sơ Trúc và Ánh Lan ra phía sau thay y phục.

Nàng ngậy người trong tịnh phòng một lát, nỗi lòng ổn định một chút, lúc này mới ra ngoài.

Đang muốn về lại đình, bước ra hai bước, chợt phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc: "Biểu tỳ dừng bước."

"

Nguyễn Nguyệt Vi thoáng cái nghe ra đây là giọng của biểu đệ nàng, Võ An Công thế tử Triệu Thanh Huy, trái tim không khỏi nhảy dựng.

Chương 38: 38: Triệu Thanh Huy

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tuy Nguyễn Nguyệt Vi và Triệu Thanh Huy là thân thích, nhưng không tính là thân thiết, tuổi tác bọn họ chênh lệch lớn, Nguyễn Nguyệt Vi lại lớn lên trong cung Thái Hậu, một năm hai người không gặp nhau được mấy lần, đó là những lần hôn sự tang lễ cùng chúc tân niên mới gặp nhau.

Thiếu niên này mắc chứng suy nhược từ trong bụng mẹ, sinh ra đã gầy yếu thiếu sinh khí, khuôn mặt vừa nhọn vừa gầy, nhưng đôi mắt lại rất lớn, tròng mắt đen đến mức không nhìn thấy được con ngươi, khi nhìn chăm chăm vào người khác, như là hai miệng giếng cổ sâu thẳm, tỏa lên khí âm hàn.

Nguyễn Nguyệt Vi giỏi giao thiệp với hài tử, nàng cũng không keo kiệt chăm sóc với thể tử biểu đệ bệnh tật này, sau mấy lần, hẳn luôn theo chân nàng.

Nhưng chỉ cần xung quanh nàng còn có những huynh đệ tỷ muội khác, hẳn liền đứng ra xa, chưa bao giờ chơi cùng bọn họ, chỉ nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt.

Khi đó Nguyễn Nguyệt Vi không để trong lòng, cho đến một lần, nhà bọn họ có yến tiệc, thân thích tới làm khách, có rất nhiều hài tử tới, Triệu Thanh Huy cũng ở trong đó.

Có nhiều hài tử, nàng liền không rảnh lo tới biểu đệ cổ quái này, hẳn vẫn nhìn ở một bên không nói lời nào.

Khách khứa đi rồi, nàng phát hiện chim hoàng yến mình nuôi ba năm, bị vắn gãy cổ ném dưới tàng cây hải đường trong viện.

Nàng không biết là ai làm, nhưng lờ mờ cảm thấy Triệu Thanh Huy không thoát được liên can.

Từ lúc đó về sau nàng có chút sợ hãi, bao giờ cũng cố ý trốn tránh hãi, hãi vẫn đi theo nàng âm hồn bất tán.

Sau đó hãi dần dần lớn lên, hiểu chuyện rồi mới bắt đầu thu liễm một chút.

Nhưng đôi lúc Nguyễn Nguyệt Vi lơ đãng liếc sang, luôn phát hiện hãi lại đang nhìn nàng.

Trước kia Nguyễn Nguyệt Vi rất không thích loại cảm giác này, tựa như bị một con rắn độc nhìn chòng chọc, mặc dù biết con rắn này không hề muốn thương tổn mình, nhưng nó bò tới gần, quấn lên, thật sự không phải chuyện vui vẻ gì.

Nhưng nàng vừa bị Hoàn Huyền đả kích, lần đầu tiên cảm thấy ánh mắt này cũng không chán ghét như thế.

Vả lại tuy hãi cổ quái, nhưng là thế tử phủ Võ An Công, chính là kẻ có thực quyền, không giống Ninh Viễn Hầu phủ bọn họ càng lúc càng tồi tệ sau khi Nguyễn Thái Hậu hoẵng thế.

Nàng cười với hãi: "Sao biểu đệ lại ở đây? Không đến bên dòng sông chơi Lưu Thương à?"

"Ta đặc biệt ở đây chờ biểu tỷ." Triệu Thanh Huy tận lực khắc chế, nhưng trong ánh mắt vẫn biểu lộ sự tham lam.

Nguyễn Nguyệt Vi có chút sợ hãi, nhích đến gần Sơ Trúc, miễn cưỡng cười nói: "Biểu đệ có chuyện gì sao?"

Triệu Thanh Huy nói: "Lần trước yến khách trong nhà, ta thấy hình như biểu tỷ không khỏe, khi đó không tiện hỏi, trong lòng cứ mãi nhớ nhung, liền muốn tìm cơ hội để hỏi một chút, gần đây biểu tỷ sống có tốt không?"

Nguyễn Nguyệt Vi thấy hãi không hề không biết lý lẽ như trước kia, cũng không có cử chỉ nào vượt quá khuôn phép, lập tức thầm

thở phào.

Lại nghĩ đến trên đời chung quy vẫn còn có người quan tâm nàng, chỉ cần nhìn thần sắc của nàng liền biết nàng buồn bực sầu não, trăm phương nghìn kế tìm cơ hội để hỏi, so sánh như thế, Hoàn Huyền càng có vẻ lãnh đạm.

Nhớ tới Hoàn Huyền, hốc mắt nàng liền ửng đỏ, nhưng nàng vẫn nén nước mắt trở về, cười nói: "Phiền biểu đệ lo lắng, ta không hề đau ốm."

Triệu Thanh Huy tiến lên nửa bước: "Biểu tỷ đừng gạt ta, ta biết tỷ sẽ ủy khuất bản thân mà nhân nhượng người khác, nhưng tỷ đã chịu uất ức gì trong cung vậy?"

Nguyễn Nguyệt Vi bị dọa nhảy dựng, nhìn xung quanh, sợ có người khác nghe thấy.

Triệu Thanh Huy cười: "Biểu tỷ không cần lo sợ, nơi này chỉ có con đường thông hướng ra ngoài, ta đã cho người canh ở đó, có người đến gần sẽ biết ngay."

Ngừng một chút, nghiêm mặt nói: "Ta tới tìm biểu tỷ không có ý khác, chỉ là hỏi thử có điều gì ta có thể giúp đỡ không."

Trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi an tâm một chút: "Thái Tử điện hạ đối với ta rất tốt."

Thái Tử đối với nàng không thể nói là không tốt, tuy rằng gần đây bởi vì chuyện trong triều mà tâm phiền ý loạn, không săn sóc nàng tỉ mỉ như lúc mới thành hôn, nhưng trong một tháng hơn phân nửa vẫn ở viện của nàng, thứ gì tốt cũng đều đưa đến cho nàng.

Nàng sinh ra loại tâm tư này với Hoàn Huyền, thỉnh thoảng cũng cảm thấy thẹn với Thái Tử, nhưng trái tim không phải bản thân có thể khống chế, nàng chỉ đặt tình cảm này trong tim như một niệm tưởng, cũng không phải thật sự muốn làm gì đó.

Nghĩ như thế, liền thư thái hơn.

Triệu Thanh Huy chớp mắt, lông mi của hắn rất dài, dáng hình đôi mắt cũng xinh đẹp, chỉ là không hợp với khuôn mặt này, như con rối quái dị.

"Không phải do Thái Tử, vậy thì là do Tề Vương?" Hãn yếu ớt nói.

Nguyễn Nguyệt Vi không khỏi hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch: "Biểu đệ cẩn thận lời nói!"

Triệu Thanh Huy nghiêng đầu, đôi mắt kia mở to hơn, bên trong chứa đầy nghi hoặc: "Vì sao biểu tỷ kinh sợ? Ta chỉ nghe thấy vài tin đồn về Tề Vương, đoán rằng biểu tỷ sẽ không vui."

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Tin đồn gì?"

Triệu Thanh Huy nói: "Nghe người ta nói Tề Vương dưỡng một ngoại trạch phụ, đáng vẻ so với biểu tỷ..."

Tâm tư thầm kín vẫn chưa bị người nhìn thấu, Nguyễn Nguyệt Vi nhẹ nhàng thờ phào, ngay sau đó lại nhíu hai hàng lông mày: "Chuyện đó...!Đã lan truyền rồi à?"

Triệu Thanh Huy trầm mặt gật đầu.

Kỳ thật chỉ có lác đác vài người biết việc này, hắn phải liên tục theo dõi Hoàn Huyền mới biết được.

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi hết xanh lại trắng, cắn môi không biết nói gì mới tốt.

"Nữ nhân kia còn ở trong thành Trường An một ngày, tỷ tỷ còn bị người khác chỉ trích," trong mắt Triệu Thanh Huy lướt qua tia hung ác nham hiểm, "Ta thật sự thấy không đáng cho tỷ tỷ."

Nước mắt Nguyễn Nguyệt Vi tràn đầy mi, cố nén lại nói: "Đó là chuyện của bản thân Tề Vương, không liên quan đến ta, cứ để bọn

họ nói đi."

"Ta có thể giúp tỳ tỳ," Triệu Thanh Huy nói, "Ta đã tra thân phận nữ tử kia, chỉ là một nữ hài mồ côi nghèo hèn, ta có thể..."

Trái tim Nguyễn Nguyệt Vi nảy lên, trong đầu bất chợt lướt qua hình ảnh con chim hoàng yến bị đứt cổ kia, trong nháy mắt hiểu ra ý của hắn, vội ngăn hắn lại: "Biểu đệ chớ hồ ngôn loạn ngữ!"

"Biểu tỳ yên tâm, ta sẽ không lấy mạng nàng ta," Triệu Thanh Huy nói, "Chỉ là để nàng ta không thể lưu tại kinh thành làm tỳ chương mất mà thôi."

Nguyễn Nguyệt Vi hơi động lòng, nhưng lập tức tỉnh táo lại, nghiêm mặt nói: "Nhân lúc còn sớm đệ hãy từ bỏ ý niệm này đi, không thể chọc tới Tề Vương!"

Ngừng một chút, ngữ khí chậm lại: "Ta biết đệ suy nghĩ cho ta, nhưng Tề Vương không như người khác, đệ làm như thế chỉ đem lại tai hoạ thôi."

Triệu Thanh Huy nhìn nàng chăm chú một lát, lúc này mới chậm rãi nói: "Được, nếu ngày nào đó biểu tỳ đổi chủ ý, chỉ cần nói một câu."

Tỳ biết chuyện gì ta cũng nguyện ý làm vì tỳ mà."

Đúng lúc này, hai tiếng ho nhẹ vang lên cách đó không xa, Triệu Thanh Huy lưu luyến nói: "Có người tới rồi, ta tìm một nơi trốn đi, biểu tỳ ra ngoài trước, ta chờ sau một lúc rồi rời đi."

Nguyễn Nguyệt Vi gật đầu, bước nhanh hướng ra ngoài.

Phía sau lưng nàng mồ hôi lạnh nhễ nhại, nhưng trong lòng lại vui mừng vô cớ, tuy rằng Triệu thế tử này u ám bi thương khiến người khác không thoải mái, nhưng trái tim đối với nàng lại hết sức chân thành như thế.

.....

Hoàn Huyền xã giao ở Khúc Giang Trì một ngày, còn có dạ yến trong Phù Dung Uyển, tan tiệc trở lại Vương phủ, hấn ngay cả xiêm y cũng chưa đổi, đã gọi Cao Mại tới hỏi: "Đồ dùng ở Thường An phường đã cho người thu hồi rồi?"

Cao Mại đáp phải.

Hoàn Huyền lại hỏi: "Cao ma ma cũng đã trở lại?"

"Sau giờ Ngọ đã trở về rồi," Cao Mại nói, "Cần lão nô truyền bà ấy tới không?"

"Không cần, ngày mai nói sau," Hoàn Huyền đoán lão ma ma đã nghỉ ngơi, "Người bên Thường An phường nói thế nào?"

Cao Mại thật sự phục điện hạ nhà hấn rồi, mỗi lần muốn hỏi thăm tin tức của người ta lúc nào cũng phải vòng vo, có lời chẳng chịu nói, nhất định phải ra vẻ hu tôn hàng quý.

Người ta cũng không ở đây, không biết làm thế cho ai xem.

"Hồi bẩm điện hạ," ông cung cung kính kính đáp, "Hôm nay khi lão nô đến Lộc...!thị đã ra ngoài, nếu không chờ Lộc thị trở về, lão nô lại cử người đến hỏi một chút?"

Hoàn Huyền nhưng mày nói: "Không cần, sớm đã nói chuyện của nàng không cần bẩm báo với ta."

Cao Mại: "...Vâng."

Hoàn Huyền lại nói: "Ngày mai người tuần tra mấy trang viên trong kinh và ngoại ô, hỏi thử Cao ma ma, nếu bà ấy muốn đến Lam Điền thăm cháu trai, thì đưa bà ấy theo cùng."

.....

Sơn Trì Viện.

Xuân Điều đỡ Tù Tù về ngòai trên giường, sờ vùng trán nóng hổi của nàng, gấp gáp muốn tìm đại phu.

Tù Tù ngăn nàng lại: "Trong phườg không có y quán, nếu đến thành Bắc mòi, hơn nửa đêm không có lệnh bài của Vương phủ, gặp phải Kim Ngô vệ tuần tra thì làm sao đây."

Xuân Điều nói: "Thị vệ cũng là người Vương phủ, Kim Ngô vệ tra liền biết, cũng phải nể mặt Tề Vương phủ chứ..."

Lời còn chưa dứt, bản thân nàng cũng nhớ tới cô nương nhà bọn họ xưa đâu bằng nay nữa, trước đây nàng được sủng ái, quy củ gì đó cũng không phải là chuyện to tát, nhưng hiện tại rõ ràng nàng đã bị Tề Vương ghét bỏ rồi.

Trước đó nàng còn mong đợi vào may mắn, trông mong điện hạ nhớ tới điều tốt của cô nương nhà bọn họ, ngày nào đó có thể hỏi tâm chuyển ý, nhưng chạng vạng hôm nay trở về hỏi mới biết được, đồ dùng của Tề Vương trong Thanh Hàm Viện đều được dọn đi rồi, ngay cả Cao ma ma cũng phụng mệnh trở về Vương phủ.

Đồ vật chuyển đi còn có thể nói để tiện dùng, nhưng Cao ma ma đi rồi, ai cũng biết Lộc Tù Tù vô vọng triệt để rồi.

Lúc này nếu để hạ nhân vi phạm trong đêm, Kim Ngô vệ tìm đến chỗ Tề Vương, còn không biết cảnh ngộ của cô nương nhà nàng sẽ biến thành thế nào nữa.

Tù Tù không biết Xuân Điều suy nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ ý vào thân thể tốt của mình, cảm thấy chút phong hàn không đáng điều động nhân lực.

"Người đi sắc một liều thuốc phong hàn để ta ra mồ hôi lạnh, sáng sớm ngày mai bảo đảm sẽ tốt lên." Tù Tù vô tâm nói.

Xuân Điều vẫn có chút do dự: "Nhưng trán của cô nương nóng đến mức dọa người rồi."

Tùy Tuy dùng mu bàn tay dán lên trán, hời hợt nói: "Có lẽ do tay người lạnh, ta sờ thấy vẫn tốt, tục ngữ nói bệnh không khỏi có thể dùng Đông y, yên tâm đi."

Xuân Điều vẫn không an tâm, cuối cùng đến nhờ Phúc bá, vào phường thỉnh một lão phúc y* tới — — phúc y không biết xem bệnh, nhưng nhiễm được phúc khí của bà thì bệnh sẽ mau khỏi.

(Ji: *Phúc y - 福医 - người chữa bệnh bằng phúc khí, người mang nhiều may mắn đến cho người bệnh)

Tùy Tuy uống thuốc đổ mồ hôi, rồi để phúc y sờ vào trán, tiếp đó đi ngủ.

Sau một hồi giãy vò nàng lại buồn ngủ, nằm yên tĩnh trên giường, trong đầu lặp đi lặp lại những lời của Hoàn Quýnh.

Nhất định có người nghĩ ra cách để hấn biết chân tướng Hoàng Hậu dưỡng phế hấn, người này chắc chắn sẽ không để lộ bản thân — — kẻ mẫn cảm tự ti lại kiêu ngạo như Trần Vương tuyệt đối không để người lợi dụng, trông dáng vẻ thẹn quá hóa giận của hấn khi biết mình bị lợi dụng sẽ biết.

Hoàn Diệp chết, kẻ được lợi lớn nhất hiển nhiên là Hoàn Dung, hấn biết được chuyện của Hoàng Hậu cũng không khó — — loại sự tình này chỉ cần lưu tâm, luôn có thể nhìn ra manh mối.

Nàng chỉ là không rõ, sau khi Hoàn Diệp hồi Trường An liền đưa ra ý muốn nhường vị, Hoàn Dung chỉ cần kiên nhẫn chờ hấn nhường vị trí trữ quân ra là được, vì sao còn phải vẽ vờ thêm chuyện, xúi giục Trần Vương chứ?

Mặc kệ người đó có phải Hoàn Dung hay không, hấn không đích thân tham dự việc này, cùng lắm chỉ có thể tính là chia rẽ tình cảm

huynh đệ, dù có chứng cứ cũng không thể đưa hấn vào chỗ chết — — dẫu sao nàng cũng không có thần thông quảng đại đến mức có thể đơn thương độc mã ám sát Thái Tử đương triều.

Hơn nữa Hoàn Dung là đệ đệ ruột của Hoàn Diệp, nếu không chắc chắn, nàng cũng sẽ không giết hấn.

Nàng trần trọc tự hỏi hồi lâu, nghe thấy tiếng chim hót truyền đến từ bên ngoài, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Phúc y kia có lẽ thật sự có chút phương pháp, lúc tỉnh lại, trán của nàng có vẻ không còn nóng nữa.

Tùy Tuy ra mồ hôi, đến tịnh phòng tắm rửa một chút, trong lòng dự định ngày mai đến cửa hàng sơn phấn một chuyến, thuận tiện nghe tin tức dư luận một chút, xem thử thi hài bọn họ ném trong rừng có bị người phát hiện không.

Cả ngày nay nhiệt độ của nàng lúc cao lúc thấp, cứ mãi không thấy khỏe hoàn toàn, nhưng nàng thấy không nghiêm trọng cũng không quản, chỉ uống thuốc đồ mồ hôi đúng giờ.

Ngày thứ ba, nàng thức dậy ăn sáng, gọi Xuân Điều chuẩn bị xe ngựa, tự cúi xuống từ y rương lấy bộ Hồ phục để mặc, đến khi đứng lên, bỗng nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt tối sầm rồi ngất xỉu.

Xuân Điều trở về phòng thấy Tùy Tuy nằm trên mặt đất, không khỏi bị dọa nhảy dựng, sờ trán nàng, lại phát sốt lần nữa, dường như còn nóng hơn đêm qua.

Nàng vội vàng nhấn vào hốc khẩu* của Tùy Tuy, rót cho nàng chén nước trà, Tùy Tuy tỉnh dậy, biết lần này mình bị nặng rồi.

(Ji: *khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ)

Cũng may là ban ngày, Xuân Điều lập tức bảo người đến thành Bắc thỉnh đại phu, mong tới mong lui cuối cùng đại phu cũng tới, đại phu chạm vào cổ tay nàng, thậm chí không cần xem mạch tượng, cũng biết nhiệt độ cao đến dọa người.

Đại phu viết một phương thuốc hạ sốt, Xuân Điều ở một bên lằm bằm với Tiểu Đồng: "Thân thể cô nương luôn rất tốt, sao vừa đến chùa Thanh Long làm lễ tạ thần một chuyến, trở về đã bắt đầu sốt cao..."

Đại phu vừa nghe lời này, nhú mày ngừng bút: "Người nói nàng ấy đến chùa nào?"

Xuân Điều nói: "Chùa Thanh Long và Linh Hoa tự."

Tùy Tuy cầu nguyện Phật Tổ đều ở hai chùa này, lúc làm lễ tạ thần cũng thế.

Sắc mặt đại phu lập tức nghiêm trọng: "Khu bệnh Bi Điền của chùa Thanh Long phát bệnh dịch, hôm qua Vũ Lâm vệ cùng người của Thái Y Thự đã niêm phong ngôi chùa, ngày hôm trước vị cô nương này mới vừa đến chùa Thanh Long, rất có thể đã nhiễm phải bệnh dịch."

Chương 39: 39: Bệnh Dịch

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xuân Điều như sét đánh ngang tai, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Lúc nàng còn nhỏ ở quê nhà từng trải qua ôn dịch, chuyện khác thì không nhớ, chỉ nhớ rõ từng người lần lượt ngã xuống như gặt lúa.

"Đại phu hẳn là đang nói đùa? Sao là bệnh dịch được chứ?" Tiểu Đồng hỏi.

Đại phu nói: "Loại chuyện này sao có thể nói giỡn, không tin các người ra ngoài hỏi thăm một chút.

Thái Y Thự đã được bố trí ở Quảng Tế Phương rồi."

"Là chùa Thanh Long ư? Có thể nhầm hay không?" Xuân Điều nói.

"Không nhầm đâu, chính là chùa Thanh Long," đại phu nói, "Khu bệnh Bi Điền trong chùa hôm trước thu nhận một đám lưu dân, ban đầu không biết là bệnh dịch, lúc phát hiện thì đã lây lan rồi, mấy tăng nhân trong chùa đều bị nhiễm phải."

"Vậy làm sao đây..." Xuân Điều sắp khóc rồi.

Đại phu nói: "Lão phu viết một phương thuốc, các người mau chóng đi bốc thuốc, nếu muộn thì nói không chừng không mua được mấy dược liệu đó đấy.

Viện cũng phải khóa lại, để lại nhiều nhất một hai người chăm sóc..."

Lão đại phu căn dặn từng việc cần chú ý, lại hỏi: "Ngoài trừ nàng ấy còn có ai đến chùa Thanh Long nữa?"

Xuân Điền nói: "Còn có nô tỳ."

Nhưng chưa phát hiện ra điều gì."

"Không phải ai cũng sẽ nhiễm, người tạm thời đừng lo lắng," đại phu nói, "Nhưng người cũng phải cách ly, không thể tiếp xúc với người khác, y phục chén bát phải chưng lên."

Xuân Điền gật đầu: "Ta dù sao cũng phải chăm sóc cô nương."

Sau khi đại phu đi không lâu, Tỳ Tỳ tỉnh dậy, nhìn Xuân Điền bên mép giường.

Hai mắt Xuân Điền sưng như quả hồ đào, giọng nghẹn ngào: "Cô nương khỏe hơn chút nào chưa? Có muốn dùng chút cháo không?"

Tỳ Tỳ cười với nàng: "Người ở sương phòng, đừng vào phòng ta, thuốc và cơm canh đặt ngoài cửa, ta tự lấy là được."

Xuân Điền cầu xin: "Cô nương..."

"Ban nãy ta ngủ không sâu, lời đại phu nói đều nghe thấy rồi," thanh âm Tỳ Tỳ có chút yếu ớt mất tiếng, "Mặc kệ có phải bệnh dịch hay không, hiện tại người vẫn chưa nhiễm, đừng đến quá gần ta...!Ta là kẻ thô kệch, có thể tự chăm sóc bản thân..."

Biết mình có thể đã nhiễm bệnh dịch, Tỳ Tỳ lại có chút dờ khóc dờ cười, nàng nghĩ tới ở Trường An có thể gặp phải nhiều nguy hiểm, bất kể thế nào cũng không nghĩ tới sẽ gặp phải chuyện này.

Nàng nhiều năm tập võ, xương cốt thân thể rất tốt, cũng rất khi nhiễm phong hàn, chỉ có đau đầu nhức óc thì ngủ một đêm liền khỏe ngay.

Nàng cũng từng gặp phải ôn dịch trên chiến trường, khi đó nàng còn là một Bách Phu trưởng*, trong binh doanh không ít người nhiễm, nàng lại chẳng sao cả.

(Ji: *Một chức vụ trong quân đội cổ đại, điều hành khoảng 100 quân)

Nàng cũng không cảm thấy mình sẽ chết ở đây, nàng còn phải về Hà Sóc xử lý Tiêu Đồng An và Tiết Chất, kẻ xúi giục Trần Vương hại chết Hoàn Diệp vẫn chưa bị báo ứng, nàng sẽ không chết.

Khi nàng còn nhỏ có một cao nhân xem mệnh cho nàng, nói là thiên sát tinh nhập mệnh cách, trời sinh mang mệnh cô độc.

Mệnh nàng rất cứng, chết ai cũng không chết nàng.

Nhưng Xuân Điều lại không nhịn được, khóc "Oa" lên một tiếng: "Cho dù cô nương thế nào, nô tỳ đều bên cạnh người..."

Tùy Tùy cười nói: "Thân thể nhỏ nhắn của Xuân Điều tỷ tỷ còn không bằng ta đâu, nếu người ngã xuống, ta không thể chăm sóc nổi hai người."

Xuân Điều lau nước mắt, vừa giận vừa buồn cười: "Đến lúc này rồi cô nương còn có lòng dạ nói đùa! Dù sao nô tỳ sẽ không rời cô nương nửa bước, cô nương hết bệnh thì cứ đánh chửi nô tỳ đi." Thế nào đi nữa nàng ấy cũng không có sức để dỗ dành nàng.

Tùy Tùy biết tính cách của nàng, cũng không tiếp tục khuyên, chỉ hỏi: "Khóa viện rồi sao?"

Xuân Điều nói: "Phúc bá đã khóa viện rồi, bọn Tiểu Đồng muốn ở lại, bị nô tỳ đuổi đi rồi."

Tùy Tùy gật đầu: "Vậy thì tốt."

Xuân Điều lại nói: "Phúc bá đã phái người đến Vương phủ bẩm báo điện hạ, cô nương đừng sợ, an tâm nghỉ ngơi cho khỏe, đợi hết bệnh rồi, điện hạ nhất định sẽ đến xem người..."

Lời nói này ngay cả bản thân nàng cũng không tin.

Lúc này Tùy Tùy mới nhớ tới một chuyện, có điều Hoàn Huyền biết hay không cũng không làm được gì, hấn triệu Cao ma ma về Vương phủ, tức là quyết định không để ý tới nàng nữa, có lẽ do lễ Thượng Nguyên gặp được Nguyễn Nguyệt Vi, đã khiến hấn hiểu ra chung quy hàng giả không thể thay thế được người trong lòng, xem nàng như niềm an ủi cuối cùng lại là uống rượu độc giải khát*, tự lừa mình dối người.

(Ji: *饮鸩止渴 - ví vớ chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau; lợi bất cập hại)

Phúc bá vẫn chưa phái hạ nhân đến Vương phủ, ông an bài mọi chuyện trong Sơn Trì Viện thỏa đáng, rồi tự mình chạy một chuyến.

Thứ nhất trong phủ có người bị nhiễm bệnh dịch không phải việc nhỏ; thứ hai dù cho Lộc Tùy Tùy thất sủng, nhưng vẫn là ngoại trạch phụ của Tề Vương, bị bệnh nặng cũng phải bẩm báo một tiếng, ngày thường ông ăn không ít chim cút thịt dê nướng của Lộc cô nương, nghĩ bản thân còn tính được Tề Vương yêu thích, nói không chừng có thể xem tình hình mà giúp nàng nói vài lời tốt.

Nhưng Phúc bá còn chưa vào được cửa lớn của Vương phủ, đã chạm phải cái đinh mềm* ở cửa.

(Ji: *Bị từ chối một cách lịch sự)

Thị vệ nhận ra ông, cười hàn huyên hai câu, rồi nói: "Điện hạ đang bận rộn, lúc này e là không tiện gặp lão nhân gia ông, có lời gì ông để lại trước, đợi điện hạ hết bận, ta giúp ông bẩm báo."

Phúc bá sao mà không nghe ra đây là đang qua loa lấy lệ, kiên trì nói: "Chuyện này dăm ba câu không thể nói rõ, nếu điện hạ thuận tiện hỏi tình hình ở Thường An phường, tiểu huynh đệ không đáp được, chỉ sợ điện hạ sẽ không vui, ngược lại liên lụy đến tiểu huynh đệ."

Làm phiền tiểu huynh đệ thông báo một tiếng."

Nói rồi muốn hành lễ.

Thị vệ vội vàng tránh đi: "Lão nhân gia ông không phải làm ta tổn thọ sao!"

Nói rồi thở dài: "Ông cũng không phải người ngoài, vậy ta nói thật với ông, ngày trước điện hạ đã có lệnh, hết thầy tin tức bên kia của các ông đều không cho bẩm báo, chuyện bệnh dịch lão nhân gia ông tự xem mà xử trí đi, nên báo quan thì báo quan, nên khóa viện thì khóa viện, cẩn thận đừng để lây lan.

Chuyện bên kia điện hạ rõ ràng không muốn để ý tới nữa rồi."

Phúc bá nói: "Vậy làm phiền tiểu huynh đệ bẩm báo với Cao tổng quản một tiếng."

Giao tình giữa Cao Mai và ông không tồi, trước mặt Tề Vương điện hạ cũng có thể nói được mấy câu, không gặp được điện hạ, gặp ông ta cũng được.

Thị vệ nói: "Không đối gạt ông, Cao tổng quản đã đi tuần tra trang viên trong kinh thành và vùng ngoại ô rồi."

"Vậy Cao ma ma đâu?" Phúc bá lại hỏi.

"Thật đúng là không khéo," thị vệ nói, "Cao ma ma cũng theo cùng, về Lam Điền thăm cháu trai rồi."

"Quan thống lĩnh và Tổng Phó thống lĩnh đâu?" Phúc bá vẫn không cam lòng, "Mã Trung Thuận dù sao cũng phải ở lại chứ?"

Thị vệ nói: "Mã Trung Thuận cùng Cao tổng quản đến kinh thành và ngoại ô rồi, hai vị thống lĩnh cũng có việc vặt, không ở trong phủ.

Thỉnh lão nhân gia ông về cho, đợi Cao tổng quản trở về, ta sẽ nói chuyện này cho ông ấy."

"Lần này Cao tổng quản phải đi mấy ngày thế?" Phúc bá hỏi.

Thị vệ nghĩ ngợi rồi nói: "Tuần tra trang viên trong kinh thành và vùng ngoại ô một vòng, dù sao cũng phải mất mười ngày đấy."

Phúc bá không biết làm thế nào, lưỡng lự ngoài cửa một lúc, chỉ đành phải trở về Sơn Trì Viện.

.....

Bệnh tình của Tuy Tuy lúc tốt lúc xấu, có khi sáng sớm nhiệt độ hạ xuống, nhìn có vẻ sắp khỏe, nhưng tới trưa lại sốt lên, cuối cùng còn nghiêm trọng hơn hôm trước.

Thuốc cứ một chén một chén rót vào, lại may may không có hiệu quả.

Lần này ngay cả bản thân nàng cũng bất ngờ, nàng chưa từng bị bệnh nặng, toàn thân trên dưới vừa đau vừa mỏi, xương cốt đều tựa như muốn tan chảy.

Chẳng lẽ thật sự phải chết ở đây?

Ý niệm vừa nghĩ tới, tựa hồ cũng là lẽ đương nhiên.

Thân thể nàng cũng làm từ máu thịt, cũng không phải thật sự là sát thần, người khác bị bệnh chết, nàng cũng sẽ bị bệnh chết.

Những kẻ chết dưới lưỡi kiếm của nàng, chẳng lẽ mỗi người đều đáng chết sao? Quả báo thích đáng thôi.

Điều kỳ lạ chính là, nàng không hề khổ sở, thậm chí cảm thấy nhẹ nhõm, tựa như vốn dĩ có một con đường dài đằng đẵng, không nhìn điểm cuối, nhưng đi được nửa đường, đột nhiên có người nói với nàng, không cần tiếp tục tiến lên nữa, có thể trút bỏ gánh nặng trên vai rồi.

Chỉ là thù của Hoàn Diệp chỉ mới báo một nửa, cục diện ở Hà Sóc có chút nan giải, nàng lo lắng Đoạn Bắc Sầm không ứng phó nổi, còn

có quân đội nữ nòng tự mình thành lập kia, dưới trướng tướng lĩnh khác chỉ sợ không yên ổn.

Nàng nói với Xuân Điền: "Ta còn thiếu cửa hàng sơn phấn Thường gia hai tấm lụa, đã chuẩn bị xong trong tủ, nếu ta có bất trắc gì, ngươi cho người giúp ta đưa đi, giao cho điểm hỏa có vết sẹo trên chân mày kia."

Nàng phòng ngừa bản thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đã chuẩn bị trước bức thư viết bằng mật văn trên lụa cho Đoạn Bắc Sầm, sắp xếp chuyện hậu sự cùng việc ở Hà Sóc.

Xuân Điền gấp đến mức như kiến bò trên chảo nóng: "Đại phu này e là tên lang băm rồi, uống theo phương thuốc của hắn hai ngày, sao vẫn chưa khỏe vậy?"

Tùy Tùy cười cười: "Vốn dĩ bệnh dịch không dễ trị."

Xuân Điền nói: "Nhất định là đại phu kia vô dụng, nếu có thể mời y quan Thái Y Thự đến thì tốt rồi..."

Vốn dĩ lúc cô nương nhà bọn họ được sủng ái, đừng nói là y quan Thái Y Thự, chỉ cần Tề Vương đặt trong lòng, chỉ sợ cũng có thể mời được ngự y Thượng Dược cục đến, nhưng nay...

Tùy Tùy cười lắc đầu, nàng thường đối phó với bệnh dịch ở quân doanh, biết được nếu đổi phụng ngự trong cung tới, cũng chỉ là mấy phương thuốc này.

"Ngươi đừng quên đưa lụa gấm đến cửa hàng sơn phấn Thường gia đấy," Tùy Tùy nói, "Ta không muốn thiếu tiền người ta...! Ngăn tủ thứ hai, đã gói xong."

Xuân Điền rưng rưng nói: "Cô nương yên tâm, nô tỳ đã nhớ rõ."

Tùy Tùy gật đầu, mệt mỏi khép mắt, chỉ nói mấy câu, nàng cũng có chút buồn ngủ rồi.

Xuân Điều lặng lẽ vắt khăn lạnh đắp trên trán nàng, rồi dùng bông tơ ẩm chấm lên đôi môi khô cằn của nàng.

Mấy ngày gần gũi, gương mặt cùng hốc mắt của nàng đều hóp vào, thỉnh thoảng mở mắt, trong mắt cũng không còn thần thái như xưa, Xuân Điều không dám nhìn nàng nhiều, sợ bản thân lại không nhận được mà rơi lệ.

Nàng chỉ có thể lặng lẽ niệm kinh Phật trong lòng, khẩn cầu Phật Tổ phù hộ cô nương nhà nàng vượt qua khổ ải này.

Nhưng chuyện không như mong muốn, sau giờ Ngọ nhiệt độ của Tù Tù lại tăng cao.

Trái tim nàng vừa thư thả, vốn dĩ bệnh tình đã miễn cưỡng được áp xuống lại ập đến như dùi non lấp biển, dường như muốn trả lại phần của hơn hai mươi năm qua.

Đến chạng vạng, ý thức của nàng đã không còn rõ ràng, thậm chí còn run rẩy.

Xuân Điều nghe nàng thì thầm trong miệng, đưa tai đến gần: "Cô nương nói gì vậy?"

Tù Tù nhắm chặt hai mắt, chỉ khẽ gọi "Điện hạ", một tiếng lại một tiếng.

Nước mắt Xuân Điều chảy tràn mi, chạy vào viện tử, vừa khóc vừa đập cửa.

Ngoài viện lúc nào cũng có người gác, nghe nói Lộc cô nương không khỏe, vội vàng đi tìm Phúc bá.

Phúc bá lập tức chạy tới.

Xuân Điều cách cánh cửa mà khóc nói: "Phúc bá, cô nương nhà ta nói thế nào không có công lao cũng có khổ lao, chăm chỉ tận tâm

hầu hạ điện hạ, dù người không cần nàng ấy nữa, tốt xấu cũng là một mạng người mà...!Cầu xin lão nhân gia ông, cứu mạng cô nương nhà ta, nô tỳ dập đầu với ông, mong ông sống lâu trăm tuổi."

Nói rồi quỳ rạp xuống đất, cách cánh cửa bắt đầu dập đầu "bộp bộp".

Phúc bá nghe xong cũng chưa xót không thôi, ông cũng coi như là nhìn điện hạ trưởng thành, tuyệt đối không ngờ tới ngài lại tàn nhẫn như thế.

"Xuân Diệu cô nương đừng vội, đã cho người đi thỉnh đại phu, lão nô đến Vương phủ ngay."

Giờ này tiếng trống cuối ngày đã vang, Phúc bá cũng không rảnh lo có thể gặp phải Kim Ngô vệ hay không, dắt ngựa phi nhanh đến thành Bắc.

Tới gần Bình Khang phường, một chiếc xe ngựa rèm gấm bánh xe màu son chạy ra từ phường, Phúc bá chỉ cảm thấy chiếc xe kia nhìn quen mắt, đang suy nghĩ, một người vén màn xe lên nhô đầu ra: "Không phải Phúc bá sao, vội vã đi nơi nào thế?"

Trong xe lại là Dự Chương Vương Hoàn Minh Khuê.

Phúc bá trước đây làm việc trong Vương phủ, Dự Chương Vương thường xuyên tới tìm Tề Vương, ông cũng quen biết hẳn.

Chuyện trong phủ không nên nói với người ngoài, nhưng ông biết mình đến Vương phủ tìm Tề Vương điện hạ, rất có thể lại bị thị vệ ngăn ở ngoài, chuyện liên quan đến mạng người, cũng đành bất chấp quy củ, ông cắn chặt răng, nói chuyện Lặc Tỳ Tỳ bệnh nặng sắp không được với Dự Chương Vương.

Hoàn Minh Khuê giật mình, vẻ bất cần đời ngày thường không còn nữa: "Điện hạ nhà ngươi đâu?"

Phúc bá muốn nói nhưng do dự: "Điện hạ bận rộn, hai tháng nay không lo được đến chuyện bên Thường An phường."

Hoàn Minh Khuê tính toán thời gian, hai tháng trước chính là lễ Thượng Nguyên, nghĩ tới lời kia của hắn đã ảnh hưởng rồi.

Nhưng hắn không đoán được Hoàn Huyền quyết tuyệt như vậy, người ta sắp hương tiêu ngọc vẫn, hắn còn có thể ngồi yên không nhìn đến.

Hắn thờ dài nói: "Chuyện này cũng là ta không tốt, người yên tâm."

Nói rồi cởi ngọc bài bên hông xuống, giao cho hầu cận: "Người mang yêu bài* của ta đến Thái Y Thự thỉnh y quan, lập tức đến Thường An phường, một khắc cũng đừng trì hoãn."

(Ji: *Yêu bài - một loại giấy tờ tùy thân được các quan chức thời xưa đeo hàng ngày; hầu hết được làm bằng chất liệu quý như vàng bạc, ngọc, gỗ quý, hoa văn chạm khắc tinh xảo, sống động, hình dáng đa dạng, mang đậm nét văn hóa)

Lại hướng sang Phúc bá nói: "Bổn vương theo người đến Tề Vương phủ một chuyến."

Trong lòng Phúc bá an tâm một chút, dù thế nào cứu người trước rồi nói sau, xong việc bị phạt cũng nhận.

Tới Tề Vương phủ vừa hỏi, thị vệ lại nói sau giờ Ngọ Tề Vương điện hạ đã bị Thiên tử triệu đến Bồng Lai cung, có lẽ phải dùng xong bữa tối mới có thể trở về.

Hoàn Minh Khuê nói với Phúc bá: "Người về Thường An phường trước đi, có y quan qua đó chặn trị, không cần quá lo lắng."

Bổn vương vào cung tìm điện hạ nhà người."

Hắn biết Hoàn Huyền có chút quan tâm nữ tử Lộ thị kia, dù là vì xem nàng thành thể thân hay là nguyên nhân khác, nữ nhân đầu tiên luôn có chút bất đồng, tuy rằng nàng nhiễm bệnh dịch, Tề Vương không thể đến gặp nàng, nhưng nếu như nàng đã chết mới cho hắn biết, sợ là sẽ để lại tiếc nuối cả đời.

Phúc bá cảm tạ, lập tức quay về thành Nam.

Hoàn Minh Khuê ra roi thúc ngựa đến Bồng Lai cung.

Cũng may Hoàng đế cho hắn đặc quyền xuất nhập cung cấm bất cứ lúc nào, sau khi hắn nghe ngóng từ thị vệ, biết được Tề Vương đang nghị sự ở Duyên Anh điện, lập tức tiến quân thẳng tới.

Tới Duyên Anh điện, hắn lại không thể đi vào, chỉ có thể chờ ngoài điện.

Trong điện ngoại trừ Hoàng đế cùng Tề Vương, còn có Thái Tử cùng thần tử đặc lực liên can, Hoàn Minh Khuê không biết điều cỡ nào, cũng không thể xông vào lúc Hoàng đế cùng quần thần đang thảo luận chính sự.

Trong Duyên Anh điện, hoàng đế cùng quần thần thương nghị lại chính là chuyện ôn dịch vùng ngoại thành.

Nguyên nhân gây ra dịch bệnh là do lũ lụt ở Quan Trung, sau thiên tai thì dịch bệnh hoành hành, có lưu dân đem bệnh tới kinh thành và vùng lân cận, chùa Thanh Long tiếp nhận chữa trị cho mấy lưu dân đều là những người tha hương tị nạn.

Trước mắt chùa Thanh Long đã phong tỏa, toàn bộ ngôi chùa làm khu bệnh dịch tạm thời, nhưng khó bảo đảm sẽ không lây lan vào trong kinh thành.

Thần Dực quân của Hoàn Huyền có một đội đóng quân ở kinh thành và vùng lân cận, quân đội xưa nay là nơi dễ lây lan ôn dịch nhất, vì thế Hoàng đế cũng triệu hắn tới.

Hoàn Minh Khuê đợi ngoài điện ước chừng một canh giờ, trời đã tối hoàn toàn, mới chờ được Hoàn Huyền đi ra từ Duyên Anh điện.

Hắn lập tức nghênh tiếp.

Hoàn Huyền nhìn thấy hắn, sắc mặt liền khó coi, ngay cả nghênh tiếp cũng không muốn, lập tức lướt qua người hắn đi thẳng.

Hoàn Minh Khuê kéo tay áo của hắn: "Tử Hành..."

Hoàn Huyền nhướn mày: "Lục đường huynh có ý gì?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Đệ nghe ta nói trước, Lộc thị..."

Sắc mặt Hoàn Huyền càng đen, cười lạnh đánh gãy lời hắn: "Lộc thị liên quan gì tới Lục đường huynh chứ?"

Hoàn Minh Khuê hết cách: "Đệ giận dữ ta sau đi, trước hết nghe ta nói cho hết lời đã, Lộc thị bị bệnh nặng, sắp không ổn rồi."

Trong đầu Hoàn Huyền nháy mắt trống rỗng, hắn thậm chí đã quên so đo Hoàn Minh Khuê làm sao biết được chuyện này.

"Huynh nói Lộc thị làm sao?"

Hoàn Minh Khuê biết hắn hẹp hòi, sợ hắn hiểu lầm, vẫn nên giải thích: "Ta gặp được hạ nhân của đệ ở Sơn Trì Viện trên phố, mới biết được mấy ngày trước Lộc thị đến chùa Thanh Long nhiễm phải bệnh dịch, lúc này đã sắp không ổn rồi..."

Giọng hắn cũng có chút nghẹn ngào, tuy rằng chỉ có vài lần duyên phận gặp mặt, ngay cả lời nói cũng chưa được mấy câu, nhưng nghe nói tuyệt đại giai nhân như thế sắp hương tiêu ngọc vẫn, quả thực như cầm dao rạch tim hắn.

Không đợi hắn nói hết câu, Hoàn Huyền đẩy hắn ra một cái, bước nhanh ra ngoài cửa cung.

Nội thị ở phía sau hấn gọi: "Tề Vương điện hạ, bệ hạ mời điện hạ dời bước đến điện Thái Hòa dùng bữa..."

Hoàn Minh Khuê móc một thỏi bạc từ trong tay áo đưa cho nội thị kia: "Tề Vương điện hạ có việc gấp vội về phủ, không kịp bẩm báo với bệ hạ, phiền người thay hấn thông báo."

Nội thị nhận bạc, mặt mày hớn hở: "Dự Chương Vương quá khách khí, đây là bốn phần của nô tài."

.....

Hoàn Huyền phóng ngựa phi nước đại, nghe tiếng gió rít bên tai, trong lòng rối như tơ vò, không dám nghĩ tới kết quả xấu nhất.

Hai tháng này, hấn vẫn luôn cho người nhìn chăm chăm bên Sơn Trì Viện, Lộc Tùy Tùy rõ ràng ăn ngon ngủ tốt, ngày ngày cưỡi ngựa bắn tên, nghiên cứu làm món ăn mới, ra ngoài dạo thị phường, có hấn hay không có hấn đều thanh thản dễ chịu như nhau, hấn nghe mà bực mình, mới thu lại tai mắt, triệu Cao ma ma về Vương phủ, cũng chỉ là muốn thấy nàng sốt ruột.

Mới mấy ngày, sao lại biến thành thế này?

Có lẽ tên Hoàn Minh Khuê kia cố ý trêu đùa hấn, dặng đồ tử kia không muốn thấy người khác tốt, cả ngày nhàn rỗi, là chuyện hấn có thể làm ra.

Thân thể Lộc Tùy Tùy tốt như vậy, sao có thể bệnh không dậy nổi, nói không chừng là cuối cùng nàng sốt ruột, mới cáo bệnh mời hấn.

Nhưng trong lòng hấn hiểu, nàng sẽ không làm chuyện như vậy, nàng là một thôn nữ ngay cả đòi sủng ái cũng không biết.

Trái tim Hoàn Huyền từng chút một trầm xuống, hấn không biết bản thân đến Sơn Trì Viện thế nào, tới trước cửa cũng không xuống

ngựa, ô đầu môn vừa mờ ra, chưa thấy rõ bóng dáng người gác cửa, hấn đã cưỡi ngựa vọt vào nội viện.

Hấn xuống ngựa trên đường mòn vào rừng phong, bước nhanh vào tiểu viện trong rừng sâu.

Trong viện đang thấp đèn, nhưng ánh đèn kia nhìn từ xa thật mờ nhạt yếu ớt, như sắp tắt bất cứ lúc nào.

Cuối cùng hấn đến trước cửa, Phúc bá đang canh giữ bên ngoài, thấy Hoàn Huyền liền cả kinh, hành lễ nói: "Sao điện hạ tới đây?"

Hoàn Huyền khẽ gạt đầu, lời ít ý nhiều: "Mở khóa."

Phúc bá sợ hãi nói: "Điện hạ, Lộc cô nương bị bệnh dịch, y quan Thái Y Thự đã chẩn trị cho Lộc cô nương, điện hạ bảo trọng quý thể..."

Hoàn Huyền nói: "Không sao, mở khóa."

Phúc bá còn muốn nói gì nữa, Hoàn Huyền nói: "Không cần nói nữa, chỉ là bệnh dịch thôi."

Phúc bá không thể không tuân theo hấn, chỉ đành phải lấy chìa khóa ra, run run rẩy rẩy mở khóa đồng.

Hoàn Huyền đẩy cửa viện, lập tức đến phòng ngủ.

Xuân Điều đang trông coi y quan Thái Y Thự viết đơn thuốc, nghe thấy tiếng động của rèm cửa bèn ngẩng đầu lên, vừa thấy Hoàn Huyền, thiếu chút nữa sợ rớt cằm, ngay cả hành lễ vấn an cũng quên mất.

Hoàn Huyền cũng không cho là phạm thượng, hấn vừa vào phòng, ánh mắt đã khóa chặt trên người nữ tử sau màn lụa, trong đầu trống rỗng.

Y quan kia cũng nhận ra Tề Vương, ông thấy một thân vương tôn kính, thế mà lại đi vào viện tử của người bị bệnh dịch, không khỏi hoảng sợ, vội gác bút xuống hành lễ: "Lão hủ bái kiến Tề Vương điện hạ."

Hoàn Huyền hoàn hồn, nhận ra xung quanh còn có người khác, hơi gật đầu: "Tình hình thế nào? Thật sự là bệnh dịch sao?"

Y quan kia cau mày nói: "Nhìn bệnh trạng có chút giống, nhưng có lẽ chỉ là nhiễm phải gió độc, vừa rồi lão hủ châm cứu cho vị cô nương này, lại cho một đơn thuốc xông y phục, uống thuốc có thể ra mồ hôi, nhiệt độ cũng có thể hạ xuống, nếu tối nay không hạ xuống, chỉ sợ sẽ hung hiểm..."

Lời nói của đại phu đều thế này, sẽ không nói ra từ chết.

Hoàn Huyền nói: "Còn thỉnh thụ thừa tạm ở xá hạ hai ngày, nhất định phải chữa khỏi cho người bệnh."

Dứt lời kính cẩn bái từ trên cao xuống: "Nhờ vào thụ thừa."

Y quan vội tránh không nhận: "Điện hạ đa lễ, đây là bổn sự của lão hủ, lão hủ đi sắc thuốc."

Ban nãy ông thấy Tề Vương không màng dịch bệnh nguy hiểm mà tự mình đặt chân vào viện này, liền biết thân phận của nữ tử này không bình thường, lúc này thấy hấn thế mà lại tự mình hành đại lễ, trong lòng càng sợ hãi.

Hoàn Huyền gật đầu: "Làm phiền."

Quay sang nói với Xuân Điều: "Ngươi ra ngoài hỗ trợ."

Xuân Điều kinh ngạc không nói nên lời, đến lúc này mới hoàn hồn, biết Tề Vương đây là muốn đuổi mình đi, nhìn thoáng qua Tùy Tùy, lui ra ngoài cửa.

Trong phòng chỉ còn lại hai người.

Hoàn Huyền đến mép giường, vươn tay vén màn lụa lên, phát hiện tay của mình lại khế run nhẹ.

Lộc Tuy Tuy nằm yên tĩnh trên giường, hai mắt nhắm chặt, mày hơi chau lại, như đang chìm trong ác mộng không thể tỉnh.

Một người xinh đẹp đến đâu bệnh nặng mấy ngày liên tục cũng không còn đẹp nữa.

Hốc mắt nàng lõm sâu, gương mặt vốn dĩ đầy đặn cũng hóp lại, còn gầy hơn cả lúc hấn mới phát hiện nàng ở trong núi, vết thâm dưới mắt nàng rất đậm, gương mặt đỏ ửng bất thường, đôi môi nàng vốn đầy đặn tươi mới như hoa tường vi đẫm sương, lúc này lại khô héo, phai sắc tróc từng lớp da.

Không đến hai tháng, thật giống như đã đổi thành một người khác.

Hấn không thể nói được trong lòng có cảm giác thế nào, chỉ là ngực bị đè nén sắp vỡ rồi.

Hấn nắm lấy tay nàng đang đặt trên chân, lòng bàn tay nóng đến dọa người.

Hấn bắt tri bắt giác càng nắm càng chặt, tựa như nắm một vốc cát.

Nữ tử tựa hồ cũng cảm giác được điều gì đó, nhú mày, đôi môi khế động.

Hoàn Huyền thấp giọng nói: "Tùy Tuy, có nghe thấy không?"

Đây là lần đầu tiên hấn gọi tên nàng, kỳ thật hấn sớm biết tên nàng, chỉ là chưa từng gọi qua.

Lông mi Tù Tù khẽ run rẩy, ngay sau đó nàng chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt rời rạc chậm rãi tụ lại trên khuôn mặt hấn, trong mắt bỗng nhiên có tinh thần: "Điện hạ..."

Hô hấp Hoàn Huyền tắc nghẽn.

Tù Tù đảo lại nắm lấy tay hấn, còn chặt hơn so với hấn, như kẻ chết đuối dùng hết toàn lực bắt lấy một khúc gỗ trôi.

"Điện hạ," gương mặt nàng tràn ngập ủy khuất, nước mắt tràn mi, "Sao bây giờ huynh mới trở về?"

Hoàn Huyền chỉ cảm thấy trái tim bị nàng bóp chặt.

"Huynh có biết ta vẫn luôn đợi huynh trở về hay không? Cứ đợi, đợi mãi..." Nàng gào khóc, gương mặt nhăn lại, nước mắt lăn xuống từng giọt từng giọt, không đẹp một chút nào.

Nhưng Hoàn Huyền không hề cảm thấy nàng khó coi, một tay ôm nàng vào ngực: "Ta đã trở về, không đi nữa, cũng không bắt nạt nàng."

Nàng thì thào gọi "Điện hạ", không có oán hận, chỉ có ủy khuất bất tận.

Nàng trở tay ôm hấn, như muốn khám hấn vào máu thịt.

Hoàn Huyền nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, nhẹ giọng nói: "Lộc Tù Tù, sao nàng ngốc như vậy."

Ủy khuất nghẹn trong lòng không nói ra, lại giả vờ ra vẻ như không có việc gì, là bởi vì sợ bị hấn khinh thường sao? Kỳ thật trong lòng lại rất sợ hãi.

Thân thể Tù Tù bỗng cứng đờ, cánh tay ôm hấn buông xuống vô lực.

Nhưng Hoàn Huyền không phát hiện ra, chỉ ôm nàng thật chặt.

Hắn cũng không phát hiện, lời vừa rồi nàng nói chính là một câu nhã ngôn xinh đẹp ở Lạc Hạ, không có âm điệu của vùng Lũng ngày thường..

Chương 40: 40: Sùng Ái

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau nửa canh giờ, Tôn phụng ngự Thượng Dược Cục đã tới, năm nay ông đã mạo diệt chi niên*, đã từng trải qua đại dịch kinh sư triều Tiên Đế, từng trị rất nhiều loại bệnh ôn dịch, toàn Trường An không một đại phu nào hiểu biết dịch bệnh hơn ông.

(Ji: *Mạo diệt chi niên - 耄耄之年 - tuổi già khoảng độ 80, 90 trở lên)

Tuổi tác đã cao, thường ngày không cần phải vào cung chẩn trị, chỉ treo một cái danh ở Thượng Dược Cục, rồi ở nhà hàm di lộng tôn.

Lúc thân vệ của Tề Vương tới thỉnh, ông đang dùng bữa tối trong nhà, còn nửa bát cơm chưa kịp ăn, đã bị thân vệ kia hối thúc, chỉ đành phải gác bát đĩa thay y phục ra cửa, khi lên xe ngựa mũ trên đầu lão phụng ngự còn nghiêng ngả.

Thấy bộ dạng như ngồi đống lửa của thị vệ kia, còn tưởng là Tề Vương điện hạ bị nhiễm bệnh dịch, đến khi xe ngựa chạy ngang qua Tề Vương phủ, mới hoang mang ló đầu ra hỏi thị vệ, rốt cuộc người bệnh là ai.

Thị vệ nói không rõ: "Là một vị nữ quyền, nay đang ở biệt viện thành Nam."

Lão phụng ngự chưa từng nghe nói trong Tề Vương phủ có nữ quyền gì, chỉ có thể kiểm chế nghi hoặc.

Tới Đường Lê viện, ông được tỳ nữ đón vào phòng ngủ, ngạc nhiên phát hiện Tề Vương điện hạ đang ngồi bên mép giường, tay nắm chặt tay người bệnh.

Người bệnh này có thể nhiễm phải dịch bệnh đấy! Lão phụng ngự giật mình sợ hãi, rốt cuộc người bệnh trên giường này có địa vị gì, có thể khiến Tề Vương điện hạ kim tôn ngọc quý không màng an nguy ngọc thể, tự mình chăm sóc trước giường chứ?

Hoàn Huyền thấy Tôn phụng ngự tới, mời Thái Y Thự Thừa đến đây.

Hai người vốn là sư đồ, thự thừa vừa thấy ân sư của mình cũng bị Tề Vương mời tới, không khỏi thêm hoài nghi nữ tử này đến tột cùng là người thế nào.

Tôn phụng ngự bắt mạch cho Tùy Tùy, lại hỏi huyết vị mà Tôn thự thừa vừa rồi châm cứu, xem phương thuốc của ông, thêm bớt một chút, nói với Hoàn Huyền: "Theo lão phu thấy, vị cô nương này không giống nhiễm bệnh dịch, trái lại giống như ứ gan buồn bực lại kiêm gió độc vào người, lúc này bệnh tình mới lặp đi lặp lại, chỉ cần vượt qua tối nay, ra mồ hôi một trận, để nhiệt độ hạ xuống, chứng hàn hãn là không đáng lo ngại.

Lão phu viết thêm một đơn thuốc trị thông khí giải sầu, đợi sau khi vị cô nương này khỏi bệnh thì dùng hằng ngày."

Dừng một chút, thờ dài nói: "Tác dụng của thuốc suy cho cùng vẫn có hạn, còn phải có người bên cạnh khuyên nhủ vị tiểu cô nương này, để nàng bớt buồn bực, tuổi còn trẻ, đường đi còn dài, không có gì là không qua được."

Xuân Điều ở một bên nghe thấy không phải là bệnh dịch, thờ phào nhẹ nhõm, liền nói "A di đà phật", ngay sau đó hoài nghi, sau khi cô nương nhà nàng thất sủng vẫn ăn uống vui chơi theo thường lệ, căn bản không nhìn ra thương tâm khổ sở, dám hạ nhân bọn họ còn thăm sốt ruột thay nàng, sao lại buồn bực thành bệnh thế?

Hoàn Huyền im lặng, rũ mắt nhìn nữ tử tiều tụy dưới đèn, tay càng nắm chặt hơn, lòng bàn tay Tùy Tùy vẫn nóng hổi.

Nàng vì sao lại ứ gan buồn bực, không ai rõ ràng hơn hẳn.

Hắn luôn cho rằng nàng đã quen với vất vả, thân thể khỏe mạnh, không yếu đuối như khuê tú bình thường, chịu được sự giày vò của hắn, hiện giờ mới phát hiện nàng yếu ớt như vậy, tựa như ánh nến nhỏ nhoi trước giương này, một cơn gió có thể thổi tắt đi.

Nàng bơ vơ không nơi nương tựa, còn hắn ý mạnh hiếp yếu, dĩ thượng lăng hạ*, nàng căn bản không có cách nào.

(Ji: *Bắt nạt, ngược đãi kẻ dưới)

Dấu sao Tôn phụng ngự tuổi tác quá cao, không thể trông coi suốt đêm, Hoàn Huyền gọi người sắp xếp nơi nghỉ cho ông, ông dặn dò đồ đệ vài câu, rồi đi nghỉ ngơi.

Thái Y Thự thừa nói với Hoàn Huyền: "Điện hạ thân thể ngàn vàng, vẫn nên sớm nghỉ ngơi đi."

Tuy rằng lão sư của ông nói có thể không phải dịch bệnh, nhưng phong hàn cũng sẽ lây nhiễm.

"Không sao." Hoàn Huyền nói.

Ngay cả dịch bệnh hắn còn không đặt trong mắt, đừng nói phong hàn tầm thường này.

Hắn không nghĩ quá nhiều, thậm chí không nghĩ tới mình trông nom bên cạnh một nữ tử không rõ thân phận như vậy, người ngoài nhìn vào kinh thế hãi tục thế nào.

Trong lòng bản thân rõ ràng, hắn không hề bị nữ tử này mê hoặc đến mức đầu óc choáng váng, chỉ cần nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể dứt khoát rời đi.

Người rơi vào chính là nàng, nếu nàng đã chìm đắm sâu như vậy, hắn đối với nàng tốt một chút không tính là gì.

Hoàn Huyền cho hạ nhân lui xuống, vẫn nắm tay Tỳ Tỳ như cũ, hấn bất chợt cảm thấy nắm đôi tay này tựa như nắm lấy sinh mạng của nàng.

Như trở về năm bốn tuổi ấy, cố chấp ôm lấy chú chim non nhặt được kia, cho rằng chỉ cần dùng nhiệt độ cơ thể của mình để sưởi ấm nó, sinh mệnh nó sẽ không trôi mất.

Tỳ Tỳ ngủ cũng không hề an ổn, thường giật mình thức giấc, mở mắt liền nhìn thấy nam nhân đang canh giữ bên mép giường nàng, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, có lúc nàng thanh tỉnh, biết đó là Tề Vương, nhưng cũng có lúc hồ đồ, cho rằng cố nhân vào mộng, dù là thế nào, trái tim nàng vẫn dần dần ổn định lại.

Không biết là phương thuốc châm cứu hiệu quả, hay phúc khí của Tề Vương dòng dõi quý tộc hiệu nghiệm hơn cả phúc y của Thường An phòng, khi phía Đông xuất hiện ánh sáng nơi chân trời, nhiệt độ Tỳ Tỳ cuối cùng đã hạ xuống.

Xuân Điều bưng nước ấm vào giúp nàng mờ hôi trên thân, thay tắm y ướt đẫm.

Hoàn Huyền nhìn ở một bên, phát hiện thân hình thân thuộc đã gầy đến mức có chút không quen, lúc trở mình có thể thấy xương sườn mờ nhạt.

Cách biệt hai tháng, hấn thường nhớ nhung thân thể này trong đêm khuya thanh tĩnh, nhớ đến mức trần trọc khó mà chìm vào giấc ngủ, nhưng lúc này hấn không có chút ý nghĩa dâm dục nào, chỉ tức ngực đau đớn.

Đợi đổi xong xiêm y, thợ thừa tiến vào bắt mạch thi châm cho Tỳ Tỳ, thấy vết thâm đậm dưới mắt Tề Vương, khuyên nhủ: "Nhiệt độ cô nương đã hạ xuống, lại uống một liều thuốc rồi ngủ nửa ngày hấn là không còn lo lắng, điện hạ cũng đi nghỉ một chút đi, khi mệt nhọc rất dễ nhiễm bệnh, người bệnh cũng không an tâm."

Lúc này Hoàn Huyền mới hơi gật đầu: "Nơi này làm phiền thụ thừa, có chuyện gì cứ gọi hạ nhân tới thông báo."

Hắn bóp tay Tỳ Tỳ, chậm rãi buông ra, đứng lên trở về Thanh Hàm viện.

Lúc Tỳ Tỳ tỉnh lại đã gần giữa trưa, nàng tựa như mơ một giấc mộng thật dài, mở mắt lại có loại cảm giác như đã cách một đời.

Xuân Điều thấy nàng tỉnh lại, vui vẻ nói: "Cô nương tỉnh rồi? Cảm thấy khỏe hơn chút nào chưa? Đêm qua cô nương sốt đến mức co giật nói mê sáng, dọa nô tỳ sợ chết khiếp rồi!"

Tỳ Tỳ cười yếu ớt, khàn giọng nói: "Xin lỗi người, Xuân Điều tử tử."

Xuân Điều tức giận liếc nàng một cái: "Nhiệt độ của cô nương đã hạ, lại có sức trêu ghẹo nô tỳ rồi."

Ngừng một chút, hạ giọng nói: "Cô nương có biết, đêm qua điện hạ đã canh giữ bên mép giường cô nương cả một đêm đấy!"

Nàng cũng không rõ tâm tư của Tề Vương điện hạ, hai tháng không tới thăm một lần, triệu cả ma ma trở về, dù ai nhìn vào đều nhận ra hắn đã hoàn toàn ghét bỏ ngoại trạch phụ này, nhưng Lộc Tỳ Tỳ bệnh nặng, hắn lại không màng an nguy bản thân tiến vào viện tử này, còn không màng tôn ti mà canh giữ bên mép giường một đêm, kẻ phú quý như bọn họ, dù là chính thê bệnh tình nguy kịch, cũng không có phu quân nào sẽ canh chừng bên mép giường suốt một đêm.

Trong lúc bệnh Tỳ Tỳ mơ mơ hồ hồ, không nhớ rõ mình đã làm gì nói gì, chỉ nhớ mang máng mình ôm Hoàn Huyền khóc lớn một trận, lúc này hồi tưởng lại, ngay cả bản thân nàng cũng cảm thấy không thể tin nổi, có lẽ trong lúc bệnh thân thể suy yếu, người cũng trở nên quái dị khác thường.

Nàng cũng không biết vì sao Hoàn Huyền trông nom bên mép giường nàng một đêm, chẳng lẽ do nàng khóc quá thảm, khiến hấn nổi lòng trắc ẩn lên sao? Hay vì chạm đến ký ức gì đó giữa hấn và Nguyễn Nguyệt Vi? Điều này không thể biết được rồi.

Tùy Tùy nghĩ không ra, cũng không thèm nghĩ nữa, dù sao nàng cũng sẽ không ở Trường An lâu, đến lúc đó những điều này đều sẽ theo gió biến mất, nhiều nhất chỉ là một đoạn vãng sự trong quá khứ.

Chỉ là bên phía Hà Sóc còn chưa đến lúc máu chốt, Tiêu Đồng An là thân thúc phụ của nàng, nàng không thể tự mình động thủ, chờ Tiết Chất không nhìn được mà bắt đầu thủ tiêu, nàng có thể trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Đang nghĩ ngợi, màn cửa sột soạt lay động, Tề Vương vào phòng.

Hấn cả đêm không ngủ, trời sáng mới về Thanh Hàm viện chợp mắt một lát, lòng bận tâm bệnh của nàng, ngủ cũng không yên ổn, lúc này sắc mặt tái nhợt, dưới mắt có quầng thâm rõ ràng.

Tùy Tùy vừa thấy hấn liền muốn đứng lên hành lễ, Hoàn Huyền đi qua đè nàng lại, cau mày nói: "Còn động loạn, ngại mình bệnh chưa đủ nặng sao?"

Trong miệng hấn vẫn không có lời gì hay, thái độ cũng không thấy ôn nhu hơn trước, nhưng ý trách cứ trong lời nói lại khiến Tùy Tùy có chút không thoải mái.

Chuẩn bị nói gì đó, Hoàn Huyền lại duỗi tay dán lên trán nàng, hơi cau mày: "Tốt hơn đêm qua."

Tùy Tùy nói: "Nhờ vào phúc của điện hạ."

Hoàn Huyền cười chế nhạo, tỏ vẻ giận dữ: "Bị bệnh không biết gọi người thỉnh đại phu, mời một phúc y không biết chữa bệnh tới, vậy mà nàng cũng nghĩ ra được."

Không thỉnh đại phu là vì sợ vi phạm lệnh cấm đêm, trong lòng Hoàn Huyền hiểu rõ, càng tức nàng ngốc: "Nói là người của Tề Vương phủ, chẳng lẽ Kim Ngô vệ còn dám cản sao? Đừng để bản thân bị giày vò thành bệnh nặng..."

Tùy Tùy không muốn cãi nhau với hắn, chỉ giương môi cười trừ: "Điện hạ nói phải."

Nàng cụp mi rũ mắt như vậy, Hoàn Huyền trong nháy mắt không còn cái kính nữa, hắn cho rằng nàng sẽ giở tính với hắn, ít nhất để lộ ra sự ủy khuất, nhưng trận khóc thảm thiết tê tâm liệt phế đêm qua phảng phất chỉ là một giấc mộng, trời vừa sáng, nàng lại giống chú nai dễ bảo như lúc trước.

"Sau này đừng lo trước lo sau nữa, lo lắng này lo lắng kia, nàng là người của ta, có thể kiêu ngạo một chút." Hắn xoa trán nàng nói.

Tùy Tùy đáp vâng, thầm cảm thấy buồn cười, đáy mắt liền lộ ra ý cười.

Hoàn Huyền chợt cảm thấy nụ cười của nàng có ý vị khác, quay mặt đi nói: "Chờ nàng dưỡng bệnh xong thì về Vương phủ cùng ta."

Thôn nữ này ngốc như vậy, lại nặng lòng, biết đâu ngày nào đó tự mình giày vò đến nguy hiểm, vẫn nên đặt dưới mí mắt cho yên tâm, nàng một lòng một dạ theo như vậy, cho nàng một thân phận thiếp thất cũng không tính là gì.

Tùy Tùy cảm tạ, rồi nói: "Dân nữ sống ở đây rất tốt, trước đó không lâu viện mới sửa lại, thao trường cũng vừa xây xong, phí rất nhiều tiền bạc, vứt bỏ như thế thật quá lãng phí."

"Không bao nhiêu." Hoàn Huyền nói.

Chút tiền tài ấy với hắn mà nói chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng đối với một nữ tử nghèo khó mà nói lại là số tiền lớn khó tưởng rồi, Hoàn Huyền bỗng cảm thấy đáng về tính toán tỉ mỉ xót tiền này của

nàng cũng thật đáng yêu — — lúc trông một người thuận mắt, dù là gì cũng đều sẽ trở nên đáng yêu.

Tùy Tùy lại nói: "Dân nữ không hiểu gì cả, quy củ trong Vương phủ nhiều, chỉ sợ không làm tốt..."

Hoàn Huyền nghĩ một chút, nàng ở Vương phủ có lẽ thật sự không thoải mái bằng Sơn Trì Viện này, liền không miễn cưỡng: "Được." Kỳ thật ngay cả bản thân hẳn cũng thấy Vương phủ ở gần An Hưng phường ngựa xe ồn ào, không bằng Thường An phường thanh u tĩnh lặng, xa rời huyên náo.

Nói tiếp: "Ở Thường An phường cũng không vấn đề gì, Cô cho người đưa tên họ họ tịch của nàng đến Tông Chính Tự."

Xuân Điều ở một bên nghe thấy, không khỏi vui mừng khôn xiết, vào được sổ của Tông Chính Tự, cô nương nhà nàng chính là quý thiếp chính thức của Tề Vương, dù là Vương phi cũng không thể tùy tiện xử trí.

Ngay cả về sau nàng tuổi già nhạt phai nhan sắc, thất sủng lại không có con cái, dựa vào thân phận này, kết cục cũng không đến mức quá thê lương.

Tùy Tùy ngần ra, nàng không ngờ Hoàn Huyền bỗng nhiên thay đổi chủ ý muốn nạp nàng vào phủ, tuy rằng họ tịch của nàng có thể biến giả thành thật, nhưng chung quy thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nàng mím môi nói: "Dân nữ không cần thân phận gì, có thể hầu hạ điện hạ đã là phúc phận của dân nữ, điện hạ còn chưa thú Vương phi đã nạp thiếp, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thanh danh của điện hạ."

Điều Hoàn Huyền không để tâm nhất chính là thanh danh, hẳn chương binh, thanh danh quá tốt mới cần lo lắng.

Nhưng nàng một lòng nghĩ cho hấn, không vì danh lợi mà động lòng, đương nhiên trong lòng hấn vui sướng, nhường mà nói: "Những hư danh đó không ảnh hưởng tới Cô."

Tùy Tùy lại nói: "Vương phi chưa qua cửa điện hạ đã nạp thiệp, chỉ sợ trong lòng Vương phi không dễ chịu."

Hoàn Huyền biết rõ Vương phi là một bóng hình không tồn tại, nhưng thấy nàng nơm nớp lo sợ như vậy, không có chút ý tứ dục cự hoàn ghêh, có lẽ là thật sự sợ chọc chủ mẫu không vui, liền nói: "Việc này nói sau vậy."

Lúc này Tùy Tùy mới yên lòng: "Đa tạ điện hạ."

Xuân Điều thấy thịt vịt đến miệng lại bay mất, vừa tức vừa sốt ruột, nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể đưa mắt ra hiệu với nàng.

Tùy Tùy chỉ đành xem như không hiểu, phân phó: "Xuân Điều, ta hơi đói bụng."

Xuân Điều hết cách, chỉ đành phải nói: "Trong trù phòng hầm cháo loãng, nô tỳ múc một bát cho cô nươg, làm thêm mấy món ăn thanh đạm."

Hoàn Huyền nói: "Cô cũng dùng bữa ở đây."

Tùy Tùy lập tức nói: "Điện hạ vẫn nên đến tiền viện dùng bữa đi, miễn cho lây bệnh."

Hoàn Huyền cười nhạt, không tán thành nói: "Nếu lây đã sớm lây rồi."

Hấn tháo một khối ngọc bài Dương Chi* điêu khắc rồng từ bên hông xuống đưa cho nàng: "Cái này nàng cất đi, sau này có chuyện thì cho người mang ngọc bài tới tìm ta, dù ta ở trong cung cũng sẽ có người lập tức thông truyền."

Lỡ như ta không có mặt, nha môn trong kinh cũng đều nhận ra khối thẻ bài này, giống như chuyện hôm qua, Thái Y Thự nhìn thấy thẻ bài cũng sẽ phái y quan đến đây."

(Ji: *Ngọc Dương Chi - một trong những loại ngọc tốt nhất, sản lượng rất hiếm nên tương đối đắt)

Trong lòng Tuy Tuy ngạc nhiên, nàng biết ý nghĩa của khối ngọc bài này phi thường, dù thế nào cũng không nghĩ tới hẳn sẽ cho nàng thứ đồ này.

Nàng nhất thời không rõ đến tột cùng hẳn có ý tứ gì.

Nàng chần chờ một chút; "Ngọc bài này quá quý giá, dân nữ không thể cầm."

Hoàn Huyền không kiên nhẫn chau mày: "Bảo nàng nhận thì nhận, nói nhiều làm gì."

Nói rồi ném ngọc bài xuống gối của nàng, như thể đó chỉ là khối đá rẻ mạt.

Tùy Tuy đành phải nhận lấy ngọc bội: "Đa tạ điện hạ."

Sắc mặt Hoàn Huyền hơi nguôi ngoai, mắt tự nhiên mà nâng cằm: "Nàng đừng nghĩ nhiều, chỉ là cho nàng mượn dùng."

Tùy Tuy không nhịn được cong khóe miệng: "Dân nữ đã biết."

Đang nói chuyện, có nội thị ngoài cửa nói: "Khởi bẩm điện hạ, ngọc thiện đã chuẩn bị xong rồi."

Hoàn Huyền nói: "Đem vào đây đi."

Nhóm nội thị bưng bát đĩa thực án đi thành một hàng, dọn xong ngọc thiện ở ngoài bình phong, Tề Vương dùng bữa ở đây, không thể cháo trắng dưa cải liền cho qua.

Xuân Diệu cùng đi vào, hỏi Tù Tù nói: "Cô nương dùng bữa trên giường sao?"

Tù Tù lắc đầu: "Người đỡ ta dậy rửa mặt chải đầu thay y phục."

Nàng nằm trên giường mấy ngày, cảm thấy eo lưng cứng đờ, muốn xuống giường giãn cơ đi lại một chút.

Rửa mặt xong, Tù Tù ra ngoài bình phong, cùng Hoàn Huyền dùng ngọc thiện.

Hoàn Huyền cho người bỏ bớt một tọa tháp, ngồi cùng giường với nàng.

Tù Tù sợ lây bệnh cho hấn, Tề Vương điện hạ thân thể ngàn vàng, nếu ngã bệnh nàng không đảm đương nổi đâu.

"Điện hạ đừng dựa gần dân nữ quá." Nàng nói rồi tránh sang bên cạnh.

Nàng không nói lời này còn tốt, vừa nói, Hoàn Huyền lập tức giang rộng tay vòng qua ôm nàng, tức giận nói: "Cô hữu dụng hơn phúc y, cho nàng mượn chút phúc khí thì mới nhanh khỏi bệnh."

Tù Tù dờ khóc dờ cười, chỉ có thể nghe lời dựa vào hấn.

Hai người đang định dùng bữa, ngoài trướng lại truyền đến giọng của nội thị: "Khởi bẩm điện hạ, Dự Chương Vương cầu kiến."

Hoàn Huyền nhăn lại mi: "Lại tới làm gì?"

Nội thị thận trọng nói: "Nói là tới thăm bệnh..."

Hoàn Huyền đang muốn cho người đuổi hấn đi, nhìn lướt qua Tù Tù một cái, nhớ tới chuyện hôm qua chung quy cũng thiếu hấn một đại ân tình, qua cầu rút ván như vậy cũng không tốt, bèn buông đĩa ngọc, nói với Tù Tù: "Nàng dùng chút cháo loãng trước, Cô đi một chút sẽ trở lại."

Tùy Tùy cầu còn không được, nàng ăn một mình thoải mái hơn nhiều: "Điện hạ đi đi, đừng để khách chờ lâu."

Tới tiền viện, Hoàn Huyền thấy Hoàn Minh Khuê ăn mặc hoa hòe lộng lẫy, chút áy náy nhỏ nhoi tức khắc tan thành mây khói, vái chào hẳn: "Hôm qua làm phiền Lục đường huynh, hôm nay xá hạ không tiện, ngày khác chắc chắn quét dọn giường chiếu thiết yến, mời đường huynh một bữa."

Hoàn Minh Khuê nói: "Tử Hành không cần khách khí, ngu huynh tới thăm bệnh, không để ý nhiều như thế."

Ngừng một chút nói: "Lộc cô nương khỏe hơn chút nào chưa?"

Hoàn Huyền nhướn mày: "Đa tạ Lục đường huynh hạ cố hỏi đến, Lộc thị đã không còn đáng ngại."

Hoàn Minh Khuê ngẩng đầu nhìn mặt trời, xoa bụng: "Bất tri bất giác đã tới chính Ngọ rồi."

Hoàn Huyền nói: "Xá hạ có bệnh tật, hôm nay không thể giữ đường huynh dùng ngọc thiện, miễn lây bệnh cho đường huynh."

Hoàn Minh Khuê nghiêng đầu, tựa tiểu phi tiểu mà nhìn hẳn: "Kẻ nhàn rỗi như ngu huynh, nhiễm bệnh cũng không sao, chẳng qua là mượn cơ hội để nằm lười trong nhà, bớt chút xã giao phiền phức."

Trái lại Tử Hành đệ ấy, việc quan trọng trong cung và trong quân nhiều như vậy, triều đình thiếu đệ thì không ổn, phải bảo trọng thân thể."

Hoàn Huyền nâng mí mắt: "Làm phiền Lục đường huynh bận tâm."

Hoàn Minh Khuê tiếp nhận một hộp gỗ đàn từ trong tay hầu cận, đưa cho Hoàn Huyền nói: "Ngu huynh và Lộc cô nương cũng coi như có duyên, những thứ này cho Lộc cô nương bồi bổ thân thể."

"Lục đường huynh quá khách khí." Hãn tiếp nhận mở hộp ra xem thử, là một củ nhân sâm núi trên trăm tuổi cùng một nắm tử linh chi khổng lồ.

Hoàn Minh Khuê luôn luôn ra tay hào phóng, nhưng không tùy tiện lấy trộm phẩm như thế tặng người khác.

Hoàn Huyền chỉ cười vắn đạm phong khinh: "Ta thay Lộc thị nhận lấy trước, chờ nàng khỏi hẳn, sẽ để nàng tự mình nói lời cảm tạ với đường huynh."

Trong lòng Hoàn Minh Khuê kinh ngạc, tiểu tử này vốn dĩ ghen tuông dữ dội, đêm Thượng Nguyên chỉ nói vài lời với Lộc cô nương, ánh mắt đó tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hẳn vậy, ngoài mười dặm còn có thể ngửi được mùi dấm của hắn, cũng không biết làm sao mà trong một đêm lại đổi tính nết.

Hoàn Huyền nói: "Lộc thị còn đang đợi ta về dùng bữa, lúc bệnh tâm tư nặng nề, ta không ở bên cạnh chỉ sợ nàng lại hồ tư loạn tưởng, chẳng màng ăn uống, xin thứ lỗi không thể tiếp."

Nói rồi vái chào, phân phó nội thị: "Xướng hàm lấy hai bình rượu Đàm Kiến cùng Bồ Đào, đưa Dự Chương Vương mang về phủ."

Hoàn Minh Khuê trông dáng vẻ vội vội vàng vàng rời đi của hắn, không biết làm thế nào, chỉ có thể lắc đầu cười.

Hoàn Huyền trở lại Đường Lê viện, cùng Tù Tù dùng xong ngọc thiện, gác đĩa ngọc xuống nói: "Cô muốn đến quân doanh ở kinh thành và vùng lân cận, đêm nay chỉ sợ không trở về, nàng an tâm dưỡng bệnh, đừng hồ tư loạn tưởng."

Tù Tù cũng không biết con mắt nào của hắn nhìn ra mình hồ tư loạn tưởng, nhưng vẫn gật đầu: "Vâng."

Hai má nàng gầy xuống, đôi mắt có vẻ to lên một chút, không búi tóc, mái tóc dài xoa trên vai, nhìn có chút khiến người ta thương xót,

trong lòng Hoàn Huyền mềm nhũn, xoa xoa sau đầu nàng: "Cô mau chóng trở về."

Tùy Tùy nói: "Điện hạ làm chính sự quan trọng, không cần chạy tới chạy lui."

Hoàn Huyền chỉ xem là nàng đang suy nghĩ cho mình, càng cảm thấy nàng dịu dàng chu đáo, mọi việc đều nghĩ cho hần, tình nguyện để bản thân chịu ủy khuất.

Vốn nên đi ngay, nhưng hần lại ngồi xuống giường, ôm nàng vào trong ngực, luyến tiếc buông tay một lúc lâu.

Thẳng cho đến khi nội thị cất tiếng ngoài trướng: "Khởi bẩm điện hạ, xa giá đã chuẩn bị xong."

Lúc này Hoàn Huyền mới miễn cưỡng buông nàng ra.

Tới tiền viện, thống lĩnh thị vệ Quan Lục áp giải một thị vệ trẻ tuổi có vẻ ngượng ngùng đến trước ngựa Tề Vương: "Điện hạ, hôm trước chính là cái thứ không có mắt này, đã ngăn không cho Phúc bá vào phủ truyền tin, thiếu chút nữa làm lỡ tính mạng của Lộc cô nương."

Hoàn Huyền nhìn thấy thị vệ này, hiển nhiên không có sắc mặt tốt, nhưng hần chỉ là lạnh lùng nói với Quan Lục: "Không cần làm khó hần, là Cô hạ lệnh, hần chỉ làm việc theo quy củ, có gì sai chứ."

Đêm qua thị vệ kia biết được Tề Vương tự mình chạy tới Sơn Trì Viện, còn cử người đến mời lão phụng ngự của Thượng Dược cục, đoán trước bản thân dù cho không chịu một trận phạt trượng cũng bị phạt một năm bổng lộc, không ngờ Tề Vương không truy cứu, vội vàng hành lễ tạ ơn.

Hoàn Huyền cũng không để ý tới hần, vén màn lên xe ngựa.

Chỉ chốc lát sau, Xuân Diệu tin tức linh thông liền đem chuyện này nói với Tuy Tuy, tức giận nói: "Tên thị vệ kia ngăn không cho Phúc bá vào, điện hạ nhẹ nhàng bỏ qua như vậy, thật sự hời cho hắn rồi."

Tuy Tuy lại nói: "Phụng mệnh mà làm, cũng đâu phải hắn sai."

Trong lòng ngược lại có chút bất ngờ, nàng vốn tưởng rằng theo tính cách của Hoàn Huyền sẽ giận chó đánh mèo với hạ nhân, nhưng nghĩ lại một chút, hắn nhược quán đã có thể thống lĩnh Thần Dực Quân, trong một năm ngăn ngũi đã chinh đốn quân kỷ, quét sạch chướng khí mù mịt lúc bọn Trung quan cầm binh, tất nhiên không phải kẻ hành động theo cảm tính.

Rồi nghĩ tới, hắn đối với thị vệ cùng bọn hạ nhân Vương phủ luôn thưởng phạt phân minh, co giãn vừa phải, ngày đó vì chuyện đưa canh gà mà trừng phạt hạ nhân, cũng do bọn họ đúng thật là đã phạm vào quy củ.

Những ngày này nàng đứng ngoài quan sát, hạ nhân Vương phủ đối thân vương trẻ tuổi này cũng coi như trung thành tận tâm.

Một chủ nhân âm tình bất định, động một chút là giận chó đánh mèo tuyệt đối không thể khiến người khác hoàn toàn thần phục.

Âm tình bất định có lẽ chỉ nhằm vào một mình nàng, Tuy Tuy bất giác cười khổ.

.....

Xe ngựa của Hoàn Huyền đi đợc nửa đường, chợt có một Trung quan cưỡi ngựa phi nhanh tới, từ xa trông thấy xa giá Tề Vương phủ liền nói: "Trong xe có phải là Tề Vương điện hạ không?"

Hoàn Huyền lệnh xa phu dừng lại: "Có chuyện gì?"

Trung quan kia xuống ngựa, cầm thủ dụ của Hoàng đế nói: "Bệ hạ triệu điện hạ vào cung."

Sắc mặt Hoàn Huyền hơi hơi trầm xuống, hôm nay hẳn đến quân doanh ở kinh thành và vùng lân cận, Hoàng đế cũng biết, nhất định đã xảy ra chuyện lớn gì đó mới gấp gáp triệu hẳn vào cung.

Hoàn Huyền tiếp nhận thủ dụ, hỏi Trung quan kia: "Trong cung xảy ra chuyện gì?"

Trung quan thấp giọng nói: "Khởi bẩm điện hạ, Vũ Lâm vệ tìm được thi thể của Trần Vương điện hạ ở vùng núi ngoại thành."

Chương 41: 41: Nhất Diệp Chương Mục

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khi Hoàn Huyền chạy tới điện Lân Đức, Thái Tử đã tới rồi, cúi đầu đứng bên cạnh Hoàng đế, vành mắt hơi đỏ ửng.

Ngoài ra còn có Đại Lý Tự thiếu khanh, Hình Bộ thị lang cùng Ngự Sử trung thừa, Lễ Bộ thị lang, Tông Chính Tự Khanh và các đại thần liên quan.

Thi hài của Trần Vương Hoàn Quýnh được liệm trong quan tài, trên mặt phủ tấm vải gấm vàng, phía trên thêu chữ Phạn 《 Địa Tạng Bồ Tát bốn nguyện kinh 》 .

Hoàng đế ngồi ngơ ngẩn bên cạnh quan tài của nhi tử, khoác áo choàng cổ tròn thường ngày, mí mắt sụp xuống, tóc bên đầu lại bạc hơn một chút, trông càng giống một lão nhân bình thường.

Ông luôn không thích Ngũ tử, ghét hẳn kiêu căng hoang dã, ghét hẳn béo núc ngu đần, ghét hẳn làm mất mặt Hoàng gia.

Nhưng người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh luôn sẽ thương tâm, dù người đưa tiền là hài tử không mấy thân thiết.

Bốn năm trước hẳn tiền Trưởng tử, tiếp theo đích thân ban chết cho Tứ tử, nay lại đến phiên Ngũ tử, cái chết của Hoàn Quýnh gợi lên ký ức bốn năm trước, cái chết của đám nhi tử giống như núi nặng đè xuống, ép tới mức ông không thể thở nổi, ông chưa từng cảm thấy bản thân già nua suy yếu như vậy.

Hoàn Huyền nhìn thoáng qua quan tài, định thần lại, đến trước mặt Hoàng đế hành lễ: "Nhi thần bái kiến Phụ hoàng."

Hoàng đế nhìn Tam tử chi lan ngọc thụ*, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, nó rất giống Diệp Nhi, thông tuệ, tài giỏi, trên thân còn có

lãnh khốc và quả quyết mà Diệp Nhi thiếu mất, thật sự là một niềm an ủi cực lớn.

(Ji: *Chi Lan Ngọc Thụ - 芝兰玉树 - (văn học) cây phong lan và cây ngọc ngân (thành ngữ); (nghĩa bóng) một đứa trẻ với triển vọng tương lai tuyệt vời)

"Tam Lang, Ngũ đệ của con..." Hoàng đế hơi nghẹn ngào, phát âm hướng về phía quan tài: "Đi xem Ngũ đệ của con đi."

Hoàn Huyền đáp vâng, chậm rãi mở tấm vải gấm trên quan tài.

Tuy rằng trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng khoảnh khắc hấn nhìn thấy thi hài vẫn chấn động tinh thần.

Thứ trong quan tài quả thực không thể gọi là thi hài, chỉ là vài xương cốt bị phân tán, được bọc trong cẩm y, trên xương cốt có thể thấy vết máu loang lổ.

Hấn và Trần Vương chưa từng thân cận, nhưng nhìn huỳnh đệ huyết mạch tương liên với mình có kết cục thảm như thế, dù là ai cũng sẽ không dễ chịu.

Hoàn Huyền dờn mắt, phủ tấm vải lên lần nữa.

"Sao lại như thế?" Hấn trầm mặt nói.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Đại Lý Tự thiếu khanh: "Hoa khanh, người nói đi."

Hoa thiếu khanh nói: "Khởi bẩm điện hạ, di thể Trần Vương điện hạ được phát hiện trên núi ở vùng ngoại ô cách thành Đông năm mươi dặm, người thấy sớm nhất chính là một tiểu phu, hấn đến báo quan, vừa vặn gặp được Vũ Lâm vệ đang tìm kiếm ở gần đó, từ mảnh y phục còn lại cùng ngọc bội đúng là Trần Vương điện hạ đang mất tích."

Hoàn Huyền nói: "Có thể là hài cốt của kẻ khác hay không?"

Hoa thiếu khanh nói: "Ngõ tác đã nghiệm thi, lúc Trần Vương điện hạ còn nhỏ từng ngã gãy cánh tay trái, trên xương cốt của di thể này cũng có dấu vết thương thế khép lại."

"Còn có manh mối gì không?" Hoàn Huyền nói.

Ánh mắt Đại Lý Tự thiếu khanh chớp động một chút, liếc sang Hoàng đế mới nói: "Gần đó còn phát hiện một bộ hài cốt của nữ tử, máu thịt cũng bị dã thú cắn nát."

Y phục của nữ tử đó hoàn hảo không tổn hao gì, khoảng cách của hai thi hài tầm nửa dặm..."

Hoàn Huyền suy nghĩ một chút liền hiểu ý của hấn — — Trần Vương mang theo nữ tử vào núi hện hò, lúc tình tứ thì gặp phải dã thú, không kịp chạy trốn, hai người đều bị cắn chết.

Hoàn Huyền nhíu mày không nói lời nào, toàn bộ câu chuyện thật sự có chút kỳ quặc, loại chuyện hoang đường này đúng là Hoàn Quýnh có thể làm ra, nhưng nơi nơi đều có rừng rậm, phía sau núi của toà Đạo Quán mà hấn đến thăm kia cũng có một khu rừng rậm, vì sao phải bỏ gần tìm xa đi vào núi sâu chứ?

Đang suy nghĩ, Hoàng đế nhéo mi tâm nói: "Việc đã đến nước này, Trẫm gọi huynh đệ các con đến đây, là muốn thương lượng một chút chuyện lễ tang của Trần Vương..."

Di thể hoàn toàn thay đổi, lại là đột tử, hơn nữa còn phơi thây chốn hoang vu nhiều ngày, rất nhiều nghi thức không dễ thực hiện, nhóm lễ quan do Lễ Bộ thị lang đứng đầu thảo luận chuyện lễ tang.

Những việc này vừa vật vãnh lại phiền toái, qua mấy canh giờ còn chưa thảo luận xong thủ tục.

Suy nghĩ của Hoàn Huyền lại bay xa.

Hắn nghe huyền ca mà biết nhĩ ý, Phụ hoàng không định điều tra rõ nguyên nhân cái chết thật sự của Trần Vương, suy cho cùng chuyện xấu trong Hoàng gia, dù giao cho Đại Lý Tự hay Hình Bộ đều không thích hợp, có lẽ phải cho thân vệ âm thầm điều tra nghi phạm.

Hắn chỉ không rõ, nếu hung phạm có thể đưa thân vương ra khỏi thành để giết hại, nhất định là loại người tâm tư rất kín đáo, thủ đoạn hơn người, vì sao phải vứt xác trong núi rừng ngoại ô — — tuy là rừng già núi sâu, nhưng trong vòng phạm vi mấy chục dặm đều có thợ săn tiêu phu, thi thể lại không được chôn cất, không đến mấy ngày sẽ bị người khác phát hiện.

Vì sao không dút khoát chôn thật sâu, hoặc buộc vào cục đá để chìm xuống lòng sông, chết như thế sẽ không có đối chứng, cũng sẽ không ai phát hiện ra.

Một người hoặc một đám người tâm tư kín đáo, lại tạo ra một hiện trường giả đầy lỗ hổng, nhất định là cố ý.

Bọn họ muốn để người khác phát hiện, muốn để người khác hoài nghi...

Một kẻ không có thực quyền như Trần Vương, kẻ giàu sang nhân rồi cơ hồ bị toàn Trường An xem như trò cười, sao lại bị kéo vào loại sự tình này?

Hoàn Huyền chăm chú nhìn tấm vải kinh Phật trên quan tài, như thể muốn xuyên qua đó để nhìn thấy rõ người bên trong, đệ đệ không có gì đáng khen này của hắn, có lẽ có một mặt không muốn người khác biết.

Đang cân nhắc, bỗng nghe thấy ngoài điện truyền đến tiếng khóc lóc thảm thiết của một nữ tử, tiếp theo đó là giọng bất đắc dĩ của nội thị: "Thục phi nương nương, bệ hạ đang nghị sự cùng quan lại, nương nương không thể vào..."

Lân Đức điện là nội điện tiền triều, chỉ cách hậu cung một con đường Vĩnh Hạng, nhưng từ Ninh Thư điện của Thục phi đến đây cũng là một đoạn đường rất dài, trên đường đi còn có thị vệ canh gác, mọi người nghe tiếng khóc đều kinh ngạc, cũng không biết một cung phi như bà sao có thể phá bỏ trùng vây mà chạy tới trước điện.

Hoàng đế mệt mỏi nhéo mi tâm, nói với Trung quan: "Để nàng ấy vào đi."

Vừa nhìn thấy bà, mọi người liền hiểu ra, trên người bà là y phục của nội thị, giày không vừa chân, thanh âm lép xẹp vang lên trong đại điện vắng lặng không tiếng động, kẻ nghe thấy cũng run rẩy cả lên.

Thục phi đến tuổi trung niên, bởi vì tâm trạng thư thái lại bảo dưỡng đúng cách, vẫn còn phong thái như trước, chỉ trông như mới hơn ba mươi, nhưng lúc này tóc mây của bà tán loạn, hai mắt sưng húp, khác dáng vẻ dịu dàng quý phái ngày thường kia một trời một vực.

Bà tiến lên phía trước, "Bộp" một tiếng quỳ xuống trước mặt Hoàng đế: "Thần thiếp bái kiến bệ hạ, cầu xin bệ hạ để thiếp nhìn Ngũ Lang của thiếp một lần..."

Hoàng đế nhìn sang bà, không đành lòng dời mắt: "Di thể của Ngũ Lang...! Trẫm đã sớm nói, nàng nhìn chỉ càng thêm đau xót khôn nguôi."

Thục phi lại dập đầu, đập trán xuống viên gạch vàng, tiếng "cộp cộp" vang lên giữa đại điện vắng lặng.

Hoàng đế nói với Trung quan: "Để Thục phi nhìn Trần Vương."

Thục phi vừa nghe Hoàng đế đồng ý, không đợi Trung quan đã tiến lên trước, nhào vào trước quan tài, mở lớp vải gấm phủ trên mặt, chỉ nhìn thoáng qua bên trong, phát ra một tiếng rú như dã thú bị thương, sau đó thân mình mềm nhũn, ngất xỉu trên mặt đất.

Quần thần đều có chút thương xót, Hoàng đế gọi cung nhân và nội thị đỡ Thục phi đến trắc điện, phái người đến thỉnh y quan.

Hoàng đế vừa trải qua nỗi đau mất nhi tử, lại nhìn thấy dáng vẻ thảm thương của Thục phi, chỉ cảm thấy không có tinh thần, xoa thái dương, nói với Lễ Bộ thị lang: "Quách khanh trở về dự thảo nghị lễ, ngày mai trình lên cho Trẫm, Trẫm hơi mệt rồi, hôm nay tạm thương nghị đến đây thôi."

Sau khi chúng thần lui ra, Hoàng đế nói với Thái Tử: "Thời gian không còn sớm, Nhị Lang cũng về Đông Cung đi, đừng để Thái Tử Phi lo lắng."

Lại nói với Hoàn Huyền; "Nếu trong phủ Tam Lang không có việc gì, thì ở đây cùng Phụ hoàng và Ngũ đệ của con đi."

Thái Tử hơi nhú mày, khom người nói; "Nhi thần ở đây cùng Ngũ đệ, phía bên A Nguyễn, phái người về Đông Cung nói một tiếng là được."

Lại ân cần nói với Hoàng đế; "Bên Ngũ đệ có con cùng Tam Lang ở lại là được, Phụ hoàng về tắm điện nghỉ sớm một chút đi."

Hoàng đế cũng không miễn cưỡng hẳn, hơi gật đầu, nói với Hoàn Huyền: "Tam Lang đỡ ta về tắm điện nghỉ ngơi đi."

Hoàn Huyền đáp vâng, nói thứ lỗi với Thái Tử, rồi đỡ Phụ hoàng ra ngoài điện.

Bộ liễn của hai người đến tắm điện, Hoàng đế cho cung nhân nội thị lui ra hết, mới hỏi Hoàn Huyền: "Chuyện của Ngũ Lang, con cảm thấy thế nào?"

Hoàn Huyền như đang có suy nghĩ: "Nhi tử cảm thấy việc này rất kỳ lạ, dường như có nội tình."

Hoàng đế gật đầu: "Trẫm cũng cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng Trẫm không biết có nên tra tiếp hay không."

Hốc mắt của ông đỏ lên, trong mắt tràn ngập tơ máu, trông mắt đục ngầu như một lão nhân gần đất xa trời.

Hoàn Huyền mím môi, không biết nên nói gì cho phải.

Hoàng đế thở dài nặng nề: "Trẫm đã lệnh Vũ Lâm vệ tiếp tục tra, nhưng trẫm không biết làm như thế liệu có đúng hay không."

Hoàn Huyền trầm mặc một lúc lâu: "Phụ hoàng nén bi thương."

Hoàng đế vỗ vai của hắn, lặng lẽ đi vào sâu trong màn che trùng trùng điệp điệp, như một con dã thú bị thương đang lê cái chân bị thương chậm rãi trở về hang động của mình.

...

Màn đêm buông xuống, Hoàn Huyền ở lại trắc điện phía Tây của Lâm Đức điện.

Ánh trăng sáng xuyên qua song cửa sổ chiếu lên phía trước, đã gần nửa đêm, bên chính điện truyền đến tiếng tụng kinh xa xăm nhẹ nhàng, Hoàn Huyền nằm trên giường không buồn ngủ chút nào, trong đầu không ngừng hiện ra hành động lời nói của Trần Vương ngày trước, càng nghĩ càng cảm thấy Ngũ đệ này có lẽ thật sự không đơn giản như thoạt nhìn.

Chẳng qua tất cả mọi người đều bị vẻ ngoài ngu đần hoang đường của hắn che mờ hai mắt, như nhất điệp chướng mục.

Tất cả mọi người sao? Trái tim Hoàn Huyền hơi nhảy dựng, hắn không thân thiết với các huynh đệ, mặc dù tuổi tác của hắn và Hoàn Quýnh tương đương nhau, ở Sùng Văn quán hắn chỉ vùi đầu đọc sách, ngay cả lời nói cũng chưa nói với hắn mấy câu, nhưng với các huynh đệ khác không hẳn xa lạ như thế.

Theo hẳn biết năm đó trưởng huynh thường quan tâm vị huynh đệ người gặp người ghét này, có một khoảng thời gian càng thường xuyên đến Trần Vương phủ, giúp hẳn tìm phương thuốc điều dưỡng thể chất, đốc thúc việc học của hẳn, mọi người đều cảm thấy điều huynh ấy làm là phí công vô ích, Trần Vương là tường thành xây bằng đất bần không thể trát*, hay huynh ấy đã nhìn ra gì đó?

(Ji: *Tường thành xây bằng không thể trát - 粪土之墙不可圻 - ẩn dụ những phế phẩm không thể cải tạo lại được)

Mà trưởng huynh và Thái Tử là huynh đệ cùng mẹ không có chuyện gì giấu nhau, từ trước đến nay huynh ấy đối với người thân cận không có phòng bị, có thể trong lúc vô tình đã nói với Thái Tử hay không?

Đang suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài có tiếng hoảng loạn của nội thị: "Tề Vương điện hạ, Tề Vương điện hạ..."

Hoàn Huyền ngồi dậy: "Xảy ra chuyện gì?"

"Khởi bẩm điện hạ, Ninh Thư điện đã xảy ra chuyện, thỉnh điện hạ qua một chuyến." Nội thị kia nói.

Hoàn Huyền sững sờ, Ninh Thư điện là nơi ở của Thục phi.

Hắn lập tức đứng dậy, phủ thêm áo ngoài ra khỏi điện, nhìn thấy nội thị kia lại giật mình, người đó không phải là nội thị của Ninh Thư điện, cũng không phải người của Hoàng đế, mà là Trung quan bên cạnh Hoàng Hậu.

Thái Tử ở trắc điện phía Đông cũng đi đến, thần sắc ngưng trọng gật đầu với Hoàn Huyền, hai người sóng vai ra ngoài cửa cung.

Hoàn Huyền mượn đèn lồng trên hành lang nhìn sang Nhị huynh, chỉ thấy mí mắt của hẳn hơi sưng, hỏi: "Nhị hoàng huynh không ngủ sao?"

Thái Tử nói: "Ngũ đệ rơi vào kết cục như thế, sao ta có thể ngủ được."

Ngừng một chút: "Tam đệ ắt hẳn cũng không ngủ nhỉ?"

Hoàn Huyền "Ừm" một tiếng.

Thái Tử thở dài: "Ngũ đệ cũng quá hồ đồ...! Nói ra cũng là ta làm huynh trưởng không tốt, nếu thường ngày quan tâm nó nhiều hơn, quản thúc nó một chút, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này..."

Hoàn Huyền nói: "Người đã mất rồi, Nhị hoàng huynh không cần quá tự trách."

Thái Tử dùng dư quang khoe mắt liếc sang đệ đệ một cái, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của hắn như điêu khắc từ băng, không có biểu tình gì cả.

"Chỉ mong Phụ hoàng đừng quá thương tâm mới tốt." Thái Tử nói.

Hoàn Huyền chỉ "Ừm" một tiếng.

Thái Tử hỏi Trung quan dẫn đường kia: "Ninh Thư điện rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Trung quan muốn nói lại thôi: "Bẩm điện hạ, là Thục phi...! Thục phi tự sát trong đêm, cung nhân tới bẩm báo Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương chạy tới điện của người, gọi y quan đến kiểm tra, kết quả...! Ôi, nô tài cũng không biết nên nói thế nào, hai vị điện hạ mau chóng qua đó đi."

Thái Tử do dự nói; "Bệ hạ đâu?"

Trung quan nói: "Đã cho người đi bẩm báo, nhưng bệnh phong của bệ hạ lại tái phát trong đêm, còn đang nghỉ ngơi."

Chỉ có thể làm phiền hai vị điện hạ đến trước.

Thái Tử không còn nhiều lời, hai người yên lặng bước nhanh hơn, lên bộ liễn.

Tới trước Ninh Thụ điện, cung nhân và nội thị đều cúi đầu đứng trên hành lang ngoài điện, nhìn kỹ còn có thể phát hiện trên mặt không ít người đang ngấn lệ, run lẩy bẩy như chim cút.

Trong điện mơ hồ truyền ra tiếng khóc mắng cùng tiếng đánh đấm của nữ nhân.

Thái Tử cùng Hoàn Huyền nhìn nhau, bước nhanh vào điện.

Tuy rằng đại khái đoán được chuyện gì, nhưng nhìn thấy tình cảnh trong Ninh Thụ điện vẫn ngoài dự tính của hai người.

Mành cửa được vén lên, gió lạnh thổi ánh nến đong đưa bên trong điện, trong bóng tối lay động, chỉ thấy Thục phi nằm bất động trên giường, tròng mắt hơi lồi lên như hạt châu, sắc mặt xám ngắt, đôi môi thâm tím, lộ rõ đã chết được một lúc.

Lâm phụng ngự của Thượng Dực cục ôm tay đứng dựa vào tường, cúi đầu thật thấp, không dám thở mạnh một tiếng.

Còn Hoàng Hậu đứng trước mặt hần, vừa dùng trượng tàn nhẫn đánh vào người Thục phi, vừa cất giọng căm hận mắng: "Tiện phụ! Độc phụ! Cả gan hại Diệp Nhi của ta! Ta muốn ngươi xuống A Tỳ Địa Ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh..."

Hiển nhiên bà đã dùng toàn bộ sức lực, tiếng trượng "Vụt vụt" cùng tiếng gió vút trên da thịt, âm thanh đó khiến người kinh hãi khiếp vía.

Nhưng Thục phi đã không còn tri giác, khuôn mặt của bà cũng bị quất vài cái, vết bầm đan xen trên mặt và cổ, nhưng khóe miệng bà lại hàm chứa một nụ cười yên bình, tựa hồ là thư thái, lại tựa hồ là trào phúng.

Thái Tử vội vàng tiến lên, giữ chặt cánh tay Hoàng Hậu, đoạt lấy trượng trong tay bà: "Mẫu hậu, đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì từ từ nói."

Hoàng Hậu hét lên: "Tiện phụ này cùng nhi tử dùng độc hại Diệp Nhi của ta!"

Nói rồi muốn đoạt lại trượng: "Nếu con là nhi tử của ta thì đừng ngăn ta, ta muốn bầm thây nàng ta ra vạn đoạn!"

Thái Tử sợ hãi: "Mẫu hậu, kẻ hại chết Đại hoàng huynh là mẫu tử Hiền phi..."

"Chúng ta đều bị độc phụ này lừa rồi!" Hoàng Hậu khàn giọng gào lên đánh gãy lời hấn, "Là mẫu tử bọn họ hại chết Đại hoàng huynh của con! Là độc phụ này cùng nhi tử khốn khiếp hạ tiện của nàng ta! Không tin con hỏi hấn đi!"

Bà chỉ tay vào Lâm phụng ngự.

Hoàn Huyền vẫn luôn lẳng lặng đứng một bên, lúc này mới hỏi y quan kia: "Rốt cuộc là chuyện thế nào?"

Lâm phụng ngự luôn chẩn bệnh cho Hoàng Hậu, rất được bà tin tưởng, lúc này cũng sợ hãi không nhẹ, thanh âm run rẩy nói: "Bẩm điện hạ, tối nay Thục phi chết bất đắc kỳ tử, thần phụng mệnh đến kiểm tra thực hư, phát hiện người uống thuốc độc mà chết, tình trạng bệnh lại không khác Cố Thái Tử điện hạ năm đó...! Bên trong hộp tráp ở mép giường tìm được nửa bình độc được người uống còn dư, đúng là loại kỳ độc Nam Hải năm đó..."

Chân tướng Tiên Thái Tử hoẵng thệ chỉ có ít ỏi vài phụng ngự của Thượng Dược cục biết nội tình, Lâm phụng ngự này là một trong số đó, vì hấn nghiên cứu chuyên sâu dược lý, sau khi lấy độc dược còn sót lại từ chỗ Hiền phi đưa cho hấn nghiên cứu, trong Thượng Dược cục không ai càng hiểu loại độc này hơn hấn, vì thế dễ dàng nhận ra là cùng loại độc.

Hoàn Huyền lại nói: "Năm đó sau khi trường huynh trúng độc không phát độc ngay, vậy vì sao Thục phi chết ngay lập tức?"

Lâm phụng ngự đáp: "Bấm điện hạ, đây không phải là loại không màu không vị, lúc hạ độc liều quá lớn sẽ dễ bị ném ra, Tiên Thái Tử ăn phải lượng độc ít, còn Thục phi là tự sát, hẳn là uống không ít dược hoàn, bởi vậy độc phát rất nhanh."

Hoàn Huyền gật đầu: "Làm phiền rồi, phụng ngự tạm ra ngoài điện chờ một chút, đợi bệ hạ đến đây còn cần truyền phụng ngự hỏi chuyện."

Lâm phụng ngự nhìn vào mắt Hoàn Huyền cảm kích: "Đa tạ Tề Vương điện hạ."

Rồi hướng Hoàng Hậu và Thái Tử hành lễ, cuống quít lui ra ngoài điện.

Hoàng Hậu không lấy lại trạng được vẫn không chịu để yên, nhào tới thi thể của Thục phi, dùng tay giật đầu tóc, cào mặt, nhưng làm sao cũng không phát tiết hết hận ý của bà.

Bởi vì phần nộ, khí lực của bà vô cùng lớn, Thái Tử lại không dám dùng sức, nên không thể ngăn lại, trong lúc tách ra, vạt tay áo bên trái của bà bị Thái Tử kéo rách thành một đường.

Hoàn Huyền lơ đãng nhìn trên cổ tay trái của bà có vết sẹo màu trắng, trái tim hơi dao động.

Thái Tử không khống chế được mẫu thân, chỉ đành phải xin đệ đệ giúp đỡ: "Tam Lang, đệ cũng tới khuyên nhủ Mẫu hậu đi..."

Hoàn Huyền chần chừ một chút, tiến lên phía trước, quỳ xuống nói: "Mẫu hậu..."

Thân mình Hoàng Hậu chấn động, đôi tay bất giác ngừng lại, tựa hồ lúc này bà mới phát giác nhi tử này có mặt ở đây, chậm rãi quay

đầu.

"Mẫu hậu nén bi thương." Hoàn Huyền nói.

Hắn bỗng nhớ tới đây là lần đầu tiên gặp lại mẫu thân từ sau lễ tang của trưởng huynh, tuổi bà tương đương với Thục phi, nhưng tóc đã bạc sớm, khoe mắt cùng vàng trán đầy vết nhăn, hai đường hằn sâu bên mũi khiến gương mặt quặt cường này càng lộ vẻ nghiêm khắc.

Lúc này tóc mai của bà tán loạn, trên mặt ngập nước mắt, đôi mắt lại vì điên cuồng cùng thù hận mà cực kỳ sáng rực như lửa đốt.

Hoàng Hậu ngơ ngẩn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hắn một lát, đột nhiên hai hàng lông mày nhíu lại, như rắn độc nhả ra tiếng xì xì: "Một sát tinh khắc mẫu khắc huynh như ngươi, vì sao kẻ chết không phải là ngươi?"

Bà đứng lên, nâng tay lên, dường như muốn đánh Tam tử, nhưng nhìn thấy gương mặt hắn lại không thể xuống tay.

Khuôn mặt Hoàn Huyền như ngưng đọng, hai mắt trống rỗng, không nhìn ra một tia sáng nào, cũng không thấy thương tâm thống khổ, hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Con cũng muốn biết, vì sao người chết không phải là con."

Hoàng Hậu sửng sốt, hai chân chột mềm nhũn ngã xuống mặt đất, ôm mặt khóc rống lên: "Ngươi cú! Đừng để ta thấy ngươi nữa, đời này của ta không muốn gặp lại ngươi! Cút đi!"

Lời vừa nói ra, ngoài bức rèm nặng nề vang lên một tiếng gầm giận dữ: "Đủ rồi!"

Hoàng đế bước nhanh vào, nhìn thi thể của Thục phi mà giật mình, lại nhìn chính thể gần như điên cuồng ngồi dưới đất, nhìn lại khuôn mặt vô cảm của Tam tử đang quỳ trên mặt đất, không nhịn được nước mắt già nua chảy tràn: "Oan nghiệt! Oan nghiệt!"

Hoàn Huyền mím môi, hướng sang Hoàng Hậu lặng lẽ dập đầu ba cái, tiếp theo hành lễ với Phụ hoàng: "Nhi thần cáo lui."

Hoàng đế không lời gì để nói, vuốt mặt, chỉ xua tay: "Con nghỉ ngơi đi."

Hoàn Huyền thối lui ra ngoài điện, lên bộ liễn, nội thị hỏi hấn đi nơi nào, sau một lúc lâu hấn không lên tiếng.

Hấn không muốn lại đến Lân Đức điện, liền nói: "Đưa ta đến Thờ Thiên Môn."

Xe ngựa Vương phủ chạy qua cửa cung, ánh trăng đã có chút mờ nhạt, trời phía đông ngả dần sang sắc xám, màu sắc đó khiến hấn nhớ tới đôi mắt tử khí trầm trầm của Thục phi.

Hấn néo mi tâm, buông rèm xe, mệt mỏi dựa vào thành xe.

Nội thị ở ngoài xe thận trọng xin chỉ thị: "Điện hạ hỏi vương phủ sao?"

"Đến Sơn Trì Viện." Hoàn Huyền gần như buột miệng nói ra, không mảy may do dự.

Bởi vì với hấn mà nói, trên đời chỉ có một nơi ấm áp để đến..

Chương 42: Ôn Nhu Hương Là Mồ Chôn Anh Hùng

Tài ebook: dtv-ebook.com

Xe ngựa đến Sơn Trì Viện, sắc trời đã sáng tỏ.

Hoàn Huyền đi trên đường mòn của rừng phong, xuyên qua cành lá trông thấy ánh sáng mặt trời nhảy nhót giữa mái hiên và gạch ngói, viện tử nhỏ nhỏ được bao phủ trong nắng ban mai, mạ lên một lớp ánh sáng ấm áp.

Tùy Tuy dậy từ sớm, nàng nghỉ ngơi một ngày, nhiệt độ hoàn toàn hạ xuống, người còn có chút mệt mỏi, nhưng vẫn dậy sớm luyện quyền trong phòng một chút, tắm gội thay xiêm y, dùng chút cháo loãng, mới về nằm trên giường.

Lúc này nàng đang lười nhác dựa vào án nang, tay cầm một quyển kỳ phổ, xem để giải sầu.

Nghe thấy thanh âm tỳ nữ vấn an từ ngoài phòng truyền đến, nàng có chút kinh ngạc, ngồi dậy, đặt kỳ phổ xuống, đang định xuống giường nghênh tiếp, Hoàn Huyền đã tiến vào rồi.

Sắc mặt hẳn tái nhợt lộ ra chút xanh xao, trong mắt đầy tơ máu, hình như cả một đêm không ngủ.

Tùy Tuy hoang mang nói: "Không phải điện hạ đến binh doanh sao?"

Lời còn chưa dứt, nàng đã rơi vào vòng ôm của nam nhân.

Hắn ôm nàng thật chặt, chôn mặt trên cổ nàng: "Đừng động, để ta ôm một chút."

Tùy Tuy cảm giác thân mình hẳn hơi run rẩy, trái tim đập rất nhanh, nàng chần chừ một chút, vươn tay vuốt lưng hắn: "Điện hạ

làm sao thế?"

Hoàn Huyền không trả lời, chỉ gắt gao ôm nàng, siết nàng đến mức hơi đau, thật lâu sau mới buông lỏng một chút: "Trong cung có chút chuyện, không đến binh doanh."

Trái tim Tuy Tuy hơi nảy lên, trong cung xảy ra chuyện, rất có thể là thi thể Trần Vương đã bị phát hiện, tính toán thời gian tương đối cũng nên có người tìm ra rồi.

Nàng biết Hoàn Huyền cũng không mấy thân cận với Ngũ đệ này, nhưng suy cho cùng vẫn là huyết mạch tương liên, thấy đệ đệ chết thảm, chắc hẳn sẽ không dễ chịu.

Tùy Tuy không hề hối hận vì giết chết Hoàn Quýnh, nhưng thấy Hoàn Huyền thế này, trong lòng vẫn có chút hụt hẫng.

Nàng định thần lại nói: "Điện hạ từ trong cung tới, lúc này vẫn chưa dùng bữa sáng nhỉ?"

Chỉ là một câu hỏi han ân cần tầm thường, Hoàn Huyền lại vô cớ sinh ra một loại cảm giác yên tĩnh an tâm, dù thế nào thì trong đất trời này vẫn còn có một góc nhỏ này, trong đó có một người hoàn toàn thuộc về hắn.

Hắn ôm nàng càng chặt hơn, chôn mặt xuống càng sâu: "Ta muốn ăn canh mì gà nàng làm, còn có cổ lâu tử."

Tùy Tuy: "Không phải điện hạ không ăn thịt dê sao?"

Hoàn Huyền cưỡng từ đoạt lý: "Loại thịt đó không tanh không hôi, mà không tanh không hôi thì không phải là thịt dê."

"Vậy dân nữ nấu cho điện hạ," Tùy Tuy, "Điện hạ buông tay đi."

Hoàn Huyền: "Nàng bệnh chưa khỏe, chờ hết bệnh rồi nấu cho Cô ăn."

Ngừng một chút: "Bây giờ để Cô ôm, Cô không đói bụng."

Tùy Tuy hết cách: "Đêm qua điện hạ không ngủ ngon nhỉ? Lên giường nghỉ ngơi đi."

Hoàn Huyền: "Cô từ bên ngoài tiến vào, còn chưa rửa mặt."

"Dân nữ lấy nước ấm cho điện hạ." Tùy Tuy ôn hòa nói.

Hoàn Huyền cảm giác cả người như được ngâm trong nước ấm, xụ mặt nói: "Ai muốn nàng hầu hạ, bệnh còn chưa khỏe, làm này làm nọ gì chứ, về giường đi."

Dứt lời đẩy nàng về giường, nhét vào trong chăn, tự đến tịnh phòng rửa mặt, thay tắm y, lên giường rồi ôm lấy nàng từ sau lưng.

Hắn mệt mỏi cực điểm, nhưng không thể ngủ được, dán bên tai nàng, cố tìm chủ đề để nói: "Lộc Tùy Tuy, tên của nàng là chữ nào?"

Tùy Tuy giật mình, chậm rãi điều hoà hô hấp: "Dân nữ cũng không biết, phụ mẫu đều không biết chữ, chỉ là thuận miệng gọi."

Hoàn Huyền khẽ hừ một tiếng, hắn từng cho người điều tra hộ tịch của nữ tử này, trên đó ngay cả một cái tên chính thức cũng không có, nữ tử gia đình bần hàn đa số đều như thế, lấy một nữ danh mà người nhà thuận miệng gọi.

Hắn nghĩ ngợi: "Cô giúp nàng định ra một từ."

Cao ma ma đã dạy nàng 《 Kinh Thi 》 chưa?"

Tim Tùy Tuy run rẩy, không thể khống chế trái tim đập càng lúc càng nhanh, miễn cưỡng ổn định tinh thần: "Vẫn chưa, chỉ mới học xong Thiên Tự Văn."

Hoàn Huyền nắm chặt tay nàng trong tay, tay của nàng không tính là nhỏ, cũng không mềm, nhưng ngón tay thon dài, lòng bàn tay khô ráo, có lực mà ổn định, hắn rất thích.

Hắn xoa tay nàng: "Trong Vệ Phong* của Kinh Thi có một bài thơ tên là 《 HỮU HỒ 》 , bên trong có hai chữ có thể làm tên của nàng."

(Ji: *Tên các chương của Kinh Thi)

Trái tim Tuy Tuy nhanh chóng nhảy tới cổ họng, nhũ danh của nàng ngoại trừ người nhà chỉ nói cho Hoàn Diệp, nhưng Hoàn Diệp là người tuyệt đối không thể nói chuyện này cho người khác.

Hoàn Huyền không có khả năng biết tên thật sự của nàng, nhưng mặc dù hiểu điều này, nàng vẫn không nhịn được mà sợ hãi, như thể vận mệnh chú định, khiến người khác không rét mà run.

"Hữu hồ tuy tuy, tại bỉ kỳ lương*", Hoàn Huyền đọc lên một câu, ngay sau đó tự lẩm bẩm, "Không ổn, tuy tuy là đáng vẻ độc hành, quá cô đơn, vẫn là chữ tùy trong Tuy (隨 - đi theo) thì tốt hơn, từ nay về sau nàng đi theo Cô, không bao giờ bỏ nàng lại nữa...!Hôm khác Cô sẽ dạy nàng viết tên của mình..."

(Ji: *有狐绥绥, 在彼淇梁 - Có một con cáo đang đi, bên bờ sông Kỳ Lương

→ Chữ Tuy - 绥 ở đây nghĩa là đi bộ một mình và tìm kiếm sự hoàn hảo)

Giọng của hắn dần nhỏ xuống, hơi thở chậm rãi sâu hơn.

Tùy Tuy nằm bất động một lúc, đến khi xác định hắn đã ngủ sâu sẽ không bị kinh động, lúc này mới nhẹ nhàng rút tay ra, thận trọng thoát khỏi vòng ôm của hắn, đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàn Huyền ngủ hơn một canh giờ, lúc tỉnh lại phát hiện không thấy người trong lòng ngực, hắn vô thức nhíu mày, ngay sau đó người thấy một mùi thơm của bột mì hơi cháy.

Hắn ngồi dậy, phủ thêm xiêm y xuống giường, xuống hành lang, quả nhiên thấy Lộc Tuy Tuy lại mở sạp bánh HỒ của nàng.

Hương thơm của Cổ Lâu Tử bay lên từ bếp lò bằng sắt từng đợt một, giống từng đám mây ấm áp, len lỏi vào tim gan của hắn, khiến toàn thân hắn đều ấm áp lên.

Nữ tử đứng trong đình, đưa lưng về phía hắn, mái tóc đen tùy tiện búi thành hình tròn, bện một trận khiến đôi vai gầy đi không ít, nhìn cơ hồ có chút ốm yếu.

Hoàn Huyền nhíu mày: "Lộc Tù Tù, đã nói nàng năm dưỡng bệnh, sao không nghe lời?"

Tù Tù quay đầu lại cười với hắn: "Dân nữ là kẻ thô kệch, năm nhàn rỗi cả ngày trái lại sẽ sinh bệnh."

Nói rồi khéo léo dùng đũa tre trong tay lật mặt bánh Cổ Lâu Tử: "Điện hạ rửa mặt trước đi, chút nữa là có thể ăn rồi."

Hoàn Huyền về phòng rửa mặt, sửa sang xiêm y rồi về đường, Tù Tù dùng mâm bưng Cổ Lâu Tử đã cắt tiến vào, trên thực án bày biện cháo cá và mấy món ăn nhẹ thanh đạm.

Thịt dê Cổ Lâu Tử có mùi vị đậm đà, rất hợp ăn với cháo cá thanh đạm tươi ngon.

Hoàn Huyền cầm thìa ngọc lên: "Nàng cũng ăn cùng đi."

Tù Tù: "Dân nữ đã ăn từ sáng sớm rồi, trước mắt vẫn chưa đói bụng, nhìn điện hạ ăn là được rồi."

Nàng vừa nói, vừa dùng bếp gió nhỏ để pha trà.

Kỹ thuật pha trà của nàng chẳng có gì đáng nói, tiện tay vốc một nắm lá trà rồi nghiền nát, đọi nước sôi trong ấm đồng, đổ bột trà vào, cũng mặc kệ sôi lần một hay lần hai, ước lượng tương đối rồi thêm gia vị vào.

Hoàn Huyền xem một bên đến mức khówek mắt co giật, cuối cùng vẫn nhin xuống không nói gì cả.

Tùy Tùy nấu trà xong không uống, đổ ra một chén cho Hoàn Huyền: "Thịt xay nhiều dầu mỡ, điện hạ uống để giải ngáy đi."

Hoàn Huyền tiếp nhận chén trà uống một ngụm, thiếu chút nữa phun ra, đặt chén xuống, xắn tay áo lên: "Nàng tránh ra, để Cô nấu."

Dứt lời gọi nội thị đến Thanh Hàm viện lấy bếp trà hần thường dùng, ấm trà và chén trà.

Tùy Tùy nhường chỗ cho hần, ra ngoài lấy một cái ghế nhỏ tới, nâng má nhìn hần pha trà.

Dáng vẻ hần pha trà thật đẹp, biểu tình chuyên chú, tư thái ưu nhã, động tác như nước chảy mây trôi, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui.

Tùy Tùy lại cảm khái trong lòng, Tề Vương điện hạ thật sự là một người tỉ mỉ.

Hoàn Huyền đặt chén trà gốm màu đen trước mặt nàng: "Ném thử đi."

Hai tay Tùy Tùy bưng chén trà lên, tò mò ném một ngụm, nhúu mà, đẹp để có ích gì, còn không phải vừa chua vừa mặn vừa đắng, còn không bằng trà táo của Xuân Điều nấu.

"Thế nào?" Hoàn Huyền nhìn mặt nàng.

Tùy Tùy thật sự không thể khen nổi, chỉ có thể nói: "Ừm..."

Hoàn Huyền tức giận đoạt chén trà từ trong tay nàng: "Không thích thì đưa cho Cô, để Cô uống."

Nói rồi giận dỗi hớp một ngụm lớn.

Tùy Tuy bắt đắ dĩ cong khóe miệng: "Dân nữ là thôn nữ, không quen uống trà cũng không biết ngon hay dở."

Tuy rằng Hoàn Huyền thường xuyên chế giễu nàng trong lòng, nhưng nghe nàng nói lại không mấy vui vẻ: "Thôn hay không thôn thì liên quan gì, là đầu lưỡi của nàng không tiến bộ."

Tùy Tuy cong mi mắt: "Điện hạ nói đều đúng."

Hoàn Huyền bị nàng làm cho nguôi giận, buông chén trà: "Cô còn phải đến binh doanh, nàng yên ổn nằm trên giường, đừng tiếp tục giày vò bản thân bị bệnh nữa."

Tùy Tuy nâng mắt: "Điện hạ còn phải đi sao?"

Hoàn Huyền gật đầu: "Chuyện cần làm chưa xong."

Tùy Tuy: "Điện hạ trên đường cẩn thận."

Thần Dực Quân đóng quân ở phía Bắc Trường An thành, xuất phát từ Vương phủ gần hơn rất nhiều, hẳn thực sự không cần thiết đánh một cái vòng lớn này.

Hoàn Huyền thấy nàng thất thần, cho rằng nàng nghe thấy mình phải đi ngay nên suy sụp, trong lòng không khỏi mềm nhũn, cũng không còn so đo chuyện pha trà: "Mấy ngày nay chuyện trong cung và trong quân rất nhiều, ước chừng không thể thường tới với nàng, lúc nàng một mình đừng hồ tư loạn tưởng."

Dừng một chút: "Nếu có việc gấp, thì cho người mang ngọc bài tới tìm ta."

.....

Hoàn Huyền nói không sai, mấy ngày tiếp theo trong cung xác thật không yên ổn.

Hoàng đế phái cấm vệ âm thầm lục soát Trần Vương phủ, phát hiện Trần Vương nhân danh phục dược luyện đan, kết giao với đạo sĩ, luyện chế độc dược, trong phủ hẳn có một hầm đất, bên trong không chỉ có Nam Hải kỳ độc dùng để độc chết Tiên Thái Tử, còn có mấy chục loại độc dược có tính chất khác nhau.

Hoàng đế đương nhiên tức giận, nhưng chuyện huynh đệ tương tàn trong Hoàng gia không thể chiếu cáo thiên hạ, chỉ có thể định tội mẫu tử Thục phi và Trần Vương "Kết giao đạo sĩ, tạt cho là biết lãnh dữ, vọng ngôn cát hung, tàng trữ giáp trụ và độc dược", biếm hai người thành thứ dân.

Nhà mẹ của Thục phi vốn dĩ cũng không phải quan cao chức lớn, phụ thân của bà là dựa vào nữ nhi mới có được chức tư nghiệp* Quốc Tử Giám tứ phẩm.

Bị liên lụy bởi vụ án mẫu tử Thục phi mưu nghịch, nhà mẹ của Thục phi bị tịch biên cả tộc, phụ thân và các huynh bị hành quyết công khai, những người còn lại lưu đày ba ngàn dặm.

(Ji: *Chức quan phụ trách việc học hành của các Hoàng tử)

Trước khi tin tức lan truyền khắp đường phố ngõ hẻm các phường ở Trường An thành, Tùy Tùy đã sớm nhận được tin từ cửa hàng sơn phấn.

Đêm mà thi thể Trần Vương được người tìm ra, Thục phi đã uống thuốc độc tự sát trong tấm điện của mình, mà độc dược mà bà ta uống lại chính là loại dùng để giết Tiên Thái Tử.

Hoàn Quýnh đã nói chuyện này là một mình hẳn làm, Thục phi không hề biết tới, vốn dĩ Tùy Tùy còn nửa tin nửa ngờ với lời này của hẳn, nhưng Thục phi vừa chết, nàng trái lại có thể xác định bà ta thực sự không hề tham dự.

Kẻ giết người nóng lòng đẩy hết tất cả tội danh lên người mẫu tử Thục phi, nhưng lại phạm vào một sai lầm lớn nhất — — hẳn không

nên dùng loại độc dược này, dù cho Thục phi thật sự sợ tội tự sát, bà ấy cũng sẽ cố kìm mấy chục mạng người ở nhà mẹ, nên cần phải tận lực che giấu chân tướng Tiên Thái Tử hoẵng thệ, để lưu lại tiếng thơm cho mình cùng nhi tử, cũng che chắn cho người nhà.

Nếu chỉ là vì trả thù Hoàng Hậu, thì cái giá bà ấy trả cũng quá lớn rồi.

Nhưng cái chết của Thục phi được xử lý gọn gàng sạch sẽ, thiên y vô phùng*, thuộc hạ của nàng không tra xét được bất kì manh mối nào, thi thể được ngỗ tác khám nghiệm, trên người Thục phi không hề lưu lại bất kì dấu vết bị người khác cưỡng bách nào, y quan cũng đã chứng minh, loại độc dược này muốn chết ngay tức khắc, phải uống một liều lượng lớn, dù bỏ vào đồ ăn hay trong rượu đều có thể dễ dàng nếm ra, cho nên Thục phi nhất định là tự nguyện uống thuốc độc.

(Ji: *Thiên Y Vô Phùng - 天衣无缝 - ban đầu để chỉ áo của các tiên nữ không có kẽ hở, sau này thường đc dùng để nói các kế hoạch không có bất kì sai sót nào, hoặc các tác phẩm thơ văn cực kỳ nghiêm ngặt)

Tùy Tùy nghĩ ngợi, Thục phi chịu đả kích mất nhi tử, chính là lúc cực kỳ bi thương, nếu có người cố ý dẫn dắt, bẩm báo việc Trần Vương độc sát Hoàn Diệp, lệnh Thục phi vạ niệm câu hôi lại hoảng sợ bất an, đúng lúc đó đưa ra độc dược, hứa hẹn chỉ cần bà vừa chết sẽ chôn vùi chân tướng vĩnh viễn, bảo đảm sau đó làm lễ tang long trọng cho bà và Trần Vương, tính cách Thục phi như thế, trong lúc tuyệt vọng tin vào lời của người nọ, là chuyện vô cùng có khả năng.

Cũng chỉ khi không biết lai lịch của loại độc dược này, bà mới tự nguyện uống vào.

(Ji: *Vạ Niệm Câu Hôi - 万念俱灰 - mọi hy vọng đều hóa thành cát bụi; hoàn toàn thất vọng)

Kẻ giết dây sau màn này làm việc thận trọng, luôn trốn tránh âm thầm dẫn dắt, thuận nước đẩy thuyền, mỗi lần ra tay đều bảo đảm vạn vô nhất thất.

Hiềm nghi lớn nhất đương nhiên là Thái Tử, nhưng muốn tóm lấy nhược điểm của hắn thực sự không dễ, trừ phi bức ép hắn ra tay...

...

Sau khi xử trảm phụ thân và các huynh của Thục phi cùng một đám "Yêu tăng tà đạo" có qua lại với Trần Vương phủ, án mưu nghịch của Trần Vương cuối cùng trần ai lặc định, vài trận mưa xuân trút xuống, cuốn trôi vết máu trên pháp trường, đại án kinh thế hãi tục này cũng đưa về yên lặng.

Tùy Tùy nghỉ ngơi nửa tháng, hai má dần dần đầy đặn, nhờ vào sâm núi trăm tuổi và tử linh chi của Hoàn Minh Khuê, thân thể nàng cũng khôi phục khá tương đối rồi.

Khí hậu dần ấm lên, dịch bệnh ở chùa Thanh Long may mắn không bị lây lan rộng, Hoàn Huyền cũng không cần dăm ba bữa lại chạy vào cung cùng kinh thành và vùng lân cận, rốt cuộc cũng được mấy ngày nhàn hạ.

Cao Mại tuần tra điền trang xong liền hồi Vương phủ, chuyện đầu tiên làm chính là dọn đồ vật bài trí từ Sơn Trì Viện chuyển về vương phủ cách đây không lâu lại trở về Sơn Trì Viện.

Hắn đã sớm đoán trước chuyện lập đi lập lại của chủ nhân đối với Lộ Tùy Tùy, dùng nửa ngày chỉ huy bọn tôi tớ thu dọn xong xuôi một lần nữa.

Cùng đi theo trở về còn có Cao ma ma.

Lộ Tùy Tùy chờ được mây tan thấy trăng sáng, ban đầu Cao ma ma rất vui vẻ, nhưng nghe Xuân Điều nói nàng từ chối danh phận

quý thiếp, liền lúc nào cũng dùng một loại ánh mắt hận sắt không thành thép nhìn Tù Tù chăm chăm.

Tù Tù chỉ xem như không nhìn thấy, Cao ma ma lại bắt đầu thờ ngắn than dài, Tù Tù vẫn mắt đếc tai ngơ như cũ, Cao ma ma lại dạy tiếp bài tập viết còn dang dở, hôm nay giảng 《Oán ca hành》 cho nàng, ngày mai giảng 《Trưởng môn phú》, Lộc Tù Tù vẫn bướng bỉnh, lão ma ma đành phải nói thẳng không cố kỵ: "Cô nương nhan sắc xinh đẹp, rồi sẽ già đi phai sắc, ngày nào đó ân sủng không còn, cô nương dự định làm thế nào?"

Bà dừng một chút, thờ dài: "Lão nô cũng không muốn nói lời này, nhưng vì suy nghĩ cho cô nương nên không thể không nói.

Cô nương chắc hẳn cũng nghe nói rồi, bệ hạ đã thay điện hạ tuyển Vương phi, tuy nói bởi vì trong cung xảy ra chuyện mà tạm thời trì hoãn, nhưng trước mắt chuyện đã qua đi, sau đó sẽ nhắc lại, cô nương không chịu nhân lúc Vương phi còn chưa qua cửa xác định thân phận, tương lai hối hận cũng không còn kịp nữa rồi."

Tù Tù biết bọn họ đều suy nghĩ thật lòng cho nàng, nhưng nguyên nhân bên trong lại không dễ giải thích, chỉ đành phải nói dối: "Có thể hầu hạ điện hạ là phúc phần to lớn rồi, mẫu thân từng nói ta mệnh phúc mỏng, phúc khí quá lớn sẽ không chịu nổi."

Lời này ba phần thật bảy phần giả, ánh mắt của nàng cũng có chút ảm đạm.

Rất ít lão nhân gia không tin vào số mệnh, Cao ma ma cau mày thềm nói một tiếng "Tạo nghiệt", cuối cùng ngày hôm sau không giảng cho nàng thơ oán phụ nữa, đổi thành 《Diệu Pháp Liên Hoa Kinh》, bảo nàng sao chép niệm đọc nhiều hơn, tích góp công đức, để không bị thịnh sủng của điện hạ bọn họ áp đảo.

Chỉ có Hoàn Huyền biết, thịnh sủng này đối với hẳn mà nói quả thực là dày vò.

Lúc hai người vừa hòa hảo ấy, Tù Tù vừa khỏi bệnh, thân thể còn chưa điều dưỡng tốt, tất nhiên hẳn chẳng có tâm tư gì khác.

Hướng hồ khi đó đúng lúc gặp phải chuyện của Trần Vương, kinh thành và vùng lân cận lại có ôn dịch, hẳn bận đến mức chân không chạm đất, thỉnh thoảng tới Sơn Trì Viện một chuyến cũng là vội vội vàng vàng.

Sự tình tạm thời đã giải quyết xong, nàng cũng điều trị tương đối rồi, có thể thấy khí sắc ngày càng tốt lên, gương mặt đầy đặn hơn, thịt trên người cũng dần dần trở lại, ngày tháng của hẳn bắt đầu gian nan rồi.

Nhưng mỗi lần tưởng tượng sau khi viên phòng nàng phải uống thuốc tránh thai, cuối cùng hẳn vẫn xua tan ý niệm đi.

Trước kia không để tâm đến người ta, hẳn làm chuyện gì đều hoàn toàn dựa vào hứng của mình, nhưng hôm nay nếu quyết định phải đối tốt với nàng hơn, không thể làm tổn thương thân thể của nàng như vậy.

Hoàn Huyền nhớ ra tráp dược hoàn mà Cao Mại thiêu hủy kia, hận đến mức thiếu chút nữa cắn nát răng.

Hẳn cử người mau chóng thúc ngựa đến biên thủy mua dược, nhưng mà đi đi về về ít ra cũng mất hai ba tháng.

Có đôi khi hẳn muốn dứt khoát rời vương phủ sống một đoạn thời gian, không thấy còn dễ nhịn hơn một chút, nhưng nghĩ đến Lộc Tù Tù xa cách mình sợ sẽ lại buồn bực sinh bệnh, vẫn nên ở lại Sơn Trì Viện.

Ban ngày đã nghĩ chia viện để ngủ, nhưng đến đêm, ánh lửa từ nơi sâu trong rừng phong kia giống như có ma lực gì đó, bất tri bất giác lại kéo hẳn đi qua.

Cứ dày vò như thế cho đến tháng tư, Cao Mại tới Sơn Trì Viện đưa sổ sách để Tề Vương điện hạ xem qua.

Hoàn Huyền nhìn lướt qua, lại hỏi thêm tình hình trong phủ, đang muốn tống cổ hẳn ra, liền thấy lão già này thần sắc cổ quái, trong mắt lóe tia giảo hoạt.

Hoàn Huyền nâng mí mắt lên liếc hẳn một cái: "Còn có chuyện gì?"

Cao Mại khom người: "Khởi bẩm điện hạ, lão nô có tội."

"Tội gì?" Hoàn Huyền hỏi.

"Lần trước điện hạ phân phó lão nô đem hộp dược hoàn của Tây Vực kia đi thiêu, lão nô già rồi hay quên, thế mà lại quên việc này, hôm trước thu dọn kho phòng, phát hiện hộp dược kia vẫn còn...!Thỉnh điện hạ trách phạt." Cao Mại nghiêm trang nói.

Hoàn Huyền nhìn chằm chằm hẳn một lúc lâu, cười lạnh: "Cô thấy người hơi lẩm cẩm, có thể trở về bảo dưỡng tuổi già rồi."

Cao Mại: "Lão nô mất bò mới lo làm chuồng, trở về sẽ lập tức thiêu."

"Chút chuyện này cũng làm không xong, Cô cũng không trông cậy vào người," Hoàn Huyền, "Lấy dược tới đây, Cô tự thiêu."

Cao Mại không nhịn được cười, ghen đến mức khuôn mặt già nua đều đỏ lên: "Lão nô biết sai, thỉnh điện hạ trách phạt."

Hoàn Huyền trừng mắt nhìn hẳn một cái: "Còn không đi?"

Cao Mại chỉ chốc lát sau đã đưa hộp dược hoàn nên vút kia tới.

Mọi thứ đã sẵn sàng, đến ban đêm, Hoàn Huyền lại có chút không biết mở miệng thế nào.

Hắn tắm gội xong thay tắm y, dựa vào giường chờ Tù Tù tắm gội, lật đi lật lại tráp gỗ đàn màu đen kia ngắm nghía một hồi, sau đó đặt ở nơi dễ thấy bên gối.

Tù Tù đi ra từ dọc đường, nhìn thoáng qua bên gối có thêm một cái tráp, hỏi; "Đây là cái gì?"

Trong tay Hoàn Huyền cầm quyển sách, giả vờ đọc say sưa, mí mắt cũng không nâng lên, nói băng quơ; "Suy cho cùng uống thuốc tránh thai không tốt với thân thể, tìm cho nàng loại Hồ dược khác rồi."

Ánh mắt Tù Tù chớp động, mở nắp ra, bên trong đặt một bình lưu ly màu xanh lục, nàng đổ một viên ra lòng bàn tay, viên thuốc tránh thai này có hơi khác loại nàng dùng, nhưng dược lý có lẽ na ná như nhau.

"Cái này dùng thế nào?" Tù Tù, "Là uống vào sao?"

Hoàn Huyền buông quyển sách ngồi dậy, hắng giọng nói; "Là đặt ở...!Thôi, lát nữa Cô dạy nàng dùng."

Tù Tù nhếch môi cười nhạt: "Dân nữ đi thay xiêm y."

Nàng từ trước đến nay vẫn nhớ kỹ chức trách của một hàng giả, biết Hoàn Huyền thích nàng giả dạng thành dáng vẻ của Nguyễn Nguyệt Vi, vẫn luôn rất phối hợp.

Hoàn Huyền lại nói: "Không cần phiền phức."

Không đợi Tù Tù nói gì, hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Đã ba tháng tròn từ lúc lễ Thượng Nguyên, đối với một nam tử trẻ tuổi tinh lực mạnh mẽ như Tề Vương huyết khí mà nói, chẳng khác gì ba trăm năm.

Toàn thân hắn như thể sắp thiêu cháy, nổ tung ra, nhưng hắn vẫn cố nén lại, dùng hết khả năng làm nàng sung sướng hai lần trước.

Khả năng nhận thức của Tề Vương điện hạ rất cao, học gì cũng nhanh, lúc thật sự muốn lấy lòng người, Tù Tù hoàn toàn không thể chống đỡ.

So với trước kia mưa rền gió dữ, cuồng phong sóng lớn, chắc hẳn sự giãy vò kiên nhẫn tinh tế tỉ mỉ càng khó chịu hơn.

Hoàn Huyền vuốt ve đôi môi nàng: "Đừng cắn, sắp cắn ra máu rồi.

Không nhịn được thì đừng nhịn." Tuy miệng lưỡi oán trách, nhưng lại là đặc ý không nói nên lời.

Tù Tù trong lúc mơ màng còn nhớ phép tắc không thể phát ra tiếng, vẫn tự nhịn xuống.

Nhưng sự kiềm nén này càng muốn lấy mạng người, Hoàn Huyền thấy nàng nhịn đến mức đuôi mắt đỏ bừng lên, cuối cùng không kìm nén nổi nữa.

Ngày hôm sau hai người không chút bất ngờ nào đều ngủ dậy muộn.

Vốn dĩ Hoàn Huyền có thói quen luyện kiếm vào sáng sớm, nhưng vừa mở mắt ánh Mặt trời sáng ngời đã chiếu trước giường, liền cảm giác như ngủ đến buổi trưa rồi, không khỏi cảm khái, chẳng trách bọn họ đều nói ôn nhu hương là mồ chôn của anh hùng*, ôn hương nhuộm ngọc trong lòng, xương cốt toàn thân hẳn như được ngâm trong rượu ngon ủ lâu năm.

(Ji: *Anh hùng khó qua ải mỹ nhân)

Hắn cảm thấy mỹ mãn mà ôm Lộc Tù Tù đang ngủ say, chốc lát nâng một chùm tóc của nàng cuộn trên ngón tay chơi đùa, lát nữa lại néo mũi nàng nhìn nàng nhíu mày, chờ nàng không nhịn được mà hé miệng, hắn lại chặn miệng nàng lại, vờn đầu lưỡi nàng.

Tùy Tùy bị hấn trêu chọc như vậy, chỉ chốc lát sau cũng tỉnh, đôi mắt còn đang lim dim nhìn đồng hồ nước bên mép giường muốn dậy.

Hoàn Huyền ôm lấy nàng: "Gấp cái gì, dù sao cũng đã muộn rồi."

Tùy Tùy khép trung y lại: "Hôm qua đã nói cho người đưa cá tươi đến đây, dân nữ nấu canh cá cho điện hạ ăn."

Hoàn Huyền trong lòng thoải mái, lại cố ý giở trò kéo xuống trung y nàng mới vừa cài lại: "Cô không phải tìm nàng để làm trù nương, mấy việc này có hạ nhân làm."

Tùy Tùy lại nói: "Cá này nhiều xương, vẫn là bản thân chọn mới yên tâm."

Xoay người nhẹ nhàng đè vai hấn: "Điện hạ ngủ tiếp một lát, dân nữ nấu xong canh cá sẽ gọi người dậy."

Hoàn Huyền thấy nàng kiên trì bận rộn vì bữa ăn của hấn, cũng không đành lòng làm phật tâm ý nàng, nhướng mày: "Thôi vậy, nàng đi đi."

Đến phòng bếp, cá tươi quả nhiên đã đưa tới rồi, đặt bên trong giỏ tre đan từ cành liễu, có mấy con vẫn còn sống.

Bọn tỳ nữ đều biết phòng bếp Đường Lê viện nhỏ, lúc Lộc cô nương xuống bếp người khác ở đó chỉ vướng chân vướng tay, mỗi người đều đi bận chuyện khác.

Tùy Tùy chọn một con lớn nhất từ giỏ cá, dùng dao mổ bụng cá, lấy một viên sáp tròn từ bên trong, mở viên tròn, bên trong là một tờ giấy dài chỉ lớn bằng hai ngón tay — — mấy ngày trước nàng không tiện ra cửa, thuộc hạ của nàng liền bắt đầu dùng cách khác đưa tin tức vào.

Tùy Tùy vội vàng nhìn lướt qua rồi ném tờ giấy vào trong lò.

Trên tờ giấy chỉ có một tin tức, thế lực khác đang điều tra nguyên nhân cái chết của Hoàn Diệp, rốt cuộc đã tra được ngọn nguồn, quả nhiên là Tề Vương.

Trái tim Tuy Tuy bất giác thả lỏng, tuy rằng nàng vẫn luôn tin cái chết Hoàn Diệp không liên quan đến Tề Vương, có thể có bằng chứng xác thực bao giờ cũng càng yên tâm hơn, chung quy đã ở cùng nhau những ngày tháng này, nàng không muốn đối mặt đao kiếm với hắn.

Nàng đặt cá vào nồi hấp chín, tỉ mỉ lọc bỏ xương cá, đem nấu thành canh cá, bắt đầu làm bữa sáng cho Hoàn Huyền.

Lúc này Hoàn Huyền cũng thức dậy, có chút đói bụng, một chén canh cá thơm ngon xuống bụng, cả người khoan khoái không nói nên lời.

Dùng xong bữa sáng, hắn thay xiêm y, nói với Tuy Tuy: "Cô có việc đến Vương phủ một chuyến, trở về sẽ dùng bữa tối cùng nàng."

Tuy Tuy cung tiễn hắn ra cửa, đợi tiếng xe ngựa đi xa, mới trở về phòng, lấy bút mực ra, bắt đầu viết hồi âm cho thuộc hạ.

Loại trừ được Tề Vương, hiểm nghi của Thái Tử càng lớn hơn.

Nhưng từ đầu đến cuối hắn chỉ là quạt gió thêm củi, không hề bị bản tay, tất nhiên sẽ không lưu lại chứng cứ.

Muốn để hắn lộ dấu vết, chỉ có lấy mồi như hắn, mồi này cũng phải có đủ phân lượng, cũng phải đủ uy hiếp, để hắn không tiếc dĩnhi tẩu hiểm*.

(Ji: *Đĩnhi Nhi Tẩu Hiểm - 铤而走险 - bí quá hoá liều; con giun xéo lắm cũng oằn; chó cùng rút giậu; đói ăn vụng túng làm càn)

Mồi như thích hợp chỉ có một người — — Hoàn Huyền.

Tề Vương tay cầm trọng binh vốn đã uy hiếp tới địa vị của Thái Tử, nếu Thái Tử biết hắn còn đang thăm điều tra nguyên nhân cái chết của Hoàn Diệp, nhất định càng thêm kiên dè, nói không chừng sẽ không nhịn được mà ra tay, đến lúc đó muốn nắm lấy nhược điểm của hắn liền dễ dàng rồi.

Nhưng làm như thế, đương nhiên sẽ khiến Hoàn Huyền lâm vào hiểm cảnh.

Tùy Tuy vốn không nên do dự, nhưng khi nàng nhắc bút, tay lại ngừng lại.

Nàng cắn môi, cười tự giễu, khó trách bọn họ đều nói ôn nhu hương là mờ chôn anh hùng, ngày tháng gần đây sống quá thoải mái, ngay cả trái tim nàng cũng mềm xuống rồi.

Khi nụ cười bên khóe miệng biến mất, nàng đã viết xong thư hồi âm, trên đó chỉ có một câu: Nghĩ cách báo chuyện của Tề Vương cho Thái Tử.

Đến lúc đó tận hết khả năng bảo vệ hắn chu toàn là được, rốt cuộc hắn đối với trưởng huynh còn có vài phần chân tình.

Tùy Tuy gác bút xuống, néo mi tâm, hướng ra cửa sổ, hoa hải đường đã sớm rụng rồi, một con chim nhỏ đang nhảy nhót trên nhánh cây..

Chương 43: Thu Tiễn Li Sơn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Từ lúc Hoàn Huyền cho người dọn đồ về Sơn Trì Viện, liền sống như theo khuôn mẫu, chỉ cần không nhập cung không vào triều, hẳn cùng Lộc Tù Tù cơ hồ như hình với bóng, ngoại trừ thiếu mỗi danh phận, xem ra cũng chẳng khác gì phu thê gia đình bình thường.

Hắn còn cử người tu sửa qua một phen hồ hoa sen vốn vớt xó ở hậu viện.

Hồ này vốn dẫn nước từ ngoài thành, nhưng là năm tháng trôi qua, rong rêu mọc thành cụm, chặn ống dẫn nước, Hoàn Huyền cho người nạo vét bùn đất rong rêu, trồng thêm hoa sen, lại tân trang phong đình thủy tạ trên mặt hồ.

Vừa vào tháng năm, thời tiết oi bức không chịu nổi, trong phòng đặt băng sơn vẫn khó xua đi cái nóng, Hoàn Huyền dứt khoát gọi người dọn sàng tháp cùng bàn cờ đến nhà thủy tạ, treo màn lụa lên.

Ban đêm hai người lúc thì nương nhờ ánh trăng để đánh cờ, lúc thì cùng nằm trên hiên hóng mát, hưởng hưởng thụ thụ, thường thường Tù Tù vừa chuyển đầu, liền thấy tỳ nữ nội thị không biết tự khi nào đã lặng lẽ không một tiếng động mà lui ra ngoài, chỉ chốc lát sau, cửa viện truyền đến tiếng khóa cửa "Lạch cạch".

Viện tử lớn như vậy chỉ còn lại hai người bọn họ, sao sáng ngập trời đong đưa, phảng phất như muốn rơi xuống.

Có đôi khi hai người chỉ là cùng ngắm sao, hoa sen mới chớm nở trong hồ, gió nhẹ phất qua, đưa tới từng đợt hương thơm thanh khiết, ngay cả Tù Tù cũng không khỏi sinh ra cảm giác năm tháng dài lâu, có đôi khi nàng gần như cho rằng bản thân thật sự là nữ thợ

sắn thể thân đơn giản, thậm chí cứ sống như vậy cả đời cũng khá tốt.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn còn nhớ rõ mình là ai.

Mồi đã thả rồi, chuyện còn lại đó là lặng lẽ đợi chờ.

Tùy Tuy rất am hiểu phương thức thả câu.

Một ngày mưa dầm, Hoàn Huyền cho người thả thuyền hoa vào hồ.

Tùy Tuy mặc áo tơ đội đầu lạp*, giống một lão ngư ông ngồi ở đầu thuyền câu cá.

()

Hoàn Huyền chê mấy vật che mưa xấu xí, cũng không muốn một mình ngồi ngây ngốc trong khoang thuyền, liền mở dù đến phá nàng, nắm cánh tay nàng: "Khó có được không cần đến Binh Bộ, Cô vừa hạ triều liền vội vàng trở về với nàng, mà nàng cứ ngồi ở đây câu cá sao?"

Tùy Tuy cảm thấy buồn cười, dỗ hấn: "Câu được cá thì buổi tối sẽ làm cá nướng cho điện hạ."

"Cô không cần ăn cá nướng đáng ghét gì đó." Hoàn Huyền xụ mặt nói, thật sự hối hận đã để Cao Mại thả cá xuống hồ.

"Lần trước điện hạ rõ ràng rất thích..." Tùy Tuy vô tình vạch trần hấn.

Còn chưa dứt lời, mặt nàng đã bị bẻ sang, miệng bị lấp kín.

Nàng dùng dư quang khóe mắt liếc tới mặt nước, có cá cắn câu, khơi gợn sóng lên, lay động mở ra từng vòng nước, lại khôi phục yên tĩnh, lại một con cá ăn hết mồi rồi chạy mất.

Tùy Tùy thở dài bất lực.

Nàng cảm thấy Tề Vương giống con mèo Ly Hoa* mà nàng nhặt được lúc còn nhỏ, ngày thường lạnh nhạt người khác, vừa đến lúc người làm chính sự lại quẩn lên, lúc thì cào cào cái này lúc thì vồ vồ cái kia, chỉ cần hai người bọn họ ở bên cạnh, qua buổi trưa cũng đừng nghĩ sẽ câu được một con cá.

"Cá lại chạy rồi." Tùy Tùy cắn đôi môi hơi sưng, nhắc tới cần câu, bất lực nói.

Hoàn Huyền cười nhạt một tiếng, phản đối: "Câu cá có gì vui chứ."

Hoàn Huyền không thể hiểu được sở thích này của nàng, so với nằm dài chờ đợi, hẳn thích chủ động xuất kích hơn.

Trên chiến trường nếu như cần thiết, hẳn có thể kiên nhẫn ngủ đông mấy tháng thậm chí mấy năm, nhưng nhẫn nại vì mấy con cá, hẳn chỉ cảm thấy không đáng giá.

Tùy Tùy vốn dĩ cũng không thích câu cá, khi còn nhỏ phụ thân thấy tính cách nàng vội vàng, dùng để rèn giũa tính tình của nàng, bởi vì lãnh binh đánh giặc nhất định phải trầm đặc trụ khí*.

(Ji: *Trầm đặc trụ khí - 沉得住气 - Giữ được bình tĩnh)

Thật ra tính cách Hoàn Huyền có chút giống nàng, mấy trận đánh kinh điển tuyệt luân sau khi hẳn chấp chương Thần Dực Quân kia nàng đều cẩn thận nghiên cứu qua, biết hẳn cũng dụng binh theo con đường tinh nhuệ khó đoán.

Có đôi lúc nàng sẽ nhịn không được mà tò mò, nếu có một ngày bọn họ xung đột binh lực, dưới tình huống binh lực tương đương, đến tột cùng ai sẽ thắng ai đây?

Có điều cũng chỉ là nghĩ thử, triều đình và Tam trấn không tới mức giương cung bạt kiếm, chiến tranh đối hai bên mà nói đều là có hại không lợi, vì thế hai bên chỉ thăm dò lẫn nhau, sau lưng làm chút tác động nho nhỏ.

Chỉ ít những năm bọn họ còn sống, trận này hơn phân nửa không thể đánh được.

Đang nghĩ xuất thần, cần câu trong tay nàng đã bị người khác đoạt đi.

"Đi, cùng Cô cưỡi ngựa bắn cung." Hoàn Huyền nói.

Tề Vương điện hạ tinh thông kỵ xạ, có hẳn tự tay chỉ điểm, kỵ xạ của Lộc Tù Tù cũng tiến bộ vượt bậc, từ bắn mười mũi tên trúng được một hai, dần dần được năm tên, đến lúc này, bắn mười mũi tên thường có thể trúng bảy tám mũi tên, kỵ xạ cũng chính xác gần năm phần.

Cưỡi ngựa trong mưa cũng là một loại vui sướng.

Hai người cưỡi ngựa kéo cung, vòng quanh thao trường bắn chông*.

(Yu: 射垛 bắn chông* - mục tiêu bắn tên được làm bằng đất)

Hôm nay trạng thái của Tù Tù đặc biệt tốt, kỵ xạ trúng đích vượt qua bảy phần.

Hoàn Huyền nói: "Dựa vào cung mã của nàng, trái lại có thể tiến vào Vương phủ làm thân vệ."

Tù Tù tiếp nhận khăn từ trong tay nội thị lau nước mưa trên mặt: "Đa tạ điện hạ khen ngợi."

Hoàn Huyền nói: "Muốn đi săn không?"

Tùy Tùy nhìn rừng thông trên sườn núi: "Trong rừng ngày mưa sợ sẽ không dễ đi."

Phiến rừng này vẫn không có ai chăm lo, không khác gì một khu rừng hoang, bọn họ thỉnh thoảng sẽ vào trong đó bắt thỏ hoang vệt hoang để ăn.

"Có phải Điện hạ muốn ăn thỏ rừng nướng không?" Tùy Tùy nói.

Hoàn Huyền "Chậc" một tiếng: "Cho rằng Cô cả ngày muốn ăn giống nàng sao."

Lời thì nói như thế, nhưng lại quay mặt qua chỗ khác thềm nuốt nước miếng.

"Ta đang nói đến Thu Tiển* năm nay, nàng muốn đi cùng Cô hay không?" Hoàn Huyền nói.

(Ji: *Thu Tiển - 秋獮 - một bữa tiệc săn bắn)

Ánh mắt Tùy Tùy khế động, đương nhiên nàng biết Hoàng Đế có thói quen mở Thu Tiển ở Li Sơn, nếu như muốn xuống tay với thân vương như Hoàn Huyền, cuộc săn bắn này chắc chắn là cơ hội tốt nhất.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Hoàn Huyền, trong đôi mắt sáng ngập tràn mong ước: "Dân nữ thật sự có thể đi sao?"

Thôn nữ này luôn có dáng vẻ vô dục vô cầu, nữ tử bình thường thích vàng ngọc châu báu, đưa lẵng la gắm vóc cho nàng, nàng cũng chỉ nhàn nhạt nói cảm tạ một tiếng, cất y nguyên vào kho phòng, có chút ý tứ xem tiền tài như cỏ rác.

Ngoại trừ lần trước chủ động muốn ngựa muốn cung, nàng hiếm khi biểu hiện ra khát vọng mãnh liệt đối với vật nào đó, Hoàn Huyền muốn sủng nàng cũng không biết xuống tay từ đâu.

Đôi mắt nàng sáng ngời trong suốt như được thanh lọc bằng nước, không hề che giấu tâm tư bản thân chút nào.

Hoàn Huyền nhìn thấy, trong lòng thỏa mãn, nâng cằm: "Có gì không thể, việc nhỏ thôi."

Tùy Tuy trầm ngâm: "Thân phận này của dân nữ, chỉ sợ không tiện đi theo điện hạ."

Hoàn Huyền cười nhạt, cảm thấy nàng lo ngại quá nhiều, nhưng nghĩ lại một chút, nàng lấy thân phận thị thiếp đi theo mình, đích xác có nhiều bất tiện.

Hắn nghĩ rồi nói: "Đến lúc đó nàng giả làm thị vệ theo bên cạnh ta là được."

Tùy Tuy nói: "VẬY dân nữ đa tạ điện hạ."

Hoàn Huyền trong lòng hưởng thụ, lại nhướn mày nói: "Thời gian này nàng phải tăng cường tập kỵ xạ mới phải, đến lúc đó không được kéo chân sau của ta đấy."

Tùy Tuy giương môi cười nhẹ: "Vâng."

"Ta cho người làm một bộ y phục thị vệ cho nàng." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tuy chần chừ một lát vẫn nói: "Y phục thị vệ đã có rồi, từng mặc vào lễ Thượng Nguyên."

Lúc này Hoàn Huyền mới nhớ tới chuyện này.

Nhắc đến lễ Thượng Nguyên, hắn liền có chút bối rối, lời nói lần đó quá tuyệt tình, cũng may Lộc Tùy Tuy tốt tính, bệnh tật khóc một hồi liền cho qua chuyện đó, không lật lại nợ cũ.

Lúc này tất nhiên nàng cũng không có ý lật lại nợ cũ.

Nhưng Hoàn Huyền vẫn khó tránh khỏi nhớ tới lời nói "Hàng giả" của mình kia.

Thu Tiển Li Sơn, Thái Tử có lẽ cũng sẽ mang Nguyễn Nguyệt Vi theo cùng, đến lúc đó Lộ Tù Tù giả thành hầu cận như hình với bóng cùng hắn, đương nhiên cũng sẽ gặp được Nguyễn Nguyệt Vi.

Hắn bỗng nhiên phát hiện mình đã có khoảng thời gian không nhớ tới Nguyễn Nguyệt Vi rồi, trước mắt bỗng nhiên nhớ tới, thế mà lại cảm thấy cái tên này cùng người này đều có chút xa lạ.

Hắn hơi giật mình, bất tri bất giác giấu đi ý cười trong mắt: "Bộ đó đã cũ, làm thêm hai bộ mới."

Bộ y phục thị vệ chỉ mới mặc qua một đêm tháng trước, cũ chỗ nào chứ.

Tù Tù nhìn thần sắc của hắn, suy đoán hắn là do nhớ tới chuyện lễ Thượng Nguyên vô tình gặp Nguyễn Nguyệt Vi, lại gọi lên nỗi thống khổ cầu mà không được, cũng không đôi co với hắn, thuận theo nói: "Đa tạ điện hạ."

"Nàng biết dùng đao không?" Hoàn Huyền mở đề tài nói.

Tù Tù nói: "Trong rừng núi có lúc phải dùng sài đao* mở đường, vậy có tính không?"

(Ji: *Sài Đao - 柴刀 - dao chặt củi)

Hoàn Huyền cười nhạt: "Sài đao cùng bội đao của thị vệ tất nhiên không giống nhau.

Nàng muốn giả thành thị vệ của Cô, đao kiếm quyền cước đều phải biết một chút, lỡ đâu gặp chuyện gì cũng có thể bảo vệ bản thân."

Hắn hất cằm nói: "Bỏ đi, Cô phí chút tâm tư dạy nàng."

Tùy Tùy nói: "Làm phiền điện hạ."

.....

Ngày tháng thanh thảo luôn trải qua rất nhanh, hai tháng chợt qua đi, hương thơm hoa quế phảng phất trong viện, sen trong hồ chỉ còn lại gốc rạ lá khô.

Hai người từ nhà thủy tạ dọn về Thanh Hàm viện chưa được mấy ngày, Tùy Tùy nhận được tin tức truyền từ cửa hàng sơn phấn, người của nàng đã lấy được bản đồ địa hình khu vực săn bắn ở Li Sơn.

Nàng thừa dịp Hoàn Huyền vào cung, đến cửa hàng sơn phấn một chuyến.

Tuy rằng không có bản đồ bố trí canh phòng, nhưng nàng biết binh lực của Thiên Ngưu vệ và Vũ Lâm vệ, đối chiếu với bản đồ địa hình, liền có thể đại khái đoán được tình hình bố trí lực lượng canh gác.

Nàng chau mày suy tư một lúc, dùng bút đỏ khoanh tròn hai nơi trên bản đồ, lấy ngón tay chỉ vào: "Nếu ta muốn đối phó với Hoàn Huyền, ta sẽ mai phục ở hai nơi này, sau đó dẫn hắn qua."

Vì lý do địa hình, mai phục ở đây khó bị thị vệ tuần sơn phát hiện, nhưng hai nơi này đã vượt quá phạm vi khu vực săn bắn, phải dẫn Hoàn Huyền tới vùng mai phục mới có thể thành sự.

Chủ tiệm trầm ngâm gật đầu: "Thuộc hạ đi bố trí ngay."

Tùy Tùy nói: "Chớ nên bứt dây động rừng, nếu Thái Tử có hành động nào, nhất định phải lấy được chứng cứ."

Chủ tiệm đáp vâng.

Tùy Tuy lại hỏi: "Sau khi truyền tin tức ra, bên Đông Cung có dị động gì hay không?"

Chủ tiệm nói: "Hồi bẩm đại tướng quân, hết thảy Đông Cung đều như thường, sau án Trần Vương mưu nghịch, Thái Tử ngoại trừ thỉnh thoảng vào cung, gần như đóng cửa không ra ngoài."

Hắn dừng một chút nói: "Chỉ có một chuyện, ti chức cũng không biết có tính là dị động hay không...! Theo nội thị Đông Cung nói, hai tháng gần đây tình cảm của Thái Tử cùng Thái Tử Phi rất khăng khít, cơ hồ không đến viện tử của hai lương đệ và mấy phu nhân khác, còn cùng Thái Tử Phi trở về nhà mẹ một chuyến."

Tùy Tuy nhớ tới ánh mắt của Nguyễn Nguyệt Vi nhìn Hoàn Huyền ở lễ Thượng Nguyên, ngay cả nàng cũng chú ý tới, Thái Tử làm trọng phu tất nhiên cũng để trong lòng.

Tuy rằng đều nói Thái Tử yêu thê tử như mạng, nhưng hắn dựa vào địa vị Thái Tử, thật sự có thể chịu đựng trong lòng thê tử của mình chứa đựng nam nhân khác sao?

Tùy Tuy trầm ngâm xoa cằm: "Ta đã biết."

Gương mặt mập của chủ tiệm không còn sự vui vẻ như ngày thường, giữa mày có vẻ ưu sầu rõ ràng: "Thu Tiễn lần này, đại tướng quân thật sự muốn đi theo Tề Vương sao?"

Tùy Tuy gật đầu: "Phải."

Chủ tiệm lạy dài đến mặt đất, muốn nói lại thôi: "Ti chức khẩn cầu đại tướng quân hãy suy nghĩ lại."

Nếu Thái Tử thật sự muốn mượn cơ hội sẵn sẵn để diệt trừ Tề Vương, ở bên cạnh hắn chắc chắn là nơi nguy hiểm nhất.

Tùy Tuy nói: "Ý ta đã quyết."

Nàng ở bên cạnh Hoàn Huyền, một là vì tận lực bảo vệ hãn chu toàn, hai cũng là vì để bảo đảm hãn sa vào bẫy, nếu trên lưới câu không có mồi, làm sao cá sẽ mắc câu chứ?

Chủ tiệm cũng chỉ có thể khuyên một câu như vậy, hãn đành phải hành lễ: "Thỉnh đại tướng quân thêm phần cẩn thận."

Tùy Tùy cười với hãn: "Yên tâm." Ngừng một chút nói: "Tình hình Hà Sóc thế nào?"

Chủ tiệm nói: "Triều đình muốn phái Trung quan giám quân, Tiêu Đổng An vẫn phải nhả ra rồi."

Tề Vương phản đối việc cử Trung quan qua đó, đề nghị phái Ngự Sử, nhưng Hoàng đế vẫn nhất ý cô hành*."

(Ji: *Nhất Ý Cô Hành - 一意孤行 - khur khur cố chấp; khăng khăng làm theo ý mình)

Tùy Tùy gật đầu, kết quả này nàng sớm đã đoán được, Ngự Sử là ngoại quan, chủ yếu do Tể tướng bổ nhiệm, hoàng đế vẫn tin hoàn quan hơn.

Dựa vào hiểu biết của Hoàn Huyền đối với Hoàng đế, không có khả năng không đoán được kết quả, nhưng hãn lại còn phạm thượng can gián, Tùy Tùy cảm thấy có chút bất ngờ.

Trở về Sơn Trì Viện, Hoàn Huyền không ở đó, Cao ma ma nói: "Vừa có thị vệ tới truyền lời, điện hạ đến Ôn Tuyền cung, tối nay không thể trở về."

Tùy Tùy gật đầu, đến tịnh phòng tắm gội thay y phục, lúc trở lại đường Cao ma ma đã dọn xong bữa tối, nàng nhìn bàn thức ăn cùng bát đĩa đơn độc, chỉ cảm thấy đến cả gian phòng cũng lộ vẻ trống rỗng.

Dùng xong bữa tối, Cao ma ma gọi nô bộc dọn một cái hòm lớn đến: "Thu Tiên cô nương phải mặc xiêm y được cắt may đẹp, Cao tổng quản cho người đưa tới, còn có vài y phục mùa đông theo cùng, cô nương ướm thử có vừa không.

Cao ma ma lấy từng xiêm y từ trong rương trải lên giường, nhất thời nhìn thấy lụa gấm chói mắt, rực rỡ lấp lánh dưới ánh đèn, Tuy Tuy nhìn thoáng qua tổng thể, có áo choàng sợi bông tơ, vải thổ cẩm lót trong áo lông chồn nửa gang tay, áo tơ dệt từ lông cừu...

Màu sắc những xiêm y này không đơn bạc như ngày thường, cũng không có hoa văn hải đường.

Trong số đó có một bộ kỳ trang đặc biệt điểm lệ, đỏ rực như lửa, nàng cũng chỉ lúc qua năm mới khi còn nhỏ mới mặc xiêm y đỏ rực như thế.

Tùy Tuy không nghĩ nhiều, suy cho cùng kiểu dáng hoa văn đồng nhất nhìn nhiều cũng sẽ ngán, màu sắc y phục mùa đông đậm một chút cũng là chuyện thường.

Nhưng khi Cao ma ma lấy ra hai bộ xiêm y cuối cùng dưới đáy hòm ra, ngay cả Tùy Tuy cũng lấp bắp kinh hãi.

Trước mắt rõ ràng là hai bộ lông hồ ly, một bộ lông hỏa hồ, một bộ lông bạch hồ.

Áo lông hỏa hồ tựa như lửa, áo lông bạch hồ trắng như cánh đồng tuyết.

Điều khó có được chính là cả hai bộ đều không có một chút tạp sắc, bộ áo lông kia đặc biệt xinh đẹp, rực rỡ lung linh dưới ánh đèn, như thể biển lửa bùng cháy hừng hực.

Bọn Xuân Diệu cùng Tiểu Đồng nhìn đến ngây người.

Tùy Tuy đã quen nhìn thứ tốt cũng không khỏi thán thở, áo lông tinh mỹ như vậy có giá trị liên thành, đến cả nàng cũng chưa từng thấy qua mấy bộ.

Tùy Tuy nói: "Cái này quá quý giá, dân nữ không thể mặc."

Cao ma ma lại nói: "Điện hạ cho cô nương, người cứ nhận lấy đi."

Có hai bộ áo lông để thay đổi, sau này cô nương đừng mặc áo choàng bông nữa."

Nguyên văn lời nói của Tề Vương điện hạ là: "Bảo Lộc Tùy Tuy đừng mặc cái bộ áo choàng bông vải xanh kia lắc lư trước mặt Cô nữa, xấu muốn chết."

Lúc đầu Cao ma ma cũng sợ thái quá gây chú ý, bị người ta nói quá phận, nhưng Hoàn Huyền chỉ nói: "Ngày đông đến cả bộ áo lông cáo còn không có, nàng còn đi theo Cô làm gì?"

Cao ma ma nghĩ cũng phải, có điều trở về còn niệm kinh Phật mấy lần cho Lộc Tùy Tuy, để tránh cho nàng bạc mệnh không nhận nổi.

Đám người Xuân Diệu cùng Tiểu Đồng bị Cao ma ma cử ra ngoài làm việc, trong phòng còn lại hai người Tùy Tuy cùng lão ma ma.

Cao ma ma dùng tay vuốt ve lớp lông cáo bên ngoài mềm mại mịn màng nói: "Cô nương chưa từng thấy qua bộ Huyền Hồ của điện hạ kia, còn đẹp hơn cái này, dưới ánh đèn tựa như dầu hỏa*."

(Ji: *Ý tác giả là loại dầu đốt có màu đen tuyền)

Ngừng một chút, lẩm bẩm nói: "Có một năm bệ hạ thu được bốn bộ Huyền Hồ thượng cống, để lại cho mình một tấm, Hoàng Hậu cùng Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử được một tấm, điện hạ nhà chúng ta cho đến khi lập công lớn ở biên quan, bệ hạ mới thưởng người

một tấm, người nhận lấy về sau liền cất trong kho phòng, cũng không lấy ra mặc một lần."

Bà thờ dài một tiếng: "Cô nương đừng thấy diện hạ nhà chúng ta từ nhỏ kim tôn ngọc quý, thật giống như không thiếu thứ gì, nhưng...!Ai, lão nô lớn tuổi rồi, miệng cũng hay làm nhảm.

Lão nô giúp cô nương cất xiêm y vào."

Ánh mắt Tuy Tuy hơi động, nàng hiểu loại cảm thụ này, khi có thứ để khát vọng lại không chiếm được, đến lúc có được cũng không còn muốn nữa rồi.

Nàng cũng không nói gì, chỉ cùng Cao ma ma gấp những bộ xiêm y tạm thời không mặc cất vào.

Chờ sau khi Cao ma ma rời khỏi, Tuy Tuy vẫn để Xuân Điều cất những áo lông xa xỉ này vào sương phòng, đặt cùng những lụa gấm, đồ dùng kim ngọc mà Hoàn Huyền ban thưởng ở một chỗ, mấy thứ này nàng đều không muốn mang theo lúc rời đi.

Thu Tiển Li Sơn vào cuối tháng chín, là đại sự trong năm, đến lúc đó trăm quan tùy giá, gần như dọn toàn bộ triều đình đến Li Sơn, qua trung thu, liền khua chiêng gõ trống bắt đầu chuẩn bị, Hoàn Huyền cũng bận rộn hơn.

Tuy Tuy càng chăm chỉ luyện tập kị xạ, cơ hồ từ sớm đến tối dây dưa ở thao trường — — suy cho cùng nàng dưỡng thương nửa năm, lại bệnh một hồi trì hoãn một tháng, dù là kị xạ hay đao kiếm, còn kém xa thời hoàng kim lúc trước của nàng, gặp phải hiểm cảnh bản thân nàng cũng không nắm chắc có thể toàn thân mà lui, nàng chỉ có thể tạm thời ôm chân Phật để gia tăng phần thắng.

Cuối cùng tới ngày khởi hành, Tuy Tuy mặc y phục thân vệ Vương phủ, cưỡi Tiểu Hắc Kiếm của nàng, theo Hoàn Huyền đến Li Sơn.

Cảnh sắc mùa thu ở Li Sơn đang độ rực rỡ, tầng tầng lớp lớp rừng nhuộm sắc, lá phong đỏ ánh lên rắng chiều, cung điện trông như lơ lửng trên áng mây đỏ rắng tím, phía xa trong tầm mắt đẹp không sao tả xiết.

Tề Vương ngủ lại Tinh Thần Điện, là cung điện tốt nhất ngoại trừ chính điện của Đế Hậu cùng Thiếu Dương viện bên ngoài của Thái Tử, sau điện còn có Tinh Thần thang trì* riêng.

(Ji: *bể tắm nước nóng)

Hoàn Huyền tới sớm, bọn người Thái Tử vẫn chưa tới.

Hắn đến Phi Sương điện bái kiến Hoàng đế xong trở về Tinh Thần Điện, cách thời gian bắt đầu dạ yến độ hơn một canh giờ.

Hoàn Huyền trở về viện, gọi nội thị chuẩn bị rượu, rồi cho hạ nhân lui xuống, liếc sang Tùy Tùy một cái, nghiêm nghị nói: "Lộc thị vệ ở lại."

Người theo từ Vương phủ đến đều biết nội tình, nhưng trong điện còn có cung nhân nội thị của Phi Sương điện, Tùy Tùy đoán Thu Tiển lần này, tin tức Tề Vương điện hạ thanh cao Long Dương* sẽ truyền khắp Trường An thành.

(Ji: *Đồng tính luyện ái nam)

Nhưng điều Hoàn Huyền không để tâm nhất chính là thanh danh, so với chuyện mơ tưởng Thái Tử Phi, đoạn tụ chi phích tựa hồ vẫn còn tốt hơn một chút.

Đợi bọn thị vệ rời đi, Tùy Tùy nói: "Điện hạ có gì phân phó?"

Hoàn Huyền thấy nàng biết rõ cố hỏi, trong mắt có chút ý cười chế nhạo, rõ ràng là học hư rồi, liền nói: "Cô muốn ra sau điện ngâm suối nước nóng, người canh chừng bên cạnh hồ, để tránh có người hành thích."

Tùy Tùy nghe hần nói như thật, ý cười trong mắt càng đậm.

Hai người tới thang trì, Hoàn Huyền đưa lưng về phía nàng cởi áo tháo thắt lưng, Tùy Tùy đã quá quen thuộc với thân thể này, nhưng dù lúc nào nhìn đến, vẫn không khỏi kinh ngạc cảm thán thực sự rất đẹp, đường cong cao lớn gọn ghẽ, từng bước ngoặt nhấp nhô như được tính toán kỹ lưỡng, thân thể tuyệt đẹp vốn cũng như cảnh đẹp núi sông được tạo hóa điêu trác, khiến người nhìn trăm lần cũng không chán.

Hoàn Huyền xoa búi tóc đứng vào hồ, nước suối ấm áp dâng đến thắt lưng hần, trên mặt hồ hơi nước mờ mịn, thấm ướt bờ môi của hần, trên hàng mi dài vương những giọt nước nhỏ, đến cả hai mắt cũng ướt đẫm, so với dáng vẻ áo mũ chỉnh tề, cao cao tại thượng ngày thường như hai kẻ khác nhau, trông như một nam thủy yêu câu dẫn người khác.

"Lộc thị vệ," hần nói, "Người đến đây, Cô có lời muốn nói với người."

Tùy Tùy phối hợp tiến lên phía trước vài bước.

"Đến gần một chút, là chuyện cơ mật." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tùy khẽ mỉm cười, lại tiến về phía trước một bước, đột nhiên đai lưng bị người ta túm lấy, chỉ nghe thấy "Ùm" một tiếng, cả người nàng mất đi thăng bằng, lao vào hồ nước.

Tên đầu tên đỡ lấy eo nàng, đặt lưng nàng lên vách hồ nước, nhẹ nhàng cản tai nàng.

Tùy Tùy ngửa ngáy tránh đi: "Có thích khách thì làm sao..."

Hoàn Huyền cười lạnh: "Cô thấy người chính là mật thám, Cô muốn đích thân thẩm vấn người."

Nhất thời chỉ nghe vang lên tiếng nước xôn xao.

Hai người náo loạn trong hồ hai lần, Hoàn Huyền thấy thời gian dạ yến sắp đến, lúc này mới chưa đã thềm mà ôm người ra khỏi hồ, dùng chiếc khăn vải lớn bọc lấy người nàng: "Buổi tối có cung yến, Cô phải đến Phi Sương điện."

Tùy Tùy nói: "Dân nữ phải đi theo điện hạ sao?"

Hoàn Huyền véo nàng một cái: "Hiện tại nàng là Lộc thị vệ, phải xưng là thuộc hạ."

Tùy Tùy đành chịu: "Thuộc hạ phải đi theo sao?" Không nghĩ tới Tề Vương điện hạ còn có sở thích thế này.

Hoàn Huyền nói: "Đi cùng ta làm gì, đứng từ đầu đến cuối buổi, chỉ có thể nhìn người khác ăn uống."

Nàng ở lại nơi này, ta gọi người đưa bữa tối tới."

Trong lòng Tùy Tùy hiểu rõ, cung yến chắc hẳn có phu phụ Thái Tử, Hoàn Huyền nhất định không muốn để Nguyễn Nguyệt Vi gặp nàng.

Nghĩ ngợi một chút, nơi ở của Hoàng đế canh giữ nghiêm ngặt, Thái Tử bị diên rồi mới động thủ ở nơi đó, bèn gật đầu: "Vâng."

Hoàn Huyền lại tranh thủ từng giây dính lấy nàng một hồi, lúc này mới thay y phục đội quan chình tề, ngồi bộ liễn hướng tới Phi Sương điện.

Tới điện đã gần đến thời điểm khai yến, phu phụ Thái Tử cùng các bậc tông thất đều đã tới.

Hoàn Huyền hướng phụ mẫu hành lễ, ánh mắt đảo qua trên người Nguyễn Nguyệt Vi, dừng lại ở nữ tử phấn y cung trang bên cạnh nàng, đó đúng là Nguyễn Lục Nương từng gặp qua một lần ở Phù Dung uyển tiết Thượng Tị.

Hôm nay trong buổi tiệc đều là tông thất, lấy thân phận của nàng ta thì không nên xuất hiện ở đây, Hoàng đế để phu phụ Thái Tử mang nàng theo cùng, ý tứ cực kỳ rõ ràng.

Sắc mặt Hoàn Huyền thâm trầm.

Nguyễn Lạc Nương cũng đang nhìn hẩn, ánh mắt vừa giao nhau, liền thẹn thùng cúi đầu.

Thái Tử cười nói: "Nghe nói Tam Lang tới còn sớm hơn chúng ta, sao kéo dài tới lúc khai tiệc mới đến đây, khiến bọn ta chờ thật sốt ruột."

Vừa nói vừa nhìn Nguyễn Lạc Nương bên cạnh thê tử như có ý ngầm chỉ gì đó.

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Ngâm mình ở thang trì một lát, để lỡ mất thời gian."

"Khó trách sắc mặt vô cùng hồng hào, suối nước nóng đúng là bồi dưỡng thân thể." Thái Tử cười nói.

Hoàng đế nhìn Tam tử đang ngồi nghiêm chỉnh, lại nhìn đến Nguyễn Lạc Nương rặng mây đỏ đầy mặt, ôn hòa nói: "Đây là lần đầu tiên Lạc nương tới Li Sơn nhỉ? Có biết kỵ xạ không?"

Nguyễn Lạc Nương cung kính hành lễ, tự nhiên hào phóng nói: "Hồi bẩm bệ hạ, dân nữ từng học qua sơ sơ, lúc ở phía nam từng theo phụ thân vào núi săn cáo thỏ."

Lời nói tuy khiêm tốn, nhưng nàng hiển nhiên rất tự tin vào kỹ xạ của mình.

Hoàng đế có chút bất ngờ: "Vậy thì tốt, người ở đây đừng câu nệ, cứ xem là nhà mình."

Lại nói với Đại công chúa: "Đại nương, con phải chiếu cố Thái Tử Phi cùng Lục nương thật tốt."

Sự không tình nguyện của Đại công chúa đều viết trên mặt, nàng cực kỳ thích săn bắn, lúc tới Li Sơn ngay cả phò mã cũng không mang theo, đó chính là muốn chơi thật thống khoái, mang theo hai kẻ vướng víu này còn tận hưởng thế nào chứ.

Nhưng phụ hoàng đã lên tiếng, nàng không thể cự tuyệt, chỉ đành nói: "Phụ hoàng yên tâm đi, nữ nhi sẽ chiếu cố Thái Tử Phi cùng Nguyễn cô nương thật tốt."

Dứt lời liếc sang gương mặt vô cảm của tam đệ một cái, trong ánh mắt ngập đầy oán trách.

Hoàn Huyền chỉ xem như không nhìn thấy..

Chương 44: 44: Ngày Thứ Nhất

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ngày Thu Tiễn đầu tiên là săn bắn trong vòng vây.

Mấy ngàn cấm quân dùng dây lưới vây xung quanh khu vực săn bắn, muôn thú trong phạm vi vài dặm được lùa vào bãi săn để Hoàng đế cùng quan lại săn bắn.

Hoàng đế thời trẻ văn võ song toàn, anh khí tràn trề, đã từng ngự giá thân chinh, rong ruổi sa trường, nhưng mấy năm gần đây chịu đủ ốm đau quấy nhiễu, tinh thần thể xác không được như trước, chỉ kéo cung bắn hai con nai, liền trở về hành cung nghỉ ngơi.

Tiếp theo Thái Tử, Tề Vương cùng các quan lại dựa theo phẩm cấp mà đi săn, sau cùng là cấm vệ chạy theo từng đoàn, trong một chốc chỉ thấy phong mao loạn vũ, huyết vũ phi tiên, tiếng dã thú gầm rống vang khắp nơi.

Hoàn Huyền bắn xong bảy cây vũ tiễn của hần, liền mang theo Tù Tù rời khỏi bãi săn, giải thích với nàng: "Săn bắn thế này được dùng để luyện binh từ thời cổ, chỉ tập trung vào vùng bao vây của đám cấm vệ, công thủ tiến thoái, lại chẳng có bao nhiêu lạc thú săn bắn, mấy ngày sau không có vòng vây săn này, cô dẫn người vào rừng săn đuổi, thế mới vui."

Tù Tù gật đầu: "Vâng." Ngày săn thứ nhất, xung quanh bãi săn nhỏ đều là cấm vệ, Thái Tử dù muốn động thủ cũng không tìm thấy thời cơ, mấy ngày sau mới là phần đặc sắc nhất.

Hoàn Huyền chỉ lên lầu các trên sườn núi: "Đó là Dao Quang lâu, có thể nhìn thấy bãi săn từ xa, hôm nay không có việc gì, chúng ta đi xem săn bắn."

Hai người cưỡi ngựa, mang theo thị vệ đi về sườn núi.

Tới phía trước lâu, Tù Tù vừa ngẩng đầu, đã thấy phu phụ Thái Tử đang dựa trên lan can màu son nhìn ra khu vực sân bắn từ xa.

Thái Tử Phi hôm nay mặc một bộ kỵ trang thực cảm hoa văn hải đường cùng hoa mạn màu nhạt, búi mái tóc đen như nam tử, mắt ngọc mảy ngài không gì sánh bằng.

Một cơn gió lạnh mang theo mùi máu tươi thổi tới từ trong rừng, Thái Tử lập tức cởi áo choàng trên người, cẩn thận khoác lên vai thể tử, đích thân giúp nàng buộc dây trên cổ áo, sau đó ôm vai nàng, yêu thương thân mật không nói nên lời, càng gần bó keo sơn hơn lần gặp ngẫu nhiên ở lễ Thượng Nguyên.

Có điều cũng không biết có phải ảo giác hay không, Tù Tù cảm thấy Nguyễn Nguyệt Vi có chút trốn tránh, nụ cười trên mặt cũng có chút cứng đờ.

Hoàn Huyền cũng thấy huynh tẩu trước lan can, bước chân ngừng một chút.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện Lộc Tù Tù đã dừng ở phía sau cách hai bước.

Hôm nay nàng vẽ răn thêm chân* dán thêm hai cọng râu trên mép miệng chẳng ra sao cả, vừa khó coi vừa tức cười.

(Ji: *Ý chỉ làm những việc vô ích)

Hoàn Huyền nhướn mày: "Sao vậy?"

Tù Tù nói: "Thuộc hạ đợi điện hạ ở dưới lâu sao?"

Hoàn Huyền vốn có chút do dự, thấy dáng vẻ cụp mi rũ mắt không có tiền đồ của nàng, trái lại không thoải mái, nhướn mày: "Theo sát." Nhưng chỉ giống một chút, cũng không phải làm chuyện sai trái, chẳng lẽ đều phải che giấu cả đời sao?

Tùy Tuy trong lòng kinh ngạc, nàng cho rằng Hoàn Huyền sẽ tận lực tránh để nàng xuất hiện trước mặt Nguyễn Nguyệt Vi, vì thế cung yến hôm qua cũng tìm một cái cớ để lưu nàng lại tắm điện, không nghĩ tới nàng đã chủ động rồi lại tùy tiện đưa thứ hàng giả là nàng tới trước mặt chính chủ.

Nghĩ lại một chút, mấy ngày Thu Tiển, nàng theo bên người Hoàn Huyền, suy cho cùng cũng sẽ có lúc bị Nguyễn Nguyệt Vi bắt gặp, so với việc che giấu bằng mọi cách cuối cùng bị chính chủ phát hiện, chi bằng thẳng thắn một chút.

Nàng không nghĩ nhiều tiếp nữa, theo Hoàn Huyền lên lầu.

Trong lầu ngoại trừ phu phụ Thái Tử, còn có mấy vị công chúa, hoàng tử nhỏ tuổi cùng các quận chúa tông thất, huyện chúa, vừa thấy Hoàn Huyền tất cả đều chào hỏi.

Tiến lên cuối cùng là nữ tử ước chừng 17-18 tuổi, trang phục không hoa lệ như công chúa tông thất, nhìn giống nữ quyến nhà công thần, diện mạo nàng cũng không giống người Hoàn gia, giọng nói mềm mại tinh tế có mấy phần tương tự Nguyễn Nguyệt Vi, Tùy Tuy lập tức suy đoán thân phận của nàng — — trước lễ Thượng Tị có lời đồn nói Hoàng đế thay Tam tử chọn đường muội của Thái Tử Phi làm chính phi, vị này nói thế chính là Lục nương tam phòng của Ninh Viễn Hầu phủ rồi.

Quả nhiên, nữ tử này uyển chuyển hành lễ với Hoàn Huyền, ôn nhu nói: "Dân nữ Nguyễn thị bái kiến Tề Vương điện hạ, điện hạ vạn phúc."

Hoàn Huyền lạnh mặt hơi gật đầu: "Không cần đa lễ."

Nguyễn Lục Nương ngẩng đầu lui sang một bên, rặng mây đỏ đã bay đầy mặt.

Sau Thượng tị xảy ra chuyện của Trần Vương, ngay sau đó là xét nhà diệt tộc Thục phi, hôn sự của Hoàn Huyền cứ thế trì hoãn, trong

Sơn Trì Viện không ai nhắc chuyện này trước mặt Tùy Tùy, nàng cũng đã quên.

Nếu Hoàng đế đã phá lệ để đường muội của thái tử phi tới Li Sơn, biểu thị rất vừa lòng đối với con dâu tương lai này.

Xem ra sau Thu Tiển, chuyện tốt của Tề Vương cũng đến gần rồi, nói không chừng trước đêm trừ tịch có thể đã định ra hôn sự rồi.

Hoàn Huyền sang năm liền tròn hai mươi tuổi, thân vương thành thân ở tuổi này đã tính là muộn, Tùy Tùy chẳng bất ngờ chút nào.

Dù sao những việc này chẳng liên quan gì đến nàng, đợi xong chuyện ở đây nàng liền phải về Hà Sóc rồi.

Nàng cúi đầu xuống, làm như không biết, tận lực không để Nguyễn Lạc Nương chú ý, đều sắp đi rồi, thật sự không cần cảm một cái rể trong lòng Vương phi tương lai.

Nhưng khi bọn họ lên lầu Nguyễn Lạc Nương đã chú ý tới "thị vệ" thanh tuấn trắng nõn phía sau Tề Vương, tuy rằng giờ tay nhắc chân khá giống nam tử, không trang điểm còn dán hai cọng ria mép, nhưng nàng biết đây là một nữ tử, bởi vì nàng đã sớm nghe Tam đường tỷ từng nhắc tới người này.

Hôn phu tương lai có một ngoại trạch mỹ mạo, dù là ai thì trong lòng đều sẽ không thoải mái, nhưng thân phận Tề Vương như vậy, trong phòng có mấy thị thiếp mỹ ti lại là hết sức bình thường, một quan tứ phẩm như phụ thân nàng cũng có đến năm sáu cơ thiếp.

Muốn làm chủ mẫu vương phủ, vẫn phải có chút lòng khoan dung.

Hướng hồ nàng đã hỏi thăm, nữ tử này chỉ là một thôn phụ lúc Tề Vương vào núi diệt phi trùng hợp cứu được, nhưng ý vào nhan sắc tựa Tam đường tỷ của nàng, mới được Tề Vương điện hạ coi trọng, đến cùng ngay cả tư cách thị thiếp để tiến vào Vương phủ cũng

không có, vì thế một ngoại trạch phụ dưỡng ở biệt quán, nàng so đo làm gì chứ?

Nàng chỉ làm như không thấy, dời ánh mắt khỏi đó, vừa bắt chuyện cùng Chân Dương quận chúa, vừa thỉnh thoảng ngượng ngùng liếc mắt nhìn Hoàn Huyền.

Nguyễn Nguyệt Vi tất nhiên cũng phát hiện người phía sau Hoàn Huyền, sắc mặt tức khắc trắng bệch mấy phần.

Sau lễ Thượng Nguyên, nàng lặng lẽ cho người hỏi thăm tin tức Tề Vương phủ, nghe nói từ đêm đó về sau Hoàn Huyền không tiếp tục đến biệt quán, trong lòng thực sự mừng thầm một trận.

Nhưng nào ngờ ngoại trạch phụ kia tâm cơ lợi hại, không biết đã dùng thủ đoạn gì, lại câu dẫn Hoàn Huyền đến biệt viện, nghe nói nửa đêm còn thỉnh Tôn phụng ngự của Thượng Dược Cục đến biệt viện chẩn bệnh cho nữ tử kia, từ đó về sau, hẳn thậm chí ngay cả vương phủ cũng không trở về, cơ hồ ngày ngày đều ở cùng một chỗ với ngoại trạch phụ kia.

Nữ tử kia cực kỳ yêu mị, Hoàn Huyền mới biết sự đời, sắc lệnh trí hôn cũng thôi đi, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới hẳn thế mà lại mang nàng ta đến Thu Tiển Li Sơn.

Nàng dựa theo ý của Hoàng đế mang đường muội đến, vui vẻ miễn cưỡng tác hợp cho bọn họ, đã là chuyện khó khăn chua xót, hiện giờ lại đến một ngoại trạch phụ, khác nào tuyết thượng gia sương*.

(Ji: *Tuyết thượng gia sương - 雪上加霜 - hoa vô đơn chí; liên tiếp gặp tai nạn; đã rét vì tuyết lại giá vì sương [ví với hết khổ này đến khổ khác, tổn hại ngày càng nặng nề])

Nhưng nàng càng khó chịu, càng không thể lộ ra manh mối, đặc biệt là ở trước mặt Thái tử, gần đây bọn họ vất vả lắm mới cầm sắt

hòa minh lại như lúc mới vừa thành hôn, không thể để hăn nhìn ra trong lòng nàng đặt một người khác.

Trong lầu cũng có vài người khác nhìn ra thị vệ phía sau Hoàn Huyền có chút cổ quái, nhưng đều giả vờ không nhìn thấy.

Đáng tiếc luôn có người thiên sanh tâm đại*, bộc trực hơn những người khác.

Chỉ nghe một tràng tiếng bước chân "thịch thịch thịch" dưới lầu vang lên, một mỹ nhân kính trang mắt ngọc mày ngài bước nhanh lên lầu.

(Ji: *Thiên sanh tâm đại - 天生心大 - ngay thẳng, không vòng vo, có gì nói nấy.)

Thái Tử cùng Hoàn Huyền đều tiến lên chào hỏi: "Hoàng tỳ."

Tùy Tuy liền biết đây là trường nữ đích xuất Thanh Hà công chúa của Hoàng Hậu.

Đại công chúa ném roi ngựa cho thị vệ phía sau, nhìn lướt qua trong lầu: "Hiếm khi săn bắn, trái lại các đệ đều ở đây lánh mặt nhàn nhã."

Dừng một chút, tự cười nói: "Săn bắt trong vòng vây xác thật chẳng có gì vui, tùy tiện hướng chỗ nào cũng đều có thể bắn trúng, có ý nghĩa gì nữa chứ."

Thái Tử cười: "Hoàng tỳ ắt hăn chiến quả tương đối lớn rồi."

Đại công chúa dùng khăn lau mồ hôi trên trán: "Chẳng được bao nhiêu con, chỉ bắn được lợn rừng, đã đưa đến hành cung bảo ngự thiện hằm rồi, buổi tối chia cho điện của các đệ."

Mọi người đều khen ngợi ky xạ của nàng tinh vi, ánh mắt Đại công chúa lại dừng trên người Tùy Tuy, đánh giá nàng trên dưới vài lượt,

nói với Hoàn Huyền: "Hôm nay một thân vệ của ta ngã ngựa chân bị thương, Tam Lang cho ta mượn một người đi."

Hoàn Huyền đương nhiên biết ý của nàng là Túy Ông bắt tại tù, mi tâm nhăn lại, quay đầu lại nói với Quan Lục: "Ngày mai người đi theo Đại công chúa."

Đại công chúa lập tức lắc đầu: "Quan thống lĩnh đi theo ta đại tài tiểu dụng rồi."

Nàng vươn ngón tay sơn màu đỏ tươi, chỉ vào Tuy Tuy, cười thân thiết: "Tiểu huynh đệ, người biết săn thú không? Vậy người theo ta đi."

Tuy Tuy ngạc nhiên, nhất thời không biết Đại công chúa này trong hồ lô bán thuốc gì.

Mặt Hoàn Huyền đen lại, hẳn biết tính tình của trưởng tử này, nhất định không có thâm ý gì cả, hơn phân nửa là thật sự xem Lộc Tuy Tuy trở thành thị vệ, thấy nàng tuấn tú, mới muốn làm bạn với nàng.

Nàng vẫn luôn thích mỹ sắc, trong phủ dưỡng rất nhiều nhạc công cầm sư mỹ mạo, ngay cả chọn thị vệ cũng đều nhìn mặt, bởi vì phò mã rất ghen tuông, nàng không dám dưỡng nam sủng, nhưng chỉ cần vừa có cơ hội liền không nhịn được mà ngắm cho đã ghiền.

"Kỵ xạ của hần không tinh thông, chỉ sợ chỉ biết trở ngại hoàng tử, khiến hoàng tử mất hứng." Hoàn Huyền lạnh lùng nói.

Đại công chúa có chút không vui, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên "Ồ" một tiếng: "Tiểu huynh đệ này trông hơi quen thế, có phải ta từng gặp người ở đâu rồi hay không?"

Mọi người trong lâu âm thầm đỡ trán, người hiểu Đại công chúa biết nàng thật sự vô tâm, kẻ không hiểu nàng còn tưởng rằng nàng cố ý lấy thị vệ này là có ẩn ý, chèn ép Thái Tử Phi.

Tâm tư Nguyễn Nguyệt Vi sâu sắc, không khỏi suy nghĩ nhiều, sống mũi cay cay, hốc mắt trông như lại sắp phiểm hồng.

Đại công chúa đột nhiên "Ồi trời" một tiếng, nhìn sang Hoàn Huyền như bừng tỉnh đại ngộ, nắm tay ho khan vài tiếng, gọi một nội thị tới: "Lấy chút rượu nho ướp lạnh tới, ta khát chết rồi." Rồi ném chuyện vừa rồi đi, không nhắc tới nữa.

Hoàn Huyền cũng không có hứng thú xem săn bắn, ngồi trong lâu một lúc, liền hướng đám người Thái Tử cáo từ.

Thái Tử nói: "Thế phải đi rồi à? Hiếm khi các huynh đệ tỷ muội đều có mặt, hay là ngồi thêm một lát?"

Trong miệng hắn nói là huynh đệ tỷ muội, ánh mắt lại nhìn Nguyễn Lạc Nương, trong giọng nói có ý chế nhạo.

Nguyễn Lạc Nương lập tức đỏ mặt cúi đầu, ngón tay quần dài lùa bên hông, ngọc bội phát ra tiếng vang đing đang trong trẻo.

Hoàn Huyền lại không nhìn nàng, chỉ nói: "Sáng sớm ngày mai phải săn thú, hôm nay về trước nghỉ ngơi dưỡng sức."

Đại công chúa tiếc nuối nói: "Vừa rồi Tử Ngọc cùng bọn Lạc Lang ồn ào muốn bắn mấy con nai, ban đêm cùng nhau nhóm lửa nướng, đệ không tới sao?"

Hoàn Huyền còn nhớ mối thù lúc nãy đòi người của nàng, nhàn nhạt nói: "Hoàng tỷ vui vẻ chơi đi."

Dứt lời liền mang theo Tùy Tùy cùng các thị vệ khác xuống lầu.

Nguyễn Lạc Nương nhìn theo bóng dáng bọn họ, chau mày khế cắn môi, trong lòng mất mát không nói nên lời.

Nguyễn Nguyệt Vi nhìn thấy thần sắc đường muội trong mắt, cũng cảm giác đồng bệnh tương liên, lại có chút khuây khỏa khó tả.

Nàng đứng dậy đến bên cạnh đường muội, lấy có ra ngoài hít thở không khí, mang nàng ra ngoài lâu, dựa vào lan can thấp giọng nói: "Đừng lo lắng, sau này còn sợ không có cơ hội ở chung."

Ngừng một chút, nhắc nhở: "Đại công chúa rất có tiếng nói trước mặt bệ hạ và hoàng hậu nương nương, ngày mai muội nịnh nọt nàng thật tốt, nếu có thể được nàng nói tốt vài câu trước mặt Đế Hậu, còn có tác dụng hơn lời của Thái Tử điện hạ, chỉ cần khiến nàng hài lòng, hôn sự của muội cùng Tề Vương liền nắm chắc rồi."

Nguyễn Lục Nương đỏ mặt ngập ngừng: "Đường tử nói gì thế..."

Nguyễn Nguyệt Vi tâm tình phức tạp vỗ vỗ mu bàn tay của đường muội, trong miệng đắng chát, nhưng vẫn nói: "Trước mặt đường tử ngược ngung gì chứ, chuyện của ngươi cùng Tề Vương nếu là có thể thành, dù đối với muội hay đối với Nguyễn gia chúng ta đều chuyện tốt lớn lao."

Nàng vừa nói vừa hướng xuống lầu dưới nhìn, nhìn thấy bóng dáng Tề Vương cùng ngoại trạch phụ kia một trước một sau cưỡi ngựa rời đi, nặng nề cắn môi: "Ngoại trạch phụ kia không cần để ở trong lòng, muội và nàng ta khác nhau một trời một vực, nghiêm túc so đo với nàng ta ngược lại làm mất thể diện bản thân, chỉ là một thứ đồ chơi thôi, trước khi thành hôn tống cổ ra ngoài là được."

"Muội biết rồi." Nguyễn Lục Nương.

"Đừng nghĩ nhiều," Nguyễn Nguyệt Vi cười sờ búi tóc đen nhánh của nàng, "Ngày mai lấy bản lĩnh của muội ra, tử biết mấy tháng này muội đã chịu khổ rồi."

"Tử tử..." Nguyễn Lục Nương bị nàng nói toạc ra, không khỏi xấu hổ.

Nàng biết Tề Vương giỏi kỹ xạ, thích săn thú, sau lần gặp đầu lúc Thượng Tị, nàng vì thuận theo sở thích của hắn, mời sư phó khổ

luyện kỹ xạ, rất nhiều lần bởi vì luyện tập khắc khổ, ngay cả chân cũng bị cọ sát đến sưng tấy.

Ai ngờ được đến Li Sơn, lại bởi vì tránh tị hiềm không thể cùng Tề Vương du săn, chỉ có thể đi theo Thái Tử Phi cùng Đại công chúa.

Có điều lời Tam đường tử nói cũng có lý, có thể lấy sở trường khiến Đại công chúa lau mắt mà nhìn cũng không tính không có gì thu hoạch.

.....

Sáng sớm hôm sau, Tề Vương nghỉ ngơi dưỡng sức thẳng đến khi mặt trời lên cao vẫn không có động tĩnh, những người khác sớm đã xuất phát.

Thái Tử và Dự Chương Vương cùng con cháu của các bậc tông thất mang theo đám thị vệ đi săn thú, vào khu rừng sâu có nhiều mảnh thú qua lại.

Đại công chúa vốn dĩ cũng muốn đi cùng bọn họ, nhưng Hoàng đế lên tiếng để nàng chiếu cố tử muội Nguyễn thị, nàng chỉ có thể lực bất tòng tâm, dẫn bọn họ vào khu vực săn bắn an toàn nhất.

Nơi này rừng cây tương đối thưa thớt, chỉ có một vài con mồi nhỏ như cáo thỏ.

Đại công chúa cưỡi ngựa đi loanh quanh rừng núi, bọn thị vệ săn bắn, bận rộn nửa ngày, cũng chỉ bắt được mấy con thỏ hoang và hai con hồ ly.

Vừa nghĩ đến mấy ngày tiếp theo còn phải mang theo hai thứ vướng víu này, sắc mặt Đại công chúa liền có chút không tốt lắm, cũng không có kiên nhẫn đối với Thái Tử Phi cùng Nguyễn Lục Nương, lười nhiều lời cùng bọn họ.

Bất giác giữa trưa, Đại công chúa tìm được một khu đất trống ở trong rừng, cho đám người hầu bày chiếu, tháp cùng dựng lên màn trướng, gọi Thái phi và Nguyễn Lục Nương dùng ngọc thiện.

Mọi thứ trong rừng chỉ có thể giản lược, thứ bọn họ mang theo cũng đều là món ăn lạnh, Nguyễn Nguyệt Vi thân kiều thể nhược, dạ dày vô cùng yếu ớt, chỉ cảm thấy những lương khô thịt khô đó khó mà nuốt xuống, miễn cưỡng ăn vài miếng, liền nói đã no rồi.

Đại công chúa biết nàng yếu ớt mong manh, cũng không miễn cưỡng, tự lo uống rượu ăn thịt khô.

Nguyễn Lục Nương cũng không quen ăn món lạnh, nhưng nàng có ý lấy lòng Đại công chúa, đành phải vui vẻ chịu đựng.

Dùng xong ngọc thiện, Nguyễn Nguyệt Vi hỏi Đại công chúa: "Hoàng tử buổi chiều dự định săn thứ gì?"

Đại công chúa từ trước đến nay thất tình đều biểu lộ rõ trên mặt, không vui nói: "Nơi này có gì tốt mà săn, có hai con hồ ly lông tạp đã cám ơn trời đất rồi."

Nguyễn Lục Nương: "Cánh rừng này thưa thớt, không có chỗ để thú lớn ẩn thân, lúc trước dân nữ theo phụ thân huynh trưởng săn thú, luôn đi vào núi sâu rừng già."

Đại công chúa vừa nghe đã nổi lên hứng thú: "Các người từng săn thứ gì?"

Kỳ thật Nguyễn Lục Nương vẫn chưa đi qua, chỉ nghe phụ thân huynh trưởng đàm luận, nhưng lời đã nói ra, chỉ có thể tiếp tục nói dối: "Từ săn lợn rừng và hổ sói, tất nhiên, dân nữ chỉ đi theo phía sau bắn vài mũi tên, lúc nào cũng là gia phụ gia huynh bắn chết."

Đại công chúa lại tin là thật, ánh mắt nhìn Nguyễn Lục Nương cũng thêm mấy phần thân thiết: "Không ngờ trông người nhu nhu nhược nhược, trái lại gan không nhỏ đấy."

Nguyễn Lục Nương nhìn mặt lạnh nửa ngày, khó lắm thấy được sự xem trọng, thụ sủng mà phẫn chấn, nóng đầu lên liền đề nghị: "Không bằng buổi chiều vào rừng xa một chút..."

Đại công chúa cũng đang có ý này, nhưng nàng vẫn nhớ phải chiếu cố Thái Tử Phi nhu nhược, khó xử mà nhìn sang Nguyễn Nguyệt Vi một cái.

Nguyễn Nguyệt Vi lập tức thức thời nói: "Hoàng tử cùng Lục nương đi đi, kỵ xạ của muội không giỏi, vậy không kéo chân sau của hai người nữa."

Đại công chúa do dự: "Nhưng ta đã đáp ứng Phụ hoàng phải chiếu cố các muội..."

Nguyễn Nguyệt Vi quét mắt sang thị vệ: "Có nhiều thị vệ ở đây như vậy, muội ngồi ở đây chờ hai người được rồi, sẽ không có việc gì đâu."

Nguyễn Lục Nương: "Thân thể tử tử ốm yếu, cưỡi ngựa nửa ngày, môi cũng có chút trắng bệch, bằng không muội muội ở lại cùng tử?"

Nguyễn Nguyệt Vi đẩy tay nàng: "Muội thích săn thú, hiếm khi tới Li Sơn một chuyến, đương nhiên phải chơi thật vui."

Muội đi cùng công chúa là được."

Đại công chúa vừa thấy sắc mặt đệ muội đích xác không được tốt, nhưng lại không thể cam lòng từ bỏ cơ hội thỏa thích săn thú vì nhân nhượng nàng ta — — phò mã là một thư sinh văn nhược, tính tình rất nóng nảy, bình thường nàng muốn đến điền trang săn thú còn phải dỡ hấn nửa ngày, mấy khi nhờ Thu Tiến có cơ hội được danh chính ngôn thuận đi chơi một chuyến, đương nhiên phải tận hứng mới về.

Nàng không chần chờ bao lâu: "A Nguyễn ở đây nghỉ một chút trước, nếu thân thể không thoải mái, liền gọi bọn thị vệ hộ tống muội về hành cung."

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Hoàng tử yên tâm."

Thái Tử an bài cho nàng ba mươi người hầu đi theo, trong đó còn có mấy thị nữ giỏi kỹ thuật biết chút quyền cước, nơi đây cách hành cung cũng không bao nhiêu đường, hoàn toàn không cần lo lắng.

Đại công chúa nghĩ ngợi, vẫn nên chia một nửa thị vệ từ phủ công chúa của mình, để bọn họ bảo vệ Thái Tử Phi, lúc này mới mang theo Nguyễn Lục Nương cùng thị vệ còn lại chạy nhanh tới khu vực săn bắn bên cạnh.

Đợi bọn người Đại công chúa cùng Nguyễn Lục Nương đi rồi, Nguyễn Nguyệt Vi ngồi trong rừng một lát, cảm thấy toàn thân đều không thoải mái.

Nàng luôn thích tĩnh chứ không thích động, cưỡi ngựa nửa ngày đã mệt mỏi đến cực điểm, ngộ thiện lại không ăn nhiều, trong bụng vừa lạnh vừa trống, bị ánh mặt trời xuyên qua cành lá chiếu qua liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Ngồi ước chừng nửa canh giờ, nàng ngồi đã có chút không vững, Đại công chúa cùng Nguyễn Lục Nương vẫn không trở lại, ngay cả nửa bóng dáng cũng không thấy.

"Sắc mặt nương nương không tốt lắm, có phải không khoẻ chỗ nào không?" Một thị nữ Đông Cung nói.

Nguyễn Nguyệt Vi đỡ trán nói: "Phơi nắng lâu quá, có chút khó chịu."

Thị nữ nói: "Nương nương muốn về hành cung không?"

Nguyễn Nguyệt Vi do dự: "Tiếp tục chờ đi."

Lại đợi thêm hai khắc, vẫn không có động tĩnh của đoàn người Đại công chúa, sắc trời lại chuyển tối, trong rừng nổi gió lên, nhắm thẳng đến vạt áo của nàng.

Nguyễn Nguyệt Vi quấn chặt áo choàng, vẫn cảm thấy rét run, cuối cùng nhịn không nổi mà đứng lên: "Chúng ta về hành cung trước thôi."

.....

Đại công chúa sẵn đuổi một buổi chiều thu hoạch tương đối nhiều, đoàn người sẵn được vài con hồ ly, ba con hươu, năm con nai, còn có một con lợn rừng, thỏ hoang gà rừng không đếm xuể.

Kỵ xạ của Nguyễn Lục Nương tuy rằng tầm thường, nhưng ít ra vẫn có thể đuổi kịp nạng, không đến mức kéo chân sau.

Đại công chúa nhìn sắc trời chuyển tối, vẫn chưa đủ đã mà nói với Nguyễn Lục Nương: "Hôm nay muộn rồi, A Nguyễn còn đang chờ, ngày mai chúng ta xuất phát sớm một chút, phải chơi thật tận hứng."

Nguyễn Lục Nương thấy Đại công chúa thân thiện với nạng hơn rất nhiều, trong lòng vui mừng, chợt nhận ra một buổi trưa hết lòng nịnh hót không tính uổng phí.

Hai người cưỡi ngựa mang theo thị vệ, về đến khu đất đã chia tay Thái Tử Phi, nhưng lại không thấy một bóng người trong rừng, bình phong và tháp cũng đều không thấy bóng dáng.

Nguyễn Lục Nương: "Đường tỵ nhất định là không chờ kịp mà hồi hành cung rồi."

Đại công chúa gật đầu: "Chúng ta cũng hồi hành cung thôi."

Nạng vốn nên mang theo Thái Tử Phi, nhưng chỉ mãi lo tỵ chơi, rốt cuộc cũng có chút hổ thẹn, tới Ôn Hành cung, lập tức gọi hai thị vệ, đem hươu nai đến Thiếu Dương viện của phu phụ Thái Tử.

Tới ngoài điện, đoàn người Thái Tử vừa trở về chưa bao lâu, đang phân chia con mồi ở trong đình, chuẩn bị đưa đến các điện.

Thái Tử nhìn trưởng tử, lại nhìn Nguyễn Lục Nương phía sau nàng, kinh ngạc: "A Nguyễn đâu?"

Đại công chúa ngạc nhiên: "A Nguyễn không phải đã về rồi sao?"

Sắc mặt Thái Tử khế biến: "Nàng không phải vẫn luôn ở cùng hai người sao?"

Nguyễn Lục Nương cảm thấy như bị sét đánh, khóc nức nở giải thích: "Dùng xong ngọc thiện đường tử nói nàng hơi mệt, bảo Lục nương đi săn thú cùng công chúa, tử ấy ở chỗ đó nghỉ tạm..."

"Nàng chưa từng trở về." thanh âm Thái Tử đều đã thay đổi rồi.

Đại công chúa không khỏi hoảng hốt, mạnh mẽ lấy lại bình tĩnh, nói với Thái tử: "Nhị Lang đừng vội, nơi này rừng núi chông chéo, đến cả thợ săn gần đây cũng dễ dàng lạc đường, ta lập tức cho người đi tìm."

.....

Hoàn Huyền đêm qua ngâm mình trong suối nước nóng nghỉ ngơi dưỡng sức, mãi cho đến giữa trưa mới dậy, dứt khoát dùng qua ngọc thiện trong điện mới ra cửa.

Hắn rời kinh ba năm, nên ba năm không đến Li Sơn săn thú, lúc này mang theo Lộc thị vệ, cũng thêm một loại lạc thú khác.

Để tránh nhiều người vướng víu, lần này hắn ra ngoài chỉ dẫn theo mười mấy thị vệ, nhàn rỗi lang thang ngắm non nước, bọn thị vệ rất có mắt nhìn, rớt lại phía sau xa xa.

Hắn chọn một phiến rừng ít người, con mồi cũng không quá nhiều, cùng Tùy Tùy cưỡi ngựa trong rừng thả dây cương đi chậm rãi, trái lại mãn nguyện hơn cả săn bắn.

Hai người đi đi dừng dừng, mệt thì tìm một chỗ đất trống ngồi xuống, dùng chút bánh ngọt thịt khô.

Tâm tình Hoàn Huyền rất tốt, dáng vẻ yên tĩnh, lười chẳng muốn gây khó dễ cho các loài động vật, trông thấy một con hươu cái chạy ngang qua trước ngựa, hấn giương cung lên, thế nhưng lại buông xuống, trơ mắt nhìn con thú nhỏ kia linh hoạt nhảy vào rừng.

Còn Tùy Tùy không lúc nào là không suy đoán khi nào Thái Tử xuống tay, cũng chẳng có tâm tư săn thú.

Nháy mắt nửa ngày qua đi, hoàng hôn phản chiếu, núi xa đỏ tía, đã hoàng hôn rồi.

Lần này ra ngoài không trúng được bao nhiêu con mồi, cơ hồ đều là công lao của thị vệ.

Hoàn Huyền nhìn sắc trời nói: "Không còn sớm, trở về thôi."

Tùy Tùy đáp vâng, hai người sóng vai mà đi, đi được nửa đường, bỗng nhiên nghe thấy một tràng tiếng vó ngựa "rầm rập" từ xa tới gần.

Bọn thị vệ lập tức giương cung lên, Quan Lục Lang nói: "Phía trước là người nào?"

Chỉ nghe thấy một người nói: "Ta chính là Vũ Lâm vệ, phụng mệnh bệ hạ tìm Thái Tử Phi nương nương."

Sắc mặt Hoàn Huyền khế biến, không màng đến Lộc Tùy Tùy, kẹp bụng ngựa, bước chậm lên trước, giữ chặt cương ngựa trước đội thị vệ kia: "Thái Tử Phi làm sao vậy?"

Thị vệ dẫn đầu nhận ra Tề Vương, hấn hành lễ, lời ít ý nhiều nói tin tức Thái Tử Phi lạc đường trong núi qua một lần.

Hoàn Huyền hỏi rõ Nguyễn Nguyệt Vi lạc đường ở đâu, liền lập tức quay đầu ngựa lại.

Đang định thúc ngựa, lại nghe phía sau có tiếng vó ngựa, vừa quay đầu, phát hiện Lộc Tù Tù theo tới.

Hoàn Huyền chau mày: "Ngươi về hành cung trước đi."

Tù Tù lại nói: "Thuộc hạ theo điện hạ."

"Không cần, ngươi trở về trước đi." Hoàn Huyền lạnh lùng nói, Nguyễn Nguyệt Vi đột nhiên lạc đường thực sự kỳ quặc, đương nhiên trong lòng hấn hoài nghi, nhưng đó là Nguyễn Nguyệt Vi, thì dù là long đàm hổ huyết* hấn cũng phải đi.

(Ji: *địa thế hiểm nguy; nơi cực kỳ nguy hiểm)

Tù Tù lại vẫn đi theo hấn, bướng bỉnh nói: "Thuộc hạ đi cùng điện hạ, thuộc hạ xuất thân từ thợ săn, nói không chừng có thể giúp đỡ."

Hoàn Huyền nghĩ đến nàng một mình lẻ loi cưỡi ngựa về hành cung cũng không an toàn, cuối cùng gật đầu: "Được."

Chương 45: Cứu Nguy

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đêm trên núi dường như đột ngột hạ xuống, một khắc trước còn một chút ánh sáng trước mắt, đột nhiên đất trời tựa như được đặt trong chiếc bao màu đen, chột duỗi tay ra không thấy được cả năm ngón.

Bọn thị vệ thấp ngọn đuốc ngang qua khu rừng, khiến cho chim thú kinh sợ.

Cả đường Hoàn Huyền không nói thêm câu nào, tới khi hấn cùng Tùy Tùy đi ngang nhau, lại một mình cưỡi ngựa đi phía trước, phảng phất quên mất mọi thứ xung quanh, tiếng vó ngựa hỗn loạn như tâm trạng rối bời hấn.

Có lẽ hấn đã không còn tình cảm nam nữ đối với Nguyễn Nguyệt Vi, nhưng hấn vẫn không chút do dự mà đi cứu nàng.

Nếu Thái tử vì muốn hãm hại hấn mà để nàng làm con mồi, hấn càng không thể khiến nàng xảy ra chuyện.

Dù là xuất phát từ tình cảm cùng lớn lên hay xuất phát từ sự áy náy, hấn đều phải đến cứu.

Hấn cưỡi ngựa dẫn đầu, bọn thị vệ xa xa theo phía sau, Tùy Tùy một mình cưỡi Tiểu Hắc Kiềm đi ở giữa.

Nàng từ trước đến nay đều độc hành thế này, cũng không có gì là không tự tại.

Nàng đoán được Thái tử có thể sẽ dùng Nguyễn Nguyệt Vi làm con mồi, cũng đoán được Hoàn Huyền nhất định sẽ không ngồi yên không nhìn đến, nhưng hấn không chút do dự như vậy, vẫn khiến nàng có chút ngoài ý muốn.

Nàng có chút ngưỡng mộ hẳn, tuy có người thương lại không thể chung thành quyến chúc*, nhưng chí ít trên đời còn có một người như vậy, có thể khiến hẳn lao tới không chút do dự.

Nàng cũng có chút ghen tỵ với Nguyễn Nguyệt Vi, ít nhất trên đời còn có một người trước sau vẫn dùng trái tim chân thành để đối đãi nàng.

(Ji: *Chung thành quyến chúc - 终成眷属 - thành hôn)

Đoàn người Tề Vương bắt đầu từ khu đất trống Đại công chúa nhìn thấy Nguyễn Nguyệt Vi lần cuối cùng, tìm kiếm bốn phía dọc theo đường núi.

Bọn thị vệ tuy võ nghệ cao cường, bọn họ đã phát hiện rất nhanh, tìm người trong rừng ban đêm, nữ thợ săn Lộc Tuy Tuy này thạo hơn cả bọn hẳn.

Nàng phán đoán tung tích đoàn người Thái tử phi từ hướng đồ ngã của cỏ cây, nhánh cây gãy, mùi do ngựa để lại — — thị vệ Đông Cung thêm thị vệ phủ công chúa, tổng cộng có hơn bốn mươi người, đông người như thế đi trong rừng, nhất định sẽ lưu lại rất nhiều dấu vết.

Tùy Tuy thời trẻ từng theo quân đến Kiếm Nam tiêu diệt phản quân, có kinh nghiệm truy lùng hành tung địch trong rừng, nhưng cũng không hề thần thánh quá, nàng có thể phán đoán ra hành tung của đoàn người Thái tử phi, chỉ là bởi vì trước đó nàng đã xem qua địa đồ, nơi Thái tử phi thất lạc cách nơi nàng khoanh tròn màu đỏ không xa.

Bọn họ vừa tìm vừa đuổi theo, đến một ngã rẽ, dấu chân ngựa chia thành hai đường.

Hoàn Huyền ghìm cương ngựa, chia mười mấy thị vệ thành hai đội, để Tùy Tuy và mấy người Quan Lục, Tống Cửu, Mã Trung

Thuận đi theo mình, những người khác cưỡi ngựa theo đường còn lại.

Đoàn người đi vào nơi rừng sâu, cây cối ngày càng rậm rạp, dần dần không thể cưỡi ngựa, bọn họ bước xuống, nắm cương dắt ngựa.

Đi về phía trước ước chừng một dặm, chợt nghe truyền đến tiếng nữ nhân thét chói tai phía trước, nơi đó còn rất xa, tiếng kêu truyền đến chỗ của bọn họ cũng không quá rõ, nhưng ngay sau đó, liền có tiếng hú của chó sói, thay nhau vang lên, vang vọng trong núi.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, Hoàn Huyền tăng nhanh bước chân gần như lập tức.

!!

Bốn phía bóng tối mênh mông vô hạn, mấy ngọn đuốc trong đó như đom đóm nhỏ nhoi, chỉ có thể chiếu sáng được trong tầm tay.

Trong bóng đêm lại có một loại ánh sáng khác, đốm sáng xanh nhỏ nhỏ, xuyên qua đêm đen như mực, khiến xương cốt của người sắp đông thành băng.

Nguyễn Nguyệt Vi vừa lạnh vừa đói, mệt mỏi tới cực điểm, như sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào.

Nàng không biết làm sao bản thân rơi vào hoàn cảnh như vậy.

Đây hết thảy đều giống một cơn ác mộng kỳ quái, cứ luôn mãi không tỉnh.

Mới đầu nàng chỉ muốn hồi hành cung sớm một chút, nhưng rõ ràng không có bao nhiêu đường, bọn họ vòng đi vòng lại trong núi nhưng lại không đến được, tiếp theo sắc tối liền buông xuống.

Thị vệ phát hiện không đúng, rút đao đặt lên cổ kẻ dẫn đường, nhưng không chờ hỏi ra kết quả, kẻ dẫn đường ngã quy "Bích" xuống đất, thị vệ xem thử hơi thở của hắn, phát hiện hắn đã chết rồi, trước đó đã ăn độc dược.

Bọn họ vội vàng ra ngoài, lại không tìm được đường, trong đêm tối khó phân biệt phương hướng, phiến rừng rậm rạp này tựa như một mê cung lớn, nơi nào cũng giống hệt nhau.

Sắc tối càng ngày càng đen kịt, ngọn đuốc một cây rồi lại một cây chập chắt, sau đó bọn họ gặp phải bầy sói.

Đứng đầu nhóm thị vệ này, hữu vệ phó soái Tề Đông Vinh của Thái tử gặp chuyện còn tính là bình tĩnh, báo mọi người bình tâm dưỡng khí, có đuốc thì cầm đuốc, những người còn lại cầm đao, giằng co với bầy sói.

"Đừng manh động, chậm rãi lui về sau," Tề Đông Vinh nói, "Ngàn vạn không được xoay người chạy."

"

Trong đầu Nguyễn Nguyệt Vi dường như có một sợi dây đàn, sau khi lạc trong mê lộ của rừng núi, dây đàn này càng căng càng chặt, thậm chí nàng không rảnh suy xét trong đó có âm mưu gì, kẻ chủ mưu có thể là ai, rốt cuộc làm như vậy có mục đích gì, nàng chỉ biết sợi dây đàn trong đầu mình đã căng tới cực hạn, nhẹ nhàng chạm vào liền đứt ngay.

Hai đốm sáng xanh dần áp sát, thanh âm "Hồng học" phảng phất ở ngay bên tai nàng, một cơn gió đêm thổi qua, mang theo hơi thở tanh hôi trong miệng chó sói.

Thật ra Nguyễn Nguyệt Vi được thị vệ bảo vệ phía sau, nơi nàng là an toàn nhất, nhưng nàng vẫn cảm thấy nguy hiểm gần trong gang tấc.

Cuối cùng, con sói tựa hồ cảm giác cứng đối cứng cùng nhóm người này không có lợi, có ý lùi bước, rống lên một tiếng với đồng bọn.

Nhưng tiếng rống này lại làm sợi dây trong đầu Nguyễn Nguyệt Vi hoàn toàn căng đứt.

Nàng phát ra một tiếng hét sợ hãi thảm thiết, xoay người chạy đi.

Nàng vừa chạy đi, bầy sói theo bản năng đuổi theo nàng, hữu vệ phó soái Tề Đông Vinh thềm mắng một tiếng, nghiêng răng, gấn tên kéo cung, hướng về phía con sói gần Thái tử phi nhất.

Một mũi tên xuyên qua bụng sói, nó phát ra một tiếng gào rống thống khổ.

Tề Đông Vinh hô to: "Còn thất thần làm gì, giết!"

Một khi đã khai sát giới, chỉ có thể không chết không ngừng với bầy sói.

Bầy sói mất đi đồng loại không còn sợ hãi ngọn đuốc, không sợ chết mà lao về phía trước.

Bọn thị vệ tuy có cung tiễn, nhưng bóng đêm lại là bạn tốt nhất của mãnh thú, chỉ thấy mắt sói trong bóng tối chớp động như ma trơi, thường mũi tên đầu bắn không trúng, mũi tên thứ hai không kịp lên dây cung, đã bị chó sói vồ xuống đất cắn đứt cổ.

Nguyễn Nguyệt Vi sợ tới mức cả người đều run rẩy, bọn thị vệ chắn trước mặt nàng, dùng thân thể đầy máu tươi đúc thành tường đồng vách sắt, nhưng thị vệ ngã xuống càng lúc càng nhiều, bốn dặm tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, nàng ngồi dưới đất, không nhin được mà rùng mình, ngay cả thanh âm cũng không phát nổi.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy bầy sói bắt đầu kêu gào một tiếng tiếp một tiếng, hết đợt này đến đợt khác vang khắp sơn cốc, ngay sau đó,

từ nơi sườn núi cách không xa vang lên tiếng gào rống, tựa như đang cùng nhau hô ứng.

Trái tim Tề Đông Vinh trầm xuống, đây chính là đám sói đang kêu gọi trợ giúp từ đồng loại.

"Gần đây còn có một đám sói!" Hấn cao giọng hô lên.

Thân thể Nguyễn Nguyệt Vi rung mạnh, gần như té xỉu trên mặt đất, hai hàng nước mắt rơi xuống lã chã.

"Ai tới cứu ta," nàng lẩm bẩm nói, "Cầu xin ai đó tới cứu ta! "

Nàng nghĩ tới Hoàn Huyền, nghĩ tới trượng phu, thậm chí nghĩ tới Triệu Thanh Huy, mặc kệ là ai, chỉ cần có thể cứu nàng từ địa ngục này ra là được rồi.

Mũi tên bọn thị vệ mang theo có hạn, không bao lâu, mũi tên gần như dùng hết rồi, bọn họ chỉ có thể rút đao, vật lộn cùng bầy sói.

Bầy sói mới rất nhanh đuổi tới, bầy sói này lại càng lớn hơn đàn sói gặp phải ban đầu, Tề Đông Vinh nhìn lướt qua sơ lược, phỏng chừng có gần hai mươi con, bầy sói ban đầu chỉ còn lại năm sáu con.

Hôm nay e rằng phải để lại di ngôn ở chỗ này rồi, hấn cười khổ, nhớ tới thê tử vừa qua cửa trong nhà, hai ngày trước khi ra ngoài, hấn còn thề thốt đáp ứng bắt cho nàng hai con hồ ly, làm một áo lông cáo dài đến bắp tay mặc vào mùa đông!

Nhớ tới đôi mắt cười ôn nhu của thê tử, hấn không khỏi phân tâm, vì một khắc phân tâm này, một đôi mắt sáng màu xanh xẹt qua như sao băng.

Hấn chỉ cảm thấy cổ họng tanh ngọt, máu tươi tóe ra từ trong cổ họng.

Nguyễn Nguyệt Vi hoảng hồn cảm thấy bức tường máu thịt người phía trước càng ngày càng mỏng, bên tai tràn ngập tiếng thét, gào rống của người và sói, tiếng lưỡi dao đâm xuyên da thịt.

Chợt thị vệ phía trước nàng ngã xuống, đôi mắt chó sói nhìn nàng chằm chằm trong bóng đêm, dần dần lui về phía sau, sau đó dừng lại.

Hai chân Nguyễn Nguyệt Vi đã hoàn toàn tê liệt, dù muốn chạy cũng không đứng dậy nổi, cả người nàng đều mất đi tri giác, nước mắt chảy xuống tựa hồng thủy trút xuống.

Thân thể con sói chậm rãi hạ thấp, Nguyễn Nguyệt Vi biết đây chính là thế chuẩn bị sẵn sàng tiến công của dã thú, con mèo của nàng bắt chuột cũng như thế.

Nhìn mèo bắt chuột là một loại lạc thú, nhưng lúc bản thân trở thành con mồi, lại không hề thích thú chút nào.

"Cứu mạng! Người tới!" Nàng dùng hết sức lực toàn thân để kêu cứu, giọng nói nghẹn ngào đến mức biến dạng.

Nhưng thị vệ kẻ bị thương người thì chết, mấy người còn lại cách nàng rất xa, trong tay lại không có cung tiễn, không ai có thể cứu nàng.

Con sói nhảy lên như tia chớp, đẩy ngã nàng dễ như trở bàn tay.

Nguyễn Nguyệt Vi cảm thấy cái mồm ướt đầm của con sói đã dán tới trên mặt nàng, hơi thở tanh tưởi nóng rực phả lên mặt nàng, khiến nàng gần như nôn ọe.

Nàng không nhin nổi nghiêng mặt đi, con sói há miệng ra, muốn táp lên cổ nàng.

Trong tức khắc, nàng chợt nghe bên tai truyền đến tiếng mũi tên xé toạc không trung, không chờ nàng hồi thần, một mũi tên đến từ

phía sau nàng xuyên qua mắt trái của con sói.

Con sói buông nàng ra, gào thét lăn lộn trên mặt đất mấy cái, cuối cùng không động đậy nữa.

Một mũi tên trúng đích, Hoàn Huyền lập tức lại rút thêm một cây, kéo cung gấn tên, bắn về phía một con sói khác, mũi tên phá không trung, trúng ngay giữa trán con sói.

Tùy Tuy cũng không nhận được thềm khen một tiếng tiễn pháp thật giỏi ở trong lòng.

"Cẩn thận," Hoàn Huyền xoay người nói với Tùy Tuy, "Đừng cậy mạnh.

"

Tùy Tuy "Ừm" một tiếng, kéo cung bắn tên, một mũi tên rời cung, trúng ngay chính giữa mắt một con.

Trái tim Nguyễn Nguyệt Vi đập mạnh, cơ hồ khóc vì quá mừng, là giọng của Hoàn Huyền, Hoàn Huyền thật sự tới cứu nàng rồi.

Nàng đã gần như sụp đổ, chỉ dựa vào một tia hy vọng mà chống đỡ, dây đàn buông lỏng, trái lại ngắt đi.

Tùy Tuy nhanh tay lẹ mắt kéo Nguyễn Nguyệt Vi tới nơi an toàn, lúc này mới cúi người xem xét hơi thở của nàng, nói với Hoàn Huyền: "Không sao, hẳn là sợ quá ngắt rồi.

"

Hoàn Huyền thấy Nguyễn Nguyệt Vi không nguy hiểm đến tính mệnh, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhất thời cũng không rảnh lo cho nàng, cùng bọn thị vệ bắn chết mấy con sói còn lại.

Trong lúc nguy cấp Tùy Tuy cũng không rảnh giấu nghề, "Vút vút vút" mấy tiếng, mũi tên bắn ra như sao băng, mỗi một mũi tên bắn ra,

đều có một tiếng gào rú của chó sói theo đó ngã xuống.

Nhưng vào lúc này, một con sói vồ tới từ phía sau nàng, Tuy Tuy nhất thời không quan sát, chờ phản ứng được liền vội vàng vươn cánh tay che chắn, đồng thời tránh sang bên cạnh, cánh tay vẫn bị móng vuốt của chó sói cào xước.

Con sói rơi xuống mặt đất, xoay thân thể, lại hướng tới nàng lần nữa.

Tay trái Tuy Tuy rút bội đao bên hông ra, đang định đón đánh, đột nhiên bị người khác túm lấy kéo về phía sau.

"Bảo nàng đừng cậy mạnh!" Nam nhân lạnh lùng nói.

Mãng người không khiến hắn chậm trễ xuất đao, chỉ nghe một tiếng xé vang lên, bụng con sói bị lưỡi dao rạch một đường dài, nó kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Mấy con còn lại thấy không có phần thắng, con đầu đàn hú lên một tiếng, lập tức nhảy vào bụi cây, biến mất trong nháy mắt.

Mọi người thờ phào nhẹ nhõm, Tuy Tuy quan sát xung quanh, thấy mấy chục thị vệ đi theo Nguyễn Nguyệt Vi chỉ còn không đến mười người đứng đó, thi thể chó sói và người nằm ngổn ngang trên mặt đất, mùi máu tanh nồng nặc xộc thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

Hoàn Huyền đang định đến xem thử tình hình của Nguyễn Nguyệt Vi, chợt nghe hai tiếng nhánh cây gãy "Răng rắc răng rắc" từ nơi xa truyền đến, trái tim nảy lên.

"Dập tắt đuốc!" Hắn cùng Tuy Tuy đồng thanh hô to.

Thân vệ của Hoàn Huyền đều từng theo hắn chinh phạt trên chiến trường bằng đao thật kiếm thật, vốn được huấn luyện tốt, lập tức hiểu ra xung quanh có mai phục, vội vàng dập đuốc.

Thị vệ Đông Cung và phủ công chúa lại phản ứng không nhanh, không đợi bọn họ hồi thần, chỉ nghe "vút vút" hai tiếng, hai mũi tên đã ghim vào cơ thể hai thị vệ Đông Cung.

Tùy Tuy cùng Hoàn Huyền giương cung tiễn lên gần như đồng thời, lần lượt bắn tên theo hướng mũi tên vừa bay đến, chỉ nghe hai tiếng "Phập phập" đầu mũi tên xuyên qua da thịt vang lên, hai kẻ kia thét lên rồi ngã gục.

Thị vệ còn lại lúc này cuối cùng mới phản ứng, dập tắt đuốc.

Ánh lửa duy nhất bị dập tắt, tức khắc cả mảnh rừng đen kịt, lúc này thứ bọn họ đối mặt chính là người không phải mãnh thú, hai bên đều không có năng lực nhìn thấy trong bóng tối.

Hoàn Huyền, Tùy Tuy cùng mấy thị vệ tạo thành một vòng không chút do dự, tựa lưng vào nhau, dựa vào lỗ tai xác định vị trí trong rừng của đối phương.

Theo địch nhân dần đến gần, Tùy Tuy ước đoán tử số vây quanh bọn họ tầm ba mươi người, vốn dĩ nên đông hơn, hẳn là người của nàng đã âm thầm giải quyết rồi.

Bọn họ bên này có mười mấy người, có điều thị vệ Đông Cung và phủ công chúa không có kinh nghiệm đối địch, phần lớn không thể trông cậy nổi.

Nàng còn lại bảy mũi tên, có lẽ Hoàn Huyền còn năm sáu cây, độ chính xác của bọn Quan Lục không bằng bọn họ, trong bóng tối lại càng không biết có thể bắn trúng mấy tên, dù thế nào cũng đều không đủ, sau khi bắn hết mũi tên thì chỉ có thể chiến đấu ở khoảng cách gần.

Cũng may thân vệ của Tề Vương đều thân kinh bách chiến, mấy bọn đạo chích tử số không thể so được.

Trong lòng biết rõ căn nguyên, Tù Tù hít một hơi sâu, chậm rãi giương cung, nghe âm thanh phân rõ vị trí, chỉ nghe tiếng dây cung vang trong bóng đêm, vũ tiễn phá không, liên tục có người phát ra tiếng kêu thảm.

Cũng may có bóng tối yểm hộ, cũng không ai biết là ai đã bắn tên, tiễn vô hư phát* của nàng cũng sẽ không khiến người hoài nghi.

(Ji: *Tiễn vô hư phát - 箭无虚发 - không bao giờ trượt, luôn bắn trúng đích)

Mũi tên đã bắn hết, người mai phục trong rừng cũng giảm hơn phân nửa, bọn họ bên này có mấy thị vệ cũng bị mũi tên của đối phương gây thương tích, nghiêm trọng nhất là Quan Lục Lang, chân trái trúng một mũi tên, không thể đứng vững, đành phải lùi sang một bên.

Mũi tên của đối phương cũng đã bắn hết, cuối cùng mang đao chui ra từ trong rừng, tiến lên chiến đấu sống còn với bọn họ.

Hoàn Huyền cản Tù Tù ở phía sau: "Ở phía sau ta.

"

Tù Tù vốn định hỗ trợ, thế mà Hoàn Huyền lại chắn trước mặt nàng, còn lấy tay vòng ra phía sau ôm lấy nàng, một khi nàng động chỉ sợ sẽ khiến hắn nhìn ra manh mối, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười.

May mà Tề Vương cùng mấy thị vệ cũng dư sức ứng phó với mấy tử sĩ, tuy thị vệ Đông Cung và Phủ Trưởng công chúa không mấy có ích, nhưng hai ba kẻ vây quanh tấn công một người bao giờ cũng có chút phần thắng.

Cuối cùng chỉ còn hai ba người, bọn họ bao quanh lại.

Hoàn Huyền nói: "Để lại người sống.

"

Lời vừa cất lên, liền nghe "xoạt xoạt" mấy tiếng, mấy kẻ đó thế mà lại trở tay chém đứt cổ họng mình, một khắc sau liền trút hơi thở cuối cùng.

Hoàn Huyền sớm đã đoán được kết quả này, nếu đã là tử sĩ phụng mệnh hành sự tới ám sát thân vương, đương nhiên sẽ không để lại người sống cho bọn họ thẩm vấn.

Hắn xác nhận qua bốn phía không còn có tử sĩ khác, mới đặt đao vào vỏ, ôm Tù Tù đến bên cạnh: "Nàng không sao chứ?"

Tù Tù đang muốn trả lời, thì đằng sau đại thụ cách đó không xa truyền đến tiếng khóc của nữ tử.

Câu nói "Không sao" của Tù Tù bị mắc lại trong cổ họng nửa vời, Hoàn Huyền đã xoay người đến chỗ của Nguyễn Nguyệt Vi.

Nguyễn Nguyệt Vi vịn thân cây đứng lên, nức nở một tiếng, nhào vào lòng ngực Hoàn Huyền, khóc lóc nói: "Tam Lang, Tam Lang, ta biết đệ nhất định sẽ đến cứu ta! "

Cơ sợ hãi lúc sắp chết cùng niềm vui sống lại nơi tuyệt cảnh đã khiến nàng gần như điên mất rồi, nhất thời quên mất còn có người khác ở đây, không lo không quản mà ôm eo Hoàn Huyền gắt gao.

Hoàn Huyền theo bản năng kéo cánh tay nàng ra, tránh thoát khỏi: "Thái tử phi không sao chứ?"

Một tiếng "Thái tử phi" này cuối cùng đã gọi thần trí của Nguyễn Nguyệt Vi trở về, nàng thanh tỉnh lại một chút, khịt khịt mũi, cúi đầu nói: "Đa tạ tam đệ liều mình tương trợ."

"

Hoàn Huyền đếm số người còn sót lại, người Nguyễn Nguyệt Vi mang đến cơ hồ bị diệt toàn quân, mấy hầu cận của hắn cũng đều bị thương.

Hoàn Huyền nói với mọi người: "Rời khỏi đây trước rồi nói sau.

"

Mùi máu tươi rất dễ thu hút dã thú, trước mắt bọn họ đã không có sức lực tiếp tục vật lộn cùng dã thú nữa.

Nguyễn Nguyệt Vi lê chân đi hai bước, liền đỡ trán lung lay sắp ngã.

Trong tất cả mọi người ở đây chỉ có Tù Tù là nữ, Hoàn Huyền liền nói với nàng: "Nàng đỡ Thái tử phi chút đi.

"

Tù Tù đáp vâng, lập tức tiến lên đỡ Nguyễn Nguyệt Vi.

Thân thể Nguyễn Nguyệt Vi cứng đờ, cánh tay bị chạm tới bất giác co rút lại, như thể chạm phải thứ gì đó dơ bẩn.

Nhưng nàng thật sự quá sợ hãi, cả người mềm như bông không còn sức lực, để nàng tự đi chỉ sợ chưa đi vài bước đã muốn mềm oặt ngã xuống đất.

Nàng đành phải ráng nhịn sự khó chịu, dựa vào cánh tay Tù Tù.

Tứ chi nàng mềm nhũn vô lực, cả người gần như treo trên cánh tay Tù Tù.

Cánh tay phải Tù Tù bị chó sói cào thương, cứ thế không quan tâm bằng bó, nàng nặng nề tựa lên như vậy, đau đến mức trước mắt tối sầm.

Cũng may nơi bọn họ để ngựa lại cách chỗ này không xa, nhin một chút cũng qua rồi.

Tới nơi để ngựa vừa nhìn đến, mọi người lại sửng sờ, lúc bọn họ tới tổng cộng có năm con ngựa, hiện giờ lại chỉ còn Tiểu Hắc Kiềm của Tùy Tùy, có lẽ trong lúc tình thế cấp bách dây thừng không buộc chặt, ngựa nghe thấy bầy sói kêu rú trong rừng, kinh hãi thoát khỏi dây buộc rồi chạy mất.

Việc khẩn cấp trước mắt tất nhiên là mau chóng đưa Nguyễn Nguyệt Vi đến nơi an toàn, gạt sang mọi chuyện khác, nàng vẫn là Thái tử phi đương triều.

Nhưng chỉ có một con ngựa.

Hoàn Huyền bất giác nhìn sang Tùy Tùy.

Tùy Tùy cướp lời hấn trước: "Thuộc ở lại nơi này.

"

Nàng trước giờ là một kẻ thừa thãi, cho nên chưa từng đặt mình vào hoàn cảnh được lựa chọn.

Giọng nàng cực kỳ trấn tĩnh, Hoàn Huyền nhìn Lộ Tùy Tùy, nhưng mà trong rừng tối mịt, không thấy rõ được thần sắc trên mặt nàng.

Trong lòng hấn như bị chấn bởi một cuộn len mềm ẩm ướt, nhíu mày, thấp giọng nói: "Một khi ta tìm được Vũ Lâm Vệ sẽ lập tức trở về tìm nàng.

".

Chương 46: 46: Ta Đã Trở Về Rồi

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy chỉ gật đầu: "Được."

Nguyễn Nguyệt Vi nhìn nàng một cái, rồi lại nhìn Hoàn Huyền, đôi mắt khóc sưng lại ngập tràn nước, chỉ có một con ngựa, hấn mau chóng đưa mình hồi hành cung là lẽ đương nhiên, vì sao hấn giống như có lỗi với ngoại trạch phụ kia thế.

Nàng không muốn ở trong rừng một khắc nào nữa: "Tam đệ, chúng ta lên ngựa đi."

Nàng nói rồi liền kéo lấy dây cương của Tiểu Hắc Kiếm, Tiểu Hắc Kiếm đột nhiên khịt mũi phì phì, quay đầu, cong chân lên, Nguyễn Nguyệt Vi sợ tới mức nhanh chóng buông tay ra, liên tục lui về sau mấy bước, nhìn Hoàn Huyền đầy ủy khuất: "Tam đệ, con ngựa này thật dữ..."

Lúc này Hoàn Huyền mới nhớ ra hắc mã chỉ nhận Lộc Tùy Tuy là chủ nhân, ngày thường ngay cả hấn cũng không chạm được — — tất nhiên hấn cũng không hiềm lạ, hấn quay đầu nói: "Lộc Tùy Tuy."

Tùy Tuy chỉ đành phải đứng lên đến trước mặt ngựa, sờ đầu nó, nhẹ giọng trấn an: "Tiểu Hắc Kiếm ngoan, ta biết ngươi có lòng đợi ta ở đây, trên thế gian thật sự không có chú ngựa nào ngoan hơn ngươi..." Đại Hắc Kiếm tất nhiên cũng rất ngoan, nhưng Đại Hắc Kiếm là lão đại, chỉ có thể nhường em út.

Hắc mã này cũng lạ lùng, dường như nghe hiểu được tiếng người, được nàng dỗ ngọt một chút, lập tức bình tĩnh trở lại.

Tùy Tuy gật đầu với Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền liền nói với Nguyễn Nguyệt Vi: "Lên ngựa đi."

Nguyễn Nguyệt Vi lúc này bị con ngựa này dọa một hồi, hiện tại còn hơi sợ hãi, đến trước ngựa thử kéo dây cương một chút.

Tiểu Hắc Kiểm xoay đầu, thấy kẻ xa lạ này lại tới, tức khắc kích động, Tù Tù nhanh chóng xoa tai nó: "Ủy khuất người đưa bọn họ trở về trước, sau đó ta tắm rửa chải lông cho người được không?"

Tiểu Hắc Kiểm thích sạch sẽ, Tù Tù thường giúp nó tắm rửa chải lông, kỹ thuật của nàng rất tốt, con ngựa vô cùng thích thú, nàng cũng dễ dàng như vậy.

Nhưng mà người nói vô tâm người nghe cố ý, Nguyễn Nguyệt Vi cảm thấy vô cùng nhục nhã, cắn môi thật mạnh, thiếu chút nữa không nhịn được mà nói không cưỡi rồi.

Nhưng ngẫm lại nếu không cưỡi con ngựa này, còn phải ở lại trong rừng rậm tối tăm, đến khi trời sáng cũng không biết có người tìm tới nơi này hay không, nàng lại nuốt xuống lời nói đã đưa đến miệng, cắn răng tiếp nhận dây cương.

Nhưng khi lên ngựa lại gặp chút khó khăn, dựa vào lực cánh tay của nàng, ngày thường đều không thể dựa vào bản thân mà tự lên ngựa, hắc mã lại cao lớn hơn ngựa của nàng rất nhiều, hơn nữa lúc này vừa đói vừa rét kiệt sức không chịu nổi, nên càng không thể trông chờ được, nhưng rừng núi không có đá lên ngựa để nàng bước lên, nàng liền rưng rưng nước mắt nhìn sang Hoàn Huyền, Hoàn Huyền nói với Tù Tù: "Đỡ Thái Tử Phi lên ngựa."

Tù Tù nâng Nguyễn Nguyệt Vi lên, chân phải Nguyễn Nguyệt Vi vắt qua lưng ngựa, chân trái dẫm cánh tay phải Tù Tù mượn lực một chút, lúc này mới ngồi được trên ngựa.

Tù Tù bị nàng bất ngờ đạp chân lên miệng vết thương, đau đến mức mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh tức khắc lã xuống.

Hoàn Huyền nhìn trong mắt, nhíu mày, xoay người lên ngựa, cỡi túi đựng mũi tên xuống đặt giữa hai người.

Có điều hai người đi cùng nhau khó tránh khỏi tiếp xúc thân thể, ở giữa cách một túi mũi tên cũng chỉ là có còn hơn không, hắn nói với Nguyễn Nguyệt Vi: "Thỉnh Thái Tử Phi thứ lỗi."

Từ cổ đến gương mặt lỗ tai của Nguyễn Nguyệt Vi đều nóng đến sắp bốc khói, trái tim nhảy vọt đến cổ họng, thấp giọng nói: "Sự cấp tòng quyền*, Tam đệ không cần để ý."

(Ji: *Sự cấp tòng quyền - 事急从权 - Chuyện gấp rút phải linh hoạt theo tình hình, không cần phải tuân theo quy củ)

Hoàn Huyền nhìn sang Tuy Tuy, đang muốn nói "Chờ ta", lại thấy Lộ Tuy Tuy xoa đầu ngựa, kề mặt bên Tiểu Hắc Kiếm: "Bé ngựa ngoan, đi đường ban đêm cẩn thận một chút, ta chờ ngươi trở về."

Đôi môi Hoàn Huyền hơi động, cuối cùng không nói gì cả.

Tề Vương và Thái Tử Phi đi rồi, Tuy Tuy cùng bọn thị vệ đi về phía trước một đoạn, tìm mảnh đất trống trong rừng, nhặt vài nhánh cây và lá khô nhóm lửa.

Bọn thị vệ dù ít dù nhiều cũng đều bị thương, nhưng vừa rồi vội vã rời khỏi nơi rắc rối, đến lúc này mới hòa hoãn thở phào một hơi.

Thị vệ Đông Cung và phủ Công chúa thương vong nặng nề, lúc tới bốn mươi người, sống sót chỉ có năm người, một thị vệ phủ Công chúa bị thương cực kỳ nặng, đã phát sốt rồi.

Nhớ lại cảnh vô cùng thâm thảm lúc nãy, bọn họ vẫn không rét mà run.

Thị vệ Tề Vương phủ thì tốt hơn một chút, ngoại trừ trên chân Quan Lục Lang trúng một mũi tên, còn lại thương thế trên người đều không tính nghiêm trọng.

Bọn thị vệ tùy thân mang theo dược trị thương, cũng có kinh nghiệm xử lý ngoại thương, lúc này đều vây quanh đống lửa xử lý

miệng vết thương.

Sau khi Tù Tù bị móng vuốt sói cào bị thương không kịp thời xử lý, miệng vết thương và tay áo dính vào nhau, nàng rút chủ thủ ra hơ trên lửa một chút, sau đó kiên nhẫn cắt phần vải dính sát trên miệng vết thương.

May mà nàng tránh kịp thời, miệng vết thương không sâu, máu đã đông lại, chỉ là máu thịt lẫn lộn, toàn bộ cánh tay đều bị máu tươi nhiễm đỏ, có vẻ hơi dữ tợn.

Mã Trung Thuận quay sang vừa thấy, hoảng sợ: "Lộc...!huynh, cánh tay huynh bị thương nặng như vậy, sao không nói với điện hạ chứ..."

Tống Cửu đánh một cái trên gáy hấn: "Người dài dòng quá!"

Tù Tù nhẹ nhàng cười: "Chút vết thương nhỏ thôi."

Nàng lấy dược trị thương ra, lấy miệng rút nút trên bình, đổ phần thuốc lên miệng vết thương, sau đó xé một mảnh vạt áo, thành thực băng bó miệng vết thương.

Dược trị thương còn dư lại nhiều, nàng liền cho thị vệ Đông Cung, bọn họ bị thương nặng, chút dược trị thương mang theo sợ là không đủ dùng.

Mã Trung Thuận cũng ngẫm nghĩ lại, chỉ có một con ngựa, nhất định điện hạ muốn nhanh chóng đưa Thái Tử Phi đi trước, nói thì thế nào chứ? Cũng chỉ tăng thêm thương tâm, dù là gãy chân, máu tràn đầy đất, chỉ sợ cũng chỉ có thể ở đây chờ đợi.

Nhưng hấn không nhịn được mà bội phục Lộc cô nương này, vết thương như thế đổi thành nữ nhi gia bình thường không đau cũng sợ đến ngất xỉu rồi, nàng tự mình cắt miệng vết thương, tự mình thoa dược trị thương, tự mình băng bó, ngay cả lông mày cũng không nhăn một chút.

Đáng tiếc một người như vậy chỉ có thể làm thế thân cho người ta.

Mã Trung Thuận thầm thờ dài, lấy hai cái túi giấy từ trong lòng ra tựa ảo thuật, bấu vật lập tức bày ra trước mặt Tù Tù, mở ra vừa nhìn lại là thịt khô và mút hoa quả.

"Lộc huynh đói bụng rồi nhỉ? Ăn một chút lót dạ đi."

Lại cởi túi rượu bằng da từ bên hông xuống: "Bầu rượu này vẫn chưa động vào, rất sạch sẽ, mời Lộc huynh."

Tống Cửu đập hấn một cái: "Hảo tiểu tử, bảo ngươi dắt ngựa thì mất luôn ngựa, trái lại ăn uống thì giấu kỹ thật!"

Tù Tù không nhịn được cười rộ, tiếp nhận túi rượu: "Ta không đói bụng, các ngươi ăn thịt khô đi."

Nói rồi một tay mở nút bình, ngửa đầu lên ực một ngụm lớn, sau đó đưa cho Mã Trung Thuận, lấy mu bàn tay lau miệng: "Đa tạ."

Lúc này có thể uống được một ngụm rượu, quả thực như lấy lại nửa cái mạng.

Mã Trung Thuận nói: "Lộc huynh thật sự là người thẳng thắn." Nói rồi truyền túi rượu tiếp tục xuống dưới.

Bọn thị vệ Đông Cung và phủ Công chúa cũng uống một ngụm rượu, Mã Trung Thuận thấy bọn họ run run rẩy rẩy rất đáng thương, lại chia chút thức ăn.

Vốn dĩ hai đám người ngựa ngồi hai bên phân cách rõ ràng, bởi vì rượu thịt của Mã Trung Thuận, mà dần dần quen biết."

"Sao các ngươi chọc phải bày sói thế?" Tống Cửu hiếu kỳ nói, "Nhìn xác chó sói trên mặt đất, nơi này cũng có hai đàn nhỉ?"

Thông thường mà nói dã thú sẽ không vô cớ công kích con người, hơn nữa sói lại là một loại dã thú vừa nhạy bén vừa cẩn thận, đối mặt với ba bốn mươi người có đuốc có vũ khí, hẳn là sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Mấy thị vệ kia đối mặt nhìn nhau, lẽ ra bọn họ là nô bộc, không nên chỉ trích Thái Tử Phi, nhưng người hầu cũng là người, nhìn đồng đội quen biết từng người một ngã xuống, trong lòng ai mà không có oán khí?

Một thị vệ phủ công chúa không nhịn nổi mở miệng, nói chân tướng một lượt, tuy nói không được rõ ràng, nhưng mọi người đều nghe hiểu, là do Thái Tử Phi hét lên còn xoay người chạy trốn, khơi dậy thiên tính đi săn của bầy sói.

Quan Lục Lang vốn dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy mở mắt ra, hỏi hai thị vệ Đông Cung kia: "Đội của các người là ai dẫn dắt?"

Một thị vệ âm trầm nói: "Là Tề phó soái."

"Tề Đông Vinh," sắc mặt Quan Lục Lang nghiêm trọng gật đầu, "Là một nam tử hán."

Hai thị vệ Đông Cung kia cuối cùng không nhịn được thống khổ, hai đại nam nhân khóc không thành tiếng, không kìm được mà dùng tay áo lau nước mắt.

Thị vệ phủ Trưởng công chúa cũng khóc lóc.

Mọi người đều bi thương trong lòng, yên lặng buông thịt khô trong tay xuống.

Đợi khi tiếng khóc nhỏ dần, Quan Lục Lang đổ số rượu còn lại trong túi da xuống mặt đất: "Chúng ta sống sót ra ngoài trước, chờ trời sáng dẫn người tới nâng bọn họ trở về."

Ngừng một chút nói: "Đêm nay mọi người chống đỡ một chút, hai người một lượt canh giữ lửa."

Có bảy người thương thế nhẹ, hấn chia người thành bốn lượt, bản thân kiêm cả lượt hai.

Vốn dĩ hấn không tính Lộc Tuy Tuy vào, nàng lại chủ động nói: "Ta thay lượt hai cho."

Lúc này tầm giờ Tý, một canh giờ một lượt, lượt thứ hai chính là thời điểm con người mệt mỏi buồn ngủ nhất.

Quan Lộc Lang do dự nhìn nàng.

"Thương thế của ta nhẹ," Tuy Tuy nói, "Để bọn họ nghỉ ngơi đi."

Quan Lộc Lang trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Được, ta và huynh cùng canh."

Một trận ác chiến mất nhiều thể lực, Tuy Tuy dựa vào cây, tranh thủ thời gian nhắm mắt dưỡng thần, nhưng vừa nhắm mắt đã đến lượt của nàng rồi.

Nàng dụi mắt ngồi dậy, Quan Lộc Lang cũng đã tỉnh, hai người thêm vài nhánh cây khô vào đống lửa.

So với Tống Cửu và Mã Trung Thuận sôi nổi hoạt bát, Tuy Tuy và Quan Lộc Lang trầm ổn cẩn thận vẫn luôn không mấy thân thiết.

Hai người lần này cũng coi như cùng vào sinh ra tử, nhưng vẫn không có gì để tán gẫu.

Tuy Tuy dùng nhánh cây khều ngọn lửa, sau đó buông nhánh cây ngồi xuống ôm đầu gối.

"Kỳ xạ của người thực không tồi." Quan Lộc Lang bỗng nhiên nói.

Tùy Tùy ngẩng đầu, chỉ thấy khuôn mặt góc cạnh cương nghị của hắn bị lửa phản chiếu đến đỏ lên.

Tùy Tùy bật cười.

"Điện hạ..." Quan Lục Lang chau mày, vẻ mặt buồn khổ, phảng phất nói ra những lời phía sau còn khó hơn cả sinh con, "Người đừng buồn..."

Hắn gái gáy, khó khăn nói: "Trong lòng điện hạ vẫn có cô nương..."

Tùy Tùy vốn dĩ không sao, bị bộ dáng này của hắn chọc cười: "Đa tạ Quan thống lĩnh, ta không buồn đâu."

Quan Lục Lang kinh ngạc nhìn nàng, lập tức dời tầm mắt.

Tuy rằng tôn ti khác biệt, nhưng quan hệ của Tề Vương điện hạ và Thái Tử Phi không giống bình thường, làm thế thân cho người ta, gặp chuyện còn bị bỏ rơi, trái tim cũng làm từ thịt, sao mà không đau chứ.

Tùy Tùy chỉ nhặt nhánh cây lên lại khiêu đóng lửa, yên lặng nhìn đóng lửa đến xuất thần.

Thật ra nàng không buồn, cũng không có gì đáng để đau buồn, giống như cầm mùi vãn tiền đi mua bánh Hồ, dù sao cũng không thể mong đợi người khác cho người một khối ngọc bích.

Có điều nàng vẫn nở nụ cười: "Cảm ơn."

.....

Hắc mã phi nhanh như gió, lòng Hoàn Huyền lại nôn nóng, không ngừng giục ngựa phi nhanh về phía trước, Nguyễn Nguyệt Vi bị xóc đến mức xương cốt sắp vỡ ra thành từng mảnh rời.

Nàng mảnh mai vô lực dựa về phía sau, chỉ tiếc vương phải túi mũi tên sau lưng.

Không chờ nàng tựa lên ngực nam tử, bỗng nhiên phía sau lưng bị một vật cứng chống lên, Hoàn Huyền dùng vỏ đao chống đỡ thân thể nàng một chút.

"Kiên trì một chút." Nam nhân lạnh lùng nói.

Nguyễn Nguyệt Vi dù sao cũng là tiểu thư khuê các, bị cự tuyệt một lần, không dám tựa lên ngực hấn nữa, nhưng được hấn vòng hai cánh tay ôm trong lòng đã khiến người tâm viên ý mã* ròi.

(Ji: *Tâm viên ý mã - 心猿意马 - lòng không yên, dao động)

Trên người Hoàn Huyền tràn ngập mùi máu tanh, hòa cùng mùi hương cơ thể hấn, nhưng không ngờ cũng không khó ngửi, ngược lại càng lộ ra khí khái nam tử, chỉ khiến người cảm thấy an toàn và an tâm.

Rốt cuộc hấn vẫn tới, vừa nghe nói nàng xảy ra chuyện, lập tức liều mình tới cứu, có người đối với nàng như thế, nàng còn mong cầu gì nữa chứ?

Nguyễn Nguyệt Vi tức khắc cảm thấy trải qua sự sợ hãi đêm nay đều đáng giá, nếu không lâm vào hiểm cảnh, làm thế nào có thể đổi lấy thời khắc đơn độc ở chung này chứ?

Nàng nhìn đường núi quanh co phía trước, dùng thanh âm gần như không thể nghe thấy thì thầm: "Thật hy vọng con đường này vĩnh viễn không đi đến cuối..."

Hoàn Huyền im lặng không nói, Nguyễn Nguyệt Vi biết hấn nghe thấy rồi, rũ mi mắt xuống, khoe miệng hơi cong, tựa như nói trong giấc mộng: "Tam Lang, còn nhớ lúc nhỏ chúng ta cùng nhau cưỡi ngựa trong cung không?"

Hoàn Huyền thời khắc này nào có tâm tình nhớ lại quá khứ với nàng, hẳn chỉ muốn nhanh chóng đưa người đến hành cung, mau mau trở về tìm Lộc Tù Tù.

Chút quyền cước đao kiếm này của nàng vẫn chỉ là học bảo Phật cước* tạm thời, thật sự gặp phải nguy hiểm chỉ sợ dữ nhiều lành ít, bọn thị vệ đều bị thương, chỉ sợ không thể bảo vệ nàng chu toàn.

(Ji: *Bảo Phật cước - không có sự chuẩn bị trước, nước tới chân mới nhảy, đến lúc mới cuống quýt đối phó)

Nguyễn Nguyệt Vi nửa ngày không được đáp lại, quay đầu nhìn hẳn: "Tam Lang? Đệ không nhớ sao?"

Hoàn Huyền nhú mày nói: "Chuyện quá khứ đã qua rồi."

Nguyễn Nguyệt Vi ngẩn ra, tức khắc trong mắt ập nước: "Nhưng...!Đệ ngay cả tính mạng của mình cũng không màng, tới đây cứu ta..."

Hoàn Huyền mím môi nói: "Tỷ và ta cùng lớn lên trong cung Thái Hậu, tình như thủ túc, huống chi người đã là Thái Tử Phi cũng là hoàng tẩu của ta, cứu người là phận nên làm, không cần đặt trong lòng."

Ngưng một chút nói: "Đổi lại là một người thân khác gặp nạn, ta đều sẽ tận lực nghĩ cách cứu viện."

Lời nói "Tình như thủ túc" này, chẳng phải là những lời nàng cự tuyệt hẳn lúc ở bên chân cầu Bá thuở ban đầu sao? Nay hẳn trả nguyên văn lại cho nàng.

Nguyễn Nguyệt Vi che miệng khóc nức nở: "Có phải đệ còn oán trách ta hay không? Ta khi đó không biết...!Nếu sớm biết..."

Hoàn Huyền lạnh lùng nói: "Những chuyện đó ta sớm đã không nhớ, cũng thỉnh nhị tẩu quên đi."

Nguyễn Nguyệt Vi muốn nói gì đó, chợt nghe từ nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa mơ hồ, nghe giống như đại đội nhân mã.

"Có thể là cấm vệ tới rồi." Hoàn Huyền như trút được gánh nặng.

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi khế biến, nàng vốn dĩ cho rằng bọn họ còn được đồng hành một đoạn đường thật dài, nào biết cấm vệ tới nhanh như vậy.

Trong lòng nàng còn rất nhiều lời chưa kịp nói, về sau chỉ sợ không còn tìm được cơ hội như vậy nữa.

Hoàn Huyền ghì chặt dây cương nhìn dưới vách núi, chỉ thấy đường núi phía dưới có đốm lửa nho nhỏ, đang di chuyển hướng lên núi, nhìn ít nhất cũng mấy chục người, đợi bọn họ đến gần một chút, Hoàn Huyền liền nhận ra lá cờ của Vũ Lâm vệ.

Hắn lập tức xuống ngựa, lấy cung tên minh đích* ra bắn lên không trung.

(Ji: *Minh đích - loại cung tên khi bắn ra có phát ra tiếng kêu)

Cấm vệ phát hiện động tĩnh, ra roi thúc ngựa phi nước đại tới chỗ bọn họ.

Tới gần, Hoàn Huyền mới nhận ra có hai đội nhân mã tới, một đội là Vũ Lâm vệ, một đội khác lại là hộ vệ của phủ Võ An công, Võ An công thế tử Triệu Thanh Huy thế mà lại tự mình mang theo tất cả hộ vệ tùy hầu lần này để tìm Thái Tử Phi.

Triệu Thanh Huy xa xa trông thấy Nguyễn Nguyệt Vi trên ngựa, đá bụng ngựa thật mạnh, vội vàng chạy đến: "Biểu tỳ, người không sao chứ?"

Nguyễn Nguyệt Vi thấy hắn cũng kinh hãi: "Sao đệ lại tới đây?"

Ngừng một chút, nhìn thoáng qua Hoàn Huyền: "Ta không sao, may mà Tề Vương kịp thời cứu giúp."

Sắc mặt Triệu Thanh Huy trầm xuống, hành lễ với Hoàn Huyền: "Làm phiền điện hạ."

Tề Vương cứu Nhị tẩu của mình, theo lý mà nói chẳng liên quan gì tới hắn, nhưng lúc này lỗi tai Hoàn Huyền căn bản không nghe gì nữa cả, khoảnh khắc thấy Triệu Thanh Huy, hắn chỉ cảm thấy kinh hãi, vốn dĩ giao Nguyễn Nguyệt Vi cho Vũ Lâm Quân không quá ổn thỏa, có Võ An công thể tử ở đây thì không cần lo lắng nữa rồi.

Bọn họ có tầng quan hệ biểu tỷ đệ, cho dù sự cấp tòng quyền cùng cỡ một con ngựa cũng hợp lý, dựa vào thâm tình của Triệu Thanh Huy đối với Nguyễn Nguyệt Vi, hắn dù thế nào cũng đều sẽ đưa nàng về hành cung an toàn.

Hoàn Huyền vái chào với hắn: "Làm phiền Thế tử đưa Thái Tử Phi về hành cung."

Hắn rộng lượng như thế, ngược lại đến lượt Triệu Thanh Huy kinh ngạc: "Tề Vương điện hạ muốn đi đâu?"

Hoàn Huyền nói: "Thị vệ của Cô bị thương, còn đang trong rừng."

Hắn lười nói nhiều với hắn ta, nói với thủ lĩnh Vũ Lâm vệ: "Chia một nửa nhân mã ra đây, theo Cô đi cứu người."

...

Tùy Tuy cùng Quan Lục Lang canh lửa, hàn khí trong rừng đêm khuya xâm nhập vào người, nàng lại mất không ít máu, ngồi bên đống lửa vẫn cảm thấy lạnh run, chỉ có thể lần lượt hơ tay chân trên lửa.

Một canh giờ sắp sửa qua đi, nàng bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa từ nơi xa xôi.

Nàng nhìn Quan Lục, không đợi nàng mở miệng, Quan Lục đã nói trước: "Lộc cô nương có nghe thấy tiếng vó ngựa không?"

Tùy Tùy gật đầu, hai người lập tức dùng đất cát đã chuẩn bị xong để dập lửa, đánh thức mọi người, tất cả mọi người đều cảnh giác nắm chặt chuôi đao.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, nghe thanh âm có ba mươi người, hiển nhiên đang hướng về phía bọn họ, nếu là cấm vệ thì tốt, nếu lại gặp phải địch tập kích, chỉ sợ ngay cả nàng cũng không có cách thoát khỏi.

Đúng lúc này, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng ngựa hí.

"Là Tiểu Hắc Kiếm!" Lòng Tùy Tùy tức khắc buông lỏng, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay cầm đao đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Trờ um.

Chương 47: 47: Trúng Tên

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Tùy Tùy trúng tên, mọi người mới phát hiện kẻ âm thầm hạ thủ lại là thị vệ phủ công chúa trước đó đã bị trọng thương đang phát sốt kia.

Hắn trước đó vẫn được đồng đội chăm sóc, không thể hạ thủ trước lúc Tề Vương đưa Thái Tử Phi rời đi, sau đó vẫn luôn ẩn núp, thừa dịp mọi người lộn xộn mà phóng ám tiễn.

Thân là tử sĩ, sau một kích thất bại tuyệt đối không còn ý sống tiếp, trước khi Tống Cửu và Mã Trung Thuận nhào về phía hắn, hắn đã dùng đao cắt đứt cổ mình.

Mã Trung Thuận mắng một câu, tức giận nói: "Cẩu nô này ban nãy còn uống rượu, ăn thịt khô của ta đấy!"

Lời này có chút buồn cười, nhưng chẳng ai bật cười, tất cả mọi người đều bất an nhìn Tề Vương và Lộc Tùy Tùy trong lòng hắn.

Khoảnh khắc đầu mũi tên xuyên qua thân thể Lộc Tùy Tùy, Hoàn Huyền chỉ cảm thấy vô cùng phẫn nộ, hắn hận không thể hung hăng mắng kẻ ngốc này một trận, ai cần nàng tự chủ trương chấn mũi tên thay hắn, ai cần nàng xen vào việc người khác mà cứu hắn, nàng cho rằng mình có bao nhiêu cái mạng?

Ngay sau đó, nỗi sợ lại ập tới.

Hắn nhìn mồ hôi lạnh không ngừng túa ra từ trán nàng, nhìn ánh mắt của nàng dần dần tan rã, nghe nàng thì thào gọi "Điện hạ", nỗi sợ hãi tột cùng đã nhấn chìm hắn.

Hắn có thể sẽ mất đi Lộc Tùy Tùy, suy nghĩ này vừa hiện ra, lập tức sự điên cuồng trong lòng hắn phình to, căng tới mức trái tim hắn

sắp vỡ tung.

Hắn như thể chia thành hai nửa, một nửa trấn tĩnh chỉ huy bọn thị vệ bắt lấy hung thủ, kiểm tra miệng vết thương trên lưng Lộc Tuy Tuy, ước tính lực đạo của mũi tên kia, phải chăng đã tổn thương đến phủ tạng, kịp thời cắt đứt phần đuôi tên, đắp dược trị thương xung quanh miệng vết thương.

Một nửa còn lại của hắn kêu gào, người sắp mất đi nàng, người sắp mất đi người duy nhất trên đời toàn tâm toàn ý đối tốt với người, nay cũng bởi vì người, nàng cũng sắp chết rồi...

"Lộc Tuy Tuy, Tuy Tuy..." Hoàn Huyền chỉ có thể không ngừng gọi tên nàng.

Hàng mi dài của nàng khẽ run rẩy, trái tim hắn phảng phất ngừng đập.

Ánh mắt nàng chậm rãi hội tụ trên mặt hắn, sau đó bên miệng hiện ra nụ cười thỏa mãn: "Điện hạ...! Lần này...! Cuối cùng ta..."

"Đừng nói," Hoàn Huyền lấy mu bàn tay lau mồ hôi trên trán nàng, "Nàng sẽ không sao, ta sẽ đưa nàng về."

Hắn nói mấy lần liên tiếp, cuối cùng bản thân cũng có chút lòng tin, hắn ôm nàng lên lưng Tiểu Hắc Kiếm, để nàng ngồi đối diện, tựa vào lòng ngực hắn.

Trong rừng không có nước sạch, không có đại phu, ngay cả dược trị thương cũng có hạn, hắn không dám tùy tiện rút mũi tên ra cho nàng, chỉ có thể đưa nàng về hành cung trước.

Hắn một tay điều khiển cương ngựa, một tay đỡ nhẹ vai nàng, nhẹ nhàng ôm nàng trong ngực.

"Tùy Tuy, đừng ngủ," hắn hôn lên đỉnh đầu nàng, dùng thanh âm gần như không thể nghe thấy, "Cầu xin nàng, đừng ngủ."

.....

Nguyễn Nguyệt Vi và Triệu Thanh Huy cùng cưỡi một con ngựa, tâm tình lại khác lúc nãy một trời một vực, vừa rời bởi vì vui sướng mà vút nỗi sợ ra sau đầu, hiện giờ mệt mỏi lại một lần nữa ập tới.

Nàng cảm thấy bụng lạnh buốt, đau âm ỉ, tựa như tảng đá rơi trúng, hương Cửu Hòa* trên người Triệu Thanh Huy hòa cùng mùi thuốc và mồ hôi, trong vị ngọt ngấy xen lẫn đắng chát, khiến não nàng căng phình.

(Ji: *một loại hương được hòa trộn bởi các loại thảo mộc thời xưa, công thức được giữ kín.)

Nàng chỉ mong có thể mau chóng đến hành cung, rửa sạch thân thể đầy bùn đất máu tanh, dùng chút canh nóng, ngủ một giấc thật thoải mái.

Triệu Thanh Huy không biết suy nghĩ trong lòng biểu tỳ, chỉ mong đoạn đường này càng dài càng tốt, hấn ghì dây cương, để ngựa đi chậm về phía trước, quan tâm hỏi: "Sao biểu tỳ lạc đường thế? Xảy ra chuyện gì sao?"

Nguyễn Nguyệt Vi kể lại chuyện bọn họ vào núi lạc đường, gặp phải bầy sói bao vây, âm ảm thờ dài: "Tiếc cho những thị vệ kia, vì bảo vệ ta mà bỏ mạng ở nơi đó."

"Biểu tỳ luôn thiện lương như vậy," Triệu Thanh Huy ôn nhu an ủi, "Trung thành bảo vệ chủ nhân là chức trách của thị vệ, bọn họ có thể bảo vệ tỳ chu toàn, đó là chết có ý nghĩa, bọn họ dưới tuổi vàng biết được chỉ cảm thấy vui mừng vinh hạnh, nếu biểu tỳ không yên tâm, hậu táng bọn họ rồi ban thêm cho người nhà chút tiền tài là được."

"Đa tạ biểu đệ khuyên giải," Nguyễn Nguyệt Vi ấm áp trong lòng, "Chờ trở về thành, ta liền thỉnh cao tăng chùa Hộ Quốc giúp bọn họ làm lễ pháp hội."

Triệu Thanh Huy nói: "Biểu tỳ gặp chuyện đáng sợ như vậy còn suy nghĩ cho người khác, thật sự là phúc phận bọn họ tu mới có được."

Ngừng một chút nói: "Biểu tỳ ắt hẳn rất mệt rồi, ta để ngựa đi vững một chút."

Nói rồi xê dịch thân mình về phía trước, lại không dám dán lên lưng người trong lòng, để tránh mạo phạm giai nhân.

Trong lòng hẳn, Nguyễn Nguyệt Vi là hoa trong mây, chỉ có thể nhìn từ xa, không thể hái xuống, sinh ra ý niệm đê hèn đều sẽ làm bản nàng.

Dù cho người trong lòng khắc này đang trong ngực, hẳn cũng không dám sinh ra ý niệm đến gần.

Tiến lên phía trước một đoạn, Triệu Thanh Huy đột nhiên hỏi: "Ban nãy sao Tề Vương lại vội vã chạy về vậy?"

Nguyễn Nguyệt Vi vừa nghe hẳn nhắc tới Hoàn Huyền, ủy khuất hóa thành nước mắt trào ra, nàng miễn cưỡng nói: "Có mấy thị vệ bị thương ở lại chỗ cũ..."

"Thị vệ?" Triệu Thanh Huy liếc mắt, "Chỉ là mấy thị vệ, chết thì làm sao."

Nguyễn Nguyệt Vi nghe lời nhẩn tâm hờ hững của hẳn, trái tim đập mạnh: "Cũng không thể nói thế..."

Triệu Thanh Huy nói: "Ta chỉ không tin Tề Vương sẽ mạo hiểm quay lại vì mấy thị vệ."

Ngừng một chút: "Biểu tỳ có chuyện gì đều có thể nói với ta, ta nhất định đặt trong lòng, tuyệt đối không nói ra ngoài."

Chẳng lẽ biểu tỳ còn không tin ta sao?"

Tuy Nguyễn Nguyệt Vi không quá thích biểu đệ này, nhưng nàng bị Hoàn Huyền bỏ rơi nửa đường, đúng lúc thương tâm ủy khuất, có một người dùng lời nói chân thành ấm áp an ủi nàng như vậy, khó tránh khỏi thêm vài phần thân thiết với hắn, lập tức nói: "Sao mà ta không tin đệ chứ."

Cẩn môi, thấp giọng nói: "Ngoại trạch phụ lần trước đệ nói tới kia, cũng nằm trong đám thị vệ...! Tề Vương quay lại là vì nàng ta..."

Triệu Thanh Huy vừa nghe lời này, khó tin nói: "Hắn thế mà lại vì một tiện phụ mà bỏ rơi tử sao?"

Nguyễn Nguyệt Vi không muốn nhất là mình bị lấy ra so sánh với Ngoại Trạch phụ kia, những lời này của biểu đệ như đánh nàng một bạt tai, hai hàng nước mắt lập tức lăn xuống, chỉ khẽ khóc nức nở, xem như là ngầm thừa nhận rồi.

Triệu Thanh Huy càng thêm căm phẫn: "Hắn lúc đầu làm ra vẻ thâm tình chân thành, quyết chí không thay đổi như vậy, nay thế mà lại thấy sắc quên nghĩa, vì một thứ đồ chơi như vậy mà phụ tấm chân tình của tử..."

Nguyễn Nguyệt Vi trong lòng căm giận: "Biểu đệ thậm trọng lời nói!" Vội liếc sang Vũ Lâm vệ phía sau, sợ rằng lời này bị bọn họ nghe thấy.

Triệu Thanh Huy thấp giọng nói: "Biểu tử đừng lo lắng, ta sẽ giúp tử giữ bí mật tuyệt đối."

Nguyễn Nguyệt Vi chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh, mệt mỏi nói: "Đệ đừng hồ ngôn loạn ngữ, ta với hắn..."

"Ta biết," Triệu Thanh Huy nói, "Biểu tử nói là cái gì thì là cái đó."

Nguyễn Nguyệt Vi không dám tiếp tục nói với hắn, hai người một ngựa đi vài dặm, từ xa có thể mơ hồ nhìn thấy được ngọn đèn của hành cung, cuối cùng nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Biểu tỳ," Triệu Thanh Huy bỗng nhiên nói, "Lần trước ta từng nói, nếu tỳ không muốn gặp lại tiện phụ kia, ta có thể bớt chút việc khó..."

Nguyễn Nguyệt Vi muốn mở miệng ngăn cản, bỗng nhớ tới ánh mắt vừa rời của Hoàn Huyền nhìn về phía ngoại trạch phụ kia lúc đưa nàng rời đi, lại nuốt xuống những lời đã lên tới miệng, thấp giọng nói: "Tề Vương đối với nàng không bình thường, đệ sẽ gặp phải rắc rối đấy..."

Triệu Thanh Huy thấy nàng chần chừ không quyết, cười nhạt nói: "Chẳng qua là một cơ thiếp ngoại trạch, chỉ vì có vài phần tương tự với biểu tỳ mới lọt vào mắt hắc, hiện tại là hứng thú ban đầu, chỉ cần rời khỏi tầm mắt, ai còn đối xử tận tâm nữa chứ."

"Nhưng nàng ấy cũng là kẻ đáng thương, cũng chưa làm sai điều gì..." Nguyễn Nguyệt Vi cúi đầu ngập ngừng nói.

Triệu Thanh Huy cười nhạt một tiếng: "Ta đương nhiên biết biểu tỳ vừa mềm lòng vừa thuần khiết lương thiện, tỳ yên tâm, ta cũng không hại đến tính mạng của nàng ta, chỉ là đưa nàng ta ra khỏi Trường An, để nàng ta không thể cản đường biểu tỳ thôi."

Ngừng một chút nói: "Chỉ là tiễn đi thật xa, cùng lắm thì giúp nàng ta tìm một nhà, làm cơ thiếp hoặc kế thê của tiểu hộ, không tốt hơn là làm ngoại trạch sao? Nàng ta phạm không phải là kẻ ngu xuẩn lòng tham vô đáy, bản thân chắc chắn cũng sẽ nguyện ý thôi."

Nguyễn Nguyệt Vi nhíu mày suy xét hồi lâu, thầm nghĩ Hoàn Huyền sắp phải thành hôn rồi, Lục muội muội của nàng cũng không phải người có thể dung chứa người khác, dù ngoại trạch phụ kia vào Vương phủ cũng không có kết cục tốt, thay vì đến lúc đó bị chủ mẫu hành hạ, hiện tại đưa nàng đi, trái lại là làm một việc thiện.

"Đệ thật sự sẽ không hại tính mạng của nàng? Thật sự sẽ giúp nàng tìm một nơi tốt sao?" Nàng do dự nói.

Triệu Thanh Huy thờ dài nói: "Biểu tỳ vẫn không tin ta...! Dù gì nàng ta cũng có chút tương tự với tỳ, ta sao sao có thể nhẫn tâm hại nàng ta chứ."

Nguyễn Nguyệt Vi gật đầu: "Nhớ hành sự cẩn thận, ngàn vạn đừng để Tề Vương biết là đệ làm..."

Biểu đệ này là dạng người gì, trong lòng nàng lờ mờ hiểu được, nhưng khi một người muốn làm một chuyện, luôn dễ dàng tìm một cái cớ cho bản thân, lừa mình dối người.

"Biểu tỳ yên tâm," Triệu Thanh Huy cẩn thận kề sát cổ Nguyễn Nguyệt Vi, ngửi hương thơm trên người nàng, "Dù thế nào ta cũng sẽ không liên lụy tỳ, tỳ chỉ cần làm như không biết chuyện này."

.....

Đường núi quanh co phẳng phất không có điểm cuối, Hoàn Huyền ôm Tỳ Tỳ, cưỡi ngựa chạy, một tay cẩn thận đỡ nàng, một tay điều khiển dây cương.

Trước đó hắn bị chém một đao dưới sườn trái khi chiến đấu với tử sĩ, trước khi đưa Nguyễn Nguyệt Vi trở về đã băng bó qua loa một chút, lúc này máu lại chảy ra, hắn không màng xử lý, cũng không cảm giác được đau đớn, chỉ ôm chặt Tỳ Tỳ, không ngừng gọi tên nàng bên tai, thường xuyên thăm dò hơi thở của nàng, mỗi lần ngón tay truyền đến hơi thở yếu ớt nhưng ấm áp ẩm ướt của nàng, liền tựa như có một bàn tay kéo hắn ra khỏi hầm băng.

Cả một đường lo sợ bất an như thế, cuối cùng hành cung đã gần ngay trước mắt.

Hắn lập tức cho người đi mời y quan tùy giá, cưỡi ngựa đi thẳng một mạch vào trong, đưa Tỳ Tỳ về Tinh Thần Điện.

Hắn nhẹ nhàng bế nàng lên, cẩn thận đặt lên giường, như thể vừa chạm vào nàng sẽ vỡ mất.

Lúc Tùy Tuy bị dịch chuyển phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt, mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống, trên mặt nàng đã không còn một tia huyết sắc, ánh đèn vừa chiếu lên, trắng bệch như giấy Tuyên Thành.

Hoàn Huyền dùng dao găm cẩn thận cắt y phục của nàng, lộ ra miệng vết thương phía sau lưng, dùng bông tơ mềm mại sạch sẽ nhúng nước ấm giúp nàng lau vết máu quanh miệng vết thương.

Trong Tinh Thần Điện có rất nhiều cung nhân, nhưng hẳn không muốn để người khác làm những việc này.

Sườn trái của hẳn còn đang rướm máu bên ngoài, nhưng hẳn hoàn toàn không biết.

Chỉ chốc lát sau, y quan đã tới.

Nội thị mời đến chính là Trịnh phụng ngự của Thượng Dược cục, vị phụng ngự này rất giỏi trị ngoại thương, vì thế Thu Tiển tùy giá tới Li Sơn, chính là vì để phòng ngừa vạn nhất.

Tất nhiên một "thị vệ" không thể thỉnh được ngự y, bởi vậy khi Hoàn Huyền cho người đi mời, là dùng danh nghĩa bản thân bị dao chém bị thương bên mạn sườn.

Trịnh phụng ngự cho rằng mình tới để trị thương cho Tề Vương, lại không ngờ Tề Vương ngồi mép giường, người bị thương nằm trên giường mặc y phục thị vệ, nhìn từ khung xương lộ ra phía sau, rõ ràng là một nữ tử.

Đi lại giữa nhiều nơi thâm cung cao môn, Trịnh phụng ngự biết phàm sự không thể hỏi nhiều, cũng không thể quản nhiều, chỉ cần vùi đầu chẩn trị cho bệnh nhân là được.

Ông kiểm tra vết thương trúng tên sau lưng Tùy Tuy một chút, gật đầu nói: "May mà lực đạo mũi tên này không tính là mạnh, lại đâm theo hướng xiên, hẳn không tổn thương đến phủ tạng, đã kịp thời đắp dược trị thương, xem tình trạng bên ngoài cũng không tệ, chỉ là

thời gian đầu mũi tên ở trong cơ thể hơi dài, lão phu giúp vị...!thị vệ này rút đầu mũi tên ra, cắt bỏ phần thịt thối rữa, nếu mấy ngày này miệng vết thương không mưng mủ, nghỉ ngơi mấy tháng có thể không đáng ngại nữa."

Sợi dây căng chặt trong tim Hoàn Huyền thả lỏng, xương cốt tứ chi như được người rút ra trong nháy mắt, thẳng cho đến lúc này, hắn mới nhận ra sự run rẩy.

"Làm phiền Trịnh phụng ngự," thanh âm của hắn cũng khẽ run lên, "Thỉnh Trịnh phụng ngự phải dùng hết toàn lực."

"Tất nhiên tất nhiên," Trịnh phụng ngự nói, "Sắc mặt điện hạ cũng không tốt, có phải thân thể cũng có thương tích hay không?"

Hoàn Huyền nói: "Chút vết thương nhỏ, phụng ngự giúp nàng trị trước."

Trịnh phụng ngự trầm kinh ngạc, không dám nhiều lời, mở rương thuốc, lấy dụng cụ cắt, lấy túi vải bố cho Tùy Tùy cắn trong miệng, bắt đầu giúp Tùy Tùy khoét đầu mũi tên.

Tùy Tùy Tuy có thể nhịn đau, nhưng loại đau đớn xuyên tim cắt thịt này vẫn khiến nàng ứa ra mồ hôi lạnh, cả người run rẩy.

Hoàn Huyền duỗi cánh tay cho nàng, Tùy Tùy vô thức nắm thật chặt, móng tay đâm thật sâu vào da thịt hắn, hắn chỉ tùy ý để nàng siết lấy.

Thật lâu sau, một thanh âm "đinh" vang lên, đầu mũi tên rơi xuống khay bạc, tay Tùy Tùy chợt buông lỏng, rũ xuống vô lực.

Hoàn Huyền khẽ vỗ về bờ vai run rẩy của nàng, giúp nàng thả lỏng: "Tốt rồi, không sao rồi."

Y quan giúp nàng đắp dược trị thương tốt nhất, băng bó miệng vết thương xong, cho nàng uống một ít canh thuốc an thần giảm đau,

lúc này mới lau mồ hôi trên trán: "Lão phu giúp điện hạ xem thử vết thương trên người."

Dù thế nào thì ông là tới giúp Tề Vương trị thương, sau này bệ hạ hỏi tới cũng dễ giải thích.

Hoàn Huyền hiểu ý của hấn, đang muốn cời xiêm y để ông trị thương, liền nghe thấy một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài điện, một nội thị vội vàng đi vào, là Trung quan bên cạnh Thái Tử.

Hấn hướng Hoàn Huyền thi lễ: "Bái kiến Tề Vương điện hạ, điện hạ không có bất tiện chứ?"

Hoàn Huyền gật đầu: "Chuyện gì?"

Nội thị kia nói: "Nô tài phụng mệnh tới thỉnh Trịnh phụng ngự đến Thiếu Dương viện một chuyến."

Mi tâm Hoàn Huyền hơi động: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Nội thị nói: "Không gạt điện hạ, Thái Tử điện hạ tìm Thái Tử Phi trong núi, không cẩn thận bị phục kích, đao chém bị thương."

Chương 48: 48: Hương Quân

Tài ebook: dtv-ebook.com

Ánh mắt Hoàn Huyền đông cứng lại, ngay sau đó gương mặt lộ vẻ lo lắng, hỏi Trung quan kia: "Vết thương ở đâu?"

Trung quan nói: "Vết thương ở trên lưng."

Hoàn Huyền nói với y quan: "Trịnh phụng ngự đến Thiếu Dương viện đi."

Trịnh phụng ngự nói: "Vết thương của Điện hạ...!Phi sương điện còn có hai ngự y phụng sự, lão phu cho người mời bọn họ tới trị thương cho điện hạ..."

Hoàn Huyền nói không đáng lo, liếc sang y quan trợ thủ trẻ tuổi của ông: "Vị Ti y này ở lại là được rồi."

Rồi nói với Trung quan kia; "Các người đến Thiếu Dương viện trước, Cô sẽ đến sau."

Thái Tử bị thương, một bào đệ như hấn hể không phải không thể xuống giường, dù sao vẫn phải lộ mặt.

Y quan giúp hấn kiểm tra miệng vết thương bên sườn trái, vết thương của hấn không tính là nghiêm trọng, nhưng vì cứ mãi bôn ba, miệng vết thương nứt toạc vài phần, lại không đắp thuốc kịp thời, nên miệng vết thương có chút sưng đỏ.

Y quan giúp hấn rửa sạch miệng vết thương, đắp dược trị thương, băng bó lại lần nữa, cuối cùng dặn dò: "Mấy ngày này xin Điện hạ chú ý tĩnh dưỡng, để tiện cho vết thương lành miệng."

Hoàn Huyền lệnh nội thị thưởng tiền cho hấn, đưa hấn ra ngoài điện.

Y quan đi rồi, Hoàn Huyền lau cơ thể qua loa một chút, thay y phục, ngồi xuống bên mép giường Tùy Tùy.

Trên lưng nàng có thương tích, chỉ có thể nằm nghiêng, hiển nhiên ngủ không yên giấc, hai hàng lông mày nhú chặt, lông mi thỉnh thoảng rung nhẹ, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng túa ra.

Hoàn Huyền gọi người thay nước ấm, vắt khăn giúp nàng lau mồ hôi trên trán, vén tóc mai ra sau tai, dùng ngón tay vuốt mi tâm của nàng, nhưng vừa giã ra, lập tức lại nhú chặt.

Cao Mai đợi hồi lâu ở một bên, cuối cùng tiến lên, muốn nói lại thôi: "Điện hạ, bên Thiếu Dương viện kia..."

Hoàn Huyền gật đầu: "Cô biết."

Hắn nắm lấy tay Tùy Tùy: "Ta phải rời đi một lát."

Tùy Tùy trong cơn mơ nắm lại tay hắn một chút, thì thầm gọi một tiếng "Điện hạ".

Trái tim Hoàn Huyền run lên: "Rất nhanh sẽ trở về với nàng."

Đến Thiếu Dương viện, Hoàng đế, Đại công chúa cùng các hoàng tử đều ở đó.

Hoàng đế thấy hắn liền nói: "Tam Lang cũng bị thương, thương thế sao rồi?"

Hoàn Huyền nói: "Chỉ là chút thương tích ngoài da, đã không còn đáng ngại."

Thương tích của Nhị ca thế nào?"

Hoàng đế hướng mắt vào bức bình phong Lưu Ly: "Không nguy hiểm đến tính mạng, Trịnh phụng ngự đang giúp nó đắp thuốc, chúng ta vào xem thử."

Hoàn Huyền theo phụ hoàng vòng qua bức bình phong đến bên giường, chỉ thấy Thái Tử đang nằm sấp trên giường, Trịnh phụng ngự đang giúp hắn rửa sạch miệng vết thương, Nguyễn Nguyệt Vi ngồi bên giường nắm lấy tay Thái Tử, nhìn thấy Hoàn Huyền, bất giác buông tay phu quân, ngay sau đó mới hồi thần, đứng lên chỉnh đốn trang phục hướng Hoàng đế hành lễ, rồi nói với Hoàn Huyền: "Tam đệ tới rồi..."

Hoàn Huyền khẽ gật đầu: "Nhị ca thế nào?"

Nguyễn Nguyệt Vi ghen ngào nói: "Điện hạ vì tìm ta mà gặp tặc nhân phục kích, bị chúng chém phía sau lưng, mất rất nhiều máu..."

Hoàn Huyền nhìn miệng vết thương trên lưng Thái Tử.

Thương thế của hắn nghiêm trọng hơn dự tính, một đường thương tích chém xiên ngang lưng, nơi sâu gần như thấy cả xương, trung y phía sau lưng đã bị máu tươi thấm đẫm.

Hắn cố ý bị thương để tránh hiềm nghi, cũng coi như bỏ hết cả vốn gốc.

Hoàn Huyền hướng hắn hành lễ: "Nhị ca, đệ đến chậm rồi."

Thái Tử chậm rãi mở mắt, hơi thở mỏng như tơ: "Là Tam Lang tới..."

Nhìn hắn cong khóe môi: "Đệ cũng có thương tích, không nằm tĩnh dưỡng, tới đây làm gì?"

Hoàn Huyền nói: "Chỉ là chút vết thương nhỏ, nhị hoàng huynh bị trọng thương như thế, vốn nên phải tới thăm."

Nhị ca bây giờ thế nào?"

Thái Tử nói: "Thương tích ngoài da thôi, không đáng đại kinh tiểu quái."

Ngừng một chút, ánh mắt hơi động: "Đa tạ đệ đã đưa A Nguyễn bình an trở về, chỉ là đã liên lụy đệ cũng bị thương..."

Hắn vừa nói như vậy, mục tiêu của những tử sĩ đó liền thành bản thân hắn rồi, mà Hoàn Huyền chỉ là vì việt trở đại bào* cứu Thái Tử Phi, mới bị liên lụy rơi vào mai phục — — nói cho cùng Nguyễn Nguyệt Vi là Thái Tử Phi, dùng nàng làm mồi như đương nhiên là để mưu hại Thái Tử, ai nói không phải chứ.

(Ji: *Việt trở đại bào - 越俎代庖 - vượt quá chức phận, làm thay việc của người khác)

Mặc dù đoán được tâm tư của hắn, Hoàn Huyền cũng không thể ngồi yên không quan tâm tới Nguyễn Nguyệt Vi, Thái Tử nắm chắc được điểm này.

Hoàn Huyền nói: "Nhị ca không cần khách khí, đây là chuyện đệ nên làm."

Ngừng một chút nói: "Nhị ca gặp phải phục kích ở đâu?"

Thái Tử nói: "Phía Tây Bắc cách hành cung hơn ba mươi dặm, ra khỏi ranh giới bãi săn..."

"Có bao nhiêu thích khách?" Hoàn Huyền hỏi.

"Trong đêm tối không nhìn rõ, cũng phải mấy chục người..." Thái Tử nghĩ ngợi rồi nói, "Ta mang đi một trăm tùy tùng cùng Vũ Lâm vệ, tổn thất hơn phân nửa ở nơi đó."

Chờ trời sáng bảo thị vệ đến kiểm kê thi thể."

Ngừng một chút nói: "May mà bắt được hai tù binh."

Ánh mắt Hoàn Huyền khẽ động: "Có hỏi được lai lịch của thích khách không?"

Thái Tử nói: "Đã giao người cho Thẩm tướng quân thẩm vấn rồi."

Hữu Thiên Ngưu Vệ đại tướng quân Thẩm Nam Sơn là thân tín của Hoàng đế, nếu Thái Tử dám giao người cho hấn thẩm vấn, tất nhiên đã chuẩn bị đối sách vẹn toàn.

Lời vừa nói xong, liền có nội thị ngoài bình phong bẩm báo: "Khởi bẩm bệ hạ, Thẩm tướng quân cầu kiến."

Hoàng đế nói: "Mời hấn đợi ngoài điện một lát."

Chờ Trịnh phụng ngự giúp Thái Tử băng bó miệng vết thương xong, lúc này Hoàng đế mới cho y quan, nội thị cùng cung nhân lui xuống, rồi ôn hòa nói với Nguyễn Nguyệt Vi; "A Nguyễn cũng mệt rồi, đến nội điện nghỉ ngơi trước đi."

Nguyễn Nguyệt Vi biết đây là muốn mình rời đi, liền lập tức hành lễ, lui vào nội điện.

Hoàn Huyền cũng hành lễ: "Nhi thần cáo lui."

Hoàng đế nhìn thoáng qua Thái Tử nói: "Tam Lang không phải người ngoài, ở lại đây cùng thương nghị."

Hoàn Huyền đáp vâng.

Hoàng đế hướng sang Trung quan nói: "Mời Thẩm tướng quân tiến vào."

Thẩm Nam Sơn đi vào điện, hành lễ, nói với Hoàng đế: "Khởi bẩm bệ hạ, hai thích khách kia đã cung khai."

Hoàng đế nói: "Là ai sai khiến?"

Thẩm Nam Sơn nói: "Bọn họ khai nhận là do Hoài Tây tiết độ sứ sai khiến, tới ám sát Thái Tử điện hạ."

Lời này vừa nói ra, ngay cả Hoàn Huyền cũng có chút kinh ngạc, hấn cho rằng Thái Tử sẽ thuận thế ném đá giấu tay, thế mà lại đa

mưu túc trí hơn dự liệu của hãn, đánh trúng tâm tư Hoàng đế vô cùng rõ ràng.

Tuy rằng phiên trấn Hoài Tây chỉ có ba châu, nhưng lại là nơi cốt lõi của Đại Ung, nắm giữ vị trí thủy vận hiểm yếu Bắc Nam, hiện nay tiết độ sứ Quách Trọng Tuyên lòng tham không đáy, mỗi năm triều đình đều phải tốn một lượng tiền thuế để trấn an, là mối lo đại họa Hoàng đế vẫn luôn bận lòng, nguy hiểm hơn cả Hà Sóc.

Hoàng đế luôn có suy nghĩ chinh phạt Hoài Tây, nhưng trong đám triều thần có không ít lời phản đối, chần chừ cho đến nay.

Đẩy chuyện hành thích lên người Hoài Tây tiết độ sứ, chẳng khác nào dâng chuôi dao cho Hoàng đế.

Mà mọi người đều biết Thái Tử thuộc phái chủ chiến, Hoài Tây tiết độ sứ muốn thủ tiêu hãn cũng có vẻ hợp lý.

Dù trong lòng Hoàng đế biết rõ trong đó có "dấu răng" của Thái Tử, cũng sẽ nhân cơ hội này chặn họng triều thần, phát binh chinh phạt Quách Trọng Tuyên.

Hoàng đế tạm thời để Thái Tử và tam tử cân bằng quyền lực lẫn nhau, nếu như phế truất Thái Tử, Tề Vương sẽ thuận lý thành chương thành Thái Tử, đến lúc đó mặc dù tước bỏ binh quyền của hãn, nhưng uy tín của hãn ở Thần Dục quân trong thời gian ngắn lại không thể loại trừ, đối Hoàng đế mà nói khó tránh khỏi là một loại uy hiếp.

Hướng hồ triều đình thiếu tướng tài, hãn là tướng lĩnh thích hợp nhất để chinh phạt Hoài Tây.

Hoàn Huyền không khỏi nhìn Nhị hoàng huynh bằng cặp mắt khác, nếu vu oan giá họa cho hãn, Hoàng đế sẽ không tin, nhất định lệnh người điều tra, dù an bài tỉ mỉ cẩn thận cũng không thoát khỏi điều tra tinh tường, mà hãn gánh lấy mầm tai họa ở phía Đông, lại chính là hợp tâm ý của Hoàng đế.

Thế mà hắn đã đánh giá thấp Thái Tử rồi.

Quả nhiên, Hoàng đế lộ vẻ tức giận bưng bưng: "Quách tặc thật to gan, dám mưu hại trữ quân, làm Nhị tử của ta bị thương, mấy năm nay trăm đã nhân nhượng Hoài Tây quá mức rồi."

Ông đến trước giường Thái Tử, cúi người ôn hòa nói: "Nhị Lang yên tâm, Phụ hoàng nhất định cho con một câu trả lời."

Rồi nói với Hoàn Huyền: "Khoảng thời gian này Tam Lang ở lại hành cung điều dưỡng, nơi này cách binh doanh cũng gần, chờ con dưỡng tốt vết thương liền tăng cường luyện binh, sớm ngày thay Trầm bầm thầy Quách tặc kia thành vạn đoạn!"

Hoàn Huyền biết Phụ hoàng tất phải có được Hoài Tây, tuy hắn không chủ trương dụng binh, nhưng cũng chỉ có thể nói: "Nhi thần tuân mệnh."

Hoàng đế vỗ vai hắn: "Trở về nghỉ ngơi đi."

Hoàn Huyền hành lễ với phụ hoàng huynh trưởng, ra khỏi tấm điện của Thái Tử, sắp sửa bước lên liễn, chợt nghe có người gọi: "Tam Lang dừng bước."

Hắn quay đầu nhìn, lại là trưởng tử nhắc váy đuổi theo.

Hoàn Huyền nói: "Hoàng tử có chuyện gì?"

Đại công chúa áy náy nói: "Nghe nói thị vệ của phủ ta có mật thám trà trộn, làm người kia của đệ bị thương...!Đều trách ta lúc tuyển người thô tâm đại ý*..."

(Ji: *Ý chỉ sự sơ ý, cẩu thả, không cẩn thận, khinh suất...)

Thị vệ kia dung mạo xuất chúng, thân thể cũng trong sạch, tuy chỉ mới nhập phủ nửa năm, khi nàng chọn người đi theo vừa liếc mắt một cái đã chọn trúng hắn.

Tuy rằng Hoàn Huyền không đến mức giận chó đánh mèo với nàng, nhưng cũng chẳng có sắc mặt tốt gì: "Sau này Hoàng tử cần thận một chút là được."

Nói rồi bước lên bộ liễn.

Đại công chúa giữ chặt hăn nói: "Tiểu cô nương kia bị thương có nặng không?"

Sắc mặt Hoàn Huyền trầm xuống: "Nhờ phúc của trưởng tử, vạn hạnh không chết."

Đại công chúa lắp bắp kinh hãi, tam đệ này của nàng tính tình lạnh lùng, từ nhỏ đã không thân thiết với nàng, nhưng trước mặt nàng đều khách khí xa cách, đây là lần đầu tiên nàng thấy hăn tức giận, có thể thấy hăn đối với thị thiếp này rất không bình thường.

Yêu thích như vậy, vì sao không cho một danh phận chân chính rước vào phủ chứ? Tuy nói trước khi thú phi trong phủ có quý thiếp có vẻ không hay, nhưng dưỡng ngoại trạch cũng không phải thanh danh gì tốt.

Nàng nghĩ ngợi nói: "Hại nàng ấy bị thương ta cũng áy náy, thế nào cũng phải nghĩ ra một biện pháp bồi thường mới an tâm.

Nàng đi theo đệ, tiền tài nhất định không thiếu, đệ giúp ta nghĩ thử..."

Hoàn Huyền đang định nói không cần, chợt có một suy nghĩ vụt qua, đổi giọng: "Hoàng tử có lòng, nếu như thế, đệ sẽ không khách khí."

Thái độ của hăn thoáng cái xoay vòng: "Không bằng làm phiền Hoàng tử trần tình với Phụ Hoàng, giúp nàng ấy xin một phong hào đi."

Đại công chúa giật mình há hốc mồm, tiểu tử này thật đúng là không khách khí với nàng: "Đây..."

Hoàn Huyền nói: "Nếu không có nàng không màng đến bản thân thay ta chần một mũi tên, bây giờ người bị đe dọa tính mạng chính là ta rồi."

Mạng này của ta, nói thế nào cũng đáng một phong hào Hương Quân* nhỉ?"

(Ji: *tước hiệu thấp nhất của nữ quyền thời cổ đại, theo thứ tự là trưởng Công chúa - Công chúa - Quận chúa - Quận quân - Huyện chúa - Huyện quân - Hương quân)

Ngừng một chút, sắc mặt lạnh đi: "Nếu hoàng tử cảm thấy khó thì thôi."

Đại công chúa nghĩ một chút, nếu không có nữ tử này chặn mũi tên, kẻ bị thương sẽ là Hoàn Huyền, nếu có nguy hiểm đến tính mạng, thì đó là sự sơ suất của nàng hại chết hoàng đệ mình.

Chưa kể phụ mẫu sẽ truy cứu thế nào, đời này của nàng e là lòng không thể an rồi.

Nghĩ như thế, Lộ thị quả thực là ân nhân của nàng.

Nàng vội nói: "Không làm khó không làm khó, một Hương Quân thôi mà, ta sẽ nói với Phụ hoàng, đệ yên tâm."

Lúc này Hoàn Huyền mới hòa hoãn, vái chào nàng: "Vậy thì đa tạ Hoàng tử."

Tuy Đại công chúa có chút qua loa đại khái, nhưng người lại không ngốc, biết hẳn giúp nàng xin phong hào, tất nhiên không chỉ vì cho nàng một thân phận.

Tuy nàng ấy xuất thân nghèo khổ, ít nhất là lương tịch*, tiến vào Vương phủ làm nhũ nhân** đã đủ rồi.

Hắn giúp nàng thỉnh cầu phong hào, đây là muốn nạp nàng làm trắc phi sao?

(Ji: *Gia đình thường dân

**thiếp thất của hoàng tử thời Đường)

Như thế trái lại khiến nàng không thể lường được.

Hắn vẫn chưa thú phi, trong phủ có một hai quý thiếp không có gì đáng ngại, nhưng trắc phi vào cửa trước Vương phi mới là chuyện lớn đấy.

Những việc này vốn nên do Mẫu hậu hỏi đến, chẳng biết sao Hoàng Hậu không quan tâm đến Tam tử, ngay cả hôn sự cũng mặc kệ, chỉ có trường tử là nàng thêm lao tâm khổ trí rồi.

Đại công chúa muốn nói lại thôi: "Tam Lang, Lộc cô nương này thay đệ chần tèn, đệ xem trọng nàng một chút cũng không có gì đáng trách, nhưng ân sủng quá mức với nàng chưa chắc là chuyện tốt....."

Hoàn Huyền gật đầu: "Ta biết." Nhưng lại là dáng vẻ dầu muối không ăn.

Đại công chúa thầm thở dài: "Hoàng tử không vòng vo với đệ nữa, Phụ hoàng giúp đệ chọn Lục cô nương Nguyễn gia, rốt cuộc ý của đệ thế nào?"

Hoàn Huyền vừa nghe nàng nhắc tới việc này liền bất giác nhíu mày: "Hôm Thượng tị ta từng nói qua với Phụ hoàng không có ý thú phi, hướng chi là nữ nhi Nguyễn gia."

Đại công chúa nhất thời cũng có chút không hiểu, hẳn bởi vì không buông được Nguyễn Nguyệt Vi mới tìm một thế thân giống

nàng, rõ ràng Nguyễn Lục Nương kia là bản sao của đường tử nàng, nhưng hẳn lại cứ không cần.

"Dù sao đệ cũng phải thú Vương phi, đến lúc đó tân nương vào cửa, đệ bảo Lộc thị sống thế nào?"

"Không thú phi là được rồi." Hoàn Huyền không chút do dự nói.

Đại công chúa tức nghẹn: "Đệ...! Chẳng lẽ cả đời thú một thiếp thất thôi sao?"

Hoàn Huyền hời hợt nói: "Chuyện sau này thì sau này nói sau, làm phiền Hoàng tử giúp nàng xin phong hào trước đi."

"Ta nhớ rồi," Đại công chúa nói, "Nhưng hôn sự của đệ cứ kéo dài, bên Phụ hoàng cũng không thể nói cho qua chuyện."

Hoàn Huyền nói: "Hoàng tử yên tâm, trong năm nay phụ hoàng sẽ không thúc giục ta."

Đại công chúa kinh ngạc nói: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hoàng đế tin tưởng trưởng nữ, việc triều chính cũng thường gọi nàng đến cùng thảo luận, Hoàn Huyền cũng không gạt nàng, nói thẳng: "Phụ hoàng dự tính dụng binh với Hoài Tây, không có gì bất ngờ thì là ta lãnh binh.

Không đến mấy ngày sẽ có quyết định rồi."

Nhiều nhất là bốn năm tháng, đợi triệu tập lương thảo xong, hẳn sẽ phải chinh phạt Hoài Tây, đương nhiên Hoàng đế sẽ không thúc giục hẳn cưới phi vào lúc này.

Nếu có thể đánh hạ Hoài Tây, đưa tam châu vào sự cai trị của triều đình, đến lúc đó hẳn ra yêu cầu gì phụ hoàng cũng không dễ cự tuyệt, tuy rằng thú nữ tử bình thường làm phi kinh thế hãi tục, nhưng hẳn chấp chường trọng binh, tư tâm Hoàng đế cũng không hy vọng

hắn thú một nữ tử cao môn thế gia làm phi, đến lúc đó hắn cầu thêm vài lần, phụ hoàng hơn phân nửa cũng bán thôi bán tỵ* mà đồng ý thôi.

(Ji: *半推半就 - ỡm ờ; giả bộ chối từ; tình trong như đã mặt ngoài còn e)

Hoàn Huyền tất nhiên sẽ không nói mấy lời tính toán này với trưởng tử.

Đại công chúa dù nằm mơ cũng không thể nghĩ ra hắn có chủ ý này, chỉ kinh ngạc nói: "Sao đột nhiên phải phát binh..."

Nàng biết trên dưới triều đình tranh cãi về vấn đề Hoài Tây đã hai ba năm rồi, vẫn luôn không cãi ra kết quả, phò mã nhà nàng là Ngự sử, không biết đấu khẩu bao nhiêu lần vì chuyện này rồi.

Đột nhiên ra quyết định, nhất định có lý do nào đó.

Nàng lập tức nghĩ đến chuyện đêm nay: "Chẳng lẽ..."

Hoàn Huyền gật đầu.

"Khó trách..." Đại công chúa vuốt cằm trầm ngâm.

Hoàn Huyền nói: "Đệ cáo từ trước, Hoàng tử đừng quên chuyện xin phong hào."

Đại công chúa cười chế nhạo một tiếng, liếc Hoàng đệ một cái: "Biết rồi, ta đã đáp ứng với đệ tất sẽ làm được, Hoàng tử của đệ còn chưa già, không cần cứ nhắc hoài nhắc mãi."

...

Sau khi mọi người đều rời đi, Nguyễn Nguyệt Vi tắm rửa thay y phục, về đến trước giường Thái Tử, thấy phu quân mơ màng sắp ngủ, liền ngồi quỳ bên cạnh giường, dán mặt lên cánh tay hắn, nhẹ nhàng nói: "Lạng quân rất đau sao?"

Thái Tử bỗng đứng rút tay ra, ảnh hưởng đến vết thương trên lưng, tức khắc đau đến mức hít một hơi lạnh.

Nguyễn Nguyệt Vi bị dọa nhảy lên, vội nói: "Lang quân làm sao thế?"

Một bên lấy khăn từ trong tay áo giúp hắn lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thái Tử cắn chặt răng nói: "Không sao..."

Thở hổn hển mấy hơi, mới nâng tay lên xoa má nàng: "Nàng cũng bị kinh sợ, đi ngủ sớm một chút đi, không cần ở đây với ta."

Dù Nguyễn Nguyệt Vi chưa bị thương tích nào, nhưng khó tránh khỏi trên mặt trên người bị nhánh cây ngọn cỏ sượt ngang, làn da nàng mềm mịn, nên lưu lại từng đường sước đỏ, còn khóc sưng cả mắt, lộ vẻ càng thêm đằm đằm đáng yêu.

"Thiếp không mệt, chỉ muốn ở cùng lang quân." Nguyễn Nguyệt Vi nói.

Đúng vào lúc này, cung nhân bưng thuốc tiến vào, Nguyễn Nguyệt Vi nhận lấy chén thuốc nói: "Thiếp hầu hạ lang quân uống thuốc."

Thái Tử nói: "Những việc này để cung nhân làm là được."

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Thiếp muốn hầu hạ lang quân."

Thái Tử lạnh lùng nói: "Cô nói, để cung nhân hầu hạ."

Nguyễn Nguyệt Vi đang dùng thìa ngọc khuấy thuốc, tay run lên, làm rơi vãi thuốc xuống mặt đất, hốc mắt đỏ lên: "Lang quân, có phải thiếp đã làm sai chuyện gì không?"

Thái Tử không để ý tới nàng, hướng sang cung nhân đứng chờ hầu ở một bên: "Thái Tử Phi mệt rồi, đỡ nàng về phòng nghỉ ngơi."

Lời còn chưa dứt, nước mắt của Nguyễn Nguyệt Vi tựa như ngọc châu đứt dây lăn xuống.

Trái lại, Thái Tử lười chẳng muốn nhìn nàng thêm nữa, không kiên nhẫn phát tay.

Cung nhân đỡ Nguyễn Nguyệt Vi dậy: "Nương nương, thỉnh."

Trưa hôm sau, Thái Tử vừa mới tỉnh, liền có nội thị tới bẩm báo, nói Hữu vệ suất cầu kiến.

Hữu vệ suất Mạnh Thành là thống lĩnh thị vệ Đông Cung, cũng là tâm phúc của Thái Tử.

Thái Tử lập tức nói: "Gọi hắn tiến vào."

Mạnh Thành đi vào điện, nhưng vẻ mặt lo lắng sốt ruột.

Sắc mặt Thái Tử khế biến, lập tức cho cung nhân nội thị lui xuống.

Mạnh Thành quỳ rạp xuống đất "Bụp" một tiếng: "Thuộc hạ vô năng, thỉnh điện hạ trách phạt."

Sắc mặt Thái Tử trắng bệch, thấp giọng nói: "Xảy ra chuyện gì? Người đứng lên trước rồi nói."

Mạnh Thành lê đầu gối tiến lên, kề bên tai Thái Tử nói: "Thuộc hạ phụng mệnh điện hạ diệt trừ dư nghiệt, kiểm kê thi thể, lại phát hiện thiếu hai người..."

"Chỉ là thiếu hai người thôi," Thái Tử thờ phào nhẹ nhõm một hơi, "Có lẽ bị sót rồi, rừng núi lớn như thế, để sót một hai kẻ cũng bình thường, không cần đại kinh tiểu quái."

Thanh âm Mạnh Thành khó mà nghe thấy: "Nhưng hai kẻ mất tích này đều từng gặp mặt trực tiếp với thuộc hạ..."

Lần này tử sĩ mà bọn họ bố trí trong núi có ba trăm người, kẻ biết nội tình, từng bàn bạc với Mạnh Thành, lại chỉ có vài người ít ỏi, nhưng thiếu đi hai người đều trong số đó, thật sự không giống như trùng hợp.

Thái Tử vừa nghe lời này, mồ hôi lạnh tức khắc chảy xuống ròng ròng: "Người xác định chứ?"

Mạnh Thành nói: "Thuộc hạ phái người lục soát khắp nơi rồi, vẫn thiếu hai người này, sống không thấy người, chết không thấy xác..."

Thái Tử chau mày nói: "Đã thăm dò bên Vũ Lâm vệ chưa?"

Mạnh Thành nói: "Thuộc hạ đã dò la, tạm thời không có tin tức gì."

Nếu người thật sự rơi vào tay cấm vệ, cũng chính là tới tay Hoàng đế.

Trong lòng hẳn hiểu rõ, chuyện lần này chưa chắc Phụ hoàng không có nghi ngờ, chẳng qua vì chuyện Hoài Tây hợp với tâm ý của ông, cho nên mắt nhắm mắt mở, nhưng nếu có nhân chứng thực sự rơi vào tay ông, xử trí thế nào cũng khó nói.

Kết quả tệ hơn là hai kẻ kia nằm trong tay Hoàn Huyền.

Dù thế nào, một ngày không tìm thấy hai người kia, chính là để lại hậu hoạn vô tận.

Mạnh Thành đoán được suy nghĩ trong lòng Thái Tử, an ủi: "Những người này đều là tử sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt, muốn bắt sống bọn họ không dễ như thế, thị vệ tùy giá của Tề Vương không quá nhiều, hẳn sẽ không đến mức rơi vào tay hẳn."

Nhưng chuyện thế này sợ nhất chính là cẩn thận mấy cũng có sai sót, Thái Tử nói: "Tiếp tục tìm, dù lật tung Li Sơn cũng phải tìm ra hai kẻ kia."

Mạnh Thành vội nói "Tuân mệnh".

Thái Tử nói: "Lui ra đi."

Sắc mặt hắn âm trầm như sắp nhỏ ra nước, lần này thật sự là vừa mất phu nhân vừa thiệt quân, sắp đặt lâu như vậy, tổn thất cả trăm thị vệ của hắn, tiểu tử kia thế mà lại tìm được đường sống trong chỗ chết, tiện phụ kia cũng không bị thương chút nào.

Đang suy nghĩ, liền nghe ngoài màn trướng truyền tới giọng Nguyễn Nguyệt Vi: "Lang quân tỉnh rồi sao?"

Trong mắt Thái Tử hiện lên tia hung ác nham hiểm: "Ai bảo nàng tiến vào?"

Nguyễn Nguyệt Vi như bị sét đánh, nàng ở trong Đông Cung luôn tùy ý đi lại, dù đến thư phòng Thái Tử cũng không cần bẩm báo, thời gian trước đây Thái Tử đối với nàng quả thực như xuân phong tế vũ*, sao trong một đêm liền đảo lộn đất trời rồi?

(Ji: *ý chỉ sự ân sủng trong cổ đại)

Nàng vội quỳ rạp xuống đất, khóc nức nở: "Thiếp đã làm sai điều gì, thỉnh điện hạ chỉ rõ."

Thái Tử bình tĩnh lại, nhớ đến nhạc phụ kia của hắn tuy vô dụng, suy cho cùng Ninh Viễn Hầu phủ cũng có chút căn cơ, ít nhiều xem như trợ lực của hắn.

Hướng hồ trước đó hắn tìm mọi cách săn sóc Nguyễn Nguyệt Vi, thái độ đột nhiên chuyển biến, khó tránh khỏi bị người khác nhìn ra đầu mối, liền cố nén hòa hoãn giọng nói: "Là Cô không đúng, người bị thương nên khó chịu, tính tình nóng nảy."

Nàng đến đây, để Cô nhìn một chút."

Tảng đá trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi lúc này mới rơi xuống, đi qua nằm bên giường Thái Tử khóc thút thít: "Thiếp còn tưởng lang quân ghét bỏ thiếp....."

Thái Tử vươn tay xoa phần gáy nàng, sau đó chậm rãi dờ xuống, ôm lấy gáy nàng vuốt ve nhẹ nhàng chậm rãi, ôn nhu nói: "Nói ngốc nghếch gì đó, sao Cô ghét bỏ nàng được, Cô thương nàng còn không kịp."

Có phải trên cánh tay nàng cũng bị thương hay không? Để Cô xem thử."

Nguyễn Nguyệt Vi ngẩng đầu, biến nước mắt thành tiếng cười, vén tay áo lên, chỉ vào vết đỏ bị nhánh cây quệt trúng trên đó nói: "Rất đau, rách cả da rồi, không biết có để lại sẹo hay không, nếu để lại vết sẹo, lang quân thật sự sẽ ghét bỏ thiếp."

Thái Tử cười gầy mũi nàng: "Trẻ con, dù thế nào Cô cũng sẽ không ghét bỏ nàng."

Có điều làn da xinh đẹp như vậy để lại sẹo thật sự đáng tiếc, Cô cho người đến Thượng Dược cục lấy cao dược, nàng nhớ phân phó cung nhân giúp mình thoa lên đấy."

Trong mắt Nguyễn Nguyệt Vi tràn đầy nhu tình, kéo tay hắn, nhẹ nhàng đưa lên dán trên má mình: "Lang quân cũng phải mau chóng dưỡng thương cho tốt."

Thái Tử khẽ cười nói: "Sao thế, gấp gáp muốn sinh một tiểu hoàng tôn cho Cô sao?"

Nguyễn Nguyệt Vi đỏ mặt nói: "Lang quân lại lấy thiếp ra nói đùa."

Thái Tử nói: "Nàng không vội nhưng Cô vội, nhi tử đầu tiên của Cô chỉ có thể là nàng sinh."

.....

Tùy Tùy hôn mê suốt ba ngày mới tỉnh.

Nàng mở to mắt nhìn bóng mặt trời lay động trên đỉnh màn trướng, nhất thời cho rằng mình còn ở quê nhà Ngụy Bác, sau một lúc lâu mới nhớ ra đây là hành cung Li Sơn, ký ức trong đêm bị thương kia dần dần rõ ràng, vết thương phía sau lưng và trên cánh tay cũng bắt đầu đau đớn.

Nàng hít sâu một hơi, không khí rét lạnh sáng sớm tiến vào phế phủ nàng, chim chóc véo von ngoài cửa sổ, gió nhẹ lướt qua những chiếc lá mùa thu, vang lên tiếng xào xạc.

Nàng như mơ một giấc mộng thật dài, bóng dáng quan phong tế nguyệt kia, những ước mong tốt đẹp, những chấp niệm bao năm vẫn không bỏ xuống được, tựa hồ mờ dần trong cơn bệnh lúc bị thương, như một ảo mộng thật dài.

Một bàn tay ấm áp thô ráp nhẹ nhàng đặt lên trán nàng, Tùy Tùy nhìn về phía nam nhân bên mép giường, nhìn hẳn có chút tiều tụy, hốc mắt trũng sâu, ánh mắt bao phủ bởi tơ máu.

"Tỉnh rồi à?" Thanh âm của hẳn cũng có chút nghẹn ngào.

Tùy Tùy ngây ngốc nhìn hẳn một hồi, đôi mắt dần dần rõ ràng.

Nàng gật đầu: "Đã tỉnh."

Chương 49: 49: Không Thể Vẹn Toàn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Bởi vì vết thương trên người Tuy Tuy, Hoàn Huyền dứt khoát ở lại Ôn Tuyền cung, nơi này là kinh đô và vùng lân cận, cũng tiện cho hấn đến doanh trại luyện binh.

Đại công chúa vẫn hơi ngại ngùng, cho người đưa tới một đồng dược liệu bồi bổ, lãng la tư lự, ngay cả Tuy Tuy cũng cảm thấy có chút thái quá, nhưng Hoàn Huyền lại ai đến cũng không cự tuyệt, thu hết không ngại: "Sợ gì chứ, nàng không nhận tỳ ấy sẽ không an tâm."

Hoàn Minh Khuê cũng đến hành cung, đến Thiếu Dương viện thăm Thái Tử, rồi rẽ một vòng tới Tinh Thần Điện thăm hỏi Tề Vương.

Hoàn Huyền biết hấn ý Túy Ông không phải là rượu, trước sau chưa từng chết tâm với Tuy Tuy, sao mà để hấn gặp được, nhận lễ vật của hấn nói dăm ba câu liền tống cổ người đi.

Hoàn Minh Khuê hết cách, chỉ có thể hậm hực về viện của mình ăn canh nóng.

Thương thế Tuy Tuy ổn hơn một chút, Hoàn Huyền liền đưa Cao ma ma cùng đám người Xuân Điều, Tiểu Đồng tới Ôn Tuyền hành cung với nàng.

Đám người Cao ma ma nghe nói Tuy Tuy bị thương ở Li Sơn, ai cũng lòng như lửa đốt, Cao ma ma chỉ trách bản thân niệm kinh Phật không đủ nhiều, thấy chưa, hai bộ áo lông cừu đã đem tới tai họa đổ máu.

Tới Ôn Tuyền cung, Cao ma ma biết Tuy Tuy bị thương là vì chấn tên thay điện hạ nhà bọn họ, trong lòng càng ngũ vị tạp trần, lau nước mắt, dứt khoát nói rõ với Hoàn Huyền: "Lão nô chỉ cầu điện hạ

một chuyện, nếu ngày nào đó Vương phi vào phủ không dung được Lộc cô nương, lão nô cầu điện hạ ân điển, thả lão nô ra ngoài cùng Lộc cô nương làm một người bình thường, cầu điện hạ niệm việc nghĩa hôm nay của nàng, sau này đối xử tốt với nàng vài phần."

Hoàn Huyền bắt lực nói: "Trong mắt ma ma, Cô là loại người này sao?"

Cao ma ma bĩu môi: "Điện hạ tất nhiên không phải loại người này." Hẳn là đứa trẻ bà nuôi lớn, đương nhiên bà không muốn nói hẳn không phải, nhưng bà còn nhớ sau lễ Thượng Nguyên Lộc Tuy Tuy chịu vắng vẻ, với chuyện nam nữ, bà thật sự không tin tưởng Tề Vương.

Hoàn Huyền: "Trưởng tử thay nàng thỉnh bệ hạ phong hào hương quân, qua thời gian này sẽ tuyên xuống."

Cao ma ma nghe thấy không những không kinh hãi, ngược lại kinh hãi thất sắc, sắc mặt trắng bệch, lẩm bẩm: "A di đà phật, lão nô đi niệm kinh đây." Lần này niệm kinh bao nhiêu lần mới đủ đây? Miệng sắp mòn luôn rồi.

Xuân Điều nhào người đến mép giường Tuy Tuy khóc tang mắt cha mất mẹ một hồi, Tuy Tuy thiếu chút nữa cho rằng mình đã chết, chỉ có thể không ngừng an ủi nàng: "Không sao, vết thương nhỏ thôi."

Xuân Điều khóc càng dữ: "Cô nương cũng không thể bỏ lại nô tỳ..."

Người nói vô tâm, nhưng tâm Tuy Tuy lại động, nàng vốn tính dưỡng thương tốt rồi tìm một thời cơ rời khỏi Trường An, tất nhiên không chuẩn bị mang theo bất cứ ai, chỉ là Xuân Điều và nàng cũng xem như sống cô nươngga lẫn nhau, nếu ở lại vương phủ, tương lai sống dưới bàn tay của Vương phi, cũng không biết có bị bắt nạt hay không, trái lại chẳng bằng nghĩ một biện pháp mang nàng cùng đi.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, liền cười an ủi nàng: "Yên tâm, dù bỏ rơi ai cũng sẽ không bỏ Xuân Diệu tử tử."

.....

Chuyện Thái Tử và Tề Vương bị tập kích ở Thu Tiển đã dấy động sóng to gió lớn trên dưới triều đình, thanh âm phản đối xuất binh trên triều nhỏ hơn rất nhiều, đúng vào lúc này, Hoài Tây truyền đến tin tức, Quách Trọng Tuyên vì bất mãn triều đình cắt giảm tiền thưởng, khởi binh nổi loạn, cướp bóc châu huyện xung quanh, chinh phạt Hoài Tây thành kết cục đã định, chức trách cầm binh không nghi ngờ gì nữa rơi xuống người Tề Vương.

Tùy Tùy nằm dưỡng thương trong Ôn Tuyên cung, nhưng tâm tư lại không thành thoi, đại sự phản loạn Hoài Tây này tất nhiên sẽ truyền tới tai nàng.

Thời cơ này không thể nói không khéo, Hoài Tây phản loạn càng chứng thực Quách Trọng Tuyên có dã tâm, to gan lớn mật, chuyện ám sát trừ quân càng xác thực.

Tùy Tùy không tin trên đời có chuyện trùng hợp thế này, Thái Tử nhất định âm thầm cùng người nào đó trong phủ tiết độ sứ Hoài Tây đạt thành hiệp nghị, lúc này mới có thể biết thế cục Hoài Tây rõ như lòng bàn tay, lúc gài bẫy khéo léo dẫn dắt theo thời cục.

Không thể không nói trận này của Thái Tử trình diễn rất tốt, không phải diễn quá tốt, mà là diễn theo tâm tư hoàng đế, thế này trái lại vượt ngoài dự đoán của Tùy Tùy.

Thái Tử trước đây chỉ là vài lần hồ đồ, còn vì thế mà mất quyền giám quốc, lúc này đoán được tâm ý hoàng đế không sai tí nào.

Có lẽ vài lần giáo huấn trước đã khiến hắn hiểu ra, điều hoàng đế sợ không phải là dám nhi tử tranh quyền đoạt lợi, mà là một phương cường đại, uy hiếp đến ngai vàng của ông.

Tùy Tuy trước nay vẫn cho rằng Thái Tử chí lớn nhưng tài mọn, tầm nhìn thiếu cận, tuy rằng hoài nghi hẳn mưu hại Hoàn Diệp, nhưng chưa từng xem hẳn là đối thủ, lúc này mới phát hiện hẳn cũng không dễ đối phó như trong dự liệu của nàng.

Có điều nàng không trông mong chỉ dựa vào một lần ám sát đã đẩy ngã Thái Tử, hoàng đế cũng không phải không biết hai huynh đệ bất hoà, vẫn luôn mắt nhắm mắt mở, đề phòng Thái Tử, không hề có ý phế trừ quân lập đũa khác, so với Tam tử tay nắm binh quyền, kiêu ngạo cố chấp, có lẽ Nhị tử vâng vâng dạ dạ, nhìn sắc mặt người khác mà hành sự càng hợp ý ông.

Lần này nàng chỉ cần lấy được chứng cứ Thái Tử gài bẫy, nắm chặt nhược điểm trong tay, vào lúc tình thế có lợi làm khó dễ, một kích tất trúng, khiến hẳn không thể chuyển mình nữa, chỉ có sau khi đoạt lại binh quyền ở Hà Sóc, nàng mới có đủ lợi thế.

Tùy Tuy tĩnh dưỡng tại Ôn Tuyền cung, không thể ra khỏi Tinh Thần Điện, bởi vì chuyện Thái Tử cùng Tề Vương bị ám sát, Ôn Tuyền hành cung tăng cường phòng bị, bên ngoài Tinh Thần Điện cũng có Vũ Lâm vệ mặc giáp cầm giáo thủ, thuộc hạ của nàng không thể mạo hiểm truyền tin tức tới nơi này, nàng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Có Hoàn Huyền bên cạnh, trái lại cuộc sống trôi qua thật nhanh.

Lúc hẳn không đến binh doanh, sẽ ngồi bên mép giường với nàng, dạy nàng chữ, viết kỳ phổ cho nàng xem, cùng nàng tán dóc giai thoại thú vị trong thành Trường An gần đây, hẳn không giỏi nói chuyện, kể chuyện thú vị lại nhạt như nước ốc, còn ra vẻ nghiêm túc buồn bực, nhìn Tùy Tuy chăm chăm: "Vì sao nàng không cười? Cô kể chuyện không buồn cười sao?"

Tùy Tuy luôn không thể nhin cười vì biểu cảm của hẳn, cười đến mức thiếu chút nữa rách cả miệng vết thương.

Hoàn Huyền còn ôm luôn trách nhiệm đút thuốc, kiên nhẫn dùng thìa nhỏ đút từng muỗng thuốc cho nàng, Tùy Tùy nhin mấy lần, cuối cùng không chịu nổi nữa, đoạt lấy chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Tề Vương điện hạ không còn đất dụng võ, lão đại không vui, liền bắt đầu đút cháo đút canh cho nàng, ngày ngày nhéo mặt và eo của nàng, kiểm tra canh cháo uống xong có biến thành thịt hay không.

Cũng không biết việc này có lạc thú đáng nói gì, mà hẳn làm không biết mệt, khi không đến binh doanh, một ngày đến đút cho nàng năm sáu bữa.

Dưỡng thương ở Li Sơn, Tùy Tùy đầy đặn lên không ít, Hoàn Huyền bởi vì bốn ba nơi hành cung, binh doanh, triều đình nên trái lại gầy hơn một chút.

Ba tháng sau, miệng vết thương Tùy Tùy đã không còn đáng ngại, tuyên phong của nàng cũng tới rồi.

Tuy là Đại công chúa ra mặt, nhưng Tùy Tùy biết nhất định là từ Hoàn Huyền chỉ mưu bày kế, không khỏi kinh ngạc.

Nàng thay Hoàn Huyền chần một mũi tên kia, nàng biết nhất định sẽ có ban thưởng, không nghĩ hẳn sẽ giúp nàng xin một phong hào — — tuy không phải phong hào thật, nhưng dựa vào thân phận hiện nay của nàng đã xem như khác biệt rồi.

Hoàn Huyền chỉ cho là nàng thụ sủng nhược kinh, nhẹ nhàng bâng quơ nói: "Rất hiếm thấy đấy, một phong hào hương quân, đã có xuất thân, tương lai có thể nhập phủ làm trác thất, miễn cho nàng cả ngày hồ tư loạn tưởng."

Chuyện hẳn có tâm cưỡi nàng vẫn đặt trong lòng không nói ra, suy cho cùng nay chỉ là tính toán của hẳn, đợi nắm được Hoài Tây, định trước với phụ hoàng chuyện này, nắm chắc mười phần lại nói cho nàng cũng không muộn.

Tùy Tuy nhận phong hào, bản thân muốn vào cung tạ ơn, Hoàng Hậu không để tâm tới chuyện trong cung, hiện nay là Đức phi chường sự vụ lớn nhỏ của hậu cung, Đức phi thấy dung mạo nàng liền thầm kinh ngạc một hồi, nhưng trái lại không nghi ngờ thân phận của nàng chút nào, thưởng nàng một kim thoa và một ít cung cấm, liền lập tức tống cổ nàng ra ngoài.

Ra khỏi cung, Hoàn Huyền liền đưa nàng về Sơn Trì Viện, hấn lại một mình thúc ngựa chạy về binh doanh không ngừng nghỉ — — lương thảo sắp chính đốn xong xuôi, một tháng sau đại quân sẽ phải xuất phát, hấn vốn không có thời gian tiếp tục trở về Sơn Trì viện làm bạn với nàng.

Trở lại Sơn Trì Viện, truyền tin tức dễ dàng hơn nhiều, Tùy Tuy trở về không đến ba ngày liền nhận được mật tin của bộ hạ đưa vào tới, bọn họ bắt được hai thích khách biết nội tình, tạm thời giam giữ dưới địa lao của tháp chùa Linh Hoa, chỉ cần chờ tới lúc có tác dụng đưa ra là được.

Ngoài ra còn có hai tin tức, một là Trung quan giám quân mà triều đình phái tới Hà Sóc quả nhiên khiến tướng sĩ cực kỳ bất mãn, tuy rằng cuối cùng Tiêu Đồng An đổi được sắc phong từ triều đình hy vọng đã lâu, trở thành tiết độ sứ Tam trấn danh chính ngôn thuận, nhưng uy tín trong quân càng tràn ngập nguy cơ, cho nên đến mức đi ra ngoài đều cần mấy trăm hộ vệ thân binh.

Tùy Tuy ước tính không đến nửa năm, Tiết Chất sẽ không tìm được mà hạ thủ với Tiêu Đồng An.

Triều đình vốn dĩ không đặt con rối Tiêu Đồng An này ở trong lòng, lại phát trọng binh chinh phạt Hoài Tây, làm gì còn lo lắng Hà Sóc chứ, thời khắc Tiêu Đồng An đồng ý triều đình phái Trung quan giám quân kia, đã đào sẵn một phần mộ cho mình rồi.

Tình thế của Hà Sóc nằm trong dự kiến của nàng, nhưng một tin tức khác lại khiến nàng ngờ ngẩn.

Bọn họ tìm được một nội thị từng làm việc trong cung Hoàng Hậu ở Giang Nam, có lẽ biết chút nội tình chuyện tiên Thái Tử bạo hoẵng, bởi vì chuyện riêng ẩn giấu này có liên quan tới nàng, bộ hạ không thể thẩm vấn, liền đưa người đến chùa Linh Hoa, chờ nàng tự mình thẩm vấn.

Nghe nói nàng vừa trở về lại muốn ra chùa miếu ngoài thành lễ Phật, tất nhiên Cao ma ma tận lực ngăn cản — — bà còn nhớ chuyện lần trước Lộc Tù Tù đến chùa Thanh Long nhiễm phong hàn suýt nữa bỏ mạng, nào dám thả nàng ra ngoài.

Tù Tù nói hết lời, cuối cùng chỉ có thể kéo mặt cờ lớn là Tề Vương đây: "Điện hạ sắp phải xuất chinh, ta chỉ muốn đến cầu Phật Tổ phù hộ ngài thắng trận bình an trở về."

Cao ma ma lúc này mới do dự: "Thân thể cô nương còn chưa dưỡng tốt, lão nô thay cô nương đi được rồi."

Tù Tù: "Cầu Phật sao có thể để người thay thế chứ, vạn nhất Phật Tổ cảm thấy không thành tâm thì sao?"

Tạm ngừng một chút rồi nói: "Ta trúng một mũi tên có thể thoát chết, tất cả là nhờ Phật Tổ phù hộ, nên tự mình đến tạ ơn."

Cao ma ma nghe nàng nói có lý có tình, không thể lay chuyển: "Cô nương nhất định phải đi sớm về sớm."

Tù Tù liên tục đáp ứng: "Ta nhớ rồi, ma ma yên tâm."

Lão ma ma lái nhải dặn dò nửa ngày, lại dặn dò Xuân Điều chăm sóc cô nương thật tốt, lúc này mới không tình nguyện đi sắp xếp ngựa xe.

Rời Sơn Trì viện không lâu, Tù Tù liền cảm giác được bọn họ bị người theo dõi.

Người nào sẽ theo dõi một ngoại trạch của Tề Vương chứ? Chẳng lẽ là vì nàng nhận được phong hào, có người cho rằng nàng có phân lượng trong lòng Tề Vương, muốn hạ thủ từ bên chỗ nàng sao?

Nàng giả vờ không nhận ra, đến chùa Thanh Long bái phật, thêm tiền hương khói, cầu bùa bình an cho Hoàn Huyền cùng mọi người trong Sơn Trì Viện, rồi lập tức tới chùa Linh Hoa.

Dân cư gần chùa Linh Hoa thưa thớt, khách hành hương trong chùa ít ỏi không có mấy người, kẻ lén lút đi theo bọn họ kia không có cách nào tàng hình giấu tung tích, chỉ có thể tìm một chỗ dừng lại ngoài cửa núi, giả vờ nghỉ chân.

Tùy Tuy vào chùa, cùng Xuân Điều dùng thức ăn chay rồi bảo mệt mỏi, đến thiện phòng nghỉ ngơi, Xuân Điều vốn dĩ đấu tranh tinh thần mạnh mẽ chịu đựng không ngủ, thấy chủ nhân ngủ say, cảm thấy buồn chán khép y phục ngã xuống giường, nghĩ chỉ nhắm mắt một chút, bất tri bất giác ngủ say mất.

Nàng vừa ngủ, Tùy Tuy liền lặng lẽ không tiếng động rời giường, đi theo tầng nhân tiếp khách vòng ra một căn phòng tầng nhân yên tĩnh.

"Người ở bên trong." Tầng nhân tiếp khách nhỏ giọng nói.

Tùy Tuy gạt đầu đẩy cửa gỗ của thiện viện, chỉ thấy một người trung niên ngồi trong thiện phòng trống trải, tóc cạo nhẵn nhụi, mặt đầy phong sương, mặc một bộ tăng y cũ nát, thiền trượng tựa trên tường, nghiêm nhiên là một tăng lữ tới từ bên ngoài.

Tùy Tuy không cho là kỳ lạ, muốn đưa một người đang sống sờ sờ từ Giang Nam ngàn dặm xa xôi tới kinh thành, trải qua nhiều trạm kiểm soát, muốn giấu qua mắt đám thủ vệ kia cũng không dễ dàng, lấy thân phận tăng nhân tha phương hành tẩu, là điều ít đáng ngờ nhất.

Tăng nhân kia nhìn thấy Tù Tù, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên, tiếp đó hấn vịn tường đứng lên, thi lễ với nàng; "Thí chủ hữu lễ."

Tù Tù chú ý tới sắc mặt xám ngắt của hấn, hai chân run rẩy, cả người gầy trơ cả xương, hiển nhiên thân mang trọng bệnh.

Nàng gật đầu với hấn, đi thẳng vào vấn đề: "Ta có một vài việc muốn hỏi sư phụ một chút."

Người nọ nói: "Xin thí chủ cứ hỏi, bản tăng biết gì sẽ nói hết."

Tù Tù: "Nghe nói sư phụ từng hầu hạ trong cung Hoàng Hậu?"

Người nọ hơi nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ: "Đúng vậy."

Tù Tù: "Tại sao lại xuất cung?"

Vẻ thống khổ trên mặt người nọ càng đậm, ôm miệng ho khan vài tiếng: "Vì bản tăng đã nghe chuyện không nên nghe, thấy được chuyện không nên thấy, ngày ấy cung nhân nội thị hầu hạ trong điện đều bị chủ nhân ban chết, từng chiếc chiếu bọc thi thể ném ra khỏi cung."

Hấn nhớ lại, nước mắt chảy tràn: "Không biết bản tăng mạng lớn hay thuốc uống không nhiều, thế mà lại bưng tình dậy trong đồng thi thể lộn xộn."

Bởi vì lớp đất trên người khá mỏng, bản tăng cào lớp đất trên người, bò ra ngoài, dùng cả tay và chân bò cả ngày, bò đến bên đường núi, may mắn được một tăng nhân qua đường cứu trị, nhặt cái mạng quèn về, bản tăng liền nhận hấn làm sư phụ, phụng dưỡng hấn đến Giang Nam du ngoạn, chẳng qua độc tố còn lại có lẽ không thanh trừ hết, nên biến thành dáng vẻ nửa tàn phế này."

Tù Tù lúc này mới biết thân phận tăng y này của hấn không phải là ngụ trang.

"Người đã nghe điều không nên nghe, thấy cái không nên thấy sao?" Nàng hỏi.

Người nọ nhíu mày, nhớ lại: "Đó là chuyện lúc tiên Thái Tử điện hạ mới vừa trở về từ Tây Bắc.

Điện hạ tới tìm hoàng hậu nương nương, nói có việc thương lượng, nương nương liền cho đám người bần tăng lui ra ngoài điện.

Bọn họ nói chuyện bên trong, mới đầu âm thanh rất nhỏ, bên ngoài không nghe thấy, nhưng dần dần giọng của nương nương cao lên, bần tăng mơ hồ nghe thấy vài câu, đại ý là điện hạ muốn cưới một nữ tử, hoàng hậu nương nương không đồng ý, hai người bắt đầu tranh chấp."

Tùy Tùy gật đầu: "Chỉ như thế thôi hả?".

|||| Truyện đề cử: Thần Y Ở Rể ||||

Hoàn Diệp muốn nhường vị trí trữ quân tới Tây Bắc tìm nàng, nghĩ cũng biết Đế Hậu nhất định sẽ phản đối, điều này không coi là chuyện bí mật gì, Hoàng Hậu cũng không tàn nhẫn độc ác đến mức vì mấy câu nói đó mà diệt khẩu.

Người nọ lắc đầu: "Hoàng hậu nương nương ngự hạ tuy nghiêm, cũng không phải người khắt khe, không đến mức vì hai câu nói này lời nói mà độc sát nhiều nô bộc đến thế.

Là chuyện phía sau nữa."

Tùy Tùy lắng lắng nghe.

Người nọ nói tiếp: "Hôm đó Thái Tử điện hạ cùng hoàng hậu nương nương tranh cãi đến mức chia tay không vui, sau khi Thái Tử rời đi, Hoàng hậu nương nương lấy nước mắt rửa mặt, miệng cứ nói mình sinh ra một nghịch tử.

Nương cô nương giận, bộn hạ nhân ngay cả hít thở lớn tiếng cũng không dám, lần đó mọi người đều co đầu rụt cổ cẩn thận hầu hạ.

Sau đó Thái Tử lại đến vài lần, lần nào cũng phải tranh cãi một hồi, bàn tăng nghe dần dần liền hiểu, thì ra là điện hạ vì muốn thú Tiêu cô nương phủ tiết độ sứ Hà Sóc, mà ngay cả vị trí Thái Tử cũng không muốn làm, muốn nhường trử vị cho Nhị hoàng tử."

Ngừng một chút lại nói: "Thái Tử điện hạ náo loạn thế này, chớ nói Hoàng hậu nương nương, bệ hạ tất nhiên cũng không đồng ý.

Giảng co như thế ước chừng hai ba tháng, Thái Tử điện hạ không biết nói thế nào đã động được bệ hạ, Hoàng hậu nương nương biết tin liền đập hết tất cả đồ vật trong điện, Thái Tử điện hạ lại tới cầu xin, quỳ dưới thềm hai canh giờ.

Hoàng hậu nương nương liền nói, "Người nghĩ cho kỹ, nếu khăng khăng muốn đến Tây Bắc, thì xem như người không có người mẫu thân này."

Tùy Tùy nghe một người lạ nhắc đến chuyện cũ của Hoàn Diệp, phảng phất có một bàn tay siết chặt lấy trái tim nàng, thắt chặt từng chút một.

"Mời sư phụ nói tiếp." Nàng bình tĩnh.

"Thái Tử điện hạ nghe những lời này, liền nặng nề khấu đầu chín lần với hoàng hậu nương nương, sau đó đứng dậy rời đi," tăng nhân tiếp tục nói, "Điện hạ đi rồi, hoàng hậu nương nương lại khóc lóc một hồi, không dùng bữa tối mà đi ngủ sớm.

Chính là đêm đó đã xảy ra chuyện."

Môi người nọ bắt đầu run lên, lệ quang trong mắt lấp lánh: "Ngày đó là bọn Tiểu Diệp trực đêm trong điện..."

Hắn nghẹn ngào không nói được.

Tùy Tùy biết hắn đối với cung nhân tên "Tiểu Diệp" chắc chắn có tình cảm rất sâu.

Nàng lặng lẽ đưa khăn cho hắn.

Tăng nhân chấp tay thi lễ, nhận lấy khăn lau nước mắt, lúc này mới nói tiếp: "Cung nhân trực đêm bên giường nghe thấy một tiếng bịch vang lên, như có vật gì đó rớt ra khỏi màn, rơi xuống đất ở phía trước giường.

Bọn họ dùng đèn rọi tới, lại là một thanh chủy thủ, trên dao còn dính máu."

Hắn tạm ngừng rồi nói: "Bọn họ sợ tới mức chết khiếp, nhanh chóng vén màn giường, liền thấy hoàng hậu nương nương nhắm mắt nằm trên giường, cổ tay bị dao cắt mấy đường, máu đã chảy ra nửa giường.

Tất cả mọi người đều bị dọa sợ, mau chóng cầm máu cho người, phân công nhau đến thỉnh y quan, bẩm báo bệ hạ cùng Thái Tử điện hạ."

Ánh mắt Tùy Tùy lay động: "Trừ Hoàng đế, tiên Thái Tử cùng y quan, không có người nào khác biết việc này sao?"

Người nọ nói: "Chuyện thế này tất nhiên không thể truyền ra ngoài, người biết càng ít càng tốt...! Ngày ấy ngoài hạ nhân làm việc còn có hai thị tỳ thân tín từ nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu nương nương, không ai có thể thấy mặt trời ngày hôm sau, màn đêm vừa buông xuống đã bị ban thạch tín."

Tùy Tùy: "Sau đó thì sao?"

"May mà y quan tới kịp lúc, nương cô nương mất không ít máu, sau cùng vẫn không nguy đến tính mạng, sau khi bệ hạ tới nổi giận

một trận, Thái Tử điện hạ từ Đông Cung chạy tới, lúc đến đã rất khuya, khi đó Hoàng hậu nương nương đã tỉnh, người quỳ trước giường nương nương thỉnh tội.

Hoàng hậu nương nương không để ý tới nửa ngày, một hồi lâu mới mở miệng, hỏi người còn muốn đến Tây Bắc nữa không, nói nếu người khẳng khẳng muốn cưới Tiêu thị nữ kia, thì chờ ba năm hết hiếu kỳ hẵng cưới."

Tăng nhân nhìn nữ tử trước mặt, chỉ thấy huyết sắc trên mặt nàng bị rút sạch, đôi mắt xinh đẹp tựa như nổi lên tầng sương giá, lộ vẻ ngõ ngàng cùng bi ai không nói nên lời.

Môi Tuy Tuy mấp má, muốn hỏi gì đó, nhưng cảm thấy hỏi gì cũng đều đã không còn cần thiết nữa rồi.

Mẫu hậu thân sinh dùng cái chết để bức ép, thật sự Hoàn Diệp không thể vì cưới nàng mà để mẫu thân đi tìm đường chết.

Hắn trước nay không đành lòng thương tổn người khác, huống hồ đây là mẫu thân đã sinh ra và nuôi dưỡng hắn.

Cuối cùng nàng cũng hiểu vì sao Hoàn Dung nhất định phải bài trí đưa Hoàn Diệp vào chỗ chết — — có lẽ vốn dĩ hắn chưa từng mong chờ vị trí trữ quân, khi biết được trưởng huynh muốn nhường cho hắn, lúc này mới sinh ra tham niệm, kỳ vọng to lớn thất bại trong nháy mắt, lấy tính cách hẹp hòi này của hắn đương nhiên sẽ không cam tâm.

Tăng nhân kia không biết nàng đã có được đáp án mình mong muốn từ rất lâu, nói tiếp: "Thái Tử điện hạ đối với Tiêu cô nương kia si tâm đến thế, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn mẫu thân tìm chết.

Người khóc nhận lời Hoàng hậu nương nương, sau này sẽ không bao giờ đề cập tới hôn sự với Tiêu cô nương, chỉ xin tự mình đến Hà Sóc, nói rõ chuyện này với Tiêu cô nương..."

Tùy Tuy thẩn thờ gật đầu, đánh gãy lời hăn: "Ta biết rồi, đa tạ sư phụ."

Ngừng một chút: "Những lời hôm nay, còn mong sư phụ chớ có nói ra ngoài."

Tăng nhân kia nhìn nàng, trong mắt có vẻ từ bi: "Thỉnh thí chủ yên tâm, bần tăng vào cửa Phật, đã đoạn tuyệt hết thầy trần duyên, những chuyện xảy ra trước đây, chỉ là cho thí chủ một lời giải thích mà thôi.

Bần tăng chỉ cầu niệm kinh tụng Phật, an an tĩnh tĩnh suốt quãng đời còn lại."

Tùy Tuy: "Sư phụ an tâm nán lại nơi đây, thức ăn thuốc thang đều có người cung phụng."

Tăng nhân chấp tay thi lễ: "Đa tạ thí chủ thành toàn."

Tùy Tuy gật đầu, yên lặng ra khỏi thiền viện, quay đầu lại trông, chỉ thấy nắng chiều ngày đông chiếu lên mái nhà, ngay cả ánh mặt trời cũng lộ vẻ ảm đạm tiêu điều, hoàng hôn chưa đến, quạ cuối chiều đã bắt đầu kêu.

Nàng chậm rãi trở về, tới trước cửa tiểu viện Xuân Diệu đang ở, bỗng nhớ tới một chuyện, dừng bước, quay đầu nói với tăng nhân tiếp khách kia: "Hôm nay vừa ra khỏi Thường An phường liền có người đi theo xe ngựa của ta, một mực đi theo tới ngoài cửa núi, các người tra thử lai lịch của người nọ."

Tăng nhân tiếp khách nói: "Thuộc hạ tức khắc sai người tra, mau chóng cho đại tướng quân câu trả lời."

Tùy Tuy gật đầu: "Làm phiền rồi."

Ngoài ra người đến cửa hàng sơn phấn truyền lời, ta dự tính chờ sau khi Thần Dực Quân xuất phát liền rời kinh, kêu bọn họ chuẩn bị

một chút."

Trở lại Sơn Trì Viện đã tối mịt.

Xe ngựa chạy đến Đường Lê viện, nàng liền phát hiện có chút không đúng, nghĩ một chút, thì ra là đèn đuốc trong viện đặc biệt nhiều và sáng hơn ngày thường.

Nàng đoán là Hoàn Huyền tới rồi.

Xuống xe ngựa, xuyên qua đường mòn trong rừng phong rơi sạch lá, đẩy cửa viện ra, Tiểu Đồng nháy mắt với nàng: "Cuối cùng cô nương đã về rồi."

Tùy Tuy dùng cầm chỉ vào giỏ tre trong tay Xuân Điều: "Bánh quả hồng mang từ chùa trong núi về, các người chia nhau ăn đi."

Nói rồi đỡ màn vào phòng.

"Bánh quả hồng gì đó ngon không? Đáng để nàng từ xa chạy ra ngoài thành không?" Nam nhân mặc tấm y dựa trên giường nàng, tỏ vẻ khó chịu tức giận.

"Điện hạ muốn nếm thử một cái hay không?" Tùy Tuy.

Hoàn Huyền hất cằm, ghét bỏ nói: "Cô không ăn."

Tùy Tuy cười: "Thật sự không ăn sao? Chẳng phải Điện hạ phải thích ăn ngọt sao? Bánh quả hồng này nhiều đường bột, cực kỳ ngọt."

Nàng rửa sạch tay, cầm một miếng đưa cho hắn.

Hoàn Huyền cũng lùi một bước tiếp nhận, cắn một miếng, hừ lạnh một tiếng: "Cũng thường thôi."

Tùy Tuy biết hắn khó tính, không để ý tới, chỉ hỏi: "Điện hạ không phải đến binh doanh sao? Sao đột nhiên trở về rồi?"

Hoàn Huyền rũ mắt giả vờ đọc sách: "Rảnh rồi trở về xem nàng, ai ngờ nàng ở nhà một ngày cũng không chịu được."

Nói rồi nâng mí mắt lên liếc nàng một cái: "Đồ đâu?"

"Đồ gì?" Tù Tù ngơ ngác nói.

Hoàn Huyền tức giận: "Không có thì thôi."

Tù Tù ngẫm lại, sau một lúc lâu mới nghĩ ra có lẽ hẳn nói là bùa bình an, sau đó móc ra một túi gấm màu xám trong tay áo: "Đây là dân nữ đi chùa Thanh Long cầu bùa bình an."

Hoàn Huyền: "Xám ngắt, thật xấu."

Tù Tù mím môi mỉm cười: "Không xứng với điện hạ, dân nữ lấy về."

Hoàn Huyền đoạt lại một cái; "Cô cũng đâu nói không cần, tạm chấp nhận đeo vậy, nàng giúp Cô thắt lên."

Tù Tù thắt túi gấm lên của đai lưng hẳn, cầm đai ngọc của hẳn nhìn xem, lại phát hiện túi thơm cũ kỹ thêu hải đường kia không thấy bóng dáng, tựa hồ nàng không thấy túi thơm kia một khoảng thời gian rồi, nhưng không nhớ ra từ khi nào đã không còn thấy nữa.

Hoàn Huyền buông sách, vỗ lên giương: "Ý vết thương tốt một chút liền chạy loạn, xem ra nàng không cần mạng nữa rồi, nằm xuống đi."

Tù Tù: "Dân nữ còn chưa tắm gội."

Hoàn Huyền nhướn mày: "Cô đã chê nàng thối sao?"

Tù Tù chỉ đành phải cời y phục bên ngoài, nằm xuống bên người hẳn.

Hoàn Huyền thuận tay kéo nàng vào lòng ngực, thật cẩn thận không chạm đến miệng vết thương của nàng, chỉ chôn mặt vào cần cổ nàng nhẹ nhàng gửi.

Tùy Tùy thấy hấn sau một lúc lâu không có động tĩnh, quay đầu nhìn, lại thấy hấn đã ngủ.

Nàng vươn ngón tay gầy hàng mi dài của hấn một chút, thở dài nặng nề..

Chương 50: Kế Hoạch

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hôm sau sáng sớm khi Tù Tù tỉnh lại, người bên gối đã không còn, Hoàn Huyền từ sớm đã phải chạy về binh doanh, ắt hẳn ngủ đến khuya liền phải xuất phát rồi.

Tù Tù tựa như nhớ lại trong lúc nửa tỉnh nửa mê có người thì thầm bên tai nàng không ít lời, nhưng nàng không nghe rõ câu nào, ừm hai tiếng xem như trả lời.

Gặp lại Hoàn Huyền đã là sau nửa tháng, trước ba ngày đại quân xuất phát, hẳn đặc biệt chạy về Sơn Trì Viện từ biệt với nàng.

Hắn thúc ngựa chạy từ kinh đô và vùng lân cận tới, lúc đến Sơn Trì Viện đã là hoàng hôn, Tù Tù xuống bếp làm hai món ngày thường hẳn thích ăn, lại bị hắn quở trách một trận: "Trên người mang vết thương còn nhào bột, hôm nay Cô nhất quyết vội vàng chạy tới đây để ăn Cổ Lâu Tử này của nàng sao?"

Tù Tù chỉ cười cười, vén sợi tóc buông xuống ra sau tai: "Miếng vết thương đã không còn đau, muốn hoạt động gân cốt một chút."

Hoàn Huyền cầm lấy một khối cổ lâu tử cắn một miếng, vẫn giống như xưa, béo mà không ngán, mùi vị tươi ngon giòn xốp, nhưng hôm nay hẳn lại vô cớ cảm thấy có chút khó mà nuốt xuống.

Có điều hẳn vẫn ăn sạch 2 miếng nàng cắt cho hắn.

Tù Tù dưỡng thương không thể ăn đồ quá béo, chỉ cùng hắn ăn chút điểm tâm cùng cháo gà nhừ, hỏi hắn nói: "Điện hạ muốn uống rượu hay không? Lúc dân nữ mới tới Trường An có cất rượu, chôn dưới đất đã hơn một năm, lúc này uống rất vừa vặn."

Hoàn Huyền bỗng nhiên nhớ tới hãnh mang nàng về Trường An là cuối thu, bọn họ thế mà lại bầu bạn hơn một năm rồi, bất tri bất giác nhã ngôn của nàng đã nói rất tốt, chỉ khi tỉ mỉ phân biệt mới có thể phát hiện một chút khẩu âm vùng Lũng.

Ánh mắt hãnh hơi động: "Nàng có thương tích trên người không thể uống rượu, chờ ta bình định Hoài Tây trở về lại mở vò rượu này chúc mừng."

Tùy Tuy hơi rũ mi mắt, múc cho hãnh một chén canh thất bảo đặt trước mặt, nhàn nhạt nói: "Lúc Điện hạ trở về rượu này đã sớm chua rồi, trong hầm có nhiều rượu ngon như vậy, chúc mừng nên dùng rượu ngon mới phải."

Hoàn Huyền nói: "Cô thích rượu chua, chua rồi thì nàng cùng ta uống." Mặc dù là rượu chua, hai người đối ẩm cũng thú vị mà.

Tùy Tuy mím môi cười, không nói thêm gì nữa.

Hoàn Huyền lại nói: "Thiếu gì thì nói với Cao Mại và Cao ma ma, đừng cái gì cũng tạm bợ, không cần tiết kiệm tiền cho Cô."

Tùy Tuy đáp vâng.

Hoàn Huyền nói: "Đợi ta trở về từ Hoài Tây, chúng ta liền về sống ở vương phủ đi, nơi này chung quy chỉ là biệt quán, khi nàng nhớ tới có thể đến ở mấy ngày."

Tùy Tuy mơ hồ "Ừm" một tiếng, rũ mắt xuống nhìn bóng của đèn chín nhánh bằng đồng chiếu trên mặt đất.

"Nàng biết viết bao nhiêu từ rồi?" Hoàn Huyền đột nhiên hỏi.

Tùy Tuy nghĩ ngợi nói: "Ước chừng khoảng trăm từ."

Hoàn Huyền nhíu mày: "Ít thế." Vậy thì không cách nào viết thư cho hãnh được rồi.

"Không thể học thêm một chút sao?" Hấn có chút do dự.

Tùy Tùy nói: "Dân nữ gốc."

Hoàn Huyền xem nàng chơi cờ liền biết nàng bản căn không gốc, chỉ là không để tâm thôi.

Hấn liếc nàng một cái: "Chỉ biết mấy chữ như vậy, sao viết thư cho Cô được?"

Tùy Tùy tất nhiên không định viết thư cho hấn, nghe hấn vừa hỏi như vậy, trái lại không đáp.

Hoàn Huyền tự hỏi tự trả lời: "Thôi vậy, Cô cũng không làm khó nàng, mỗi tuần Cao Mại viết thư báo cáo tình hình trong phủ, nàng tùy tiện kèm chút đồ theo thư của hấn là được."

Tùy Tùy nói: "Đồ gì chứ?"

Hai bên trán Hoàn Huyền co giật: "Tự nghĩ đi." Điều này cũng phải để hấn dạy, thôn nữ này thật sự không có đầu óc.

Dùng xong bữa tối, hai người ngồi đối diện dùng một chén trà giải ngấy, Tùy Tùy liền nói: "Điện hạ trời chưa sáng đã phải đi rồi, dân nữ hầu điện hạ tắm gội ngủ nghỉ sớm một chút."

Hoàn Huyền như có mảy may, trong lòng cảm thấy hơi ngạc nhiên, Lộ Tùy Tùy ở cạnh hấn lâu như vậy, kỳ thật vẫn không chút gì gọi là tự giác của một thị thiếp — — tuy hấn chưa từng có thị thiếp nào khác, nhưng có lúc đến nhà người khác dự tiệc, trong tiệc cũng gặp qua cơ thiếp làm vẻ nhỏ nhẹ ôn nhu nịnh nọt phu chủ thế nào, tuy rằng Lộ Tùy Tùy cũng cụp mi rũ mắt, nhưng nàng cụp mi rũ mắt lại không thể khiến người cảm thấy nàng kém người một bậc, trái lại có chút không thèm để tâm, như thể nhân nhượng người khác, tựa như một con báo mặc dù quỳ rạp dưới đất cũng sẽ không khiến người xem nàng thành mèo nhỏ được.

Nàng trước nay cũng không ý gì là nịnh nọt hẳn, xuống bếp nấu các món ăn cho hẳn, cũng chẳng có ý gì là lấy lòng, lúc hẳn không đến nàng cũng thường nấu, toàn bộ Sơn Trì Viện từ Phúc bá, Cao ma ma đến tạp dịch đều từng ăn đồ nàng nấu.

Thường ngày những việc vặt như rửa mặt, tắm gội, thay y phục, nàng cũng không chủ động tiến lên hầu hạ, hẳn cũng không phải bảo nàng đến đảm đương chức phận nô tỳ, nên vẫn cứ tự mình làm.

Hôm nay thái độ của nàng khác thường, muốn hầu hạ hẳn tắm gội, quả thực có chút cổ quái.

Có lẽ là sắp chia tay nên luyến tiếc hẳn nhỉ?

Hẳn hưởng thụ trong lòng, nhưng vẫn nói: "Dục đường hơi nước nóng, không tốt cho vết thương của nàng."

Tùy Tùy cũng không hề kiên trì, đến tủ lấy tấm y cùng khăn lược đưa tới dục đường.

Hoàn Huyền theo nàng vào dục đường, cố ý nói: "Hôm nay sao đặc biệt đối xử tốt với ta vậy?"

Tùy Tùy nhắc nửa mí mắt lên, lấy khóe mắt nhìn hẳn, hỏi ngược lại: "Ngày thường dân nữ đối xử không tốt với điện hạ sao?"

Hoàn Huyền chưa bao giờ thấy vẻ mặt này của nàng, chỉ cảm thấy quyến rũ khó tả, hô hấp không khỏi tắc nghẽn: "Tạm được thôi."

Tùy Tùy không tiếng động cong khoé môi, xoay người ra khỏi Dục đường.

Cho đến khi bóng dáng nàng hòa tan trong hơi nước, Hoàn Huyền còn hơi ngơ ngẩn, hẳn cảm giác hôm nay Lộ Tùy Tùy có chút không đúng, tựa hồ hào hứng hơn một chút so với ngày thường, tỏa sáng hơn một chút, khiến hẳn nhớ tới dáng vẻ nàng thuần phục ngựa trên thao trường ngày ấy.

Hắn xoa thái dương, cởi áo tháo thắt lưng, vào đục trì ngâm một hồi, xối thùng nước lạnh lên người, lúc này mới thay tấm y trở về phòng ngủ.

Ban đêm Hoàn Huyền nằm ở trên giường, nghe hơi thở đều đều nhẹ nhàng của người bên cạnh, làm thế nào cũng không ngủ được.

Hắn chuyển mình, lấy cánh tay gác đầu, nương ánh trăng tỉ mỉ nhìn nàng, lông mi gần khóe mắt nàng cong cong, đến gần đuôi mắt lại hơi rủ xuống, chỉ cần hạ một chút sẽ che mất đôi mắt, lúc này hắn cảm thấy hàng mi này tựa như một cái móc nhỏ, câu trái tim hắn đến ngứa ngáy.

Lông mi nàng nhẹ nhàng run lên, bỗng nhiên đôi mắt mở ra, trong mắt không có chút buồn ngủ nào, mà chứa đầy ánh trăng.

Ánh mắt Hoàn Huyền như bị đôi mắt nàng cuốn vào, làm thế nào cũng không dời đi được.

Nàng đột nhiên chuyển mình, nắm lấy vạt áo hắn, không ngờ kéo hắn về phía mình.

Chóp mũi hai người cơ hồ chạm vào nhau, hơi thở đan xen cùng một chỗ, nàng hơi rũ mắt, không thể nhìn rõ ánh mắt.

Hô hấp Hoàn Huyền tắc nghẽn, tim nhảy vọt tới cổ họng, hầu kết giật giật, thốt ra hai chữ từ cổ họng khô khốc: "Đừng nháo."

Tùy Tùy giương mắt nhìn hắn: "Không muốn sao?"

Trái tim Hoàn Huyền cơ hồ sắp vỡ tung, từng nhịp thở như dùng con dao nóng cắt vào đáy lòng hắn, hắn mạnh mẽ nén xuống, nhẹ nhàng vai nàng lại: "Nàng có thương tích, chờ ta trở về."

Tùy Tùy không để ý tới hắn, nghiêng đầu, nhìn vào đôi mắt hắn, nhàn nhạt nói: "Ta muốn."

Dứt lời, nàng bất ngờ hôn lên môi hắn.

Hoàn Huyền không kịp kinh ngạc, thân thể liền tựa như đắm chìm vào đồng lửa, mọi giác quan, cảm xúc của hắn đều hòa vào ngọn lửa.

Thường ngày nàng ở trên giường tuy cũng không e lệ ngưng ngừng, nhưng hiếm có lúc chủ động, hôm nay lại phóng túng như thể đổi thành một người khác.

Hoàn Huyền dựa vào chút tỉnh táo còn sót lại, nhớ trên người nàng còn có thương tích, cố gắng nhẹ nhàng chậm rãi, sau đó càng triển miên tra tấn, hai người đều chịu giày vò bởi sự đè nén chậm rãi.

"Tùy Tùy, Lộc Tùy Tùy, Tùy Tùy..." Hắn một lần rồi một lần nữa gọi tên nàng, "Tùy Tùy của ta..."

Nàng thì dùng từng tiếng ngâm nga trầm thấp đáp lại hắn.

Đêm mùa xuân lạnh lẽo yên tĩnh, hai người liều chết triển miên, phảng phất chỉ còn mỗi ngày hôm nay.

Cuối cùng khi đồng thời lên đỉnh, Hoàn Huyền thở hổn hển, cơ hồ mang chút luyến tiếc, khàn khàn nói bên tai nàng: "Lộc Tùy Tùy, thật sự muốn chết cùng nàng một chỗ."

Tùy Tùy lẳng lẳng ôm hắn, thân thể run rẩy dần dần khôi phục sự phẳng lặng.

Hoàn Huyền phải về binh doanh không thể ở lâu, ôm nhau nhắm mắt lại một lúc, cửa sổ đã sáng bừng, đến lúc nên rời đi rồi.

Hoàn Huyền cúi đầu nhìn người trong ngực, nàng bị thương nên thân thể kém đi, tuy lần này đã tiết chế, nhưng vẫn làm nàng kiệt sức rồi, hai mắt nhắm chặt, hô hấp hơi nặng nề.

Hắn không gọi nàng dậy, nhẹ nhàng chuyển cánh tay nàng vòng trên eo mình đặt sang một bên, ngồi dậy, lại nằm xuống lần nữa, nhẹ nhàng hôn mấy cái trên mí mắt cùng môi nàng.

Hắn cầm một lọn tóc của nàng, chợt muốn cắt một đoạn ngắn cất vào túi gấm đựng bùa bình an kia, lúc đến gần lại cảm thấy mát mặt, hắn tự khi nào lại trở nên dính người như vậy chứ.

Hắn buông sợi tóc trong tay, đứng lên đến tịnh phòng rửa mặt, sau đó trở lại bên giường thay y phục.

Nhưng không hề biết người phía sau đã sớm tỉnh, mở to mắt nhìn dáng vẻ của hắn.

Vì sợ đánh thức nàng, hắn không đốt đèn, trong phòng tối tăm, chỉ có thể phân biệt đường nét trên bóng lưng hắn, vai lưng hắn thẳng tắp, ngẫu nhiên đứng nơi đó như thanh tùng thúy bách.

Tùy Tùy cứ lặng lẽ nhìn hắn mặc áo ngoài vào, thắt đai ngọc như thế — — trên đó còn treo túi gấm lần trước nàng tiện tay xin từ chùa Thanh Long.

Khoảnh khắc hắn xoay người, Tùy Tùy lập tức nhắm mắt lại.

Hoàn Huyền cúi xuống khẽ chạm môi nàng một chút, vươn tay vuốt ve đôi má nàng: "Chờ ta trở về."

Tùy Tùy vẫn bất động như ngủ say.

"Ta sẽ trở về nhanh thôi," Hoàn Huyền lại nói, "Nàng đừng để ý đến Hoàn Minh Khuê, hắn là tên đặng đồ tử xảo ngôn lệnh sắc*, chuyên lừa nữ tử lương thiện thật thà."

(Ji: Xảo Ngôn Lệnh Sắc - 巧言令色 - giả vờ tốt bụng, dụ dỗ bởi lời ngon tiếng ngọt nhưng không xuất phát từ thật lòng)

Khóe miệng nhỏ Tùy Tùy hơi cong lên khó mà phát hiện.

Cũng may trong phòng tối, Hoàn Huyền không phát hiện vẻ mặt nàng có biến chuyển, xoay người ra ngoài.

.....

Sau khi Thần Dực quân xuất phát một tuần, Tù Tù đến cửa hàng son phấn.

Vừa ra khỏi Thường An phường, quả nhiên lại có một người một ngựa lặng lẽ theo phía sau bọn họ.

Tới thị phường, nàng cùng Xuân Điều xuống xe đi dạo, lại có một phụ nhân mặc thanh y từ vài bố vác giỏ tre theo xa xa phía sau.

Tù Tù chỉ làm như không biết, dạo vài cửa hàng mới nói với Xuân Điều: "Son môi sắp hết rồi, chúng ta đến cửa hàng son phấn Thường gia xem thử đi."

Quả nhiên phụ nhân thanh y kia cũng chậm rãi theo sát.

Vào cửa hàng son phấn, Tù Tù để Xuân Điều chờ dưới lầu, tự mình theo điểm hỏa lên lầu — — hiện giờ nàng có tước hiệu, vừa dư dả tiền bạc vừa được chào đón nồng hậu, chủ tiệm tự mình tiếp đãi trên lầu cũng khá thỏa đáng, Xuân Điều chẳng có nửa điểm nghi ngờ, vừa vào cửa hàng ánh mắt đã bị son phấn nước hoa rực rỡ hấp dẫn.

Tù Tù lên lầu, vào nội thất, chủ tiệm đã chờ sẵn bên trong, hành lễ xong liền nói: "Khởi bẩm đại tướng quân, thuộc hạ đã tra ra căn nguyên của kẻ lần trước theo dõi đại tướng quân đến chùa Linh Hoa, là người của phủ Võ An công."

"Phủ Võ An công?" Tù Tù nhíu mày, nàng không nhớ rõ Hoàn Huyền và phủ Võ An công có xích mích gì, hơn nữa mặc dù thực sự có xích mích, trên triều ngáng chân là được, theo dõi một ngoại trạch phụ làm gì chứ.

Chẳng lẽ có xích mích với nàng? Thế thì càng vô căn cứ, nàng và người của phủ Võ An công ngay cả đối mặt còn chưa có, sao mà đắc tội người nhà hẳn được?

Tùy Tùy nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thể hiểu: "Đã tra rõ là do chủ nhân phòng nào của phủ Võ An công sai khiến chưa?"

Chủ tiệm nói: "Hồi bẩm đại tướng quân, nếu không tra sai, chính là thế tử Võ An công Triệu Thanh Huy."

Tùy Tùy càng không thể hiểu nổi, nàng và tên ma ốm kia cũng đâu có liên quan, càng miễn bàn có thù oán cũ gì, lúc còn nhỏ nàng tới Trường An, e rằng Triệu thế tử vẫn còn nằm trong tã lót đấy.

Chẳng lẽ là thù mới? Nàng nhớ có một ngày cũng ở thị phường, xa giá của thế tử Võ An công thiếu chút nữa đụng phải nàng và Xuân Điều, còn hại bọn họ bị vãi rượu ra người, nhưng người mang thù cũng nên là bọn họ, hưởng hồ ai sẽ vì chút việc nhỏ này mà vất vả theo dõi chứ?

"Có biết vì sao hẳn tìm người dõi ta hay không?" Tùy Tùy nói.

Chủ tiệm có chút muốn nói lại thôi: "Triệu thế tử và Thái Tử Phi là thân thích, thuộc hạ phỏng đoán có lẽ là duyên cớ này..."

Tùy Tùy lúc này mới nhớ tới có tầng quan hệ này — — mối quan hệ giữa các thế gia tôn quý kinh thành rắc rối phức tạp, ai ai cũng đều quan hệ thân thích, từ nhỏ Tùy Tùy không lớn lên ở kinh thành, ngay cả bản thân có bao nhiêu thân thích cũng đếm không hết, đừng nói đến quan hệ của Nguyễn Nguyệt Vi và Triệu Thanh Huy.

Chủ tiệm lại nói: "Thuộc hạ còn tra được, Triệu thế tử này từ nhỏ đối với Thái Tử Phi có chút..."

Hắn nhíu mày suy nghĩ một lúc lâu, mới tìm được vài từ thích hợp: "Có chút chấp niệm."

"O." Tùy Tùy bưng tỉnh đại ngộ, lại là do gương mặt này của nàng.

Nhưng nàng vẫn không rõ ý đồ của Triệu thế tử, nàng cùng Nguyễn Nguyệt Vi xác thực có vài phần tương tự, nhưng cũng chỉ giới hạn trong dung mạo, còn về thân thể, phong cách, tính cách, mọi thứ đều khác xa một trời một vực.

Sở dĩ Hoàn Huyền xem nàng thành thể thân, cũng là vì trùng hợp cứu được nàng trong núi, còn tự lừa mình dối người, để Cao ma ma tổn công trang điểm cho nàng, dạy này dạy kia.

Dựa vào tiền tài quyền thế của phủ Võ An công, muốn tìm một nữ tử có dung mạo vài phần tương tự Nguyễn Nguyệt Vi hẳn không phải việc khó gì, vì sao hẳn phải bất chấp nguy hiểm đắc tội Tề Vương mà đụng tới nàng?

Tùy Tùy càng cảm thấy khó lý giải: "Biết bọn họ dự định làm gì sao?"

Chủ tiệm nói: "Thuộc hạ tra được hầu cận của Triệu Thanh Huy tiếp xúc với đám trộm vặt lang thang ở thị phường."

Hắn dừng một chút rồi nói: "Thủ lĩnh của đám người này tên Chu Hồng Cẩm, đứng thứ hai trong nhà, nên xưng là Chu Nhị Lang."

Đám người này ban ngày tụ tập đánh bạc, ban đêm không có chuyện ác nào không làm, vào nhà cướp của, khinh nam bá nữ*, lừa phụ nữ đem đi bán...! Các vụ kiện cáo trong thành Trường An một nửa là do bọn họ làm, nghe nói sau lưng Chu Nhị Lang kia có người, ngay cả Kinh Triệu và Kim Ngô vệ đều không có cách nào bắt được."

(Ji: *欺男霸女 - đánh đập đàn ông, cưỡng hiếp phụ nữ)

Tùy Tùy gật đầu, trong cao môn đại tộc luôn có rất nhiều chuyện bẩn thỉu, không tiện đích thân ra tay, sẽ cần đến đám hung đồ này đi làm, cho nên kẻ như thế thường sẽ có chỗ dựa, chỉ cần không chọc vào cái rổ lớn, có chừng có mực, sẽ không bị diệt trừ tận gốc.

Những kẻ như vậy thường còn có cấu kết với thổ phi ngoài thành, tiện cho việc chuyển đấm phụ nữ bị lừa gạt và tang vật trộm cắp ra ngoài.

Triệu Thanh Huy liên hệ với những người này, có lẽ dụng ý độc địa hơn so với nàng dự liệu.

"Đại tướng quân, chúng ta cần tiên hạ thủ vi cường hay không?" Chủ tiệm hỏi.

Tùy Tuy trầm ngâm một lát nói: "Không cần, trước tiên cần biết rõ Triệu Thanh Huy đến tột cùng muốn làm gì đã."

Dừng một chút nói: "Ta vốn dĩ cũng cần rời khỏi Trường An, nếu có thể mượn tay bọn chúng cũng tốt."

Nàng vốn định tìm cơ hội lặng lẽ rời đi, không từ mà biệt, nhưng nếu thế thì chắc chắn thị vệ của Tề Vương phủ sẽ tìm kiếm khắp nơi, ngược lại không dễ thoát thân, nếu có thể mượn cơ hội này rời kinh, trái lại lược bỏ không ít phiền toái cho bọn họ.

"Phái người theo dõi bọn chúng, đừng rút dây động rừng." Tùy Tuy nói.

Chủ tiệm nói: "Thuộc hạ đã rõ."

Vốn dĩ Tùy Tuy có kế hoạch chờ Hoàn Huyền xuất chinh sẽ rời kinh, có điều nếu đã dự định mượn tay Triệu thế tử rời đi, nàng cũng không gấp, bên Hà Sóc kia nhất thời vẫn chưa có kết quả, dù cho nàng rời kinh thành cũng tìm một chỗ điều dưỡng thân thể cùng luyện võ trước, những việc này cũng có thể làm ở Sơn Trì Viện.

Triệu Thanh Huy muốn tìm cơ hội xuống tay với nàng, nàng thì âm thầm giúp hắn một tay.

Trái lại Triệu thế tử là một kẻ rất biết kiềm chế, chỉ cho người theo dõi nàng chặt chẽ, mỗi lần Tùy Tuy ra ngoài đều cảm thấy có người

đi theo, nhưng trước sau vẫn không thấy hấn có hành động gì khác.

Cứ như thế qua ba tháng, hoa sen Sơn Trì Viện nở ròi tàn, tới mùa củ sen mới, cuối cùng cửa hàng sơn phấn truyền đến tin tức, hầu cận của Triệu Thanh Huy kia lại gặp đám người Chu Nhị lang, ước chừng muốn xuống tay lúc này.

.....

Phủ Võ An công, Triệu Thanh Huy ngồi một mình trong thư phòng, trước mặt đặt một bàn họa án, trên tấm lụa tuyết trắng, hấn cầm bút tỉ mỉ phác họa, dáng vẻ một nữ tử chậm rãi hiện ra dưới ngòi bút, hấn tựa như có kiên nhẫn vô cùng vô tận, tinh tế miêu tả mỗi một sợi tóc, mỗi một nếp gấp trên y phục của nữ tử, cuối cùng chỉ còn đôi mắt chưa tô điểm, cổ tay hấn bắt đầu run rẩy, hấn lấy tay trái nắm cổ tay phải, tập trung nín thở, cẩn thận dùng ngòi bút điểm lên.

Nữ tử thuần khiết dịu dàng sống động trên giấy, rõ ràng chính là dáng vẻ của Thái Tử Phi.

Triệu Thanh Huy gác bút, nhìn thư đồng một cái, thư đồng nơm nớp lo sợ cầm lấy cuộn bức họa.

Triệu Thanh Huy đứng lên, lùi ra phía sau vài bước, cẩn thận quan sát tác phẩm vừa họa xong, trong mắt từ từ hiện lên ý cười mê mẩn si dại, khóe miệng hơi cong lên.

Thư đồng kia trộm liếc sắc mặt chủ nhân, đang muốn thềm thờ phào một hơi, liền thấy sắc mặt hấn đột nhiên trầm xuống, đương nhiên ý cười không còn, biến thành nham hiểm hung ác, hấn bỗng nhiên cầm lấy cây gậy có gai sắt bên cạnh án, quát thật mạnh xuống cuộn bức họa: "Không giống, một chút cũng không giống!"

Thư đồng bị dọa run bần bật, huyết sắc trên mặt mất hết, nhưng không dám né, chỉ co đầu rụt cổ đứng tại chỗ.

Cuốn giấy rất nhanh bị gai sắt trên gậy rạch nát, trên tay thư đồng kia cũng ăn vài cái, máu thấm ướt ống tay áo, nhưng hắn không dám trốn, bởi vì nếu thế sẽ chỉ đổi lấy hậu quả đáng sợ hơn.

Triệu Thanh Huy tựa như vẫn chưa giải hận, nhào tới rút ra từ người thư đồng, thư đồng quỳ rạp xuống đất, hắn liền quất lên lưng, máu tươi nhanh chóng nhuộm nâu trên tấm lưng của tiểu đồng thanh y kia.

Triệu thế tử lại quất thêm vài cái, cảm thấy hơi khó thở, cánh tay cũng yếu đi, lúc này mới ném gậy đi: "Bò ra ngoài."

Tiểu đồng kia như được đại xá, quỳ đầu gối xuống dùng cả tay lẫn chân, bò ra khỏi thư phòng.

Hầu cận của Triệu Thanh Huy đang canh giữ ngoài cửa chờ bẩm chuyện, thấy tiểu thư đồng kia toàn thân đầy máu bò ra từ phòng, đập hắn một cái: "Đừng làm bẩn viện của thế tử."

Hầu cận kia lại đợi ngoài cửa thêm một hồi — — Lúc Triệu thế tử tức giận, kẻ cận chính là gấp gáp tìm vận rủi.

Gần đây cơn giận của Thế tử cực kỳ lớn, động một chút là bắt người xả giận, nửa đêm đến ba kẻ cuốn chiếu nâng ra ngoài từ cửa sau, người bị đá thương đánh cho tàn phế đưa đến thôn trang còn nhiều hơn, ngay cả phu nhân cũng không nhận được tới khuyên nhủ tử hai lần, bảo hạ nhân hầm canh được điều khí cho hắn uống, nhưng vẫn không mấy hiệu quả.

Hầu cận kia lại biết rõ nội tình, thế tử muốn động thủ với ngoại trạch của Tề Vương, trù tính hơn nửa năm, càng tới gần ngày thực hiện, hắn càng thiếu kiên nhẫn.

Triệu Thanh Huy ngồi trước án hòa hoãn lại, ánh mắt xem xét khắp phòng, bốn mặt vách tường, trên bình phong dán đầy bức họa của một nữ tử, có lúc đi có lúc ngồi, có khi nằm có khi đứng, lúc thì

cau mày lúc thì mỉm cười, mỗi người đều giống như đúc, đây đều là những tác phẩm đặc ý mà hấn chọn trong hàng trăm bức.

Cơ nóng giận trong lòng hơi hòa hoãn, hấn mới nói vọng ra ngoài màn: "Tiến vào."

Hầu cận cúi thấp đầu vào thư phòng — — nơi nơi trong thư phòng này đều là bức họa của Nguyễn tam nương, hạ nhân đi vào không được xem loạn, nếu để Triệu thế tử phát hiện, sẽ phải bị khoét mắt.

"Thế nào?" Triệu Thanh Huy nói, "Khi nào xử lý tiện phụ kia?"

Người hầu cận thật cẩn thận nói: "Hồi bẩm thế tử, nô tài đã bàn bạc xong với Chu nhị lang, tiện phụ kia ngày rằm mỗi tháng đều đến chùa Thanh Long ngoài thành lễ Phật, sau đó đến chùa Linh Hoa dùng thức ăn chay, trở về thành bằng đường cũ, xuống tay ở ngoài thành là tiện nhất."

Triệu Thanh Huy nói: "Vậy còn chờ gì nữa?"

Hầu cận nói: "Chỉ là nàng ra khỏi thành bao giờ cũng mang theo vài ba thị vệ, thị vệ Tề Vương phủ rất khó đối phó."

Sắc mặt Triệu Thanh Huy lạnh lùng: "Người kéo dài mấy tháng, giờ thì nói ta không làm được sao?"

Trên lưng hầu cận túa ra mồ hôi lạnh, vội vàng cười nói: "Nô tài làm việc không thuận lợi, nhưng nô tài đã thương lượng xong với Chu nhị lang rồi."

Xuống tay ở trên đường sợ là không dễ, nhưng chủ tớ tiện phụ kia dùng cơm chay xong, lúc nào cũng sẽ nghỉ tạm ở thiền viện hơn một canh giờ, bọn thị vệ sẽ ở thiền viện gần đó dùng cơm nghỉ ngơi, chúng ta có thể nhân cơ hội này để xuống tay."

Hấn dừng một chút rồi nói: "Loại chuyện này không giao cho người hiểu tận gốc rễ thì không được, khổ nỗi nô tài vẫn không tìm

được cơ hội cài người vào ngôi chùa kia.

Cho đến một tháng trước, trong chùa tìm đầu bếp, nô tài liền sắp xếp người vào, đến lúc đó sẽ hạ dực vào cơm canh của chủ tứ tiện phụ cùng bọn thị vệ kia, sau khi để bọn họ hôn mê liền trói lại ném vào bao tải.

Ngôi chùa đó cách mấy ngày sẽ vận chuyển rau xanh do chùa tự trồng ra bên ngoài, ngày rằm tháng này vừa lúc có xe ra ngoài chùa, để bọn họ xen lẫn trong đó rồi vận chuyển ra ngoài, người của Chu nhị lang trên đường sẽ tiếp nhận, không cần chúng ta lo lắng."

Triệu Thanh Huy nheo mắt nói: "Ta bảo người tìm cho nàng ta một nhà tốt, đã tìm được chưa?"

Người hầu cận tròn mắt xoay chuyển nói: "Nô tài đã bàn xong với Chu nhị lang, đám người bọn họ trong núi có một nơi ẩn nấp, bọn họ sẽ đưa tiện phụ kia tới nơi đó trước, đợi bọn họ hưởng thụ mấy ngày, liền đánh gãy gân tay, gân chân của tiện phụ kia.

Dùng thuốc mê rồi bán đến Lĩnh Nam, để nàng ta làm thuyền nương ở thuyền hoa Hàn Giang ngàn vạn người cướp, Tề Vương làm thế nào cũng không nghĩ ra ách thiệp của hắn sẽ bị bán đến nơi đó."

Sau khi Triệu Thanh Huy nghe xong sắc mặt có chút nguôi ngoai, cong môi nói: "Nếu có sai sót, ta sẽ băm người ra đút cho chó ăn."

Người khác nói mấy lời này có lẽ chỉ là uy hiếp, nhưng Triệu thế tử tuyệt đối làm được.

Hầu cận giật mình, vội nói: "Thế tử yên tâm, kế này nhất định vạn vô nhất thất, chờ tiện phụ kia lên đường, nô tài sẽ phóng hỏa hang ổ của bọn Chu nhị, dù cho Tề Vương trở về tra đến Chu nhị, cũng không tra được trên người chúng ta."

Triệu Thanh Huy cười lạnh một tiếng: "Hắn tra được thì thế nào? Phủ Võ An công của ta cũng không phải hắn tùy tiện liền có thể động đến, hắn sẽ vì một thứ đồ chơi tiêu khiển mà đối nghịch với phụ thân ta sao?"

Hắn đúng thật là tính chuẩn điểm này mới cậy thế không lo.

Hầu cận vội vàng nịnh hót: "Thế tử anh minh."

.....

Triệu thế tử bên này mới định ra kế sách không lâu, Tùy Tùy đã vạch ra kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ, dưới sự cố tình dẫn dắt của nàng, quả nhiên bọn họ tính toán xuống tay với nàng ở chùa Linh Hoa.

Khi thấy Triệu Thanh Huy định rút gân tay gân chân của nàng và bán nàng lên thuyền hoa Lĩnh Nam, nàng không khỏi lạnh lùng cong khóe môi.

Nếu nàng thật sự là nữ thợ săn Lộc Tùy Tùy, kết cục lần này của nàng - chỉ có ngàn ngày làm trộm không có ngàn ngày phòng trộm, ngay cả khi nàng không đến chùa Linh Hoa, hắn vẫn sẽ im lặng chờ đợi thời cơ, luôn có thể tìm cơ hội để xuống tay.

Hoàn Huyền xuất chinh bên ngoài, đợi hắn trở về, nàng sớm đã đến Lĩnh Nam, kêu trời trời không đáp, gọi đất đất không nghe rồi.

Dù cho sau đó có thể được người tìm thấy, thì đời này cũng coi như hủy rồi.

Nàng sớm biết lòng người hiểm ác, nhưng không ngờ một thiếu niên sống trong nhung lụa sẽ độc ác đến thế này.

Nếu không phải nàng cần rời khỏi Trường An, không thể để lại dấu vết gây trở ngại, bằng không nàng sẽ xử lý sạch sẽ tên Triệu Thanh Huy này.

Nàng không biết sau khi mình "chết", Hoàn Huyền mất bao lâu để nhận được tin tức, có lẽ tin tức sẽ bị áp chế xuống, đợi hần trở về từ Hoài Tây, đã là chuyện của nửa năm sau rồi.

Nếu hần có lòng điều tra, dựa vào bản lĩnh của hần không khó để tra đến Triệu Thanh Huy, hần sẽ vì một ngoại trạch mà chẳng màng đến sắc mặt của phủ Võ An công, làm khó Triệu Thanh Huy sao? Tùy Tùy không biết, nàng có thể nhận ra Hoàn Huyền đối với nàng như chó mèo ngựa nuôi trong nhà một năm, cũng không thể không có chút tình cảm nào.

Nhưng đặc tội phủ Võ An công lại là một chuyện khác.

Ngày mười sáu đó, sáng sớm nàng thức dậy vào vườn luyện đao một lát, sau đó đến chuồng ngựa cho Tiểu Hắc Kiểm ăn cỏ khô, cọ rửa sạch sẽ từ đầu đến chân, tiếc nuối sờ tai nó nhỏ giọng nói: "Ta phải đi rồi, đáng tiếc không thể mang theo ngươi đi cùng."

Tất nhiên Tiểu Hắc Kiểm không nghe hiểu lời nói của con người, nhưng lại giống như bị phiền muộn của nàng lây nhiễm, "hí hí" vang vang, lấy chân ra sức đào đất, cho đến khi Tùy Tùy đi rất xa còn có thể nghe thấy tiếng ngựa hí mơ hồ.

Nàng chỉ có thể từ biệt với ngựa, nhưng không thể lộ ra manh mối trước mặt người khác, chỉ chào từ biệt như đám người Cao ma ma, Tiểu Đồng như thường ngày, rồi mang theo Xuân Điều và thị vệ ra cửa..

Chương 51: 51: Ta Họ Tiêu Tên Thật Là Tiêu Linh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đến chùa Thanh Long bái Phật, cúng tiền hương quả xong, Tỳ Tỳ theo thường lệ mang Xuân Điều đến chùa Linh Hoa dùng thức ăn chay.

Vào chùa, Tỳ Tỳ để bọn thị vệ dùng cơm nghỉ ngơi ở ngoài viện, cùng Xuân Điều vào nội viện — — từ khi Tề Vương xuất chinh đến Hoài Tây, ngày rằm mỗi tháng Tỳ Tỳ đều xuất thành lễ Phật, dứt khoát thuê hai thiền viện ở chùa Linh Hoa, đổi ghế ngồi, chiếu tre, đệm giường và màn trướng của mình, lúc nghỉ ngơi cũng thoải mái hơn.

Một lát sau tăng nhân tiếp khách đưa cơm chay tới, vừa mở nắp hộp thức ăn, phần trên cùng là một đĩa bánh hoa cúc, bánh ngọt được chiên qua dầu, hơi hé nở tựa như hoa cúc, mặt trên còn rải cánh hoa vàng cam đỏ, trước tiên không nói đến hương vị, đã có màu sắc hương thơm rồi, Xuân Điều kinh ngạc nói: "Ồ, bánh ngọt hôm nay thật đẹp để tinh xảo, chẳng lẽ các người đổi đầu bếp sao?"

Tăng nhân tiếp khách cười nói: "Thí chủ thật có mắt nhìn, tộ chùa vừa có một tăng nhân bếp núc mới tới, mời hai vị nếm thử xem."

Vừa nói vừa đặt thức ăn canh súp bánh ngọt lên án.

Xuân Điều cầm đũa trúc gấp thức ăn cho Tỳ Tỳ trước, Tỳ Tỳ nói: "Ta muốn ăn gì thì tự lấy là được, Xuân Điều tự tự ăn đi, bên ngoài không cần quy củ như vậy."

Chủ tứ bọn họ ở chung vốn tùy ý, Xuân Điều cũng không khách khí với nàng nữa, gấp bánh hoa cúc nếm thử một miếng: "Ngon ơ là ngon, nhưng bánh này nhiều dầu, cô nương còn đang dưỡng thương, ăn ít sẽ tốt hơn."

Tùy Tuy nói: "VẬY ta ăn cái khác, người ăn nhiều một chút."

Nói rồi đặt miếng bánh hoa cúc đã cắn một nửa trở về đĩa, đẩy nửa đĩa bánh hoa tới trước mặt Xuân Diệu.

Xuân Diệu nói: "VẬY nô tỳ không khách khí với cô nương nữa."

Lúc bọn họ ăn cơm, tăng nhân tiếp khách xuống hành lang lấy tiểu phong lò pha trà, đợi bọn họ dùng cơm chay xong, nước trà cũng đã nấu xong.

Tùy Tuy và Xuân Diệu mỗi người uống một chén, chén trà còn chưa buông, mí mắt Xuân Diệu đã bắt đầu rũ xuống, nàng lẩm bẩm nói: "Thật kỳ lạ..."

Xoa mắt nhìn tăng nhân tiếp khách kia nói: "Trà an thần trong chùa các người, hiệu quả càng lúc càng tốt..."

Tùy Tuy cười nói: "CÓ lẽ là do dậy sớm, đêm qua người lại ngủ không ngon."

Xuân Diệu ngáp ngủ gật đầu: "ĐÚNG rồi, nửa đêm nô tỳ nghe tiếng mưa, bò dậy đóng cửa sổ, qua nửa đêm làm sao cũng không ngủ được."

Tùy Tuy nói: "Ta cũng mệt, sắc trời còn sớm, vào phòng ngủ một lát rồi đi vậy."

Quay đầu nói với tăng nhân tiếp khách kia: "Sư phụ làm việc đi."

Tăng nhân tiếp khách chấp tay nói: "Tiểu tăng không quấy rầy hai vị nữa."

Trong phòng có hai cái giường, Tùy Tuy cởi áo ngoài, cùng Xuân Diệu mỗi người nằm xuống một giường, nhắm hai mắt, giả vờ ngủ say.

Ước chừng qua hai khắc, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng cửa chuyển động "Kéo kẹt" nhẹ nhàng, tiếp sau đó là tiếng bước chân từng bước đến gần, Tù Tù nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ có thể phân rõ có đến ba bốn người.

Tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, mảnh trúc vang lên tiếng "Xào xạc" nho nhỏ, đám người đó đã vào phòng.

Tù Tù chỉ nghe một nam nhân trẻ tuổi thấp giọng nói: "Hạ đủ thuốc chưa? Xác định bọn họ ngủ say như chết rồi chứ?"

Một thanh âm khác hơi chói tai nói: "Nhị ca hãy yên tâm, trong những hộ viện bên ngoài đều ngủ say như chết, sét đánh còn không tỉnh, huống hồ hai tiểu nương này."

"Nhị ca" này có lẽ chính là thủ lĩnh ác đồ Chu Nhị Lang Chu Hồng Cẩm, Tù Tù suy nghĩ, điều này cũng nằm trong dự tính của nàng, thế tử phủ Võ An Công giao phó cuộc buôn bán lớn này, hẳn vì để mọi chuyện ổn thỏa nhất định sẽ tự thân xuất mã.

Thanh âm thứ nhất nói: "Trói lại, cẩn thận một chút, đừng làm bị thương hay hư hại."

Giọng nói vừa xong, có người đến trước giường, vốn dĩ Tù Tù nằm nghiêng mặt hướng vào trong, một đôi bàn tay to lớn lật nàng lại, người nọ nuốt nước miếng: "Chả trách có thể làm thiếp thất thương nhân giàu có, nhan sắc này, thật giống như nương nương Thiên Cung vậy."

Tù Tù vừa nghe lời này liền hiểu ra, đám ác đồ này chưa biết nàng là ngoại trạch của Tề Vương, còn cho rằng người bị trói chỉ là thị thiếp của thương nhân.

Cũng khó trách, Tề Vương bên ngoài uy danh, nếu biết người bị trói chính là người của hắn, những người này khó tránh khỏi sợ sệt, nói không chừng quẳng gánh giữa đường luôn.

Có điều không biết Chu Nhị Lang biết điều này hay không.

Tên khác phì nhỏ, cười mắg: "Người từng thấy nương nương Thiên Cung sao? Mau lên, đừng nhân lúc làm việc động tay động chân, dù Nhị ca không lên tiếng, ta cũng chặt cái móng heo của người."

Người động thủ kia vội nói: "Không cần người nói, chẳng lẽ Vương bát lang ta chút ánh mắt đều không có? Nhị ca còn chưa được hưởng, ta làm sao dám chạm vào."

Người thứ nhất cười nói: "Các huynh đệ làm tốt việc vặt này, ai cũng đều có phần."

Tùy Tùy nghe mà ghê tởm khôn nguôi, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Tình cảnh này đổi thành người thường sợ là sẽ không nhịn được run rẩy hét toáng lên, nhưng Tùy Tùy chỉ thả lỏng toàn thân, mềm oặt rất giống hôn mê, tùy ý để bọn họ dùng dây thừng trói chân tay của nàng, trong miệng bị nhét khăn, ném vào bao tải khiêng trên vai — — may mà bọn họ lấy vật dụng có sẵn tại đó, chính là khăn tay của nàng, nếu không buồn nôn một trận mất.

Xuân Điều bất tỉnh nhân sự cũng bị trói chặt chân ném vào bao tải, Tùy Tùy sợ nàng tỉnh sớm sẽ bị hoảng sợ, đặc biệt bảo tăng nhân tiếp khách bỏ thêm chút thuốc, loại thuốc đó xác thật có hiệu quả an thần trợ giấc ngủ, lại không tổn hại đến thân thể.

Bọn thị vệ cũng bị bỏ thêm thuốc mê vào nước trà, bánh ngọt bị hạ thuốc đã sớm bị bọn họ thay đổi tất cả, những người đó không biết dùng loại thuốc không rõ lai lịch nào, mặc dù không thể chết, nhưng không chừng sẽ có hại.

Tùy Tùy sẽ không để những thứ này vào miệng Xuân Điều và bọn thị vệ.

Đám người Chu Nhị Lang kia lại không biết, chỉ lo dương dương tự đắc, tự cho rằng mưu thành rồi.

Bọn họ nhét Xuân Diệu và Tù Tù vào xe đẩy vận chuyển rau xanh, xe chở cũng do bọn họ đặc biệt chuẩn bị, phía dưới dùng gỗ chế tạo thành một ngăn thông khí bí mật, xung quanh chất đầy rau xanh, chỉ cần không xô dịch nhìn kỹ, không ai phát hiện được manh mối.

Tù Tù cảm thấy thân thể lắc lư, bên tai truyền đến bánh xe lăn lộc cộc, liền biết bọn họ đã lên đường.

Người của nàng đã tìm ra căn nguyên của đám người Chu Nhị Lang kia cực kỳ rõ ràng, biết bọn họ có một nơi ẩn thân trong núi Chiêu Ứng, lúc gặp phải đại họa ở Trường An sẽ trốn ở đó tránh đầu sóng ngọn gió, trước mắt bọn họ muốn đưa nàng và Xuân Diệu tới nơi đó.

Xe đẩy ra khỏi chùa Linh Hoa không xa, đã có người gấp gáp chạy xe ngựa tới tiếp ứng, Tù Tù và Xuân Diệu bị dời sang xe ngựa, xe đẩy vận chuyển rau xanh kia đi về hướng Trường An thành, bọn họ liền lập tức hướng tới hang ổ của ác tặc.

Chiêu Ứng cách chùa Linh Hoa tầm ba mươi dặm, tới Chiêu Ứng còn khoảng hai mươi dặm đường núi quanh co khúc khuỷu, lúc xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại, bên ngoài đã vang lên tiếng kêu của cú đêm.

"Cuối cùng đã tới rồi." Bọn ác đồ cũng thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi, tuy rằng bọn họ thường làm loại chuyện bắt cóc nữ nhân này, nhưng nghe nói phu chủ của nữ tử này là một kẻ cực kỳ giàu có, trước mặt quyền quý trong kinh có vài phần thể diện, trói ái thiếp của hắn không thể so với chuyện tùy tiện lừa bán một nữ nhân.

Tù Tù nghe rõ tiếng vó ngựa lộn xộn xung quanh, tiếng bước chân và nói chuyện, ước tính trong hang ổ của thổ phỉ này ít nhất cũng có ba bốn mươi tên vạm vỡ.

Đang suy nghĩ, nàng lại bị người khiêng lên vai, ước chừng đi độ một khắc, nghe thấy một thanh âm "Kéo kẹt" vang lên bên ngoài, rồi cuộc nàng được thả xuống, dưới thân lại mềm mại, giống như đệm giường.

Người nọ gỡ bao tải từ trên người nàng xuống, Tùy Tùy nhắm mắt, cảm giác quanh mình sáng sủa, nghĩ hẳn là có thắp đèn.

Người nọ lật thân nàng lại, kiểm tra dây thừng trói chặt chân nàng, "Chật" một tiếng: "Vương bát lang, dây thừng này của người trói thế nào vậy, cổ tay tuyết trắng của nữ nhân này bị siết chặt đỏ ửng mất rồi."

Có người cười mỉa: "Điền Tứ, người thế mà lại thương hương tiếc ngọc, không sợ Tiểu Thúy thương yêu kia của người uống dấm à?"

Nam nhân gọi là Điền Tứ kia nói: "Xướng phụ* đó quản được ta sao?"

(Ji: *娼妇 - đồ đĩ; đồ điếm)

Người đầu tiên kia nói: "Đó là xướng phụ, người này cũng sẽ bán đến phía Nam làm xướng phụ đấy."

Điền Tứ cười "Khà khà": "Xướng phụ đó với xướng phụ này đâu giống nhau, chỉ cầu Nhị ca ăn xong, để lại cho chúng ta hai ngụm canh thôi."

Mọi người vừa nghe lời này liền phẫn chấn, không ngừng bàn ra tán vào.

"Nơi này không phải còn có một tiểu tỷ nữ mặt tròn sao? Nhan sắc tuy kém hơn tiểu cô nương kia, nhưng cũng xinh đẹp mềm mại thủy linh linh nộn sinh sinh."

"Vậy cũng phải chờ Nhị ca ném trước mới đến lượt người."

"Không hổ là Nhị ca, mệt nhọc cả ngày, ban đêm còn có tinh lực ngự hai nàng."

"Nhị ca đâu?"

"Ra sau tắm rửa rồi."

"Nhị ca thật kỹ tính, không giống kẻ thô tục như chúng ta."

"Nếu có hai tiểu nương thơm ngào ngạt như thế ở cùng ta, ta cũng sẽ xem trọng."

"Trái lại thuốc này thật lợi hại, hai tiểu nương còn chưa tỉnh, không lẽ thuốc này làm người ngự luôn sao?"

"Ngự người thì càng tốt, một chốc tỉnh dậy tranh nhau khóc lại mất hứng."

"Khóc cũng chỉ vài ba tiếng, dù nàng ta là liệt phụ trình tiết gì, gặp phải thủ đoạn của Nhị ca chúng ta, còn không phải bị xử lý cho ngoan ngoãn, cam tâm tình nguyện sao..."

Đang nói, bỗng nhiên bên cạnh vang lên một tiếng kêu gào chói tai.

Bọn tặc tử theo âm thanh nhìn sang, một tên cười gằn nói: "Tiểu nô tỳ tỉnh, ai bites miệng vậy, để lỏng quá rơi ra rồi."

Tùy Tùy thềm nghĩ không xong rồi, nàng phân phó thuộc hạ tính toán lượng thuốc, ít nhất nên giữ được đến lúc bọn họ xử lý đám tặc phi này sạch sẽ, ai ngờ Xuân Điều tỉnh sớm hơn một canh giờ, nghĩ lại hẳn là do uống loại thuốc đó quá nhiều, hiệu quả với nàng không lớn như trước.

Nếu thế này, Xuân Điều khó tránh khỏi phải chịu kinh sợ một lúc.

Nàng không quản được nhiều, cũng giả vờ chậm rãi tỉnh dậy, nhúu mày, mở to mắt.

"Người này cũng tỉnh rồi!" Đạo tặc canh chừng nàng hét lên.

Tùy Tuy nhìn lướt qua xung quanh, hang ổ tặc phi này có hơi khác so với nàng tưởng tượng, trái lại giống như phòng ngủ của gia đình phú quý, tất cả án kỉ bình rèm đều sạch sẽ, có thể xem là lịch sự tao nhã, trên bình phong trước giường vẽ Trúc Lâm Thất Hiền*, vừa nhìn liền biết xuất xứ từ bàn tay danh gia, bên giường là một cặp nến đỏ có phần thân thô to, chiếu tấm màn lụa đỏ một mảng sáng rực.

(Ji: *竹林七贤 - bức tranh vẽ bảy nhà hiền triết trong rừng trúc thời Tam quốc)

Nàng nằm trên giường, Xuân Diệu nằm trên thảm lụa bên cạnh, bảy tám nam nhân vạm vỡ vây quanh.

Có lẽ đám đạo tặc đó cho rằng Xuân Diệu làm nô tỳ thân cường thể tráng, vì vậy trói nàng chặt hơn một chút, sợi dây siết chặt vào da thịt, Tùy Tuy trông mà đau lòng.

Nước mắt Xuân Diệu giàn giụa: "Cô nương, cô nương, người không sao chứ?"

Tùy Tuy nói: "Đừng sợ, ta không sao."

Đám đạo tặc cười nói: "Mỹ nhân này trái lại có chút thú vị, không khóc không nháo, còn rất trấn tĩnh."

Tùy Tuy nói: "Đây là nơi nào?"

Xuân Diệu khóc càng lớn: "Là ai trói bọn ta tới đây? Tặc tử không có mắt, biết cô nương nhà của bọn ta là ai không?"

Bọn thổ phi cười nói: "Chà, khẩu khí tiểu nô tỳ này thật lớn, một tiểu tinh* của thương nhân, vầy đuôi sói lớn** gì chứ."

(Ji: *Ý chỉ vợ lẽ thời cổ đại

**Ý chỉ kiêu căng, phách lối, phô trương.

Chế giễu người hay đi khoe mẽ khắp nơi.)

Xuân Diệu sững sốt; "Thương nhân gì?"

Lời vừa nói xong, liền nghe trước cửa có người nói: "Nhị ca tới rồi, mấy người mau lui ra đi."

Trong phòng tức khắc lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng động của mảnh trúc, bước chân của giày côm cộp, một người đi vào trong phòng, bọn thổ phi đồng thời khom mình hành lễ nói: "Chúc mừng Nhị ca".

Tùy Tuy trên giường không nhìn rõ dáng vẻ của người tới, nhưng giọng nói đó lại từng nghe thấy trong chùa Linh Hoa: "Các huynh đệ mệt rồi, ra đằng trước uống bát rượu, ăn chút thịt trước đi."

Bọn chúng đều nói "Tuân lệnh", lần lượt ra ngoài cửa, có người còn khép cửa phòng lại.

Xuân Diệu chuẩn bị khóc lớn, Tùy Tuy nhẹ giọng nói; "Đừng sợ, có ta ở đây."

Xuân Diệu không biết tới nông nổi này rồi, nàng ấy có thể gánh vác chuyện gì nữa, nhưng thanh âm của nàng vừa kiên định vừa ấm áp, không có nửa điểm sợ hãi, nàng bất giác cảm thấy được an ủi, phảng phất có nàng ở đây thật sự có thể gặp dữ hóa lành.

Nàng đang buồn bực tại sao bản thân lại có ảo giác như thế, thì nghe nam tử trẻ tuổi kia cười nhạt: "Không hổ là nữ nhân mà Tề Vương coi trọng, cũng có vài phần lớn mật."

Chu Nhị Lang vừa nói, vừa đi đến trước giường, vén màn lụa đỏ lên.

Tùy Tuy lúc này mới thấy rõ mặt hắn, thủ lĩnh thổ phi này ước chừng khoảng 25 tuổi, thế mà lại khá thanh tú phong lưu, tuy rằng

vẫn kém hơn Hoàn Huyền, Hoàn Minh Khuê, nhưng cũng là một mỹ nam tử trong trăm ngàn lựa chọn.

Chỉ là hắn còn trẻ tuổi đã có thể lẫn lộn trong đám ác đồ phố phường Trường An thành như cá gặp nước, nhất định không chỉ dựa vào khuôn mặt.

Xuân Điều nhìn thấy mặt hắn, nhất thời quên cả khóc, hơi há mồm, cũng không phải do mỹ sắc mê hoặc, chỉ là tặc phi này khác quá xa trong tưởng tượng của nàng, nếu không biết thân phận của hắn, nói là một lang quân thư sinh nàng cũng tin.

Chu Nhị Lang thấy trên mặt Tù Tù hiện ra vẻ trầm ngâm, tự đắc cong khoe miệng: "Thế nào, không thể ngờ được ta có bộ dạng này sao?"

Tù Tù nói: "Người biết bọn ta là ai sao?"

Chu Nhị Lang ngồi xuống mép giường, xoa cổ tay bị dây thừng làm xước của nàng: "Mấy lời đó chỉ có thể lừa những kẻ ngu xuẩn, nàng tuyệt sắc như vậy, nơi nào để một tên thương nhân hưởng thụ chứ?"

Tù Tù nghe xong lời này liền hiểu, Triệu Thanh Huy vừa dùng tên tặc phi này, vừa đề phòng bọn chúng, che giấu thân phận thật sự của nàng, nhưng Chu Nhị Lang này cũng coi như thận trọng cảnh giác, không dễ dàng tin lời nói của Triệu Thanh Huy.

"Người biết rõ ta là người thế nào còn dám động thủ à?" Tù Tù nói.

Chu Nhị Lang cười nhạt: "Phú quý hiểm trung cầu*."

(Ji: *Chấp nhận rủi ro cầu phú quý, giàu có.

Mạo hiểm để đạt được lợi ích)

Tùy Tuy nói: "Là ai sai người trói bạn ta?"

"Điều này nàng không cần nhọc lòng," Chu Nhị Lang nói, "Ai bảo nàng đắc tội với người không nên đắc tội chứ."

Tùy Tuy trầm mặc một lát rồi nói: "Người muốn bạn ta thế nào?"

Chu Nhị Lang vươn ngón trỏ, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Tùy Tuy: "Nàng thử nói xem?"

Ngừng một chút, thu hồi ngón tay: "Khách hàng của ta ra lệnh bán các nàng đến phía nam làm xưởng kỹ..."

Xuân Điều kêu lên một tiếng, nước mắt nước mũi giàn giụa: "Không được, cầu xin người buông tha bạn ta..."

Chu Nhị Lang đặt ngón trỏ lên môi, "Suyt" một tiếng với Xuân Điều, sắc mặt bỗng lạnh lẽo: "Ta không thích nữ nhân ồn ào nói nhiều, ta tức khắc cũng có thể giết người đấy."

Tùy Tuy nhìn Xuân Điều an ủi.

Xuân Điều chỉ có thể cắn môi, cố nén không hé miệng.

"Thật ngoan." Chu Nhị Lang hài lòng nói.

Tùy Tuy nói: "Khách hàng của người ra lệnh gì người cũng đều làm theo sao?"

Chu Nhị Lang cực kỳ hứng thú nhìn nàng: "Vốn dĩ nhận tiền của người, nên thủ tín, có điều hiện tại ta đổi chủ ý rồi, nếu tối nay nàng hầu hạ ta sáng khoái, ta có thể giữ nàng lại."

Tùy Tuy nghiêng đầu: "Thật không? Người không gạt ta chứ?"

Chu Nhị Lang nói: "Sao ta gạt nàng được, mỹ nhân như nàng hiếm có trên đời, bán đến nơi câu lan* chẳng phải phí phạm của trời sao."

(Ji: *勾栏 - nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc)

Tùy Tuy giả vờ suy tư: "Nhưng người không sợ vị khách hàng kia truy cứu à?"

Chu Nhị Lang nói: "Chuyện này không cần nàng bận tâm."

"Vậy Tề Vương thì sao? Nếu tìm tới đây, cũng sẽ không buông tha chúng ta." Tùy Tuy nói.

Chu Nhị Lang nói: "Đương nhiên ta sẽ mang nàng cao chạy xa bay, để hắn không tìm được."

Tùy Tuy suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: "Được, ta đi cùng người."

Xuân Điều giật mình trừng lớn mắt: "Cô nương!"

Tùy Tuy cười với nàng: "Bên cạnh Tề Vương chỉ có thể làm ngoại trạch phụ, sau này Vương phi vào phủ cũng không biết phải chịu giày vò thế nào, trái lại không bằng cùng vị anh hùng này song túc song phi, ta biết người có lòng trung thành với ta, ta ở một nơi khác tốt hơn cũng sẽ không quên người."

Chu Nhị Lang vỗ tay: "Hay cho một nữ tử thông minh sáng suốt, nàng nghĩ vậy là đúng rồi."

Từ nay về sau nàng chính là phu nhân chính thức đầu tiên của Chu nhị, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của ta và nàng.

Nàng ở cùng Tề Vương chỉ có thể làm thị thiếp, e là ngay cả động phòng hoa chúc cũng không có nhỉ?"

Tùy Tuy nói: "Tất nhiên không thể bằng người."

Xuân Điều nhìn nàng khó mà tin được, nước mắt ứa ra từ hốc mắt ồ ạt.

Chu Nhị Lang nói: "Xuân tiêu một khắc nghìn vàng, đừng để ý tới tiểu nha đầu này, hãy để nàng ta nhìn chúng ta mất hồn thể nào, chắc chắn nàng ta sẽ đổ cả mắt."

Nói rồi tự cởi cẩm y trên thân xuống, Xuân Diệu kinh hô một tiếng "Ôi trời", chỉ thấy hắc vòng quanh thân một con thanh xà thô ráp to bằng miệng chén, dữ tợn đáng sợ.

Chu Nhị Lang đắc ý xoay người để Tù Tù ngắm nhìn một chút: "Phu nhân thích chứ?"

Tù Tù nheo mắt: "Khá xinh đẹp."

Chu Nhị Lang cười to, rút chủy thủ từ giày ủng, cắt dây thừng trên chân Tù Tù, có điều hắc vẫn khá cảnh giác, vẫn giữ lại dây thừng trên cổ tay.

"Để ta xem bản lĩnh của phu nhân đi."

Hắc vừa nói vừa cúi người hướng về phía Tù Tù, khi cách nhau tầm một thước, chợt nghe một tiếng "xoẹt", Chu Nhị Lang cảm thấy đau nhức trên cuống họng, động tác bất giác ngừng lại, nhìn về mặt tươi cười bị máu bắn lên phân nửa của nữ nhân kia đầy khó tin, tựa như gặp phải một ác quỷ.

Rõ ràng một khắc trước cổ tay nàng còn bị dây thừng trói chặt, không biết làm sao bỗng nhiên được nói lỏng ra.

Chu Nhị Lang hậu tri hậu giác đưa tay lên, run rẩy chạm đến yết hầu, đồng tử nháy mắt giãn ra, thờ hồn hển gấp gáp, nhưng một chữ cũng không thể nói.

Tù Tù cười để hắc nhìn đồ vật đang sáng lấp lánh giữa các ngón tay, lúc này Chu Nhị Lang mới thấy rõ thứ cắt nát yết hầu của hắc.

Đó chỉ là một miếng sắt mỏng dài hơn 1 tấc, được mài sắc bén như lưỡi dao, nhưng muốn dùng một đồ vật như vậy cắt yết hầu của một nam tử, yêu cầu ra tay cực nhanh, lực đạo chuẩn xác, người bình thường sao có thể làm được.

Hắn che cổ, dùng sức nặn ra ba chữ từ kẽ răng: "Người là ai?"

Tùy Tuy nhắc chân đạp xuống bụng dưới của hắn một cái, đá hắn ngã trên đất, nàng đứng lên, lau vết máu trên mặt.

Một khắc trước Xuân Diệu còn thương tâm cô nương nhà mình không vững lập trường, vui vui vẻ vẻ đi làm phu nhân của thủ lĩnh thổ phỉ, ai mà ngờ đột nhiên xoay chuyển tình thế, nàng còn chưa kịp nhìn rõ gì cả, tên thủ lĩnh thổ phỉ kia đã lăn xuống đất, một tay che cổ, máu tươi không ngừng chảy ra từ kẽ hở của ngón tay, còn trên nửa khuôn mặt cô nương của nàng đều là máu, thế mà còn cười được!

Hai mắt nàng trợn ngược, dọa đến hôn mê bất tỉnh.

Tùy Tuy nhìn Xuân Diệu một cái, cầm lấy trường đao gác bên giường, rút đao ra khỏi vỏ, không chút do dự rạch một đường trên bụng dưới của Chu Nhị Lang, cười nói: "Lớp da này của người khá xinh đẹp, đáng tiếc."

Chu Nhị Lang run rẩy trên mặt đất, tròng mắt trợn đến mức sắp rớt ra khỏi hốc mắt, chỉ chốc lát sau liền nằm trên mặt đất không cựa quậy nữa.

Tùy Tuy đỡ Xuân Diệu đến giường, vô tình đạp lên mép giường một cái, Xuân Diệu từ từ tỉnh lại: "Nương...!Cô nương..."

Tùy Tuy nói: "Suyt, đợi chút nói sau, có người tới rồi."

Nói rồi kéo thi thể Chu Nhị lang ra sau bình phong.

Lời còn chưa dứt, liền có một người nói ngoài cửa: "Nhị ca, bọn huynh bên trong không có chuyện gì chứ?"

Chu Nhị Lang nằm trên đất như con chó chết, tất nhiên không thể trả lời.

Người nọ lẩm bẩm: "Vừa rồi nghe thấy động tĩnh không đúng lắm, đừng nói xảy ra chuyện gì chứ..."

Một người khác nói: "Có thể có chuyện gì, Nhị ca còn không đối phó được hai nữ nhân sao?"

Người thứ nhất nói: "Cả ngày đánh nhau cũng khó đảm bảo sẽ không bị nạn mổ mắt...!Lỡ đâu? Chúng ta vẫn nên vào nhìn một cái đi..."

Người nọ vừa nói vừa gõ cửa: "Nhị ca?"

Tất nhiên vẫn không có người đáp, người nọ không kìm được nói: "Ta đi vào nhìn một cái..."

Nói rồi cẩn thận mở then cửa, đẩy cửa đi vào phòng, giây phút bước vào phòng, ánh đèn bỗng tắt.

Chóp mũi thoáng qua một mùi máu tươi, hấn lập tức phát hiện không đúng, muốn kêu lên, còn chưa kịp phát ra tiếng, giữa cổ phảng phất có một cơn gió mạnh thổi qua, một tiếng nứt vừa vang lên bên tai, thân thể liền mềm oặt ngã xuống.

Tùy Tuy đổ thi thể của người nọ, dựa hấn lên tường.

Kẻ ngoài cửa nghe đồng bọn nửa ngày không hé răng, ánh nến trong phòng lại đột nhiên tắt, cũng phát hiện không đúng, rút trường đao bên hông, đưa lưỡi đao vào khe cửa thăm dò trước, quơ sang hai bên, tiếp đó mới thò người vào nhà.

Ai ngờ ngay lúc này, cổ tay của hắn bỗng nhiên bị người tóm, sức lực cực kỳ lớn, chính xác bắt được phần gân tay, cánh tay không khỏi mềm nhũn, bất giác buông lỏng, chuôi đao tức khắc rơi khỏi tay.

Trường đao còn chưa rút xuống, đã bị người khéo léo tiếp được, Tù Tù lật đao lại, đâm thật sâu vào bụng dưới của tặc phi kia, nàng rạch xuống một đường, rút đao ra, người nọ ôm bụng ngã xuống đất.

Hai người liên tiếp có đi mà không có về, đám tặc phi trong viện phát hiện không thích hợp, mùi mấy người cùng nhau đi tới.

Tù Tù quay đầu nói với Xuân Điều: "Người chờ ở đây, đừng ra ngoài."

Dứt lời liền đẩy cửa ra ngoài.

Xuân Điều nằm trên giường run bần bật tựa chim cú, nàng biết cô nương nhà mình từng theo điện hạ học một chút đao kiếm quyền cước, nhưng vừa rồi nàng ấy chưa kịp chớp mắt đã giết ba người, cũng quá kỳ quặc rồi.

Chẳng lẽ đang mơ sao? Xuân Điều còn đang bị trói chéo tay chân, không thể tự mình véo tỉnh, liền cương quyết dùng sức cắn phần thịt mềm bên má, tức khắc đau đến mức ứa nước mắt, hít một hơi lạnh gọi nương, nhưng cắn đến thế vẫn không tỉnh, có thể thấy không phải nằm mơ.

Xuân Điều chỉ nghe thấy tiếng lưỡi dao va chạm với nhau leng keng vang lên bên ngoài, thỉnh thoảng có người kêu gào thảm thiết, khiến người nghe dựng ngược lông tơ.

Nàng không dám nghe, sợ nghe thấy tiếng của cô nương nhà mình, nhưng lại không nhịn được mà thấp thỏm bất an kéo căng lỗ tai, may mà những tiếng kêu thảm thiết đó đều là tiếng của nam nhân.

Trong lúc hỗn loạn lại nghe từ xa có người kêu to.

"Đi lấy nước! Đi lấy nước!"

"Có người phóng hỏa!"

"Không xong, có người giết vào tới đây rồi!"

...

Xuân Điều hãi hùng khiếp vía, không biết thế nào mới tốt, tiếng đánh nhau bên ngoài dần dần bớt đi, cánh cửa bị người đẩy mạnh ra từ bên ngoài vang lên một tiếng "Két", tim Xuân Điều run lên.

Trong bóng đêm có người đi về phía nàng, nhìn thân hình là một nữ tử, trông vóc người rất giống Lộc Tuy Tuy, nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xụi lơ trên giường, khóc không ra nước mắt:
"Nương...!Cô nương..."

Người đó rút đao cắt đứt dây thừng trên người Xuân Điều, cười hề hề nói: "Ta không phải cô nương nhà ngươi."

Quả nhiên không phải giọng của Lộc Tuy Tuy, thân mình Xuân Điều cứng đờ, co rụt người về phía bên giường: "Ngươi là ai? Cô nương nhà ta đâu?"

Người đó dùng môi lửa thấp ngọn nến bên mép giường, ánh nến hắt lên một gương mặt thanh tú, ánh mắt lại mang chút khí khái:
"Xuân Điều tử tử chớ sợ, cô nương nhà ngươi bận giết người rồi, ta là thân vệ của ngươi."

Xuân Điều ngờ ngác hỏi: "Thân vệ gì?"

Điện hạ có thân vệ, cô nương nhà nàng từ đâu ra có thân vệ nhỉ? Huống hồ thân vệ này còn là một nữ tử.

Nàng ấy cười nói: "Ngươi còn chưa biết à..."

Lời còn chưa dứt, một người vác đao đi vào, cả người toàn mùi máu.

Lần này lại là Lộc Tuy Tuy.

"Cô nương! Cô nương!" Xuân Điều kêu lên, "Người không bị thương chứ?"

Nàng kia nói: "Mấy tên tặc phi sao mà tổn thương được cô nương nhà ngươi, cô nương nhà ngươi chính là thủ lĩnh thổ phi đáng gờm nhất toàn Đại Ung đấy, ngươi phải ngoan ngoãn, nếu không nàng ấy giết ngươi diệt khẩu..."

Tùy Tuy vỗ lên lưng nàng ta một cái: "Đừng dọa con nít."

Nàng kéo Xuân Điều dậy: "Xin lỗi, để Xuân Điều tử tử lo lắng sợ hãi rồi."

Ta không phải họ Lộc, mà là họ Tiêu, tên thật là Tiêu Linh."

Chương 52: 52: Tàn Tích

Tải ebook: dtv-ebook.com

Xuân Điều chỉ cảm thấy cái tên "Tiêu Linh" này có chút quen tai, thì thầm: "Tiêu..."

Nàng bỗng trợn trừng hai mắt, nghẹn lời, sau một lúc lâu mới nói: "Tiêu...! Là Tiêu kia..."

Nữ tử tự xưng là thân vệ kia cười: "Không sai, chính là Tiêu đại tướng quân đó."

Xuân Điều lắc lắc đầu, như muốn lắc hết nước bên trong ra ngoài, vừa lẩm bẩm: "Sao có thể...! Từ từ, Tiêu đại tướng quân không phải đã..."

Không phải nói Tiêu đại tướng quân đã chết trên chiến trường sao? Sao có thể biến thành một nữ thợ săn, còn trở thành ngoại trạch phụ của Tề Vương...

Tùy Tùy nói: "Nói ra thì rất dài, chờ lên đường rồi kể cho người."

Lời còn chưa dứt, người từ ngoài cửa thò người tiến vào, hành lễ với Tùy Tùy: "Đại tướng quân, xe ngựa đã chuẩn bị xong."

Xuân Điều cảm thấy giọng nói kia quen tai khó mà nói rõ, nương theo ánh nến nhìn lên, người tới chẳng phải là tên điếm hỏa ở cửa hàng sơn phấn Thường gia kia sao?

Nàng cẩn thận đánh giá mặt của hắn, quả nhiên là tên điếm hỏa có vết sẹo bên mày trái, nhưng bây giờ hắn mặc một bộ hắc y, kính trang mạnh mẽ, đeo đao bên thắt lưng, cầm tay nải trong tay, làm gì còn nửa điểm dáng vẻ của điếm hỏa.

Tùy Tuy tiếp nhận tay nải từ trong tay hắn, nói với Xuân Điền: "Người vào trong đổi hết xiêm y trong ngoài trên người cùng giày tất nữ trang, đừng để sót."

Xuân Điền không rõ dụng ý của nàng, nhưng không dám hỏi nhiều, ôm tay nải vòng ra sau bình phong.

Thay xong xiêm y, Tùy Tuy đánh giá nàng từ đầu đến chân một lần, gật đầu, nói với điếm hỏa kia: "Người đưa Xuân Điền tử tử lên xe ngựa trước."

Điếm hỏa nói tuân lệnh, nháy mắt với Xuân Điền: "Mời tử tử." Nụ cười hòa nhã kia khiến Xuân Điền có chút hoảng hốt.

Xuân Điền mờ mịt nhìn thoáng qua Tùy Tuy.

Tùy Tuy nói: "Người lên xe trước, bọn ta còn phải dọn vết tích."

Xuân Điền lúc này mới theo điếm hỏa kia ra ngoài.

Điếm hỏa nói: "Trong viện có chút lộn xộn, nếu tử tử sợ thì nhắm mắt lại, nắm lấy vỏ đao của ta."

Trong viện tối tăm, cơn gió đêm thoảng qua mang theo mùi máu tanh nồng đậm quanh chớp mũi.

Xuân Điền lén liếc mắt một cái, chỉ thấy hình bóng màu đen nằm tứ tung ngổn ngang khắp nơi, liền biết là thi thể của đám tặc phi vừa rồi, tim đập thình thịch, trên cánh tay nổi lên vài tầng da gà.

Nàng nhanh chóng nắm lấy vỏ đao mà điếm hỏa kia đưa sang, nhắm chặt mắt lại, nơm nớp lo sợ đi theo hắn xuyên qua viện tử.

Điếm hỏa kia còn hứng thú bưng bưng tán dóc với nàng chuyện gần đây cửa hàng sơn phấn có đợt hàng mới về: "Phấn lần này mai cực kỳ mịn, còn trộn thêm hoa nhài phơi khô cùng ngọc trai, mỏng nhẹ tếp vào màu da...!Khách hàng thường tới hỏi, tặc điếm còn đặt

thêm phấn má, hoa điền, đều là những màu sắc và hoa văn tinh xảo đến từ phía nam, mua hai hộp phấn có thể được tặng một bộ..."

Xuân Điều không nhin được lại lắc lắc đầu.

Đi3m hỏa kia nói đến mặt như nở hoa, cho đến khi đưa nàng xuyên qua ba cửa viện, mới chưa tận hứng mà ngừng miệng, nói với nàng: "Tỷ tỷ có thể mở mắt rồi."

Trái tim của Xuân Điều được trở về ngực, mở to mắt nhìn lên, thấy mình đã ở ngoài cửa lớn, quay đầu nhìn, mới phát hiện vừa rồi mình ở trong biệt viện nơi khe núi, bốn phía là núi non đen sì, tiếng nước róc rách bên tai, chỉ không biết đây là ngọn núi nào.

Ngoài cửa có hai chiếc xe ngựa, mười mấy con ngựa được buộc trên cây, thông thả tản bộ.

Đi3m hỏa đưa nàng đến trước xe ngựa: "Tỷ tỷ ngồi lên xe đợi trước đi, đại tướng quân vẫn còn một lát nữa."

Xuân Điều nói: "Không biết xưng hô với tiểu lang thế nào?"

Đi3m hỏa: "Tỷ tỷ khách khí, gọi ta Tiểu Thuận là được, ta cũng ở dưới trướng đại tướng quân."

Xuân Điều ngậy ngốc gật đầu: "Làm phiền người."

Nàng lên xe ngựa, tựa vào lớp đệm mềm trên vách xe, lại bắt đầu nghi ngờ có phải mình đang mơ một giấc mộng kỳ quái hay không, phần thịt mềm trên quai hàm còn đau âm ỉ, nàng lại dùng sức véo lên đùi, không tỉnh, là sự thật.

Nàng giật mình, "ngoại trạch phụ" nàng vẫn luôn hầu hạ chính là người mà nghe nói cao lớn thô kệch, hung thần ác sát, mặt như khi đột, có thể dọa em bé khóc đêm, cũng có thể khiến người Đột Quyết cùng người Thổ Phiên vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật - nữ tu la Tiêu Linh.

Cho nên lúc trước nàng khuyên Tiêu đại tướng quân hướng Tề Vương cầu súng, sau đó lại khuyên Tiêu đại tướng quân ra ngoài tìm một người yên phận để gả, nàng còn ăn không biết bao nhiêu Cổ Lâu Tử, bánh Hồ, ngỗng nướng cừu nướng, canh cá canh cua...!của Tiêu đại tướng quân tự tay làm.

Xuân Điều hận không thể đào một cái hố chôn bản thân xuống, nàng rầu rĩ một tiếng chôn mặt xuống hai tay.

.....

Xuân Điều ngồi trong xe, rất muốn nhắm mắt ngủ một giấc, vờ như những việc này đều chưa từng phát sinh, chỉ là lúc trước ngủ quá nhiều, lúc này muốn ngủ cũng ngủ không được, chỉ có thể thấp thỏm bất an ngồi đợi trên xe.

Đợi rồi lại đợi, nàng ngửi thấy có mùi khói chui vào trong xe, nhắc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, lại thấy bên trong viện tử vừa rồi ánh lửa bay ngút ngàn, khói bốc thẳng lên tận trời, thỉnh thoảng truyền đến tiếng gõ nứt toác "Đôm đốp đôm đốp".

Thế lửa chỉ một chốc đã lớn như vậy, tuyệt đối không có khả năng tự nhiên lan tràn được, Xuân Điều đoán là bọn họ đã châm thêm dầu.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, đám người Tùy Tùy mới ra khỏi cửa, lên xe ngựa của Xuân Điều.

Vết máu trên mặt nàng đã được rửa sạch, thay xiêm y sạch sẽ, vẫn là trang phục nữ tử, nhưng trâm cài trên đầu cùng ngọc bội bên hông hoàn toàn bị thay đổi hết.

Xuân Điều nhìn nữ tử vừa quen thuộc vừa xa lạ này, cẩn thận nhích vào nội sườn của thùng xe.

Thái độ Tùy Tùy lại không khác mấy lúc ban đầu, nàng cười cười: "Vừa rồi bị dọa sợ sao?"

Xuân Điều lắc đầu, lại cẩn thận gật đầu: "Nương...!Đại tướng quân..."

Tùy Tuy cười: "Vẫn xưng hô như trước đi."

Lúc này Xuân Điều mới nói: "Cô nương, đến tột cùng chuyện này là thế nào..."

Tùy Tuy kể qua loa ngọn nguồn một lần: "Trước đó ta biết tặc phi muốn trói ta bán đến phía nam, liền dứt khoát tương kế tựu kế."

Vốn tưởng rằng người uống thuốc có thể ngủ một giấc đến hừng đông, ai ngờ tính sai lượng thuốc rồi."

Xuân Điều còn chưa nghĩ ra cái gì gọi là tương kế tựu kế, bỗng nhiên kêu lên "Ôi trời": "Không xong rồi, chúng ta nửa đêm còn chưa về, đám Cao ma ma sắp gấp chết rồi!"

Tùy Tuy nhớ tới lão ma ma tuy mạnh miệng nhưng mềm lòng kia cùng mọi người ở Sơn Trì Viện, trong lòng có chút rầu rĩ, nhận được "Tin chết" của nàng, ắt hẳn bọn họ sẽ đau buồn áy náy một trận, nhưng chuyện này hết cách rồi, nếu nàng thật sự là Lộc Tùy Tuy, Triệu Thanh Huy cũng đã đắc kế, nàng vẫn sẽ bị chơi đến phế rồi bán đến Lĩnh Nam đi.

Xuân Điều lại nói: "Cao ma ma nhất định sẽ mắng chết ta..."

Tùy Tuy vỗ lưng Xuân Điều: "Chúng ta không trở về Sơn Trì Viện nữa."

Đang nói chuyện, xe bắt đầu lăn bánh.

Xuân Điều há hốc mồm, vẫn chưa hiểu: "Không trở về Sơn Trì Viện, vậy đi đâu đây?"

Tùy Tuy còn chưa kịp trả lời, thân vệ vừa rời kia ở ngoài xe: "Đi U Châu."

Xuân Điều kinh ngạc: "Cứ như thế không từ mà biệt sao? Bọn họ nhất định sẽ tìm chúng ta khắp nơi, còn Tề...!Tề Vương điện hạ..."

Tề Vương điện hạ gần đây đối với cô nương nhà nàng thế nào rồi như ban ngày, hiện tại người đang đánh giấc ở Hoài Tây, nếu trở về phát hiện cô nương chạy mất, không tức chết mới lạ đấy?

Tùy Tùy nói: "Không đâu, bọn họ sẽ tìm thấy hai thi thể nữ nhân bị đốt trụi trong đám lửa, lúc đó chúng ta đã chết rồi."

Xuân Điều trợn mắt há hốc mồm, ngay sau đó hiểu được dụng ý của bọn họ khi bảo nàng thay y phục.

"VẬY...!Hai thi thể kia ở đâu ra?" Xuân Điều nói, nàng không ngờ ngay cả điều này nàng cũng đã chuẩn bị xong.

Tùy Tùy còn chưa kịp trả lời, có người cách màn xe nói vào: "Trên đường lúc bọn ta tới tùy tiện tìm được hai người có thân hình tương đương." Là giọng nói của thân vệ vừa rồi kia.

Khuôn mặt Xuân Điều trắng bệch: "Này..."

Tùy Tùy bất lực, vén màn xe lên trừng mắt nhìn người ngoài xe một cái: "Điền Nguyệt Dung, ngươi lại dọa nàng ấy."

Nói rồi quay sang Xuân Điều nói: "Đừng nghe nàng ta nói bừa."

Thân vệ tên Điền Nguyệt Dung kia lúc này mới cười nói: "Thuộc hạ biết sai, thật sự là Xuân Điều tỷ tỷ quá đáng yêu, không nhịn được muốn chọc nàng ấy."

Xuân Điều cũng cảm thấy mình ngốc, lời nói đùa như vậy thế mà cũng tin, mặt không khỏi đỏ lên.

Điền Nguyệt Dung nói với Xuân Điều: "Đại tướng quân trị quân rất nghiêm, bọn ta nào dám loạn giết người chứ."

Xuân Điều biết những người này thần thông quảng đại, tìm hai thi thể thích hợp là chuyện nhỏ vặt, liền không hỏi tiếp nữa.

Tùy Tuy nói: "Người đủ hết chưa?"

Điền Nguyệt Dung đáp: "Hồi bẩm đại tướng quân, để hai người lại trông đám cháy miễn cho cháy lan sang rừng, số người còn lại đều đã lên ngựa."

Tùy Tuy gật đầu: "Tốt, hôm nay vất vả một chút, mau chóng ra khỏi Đồng Quan."

Điền Nguyệt Dung nói "Tuân mệnh", Tùy Tuy liền buông màn xe, nhìn sang Xuân Điều: "Trước đó không hỏi người đã mang người ra khỏi đây, nếu người muốn hồi cố hương thì ta có thể cho người đưa người trở về."

Xuân Điều vội vàng lắc đầu: "Nô tỳ sớm đã không còn thân nhân ở quê, ở Trường An cũng không có người quen, cô nương đi nơi nào nô tỳ theo đến đó."

Tùy Tuy gật đầu: "Được."

Chuyện đã đến nước này, trái lại Xuân Điều thở dài nhẹ nhõm một hơi, hỏi Tùy Tuy nói: "Cô nương, vì sao chúng ta phải đến U Châu?"

Nàng nhớ mang máng phủ tiết độ sứ Hà Sóc hình như đặt ở Ngụy Bác.

Tùy Tuy nói: "Trước mắt vẫn chưa thể về Ngụy Bác, thống soái quân U Châu là người của ta, chúng ta đến U Châu trước, chờ thời cơ tới sẽ về Ngụy Bác."

Nàng dừng một chút nói: "Nô tịch của người ở Tề Vương phủ, trải qua chuyến này, thân phận ban đầu không thể dùng, ta giúp người chuẩn bị một cái, người không cần xưng là nô tỳ nữa."

Xuân Điều há hốc mồm, nhất thời vui đến mức luống cuống chân tay, từ nhỏ nàng bị thân mẫu bán cho kẻ buôn người, vào nô tịch, cho rằng cả đời này phải làm nô tỳ, ai biết có một ngày lại có thể thoát nô tịch làm lương dân.

Qua một hồi, nàng bình tĩnh lại: "Cô nương không cần nô tỳ hầu hạ sao?"

Tùy Tuy nói: "Ta vốn dĩ cũng đâu có ai hầu hạ, nếu người muốn tiếp tục làm bạn với ta cũng được, nếu muốn tự lực cánh sinh, buôn bán hoặc làm việc vặt trong quân đều được, Diệp tướng quân thống soái quân U Châu là nữ tử, trong quân có một nhánh đều là nữ tử."

Xuân Điều bị dọa nháy dưng: "Nô tỳ không biết đánh trận, ngay cả cưỡi ngựa bắn mũi tên cũng không biết..."

Tùy Tuy không nhịn được cười lên một tiếng: "Trong quân cũng có chức quan văn, mọi thứ đều có thể học từ đầu lên."

Không vội quyết định, đến U Châu rồi nói sau."

Xuân Điều mờ mịt gật đầu, đột nhiên có thân phận tự do, nhưng nàng không biết nên làm gì, nhớ lại những chuyện mấy năm nay trải qua sau khi gặp được Lộc Tùy Tuy, quả thực tựa như nằm mơ..

Chương 53: 53: Tư Niệm

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đoàn người Tù Tù cải trang thành thương nhân đến phía nam, tháng mười đã tới thành U Châu.

Bọn họ thuê tiểu trạch viện ba gian được bố trí ổn thỏa ở phường Túc Thận hướng tây, còn thuê hai tầng trên dưới của một cửa hàng tại thị phường, mặt tiền cửa hàng rất vừa tầm, sắp xếp các loại sơn phấn vận chuyển từ kinh thành, Giang Nam cùng nước Thục, treo bảng hiệu "Sơn phấn Bạch thị", bắt đầu mở cửa mua bán.

Tù Tù cùng thân vệ Điền Nguyệt Dung giấu tên họ thật sự cải trang thành một đôi phu thê, Điền Nguyệt Dung giả thành thê tử họ Lộc, đính môn lập hộ*, lo liệu trong ngoài, là người giỏi giang tháo vát, còn Tù Tù sắm vai phu lang họ Bạch, là một tiểu bạch kiểm ốm yếu, dựa vào nương tử mở cửa hàng cung cấp tiền cho hắn đọc sách, vọng tưởng một ngày có thể đỗ cao trung tiến sĩ.

Bọn thị vệ còn lại thì cải trang thành điếm hỏa hoặc gia đình.

(Ji: 顶门立户 - lập gia đình riêng, quán xuyên mọi sự trong nhà)

Xuân Điều không rõ vì sao tên họ giả của Điền Nguyệt Dung lại là họ Lộc, theo lý mà nói thì bọn họ mai danh ẩn tích, phải sạch quan hệ với Lộc Tù Tù mới tốt, nhưng cô nương nhà nàng lại nói: "Là để phòng ngừa vạn nhất.

"

Xuân Điều hiện tại bội phục sát đất cô nương nhà nàng, hiểu rõ nàng ấy hành sự luôn có đạo lý và dụng ý của mình, nghe nàng nói như vậy, liền không hề hỏi nhiều nữa.

Nàng vừa đến một nơi xa lạ, chưa quyết được nên làm cái gì, nàng nghĩ tòng quân thì không dám rồi, chức quan văn trong quân thì lại dốt đặc cán mai, nghĩ đến việc mở cửa hàng buôn bán có lẽ có thể thử một chút, liền đảm nhiệm chức tiểu cô, chăm sóc "Huỳnh trưởng ma ốm" của nàng, vừa theo Tiểu Thuận học sổ sách, cách thức kiểm đếm.

Tùy Tùy không ra khỏi cửa, nhưng thường có người tới cửa nghị sự với nàng.

Túc Thận phờng mà bọn họ sinh sống là nơi cư ngụ của người Mạt Hạt ở Hắc Thủy, người Hồ di cư vào U Châu rất đông, tuy rằng người Hồ và Hán sống hỗn tạp, suy cho cùng vẫn có ngăn cách, căn bản người Hồ trong phờng không giao tiếp với người Hán, tránh việc ứng phó rắc rối với láng giềng.

Là thương hộ nhân gia, ngựa xe trước cửa nhiều một chút cũng không ai hoài nghi.

Vừa an cư lạc nghiệp nhiều việc vất vả, vì quá bận rộn nên thời gian trôi rất nhanh, nháy mắt đã đến trừ tịch.

Thành U Châu ở phương bắc, mùa đông tới sớm hơn Trường An, cũng dài hơn, nắng ấm được hai ngày, đến chạng vạng ngày trừ tịch lại nổi gió, gió ở nơi này giống con dao nhỏ, lẩn những hạt tuyết trên nóc nhà xuống mặt.

Thời tiết giá rét, bên trong tiểu viện tử Bạch gia lại giăng đèn kết hoa, hoà thuận vui vẻ.

Mười mấy người tụ lại ở nhà chính, cũng chẳng phân biệt tôn ti cao thấp hay nam nữ gì đó, ở giữa đặt một đại án rộng lớn, thức ăn bày biện đầy án, đũa ăn điệp điệp trùng trùng, mọi người ngồi xếp bằng vây quanh thực án.

Dùng xong món Ngũ Tân*, từ trẻ đến già đều uống rượu Tiêu Bách, ăn kẹo mạch nha, Tiểu Thuận nhảy lên như chú khỉ, chạy về

phía trù phòng, một lát sau, ôm ra một con dê nướng nóng hổi như có ma thuật, còn có hai thị vệ ôm hai vò rượu lớn đến, gỡ niêm phong, một hương vị thơm ngát say lòng người tràn ngập trong nhà chính.

(Ji: *Món Ngũ Tân - 五辛盘 - sử dụng năm món ăn có vị cay nồng vào dịp đầu năm mới vào triều đại nhà Ngụy và Tấn)

Tùy Tùy đứng lên, tự mình cắt thịt dê cho mọi người, Xuân Điều nhìn lưỡi dao trong tay nàng tung bay, ánh lạnh chớp nhoáng, không khỏi cảm khái, khi đó ở Sơn Trì Viện nhìn nàng cắt lát thịt lát cá, nàng còn thường kinh ngạc với kỹ thuật dùng dao của nàng, hiện giờ nàng mới hậu tri hậu giác, một nữ thợ săn bình thường làm gì có được đao pháp như vậy.

Tùy Tùy chia xong thịt dê, lau sạch chủ thủ, tiếp nhận chén rượu từ trong tay Điền Nguyệt Dung, nâng cốc chúc mừng với mọi người, uống một ngụm rồi cười nói: "Rượu nho khô này rất ngon, so với cốong phẩm ta từng uống trong Tề Vương phủ cũng không kém bao nhiêu.

"

Mọi người đều ngẩn ngơ, trong đường bắt chợt tịch lặng như tờ.

Bọn họ biết quan hệ giữa nàng và Tề Vương, thời gian này luôn không nhắc tới Tề Vương trước mặt nàng, dù cho đôi lúc bàn bạc chiến sự ở Hoài Tây, cũng đều dùng một từ "Chủ tướng" mơ hồ cho qua.

Tùy Tùy điềm nhiên như không tiếp đón mọi người ăn thịt uống rượu.

Mọi người thấy thái độ nàng tự nhiên, tựa hồ sớm đã không để việc này ở trong lòng, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tề Vương là chủ tướng Hoài Tây, trận chiến tại Hoài Tây này và thế cục

Hà Sóc của bọn họ có quan hệ mật thiết với nhau, luôn khó tránh khỏi phải đàm luận.

Khoảng thời gian Tùy Tùy dưỡng thương đã quen ăn món thanh đạm, ăn hai miếng thịt dê nướng liền cảm thấy hơi ngán, gác đĩa bạc và chén rượu xuống, múc một chén canh Cam Lộ ăn chậm rãi.

Rượu đã qua nhiều tuần, khó tránh khỏi đề cập tới chiến cục Hoài Tây.

Điền Nguyệt Dung cảm thán: "Vốn tưởng rằng trận này ít nhất cũng phải kéo dài một hai năm, không ngờ thế quân của triều đình như chẻ tre, không đến nửa năm, đã đẩy lùi quân Hoài Tây đến Thái Châu, Tề Vương này thật sự là tuổi trẻ tài cao, không thể xem thường đâu.

"

Nói rồi nhìn sang Tùy Tùy đầy thâm ý một cái.

Tùy Tùy không đổi sắc mặt, gật đầu nói: "Hoàn Huyền thật sự là một tướng lĩnh rất giỏi, sau trận Hoài Tây, định thành một danh tướng của thế hệ.

"

Điền Nguyệt Dung hứng thú nói: "Nhìn hấn dẫn quân tiên phong mạnh mẽ, lại cùng một đường với đại tướng quân, chỉ tiếc hai người không cơ hội đánh một trận.

"

Tùy Tùy liếc nàng một cái: "Nếu đánh nhau thì có phải ngươi còn muốn mở bàn cược thắng bại hay không?"

Điền Nguyệt Dung lập tức ra vẻ trung thành: "Vậy thì thuộc hạ nhất định sẽ cược toàn bộ gia tài cùng cả cửa hàng son phấn đặt cho

đại tướng quân thẳng.

"

Tùy Tuy nói: "Cửa hàng son phấn đó vốn là họ Bạch, là sản nghiệp của Bạch gia ta.

"

Điền Nguyệt Dung vờ vịn chấp tay: "Thiếp biết sai rồi, cầu lang quân niệm tình thiếp quanh năm suốt tháng không có công lao cũng có khổ lao, đừng hừ thiếp là được.

"

Mọi người đều cười rộ lên, Xuân Diệu sớm biết Tiêu tướng quân không ra vẻ uy quyền, cũng khiến bọn họ thành cái dáng vẻ không biết lớn nhỏ này, không cẩn thận nuốt trọn một viên gạo nếp vào miệng, nghẹn đến mức nấc cục.

Điền Nguyệt Dung rót một ly trà ấm cho nàng, cong mắt nói: "Xuân Diệu tỷ tỷ đừng chê, đừng thấy bọn ta trêu chọc người, trên chiến trường thật sự, đại tướng quân chính là mẫu la sát Diêm Vương sống, đám tiểu quý bọn ta đây đến thờ mệnh cũng không dám đâu.

"

Tùy Tuy cười nói: "Thanh danh của vi phu chính là do điều phụ người làm hỏng đấy.

"

Quay sang nói với Xuân Diệu: "Qua năm mới này, huynh sẽ tìm cho muội một tẩu tẩu mới.

"

Mọi người lại cười một hồi, Điền Nguyệt Dung thu lại nụ cười nói: "Tề Vương cũng là một nhân vật, hẳn chỉ mới tòng quân có vài năm.

"

Một thị vệ khác liếc sang Tù Tù, sắc mặt nàng như thường, cũng không nhin được nói: "Trận Hoài Tây kia không tốt, trong mười mấy vạn binh lực, Thần Dực Quân chiếm không tới một nửa, các tướng lĩnh lại có tư tâm, chỉ riêng phối hợp đám người này cũng đủ khó rồi.

"

Tù Tù gật đầu, lần này triều đình chinh phạt Hoài Tây, hơn phân nửa binh lực là điều động từ các châu huyện và phiên trấn, không bằng chỉ huy quân đội của chính mình.

Hoàn Huyền có thể đẩy lùi phản quân về lại lãnh thổ tam châu Hoài Tây trong vòng nửa năm ngắn ngủn, ngay cả nàng cũng không đoán được.

Điền Nguyệt Dung nhìn về phía Tù Tù: "Đại tướng quân, người đoán thử khi nào Tề Vương có thể nắm được Hoài Tây?"

Tù Tù suy nghĩ một lát nói: "Trước tháng ba hẳn là có thể đánh hạ Thái Châu, quân Hoài Tây cũng không phải bền chắc như thép, thất bại liên tục nhân tâm sẽ thay đổi, trước tháng sáu có thể khai hoàn hồi triều.

"

Điền Nguyệt Dung nâng mày: "Nhanh như vậy sao?"

Tù Tù nhấp một ngụm rượu: "Đây là ta theo đó đoán thử, có lẽ sẽ nhanh hơn.

"

Điền Nguyệt Dung nói: "Chả trách lão yêu Tiết Chất chết tiệt kia cũng sắp không trụ nổi, Tiêu Đồng An đáng thương còn đang tận hưởng sắc phong của triều đình như một cơn mộng đẹp, không biết dao đã kề tới cổ rồi.

"

Tùy Tuy nói: "Không cần qua tháng giêng, hắn sẽ không nhận được mà động thủ.

"

Chương 54: 54: Khải Hoàn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy nói không sai, chưa hết tháng giêng, trong quân Ngụy Bác đã truyền tin tức đến, Tiết Chất mang theo Thành Đức quân phản bội Hà Sóc, phái tử sĩ ám sát Tiêu Đồng An cùng trung quan mà triều đình phái tới giám quân, thu hai trấn về dưới trướng.

Chuyện các chư hầu tranh quyền đoạt vị, tàn sát lẫn nhau không phải chuyện hiếm lạ gì, nhưng chém giết giám quân triều đình, lại là khiêu khích quyền uy của Hoàng đế.

Tin tức truyền tới Trường An, thiên tử phẫn nộ, trên dưới triều đình xôn xao.

Một nửa binh lực Thần Dực quân ở Hoài Tây, triều đình còn dùng số tiền lớn để mượn binh lực của các phiên trấn, nếu lúc này Tiết Chất tiến hành phản nghịch, triều đình căn bản không có binh lực và tài lực để mở chiến trận ở Hà Bắc.

Tùy Tuy ở U Châu, sau khi chuyện phát sinh lập tức nhận được tin tức.

Nghe nói Tiêu Đồng An thật sự đã chết, nàng cũng không mấy vui vẻ, chỉ là hơi sững sờ — — từ sau khi phụ thân qua đời, thúc cháu bọn họ minh tranh ám đấu mấy năm nay, hận không thể đưa nhau vào chỗ chết, nhưng bọn họ cũng không phải từ đầu đã thế.

Khi nàng còn nhỏ phụ thân luôn bận rộn nam chinh bắc chiến, có mấy năm nàng được thúc phụ chăm sóc, mấy năm đó nói rằng bọn họ thân như cha con cũng không quá, thậm chí ngay cả chú ngựa nhỏ đầu tiên của nàng cũng là Tiêu Đồng An tặng.

Mặc kệ ta sống người chết thế nào, Tiêu Đồng An cũng là thân nhân duy nhất còn sót lại trên thế gian này của nàng.

Điền Nguyệt Dung biết trong lòng nàng sẽ không mấy dễ chịu, chuyển đề tài: "May mà U Châu có Diệp tướng quân tọa trấn, lão Tiết ma đầu không dám hành động thiếu suy nghĩ, nghe nói ông ta đang triệu tập binh lực, nói là muốn đến Hoài Tây chi viện cho quân triều đình..."

Tùy Tuy đương nhiên biết hẳn đang có chủ ý gì, nói là "Chi viện", kỳ thật là đến quấy rối quân đội triều đình, âm thầm chi viện Hoài Tây.

"Chúng ta cần động thủ hay không?" Điền Nguyệt Dung nói.

Tùy Tuy trầm ngâm một lát, lắc đầu: "Không cần, để hẳn tác quái đi, đối với chúng ta trăm lợi không hại."

Điền Nguyệt Dung nghĩ lại, cũng hiểu ra, sau khi triều đình đánh hạ Hoài Tây, nói không chừng sẽ quay đầu cắn Hà Sóc một ngụm, cái mà Tiết Chất sợ chính là cái này, bởi vậy không tiếc giết chết trung quan, tiên hạ thủ vi cường.

Có hẳn chắn phía trước đối nghịch với triều đình, bọn họ có thể mượn tay triều đình làm suy yếu binh lực của Tiết Chất, đợi thời cơ chín muồi lấy danh nghĩa bình định một lưới tóm cả bọn — Thành Đức luôn là tai họa ngầm trong tam quân, đặc biệt là quân của Tiết Chất, mượn cơ hội này dọn sạch một lần, trái lại bớt chút khí lực của bọn họ.

Sự tình tiến triển rất thuận lợi, một bên Tề Vương tấn công Hoài Tây, một bên phân chia binh lực để ứng phó sự quấy rối của Tiết Chất, quân tiên phong vẫn khó mà kìm nổi, hai tháng đầu đã đánh hạ thành Thái Châu, tiết độ sứ Hoài Tây Quách Trọng Tuyên chết trong tay Phó thống soái, là huynh đệ ruột Quách Quý.

Vị phó tướng này chém chết huynh trưởng nhà mình, lập tức quy phục triều đình, trận chiến Hoài Tây kết thúc sớm trước thời hạn, Tề Vương quay đầu đánh với "viện quân" Thành Đức một trận, giết mấy

ngàn quân tinh nhuệ dưới trướng Tiết Chất đến một mảnh giáp cũng không còn.

Tiết Chất thấy tình thế không ổn, lui để thủ Thành Đức, dâng tấu chương thỉnh tội với thiên tử, chém một tên phó tướng, đẩy hết tội danh giết hại giám quân lên đầu hắn.

Triều đình vừa đánh xong một trận chiến lớn hao tài tốn của, không muốn tái chiến, hai bên liền đều lùi một bước.

Bởi vì chuyện của Tiết Chất, Hoàn Huyền lại trì hoãn mấy tháng bên ngoài, cho đến tháng năm mới nhận được lệnh khai hoàn hồi triều.

Tin tức Tề Vương thắng đại trận sắp trở về truyền khắp kinh thành, nhưng có mấy người vui cũng có mấy kẻ sầu.

Kẻ không vui nhất đương nhiên là Thái Tử, thân là trữ quân, hẳn lại không thể lộ ra nửa điểm, còn phải ngày ngày thượng triều, tươi cười nghe hoàng đế cùng các triều thần khen Tề Vương không dứt miệng.

Cùng là võ tướng Võ An công Triệu Tuấn cũng không vui nổi, Tề Vương càng chiến công hiển hách, dụng binh như thần, thì càng tương phản chỉ rõ kẻ khác vô năng, tuy tấn công Hoài Tây lần này hẳn có thương tích trong người không thể tự mình xuất chiến, nhưng vẫn không tránh khỏi bị người lén lút so sánh với Hoàn Huyền.

Nhi tử Triệu Thanh Huy lại có một loại tâm tình khác.

Đám cháy ở núi Chiêu Ứng kia thực sự lớn ngoài ý muốn, tuy rằng đám tặc phi Chu Nhị Lang kia không lưu lại người sống, nhưng toàn bộ sự việc đó lại không diễn ra theo kế hoạch của hắn — — hắn dự định diệt khẩu đám người Chu Nhị Lang kia, nhưng còn chưa kịp động thủ, bọn họ đã bị thiêu chết rồi, đương nhiên là có người âm thầm hạ thủ trước.

Triệu Thanh Huy nghĩ thế nào cũng không ra kẻ sau lưng rốt cuộc là ai, đến tột cùng người đó muốn trợ giúp hắn một tay, hay có mục đích khác.

Hắn đành phải diệt khẩu người hầu cận của mình - kẻ biết được hết sự tình.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn là không lưu lại chứng cứ khác, nhưng biết Tề Vương hồi kinh, không khỏi có chút bất an, trái lại hắn thật sự cũng không sợ Hoàn Huyền tìm hắn gây rắc rối — — hắn ta vừa mới có đại công, đừng nói Thái Tử không muốn nhìn hắn ta đắc thế, cả Hoàng Đế cũng muốn đề phòng công cao át chủ.

Dù cho hắn ta tra được chân tướng cũng không dám đối phó Võ An công phủ bọn họ, hắn chỉ lo bị hắn ta điều tra ra, sẽ khiến biểu tỳ không vui.

Theo lý mà nói thì người của Tề Vương phủ nên vui mừng nhất, nhưng đám người Cao Mại và Cao ma ma lại một bên mừng vui, một bên sầu não.

Tất nhiên chuyện sầu là làm sao giải thích với Tề Vương điện hạ tin tức về cái chết của Lộc Tùy Tùy.

Cao Mại đếm ngày, đại quân vừa mới rút, tới được Trường An ít nhất cũng phải tháng tám, còn lại ba tháng để hắn kéo dài hơi tàn.

Ai ngờ Hoàn Huyền căn bản không chờ nổi hành quân chậm rãi, mang theo hai ba chục tên thị vệ, hành trang gọn nhẹ, đầu tháng bảy đã đến Lạc Dương.

Đến thành Lạc Dương là sau giờ Ngọ, Hoàn Huyền để bọn thị vệ đến dịch quán trước, còn mình lại đến thị phường một chuyến — — hắn gấp gấp trở về, cả một đường thúc ngựa chạy nhanh, đi được nửa đường mới nhớ, một năm này bản thân nhận được không ít đồ vật của Lộc Tùy Tùy, nhưng không mang gì về, đi về tay không gập nằng thì có chút kỳ cục.

Sự phồn hoa của Lạc Dương chỉ sau Trường An, bởi vì nơi đây là điểm cuối thủy vận Nam Bắc, có rất nhiều hàng hóa mới đến từ phía Nam và Tây Vực, đều tới nơi này trước khi đến Trường An, thế nên hẳn đặc biệt ở lại đây nửa ngày dạo thị phường mua đồ.

Hắn cưỡi ngựa đi dạo những cửa hàng mà nữ tử thích như hàng tơ lụa, hàng tơ lụa màu sắc, hàng son phấn, hàng vàng bạc, cửa hàng hàng hóa mới.

Trông cái nào thuận mắt, chỉ tay một cái, sẽ có thị vệ tiến đến thanh toán, bọc món đồ lại, đặt trên chiếc xe ngựa lớn.

Hoàn Huyền vừa đi dạo vừa chỉ tay, chỉ chốc lát sau, chiếc xe lớn cơ hồ đã chất đầy các món đồ dùng của nữ tử, nào là vải may, trang sức, son phấn.

Hắn biết món mà Lộc Tùy Tùy thích ăn, lại mua thêm nửa xe thịt khô và mút hoa quả khô.

Nhưng dù mua rất nhiều đồ, hắn vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó, để bọn thị vệ kéo xe lớn đi trước, bản thân lại đến dạo cửa hàng vàng ngọc.

Vừa rồi hắn chỉ đi dạo những cửa hàng nổi bật, cửa hàng lớn trang trí xa hoa, lần này lại đi dạo đến nơi nhỏ hơn, cũng dạo những cửa hàng nhỏ không mấy thu hút một lần, cuối cùng phát hiện một món đồ vừa mắt ở một tiệm đồ cổ cuối phố.

Đó là một khối ngọc bội tràn đầy phong cách cổ, hoa văn không phải dạng long phượng, tiên hạc, mẫu đơn thường thấy, mà lại là một cặp hươu, một chú hươu đi phía trước, con còn lại theo sát sau đó, hai con hươu kia được khắc họa mộc mạc mà sinh động như thật, bốn phía còn điểm xuyết hoa văn nối tiếp nhau.

Hoàn Huyền vuốt v3 con hươu mẹ trên ngọc bội một chút, không khỏi nhớ tới Lộc Tùy Tùy, không nhận được cong khoe miệng..

Chương 55: 55: Ta Phải Tìm Nàng Trở Về

Tài ebook: dtv-ebook.com

Cánh cửa mở sầm "cạch" một tiếng, trục cửa kêu "Kéo kẹt", như tiếng r3n rỉ đau thương.

Màn che trong phòng rủ xuống, đã vậy còn không có tiếng động, tuy đang vào hạ oi bức, gạch vàng dưới chân lại toát lên sự lạnh lẽo nhỏ nhoi.

Ánh nắng mặt trời sau giờ ngọ trời xuyên qua cửa sổ lưới chiếu lên trước giường, những hạt bụi nhỏ lơ lửng giữa quầng sáng.

Mọi thứ ở nơi đây không khác mấy so với trong trí nhớ hẳn, vẫn giống như buổi sáng sớm mà hẳn rời đi hơn một năm trước.

"Lộc Tù Tù.

" Hẳn hướng về màn che gọi một tiếng, trong tiếng khàn mang một chút run rẩy khó mà phát hiện.

Không ai đáp lại.

Hắn gạt từng tầng màn che, màu xanh thẫm, màu hoa anh đào nhạt, màu đỏ cam của ráng chiều, họa tiết nhánh cây hải đường, hoa văn hải đường thêu hình tròn! Tựa như vượt qua núi non nước trùng trùng, bên cạnh hẳn là một kỉ án họa tiết hoa văn hải đường, tủ đồ hoa văn hải đường, bàn trang điểm hoa văn hải đường, gương đồng, hộp tráp, bình hoa! Cuối cùng hẳn đi đến trước tấm bình phong vẽ cây hoa hải đường, hải đường trong viện tử đã sớm héo rụng, còn hoa hải đường trước giường vĩnh viễn sẽ không héo tàn, dù là ngày hạ oi bức hay trời đông giá rét, chỉ cần nàng mở mắt ra sẽ nhìn thấy.

Nàng có tâm tình thế nào đối với căn phòng, cả một viện hoa hải đường này? Còn sẽ có tâm tình thế nào khi mặc lên xiêm y trang sức

mà nữ nhân khác thích, giả dạng thành dáng vẻ của một nữ nhân khác, trở thành cái bóng của người khác?

Tận đáy lòng hắn vẫn luôn biết, chỉ là bởi vì nàng nhẫn nhục chịu đựng, chưa từng nói một câu oán hận, cho nên hắn liền yên tâm xem nàng như thế thân giả mạo, thậm chí cảm thấy những thứ đó đối với nàng mà nói cũng đủ tốt rồi.

Trái tim Hoàn Huyền chợt thất lại, hắn đột nhiên đẩy ngã bức bình phong hải đường, khung gỗ tử đàn nứt toác, ngọc lưu ly vỡ tan, hắn đạp lên mảnh vỡ lưu ly đầy đất đến trước giường.

Hắn kéo mở màn trướng bằng gấm dệt màu san hô, vén tấm màn hoa văn hải đường màu bạc mỏng nhẹ.

Trên chiếc chiếu bằng ngà voi khắc họa tiết hải đường là một chiếc giường được phủ bởi một lớp khăn trải giường làm từ lụa nước Thục thêu hoa hải đường, bên gối còn có một hộp gỗ đàn hương màu đen khắc họa hải đường mạ vàng bạc.

Ngay cả bàn cờ bên giường, hộp cờ đều khắc ngọc trai hoa hải đường.

"Tùy Tùy, Lộc Tùy Tùy!" Hoàn Huyền xoay người, tìm giữa häng hà sa số hải đường trong căn phòng, hắn mở tất cả tủ đồ rương hòm, lật tung những xiêm y màu hồng nhạt rồi xanh nhạt cả tím nhạt thêu hoa hải đường, phảng phất những nơi đó có thể là nơi mà Lộc Tùy Tùy trốn đi.

Hắn tìm khắp phòng ngủ, lại đến tìm trong dục đường, sương phòng, nơi nào cũng đều không có Lộc Tùy Tùy của hắn, chỉ có hoa hải đường cùng họa tiết hải đường tràn ngập không gian, mỗi một đóa đều như cười cợt trào phúng, liên kết thành mạng lưới dày đặc, hắn bị quán chặt bên trong, siết đến mức hắn gần như ngạt thở.

Cao Mại đuổi theo tiến vào, thất tha thất thểu đứng phía sau hắn, nhìn hắn thất hồn lạc phách mà tìm kiếm, lau nước mắt khuyên nhủ:

"Điện hạ nén bi thương, Lộc cô nương đã đi từ tháng tám năm ngoái, sắp được một năm rồi! "

Hoàn Huyền tựa hồ như không nghe thấy, trong đầu hẳn là một mảng hư không trắng xóa, chỉ còn lại một ý niệm — — Tùy Tùy của hẳn không thấy nữa, hẳn muốn tìm nàng trở về.

Tiếng ve sầu vang lên giữa những tán cây ngoài sân, hẳn bỗng nhớ đến tiết đầu thu nóng bức khi đó.

Một ngày đầu thu oi ả năm đó, bọn họ dọn đến ban công của nhà thủy tạ sau vườn, cho nên nàng không ở Tê Hà quán cũng là chuyện đương nhiên.

Có lẽ nàng đã sớm bức kia cả một viện tử đầy hoa hải đường, cho nên dọn đến vườn ở, nhất định là thế.

Hoàn Huyền chạy ra sau vườn, trong lòng bỗng có một niềm hy vọng thật lớn, gần như khiến lồng ngực của hẳn nổ tung.

Trong vườn đã có cảnh sắc đầu thu, trên mặt hồ yên tĩnh chỉ còn lại có mấy thân cây sen tàn, đôi lúc có cá trong hồ lượn qua, gợn lên một vòng sóng, bên trong Phong Đình thủy tạ không có một bóng người, trên ban công bao phủ bởi đầy lá rụng.

Bọn họ từng ở nơi đây đánh cờ, cùng nằm song song nhìn ngắm ngân hà, thuyền hoa du hồ bị mắc cạn bên án, bức họa sơn mài phía trên có chút bong tróc ra từng mảng, nhưng vẫn còn có thể phân biệt được hình vẽ hải đường, hai mắt Hoàn Huyền như bị thiêu đốt.

Hẳn tìm kiếm khắp nơi trong vườn, rùng trúc, thảo trường, triền núi, đâu đâu cũng không có bóng dáng của Lộc Tùy Tùy.

Trở về trước cửa Đường Lê viện, mặt trời đã ngả về tây, ánh chiều tà từ trên nóc nhà hắt xuống, chiếu sáng từng đóa hải đường tinh xảo trên mái ngói hiên nhà.

Hoàn Huyền ngẩng đầu nhìn thoáng qua tấm biển sơn nền đen vàng trên cửa, ba chữ "Đường Lê viện" chính tay hấn viết khiêu vũ trong hoàng hôn, phảng phất như đang nháy mắt với hấn, hấn nhớ tiểu viện tử này vốn tên là Tê Hà quán, thấp thoáng ở nơi sâu trong rừng sương rục rỡ lộng lẫy, có một nữ tử tựa như tia sáng minh diễm động lòng người.

Hấn gỡ tấm biển xuống đập xuống đất.

Cao ma ma lê bước chân nặng nề chậm rãi tiến lên trước, nghẹn ngào nói: "Điện hạ, Lộc cô nương đi thật rồi! !"

Bà vừa nói, vừa run run rẩy rẩy lấy ra một vật từ trong tay áo, là một trâm ngọc, bị cháy thành hai đoạn.

"Cô nương bị kẻ xấu trói đi, táng thân trong đám cháy, đây là thứ duy nhất trên người nàng không bị thiêu hủy! "

Hoàn Huyền cúi đầu, nhìn chiếc trâm đó, trên đầu trâm bị đốt cháy rõ ràng là một đóa hoa hải đường, đóa hoa đó cũng như đang cười cợt, nhìn hấn đầy mỉa mai.

Hấn cũng cảm thấy bản thân thật buồn cười, không nhịn được cười phá lên.

Chương 56-57

Tài ebook: dtv-ebook.com

56: Kẻ Điên

Đại công chúa thấy cuối cùng hắn cũng có chút sức sống, trái tim hỗn loạn cuối cùng trở về lồng ngực, đột nhiên gặp phải biến cố này, có một kẻ để hận thù nói chung vẫn tốt hơn không chỗ phát ti3t.

Nàng nghĩ ngợi rồi nói: "Sau khi trở về đệ vẫn chưa có hạt cơm nào bỏ bụng nhỉ? Cùng ta hồi phủ trước, đổi xiêm y, dùng chút bánh ngọt, sau đó vào cung thỉnh tội với Phụ hoàng.

Người rất không vui vì chuyện hổ phù, đệ không thể chọc giận người nữa..."

Hoàn Huyền chỉ dán mắt thẳng vào người nàng: "Là kẻ nào làm?"

Đại công chúa nói: "Sau khi xuất cung ta sẽ giải thích rõ với đệ."

Hoàn Huyền thu hồi ánh mắt: "Hoàng tử không muốn nói thì thôi, ta tự mình tra."

Dứt lời lại muốn đi.

Đại công chúa vội vàng kéo ống tay áo của hắn: "Hoàng tử có thể nói với đệ, nhưng đệ phải đồng ý với ta, nhất định không được hành động thiếu suy nghĩ."

Tuy rằng Hoàn Huyền dờ dẩn tựa như cái xác không hồn, đầu óc lại cực kỳ bình tĩnh tỏ tường, thấy trưởng tử của hắn thần sắc ngưng trọng, liền biết kẻ sau lưng không dễ đối phó, hắn gật đầu: "Ta biết rồi."

Đại công chúa nhìn về mặt hắc không như giả vờ, lúc này chau mày nói: "Là thế tử Võ An công Triệu Thanh Huy."

Ngừng một chút nói: "Chỉ là chưa thể xác định chắc chắn, bộ hạ của ta tra được, từng có người nhìn thấy hầu cận của hắc gặp Chu Nhị Lang, sau khi chuyện xảy ra không lâu, hầu cận kia liền chết bất đắc kỳ tử."

Hình như đệ và phủ Võ An công cũng không có xích mích gì..."

Chẳng lẽ đều là võ tướng nên Võ An công kiêng kỵ hắc? Nhưng dù là thế, vì sao phải xuống tay với một ngoại thất chứ?

Ngay cả trường tử là nàng, đến hôm nay mới nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách này của hắc, mới biết được cái chết của Lộc Tùy Tùy ảnh hưởng lớn tới hắc như vậy.

Hoàn Huyền trầm mặc, trong đầu hiện lên một gương mặt gầy guộc tái nhợt, có chút ốm yếu xanh xao của Triệu Thanh Huy.

Tay hắc thềm siết chặt, móng tay khảm thật sâu vào lòng bàn tay, máu chảy ra từ khe hở giữa ngón tay, nhỏ xuống mặt đất.

Trước mắt hắc hiện ra một khuôn mặt vừa kiều diễm vừa mềm mại đáng yêu như hoa hải đường.

Cây hải đường vang lên tiếng rào rạt trong gió đêm, tiếng cười châm chọc kia càng vang hơn.

Hắc biết tình cảm của Triệu Thanh Huy đối với Nguyễn Nguyệt Vi, hắc ta xuống tay với Lộc Tùy Tùy, đương nhiên cũng là vì Nguyễn Nguyệt Vi.

Tên ma ốm đó vốn là kẻ điên, có lẽ bởi vì gương mặt có phần tương tự kia, nên ghi hận Lộc Tùy Tùy, thừa dịp hắc xuất chinh Hoài Tây liền xuống tay với nàng.

Hắn xem Lộc Tù Tù thành thể thân của Nguyễn Nguyệt Vi, có người ngựa mắt thể thân này, muốn nhanh chóng trừ khử nàng.

Hoàn Huyền không khỏi nhớ tới ngày Thu Tiển ấy, sau khi hắn cứu Nguyễn Nguyệt Vi, trên đường đưa nàng hồi cung gặp được Triệu Thanh Huy — — bọn họ cùng cưỡi ngựa hồi cung khoảng mười dặm.

Bọn họ đã nói gì trên đường? Triệu Thanh Huy xuống tay với Tù Tù, có phải là vì Nguyễn Nguyệt Vi đã nói gì đó không?

Hắn muốn xuống tay với Tù Tù, Nguyễn Nguyệt Vi có biết không?

Tận sâu trong tim hắn sinh ra cơn buốt lạnh, như chiếc dùi đâm vào xương cốt, khiến xương cốt cả người hắn đều âm ỉ đau đớn.

Đại công chúa nhìn thần sắc hắn kỳ lạ, vội nói: "Sao vậy? Có phải đã nghĩ ra gì không?"

Hoàn Huyền chỉ cảm thấy cơn lạnh thấu xương kia phân tán khắp thân thể, ngay cả hàm răng cũng bắt đầu run lên: "Là vì Nguyễn Nguyệt Vi."

Chương 57

Phủ Võ an công, bóng râm cây hòe trong đình viện nơi thể tử cư ngụ trải khắp nơi, những nhành hoa tử đằng đan xen dày đặc trên hành lang tạo nên những mảng sáng tối loang lổ, như thể hoa văn tinh xảo trên gốm.

Mười mấy hạ nhân cầm gậy chứa keo dính trong tay, đang bắt những con ve giữa chạc cây hòe — — Triệu thể tử thích thanh tịnh, ghét nhất tiếng ve mùa thu kêu to, nếu không bắt sạch, không tránh khỏi lại có thêm mấy cái lưng sẽ bị xé nát da thịt.

Triệu thế tử đang vẽ tranh trong thư phòng, tất nhiên là vẫn vẽ ý trung nhân.

Nhiều năm trôi qua, trên vách tường lại thêm mấy tác phẩm chất lượng.

Gần đây tâm tình của hắn không tồi, hơn nửa tháng nay không có thi thể cuốn chiếu nửa đêm bị nâng ra ngoài từ tiểu môn, chuyện này ở phủ Võ An công cũng coi như khá hiếm lạ.

Lúc Tề Vương vừa đến kinh hắn có chút bất an, nhưng mấy tháng qua đi, cũng không thấy Hoàn Huyền có hành động gì, vẫn như thường lệ thượng triều bãi triều, thỉnh thoảng đến binh doanh cùng Trung Thụ Môn Hạ* nghị sự, không khác mấy so với trước khi rời kinh, thậm chí hắn ta cũng không đến xem nơi xảy ra chuyện, cũng không tìm Kinh Triệu Phủ và Hình bộ điều tra án. Dù nhìn thế nào, cái chết của ngoại trạch phụ kia đều tựa hồ không mấy ảnh hưởng đến hắn ta.

(Ji:*Một cơ quan hành chính triều Đường)

Nếu nói có nơi nào khả nghi, thì chính là chuyện hắn không trở về vương phủ, vẫn ở Thường An phường.

Có điều Triệu Thanh Huy cảm thấy đây chỉ là hấn thần hồn nát thần tính, ở gần Vương phủ ồn ào ầm ĩ, loại tính cách quái gở như Hoàn Huyền, thích sống biệt lập cũng không hiếm lạ.

Nhớ tới ngoại trạch phụ kia, Triệu Thanh Huy có chút tiếc nuối, làm khó hắn còn giúp nàng tỉ mỉ sắp xếp nhiều kịch bản như vậy, không ngờ nàng ta nhẹ nhàng chết đi, thật sự quá lời cho nàng ta rồi.

Triệu Thanh Huy đang suy nghĩ, chợt nghe có hạ nhân nói ngoài màn: "Khởi bẩm tiểu lang quân, có người đưa thư hàm đến cửa..."

Triệu Thanh Huy gác bút, nhíu mày: "Tiến vào."

"Là người nào đưa tới?" Triệu Thanh Huy hỏi.

Hầu cận kia áp úng nói: "Hồi bẩm tiểu lang quân, là một đứa trẻ thanh y mặt tròn, trông trang phục cũng không biết là nhà nào, chỉ nói thế tử nhìn liền biết, vừa đặt thư hàm xuống liền chạy mất."

Sắc mặt Triệu Thanh Huy trầm xuống: "Thứ không rõ lai lịch, người dám đưa đến thư phòng ta sao?"

Nói rồi muốn đi lấy cây trượng gắn gai sắt trên thân kia.

Hầu cận kia sợ tới mức mặt vàng như giấy, nói gấp gáp không ngừng: "Tiểu lang quân tha mạng, nô tài thấy mộc hàm kia quý trọng, sợ là chuyện quan trọng gì, không dám không báo..."

Vừa nói vừa nâng cái hộp làm từ gỗ hắc đàn qua đỉnh đầu.

Triệu Thanh Huy thấy bên góc mộc hàm khắc cảnh hoa hải đường, cánh hoa được khắc trãi, cảnh hoa được khắc bằng chỉ bạc, cực kỳ tú nhã tinh xảo, cũng khó trách đám cầu nô tài đó không dám trực tiếp vứt đi.

"Đặt xuống đi." Hắn nói.

Hầu cận thận trọng đặt mộc hàm lên bàn.

Nhưng Triệu Thanh Huy lại tóm lấy cây trượng, quất hai cái thật mạnh lên cánh tay hắn, lúc này mới lạnh lùng nói: "Cút ra ngoài!"

Tên hầu cận đặc lực nhất của hắn bởi vì biết quá nhiều chuyện nên không thể không chết, còn lại hai tên cầu nô tài đều là phế vật, Triệu Thanh Huy mỗi lần nhìn bọn chúng không vừa mắt, muốn đánh một trận cho hả giận.

Hạ nhân trong phủ Võ An công động một chút là bị bắt lỗi, sớm đã quen rồi.

Trong mắt hầu cận kia hiện lên hận ý, che đi cánh tay đang chảy máu nói một tiếng "Vâng", lập tức cúi đầu lui ra ngoài.

Đợi người đi rồi, Triệu Thanh Huy mới gầy lớp sáp niêm phong, mở thư hàm ra, trong đó chỉ có một tờ giấy thư mỏng.

Bàn tay hắn run rẩy lấy giấy thư ra, máu huyết toàn thân đều tựa như muốn sôi trào, động tác vô cùng nhẹ nhàng, biểu tình gần như thành kính, như thể đó chính là ý chỉ từ Thiên Đình.

Trên giấy chỉ có vài chữ ít ỏi: "Mười lăm tháng tám giờ Ty một khắc, thường viện ở chùa Liên Hoa, có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Cuối thư không có lạc khoản*, chỉ vẽ một nhánh hoa hải đường.

(Ji:*Nơi đề tên, đề chữ)

Triệu Thanh Huy vô cùng quen thuộc với nét vẽ và thư tích của Nguyễn Nguyệt Vi — — các bức vẽ, bản thảo thơ chữ viết tay từ khuê phòng Thái tử phi hầu như đều bị Triệu thế tử thu thập hết.

Hoa hải đường này, chữ viết này, không thể nghi ngờ đều là bút tích của Nguyễn Nguyệt Vi.

Triệu Thanh Huy nhớ lại, cách đây một thời gian, trong phủ nhận được thiệp mời từ phủ Đại công chúa, mời mẫu thân và hắn đến biệt viện trên núi Chung Nam của Thanh Hà công chúa dự tiệc trung thu.

Hắn vốn dĩ không muốn dự tiệc — — yến tiệc này nam nữ phân tịch, nam ở ngoại viện, nữ ở nội viện, hơn phân nửa không thể gặp được Nguyễn Nguyệt Vi, hơn nữa tiệc tổ chức tại núi Chung Nam, không tránh khỏi có chút mệt nhọc, sau khi vào thu bệnh cũ của hắn tái phát, khoảng thời gian này đang uống thuốc điều trị.

Nhưng nhận được mật tin này, tất nhiên hắn sẽ thay đổi chủ ý, chùa Liên Hoa kia đúng là ở nửa đường từ kinh thành đến biệt viện

tại vùng núi phía Nam của Đại công chúa, đoàn người của Thái tử phi tạm nghỉ chân ở nửa đường là chuyện thuận lý thành chương.

Nguyễn Nguyệt Vi chưa đưa thư từ cho hắn, càng đừng nói đến hẹn gặp nhau, nhưng Triệu Thanh Huy chẳng chút hoài nghi phong thư này là thật hay giả. Một là hắn tự tin sẽ không nhận lầm bút tích của biểu tỳ, hai là hiện nay bọn họ có bí mật chung, biểu tỳ gấp gấp hẹn gặp nhau, hơn phân nửa là vì chuyện lần trước thiêu chết tiện phụ kia.

Nhưng ngay cả như thế, hắn cũng đã thụ sủng nhược kinh, vốn dĩ biểu tỳ tựa như ánh trăng mây hoa xa xôi nơi chân trời không thể với tới, hắn nằm mơ cũng không dám vọng tưởng lọt vào mắt xanh của biểu tỳ. Nhưng bọn họ có một bí mật chung, bí mật này giống như sợi chỉ tơ hồng, quấn chặt bọn họ vào nhau, chỉ cần bí mật này còn tồn tại, bọn họ vĩnh viễn sẽ không rời xa nhau.

Triệu Thanh Huy cẩn thận cất giấy thư vào trong mộc hàm, rút chiếc khăn lụa từ trong tay áo, lau sạch dấu tay của đám cầu nô tì trên mộc hàm thật kỹ càng, sau đó nhẹ nhàng đặt mộc hàm ở bên gối, trái tim như được ngâm trong hũ mật, chỉ ngóng trông ngày mười lăm tháng tám đến mau một chút.

Chương 58: Chương 58

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mười lăm tháng tám, trời chưa sáng Triệu Thanh Huy đã thức dậy, tắm gội xông hương, thay áo làm từ vải Cung Lăng hình kỳ lân màu ngọc, đội mũ sa, ngồi trước gương, mắt thoa một chút phấn Hồ che đi vẻ ốm yếu xanh xao, lúc này mới ra cửa đến chùa Liên Hoa ở ngoại thành phía Nam đã hẹn.

Bởi vì muốn gặp riêng Thái Tử Phi, hấn sợ mẫu thân cản trở, tìm một cái cớ chia nhau đi, chỉ dẫn theo một hầu cận cùng bốn hộ vệ, ngồi xe ngựa đặc biệt giấu đi ký hiệu của phủ Võ An công.

Phu xe của Võ an công từ trước đến nay hoàn toàn phục tùng nhi tử độc nhất này của lão gia, chút việc nhỏ này tất nhiên sẽ không hai lời.

Chưa đến giờ Tỵ, xe của Triệu Thanh Huy đã tới trước cửa chùa Liên Hoa, trước chùa không có khách hành hương, cũng không thấy xe ngựa khác.

Người nghênh tiếp lại không phải tăng nhân tiếp khách, mà là một nam tử mặt trắng không râu, giọng nói lạnh lạnh, trông như là hoạn quan.

Hắn là nội quan thân tín bên cạnh biểu tỳ, Triệu Thanh Huy suy nghĩ.

"Người mà công tử chờ lập tức sẽ đến, thỉnh công tử theo nô tài đến thiền viện nghỉ ngơi một lát," nội thị kia tươi cười rạng rỡ nói với Triệu Thanh Huy, "Công tử yên tâm, chùa không có mấy kẻ nhàn rỗi tạp nham, tăng nhân cũng đều ở Phật đường, sẽ không quấy rầy công tử thanh tịnh.

"

Triệu Thanh Huy hơi gật đầu: "Làm phiền.

"

Thái độ vẫn kiêu căng, nhưng với hắn đã không dễ rồi, bởi vì đối phương là người bên cạnh Nguyễn Nguyệt Vi, lúc này mới giảm nhẹ một chút.

Nụ cười trên mặt nội thị kia không giảm, đưa đoàn người vào chùa, xuyên qua vài tầng sân trong, đến một nơi hẻo lánh u tĩnh, trong thiền viện thấp thoáng cây xanh.

Triệu Thanh Huy để các hộ vệ chờ ở ngoại viện, chỉ dẫn theo hầu cận đi vào.

Hầu cận kia cũng chính là kẻ đưa thư hàm của Nguyễn Nguyệt Vi vào thư phòng ngày đó, theo họ Triệu của gia chủ, tên Trường Bạch.

Hai chủ tớ vào thiền viện, qua một lát liền có tỳ nữ dâng nước trà bánh ngọt lên.

Triệu Thanh Huy gấp không thể chờ muốn gặp người trong lòng, không có tâm tư chậm rãi thưởng trà, cầm lên uống hết một ngụm, bắt đầu sốt ruột dùng đầu ngón tay gõ lên án trà, hỏi nội thị kia: "Chủ nhân nhà ngươi còn chưa tới sao?"

Nội thị nói: "Thỉnh công tử đợi một lát, nô tài ra ngoài xem thử.

"

Không bao lâu, nội thị kia quay trở lại, khom người nhỏ giọng: "Hồi bẩm thế tử, nương tử đã đến rồi, đang đợi trong sơn đình trên núi sau chùa, thỉnh công tử theo nô tài tới đó.

"

Triệu Thanh Huy vừa nghe lại phải đổi địa điểm, trên mặt liền hiện ra vẻ do dự, nhưng nghĩ lại một chút, nay biểu tỳ là Thái Tử Phi, gấp

riêng nam nhân khác là việc không thể coi thường, cẩn thận một chút cũng nên.

Hắn trung ra bộ mặt âm trầm đứng lên: "Dẫn đường đi.

"

Nội thị muốn nói lại thôi: "Nương tử không muốn quá nhiều người biết việc này! ! "

Triệu Thanh Huy nhìn sang hầu cận Triệu Trường Bạch, lạnh lùng nói với nội thị kia: "Ta để lại hộ vệ, chỉ mang một người hầu, như vậy cũng được nhỉ?"

Tuy rằng hắn gấp gáp muốn gặp biểu tỳ, cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, dù sao cũng là nơi xa lạ, ở một mình đến cùng cũng không yên tâm, hầu cận của hắn đều được chọn lựa kỹ càng, võ nghệ cao cường, quyền cước đao kiếm không thua thị vệ trong cung, chỉ cần mang theo hắn ta, mọi chuyện bất trắc đều có thể ứng phó.

Nội thị nói: "Tất nhiên tất nhiên, vị tiểu huynh đệ này đi cùng cũng không sao.

"

Nói rồi khom người hành lễ, đưa Triệu Thanh Huy vòng ra sau thiền viện đến một tiểu viện tử, mở cửa bên hông ở Tây Bắc: "Mời Thế tử.

"

Hai chủ tớ Triệu Thanh Huy theo hắn ra cửa hông, trước mặt là một con đường hẹp quanh co, liên tục uốn lượn trong rừng núi, có thể thấy mơ hồ các góc mái nhô ra giữa các lùm cây xanh.

Hai người một trước một sau dọc theo đường mòn hướng lên núi, không đến nửa dặm, Triệu Thanh Huy liền có chút đầu vầng mắt hoa,

hắn chỉ cho rằng do gần đây đau ốm, nói với hầu cận: "Người công ta.

"

Hầu cận kia lập tức khom lưng, khụy chân xuống, đôi tay chạm xuống đất, tựa như con ngựa con la để hắn cưỡi trên lưng.

Triệu Thanh Huy "Cưỡi" hầu cận đến trước đình xem thử, bên trong lại không có người.

Hầu cận thả chủ nhân xuống đất, Triệu Thanh Huy dựa vào cây cột sơn màu xanh, hỏi nội thị kia: "Sao không thấy người tới?"

Nội thị cười giảo hoạt, chỉ lên sườn núi đối diện: "Đây chẳng phải có người tới rồi sao?"

Triệu Thanh Huy nhìn theo hướng hắn chỉ, quả thật thấy một tên hắc y đang đi xuống dọc theo đường núi.

Tuy rằng tâm trí mơ màng, hai mắt mờ mịt, cũng có thể nhìn ra bộ dáng kẻ đang tới cường tráng cao lớn, vai rộng eo thon, nhìn thân hình vóc người tuyệt đối không thể là Nguyễn Nguyệt Vi, còn là một tên nam tử.

Trái tim Triệu Thanh Huy đập nhanh, nhìn về phía nội thị kia: "Các người rốt cuộc là ai?"

Thật ra trong lòng hắn đã đoán được lời mờ, chỉ là không muốn tin, sao Hoàn Huyền có thể vì một ngoại trạch phụ mà hạ thủ với hắn, đối địch với toàn bộ phủ Võ An công? Chẳng lẽ hắn điên rồi sao?

"Không phải Triệu thế tử đã đoán ra rồi sao?" Nội thị kia bọc tay lại, trên mặt vẫn nở nụ cười hòa nhã.

Triệu Thanh Huy giọng the thé gọi hầu cận của mình: "Triệu Trường Bạch, người còn chờ cái gì?"

Hầu cận của hắn cũng bọc tay lại như nội thị kia, dù bận vẫn ung dung cười nhìn hắn.

"Tên cầu nô tài ăn cây táo rào cây sung đáng chết này!" Triệu Thanh Huy hiểu ra, chửi rủa một tiếng, xoay người chạy đi, nhưng chạy không tới mười bước, liền cảm thấy trời đất quay cuồng, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Hắc y nhân đến gần, là thống lĩnh thị vệ Quan Lục Lang của Hoàn Huyền.

Quan Lục đá lên người Triệu Thanh Huy một cái không nhẹ không nặng, nói với nội thị kia: "Trói tay chân hắn lại, ném vào bao tải, bịt chặt miệng một chút, nâng lên xe ngựa.

"

"Tuân mệnh, Quan thống lĩnh.

" Nội thị kia nói.

Quan Lục lại nhìn sang Triệu Trường Bạch một cái, thần sắc có phức tạp: "Người đi theo ta đi, điện hạ có chuyện khác phân phó.

"

Triệu Trường Bạch nói: "Vâng, làm phiền Quan thống lĩnh.

".

Chương 59: Chương 59

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hầu cận kia cười lạnh một tiếng: "Không phải Thái Tử Phi nương nương nghe không hiểu, chỉ sợ là quý nhân hay quên thôi."

Hắn ngừng một chút: "Cũng đúng, là chuyện một năm trước rồi."

Có điều Thái Tử Phi nương nương quên cũng không sao, tiểu nhân có thể nhắc lại cho quý nhân, đám cháy ở huyện Chiêu Ứng kia, người cũng nên nhớ rõ nhỉ?"

Khuôn mặt Nguyễn Nguyệt Vi trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo thái dương, thậm chí nàng không màng lau đi.

Triệu Trường Bạch không đợi nàng trả lời, nhìn quanh bốn phía một chút rồi nói: "Trong đình không phải nơi để nói chuyện, miễn cho tai vách mạch rừng, mời nương nương dời bước vào sương phòng."

Nếu là ngày thường, Nguyễn Nguyệt Vi không có khả năng ở chung một phòng cùng một nô bộc như vậy, nhưng nàng chợt dạ trong lòng, không kịp nghĩ nhiều, liền theo nô bộc kia vào sương phòng.

Trong phòng màn che buông xuống, ánh sáng lờ mờ, chỉ có thể miễn cưỡng nhận biết dáng hình người đối diện.

"Thái Tử Phi nương nương, mời ngồi." Triệu Trường Bạch ân cần phủi đi lớp bụi trên tọa tháp.

Nguyễn Nguyệt Vi nào có tâm tư ngồi xuống, đứng yên nói: "Rốt cuộc người muốn nói gì?"

Triệu Trường Bạch nói: "Vừa nói đến đâu rồi nhỉ? Đúng rồi, đám cháy..."

Nguyễn Nguyệt Vi lập tức đánh gãy lời hấn: "Ta không biết Chiêu Ứng gì đó, đám cháy gì đó, Triệu Thanh Huy đâu?"

Triệu Trường Bạch nói: "Ồ, chẳng lẽ Thái Tử Phi nương nương không nghe nói chuyện có một thị thiếp của Tề Vương chết trong đám cháy ở núi Chiêu Ứng sao?"

Nguyễn Nguyệt Vi đã rối như tơ vò, trong đầu loạn thành một cục, hữu khí vô lực phản bác: "Từng nghe qua thì sao? Chuyện này rất nhiều người đều nghe thấy, không chỉ một mình ta..."

"Tiểu nhân nghe nói thị thiếp kia có vài phần tương tự với Thái Tử Phi nương nương, bởi vậy khiến nương nương không vui," hấn híp mắt nói, "Bởi vậy nương nương mới tìm thế tử nhà bọn ta, muốn diệt trừ nàng."

Lúc này thế tử mới nhân lúc Tề Vương điện hạ xuất chinh, tìm một đám ác đồ, trói tiểu cô nương kia đi..."

"Đừng nói bậy," Nguyễn Nguyệt Vi đánh gãy lời hấn, "Ta chưa từng nói Triệu Thanh Huy đi hại người, là do nó ngứa mắt nàng ta, liên quan gì đến ta..."

"Thế tử bọn ta không nói như thế," Triệu Trường Bạch nói, "Người đã nói rõ, việc này đều là vì Thái Tử Phi nương nương."

Trước đó còn từng hỏi ý kiến Thái Tử Phi nương nương, chính là lần Thu Tiển đó, hai người ngồi chung một con ngựa về hành cung, không phải hai người tâm linh tương thông với nhau sao? Thái Tử Phi nương nương dám nói nửa điểm cũng không biết chuyện này không?"

Nguyễn Nguyệt Vi không ngờ Triệu Thanh Huy thế mà lại nói những chuyện này một hạ nhân, tức khắc như rơi xuống hầm băng, ôm ngực nói: "Ta đã khuyên nó, là do nó cứ khăng khăng theo ý mình."

Ta không bảo nó hại người, chỉ nói đưa người ra khỏi kinh thành, còn nói sẽ tìm cho nàng ta một nhà tốt, để nàng ta làm kế thất quý thiếp của cao môn hào phú, tốt hơn làm ngoại trạch của Tề Vương..."

Triệu Trường Bạch cười lạnh: "Thái Tử Phi nương nương tin những lời này không? Nương nương và thế tử bọn ta là biểu tỳ đệ thân thiết, chẳng lẽ không biết hắn là người thế nào sao? Người cũng không biết tiểu cô nương kia rơi vào tay hắn sẽ có kết cục gì sao?"

Nguyễn Nguyệt Vi ngập ngừng: "Ta nào biết nó âm ngoan ác độc, nó nói thế nào thì ta tin thế đó, vậy đến tội cùng nó ở nơi nào?"

Triệu Trường Bạch nói: "Hắn dự định giết ta diệt khẩu, đáng tiếc đã bị ta phát hiện trước, ngược lại bị ta bày kế trói đi."

Nguyễn Nguyệt Vi hoảng hốt: "Ngươi toan tính thế nào?"

Triệu Trường Bạch nói: "Dù nói thế nào cũng từng là chủ tớ, giết hắn như thế cũng có chút không đành lòng."

Nếu Thái Tử Phi nương nương bằng lòng trượng nghĩa sơ tài*, giúp ta chạy trốn tới biên quan, ta sẽ thả hắn ra.

Dù sao hắn cũng không biết việc này là ta làm, chỉ cần nói ta bị đồng lõa của Chu Nhị Lang bắt cóc tống tiền."

(Ji: *仗义疏财 - trọng nghĩa khinh tài, thể hiện sự bỏ công sức để giúp đỡ kẻ khác)

Nguyễn Nguyệt Vi cúi đầu, do dự một lúc lâu: "Nếu ta không giúp ngươi thì sao?"

Triệu Trường Bạch nói: "Hắn là biểu đệ của nương nương, ắt hẳn nương nương sẽ không khoanh tay đứng nhìn..."

Hắn ngừng một chút, trong mắt bỗng hiện lên tia giảo hoạt: "Có điều tuy nói là thân thích, suy cho cùng hắn nắm trong tay nhược

điểm của nương nương, loại người như thế tử nhà bọn ta...!Nương nương chắc cũng biết đại khái, hẳn đối với nương nương một lòng say mê là thiên địa chứng giám, nhưng quá si tâm, không khỏi có chút điên cuồng.

Nương nương không biết, khắp trong phòng của hắn đều là bức họa của nương nương, ngày ngày dốc bầu tâm sự với bức họa, trò chuyện an ủi nỗi khổ tương tư.

Nhưng nói cho cùng bức họa không phải người thật, nếu ngày nào đó hắn cảm thấy không đủ, trong tay lại đúng lúc nắm được nhược điểm của nương nương, người đoán liệu hắn có thể..."

Nguyễn Nguyệt Vi tưởng tượng theo lời hắn nói, không khỏi sờn tóc gáy, trên cánh tay nổi từng tảng da gà chi chít, nuốt một ngụm nước miếng, nhẹ giọng: "Ta không hiểu ý của ngươi..."

"Tiểu nhân đang nói," Triệu Trường Bạch tiến lên một bước, "Nếu nương nương chịu thưởng tiền tài nhiều một chút, tiểu nhân sẽ thay nương nương trừ bỏ nỗi lo về sau này."

Nguyễn Nguyệt Vi biết rõ ý của hắn, nhưng khi nghe hắn nói ra, vẫn là kinh sợ đến mức toàn thân run rẩy, nàng che lỗ tai lại, lắc đầu, nước mắt như hạt châu trên vòng tay bị đứt rơi xuống liên tục: "Không, không...!Sao thành ra như thế...".

Chương 60: Chương 60

Tài ebook: dtv-ebook.com

Triệu Thanh Huy từ nhỏ đến lớn chưa từng bị đối xử như thế, hai tay và hai chân của hắn bị trói với nhau, trong miệng bị nhét chiếc khăn bần, bị nhét vào bao tải, còn ném vào lờ ng tre.

Tiếp đó hắn nghe thấy tiếng bước chân đi xa, rèm cửa vang lên tiếng "xào xạc", liền không có động tĩnh nữa.

Hắn muốn phát ra âm thanh, nhưng trong cổ họng chỉ phát ra một chút tiếng r3n rĩ, dù cho có người vào phòng này cũng chưa chắc đã nghe thấy.

Trong lòng hắn tràn ngập thù hận, trong đầu chỉ có một ý niệm, chờ hắn ra ngoài, hắn phải bầm thây vạn đoạn Hoàn Huyền cùng tên cầu nô bán đứng hắn kia.

Hắn không dám nghĩ đến Nguyễn Nguyệt Vi, không dám nghĩ lời nói của nàng, trong lòng hắn có một bức tượng băng thanh ngọc khiết, chỉ cần vừa nghĩ đến, bức tượng kia lại nứt ra từng lớp một, lộ ra lớp đất bùn bên trong.

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng trôi qua chậm chạp, trước mắt hắn tối đen, vừa đói vừa khát, gân cốt đau nhức, cảm giác giống như trải qua mấy trăm năm, thực ra còn chưa đến một canh giờ.

Hắn nhắm mắt lại ngủ một lát, nhưng tư thế này quá khó chịu, căn bản không ngủ được, chỉ có thể chịu giày vò.

Tiệc thưởng cúc bên ngoài còn đang diễn ra, đôi lúc có một tiếng sênh ca thổi tới rất nhỏ, bị lỗ tai hắn tóm được.

Hắn nhắm nạy đến mức máu sắp cạn sạch rồi, cuối cùng có người vào phòng, nâng hắn ra ngoài.

Hắn nghe thấy tiếng cửa viện vang lên "Kéo kẹt", lại đi thêm một đoạn, bên tai bắt đầu huyền não, tiếng bước chân, tiếng xe ngựa, tiếng hàn huyền, càng ngày càng nhiều.

Hắn bị ném lên một tấm ván gỗ cứng, bả vai và xương hông dường như bị vỡ ra, nhưng hắn lại không thể r3n rỉ được một tiếng.

Hắn biết đây là thời điểm tan tiệc đêm khuya, mẫu thân hắn có ra ngoài không?

Đang suy nghĩ, liền nghe thấy một thanh âm quen thuộc mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Quý chủ xin đừng bước, hôm nay đã tạ quý chủ giúp đỡ tìm kiếm khuyển tử..."

Đại công chúa nói: "Nguyễn phu nhân không cần lo lắng, đáng tiếc không giúp đỡ được gì."

Tiếp đó là một giọng nói nhỏ bé yếu ớt dịu dàng: "Cô mẫu đừng lo lắng, có lẽ biểu đệ nhất thời thay đổi chú ý đến chỗ khác chơi thôi."

Ta đã nói với Thái Tử điện hạ rồi, cho thị vệ Đông Cung cùng đi tìm.

Phía bên Kinh Triệu Phủ và Kim Ngô vệ chuẩn bị qua.

Nhất định chỉ là sợ bóng sợ gió, nói không chừng cô mẫu hồi phủ, biểu đệ đã về nhà trước rồi."

Võ An công phu nhân nói: "May mà có Đại công chúa cùng Thái Tử Phi nương nương, lang quân đến binh doanh, trong nhà không có người chủ sự, ta rối rắm cả lên..."

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Cô mẫu nói lời gì đó, biểu đệ là đệ đệ thân thiết của ta, cô mẫu ngàn vạn đừng ngại ngùng với ta..."

Lời của nàng càng ghen ngào: "Chỉ mong tìm thấy biểu đệ nhanh một chút, cô mẫu cũng an tâm sớm một chút..."

Hai mắt Triệu Thanh Huy trợn trừng đến gần như nhỏ máu, dùng hết toàn lực vịn vẹo trên xe, phát ra tiếng rên từ trong cổ họng, muốn thu hút chú ý của mẫu thân, nhưng trước cửa tiếng người ngựa ồn ào, bọn họ làm sao nghe thấy được.

Người hầu đánh xe vụt một roi lên lò ng tre: "Con lợn rừng này thật không an phận!"

Bánh xe lăn lộc cộc, giọng của mẫu thân càng lúc càng xa.

Triệu Thanh Huy trước nay đều xem thường người mẫu thân này, hẳn xem thường mọi người, đặc biệt là kẻ mà hẳn nói gì nghe nấy.

Nhưng giờ phút này hẳn lại cảm thấy một sự quyến luyến đã lâu không gặp, chỉ ngóng trông mẫu thân phát hiện ra hẳn, cứu vớt hẳn, đưa hẳn trở về.

Nhưng không ai nghe được tiếng gào thét từ đáy lòng nơi hẳn, tuyệt vọng như nước dâng lên từng chút một, tràn qua đỉnh đầu hẳn.

Xe ngựa vòng tới vòng lui trong núi, Triệu Thanh Huy ngừng khóc, tập trung nghe ngóng động tĩnh xung quanh mình, nghe rõ lúc nào thì qua cầu, lúc nào thì đi dọc theo khe suối, suy đoán bản thân bị đưa tới nơi nào.

Dần dần hẳn nhớ không nổi nữa, dứt khoát không tiếp tục quản nữa.

Không biết qua bao lâu, xe dừng lại, hẳn lại bị người nâng lên lần nữa.

Bọn họ nâng hẳn đi một đoạn đường dài, sau đó ném hẳn "Bịch" một tiếng trên mặt đất lạnh cứng.

Bọn họ đối xử với hẳn tựa như súc vật, hẳn trước nay vẫn đối xử với người khác như thế, xem người khác thành súc vật rất thú vị, nhưng bản thân thành súc vật thì chẳng thú vị gì cả.

Có người mở lồng tre, rồi mở dây thừng buộc trên bao tải, đổ hẳn ra từ miệng bao.

Xung quanh là một mảng tối tăm, chỉ có một trần đèn dầu nhỏ phát ra ánh sáng ảm đạm, vàng sáng chỉ chiếu được một tấc vuông.

Một nam nhân chậm rãi vào quầng sáng, nhưng ánh sáng chỉ chiếu tới phần eo của hắn, hoa văn dệt vàng trên góc áo hắn có chút lấp lánh dưới ánh sáng, đôi tay thon dài trắng nõn buông thõng bên hông, khớp xương rõ ràng, tựa lớp đá trắng gồ ghề.

Khuôn mặt hắn vẫn ẩn trong bóng tối, nhưng Triệu Thanh Huy biết hắn ai.

Có người tháo nút thắt trên khăn trong miệng hắn, lấy chiếc khăn bẩn thỉu đó ra.

Triệu Thanh Huy cảm thấy trong miệng toàn là mùi vị thối tha, nôn khan một tiếng, nhổ ra một ngụm nước bọt, sau đó cười lạnh: "Người cho rằng làm thế này có thể ly gián ta và biểu tỳ sao?"

Giọng của hắn giống ngâm vào bình thuốc độc: "Những việc này ta đều cam tâm tình nguyện làm vì nàng, ta sẽ không...! Ta vĩnh viễn sẽ không trách nàng...! Người muốn mượn đao giết người sao, người cho rằng ta thoát ra ngoài sẽ đi hại nàng sao? Người nghĩ tốt thật đó...! Muốn giết muốn róc xương thì tùy người, muốn khiến ta phản bội biểu tỳ, người đừng hòng!"

Hắn càng nói càng kích động, trong ánh mắt lóe lên tia cuồng nhiệt: "Tình cảm của người đối với A Đường căn bản không đáng nhắc tới, vì một tiện phụ mà tùy tiện thay lòng đổi dạ, người căn bản không xứng nói gì mà tâm duyệt nàng ấy, ta mới là người chân chính khuyh mộ nàng ấy đến chết cũng không thay đổi, dù nàng ấy có ra sao, dù nàng ấy biến thành bộ dạng gì..."

"Loại người vì một thứ hàng giả mà phản bội nàng, vứt bỏ nàng như người, căn bản không xứng với nàng..." trong mắt Triệu Thanh

Huy b ản ra một tia âm độc, "Người tốt hơn ta bao nhiêu chứ? Người không có được A Đường liền tự mình tìm một thứ hàng giả, xem mắt cá thành trần châu, đáng đời người ngay cả mắt cá cũng không giữ lại được! Người không phải thích nàng ta sao? Ta nói cho người, nàng ta đã bị người hại chết! Ha ha ha..."

Hắn điên cuồng cười một trận, trong cổ họng phát ra âm thanh khàn đặc: "Đáng tiếc một đám cháy giết chết nàng ta là quá lời cho nàng ta rồi, người biết vốn dĩ ta an bài cho nàng kết cục ra sao không? Ta muốn đánh gãy gân tay gân chân của nàng ta rồi bán tới Lĩnh Nam làm xướng kỹ hạ đẳng đê tiện nhất, để ngàn người cưỡi vạ người đê, loại nữ nhân hạ tiện này dựa vào đâu mà có được gương mặt đó, ta muốn nàng ta sống không bằng chết, ha ha!"

"Người có bản lĩnh thì giết ta đi, chỉ cần ta còn sống ra ngoài, ta nhất định phải thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn người!"

Hắn mắng một trận, cười một trận, lại khóc một trận, cả một ngày này trên mặt hắn hết khô rồi lại ướt, ướt rồi lại khô, khắp mặt đều là vệt nước mắt.

Mà nam nhân ẩn mình trong bóng tối kia trước sau vẫn trầm mặc không lên tiếng, chỉ nhìn hắn một cách trịch thượng, lạnh lẽo giống như băng tuyết trên đỉnh núi vạn năm không tan.

Triệu Thanh Huy cuối cùng mắng mệc rồi, cổ họng khô khốc khàn đặc như bị xé rách, cũng không ra từ mới để mắng nữa.

Cánh tay trong quàng sáng hơi động, sau đó nam nhân trong bóng đêm mở miệng: "Lời của người đều nói xong rồi?"

Thanh âm kia vừa lạnh lẽo vừa xa cách, giống như truyền đến từ một đỉnh núi xa xăm, không có một chút tình cảm nào.

Trái tim Triệu Thanh Huy tức khắc bị hận thù cùng ghen ghét lấp đầy, hắn ghen ghét nam nhân cao cao tại thượng này, ghen ghét sự thành thực lão luyện cùng khí định thần nhàn của hắn ta, hắn cũng

nghe thấy lời nói kia của Nguyễn Nguyệt Vi, dựa vào đâu mà hấn ta có thể thờ ơ không chút động lòng chứ.

Hấn hận đến mức nghiến răng răng rắc.

Hoàn Huyền không đếm xỉa tới hấn, nói tiếp: "Nếu người nói xong rồi, nên tới lượt ta nói.

Không bằng nói thử ta chuẩn bị kết cục nào cho người đi."

Dừng một chút nói: "Người sẽ bị hạ thuốc câm, chém bàn tay phải trước nay người luôn lấy làm tự hào, sau đó bán đến Dương Châu, làm một nam xướng hạ đẳng ti tiện, bị ngàn người cười vạ người đê."

Hai mắt Triệu Thanh Huy trợn lên, ngay sau đó cười lớn: "Không thể nào, người chỉ dọa cho ta sợ thôi.

Người muốn xuống tay với ta, nếu phụ mẫu ta biết tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người, người dám đắc tội phủ Võ An công của ta sao?"

Hoàn Huyền khẽ cười một tiếng, như thể từ lúc chào đời tới nay chưa bao giờ nghe qua lời nói tức cười đến thế này.

"Ta còn chưa nói xong," hấn nói tiếp, "Một năm sau, sẽ có một thương nhân bán muối đưa người đến kinh thành, tặng cho phụ thân nhã hảo nam phong* của người, Võ An công Triệu Tuấn.

Đến lúc đó toàn Trường An đều sẽ biết chuyện xấu của quý phủ."

(Ji: phong cách khí khái chính trực cao quý tao nhã của nam nhân)

"Người nói bậy!" hai mắt Triệu Thanh Huy cơ hồ muốn bốc hỏa.

"Chẳng lẽ người chưa từng nghĩ đến, vì sao phụ thân người hơn bốn mươi tuổi mới sinh ra người? Và tại sao chỉ có một độc tử là

người thôi?" Hoàn Huyền nói.

Mặt Triệu Thanh Huy hết xanh lại trắng, sau một lúc lâu mới nói: "Đoạn tụ chi phích không phải là đại sự gì, loại chuyện này trong cao môn rất nhiều...! Người hãm hại ta như vậy, phụ mẫu của ta sẽ không bỏ qua cho người!"

"Đoạn tụ chi phích đích xác không phải là đại sự," Hoàn Huyền gật đầu nói, "Như vậy, không đỗ đạt tiến sĩ khoa Trạng Nguyên thì hại tính mệnh người khác có tính là đại sự không?"

Triệu Thanh Huy không khỏi hoảng hốt: "Người ngậm máu phun người!"

Hoàn Huyền nói: "Thật hay giả thì một năm sau người sẽ biết thôi."

Hắn dừng một chút nói: "Hy vọng một năm sau người còn nhớ rõ lời này của bản thân."

Mỗi một sự tra tấn, cũng đừng quên mất, đây chính là điều người cam tâm tình nguyện chịu đựng vì Nguyễn Nguyệt Vi."

Bàn tay trong quàng sáng hơi nâng lên, nhẹ nhàng vẫy một chút..

Chương 61

Tài ebook: dtv-ebook.com

Xử lý xong chuyện của Triệu Thanh Huy, Hoàn Huyền cưới ngựa cùng Quan Lục và mấy thị vệ trở về thành.

Trời đã gần sáng, nền trời xám xịt nặng nề hạ xuống núi, Hoàn Huyền đánh ngựa đi giữa núi, tựa như đi trong một tòa mê thành không tìm thấy lối ra.

Từ sau khi ra khỏi hình thất ngằm hắc không hề nói lấy một câu, bọn thị vệ cũng không dám nói chuyện, chỉ lẳng lặng bám theo phía sau, chỉ nghe tiếng vó ngựa "Lộc cộc" vang vọng trên đường núi.

Quan Lục Lang đã bắt đầu theo Tề Vương từ lúc xuất cung lập phủ, sau đó lại cùng hắc đến Tây Bắc, tình cảm Hoàn Huyền đối với Nguyễn tam nương, không có người nào hiểu rõ hơn hắc. Nhưng một thị vệ vương phủ như hắc cùng đích tiểu thư của Ninh Viễn Hầu phủ làm gì có cơ hội tiếp xúc, chỉ biết nàghoa nường nguyệt thẹn, lại là tài nữ số một số hai trong kinh. Hắc đoán rằng người được Tề Vương đặt trên đầu quả tim, nhất định làm mỹ ngọc vô khuyết, xuất trần tuyệt tục.

Cho đến ngày Thu Tiển bị tập kích lần đó, hắc mới phát hiện Thái Tử Phi không phải là dáng vẻ mà hắc đã đoán, mà lần này Tề Vương bày trận thăm dò, nữ tử này càng khiến người khác chạnh lòng khinh thường — — nàng không những ngằm đồng ý thậm chí còn kích động Triệu Thanh Huy xuống tay với Lộc Tùy Tùy, khi trong tình thế uy hiếp đến bản thân thì giả vờ chối từ để người khác trừ khử biểu đệ thân thích của mình.

Quan Lục Lang theo Tề Vương vào sinh ra tử, từng gặp qua vô số địch nhân hung tàn, tình cảnh khốc liệt, nhưng đều không khiến

người không rét mà run như Thái Tử Phi, thậm chí nàng ta còn không cảm thấy mình làm sai cái gì.

Tề Vương cũng không bao giờ nhìn sai người, bằng không hẳn cũng không thể chỉ mới nhược quán đã có thể chỉ huy Thần Dực Quân, hẳn lớn lên cùng Nguyễn tam nương trong cung Thái Hậu, chẳng lẽ lại hoàn toàn không biết gì về bản tính nàng ta sao?

Có lẽ hẳn vẫn luôn biết, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

Cho nên sau khi hẳn biết được người hại Lộc cô nương là Triệu Thanh Huy, lập tức nghĩ đến Thái Tử Phi cũng có thể biết chuyện, hơn nữa quả quyết bày trận thăm dò — — nếu tin tưởng phẩm hạnh thanh cao của nàng ta, sao lại cần thăm dò thử chứ?

Đang suy nghĩ, Hoàn Huyền thả chậm tốc độ, xoay người lại: "Chuyện mà Cô bảo người tra, tiến triển thế nào rồi?"

Tim Quan Lục Lang nhảy dựng lên, lấy lại bình tĩnh rồi đáp: "Hồi bẩm điện hạ, thuộc hạ đã cho người đến Tần Châu tra hộ tịch cùng tình hình người nhà của Lộc cô nương, không đến một tuần hẳn sẽ có thư hồi âm."

Dừng một chút nói: "Xe ngựa từ huyện Chiêu Ứng hướng đến các con đường ngày ấy cũng đang tra, chỉ là thời gian đã lâu, muốn có ghi chép từ các châu huyện hướng ra cửa thành, cần ít nhất một tháng."

Hoàn Huyền hơi gật đầu: "Được."

Hai đường chân mày rậm của Quan Lục Lang xoắn đến mức sắp thắt lại, hẳn do dự một lúc lâu, cuối cùng cứ như muốn nói lại thôi: "Điện hạ, Lộc cô nương có lẽ thật sự..."

Tuy rằng bọn họ tận tâm tận lực truy tra theo lệnh của Tề Vương, nhưng chẳng ai tin Lộc cô nương còn sống, nói cho cùng hai thi thể nâng ra từ đám cháy kia là minh chứng, lời Triệu Thanh Huy nói có

vẻ cũng đúng, hai nữ tử mềm yếu gặp phải hơn ba mươi tên tặc phi, làm gì có biện pháp trốn thoát chứ?

Hoàn Huyền lại lạnh lùng đánh gãy lời hấn: "Không thể nào, tiếp tục tra."

Dừng một chút nói: "Đừng nói những lời thế này nữa."

Dứt lời kẹp bụng ngựa, không quay đầu lại mà thúc nhanh về phía trước.

Quan Lục Lang cúi đầu: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Hấn nhìn bụi mù bốc lên từ vó ngựa, nặng nề thở dài, không biết người còn muốn lừa mình dối người đến khi nào.

Lúc trở lại Sơn Trì Viện ánh nắng đã sáng chói, Hoàn Huyền vẫn đến tiểu viện tử mà Lộc Tù Tù từng ở.

Rừng phong đã thấm đượm sắc thu, lại thêm nửa tháng đỏ chói tựa liệt hỏa, nhưng ở nơi tận cùng của rừng phong vẫn không có người nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ, mỉm cười nghênh đón hấn.

Viện tử trống rỗng, trái tim hấn càng rỗng tuếch.

Lời của Triệu Thanh Huy thật sự không sai, chẳng phải là hấn nhiều năm như vậy huyễn hoặc mình, xem mắt cá thành trân châu sao?

Chẳng phải là hấn đã hại chết Lộc Tù Tù sao?

Triệu Thanh Huy không hề cố kỵ xuống tay với Lộc Tù Tù, không chỉ dựa vào phủ Võ An công nên chẳng sợ hãi, mà là bởi vì hấn biết Lộc Tù Tù chỉ là thể thân của Nguyễn Nguyệt Vi.

Nguyễn Nguyệt Vi dung túng thậm chí xúi giục Triệu Thanh Huy, cũng vì Lộc Tù Tù chỉ là thể thân của nàng.

Ai lại xem trọng một thể thân chứ?

Nhưng nếu biểu hiện của hắn đối với Lộc Tù Tù có vài phần xem trọng, trước khi bọn họ xuống tay cũng phải cân nhắc thật kỹ.

Bọn họ dám xuống tay với những kẻ bên cạnh hắn không?

Bọn họ dám động thủ, là bởi vì xem thường nàng, mà sở dĩ bọn họ xem thường nàng, là bởi vì hắn xem thường nàng.

Hắn mới là hết thầy căn nguyên.

Trái tim Hoàn Huyền thắt chặt từng chút một, tạo thành một mớ máu thịt lẫn lộn.

Hắn ngồi trong căn nhà giữa rừng hoa hải đường, mỗi một ánh mắt đều như đang lắng trì.

Hắn đã nghĩ vô số lần muốn dùng một mồi lửa thiêu rụi tất cả, nhưng mà mỗi một đồ vật trong đây đều từng được nàng chạm vào, sau khi đốt trụi thì hắn còn lại gì đây?

Đây là địa ngục một tay hắn tạo cho chính mình.

...

Chương 62

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sơ Trúc nghe thấy tiếng thét của chủ nhân, vội vàng chạy vào điện, cách màn che và bình phong hỏi: "Nương nương, xảy ra chuyện gì sao?"

Ba hồn bảy phách của Nguyễn Nguyệt Vi phân tán hơn phân nửa, được tỳ nữ gọi một tiếng mới hoàn hồn về, ôm bả vai không nhận được run rẩy, không dám nhìn ngón tay người trên án kia.

Nhưng suy cho cùng vẫn phải có người thu dọn tàn cục, bên cạnh nàng đáng tin nhất chỉ có hai tỳ nữ hồi môn Sơ Trúc và Ánh Lan.

Nguyễn Nguyệt Vi miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, lấy một bộ xiêm y từ giá treo xuống, nhắm mắt run rẩy che đậy ngón tay trên án, lúc này mới nói vọng ra ngoài bình phong: "Không sao, người tới đây, chỉ một mình người thôi."

Sơ Trúc đáp một tiếng "Vâng", vòng qua bình phong, đến trước mặt Nguyễn Nguyệt Vi, chỉ thấy mặt nàng trắng bệch, đôi mắt trống rỗng, mồ hôi lạnh chảy dọc theo thái dương, vừa giống phát bệnh, vừa giống trúng tà.

Sơ Trúc nhất thời không chú ý điều kỳ lạ trên án, vội vã đến bên cạnh Nguyễn Nguyệt Vi, nắm tay nàng, lòng bàn tay nàng toát đầy mồ hôi lạnh, lạnh lẽo trơn nhớt như cá.

"Nương nương sao thế?" Nàng vừa hỏi vừa lấy túi thuốc từ sau khuỷu tay đưa cho chủ nhân người.

Nguyễn Nguyệt Vi tóm chặt lấy túi thuốc dùng sức người mấy ngụm, hoảng loạn cùng sợ hãi trong lòng hơi ổn định, lúc này mới nắm lấy tay áo của Sơ Trúc nói: "Người nghe kỹ lời ta nói, mặc kệ nghe thấy gì cũng đừng phát ra tiếng..."

Sơ Trúc gật đầu: "Vâng, nô tỳ đã biết."

Nguyễn Nguyệt Vi hít sâu một hơi, run giọng nói: "Bên trong hộp tráp vừa rồi là một ngón tay bị chặt đứt..."

Sơ Trúc hoảng hốt, thiếu chút nữa hét toáng lên, may mà nàng phản ứng nhanh, lập tức che miệng lại.

Nguyễn Nguyệt Vi nói tiếp: "Ngón tay đứt kia đang trên án, người xem thử bên trong hộp còn thứ gì khác không, sau đó dọn dẹp một chút lặt vặt đem đi thiêu..."

Nàng mơ hồ đoán được lai lịch của ngón tay này, nếu nàng đoán không sai, hẳn là trong hộp còn thứ khác chứng minh thân phận.

Sơ Trúc sợ tới mức mặt mất sắc: "Nương... Nương nương... Hay là tìm một nội thị vào..."

Nguyễn Nguyệt Vi lắc đầu, nước mắt ần ạt nói: "Việc này không thể để điện hạ biết, trong Đông Cung này ta chỉ tin người."

Sơ Trúc như cũ chần chừ không quyết.

Nguyễn Nguyệt Vi khóc nức nói: "Chẳng lẽ ngay cả người cũng không muốn giúp ta sao?"

Sơ Trúc vừa nghe thấy lời này, cắn chặt răng đến trước án, run rẩy hạ tay mở xiêm y trên án, dù đã chuẩn bị tinh thần, nhưng nhìn thấy kia ngón tay bị đứt kia vẫn rít một hơi lạnh, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, che miệng gần như nôn ra.

Nguyễn Nguyệt Vi thúc giục, Sơ Trúc đành phải cố nén sợ hãi cùng ghê tởm mà quay đầu lại.

Chiếc hộp bị lật trên án, bên trong còn tới phân nửa số muối, Sơ Trúc đổ hết muối bên trong ra, rút cây trâm bạc khẩy ở bên trong, khẩy hai cái, đầu trâm chạm phải một vật cứng, nàng kéo vật kia ra,

là một khối ngọc bội màu trắng. Sơ Trúc nói: "Nương nương, trong hộp có khối ngọc."

Nguyễn Nguyệt Vi vẫn không dám nhìn về phía án, chỉ nói: "Người cầm qua đây cho ta xem thử."

Sơ Trúc dùng khăn nâng ngọc bội lên đưa tới trước mặt nàng.

Nguyễn Nguyệt Vi chỉ nhìn lướt qua một cái, lòng liền lạnh một nửa, trên ngọc bội kia khắc hải đường, đúng là đồ vật tùy thân của Triệu Thanh Huy.

Vậy ngón tay này là của ai, không cần nói cũng biết.

Nguyễn Nguyệt Vi tức ngực khó thở một trận, đầu váng mắt hoa, việc biết biểu đệ bị người khác giết chết và việc thấy phần cụt của tay chân hẳn là hai việc khác nhau.

Nước mắt lập tức lăn xuống, nàng càng ghen ngào: "Mau dọn đi, mang đi tiêu hết."

Sơ Trúc không biết chuyện Triệu Thanh Huy, nhưng nàng phụng mệnh Nguyễn Nguyệt Vi đưa mười cân vàng thỏi thêm một túi ngọc trai đá quý nhỏ đến một cửa hàng tơ lụa, biết chắc chắn nương nương có đại sự gì đó gặt nàng.

Nhưng loại chuyện này, một hạ nhân như nàng không nên lắm miệng, nàng chỉ hỏi: "Nương nương, ngọc bội này thì sao?"

Thứ này dù đốt cũng không tàn, giấu đi cũng không được, Nguyễn Nguyệt Vi nghĩ ngợi rồi nói: "Người trước tiên giấu trong người, đợi đến đêm khuya tĩnh lặng thì tìm một nơi hẻo lánh mà chôn, ngàn vạn đừng để người phát hiện."

Sơ Trúc đáp vâng, khiếp sợ hoảng loạn thu dọn đồ đạc lộn xộn trên án.

Nguyễn Nguyệt Vi nói: "Người mau đi làm đi, gọi Anh Lan tiến vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu thay xiêm y."

Sơ Trúc ôm hộp lui ra ngoài, đổi cho Ánh Lan vào hầu hạ.

Nguyễn Nguyệt Vi bảo nàng nấu nước ấm để rửa tay rửa mặt, thay xiêm y sạch sẽ, rồi bảo cung nhân thêm mấy viên dược hương "Nguyệt hạ hải đường" do nàng tự điều chế vào lư hương Bác Sơn bằng vàng.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, dường như chớp mũi cứ quanh quẩn mùi thịt khô đó, khiến nàng gần như muốn nôn.

Nàng cứ ngơ ngẩn trong tấm điện, đến thiên điện nằm một lát, trái tim loạn nhịp dần chậm lại, sợ hãi và khiếp đảm vừa rồi dần phai nhạt, thần trí cũng khôi phục một chút.

Nếu không có gì bất ngờ, ngón tay đứt này chính là của Triệu Thanh Huy, hẳn nhất định đã chết.

Gánh nặng trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi được giải tỏa, như dời đi một tảng đá lớn đè nặng trong lòng.

Nhưng chưa kịp nhẹ nhõm bao lâu, nàng liền nhận ra điều kỳ lạ của toàn bộ chuyện này.

Hầu cận kia của Triệu Thanh Huy thật sự có bản lĩnh lớn như vậy sao?

Dù nói thế nào thì Triệu Thanh Huy cũng là thế tử Võ An công, hộ vệ bên người nghiêm ngặt, dù là người thân cận, muốn hạ thủ với hắn cũng không dễ dàng, huống hồ sau khi hắn mất tích thì người của Võ An công phủ, Hồ Bôn vệ, Kinh Triệu Phủ, Đông Cung thậm chí Vũ Lâm vệ đều đi tìm hắn, lật tung cả Trường An thành và núi Chung Nam, một hầu cận như hắn có thể ẩn nấp ở đâu chứ?

Còn có bữa tiệc hoa cúc hôm đó, hầu cận này dễ dàng trà trộn vào biệt viện phủ Đại công chúa, đưa mật tin hẹn Thái tử phi đương triều gặp mặt, áp chế dọa dẫm tống tiền nàng, hiện giờ lại đưa ngón tay đút này vào Đông Cung thần không biết quỷ không hay.

Những việc này thật sự một hạ nhân có thể làm ra sao?

Nguyễn Nguyệt Vi càng nghĩ càng kinh hãi, mấy ngày này nàng đắm chìm trong sợ hãi và bất an, trong lòng rối loạn, rất nhiều chuyện đều không có thời gian nghĩ ngợi, hiện giờ cẩn thận nghĩ lại, mọi chuyện đều lộ ra điểm kỳ quặc.

Còn có phong thư giả của cô mẫu nàng, nàng biết một người có thể bắt chước thi họa của nàng đến mức giống như đúc, lúc trước nàng và Hoàn Huyền tập viết trong cung Thái Hậu, tất cả đều mô phỏng theo một bảng chữ mẫu, tuy rằng sau đó thư tích của hai người khác nhau, nhưng không ai quen thuộc chữ viết cùng thể bút của nàng hơn hẳn...

Tinh thần Nguyễn Nguyệt Vi chấn động, thân thể theo đó run rẩy, mồ hôi lạnh thoáng chốc chảy xuống.

Nàng không khỏi nhớ tới ngày mười lăm tháng tám, nàng nói chuyện với hầu cận kia trong sương phòng Tu Hoàng quán, trong phòng màn che buông xuống, tối tăm một khoảng, hình như bên cạnh bọn họ có một bức bình phong gỗ, nếu lúc đó đằng sau bình phong giấu người.....

Nguyễn Nguyệt Vi không dám nghĩ tiếp nữa.

Không thể nào, nàng vỡ ngực an ủi bản thân, ngoại trạch phụ kia chỉ là thể thân mà Hoàn Huyền tìm để giảm bớt nỗi khổ tương tư, hẳn không thể vì một nữ nhân ti tiện như vậy mà đối địch với phủ Võ An công, càng không thể đảo ngược vị thế mà tới thử nàng.

Nàng mới là người hẳn khổ cầu không được, đặt sâu trong trái tim, thể thân không còn thì tìm thêm một kẻ có khó gì?

Thu Tiến lần đó vừa nghe nàng gặp nạn, chẳng phải hấn không màng an nguy lập tức tới cứu nàng sao? Lúc chỉ có một con ngựa hấn cũng đưa nàng trở về trước, còn để ngoại trạch phụ kia cùng một đám thị vệ ở trong núi.

Nếu không phải nửa đường gặp phải Triệu Thanh Huy, hấn nhất định sẽ đưa nàng về hành cung, bảo đảm nàng an toàn mới quay lại.

Nếu ngày đó không gặp Triệu Thanh Huy thì tốt rồi, Nguyễn Nguyệt Vi cảm phần nghĩ, nếu không gặp hấn, Hoàn Huyền sẽ không vớt nàng giữa đường, nàng sẽ không biết Triệu Thanh Huy muốn ra tay với ngoại trạch phụ kia, nàng cũng sẽ không trong lúc tức giận mà không ngăn lại.

Nguyễn Nguyệt Vi không ngừng an ủi bản thân, nhưng mặc kệ lừa mình dối người thế nào, chuyện này càng trông càng kỳ lạ.

Đáp án gần như đã rõ — — có thù với Triệu Thanh Huy, lại có thể trừ khử người của thế tử Võ An công thần không biết quý không hay, không nghĩ ra được kẻ thứ hai ngoại trừ Tề Vương.

Ngón tay kia tất nhiên cũng do Tề Vương nghĩ cách đưa vào Đông Cung, cứ nghĩ theo hướng này thì toàn bộ mọi chuyện đều đã rõ.

Nếu hấn có thể đưa ngón tay này cho nàng, chính là biết nàng muốn trừ khử Triệu Thanh Huy...

- - -

Chương 63

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hai tháng sau khi thế tử Võ An công mất tích, Tù Tù ở U Châu xa xôi mới nhận được tin tức.

Điền Nguyệt Dung trở về từ cửa hàng, mang theo tin hàm của cửa hàng son phấn Thường gia đưa tới từ Trường An — — mỗi tháng cửa hàng son phấn Thường gia đều sẽ gửi tin tức kèm theo hàng hóa tới U Châu.

Tù Tù xem lướt qua tin hàm một lần, ánh mắt dừng lại trên một thông tin trông như không mấy quan trọng: Thái Tử Phi từ sau khi dự tiệc ở biệt phủ của Đại công chúa liền triều miên trên giường bệnh.

Chẳng lẽ nàng ta có liên quan với Triệu Thanh Huy?

Ngay sau đó nàng liền cảm thấy mình suy nghĩ nhiều rồi, biểu muội trong ấn tượng của nàng chính là một thế gia khuê tú yếu đuối mong manh, trong mắt không chứa được nửa hạt cát. Đối với một nữ tử bản hàn có bề ngoài tương tự mình, có lẽ trong lòng sẽ chán ghét, hẳn cũng không đến mức diệt trừ cho sáng khoái. Huống chi người được Hoàn Huyền đặt trên đầu quả tim nhiều năm như vậy, phẩm tính chắc sẽ không kém.

Nàng rút suy nghĩ này ra sau đầu, đưa bức thư cho Điền Nguyệt Dung.

Điền Nguyệt Dung lướt qua hai lần, kinh ngạc nói: "Thế tử Võ An công, chẳng phải là kẻ tìm tặc phỉ hạ thủ với đại tướng quân sao?"

Tù Tù gật đầu.

Điền Nguyệt Dung liếc nhìn sắc mặt Tù Tù: "Chẳng lẽ là Tề Vương?"

Tùy Tuy thần sắc như thường: "Hắn là hắn."

Sau gần một năm từ đám cháy đó Triệu Thanh Huy sống rất tốt, Hoàn Huyền vừa hồi kinh không lâu liền mất tích ly kỳ, ngoại trừ hắn còn ai chứ?

Hướng hồ thế tử Võ An công không phải người bình thường, thần không biết quỷ không hay trời hấn đi, chỉ có Tề Vương mới có bản lĩnh này.

Chỉ là ngay cả Tùy Tuy cũng có chút bất ngờ. Nàng đã đoán Hoàn Huyền cũng sẽ không thiện bãi cam hưu*, nhưng không đoán được hắn sẽ động thủ nhanh như vậy, càng không ngờ được hắn sẽ trực tiếp xuống tay với Triệu Thanh Huy.

(Ji:*Thiện bãi cam hưu - 善罢甘休 - không chịu để yên)

Điền Nguyệt Dung "Chậc" một tiếng, nửa đùa nửa thật nói: "Nhìn không ra đấy, tiểu Tề Vương cũng rất tinh thâm ý trọng."

Tuy nàng là thân vệ của Tùy Tuy, nhưng hai người quen biết đã nhiều năm, trong lúc riêng tư càng giống bạn tốt, không có thượng hạ tôn ti, nàng thấy Tùy Tuy không để tâm chuyện ở Trường An thành, liền bắt đầu trêu ghẹo nàng.

Tùy Tuy liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Người như hắn có thù tất báo, trong xương cốt lại hung ác tàn nhẫn, Triệu Thanh Huy nhân lúc hắn xuất chinh đuổi tay tới Tề Vương phủ, dù cho hại ai thì hắn cũng không nuốt trôi nổi cục tức này."

Điền Nguyệt Dung nói: "Cũng có thể nói thế, cuối cùng hắn cũng thay người trút giận, đại tướng quân, người nói xem Triệu thế tử kia còn sống không?"

Tùy Tuy trầm ngâm một lát, gật đầu: "Hơn phân nửa không chết, dựa vào tính tình của hắn, giết người sẽ không giấu thi thể đi."

Điền Nguyệt Dung cười nói: "Đại tướng quân rất hiểu hẩn đấy."

Tùy Tuy nhắc mí mắt lên: "Người muốn nói gì?"

Điền Nguyệt Dung vội vàng thu lại nụ cười: "Không dám không dám, thuộc hạ lẩm miệng."

Tùy Tuy nói: "Biết là tốt. Phía bên Thành Đức theo dõi sát một chút, đừng suốt ngày lo chuyện bao đồng."

Điền Nguyệt Dung nghiêm mặt nói: "Ngày hôm trước Tiết tặc lại dâng tấu chương lên triều đình, nhưng Hoàng đế còn đang do dự, thuộc hạ tra được gần đây Tiết tặc trắng trợn vơ vét của cải của người dân ở Ngụy Bác, cưỡng chế sưu cao thuế nặng, muốn lấy tiền tài châu báu hối lộ trọng thần và trung quan trong kinh."

Tùy Tuy như đang suy tư nói: "Đưa một tin cho Đoạn Bắc Sầm, bảo hẩn phải lấy được bằng chứng Tiết Chất kết giao trọng thần và trung quan."

Điền Nguyệt Dung nói "Vâng", ngay sau đó lại cười đùa cợt nhả nói: "Thật ra ấy, thuộc hạ theo dõi Tề Vương cũng đâu tính là không làm việc đàng hoàng, tốt xấu gì người ta cũng thống lĩnh mười vạn Thần Dực Quân đấy."

Nàng dừng một chút nói: "Huống hồ thuộc hạ của hẩn cũng tìm đến U Châu rồi, thời gian này thuộc hạ ra vào đều có người theo dõi."

Tùy Tuy tức giận nói: "Biết bị người ta theo dõi còn không cẩn thận? Sắp tới ngoại trừ cửa hàng người ít tới nơi khác đi, binh doanh cũng đừng tới."

Điền Nguyệt Dung nói: "Thuộc hạ đã biết. Đại tướng quân, người nói người của Tề Vương khi nào mới di tản đây?"

Tùy Tuy nghĩ ngợi rồi nói: "Bọn họ đưa tin tức về Trường An, Hoàn Huyền nhất định sẽ cử thị vệ biết ta tới đây tra thử, sau khi tra

xong thì cùng lắm quay lại bất ngờ, trước đầu xuân hẳn sẽ rút thôi."

Nàng nói xong nhìn ra ngoài cửa sổ, lớp băng dưới mái hiên lấp lánh, sáng trong như thạch anh.

"Nếu sự tình tiến triển thuận lợi, tháng Ba chúng ta nên trở về Ngụy Bác rồi." Tù Tù nói.

Điền Nguyệt Dung ra khỏi phòng, Xuân Điều đang trong đình viện, cầm chổi tre quét tuyết, nàng bước nhanh qua nói: "Trời rất lạnh, sao Xuân Điều tỷ tỷ không vào phòng cho ấm áp?"

Xuân Điều gác chổi lên tường, lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Cả ngày sưởi ấm trong phòng, cơ thể khô nóng, trái lại ra ngoài hít vài ngụm khí lạnh lại thoải mái. Nguyệt Dung tỷ tỷ đã gặp cô nương nhà bọn ta rồi sao?"

Điền Nguyệt Dung đáp phải.

Xuân Điều ra lời mời: "Hôm qua cô nương mới nấu lạc tương, nếu Nguyệt Dung tỷ tỷ không bận về cửa hàng, ta múc cho tỷ một chén."

Điền Nguyệt Dung cười nói: "Không bận không bận, vẫn là Xuân Điều tỷ tỷ nghĩ cho ta, cô nương nhà người chỉ biết đuổi ta đi làm việc."

Xuân Điều liền mời Điền Nguyệt Dung vào sương phòng ngồi, mình thì múc nước rửa sạch tay, múc hai chén lạc tương ra, rải thêm mút cùng quả khô.

Điền Nguyệt Dung dùng muỗng khuấy lạc tương nói: "Xuân Điều tỷ tỷ mấy ngày này ở trong viện ngọt ngọt lắm nhỉ?"

Xuân Điều nói: "Không sao, trời lạnh ra cửa không biết đi đâu. Hơn nữa thật sự muốn ra cửa cũng có thể đi vào địa đạo."

Tuy viện tử của bọn họ không lớn, nhưng ẩn chứa càn khôn, giữa hậu sảnh và hai phòng bên cạnh ẩn chứa một ám thất, bên dưới khối phòng có một địa đạo thông ra điền trang ngoài thành, cô nương nhà nàng thường ngày đi xuyên qua địa đạo ra khỏi thành, tập kỵ xạ, luyện đao kiếm ở thôn trang, người ngoài lại cho rằng chủ nhân là một thư sinh ốm yếu nhiều năm nằm trên giường, đóng cửa không ra ngoài.

Ban đầu Xuân Điều thường xuyên theo xe ngựa của Điền Nguyệt Dung đến cửa hàng, học cách thức mở cửa hàng buôn bán, bởi vì đoạn thời gian trước người của Tề Vương tìm tới U Châu, vì để phòng ngừa vạn nhất nàng liền không ra cửa.

Nàng nhìn Điền Nguyệt Dung, muốn nói lại thôi nói: "Nguyệt dung tỷ tỷ, ta có thể hỏi tỷ một chuyện không?"

Điền Nguyệt Dung cười: "Người hỏi đi, đừng e dè như thế, nếu có thể nói thì ta sẽ nói cho người, không nói được sẽ nói thẳng với người."

Xuân Điều nói: "Nếu cô nương đã nghĩ đến Tề Vương điện hạ sẽ cử người tới tìm, vì sao không che giấu kỹ hơn, lại mở cửa hàng ở thị phường, còn để Nguyệt Dung tỷ tỷ dùng họ "Lộc"?"

Câu hỏi này nàng đã nghẹn trong lòng rất lâu, thật sự là nghĩ trăm lần cũng không ra, không nhin được mà hỏi ra.

Điền Nguyệt Dung nói: "Ta còn cho là chuyện gì, việc này ngược lại chẳng cần giấu giếm gì, ta nói người sẽ hiểu ngay thôi."

Nàng dừng một chút nói: "Tuy rằng bọn ta phóng hỏa rất sạch sẽ, nhưng dù sao giả cũng là giả, hai thi thể nữ kia thiêu đến mức không nhìn ra mặt mũi, người có lòng nhất định sẽ nghi ngờ, hơn nữa chỉ cần vừa tra sẽ biết tặc phi kia không phải bị Triệu thế tử diệt khẩu, vậy đám cháy đó do ai đốt? Ngay cả đại tướng quân cũng khen Tề Vương điện hạ các người thông minh, tất nhiên hẳn sẽ phát hiện không đúng, hoài nghi trong đó chỗ kỳ lạ, còn việc có tiếp tục tra hay

không, vậy phải xem phân lượng của cô nương nhà ngươi trong lòng hấn rồi."

Điền Nguyệt Dung cười toe toét, nói tiếp: "Bản lĩnh của Tề Vương điện hạ nhà các ngươi, ngươi nghĩ cũng biết, nếu hấn quyết tâm muốn tra, mặc kệ trốn nơi nào, đều có thể tra ra được. Nếu không khéo trước khi bọn ta hỏi Ngụy Bác để hấn tra ra nơi đặt chân, khó tránh khỏi thêm chuyện phiền phức, thậm chí có thể ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ kế hoạch của tướng quân."

"Cho nên so với việc cẩn thận trốn đông trốn tây, chi bằng lưu lại vài manh mối dẫn hấn tới tra, cứ như thế, chỉ cần gió vừa thổi cỏ vừa lay, bọn ta có thể có được tin tức trước, ngay cả khi nào bọn họ tìm tới đây đều nằm trong lòng bàn tay bọn ta, đương nhiên không cần lo lắng sợ hãi nữa."

Điền Nguyệt Dung ăn một miếng lạc tương, nói tiếp: "Chỉ cần bọn họ đến tìm một lần, nơi này của chúng ta sẽ hoàn toàn an toàn, liền giống như đi tìm chìa khóa, ngươi tìm trong cùng một ngăn tủ không thấy, tìm hai lần không thấy, sẽ từ bỏ thôi, cũng sẽ không cùng một chỗ mà tìm đến tám lần mười lần."

Xuân Điều thông suốt: "Thì ra là thế."

Điền Nguyệt Dung lại nói: "Bọn họ tìm tới đây, phát hiện "Lộc cô nương" ở đây không phải người bọn họ muốn tìm, nghĩ lại một chút, sẽ càng cảm thấy bản thân nghĩ sai rồi, nếu thật là cô nương nhà các ngươi, dù thế nào cũng phải mai danh ẩn tích, sao còn dùng họ Lộc chứ, cứ như thế càng cảm thấy hết thảy chỉ là trùng hợp."

Xuân Điều gật đầu: "Nhưng họ tịch của cô nương nhà chúng ta thì sao đây? Điện hạ có lẽ cũng tra ra là làm giả nhỉ?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Họ tịch là giả, Lộc cô nương xác thực có một người, chẳng qua mười năm trước nơi đó có phản tặc loạn, người nhà đó chạy nạn tha hương rồi."

Xuân Điều bưng bình đại ngộ: "Cho nên cô nương đứng đầu một nhà hộ tịch trống. Nhưng nàng chưa từng ở trong núi Tần Châu, chỉ cần hỏi một hộ gia đình gần đó chẳng phải sẽ biết sao?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Cô nương nhà ngươi tuy rằng chưa từng ở Tần Châu, nhưng có người khác thay thế nàng. Hộ gia đình gần đó chỉ biết có một nữ thợ săn sống một mình trong núi sâu, thỉnh thoảng xuống núi vào thôn dùng thú săn được đổi chút thóc gạo rau xanh, bộ dáng thanh tú làn da trắng nõn, mắt to mũi cao, sau đó cơ duyên xảo hợp được Thần Dực Quân cứu, lại không biết người được cứu đi căn bản không phải "Lộc cô nương" mà bọn họ biết."

Xuân Điều hiểu ra, người thay thế Lộc Tùy Tùy ở Tần Châu làm thợ săn ước chừng là nữ thị vệ như Điền Nguyệt Dung.

Nàng nói nhỏ: "Cô nương thật sự là mọi chuyện đều nghĩ chu toàn."

Điền Nguyệt Dung cười: "Có phải Xuân Điều tỷ tỷ cảm thấy diện hạ các ngươi có chút đáng thương hay không?"

Xuân Điều bị nàng đoán trúng tâm tư, có chút xấu hổ, chỉ là ngay sau đó lắc đầu: "Nếu cô nương nhà bọn ta thật sự là một nữ thợ săn, chẳng phải càng đáng thương hơn sao?"

Nếu Lộc Tùy Tùy không phải Tiêu Linh, rơi vào tay tặc phi không thể thoát thân, lúc này đã bị bán đến Lĩnh Nam, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi.

Điền Nguyệt Dung vỗ vai nàng nói: "Không uổng công cô nương nhà ngươi mang ngươi theo cùng."

Nàng dừng một chút nói: "Có điều cô nương nhà ngươi cố ý để lại manh mối dẫn Tề Vương tới tra xét, là vì tốt cho hắn."

Xuân Điều khó hiểu nói: "Tại sao thế?"

Điền Nguyệt Dung nói: "So với việc để hăn ôm hy vọng cô nương nhà ngươi còn sống, chi bằng mạnh mẽ chặt đứt, cắt sâu vào miệng vết thương triệt để, để vết mủ chảy ra mới có thể chân chính khép lại."

Xuân Điều gật đầu như đã giác ngộ: "Cô nương nghĩ như thế sao?"

Điền Nguyệt Dung nhìn vẻ mặt nàng ngây thơ, không nhịn được xoa đỉnh đầu nàng, thở dài nói: "Xuân Điều tử tử cả đời không hiểu mới tốt, cô nương nhà ngươi chính là hiểu quá rõ rồi."

- - -

Chương 64

Tải ebook: dtv-ebook.com

Túc Thận phường là nơi tập trung dân cư của bộ tộc Hắc Thủy Mạt Mạt, trong phường người Hồ nhiều người Hán ít, vừa vào cổng phường, tựa như tới một đất nước khác, người người qua lại đều có khuôn mặt ngoại tộc, nói chuyện với nhau bằng ngôn ngữ riêng của mình, xiêm y trâm cài cũng khác nhiều so với người Hán.

Hoàn Huyền không hiểu sao lại sinh ra cảm giác nhớ quê nhà, tim đập càng lúc càng nhanh, trái lại cương ngựa càng siết càng chặt.

Nhưng mà một cái phường nhỏ như vậy, bước chân thả chậm, không đến một lát bọn họ đã tới trước cửa tòa trạch viện kia.

Viện tử ở cuối ngõ Bắc phường, bên cạnh cửa trồng một cây du lớn, trên chạc cây trơ trụi phủ đầy tuyết đọng, trước cửa có dấu vết vó ngựa và bánh xe nhàn nhạt — vừa rồi lại hạ một trận tuyết, hẳn là chủ nhân lúc sáng sớm ra khỏi cửa đã để lại.

Hoàn Huyền bỗng nhiên dâng trào sự sợ hãi mãnh liệt, Chu Nhị Lang thân là thủ lĩnh tộc phi, nhất định cực kỳ cảnh giác, bọn họ liệu sẽ nhận thấy không thích hợp, đào tẩu trước rồi không?

Ý nghĩ này vừa lóe lên, trên trán hắn lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh mong manh, vất vả trèo đèo lội suối tìm tới nơi này, nếu người đi viện trống, quả thực hắn không dám tưởng tượng bản thân phải làm thế nào.

Quan Lục theo ở phía sau, thấy chủ nhân ngồi không nhúc nhích trên ngựa, tiến lên trước nói: "Công tử, không sao chứ?"

Hoàn Huyền tập trung lại, nói một tiếng "Không sao", xoay người xuống ngựa, đưa dây cương cho hắn, tự mình đến trước cửa, nhẹ nhàng gõ môn hoàn.

Chiếc vòng bằng đồng sáng loáng gõ lên cửa gỗ sơn đen, tiếng vang "Tùng tùng" kia như thể gõ lên trái tim hẳn..

Đợi người trông cửa một khắc lại tựa như trăm năm, trái tim Hoàn Huyền đang treo lơ lửng, cũng may bên trong cánh cửa cuối cùng cũng vang lên tiếng bước chân, cánh cửa "Kéo kẹt" một tiếng, một tiểu đồng thanh y độ mười lăm mười sáu tuổi ló người ra từ cửa, xem xét Hoàn Huyền và Quan Lục Lang, trong mắt đầy hiếu kỳ; "Hai vị tìm ai?"

Quan Lục Lang nói: "Nơi này là Bạch trạch sao?"

Tiểu đồng gật đầu: "Đúng vậy, hai vị có việc gì sao?"

Quan Lục Lang nói: "Công tử nhà ta là khách thương tới từ Dương Châu, có việc muốn thỉnh giáo tôn chủ nhân, xin hỏi tôn chủ nhân có ở nhà hay không?"

Hoàn Huyền mặc thường phục, vẫn khó giấu được sự cao quý trên thân, khác hẳn với thương nhân bình thường.

Tiểu đồng kia cũng không dám trì hoãn: "Hai vị hỏi chuyện mua bán sao?"

Quan Lục Lang đáp phải.

Tiểu đồng có chút khó xử: "Lang quân bị bệnh, còn đang nằm dưỡng bệnh. Chuyện mua bán do nương tử lo liệu..."

Quan Lục Lang nói: "Nương tử nhà ngươi có ở nhà không?"

Tiểu đồng nói: "Nương tử đến cửa hàng, lúc này vẫn chưa về nhà. Hai vị đợi một lát, nô tài vào hỏi lang quân một tiếng."

Hoàn Huyền nói một tiếng "Làm phiền".

Tiểu đồng chạy "lịch bạch" về hướng hậu viện, một lát sau quay trở lại: "Lang quân nói cho người đến cửa hàng mời nương tử trở về,

thình hai vị vào chính đường ngòi chờ trước, dùng chén lạc tương."

Vừa nói vừa đưa hai người vào cửa.

Hoàn Huyền nói cảm tạ, cùng Quan Lục vòng qua bình môn, theo tiểu đồng kia vào trong viện.

Tiểu đồng nhận dây cương trong tay Quan Lục.

Quan Lục nói: "Tính cách con ngựa này hung dữ, người khác không thể chạm vào, cẩn thận đá tiểu huynh đệ bị thương đấy, để ta tự dắt đi."

Tiểu đồng liền dẫn hãnh dắt ngựa đến chuồng.

Tiểu Hắc Kiểm lại không chịu đi, cứng đầu cứng cổ, hăng hái giơ chân, muốn chui vào viện.

Quan Lục Lang suýt nữa để nó tránh thoát, liền mạng túm chặt dây cương, lúng túng nói: "Con ngựa này nhận chủ."

Hoàn Huyền nhẹ nhàng vỗ đầu ngựa, thấp giọng nói: "Chúng ta vào tìm người, một con ngựa như người tham gia náo nhiệt làm gì."

Tiểu Hắc Kiểm đương nhiên không chịu thỏa hiệp, hí vang với hãnh một tiếng rồi muốn đá chân.

Quan Lục Lang vội vàng túm chặt đầu*, toát hết mồ hôi, vất vả dắt ngựa vào chuồng.

(Ji:*Dây cương quấn quanh đầu ngựa)

Tiểu đồng hào phóng đổ rất nhiều cỏ khô vào máng, lại vốc thêm một nắm đậu cho nó, Tiểu Hắc Kiểm cũng không thèm nhìn, phát ra tiếng phì phì trong mũi quay mặt qua chỗ khác.

Hoàn Huyền lười quản con ngựa ngu ngốc này, theo tiểu đồng kia vào trong viện.

Đây là tòa trạch viện có ba hướng, hướng vào cửa là khu nô bộc và chuồng ngựa, hai bên một dãy kho chứa hàng, một chõng hàng hóa chất dưới hành lang, trông thế nào cũng là một nhà thương nhân bình thường.

Có một nô bộc áo nâu đang khuôn vác hàng hóa lên xe, tuy rằng mặc y phục mùa đông dày nặng, cũng có thể nhìn ra thân hình những người này cao lớn cường tráng, chẳng qua bọn họ vốn đã quen làm việc chân tay nặng nhọc, vẻ ngoài vạm vỡ cũng không mấy kỳ lạ.

Đi qua viện môn thứ nhất, đình viện sạch sẽ hơn.

Trong đình trồng du hòe, bao quanh bốn phía hành lang, tuyết đọng trong đình được quét sạch sẽ, gạch xanh mang theo thủy quang, phát sáng như được quét dầu dưới ánh mặt trời. Mái ngói trên phòng cùng cỏ cây bị lớp tuyết dày bao phủ, như bọc quang cảnh cỏ cây điêu tàn ngày đông bằng một lớp bạc.

Thân thể Hoàn Huyền khẽ run rẩy khó mà phát hiện, tiểu viện tử này bình thường không có gì kỳ lạ, không khác gì vô số các dân trạch trên thế gian, nhưng hần vừa bước vào nơi này, bỗng dưng cảm thấy quen thuộc và thân thiết, trong lúc ngẩn ngơ thậm chí còn người được hơi thở quanh quẩn trong mộng.

Nàng đang ở đây, hần cảm nhận rất rõ ràng, nàng nhất định ở đây.

Tiểu đồng đưa bọn họ tới chính đường, dọn tọa tháp, nói với hai người: "Thỉnh khách nhân ngồi, đã có người đến cửa hàng thỉnh nương tử."

Không đến một lát, có một tiểu tỳ thanh y bụng hai chén lạc tương tới.

Hoàn Huyền cùng Quan Lục Lang không ăn thức ăn người xa lạ bụng tới, bằng không nói không chừng bọn họ sẽ phát hiện, chén lạc

tương này rắc thêm quả khô, thêm chút mật hoa hồng, không khác gì so với Lộc Tỳ Tỳ làm.

Tiểu đồng nói: "Khách nhân sao không dùng lạc tương? Có phải không hợp khẩu vị không?"

Không đợi bọn họ trả lời, lẩm bẩm: "Đúng nhỉ, tựa hồ nam nhân không uống lạc tương, tiểu nhân nấu trà cho hai vị vậy."

Quan Lục Lang nói: "Tiểu huynh đệ đừng làm, bọn ta không khát, ngồi đây chờ chủ nhân nhà ngươi là được."

Tiểu đồng nghe hẳn nói như thế, cũng không tiếp tục kiên trì, thu tay đứng sang một bên.

Một lúc sau bầu trời chất chùng tầng mây xám, lại bắt đầu rơi tuyết, cách đây không lâu đình viện mới được quét sạch sẽ, tuyết lại dần tích tụ.

Tiểu đồng nói: "Bên ngoài tuyết rơi, để nô tài buông màn xuống?"

Hoàn Huyền lắc đầu, tầm mắt xuyên qua màn trúc cầm ngạch màu xanh bị cuốn lên một nửa, nhìn tuyết rơi ngoài hành lang không chớp mắt.

Chờ đợi ước chừng non nửa canh giờ, bên ngoài cuối cùng truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Tiểu đồng nói: "Hẳn là nương tử đã trở về, nô tài đi xem thử."

Nói rồi chạy ra phía ngoài.

Hoàn Huyền tức khắc kéo căng sống lưng, trái tim vọt tới cổ họng.

Tiểu đồng kéo cửa viện "Kéo kẹt" một tiếng, đưa một người tiến vào viện.

Nữ tử kia thân hình cao gầy, thoát nhìn lạnh lợi giỏi giang, mặc một bộ xiêm y lụa sa tanh màu đỏ nhạt mềm mại, khoác áo lông sóc, bộ lông xám tro làm bật lên khuôn mặt trắng tựa ngọc.

Nàng rất xinh đẹp, cũng có một đôi mắt long lanh, nhưng nàng không phải Lộc Tù Tù.

Nàng mang đôi giày da hươu, bước qua tuyết đi vào đình, hướng về phía bọn họ, chiếc giày đạp lên tuyết đọng phát ra tiếng "Sột soạt", như đang nghiền nát trái tim Hoàn Huyền.

Quan Lục Lang nhìn sắc mặt trắng bệch của chủ nhân, thấp giọng nói: "Công tử không sao chứ?"

Hoàn Huyền lại dường như không nghe thấy gì cả, chỉ thất thần nhìn nữ tử kia.

Nữ tử vào chính đường, nhìn hai người một cái, chắp tay hành lễ: "Hai vị khách quý vạn phúc."

Hoàn Huyền nói: "Lộc phu nhân?"

Nữ tử mỉm cười gật đầu: "Không biết hai vị khách quý nghe vị bằng hữu nào nhắc tới?"

Quan Lục Lang đang muốn nói chuyện, hai mắt Hoàn Huyền lại bỗng nhiên sáng lên, bước nhanh ra ngoài phòng.

Nữ tử kinh ngạc nói: "Khách nhân đi đâu thế?"

Hoàn Huyền như thể không nghe thấy, ra khỏi chính đường, lập tức hướng về phía nội viện.

Nữ tử xách váy đuổi theo: "Khách nhân xin dừng bước, lang quân ốm đau trên giường, không thể gặp khách."

Nàng càng ngăn trở, Hoàn Huyền càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Có khách nhân đến thăm hỏi, nam chủ nhân tránh không gặp, thà mời thê tử trở về từ cửa hàng, trông thế nào cũng lộ ra vẻ kỳ quặc.

Cho đến lúc này hấn mới phát hiện ra điểm đáng ngờ, thật sự nhất diệp chương mục mà.

Hấn càng đi sâu vào trong, càng có thể cảm giác được hơi thở của Tuy Tuy rõ ràng, hấn không thể bảo vệ nàng, nhất định nàng bị hấn làm tổn thương, lúc này mới trốn tránh không gặp hấn.

Tiếng gọi của nữ tử phía sau phảng phát truyền đến từ một thế giới khác, mọi thứ xung quanh bắt đầu méo mó biến dạng, tầm mắt trở nên mờ ảo.

Nhưng Hoàn Huyền chẳng quan tâm đến thứ gì nữa, loạng choạng xông vào nội viện nhà người khác, đẩy cửa phòng "cạch" một tiếng.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc đắng, nhưng hấn vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của Tuy Tuy.

Gió lạnh xuyên qua cửa thổi vào trong phòng, lay động màn che trước giường.

Dưới giường đặt một đôi giày bằng lụa sa tanh mềm màu xám.

Không đợi Hoàn Huyền tới trước giường, một cánh tay thon gầy trắng xanh đẩy trướng màn.

Một khuôn mặt lộ ra, là một nam tử trẻ tuổi gầy trơ xương.

Nam nhân tuấn tú, nhưng sắc mặt trắng bệch có chút sắc xanh, hốc mắt và đôi má trũng sâu, đôi môi nứt nẻ bạc màu, hiển nhiên bệnh không hề nhẹ.

Hấn hoảng sợ nhìn Hoàn Huyền: "Người... Người là kẻ nào..."

- - -

Chương 65

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tuy khách nhân hành sự cổ quái, nhưng đột nhiên ngất xỉu trên nền tuyết, chủ nhân gia cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Điền Nguyệt Dung gọi người giúp Quan Lục cùng đỡ người vào sương phòng nằm, gọi thêm tôi tớ lập tức cuõng ngựa vào trong thành thỉnh đại phu tốt nhất.

Một lát sau, đại phu được mời tới, bắt mạch, rồi hỏi Quan Lục vài câu, sắc mặt nghiêm trọng: "Vị công tử này nhiễm phải phong hàn, không kịp thời nghỉ ngơi chữa trị, bắt chấp gió tuyết lên đường mấy ngày liền, vốn dĩ chỉ có chút bệnh nhẹ, hiện giờ khí xấu đã xâm nhập sâu vào cơ thể, đã sớm tam tử nhất sinh..."

Quan Lục Lang hoảng sợ nói: "Mong lương y tận lực trị liệu, nếu có thể chữa khỏi cho công tử nhà ta, nhất định sẽ lấy trọng kim tạ ơn."

Điền Nguyệt Dung nói: "Thẩm đại phu thiên kim diệu thủ, nhất định sẽ chữa khỏi cho người bệnh."

Đại phu nói: "Lão phu hành y chữa bệnh, tất sẽ tận tâm tận lực, chỉ là có thể chữa khỏi hay không, còn phải xem tạo hóa của vị công tử này..."

Nói rồi lại dùng ngón tay ấn lên cổ tay Hoàn Huyền: "Vị công tử thường ngày tập võ đúng không?"

Quan Lục Lang đáp phải.

Đại phu trầm ngâm nói: "Vốn dĩ thân thể có nền tảng rất tốt, nhưng hình như có bệnh suy gan, có phải đã gặp biến cố gì không?"

Ong ngừng một chút nói: "Sở dĩ nói "gan chứa máu, máu đọng hờn, thương tâm ắt sẽ hại đến hờn, hờn tổn thương ắt cuồng vọng, sinh lực khó mà giữ được", mặc dù bệnh thương hàn có thể chữa khỏi, nhưng nếu gan khí không thể giải tỏa, cứ tiếp tục như thế sinh lực sẽ hư hao, ắt sẽ sinh bệnh. Người nhà vẫn nên khuyên bảo nhiều hơn."

Quan Lục Lang trầm mặc gật đầu, nhưng chuyện này không phải ai cũng khuyên được.

Đại phu vừa mới viết xong phương thuốc, Hoàn Huyền tỉnh dậy, nói cảm tạ với Điền Nguyệt Dung, muốn cáo từ về dịch quán.

Điền Nguyệt Dung biết lấy thân phận của hấn không thể nào dưỡng bệnh trong nhà người xa lạ, lập tức mượn một chiếc xe ngựa cho bọn họ, để tới giúp Quan Lục cùng nâng Hoàn Huyền lên xe.

Quan Lục Lang muốn đánh xe, trong lúc vội vàng không quan tâm hai con ngựa còn trong chuồng, chỉ có thể đưa thỏi bạc làm phí cỏ khô, nhờ chủ nhân gia tạm thời chăm sóc thay một hai ngày.

Tất nhiên Điền Nguyệt Dung đáp ứng: "Khách nhân yên tâm, hàn xá có mã phó chăm sóc, đợi mọi người tiện thì đến lấy ngựa là được."

Nói rồi tiễn bọn họ đến ngoài cửa, nhìn theo xe ngựa chạy ra khỏi cửa ngõ hẹp, lúc này mới xoay người khép lại cửa viện.

Xe ngựa vừa ra khỏi chỗ ngoặt ở phường, bọn thị vệ ẩn trong bóng tối liền theo đuôi, Quan Lục an bài người đi bốc thuốc dựa theo phương thuốc, nhân mã còn lại hộ tống Tề Vương trở về dịch quán.

.....

Đợi đoàn người Tề Vương đi khỏi, ước chừng qua thêm nửa canh giờ, Tùy Tùy mới đi ra từ mật thất giữa hậu sảnh và hiệp ốc*.

(Ji: *Hiệp ốc - căn phòng nhỏ nằm sát bên cạnh nhà chính)

Lang quân mang bệnh trong phòng ngủ nghe thấy động tĩnh, đứng lên khoác áo vào sảnh, hành lễ với Tù Tù: "Trình mỗ bái kiến đại tướng quân."

Tù Tù khiêm tốn đỡ hấn một chút nói: "Trình công tử không cần đa lễ, lần này đa tạ người tương trợ."

Nam tử họ Trình kia hơi giương mắt, ánh mắt nhẹ nhàng dừng trên mặt Tù Tù một chút, rồi lập tức rũ mắt xuống, đôi má tái nhợt và thậm chí cả bên tai cũng ửng hồng: "Mạng của Trình mỗ do đại tướng quân cứu, có thể cống hiến chút sức lực, là phúc hạnh của Trình mỗ."

Giọng nói của hấn cũng trong trẻo như tướng mạo, như nước băng tan đầu mùa chảy qua ngọn núi xuân.

Tù Tù nói: "Trình công tử an tâm ở đây dưỡng bệnh, chờ ta trở lại Ngụy Bác, nhất định sẽ giúp lệnh tôn rửa sạch oan khuất."

Nam tử gập người xuống: "Ân tình thâm sâu của Đại tướng quân, Trình mỗ dù tan xương nát thịt, kết cỏ ngậm vành cũng phải báo đáp."

"Trình công tử nói quá lời rồi," Tù Tù nói, "Từ lâu đã nghe văn chương của Trình công tử như gấm, kinh tài tuyệt diệu, đợi khi oan khuất được rửa sạch, vào kinh dự khoa cử, chắc chắn nhất mình kinh nhân*, nổi danh kinh đô."

(Ji: *người đức cao vọng trọng, có tiếng nói)

Nam tử nói: "Nếu gia phụ gột sạch tù oan, Trình mỗ chỉ nguyện hầu hạ bên cạnh đại tướng quân, làm trâu làm ngựa cho người."

Tù Tù cười nói: "Công tử tài năng xuất chúng, làm phụ tá cho ta thì đại tài tiểu dụng rồi."

Nam tử kiên quyết nói: "Đại tướng quân tán thưởng, Trình mỗ vẫn không tinh, võ không luyện, nếu đại tướng quân không chê, là tam sinh chi hạnh của Trình mỗ."

Tùy Tuy trầm ngâm nói: "Trình công tử an tâm dưỡng bệnh, việc này cứ thông thả bàn bạc."

Dứt lời liền nói "Thứ lỗi không tiếp", đi đến thư phòng.

Một lát sau, Điền Nguyệt Dung nâng màn đi vào.

Tùy Tuy đặt kỳ phổ xuống, ném quân trắng trong tay trở lại hộp cờ, giương mắt nói: "Đi rồi sao?"

Câu hỏi này thật vô vị, nếu không xác nhận Hoàn Huyền đã rời đi, nàng cũng sẽ không ra khỏi mật thất.

Điền Nguyệt Dung kể lại chuyện Tề Vương xông vào nội viện tìm người thế nào, ngắt xiut trong đình ra sao, liếc sắc mặt nàng nói: "Không ngờ Tề Vương si tình như vậy, thế mà lại đích thân ngàn dặm xa xôi chạy tới U Châu."

Tùy Tuy cũng không ngờ được Hoàn Huyền sẽ tự mình tới U Châu, hơn nữa tới nhanh như vậy, tính thử thời gian, nhất định hẳn đã ngày đêm thần tốc lên đường.

Điền Nguyệt Dung lại nói: "Người thật sự không nhìn thấy dáng vẻ vừa rời của hắn, lúc nhìn thấy ta cả người chết lặng, sắc mặt trắng bệch, chỉ có hốc mắt ửng đỏ, thật sự rất đáng thương."

Dừng một chút nói: "Hắn bệnh nặng như thế, người thật sự không đến nhìn hắn một cái sao?"

Bên cạnh Tề Vương có thị vệ canh giữ ngày đêm, nhưng nếu thật sự muốn nhìn một cái, luôn có cách để làm, đối với Tùy Tuy mà nói cũng không tính là việc khó.

Nhưng Tù Tù không chút do dự nói: "Ta không phải đại phu, gặp hấn có tác dụng gì?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Đại tướng quân không muốn gặp hấn, hay không dám gặp hấn, sợ gặp được người lại không nữa?"

Tù Tù nâng mí mắt: "Có gì khác nhau chứ?"

Có lẽ nàng đã đánh giá sai tình cảm của Hoàn Huyền đối với nàng, có lẽ chấp niệm của hấn đối với Nguyễn Nguyệt Vi chuyển một phần lên người nàng, nhưng vậy thì thế nào? Dù sao đi nữa bọn họ cũng đã kết thúc, nếu sớm biết hấn sẽ động chân tình, thì ngay từ đầu nàng sẽ không trêu chọc hấn.

Điền Nguyệt Dung thấy nàng thờ ơ, nhớ tới bộ dạng đáng thương của Tề Vương, trong lòng có không nữa: "Bệnh thương hàn của Tề Vương rất nặng, Thảm đại phu cũng nói cực kỳ hung hiểm."

Tù Tù hơi rũ mi mắt xuống: "Bảo Thảm đại phu chăm sóc hấn thật tốt."

Dừng một chút, nhàn nhạt nói: "Hấn có thể chịu đựng được."

Nếu hấn là Hoàn Huyền mà nàng biết, sẽ không vì chút đá kích này mà không gượng dậy nổi.

Điền Nguyệt Dung không khỏi nhớ tới trước đây lúc tử tin của Tiên Thái Tử truyền tới Ngụy Bác, âm thầm thở dài, có lẽ chuyện này thật sự chỉ có dựa vào chính mình chịu đựng vượt qua, suy cho cùng đại tướng quân hiểu rõ Tề Vương hơn nàng.

Trong lúc nhất thời hai người không nói chuyện, tiếp đó Điền Nguyệt Dung bỗng nhiên nhớ tới gì đó: "Đúng rồi, lúc Tề Vương tới có cưỡi một con ngựa đen, nhìn thoáng qua còn tưởng là Niếp Ảnh. Nhưng mà tính cách con ngựa đó rất xấu, vừa rồi ta muốn sờ nó, nó liền đá chân về phía ta, nếu không phải ta tránh nhanh đã bị nó đá bị thương rồi."

Tùy Tuy kinh ngạc ngẩng đầu: "Tiểu Hắc Kiểm?"

Hoàn Huyền thế mà lại mang theo Tiểu Hắc Kiểm của nàng đến.

"Đó là con ngựa ta nuôi ở Trường An." Tùy Tuy nói.

Điền Nguyệt Dung "Chậc" một tiếng: "Trăm ngàn con mới chọn được một con ngựa tốt, cơ mà tính cách con này kém hơn Niếp Ảnh nhiều."

Tùy Tuy nói: "Ngựa còn đó không?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Còn, thị vệ kia đánh xe đi, hai con ngựa đều để lại nơi này."

Tùy Tuy nói: "Ta đến xem nó."

Dứt lời đứng dậy đến chuồng ngựa trước viện.

Tiểu Hắc Kiểm đang buồn chán tản bộ trong chuồng ngựa, đột nhiên nhìn thấy Tùy Tuy, đầu tiên là ngẩn ngơ, hơi mở to mắt dần dần ướt át, tiếp theo nó hí vang một tiếng thật lớn, hăm hở đá cao móng trước, như muốn chạy về phía Tùy Tuy, nhưng có dây cương buộc chặt trên cột, nó liền quay đầu lại dùng sức g4m cắn.

Tùy Tuy bước nhanh về phía trước, mạnh mẽ ôm lấy cổ nó, nhẹ nhàng cọ cọ: "Tiểu Hắc Kiểm, ngoan nào..."

Hắc mã "Hí hí" hai tiếng, như đang muốn dốc hết uy khuất của mình.

Tùy Tuy ôm nó một lúc lâu, mới buông cổ nó, vuốt sống lưng: "Sao gầy thế này, lông cũng khô hết rồi..."

Nàng xoa lỗ tai nó nhẹ giọng nói: "Ngựa ngốc, đi lâu như vậy, người còn nhớ ta làm gì."

Hắc mã dùng đầu nhẹ nhàng chống lại nàng, phát ra âm thanh nước nở.

Tùy Tuy gọi người lấy nước, bàn chải chà lông tới, tỉ mỉ giúp nó chà toàn bộ thân thể, rồi rửa sạch chân cùng lỗ tai, thêm thức ăn cây đậu cùng cỏ khô.

Tiểu Hắc Kiểm nhai cây đậu, nhẹ nhàng vẫy đuôi, khỏi phải nói cực kỳ vui vẻ thỏa mãn.

Bọn thị vệ của Tùy Tuy nhìn ở một bên, đều tấm tắc ngạc nhiên: "Con ngựa này thật hiếu nhân tính, trước đây ngoan cố không ăn cỏ khô không uống nước, đại tướng quân vừa đến lập tức cúi đầu nghe theo."

"Thật muốn giữ người lại, đáng tiếc không thể," Tùy Tuy buồn bã sờ lưng ngựa, "Người trở về Trường An phải ngoan đó, phải ăn nhiều cỏ, trơn bóng nhẵn nhụi mới xinh, đừng nhớ ta nữa."

Tiểu Hắc Kiểm dán mắt lên mặt nàng, ánh mắt ngu ngơ, tựa như nghe hiểu, lại tựa như không hiểu.

Tùy Tuy thở dài, thật sự có chút luyến tiếc nó, dứt khoát tháo dây cương dắt vào nội viện, cũng không buộc dây cương, để nó dạo bước trong đình.

.....

Chương 66

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đêm thứ bảy tại dịch trạm U Châu, bệnh tình của Hoàn Huyền bỗng chuyển biến bất ngờ.

Toàn thân hần nóng lên, cuộn thân mình run rẩy, hai mắt trống rỗng, hàm răng run cầm cập, Quan Lục đứng bên mép giường, ánh mắt của hần như thể trực tiếp xuyên qua hần ta, nhìn xa xăm vào hư không, trong miệng lẩm bẩm, gọi một cái tên một lần lại một lần nữa.

Tới quá nửa đêm, hần bắt đầu ho khan kịch liệt, máu tươi ho ra nhuộm đỏ vạt áo.

Đại phu hết cách, cho rằng hần sẽ không thấy được mặt trời ngày hôm sau, bảo đám người Quan Lục chuẩn bị hậu sự.

Tin tức truyền tới tiểu viện Bạch gia ở Túc Thận phường, Tùy Tùy chỉ gật đầu nhẹ, nói một tiếng "Đã biết", rồi một mình trở về phòng ngủ.

Điền Nguyệt Dung nhìn ánh nến lập lòe hắt lên từ cửa sổ, thầm thờ dài một hơi.

Bên ngoài lại bắt đầu hạ tuyết, tuyết rơi không tiếng động, nhưng đôi lúc có nhánh cây bị tuyết nặng áp xuống làm gãy, phát ra tiếng "Răng rắc" khe khẽ.

Một đêm này ở U Châu đặc biệt lạnh lẽo, làm người ta không nhận được nhớ tới đêm xuân ở Trường An, ban đêm hai người ôm ấp luôn ấm áp hơn, nhưng đó chỉ là sự ấm áp giả dối, chập chờn như ngọn đèn đơn độc, trong chớp mắt sẽ tắt ngay.

Nếu đã sai, càng không thể mắc thêm sai lầm nữa. Tùy Tùy đứng dậy thêm chút than vào chậu, thổi tắt nến, trở lại giường ôm chặt

chăn.

Hoàn Huyền cuối cùng vẫn vượt qua cửa tử.

Ánh bình minh từ cửa lãng hoa* chiếu vào phòng, hấn chậm rãi mở hai mắt. Bi thương, hối hận, không cam lòng và điên cuồng đều bị đốt thành tro, lắng sâu xuống, hiện tại trong mắt hấn chỉ là một mảng trống rỗng.

Sau đêm đó, bệnh của hấn bỗng nhiên bắt đầu chuyển biến tốt, uống hết canh dược, ra mồ hôi vài lần, sốt cao cuối cùng cũng hạ.

Ngay cả đại phu cũng không rõ, một kẻ đã bước một chân vào quỷ môn quan, sao có thể sống dậy.

Bản thân Hoàn Huyền cũng không rõ, có lẽ là thù của nàng còn chưa báo hết, có lẽ sát tinh như hấn vốn có mạng cứng, cả địa ngục cũng không chịu nhận.

Hấn tỉnh lại, câu đầu tiên chính là hỏi Quan Lục Lang: "Ngựa của Tù Tù đã dắt về chưa?"

Quan Lục Lang nói: "Thuộc hạ đã cho người đi xem một lần, mã phó Bạch gia kia rất biết chăm ngựa, nuôi Tiểu Hắc Kiểm rất tốt, trái lại còn khỏe mạnh hơn so với lúc ở chuồng ngựa dịch quán. Ngựa cũng không chịu đi, thuộc hạ liền tự tiện chủ trương, cho nhà người ta một ít bạc, nhờ cậy bọn họ chăm sóc mấy ngày."

Hoàn Huyền sau khi nghe xong nhíu mày, trầm ngâm sau một lúc lâu mới gật đầu: "Nó nguyện ý thì cứ cho nó tạm thời ở đó, bao giờ chúng ta rời U Châu sẽ mang nó đi, cho người thỉnh thoảng đến thăm."

Tù Tù yêu thích nhất là Tiểu Hắc Kiểm, nhưng ngay cả con ngựa mà nàng để lại hấn cũng chăm sóc không tốt.

Hoàn Huyền bệnh nặng mới khỏi, tinh thần mệt mỏi, nói vài câu đã mệt mỏi khép hai mắt.

Tuy cơn sốt đã hạ, nhưng thân thể hần vẫn còn yếu ớt, không chịu nổi hơn hai ngàn dặm đường vất vả, chỉ có thể ở lại dịch quán tiếp tục dưỡng bệnh.

Lúc hần rời kinh đã xin nghỉ với Hoàng đế, tuy trong lòng Hoàng đế hiểu rõ, nhưng bên ngoài chỉ nói là nhiễm bệnh phải dưỡng bệnh trong phủ. Hần vốn dự định tìm được Tùy Tùy sẽ lập tức trở về, đúng lúc trước đêm trừ tịch sẽ về đến Trường An, nhưng nếu nay thật sự nhiễm phong hàn, trước đêm Nguyên Đán trừ tịch nhất định sẽ về không kịp.

Hần kiêm nhiều chức tại thân, đại triều Nguyên Đán không lộ mặt, trên dưới triều đình chắc chắn sẽ nghi ngờ. Thống soái Thần Dực Quân tự mình rời kinh dù nghiêm trọng hay không, tuy rằng Hoàng đế biết chuyện, rất khó đảm bảo người có dã tâm sẽ không nắm lấy nhược điểm này để viết tấu chương.

Bọn thị vệ lòng nóng như lửa đốt, Hoàn Huyền lại thông thả, an tâm dưỡng bệnh ở dịch quán, thậm chí còn để thị vệ đến thị phường U Châu thành tìm mua một vài cuốn kỳ phổ và binh thư.

Hần thân là thân vương chấp chương binh quyền khó tránh khỏi khiến người nghi kỵ, sau khi lấy được phiên trấn Hoài Tây càng bị tị hiềm công cao chấn chủ, lúc này cho Hoàng đế một nhược điểm dù lớn hay nhỏ, để ngự sử viết mấy quyển vạch tội hần, mới có thể khiến Hoàng đế an tâm.

Trước khi hần rời kinh, Thái Tử vừa cùng Võ An công thông đồng với nhau, lần này chắc chắn âm thầm liên thủ mượn chuyện để nói, vừa lúc hần lấy lùi làm tiến. Bọn họ cho rằng mình nắm chắc thắng lợi, lại không biết dây thừng đã quấn lên cổ — — Nhị ca này của hần luôn thua ở một chữ "Tham", vừa đặc ý liền vênh váo, luôn quên mất giáo huấn.

Chương 67

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đoàn người Tề Vương đi rồi, cuộc sống lại yên ắng xuống.

Thời gian trôi nhanh như nước, thoát chút đã đến cuối năm.

Sau một đêm gió tuyết, sáng sớm trừ tịch mây tan trời sáng, nắng vàng lọt xuống giữa kẽ hở của đám mây, chiếu lên băng tuyết trên mái hiên và cỏ cây tỏa sáng rực rỡ.

Trong tiểu viện Bạch gia tràn ngập không khí vui mừng xóa bỏ năm cũ chào đón năm mới, Xuân Điều và bọn thị vệ đã bận rộn mấy ngày, nếu không có gì bất ngờ, đầu xuân bọn họ sẽ phải về Ngụy Bác, đây là năm thứ hai bọn họ đón năm mới ở U Châu, cũng là năm cuối cùng.

Dù là ai ở một nơi một năm cũng sẽ có chút lưu luyến, ngay cả những tướng sĩ nam chinh bắc chiến cũng không ngoại lệ.

Tùy Tùy dậy rất sớm, rửa mặt xong, thay Hồ phục, búi tóc nam tử, thông qua địa đạo ra ngoài thành.

Tới điền trang, đã có người dắt Tiểu Hắc Kiểm tới.

Người muốn vận động, ngựa cũng như thế, Tiểu Hắc Kiểm ngờ ngẩn trong chuồng ngựa một tháng, sớm nghẹn chết rồi, vừa đến thôn trang, liền tung chân chạy băng băng trên nền tuyết.

Tùy Tùy nhảy lên lưng ngựa, thả dây cương mặc nó rong ruổi hai vòng, lúc này mới tháo chiếc cung khảm sừng trên lưng, kéo cung cài tên, bắn về phía vọng gác.

Ba mũi tên bắn r4 liên tiếp, lần lượt trúng vào hồng tâm trên tấm bia, thị vệ ở một bên không nhịn được vỗ tay hoan hô.

Tùy Tuy thu cung, giảm tốc độ lại, xoa đầu Tiểu Hắc Kiếm: "Đúng là ngựa ngoan của ta."

Không ngờ nàng và Tiểu Hắc Kiếm xa cách hai năm, vẫn phối hợp ăn ý như thế.

Nhưng nàng chỉ cưỡi mấy vòng liền xuống ngựa, để tiểu hắc mã dạo bước trong thôn trang, tuy rằng móng trước của nó không có dị thường, hôm đó trông thế nào cũng giống như vờ bị thọt, nhưng Tùy Tuy sợ nó thực sự có bệnh nào đó, không dám để nó mang vác nặng.

Luyện kị bắn và đao kiếm một buổi trưa, Tùy Tuy giao Tiểu Hắc Kiếm cho thị vệ đưa về thành, còn mình thì thông qua địa đạo về trạch viện Bạch gia.

Trở về đã gần chiều, nàng đích thân chà lông cho Tiểu Hắc Kiếm, cho nó ăn no, lúc này mới trở về phòng tắm gội thay xiêm y

Ra khỏi tịnh phòng, Xuân Điều xách hộp thức ăn tới cùng nàng dùng cơm trưa.

Dùng xong cơm trưa, hai người ngồi trong phòng ấm áp như mùa xuân, Xuân Điều cầm cây kéo bạc cực kỳ chuyên tâm tỉa lá vàng hoa héo, Tùy Tuy thì dùng tiểu Hồ đao khắc câu đối.

Hai mảnh gỗ câu đối chưa khắc xong, Điền Nguyệt Dung đã trở về từ cửa hàng.

Nàng ôm một hộp tráp gỗ đàn sơn đen hẹp dài, đi thẳng vào viện, nói với Tùy Tuy: "Đại tướng quân, hôm nay Diệp tướng quân phái người đưa quà đến cửa hàng, đây là tặng cho đại tướng quân."

Nàng đặt hộp tráp lên bàn: "Đại tướng quân mở ra xem thử có thích hay không."

Tùy Tuy nói: "Diệp tướng quân cũng quá khách khí rồi."

Nàng nói rồi mở hộp tráp ra, thấy vỏ một cây trường đao màu đen nằm trên tấm lót màu đỏ hoa văn Bảo tượng.

Điền Nguyệt Dung nói: "Diệp tướng quân biết đao của đại tướng quân còn ở Ngụy Bác do Đoạn Tư Mã bảo quản, bên người không có binh khí tiện tay, đặc biệt tặng cây đao này đó."

Trên vỏ đao khảm hoa văn đại dương mạ vàng bạc, nạm ngọc trai quý giá, ánh mặt trời vừa chiếu tới khiến mặt nước biển đen nhánh dâng lên những sóng nước lấp lánh.

Tùy Tuy không khỏi bất ngờ, nàng đã gặp qua cây đao này vô số lần — đây là bội đao của Hoàn Huyền, lúc ở Trường An, Hoàn Huyền đã dùng cây đao này dạy nàng đao pháp.

Điền Nguyệt Dung thấy thần sắc nàng không đúng, hồ nghi nói: "Đại tướng quân, có phải đao này có vấn đề gì không?"

Tùy Tuy lắc đầu, lấy đao ra khỏi tráp, nắm lấy chuôi đao; cảm giác trọng lượng đao, da nhám sần sùi trong lòng bàn tay cực kỳ quen thuộc.

Lưỡi đao trắng ra khỏi vỏ, lạnh lẽo uy nghiêm, vừa nhìn liền biết nó đã từng uống qua máu. Ngay cả một người không hiểu đao kiếm như Xuân Điều thấy ánh đao kia sau lưng cũng có chút lạnh run.

Kẻ thông hiểu như Điền Nguyệt Dung càng không nhịn được tán thưởng: "Thật sự là một cây bảo đao!"

Tùy Tuy nhìn thân đao, quả nhiên trên mặt có khắc tên đao "Loạn Hải".

Đây đích xác là bội đao "Loạn Hải" luôn bên cạnh Hoàn Huyền không rời ngoại trừ lúc ngủ.

Nhưng phàm là võ tướng, đều có binh khí tiện tay của riêng mình, đao Loạn Hải mà Hoàn Huyền trân quý sao lại bị tuồn vào thị phường

chứ?

Tùy Tùy giật mình, chẳng lẽ trên đường về Hoàn Huyền đã xảy ra chuyện sao?

"Có biết Diệp tướng quân tìm cây đao này từ nơi nào không?" Tùy Tùy hỏi.

Điền Nguyệt Dung nói: "Nghe nói là từ Lạc Dương lưu nhập tới Thái Nguyên, vừa khéo được bộ hạ của Diệp tướng quân tìm được."

Tùy Tùy khẽ thở dài nhẹ nhõm, Hoàn Huyền rời đi chưa đến một tuần, còn đi bằng xe ngựa, tính toán mã trình ước chừng vẫn còn ở phụ cận Úy Châu, nếu đao bị mất mấy ngày, cũng không có khả năng xuất hiện ở Thái Nguyên nhanh như vậy, càng không thể lưu nhập từ Lạc Dương.

Vậy hẳn là chuyện trước đó rồi, còn nguyên nhân trong đó, có lẽ nàng vĩnh viễn sẽ không biết được.

Có một khoảnh khắc, nàng dường như cho rằng cây đao này là Hoàn Huyền nghĩ cách đưa tới để thử nàng, nhưng ngay sau đó nàng liền phát hiện suy nghĩ này thật hoang đường.

Mặc dù hẳn có thể khiến cây đao này từ Lạc Dương lưu nhập vào Thái Nguyên, hẳn cũng không tính ra được bộ hạ của Diệp tướng quân sẽ vừa khéo mua cây đao này dâng cho Diệp tướng quân, càng không thể tính được Diệp tướng quân sẽ tặng thanh đao cho nàng vào dịp lễ này.

Hướng chi đi một vòng lớn như vậy có tác dụng gì chứ?

Nhưng đao của hắn lại cứ vòng đi vòng lại tới tay nàng, phảng phất vận mệnh chú định có người đang chế giễu nàng.

Tùy Tùy bất giác dùng ngón tay cái vuốt v3 chuôi đao một chút, không khỏi nghĩ đến bàn tay từng nắm lấy nó, ngón tay thon dài, lòng

bàn tay khô ráo, trên mu bàn tay trắng lộ ra gân mạch xanh xanh mờ mờ, chột nhìn như thể trác thành từ lãnh ngọc, nhưng lại cực kỳ ấm áp.

Nàng xoay cổ tay, ánh sáng trên thân đao lưu chuyển lấp lánh như băng được cắt.

Điền Nguyệt Dung ló đầu nhìn tên đao được khắc, "O" một tiếng: "Nhìn tên con đao này, như một đôi với "Kinh Sa" của đại tướng quân."

Tùy Tùy liếc nàng một cái, không nói gì, đút lưỡi đao vào vỏ.

- - -

Chương 68

Tài ebook: dtv-ebook.com

Toàn bộ trạch viện Bạch Gia U Châu náo nhiệt vui mừng, còn bên trong dịch quán Úy Châu lại là một quang cảnh khác.

Thời tiết rét lạnh thế này, lại là cuối năm, rất ít người ngồi xe cưỡi ngựa trên nền tuyết đóng dày, bên trong toàn bộ dịch quán chỉ có khách nhân là bọn họ.

Ngày lễ mọi nhà đoàn viên, dịch quán lữ quán cũng phá lệ quạnh quẽ.

Hoàn Huyền phân phó dịch thừa* chuẩn bị rượu và thức ăn ngon nhất, để bọn thị vệ tụ tập ăn uống trong đường, trò chuyện an ủi với đi nỗi nhớ nhà — — với hấn mà nói Trường An chẳng khác nào nơi đất khách quê người, nhưng bọn thị vệ đều là người có gia có thất.

(Ji: *chức quan ở trạm dịch)

Quan Lục Lang nhớ hôm nay không chỉ là Trừ Tịch, mà cũng là sinh nhật của Tề Vương, đặc biệt bảo người dưới bếp chuẩn bị mì trường thọ.

Bởi vì Tề Vương không thích thịt dê tanh nồng, mì được làm với nước súp gà.

Dịch bộc bung mì lên, mì vẫn còn nóng hổi, bốc lên từng đợt khói.

Hoàn Huyền yên lặng nhìn làn khói đó, ánh mắt dần trở nên trống rỗng, phảng phất đối diện làn khói trắng kia có một đôi mắt ôn nhu như nước.

Bàn tay cầm đũa của hấn run nhẹ, không đợi mì được đưa vào miệng, huyết khí trong lồng cuồn cuộn, cổ họng tanh ngọt.

Hắn buông đĩa bạc xuống, cầm chén rượu lên uống một hớp, nén sự tanh ngọt trong cuống họng, nói với mọi người: "Mọi người dùng đi, Cô thứ lỗi không tiếp."

Tề Vương bệnh nặng một trận, thân thể vẫn còn suy yếu, luôn ngủ từ sớm, bọn thị vệ cũng không xem là chuyện lạ, nhao nhao tránh sang một bên hành lễ, cung tiễn hắn rời tiệc.

Chỉ có Quan Lục Lang nhìn bát mì trường thọ một đĩa cũng không động kia, trông về phía bóng lưng Tề Vương thăm thở dài.

Hoàn Huyền tắt nến nằm trên giường từ sớm, lại là một đêm giao thừa cô khâm độc chằm*, nhưng tâm trạng của hắn khắc hẳn năm trước, khi đó hắn trong binh doanh tại Hoài Tây nóng lòng về kinh, bây giờ hắn lại như đang bôn ba trong cánh đồng tuyết, tứ phương đều là khoảng không bao la, đã không còn nơi trở về.

(Ji: *chăn đơn gối chiếc)

Sáng sớm hôm sau, giấy dán cửa sổ vẫn còn mờ mờ, Hoàn Huyền bị tiếng pháo "Lớp ba lớp bốn" vang trong đình đánh thức, đứng lên khoác thêm áo lông cáo đi đến đình, quả thấy bọn thị vệ đang đốt pháo bên trong.

Quan Lục Lang thấy hắn liền nói: "Điện hạ nguyên thần* cát tường."

(Ji: *ngày đầu năm mới)

Hoàn Huyền gật nhẹ: "Đồng hỷ."

Bọn hắn ở trong dịch trạm thêm nửa ngày, dùng xong ngộ thiện mới lên đường.

Lúc Tề Vương đến U Châu hận không thể lên đường ngày đêm không ngừng, lúc về Trường An lại không vội nữa, ngồi xe ngựa thông dong thủng thỉnh, một ngày chỉ đến một dịch trạm.

Vào thời điểm bọn hắn chậm rãi trở về, trên dưới triều đình đã sớm vì chuyện của hắn mà âm ỉ vang trời.

Tề Vương cả tháng cáo ốm không lên triều, đến cả đêm Trừ Tịch gia yến trong cung cùng đại triều Nguyên Đán cũng không lộ mặt, tất nhiên trên dưới triều đình sinh nghi, sau đại triều Nguyên Đán, Thái tử phái nội quan thân tín và y quan Dược Tàng cục của Đông Cung đến thăm viếng đệ đệ "Triền miên giường bệnh", kết quả phát hiện căn bản Tề Vương không trong phủ, cũng không ở biệt viện.

Thái tử kinh hãi, lập tức tiến cung bẩm báo thiên tử, thiên tử gọi tổng quản nội thị Cao Mạo của Tề Vương Phủ hỏi một chút, chân tướng không giấu được nữa.

Nếu như Tề Vương chỉ là một nhân vương không có thực quyền cũng thôi đi, nhưng rõ ràng hắn còn nắm Thần Dực quân trong tay, tự mình rời kinh đương nhiên không phải việc nhỏ.

Không lâu sau đó, tin tức Tề Vương tự mình rời kinh lan truyền nhanh chóng, nghe nói còn là vì một nữ tử, trên dưới triều đình lập tức bình phẩm loạn xạ, từng bản tấu chương vạch tội liên tục đưa tới bàn của Hoàng đế.

Hoàn Huyền ở dịch trạm Thái Nguyên nhận được sắc thư của Hoàng đế hối thúc hắn hồi kinh, trên mặt vẫn không thấy mảy may lo lắng, chỉ viết hồi thư giải thích nguyên do, vẫn không nhanh không chậm hướng về Trường An.

Khi đoàn người Tề Vương trở lại Trường An, đã là lúc chim bay lượn cỏ mọc dài.

Cảnh xuân trong thành Trường An tươi đẹp, khúc sông thành Nam cảnh liễu mảnh rủ bên bờ, hoa mai tựa mây, đâu đâu cũng thấy nữ sĩ mặc xiêm y mỏng nhẹ mùa xuân cưỡi ngựa du xuân.

Nhưng cảnh xuân tươi đẹp và tốt lành này chẳng liên quan gì đến Hoàn Huyền trong xe ngựa.

Hắn trở về Vương phủ, lập tức rửa mặt tắm gội, thay đổi triều phục, vào Bồng Lai cung thỉnh tội.

Hoàng đế mới vừa nghị xong chính sự với triều thần, đang đi ra chính điện cùng Thái tử, vừa thấy tam tử, liền chộp lấy quả trượng bằng gỗ tử đàn đánh lên người hắn.

Cũng may Thái tử ngăn lại: "Phụ hoàng bớt giận, đừng tức giận hại thân, để bọn triều thần thấy cũng không tốt."

Quay sang trách mắng Hoàn Huyền: "Tam Lang, đệ cũng quá càn quấy rồi. Đệ có biết tự mình xuất kinh, Phụ hoàng đã lo lắng cho đệ bao nhiêu không?"

Hoàn Huyền chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, cúi đầu nói với Hoàng đế: "Nhi tử tội đáng chết vạn lần, thỉnh Phụ hoàng trách phạt."

Hoàng đế mím môi không nói, vẻ giận dữ trên mặt không giảm chút nào.

Thái tử khuyên nhủ: "Phụ hoàng, trước tiên về tắm điện rồi nói sau."

Hoàng đế liếc tam tử một cái, gật đầu.

Tới bên ngoài Ôn Thất điện, Hoàng đế nói với Hoàn Huyền: "Người quỳ dưới thềm hai canh giờ."

Hoàn Huyền không có hai lời, lập tức theo lời quỳ rạp xuống đất.

Thái tử đỡ Hoàng đế về tắm điện, đích thân dâng canh sâm, từ tốn khuyên giải: "Phụ hoàng đừng tức giận với đệ ấy, tính tình Tam Lang là thế, nó đã biết sai rồi."

Ngừng một chút nói: "Nhi tử thấy đệ ấy hao gầy không ít, sắc mặt cũng tiều tụy, hắn là đi đường mệt mỏi, cứ thế quỳ hai canh giờ, chỉ sợ chịu không nổi."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng: "Quý hai canh giờ tính là gì, trăm không đánh chết nó đã là khoan dung lắm rồi."

Ánh mắt Thái tử khế động, đang định nói thêm gì nữa, Hoàng đế phát tay nói: "Con không cần cầu tình thay nghịch tử kia, cứ để nó quý."

Ông đập mạnh bát sứ men xanh Long Tuyền lên án tử đàn nặng nề, canh sâm hất một ít lên án.

"Việc này con không cần để ý nữa, " Hoàng đế hướng Thái tử nói, "Trong cung con gần đây cũng có nhiều chuyện, sớm trở về đi. Để nó quý đủ hai canh giờ rồi tính sau."

Thái tử chỉ đành nói: "Vậ nhi tử cáo lui trước."

Hoàn Huyền sau bệnh nặng một trận lại lặn lội đường xa cả tháng, khí hư thể nhược, quý chưa tới một canh giờ, trên trán đã toát mồ hôi lạnh, hấn cắn răng tiếp tục quý, quý từ buổi chiều đến thẳng hoàng hôn.

Cuối cùng một tia hoàng hôn lướt qua ngói lưu ly, rớt cuộc có một trung quan bước nhanh xuống bậc thang, đỡ hấn lên, diu hấn lên bộ liễn: "Tề Vương điện hạ, bệ hạ cho mời."

Hoàn Huyền quý hai canh giờ trên nền gạch vàng lạnh cứng, đầu gối gần như mất tri giác.

Lúc bộ liễn vào tấm điện của Hoàng đế, hai chân hấn vẫn còn hơi run rẩy.

Hoàng đế nhìn nhi tử xanh xao tái nhợt, thân hình gầy guộc, khoe miệng hơi động một chút, trong mắt lướt qua tia không nở.

"Ngươi lúc này thật chẳng ra sao cả." Hấn nặng nề đập mạnh lên kỷ án.

Hoàn Huyền lại khấu đầu: "Thỉnh Phụ hoàng trách phạt."

Hoàng đế tức giận liếc hẳn một cái: "Người muốn lại quỳ hai canh giờ sao, quỳ cho phết luôn cả hai chân này à?"

Dừng một chút, cười lạnh: "Phết đi cũng tốt, miễn cho người chỉ vì một nữ tử mà bôn ba ngàn dặm."

Hoàn Huyền rũ mắt không nói một lời, hàng mi dày phủ lên quầng thâm mờ mờ.

Hoàng đế bỗng nhớ đến một khuôn mặt khác, một nữ tử khác, ông thở dài nặng nề: "Chạy suốt ngàn dặm xa xôi, tìm được người không?"

Hoàn Huyền mấp má môi, lắc đầu.

Hoàng đế vuốt vân nổi bên mép kỷ án: "Người vừa đánh được Hoài Tây, nhiều con mắt trong triều nhìn chăm chăm như vậy, chỉ sợ không tìm thấy chỗ sơ suất, người còn làm ra mấy chuyện này."

Ngừng một chút nói: "Chuyện thế tử Võ An công là người làm sao?"

- - -

Chương 69

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền biết Nguyễn Nguyệt Vi có một thứ muội, nhỏ hơn nàng khoảng ba bốn tuổi, khi còn nhỏ từng theo đích mẫu vào cung vài lần, là một tiểu cô nương rất bình thường, có chút sợ người lạ, rụt rè đứng phía sau đích tử, giống một cái bóng mờ.

Đại công chúa lại nói: "Tiểu cô nương đó đứng thứ bảy trong nhà, hai năm trước tiệc ngắm hoa ở Khúc Giang Trì vào tiết Thượng Tị, Nguyễn gia có mấy nữ quyến, nàng ấy cũng ở trong đó. Vóc người thấp hơn Thái Tử Phi và Lục cô nương nhà bọn họ một chút, mặt tròn tròn, hơi béo, rất hay ngại ngùng, lúc nói chuyện với người khác khá nhút nhát sợ sệt, còn chưa mở miệng mặt đã đỏ bừng... Có lẽ đệ không nhớ rõ đâu."

Hoàn Huyền nghe thấy lời của trưởng tử như thế, trong ấn tượng tựa hồ có một người như vậy, nhưng ấn tượng vẫn mơ hồ, như một cái bóng đứng bên cạnh các tỷ muội khác.

Hắn nhàn nhạt nói: "Vậy có chuyện gì?"

Đại công chúa nói: "Thái Tử Phi gả vào Đông Cung ba năm vẫn chưa có, hiện giờ triều miên giường bệnh, hai lương đệ lại có thai, Nguyễn gia cố tình đưa Lục cô nương vào Đông Cung. Lục cô nương nhà bọn họ đệ biết đấy, tướng mạo tài hoa không thua kém Thái Tử Phi, sau khi phụ thân hồi kinh lại chuyển đến Trung Thư Xá Nhân kiêm chức hàn lâm học sĩ, tuy không có thể tử, nhưng được Đế tâm. Nguyễn gia muốn đưa nàng vào Đông Cung, nói là trợ lực cho Thái Tử Phi, chi bằng nói là lo trước khỏi họa."

"Đây là ý của lão phu nhân Ninh Viễn Hầu, đương nhiên đại phòng không vui, nhưng hai lương đệ có xuất thân không thấp, thấy thân thể Thái Tử Phi ngày càng sa sút, nếu có một lương đệ nào mẫu

bằng tử quý trở thành Hoàng Hậu, Nguyễn gia chẳng khác nào lấy giỏ tre múc nước công cốc." nàng vừa nói vừa nhìn về mặt Hoàn Huyền, thấy hắn vẫn vô cảm, nói tiếp, "Thái Tử Phi tất nhiên không chịu, vì thế triệu mẫu thân vào cung, không lâu sau đó, nhà bọn họ liền đưa thứ xuất là Thất cô nương vào cung làm bạn với đích tỷ, hơn phân nửa là muốn Thất cô nương thay Lục cô nương vào cung."

Nguyễn gia Thất cô nương tướng mạo thường thường, tính tình lại nhược, mặc dù được sủng ái không bằng đích tỷ là Nguyễn Nguyệt Vi, nếu sinh hạ nam hài, Thái Tử Phi ôm về dưỡng dục dưới gối cũng như thân sinh của mình, thậm chí nàng không cần phí tâm tư nắm thóp, bởi vì sinh mẫu của nàng ta còn phải nhìn sắc mặt chủ mẫu mà sống.

Thủ đoạn thế này rất phổ biến trong cung và nội trạch của cao môn, Nguyễn Nguyệt Vi được Nguyễn Thái Hậu dạy dỗ, tất nhiên cũng sử dụng thuận buồm xuôi gió.

Trước kia Hoàn Huyền có lẽ sẽ kinh ngạc một chút, nhưng trải qua chuyện Triệu Thanh Huy, dù cho Nguyễn Nguyệt Vi làm ra chuyện gì cũng sẽ không khiến hắn kinh ngạc nữa.

"Nếu kẻ muốn cho người muốn nhận thì cũng thôi đi," Đại công chúa thờ dài nói, "Tệ hại chính là thứ muội của muội ấy đã đính hôn, là một tiến sĩ xuất thân hàn môn, họ Ngụy, làm bí thư chánh tự tỉnh. Hai năm trước lưu thương bên khúc thủy của Phù Dung uyển hắn phụng chỉ hầu yến, hai người có lẽ đã ưng nhau từ lúc đó."

Trong mắt nàng hiện lên tia thương xót: "Sĩ tử kia xuất thân hơi thanh hàn, nhưng xuất thân tiến sĩ, lập nghiệp trong sạch, tiền đồ vô hạn. Ninh Viễn Hầu có lẽ cũng không trông mong nữ nhi tính tình nhu nhược, tư sắc thường thường này có thể dựa vào hôn sự mà tương trợ bao nhiêu cho nhà, đồng ý cửa hôn sự này cũng tính trước đề sau tiến."

Sau đó không cần nàng nói Hoàn Huyền cũng có thể nghĩ được, Nguyễn Nguyệt Vi gả vào Đông Cung ba năm không sinh hạ được

một đứa, Nguyễn gia cần một nữ nhi khác củng cố mối quan hệ của bọn họ và Thái Tử, Đại phòng không muốn Tam phòng được lợi, Thái Tử Phi không muốn bị đờng muội thay thế, liền muốn để thứ muội nhu thuận để nắm thóp tiến cungmượn bụng sinh con.

Còn về hôn sự đã định, đối với Ninh Viễn Hầu phủ mà nói, giải trừ hôn ước với một sĩ tử hàn môn không cần tốn nhiều sức, căn bản không cần cân nhắc.

Đại công chúa nặng nề than một tiếng: "Ai mà ngờ Nguyễn Thất nương ngoài mềm trong cứng, tính cách mạnh mẽ. Ninh Viễn Hầu mới vừa thoái hôn, đêm đó nàng liền thắt cổ tự vẫn trong nhà. Nghe nói lúc từ Đông Cung về nhà, Thái Tử Phi đã thưởng cho nàng rất nhiều trâm thoa kim ngọc cùng lẵng la tơ lụa, nàng trải tất cả những thứ đó lên tháp, dẫm lên những thứ đó để treo mình lên xà nhà, còn nghe nói dùng cung lẵng mà Thái Tử Phi ban thưởng. Ninh Viễn Hầu phủ đối với bên ngoài chỉ nói bệnh nặng bộc phát nên chết bất đắc kỳ tử, nhưng giấy không thể gói được lửa, sự tình vẫn bị truyền ra ngoài."

Nàng dừng một chút lại nói: "Vốn dĩ ai cũng nghĩ sĩ tử hàn môn kia kết cửa hôn sự với Ninh Viễn Hầu phủ để với cảnh cao, ai ngờ lại là một kẻ si tâm, nghe nói người trong lòng chết không rõ ràng, đến cửa Hầu phủ đòi giải thích. Ninh Viễn Hầu hứa hẹn trọng kim cùng tiền đồ, hẳn đều không cần, liều mạng nào loạn một hồi, hiện giờ bị biếm tới Lĩnh Nam làm huyện thừa, vốn dĩ là một nhân duyên tốt đẹp, thật sự tạo nghiệp..."

Đại công chúa nói chuyện này cho Hoàn Huyền, chỉ bởi vì có liên quan đến Nguyễn Nguyệt Vi, nói xong liền thôi.

Nào biết người nói vô tâm người nghe có ý, đợi trưởng tử đi khỏi, Hoàn Huyền gọi liêu tá trong phủ tới: "Gần đây có một người họ Ngụy bí thư chánh tự tình bị biếm tới Lĩnh Nam làm huyện thừa, người đi hỏi thăm một chút là châu nào huyện nào."

.....

Tề Vương nhắc lên một trận sóng to gió lớn kết thúc bằng việc giao ra hồ phù, trên dưới triều đình nghị luận một trận, cũng dần dần bình ổn.

Đảo mắt lại đến tiết Thanh Minh.

Tại Đông Cung, Nguyễn Nguyệt Vi đưa tế phẩm, kinh văn sao chép đích thân chuẩn bị cho Sơ Trúc, thờ dài thật dài: "Cùng từng là tử muội, người thay ta tế điện một chút."

Vừa nói tới, nước mắt liền trào ra: "Suy cho cùng là ta hại muội ấy..."

Sơ Trúc nhú mày, khuyên giải: "Nương nương đối với Thất nương tận tình tận nghĩa, để nàng tiến cung cũng là suy nghĩ cho nàng, lương viện của Thái Tử điện hạ tôn quý biết bao, bao nhiêu người cầu cũng không được phúc phận đó. Thất nương lại cứ muốn gả cho một quan cứu phẩm cô hàn, tuy đáng thương, nhưng là một kẻ hồ đồ, nương nương tội tình gì mà hao tổn tinh thần vì một kẻ hồ đồ chứ, không đáng để tổn hại thân thể."

Nguyễn Nguyệt Vi lau nước mắt nói: "Không thể nói như vậy, tuy ta vì tốt cho muội ấy, nhưng muội ấy vẫn vì ta mà chết."

Sơ Trúc nói: "Nương nương sao có thể gánh việc này lên người mình chứ, nếu Thất nương không muốn, nên nói rõ ràng, nàng lại nói kiểu đó, ai cũng xem nàng là do thẹn thùng, ai ngờ nàng thật sự không chịu chứ?"

Nguyễn Nguyệt Vi thờ dài nói: "Tôn trọng người chết, đừng nói nữa, chung quy do người tử tử là ta cũng có sai. Lát nữa người mở tiểu khố của ta, lấy thêm năm mươi cuộn cung cấm cung lựa cho di nương của muội ấy."

Sơ Trúc nói: "Nương nương dễ mềm lòng, lần trước đã ban nhiều tiền tài như vậy, hiện giờ lại ban thưởng. Thế cũng thôi đi, chỉ nói đến việc cô nương được Thái Tử Phi yêu quý, người còn mang bệnh,

mấy tháng này đều tụng biết bao kinh Phật, sao chép biết bao kinh văn nữa? Nô tỳ cũng không đếm được. Nương nương đã làm được đến mức này, chớ nên bần khoản. Nô tỳ nói một câu không xuôi tai cho lắm, Thất nương có tỳ tỳ như vậy, còn nóng nảy tùy tiện, suy cho cùng là do bản thân phúc mỏng."

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi trầm xuống, nhíu mày nói: "Không được nói bậy!"

Sơ Trúc vội vàng tạ tội: "Nô tỳ thất ngôn, thỉnh nương nương trách phạt."

Nguyễn Nguyệt Vi hòa hoãn nói: "Ta biết ngươi nhanh mồm nhanh miệng, lát nữa đến Hầu phủ, trước mặt di nương của muội ấy không được nói mấy lời này khiến người thương tâm."

Sơ Trúc nói: "Nô tỳ đã biết."

Sơ Trúc cùng hai nội thị ra cung nửa ngày, thay chủ nhân đến mộ phần của thứ muội tế điện, lúc về đến Đông Cung đã sắp tối.

- - -

Chương 70

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thái Tử nói ra ba chữ "Võ An công", trên lưng đã toát mồ hôi lạnh, tư giao với võ tướng là đại kỵ của Thái Tử, cho nên hắn vẫn luôn cẩn thận, hạn chế lui tới với Võ An công, mỗi lần đều cực kỳ thận trọng, trừu liêu tá thân tín, không ai biết quan hệ giữa bọn họ.

2

Cũng chính là lần từ trong miệng Nguyễn Nguyệt Vi biết được chuyện Tề Vương giết Triệu thế tử, hắn nhất thời mừng như điên không kìm được, lập tức gọi người đưa tin tức tới Võ An công phủ, nhưng cũng lấy danh nghĩa Thái Tử Phi an ủi cô mẫu, về tình về lý đều không thể chỉ trích, hắn sẽ không khiến Phụ hoàng nghi ngờ.

Hắn cũng biết mình đề cử Võ An công là nước cờ hiểm, nhưng nếu hổ phủ Thần Dực Quân trở về tay Hoàn Huyền, những công sức trước đó của hắn đều uổng phí rồi.

Hướng chi vừa rồi Hoàng đế cũng lộ ra ý tứ không muốn dùng Hoàn Huyền nữa, võ tướng trong triều luận chiến công, dưới Hoàn Huyền chính là Võ An công, hắn đề cử Võ An công tiếp chưởng Thần Dực Quân là hợp tình hợp lý, ai cũng sẽ cho rằng xuất phát từ công tâm.

Thái Tử trong lòng hơi trấn định, vào lúc này mình không thể lỡ miệng, Phụ hoàng đa mưu túc trí, mắt sáng như đuốc, để ông ta nhìn ra manh mối thì coi như xong.

Trong phút chốc hắn chuyển qua vô số suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn ra vẻ lo lắng một lòng vì triều chính.

Ánh mắt Hoàng đế dừng trên mặt hắn một lát, khẽ gật đầu: "Võ An công thật sự là một tướng tốt."

Chỉ nhẹ nhàng bâng quơ nói một câu, ông quay đầu nhìn về phía đám quan lại: "Trong lòng chư khanh có chọn được người nào khác không?"

Hắn như có như không nhìn sang Thái Tử, cười nói: "Cử hiền bất tỵ thân*, chư khanh không cần băn khoăn, có thể nói tùy ý."

(Ji: *tiến cử người hiền đức không kiêng kỵ người thân hay kẻ thù)

Tim Thái Tử nhảy lên, không dám lộ ra vẻ hoảng loạn, chỉ mỉm cười gật đầu.

Có Thái Tử đi đầu, các quan lại lần lượt đề cử người được chọn làm thống soái, võ tướng có kinh nghiệm từng trải thâm hậu trong triều chỉ đếm trên đầu ngón tay, hầu như toàn bộ đều được gọi tên, chỉ có Hoàn Huyền không ai nhắc tới.

Thái Tử thềm nhẹ nhàng thờ ra, ít nhất trong triều không ai dám ủng hộ Tề Vương rõ ràng.

Chờ đám quan lại nói xong, Hoàng đế trầm ngâm một lát, gật đầu nói: "Chư khanh nói đều có đạo lý, chờ trầm suy nghĩ đã, hiện tại không còn sớm, mời chư vị về phủ trước đi."

Đại sự thế này tất nhiên không có khả năng thảo luận một lần đã định được, Thái Tử không nghi ngờ, cùng quan lại ra khỏi Phi Sương điện.

Hoàng Thượng nghe tiếng bước chân của bọn họ đi xa, mới thờ dài nặng nề.

Nếu ông có thể thừa dịp Hà Sóc nội loạn thu Tam trấn về triều đình vào lúc sinh thời, Thái Tử làm chủ nhân thủ thành cũng được đi, nhưng Tiêu Linh lại "Chết đi sống lại", kẻ có tính cách tham công làm bừa như Thái Tử, làm sao ngồi vững giang sơn được?

Ong nhớ tới tam tử, lại thở dài một tiếng, ba đích tử, đũa có năng lực nhưng không ham quyền, đũa ham quyền nhưng năng lực kém cõi, có lẽ ông trời thật sự không ban phúc cho Đại Ung rồi.

Lúc Hoàn Huyền từ Li Sơn trở về vương phủ trời đã tối mịt, vừa tiến vào nội viện, liền có nội thị tới bẩm, nói Dự Chương Vương tới chơi.

Từ khi Hoàn Huyền thành người nhàn rỗi, Hoàn Minh Khuê cứ ba lần bảy lượt muốn tới phủ hấn ăn chực uống chực, Hoàn Huyền không lấy làm lạ, nói nội thị đưa hấn tới Đông hiên, phân phó dưới bếp chuẩn bị thức ăn rượu ngon.

Một lát sau, Hoàn Minh Khuê lướt tới.

Hôm nay hấn mặc bộ sam bào rộng tay xanh biếc gợn sóng, màu này mặc trên thân người khác tám phần thảm không nổi nhìn, nhưng lại tôn thêm phong lưu tuấn dật của hấn, toàn thân như một làn nước dập dềnh gợn sóng ở Khúc Giang Trì.

Hôm nay ánh mắt hấn cũng phiêu diêu khác thường, vừa vào phòng liền hưng phấn nói: "Từ Hành, đệ nghe nói gì chưa? Thì ra Tiêu Linh còn sống!"

Hoàn Huyền chỉ nâng mí mắt, buông chén trà nhàn nhạt nói: "Đã biết rồi."

Rồi phân phó nội thị dọn chỗ phụng trà.

Hoàn Minh Khuê ngồi xuống tọa tháp, phe phẩy quạt xếp cảm khái: "Thật sự giống như chuyện xưa truyền kỳ."

Dừng một chút nói: "Không phải ta tự nhận mình nhìn xa trông rộng, nhưng mấy năm trước nghe nói nàng chết trận, ta cứ cảm thấy sự việc này không giống thật, một người lợi hại từ nhỏ như thế, sao nói không còn liền không còn chứ?"

Hắn tiếp nhận chén trà từ tay nội thị, uống một ngụm lớn, đặt ly xuống: "Quả nhiên, ta biết ngay nàng ấy sẽ không chết dễ dàng như thế!"

Hoàn Huyền nói: "Nàng ấy còn sống liên quan gì đến huynh?"

Hoàn Minh Khuê nghe lời, cẩn thận ngẫm lại việc này xác thật chẳng có nửa điểm liên can đến hắn. Lúc nhỏ, hắn và Tiêu Linh chỉ có duyên gặp mặt, nhưng khi hắn nghe nói Tiêu Linh còn sống, vô cớ cảm thấy phấn chấn kích động, không thể ngồi yên trong phủ, chỉ muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự, chưa kịp nghĩ kỹ đã tới Tề Vương phủ — — đừng xem hắn giao du rộng rãi, hồ bằng cầu hữu tam giáo cửu lưu* khắp thiên hạ, nhưng người chân chính thân cận không thể bằng Hoàn Huyền.

(Ji: *các thể loại bạn bè, đủ mọi yếu tố)

Hắn nghĩ ngợi, vô sỉ nói: "Ta cùng với Tiêu Linh cũng coi như duyên phận sâu sắc, lúc ta đối với nàng nhất kiến chung tình, nàng còn chưa định thân với Đại hoàng huynh đấy."

Hoàn Huyền cười nhạt một tiếng.

Hoàn Minh Khuê nói: "Ta nói thật đó, sau lần đó nàng vào cung yết kiến mới định hôn sự với đại ca, ta đề thân với nàng ấy trước."

Đoạn cổ sự này của Dự Chương Vương, Hoàn Huyền đương nhiên cũng từng nghe nói, chỉ xem là một chuyện cười, cái hắn gọi là đề thân chính là nắm tay áo của phu nhân Tiêu tướng quân, khóc lóc la hét đòi cưới nữ nhi nhà bà.

Ba tuổi đã đủ nhận biết, người không thay đổi, từ lúc còn bé đã có thể nhìn ra.

Hoàn Minh Khuê si ngốc nói: "Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ của nàng ấy, đệ quả thực không ngờ được trên đời lại có tiểu cô nương đẹp như vậy, mặc xiêm y đỏ rực như lửa, đeo chuỗi ngọc kim

thất bảo, cả người như phát sáng, ngay cả chiếc răng sứ cũng đáng yêu như vậy... Nhưng đánh người thật tàn nhẫn, không lâu sau đó nghe nói nàng định thân với Thái Tử, ta còn khóc một trận đấy..."

Hoàn Huyền trong lòng hơi động, hấn mơ hồ nhớ lại có một đoạn thời gian, ma ma cùng các cung nhân đều nghị luận hôn sự của trưởng huynh, hấn chính là sau khi Tiêu Linh vào cung yết kiến.

Ký ức lúc nhỏ sớm đã mơ hồ, hấn nhớ không rõ đó rốt cuộc là chuyện năm nào, nhưng xiêm y rực lửa, răng sứ, lại khiến hấn không khỏi nhớ tới tiểu nữ hài từ trên trời giáng xuống trong Đường Lê điện.

"Nàng vào cung năm nào?" Hấn không nhịn được hỏi.

Hoàn Minh Khuê cau mày nghĩ ngợi rồi nói: "Năm ấy ta bảy tuổi..."

Tiêu Linh cùng Nguyễn Nguyệt Vi cùng tuổi, nhỏ hơn Hoàn Minh Khuê một tuổi, lớn hơn hấn hai tuổi, vậy đó là chuyện năm hấn 4 tuổi, hấn không nhớ rõ mình chôn chú chim non là lúc nào, nhưng hấn nhớ rõ Nguyễn Nguyệt Vi đến cung Thái Hậu là mùa đông năm thứ hai, khi đó nàng bảy tuổi.

Cho nên tiểu nữ hài hồng y hấn nhìn thấy một năm trước đó, rất có khả năng không phải là Nguyễn Nguyệt Vi, mà là Tiêu Linh.

Tiêu Linh và Nguyễn Nguyệt Vi có quan hệ biểu tỷ muội, mẫu thân của nàng tất nhiên cũng họ Tô, "Tô phu nhân" trong miệng cung nhân kia, rất có thể là phu nhân Tiêu tướng quân, không phải là phu nhân Ninh Viễn Hầu.

Điểm nghi hoặc trong lòng Hoàn Huyền nhiều năm qua trong phút chốc đã có giải thích, cho nên trong một năm ngắn ngủn, Nguyễn Nguyệt Vi thay đổi nhiều như vậy, cho nên hấn không còn nhìn thấy vẻ rực rỡ trên người Nguyễn Nguyệt Vi như lúc mới gặp, bởi vì người hấn gặp căn bản không phải cùng một người.

Hắn cảm thấy như bưng tỉnh đại ngộ, nhưng không hề hối hận.

Hắn nhận sai người là thật, tình cảm của hắn dồn hết với Nguyễn Nguyệt Vi cũng là thật, dù có phải mù quáng hay không, dù xuất phát từ nguyên nhân nào, đều là hắn tự nguyện trả giá.

Không ai bức hắn tâm duyệt Nguyễn Nguyệt Vi, càng không ai ép hắn vì thế mà xem Lộc Tù Tù thành thể thân.

Thô bạo với nàng, mở miệng thương tổn nàng, giẫm đạp chân tâm của nàng, đều là bản thân hắn.

Hoàn Minh Khuê đắm chìm trong hồi ức của mình, không chú ý tới sắc mặt Hoàn Huyền trở nên trắng bệch.

Đang thở ngắn than dài, có nội thị tới bẩm, bữa tối đã chuẩn bị xong, hai người bèn rời bước vào chính đường.

Hoàn Minh Khuê thoải mái mở nắp bình rượu người thừ: "Phụ Thủy của Dĩnh Châu, chắc, ta biết ngay đệ không thiếu rượu ngon mà. Mỹ nhân "Chết đi sống lại", coi như chuyện vui, phải uống cạn một chén lớn."

Trái tim Hoàn Huyền trầm xuống, hắn nhớ tới một người khác, nàng không có thân thể hiển hách, không có mưu lược chịu gian truân vất vả, càng không thể chết đi sống lại, người nhớ rõ nàng trên đời này chỉ sợ không được mấy người.

Hoàn Minh Khuê lại chẳng chú ý tới thần sắc hắn chút nào, cầm bình rượu rót đầy chén cho hắn: "Hôm nay nhất định không say không nghỉ."

Hoàn Huyền yên lặng nâng chén rượu, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch số rượu trong chén.

Hoàn Minh Khuê nói: "Từ Hành, hôm nay đệ uống rượu thật dút khoái."

Sau trận bệnh nặng ở U Châu, Hoàn Huyền rất ít uống rượu, rượu không thể khiến người quên đi thống khổ, một khắc say sưa an tĩnh nợ lại, sau khi tỉnh dậy sẽ đau đớn gấp bội.

Nhưng con người luôn có lúc yếu đuối, đôi lúc cũng cần tê liệt bản thân một chút, tối nay chính là lúc như thế.

- - -

Chương 71

Tài ebook: dtv-ebook.com

Gió thu thành Trường An thổi xào xạc, mùa thu dần nhập sâu, sau tiếng trống canh, màn đêm buông xuống, trên đường vắng lặng.

Trong Bình Khang phờng lại thấp đèn rực rỡ, vũ diên vừa mở, thêm một đêm sinh ca mỹ tửu, buổi tối xa hoa đòi trụ tiêu hồn chỉ mới vén màn.

Phía Bắc phờng, cuối một con hẻm không mấy thu hút, có một trạch viện ẩn sâu thấp thoáng giữa lùm cây du hòe, không như Tần lâu Sở quán đèn đuốc xán lạn, sinh ca vang trời, ngoài cửa cũng không đề biển, trông từ bên ngoài giống một trạch viện của phú gia, vào được nhị môn mới biết bí mật bên trong, xa hoa lãng phí nơi đây người ngoài khó mà tưởng tượng, đặc biệt là hàng trụ bằng gỗ đàn hương giá trị đắt đỏ trên hành lang, chính đường cang điều lương họa đồng, đèn vàng ngậm ngọc, bình phong đá vân mẫu phát sáng dưới ngọn đèn, chuỗi bảo ngọc treo trên san hô cao lớn.

Chính giữa thảm lụa đỏ Tuyên Châu thêu kim mẫu đơn, một hàng người đội quan liên hoa xanh ngọc, mặc vũ kỹ mỏng manh đang lắc eo khinh ca mạn vũ, đám vũ kỹ này ai ai cũng mặt mũi ưa nhìn, da thịt non mềm, đều là mỹ mạo thiếu niên hàng thật giá thật.

Nơi đây chính là Nam Phong quán tiếng tăm vang dội nhất trong thành Trường An, nghe nói chủ nhân là thương nhân giàu có ở Dương Châu, bởi vậy phần lớn tiểu quan trong quán đều đến từ Giang Nam.

Hôm nay trong quán chỉ có một khách nhân, lại là nhân vật có uy tín danh dự trong thành Trường An, khách mời Võ An công đại danh đình đình, như sấm bên tai.

Một năm trước Võ An công đau khổ mất đi ái tử, gần đây thay đổi vận khí, trước đó không lâu mới vừa tiếp chương mười vạn Thần Dược Quân, thật sự có thể nói quyền thế mạnh mẽ vô song.

Võ An công vừa quét sạch phiền muộn trước đó, đắc ý mãn nguyện, mặt mày hồng hào, tuy mái tóc đã hoa râm, nhưng cũng xem như oai hùng nghiêm nghị.

Ngoại trừ chủ nhân nơi đây, còn có thương nhân bán muối từ Dương Châu nhập kinh, được người quen móc nối, hối lộ hậu hĩnh nhờ Võ An công chiếu cố.

Yến tiệc linh đình một trận, dần dần rượu say cao hứng, Võ An công nhìn về phía những vũ kỹ, ánh mắt dần dần mơ màng không rõ.

Thương nhân bán muối lén liếc sang khách quý, thấy đôi mắt lão ta mơ mơ hồ hồ, thỉnh thoảng chuyển động thân thể, biết lão đã ngồi không yên rồi, liền khom người cười xòa; "Triệu công có muốn đến hậu viện nghỉ ngơi không?"

Đôi mắt Võ An công trên người mấy vũ kỹ kia chuyển về lại.

Thương nhân bán muối thấp giọng nói: "Tiểu nhân để một đứa nhỏ thông minh được lựa chọn từ phía Nam hầu hạ khấn lược cho Triệu công, mong Triệu công chớ ghét bỏ."

Võ An công hơi gật đầu, tuy vũ kỹ này xinh đẹp, nhưng đều là thứ hàng tầm thường, lấy ra tiết hỏa còn được, chủ nhân nơi đây biết sở thích của lão ta, thương nhân bán muối kia cũng không đến mức lấy dung chi tục phẩn này để dụ dỗ.

Lão gật đầu uy nghiêm, đứng dậy chấp tay với mọi người trong chính đường, kiêu ngạo nói một câu "Thứ lỗi không tiếp", rồi đi theo hai thị đồng nhanh nhẹn đến hậu viện.

Thị đồng nâng màn hình long, trong phòng đèn dầu mờ mờ, khói hương lượn lờ, Võ An công là một trong số kẻ lão luyện, vừa ngửi

liền biết hương kia có trò hay.

Lão ta nói với hai thị đồng: "Các người chờ ở hành lang, khi nào cần hầu hạ ta sẽ gọi các người."

Dứt lời liền bước nhanh đến giường.

Trước giường đặt bình phong đá vân mẫu, đẹp đẽ quý giá hơn cả cái trong chính đường vừa rồi.

Xuyên qua bình phong, có thể thấy chiếc giường mơ hồ, trong màn lụa, có một bóng người mảnh khảnh.

Nam phong này ở Giang Nam rất thịnh, lão không chờ kịp xem thử muối thương kia ngàn chọn vạn tuyển tiến cử là bảo bối gì.

Vòng ra bình phong, chỉ thấy cuối giường thấp ngọn nến đỏ, trên giường bày ra các loại dược vật và khí cụ thường thấy và hiếm thấy. Mỹ nhân kia mặc bộ sa y đỏ rực mỏng manh, lộ ra hai chân có thể thấy được da thịt trắng đến trong suốt. Tay chân hẳn đều bị dây lụa đỏ trói lại, thân hình mảnh khảnh gầy yếu, đúng là loại lão ta thích nhất.

Ánh mắt Võ An công dừng trên tay bị trói phía sau người, hai mắt sáng như đốt đèn — người ngoài chỉ biết lão ta thích nam phong, lại không biết lão ta thích mỹ nhân tàn khuyết không được toàn vẹn, cổ tay phải của mỹ nhân này bị cắt, lão ta chỉ nhìn thoáng qua liền máu huyết sôi trào.

Lão gấp gáp khó dần nổi tháo đai lưng cời bào sam, rồi đến xé toạc sa y trên người mỹ nhân kia. Mỹ nhân bị lão chạm vào liền phát ra tiếng ưm ưm, da thịt lộ ra bên ngoài chột biến thành mềm mịn như bún.

Võ An công không khỏi tâm hoa nộ phóng*, lão ta nghe nói phía Nam có người chuyên điều dưỡng những đứa nhỏ này, ngày ngày

dùng được tẩm, chẳng những khoái lạc, còn đặc biệt bổ dưỡng. Lão ta chỉ nghe nói, còn chưa nếm được tư vị.

(Ji: *心花怒放 - nở hoa trong lòng, mở cờ trong bụng)

Có lẽ là quá cao hứng, có lẽ là mê hương bắt đầu tác dụng, lão nhất thời không nghe thấy thanh âm kia có chút quen thuộc, trong lòng tia khác thường kia cũng lướt qua giây lát.

Lão ta ôm tiểu quan kia thân mật hồ loạn một phen, vuốt v3 cổ tay cụt của tiểu quan nói: "Bé ngoan, quay qua đây, để a gia xem thử dáng vẻ của người nào."

Tiểu quan kia phát ra tiếng ưm a, Võ An công bẻ mặt hấn, chạm đến toàn là nước mắt, trong lòng tức khắc có chút không vui, kiềm lại tính khí nói: "Sao vậy? Ai bắt nạt người rồi? Để gia gia thương thương người....."

Vừa nói vừa lật hấn lại, lấy giá cắm nển cuối giường soi lên mặt hấn.

Võ An công nhìn chăm chăm, nụ cười trên mặt tức khắc biến mất không còn bóng dáng, lão ta thét lên một tiếng tựa như thấy quỷ, vút giá cắm nển bằng đồng xuống đất, ngọn nển lăn trên mặt đất, đốt cháy áo trên đất cùng chân mảnh trướng rủ xuống giường.

Võ An công không còn tâm tư để ý, hai mắt trợn lên, cứng họng, khuôn mặt tái mét, như thể ngã vào địa ngục.

Giữa ánh lửa rừng rực, hai người bốn mắt đối nhau, Triệu Thanh Huy cũng đang nhìn phụ thân, nước mắt không ngừng chảy xuống, trong mắt ngoại trừ ủy khuất, thương tâm, còn có oán độc khắc cốt, trong cổ họng phát ra tiếng "Ô ô".

Võ An công sững sờ một lúc lâu, cuối cùng mới hoàn hồn, tay vội chân loạn đi dập lửa, sau đó mới run giọng nói với bóng đen trên giường: "Huy... Huy Nhi? Con là Huy Nhi?"

Bóng đen động đậy, hấn đang gật đầu.

"Sao con lại..." Võ An công vừa tức vừa thương vừa hận, toàn thân bắt đầu run rẩy, "Là Hoàn Huyền, con yên tâm, a gia tuyệt đối sẽ không tha cho hấn..."

Hiện tại Triệu Thanh Huy vừa nghe thấy hai chữ "a gia" liền buồn nôn, thiếu chút nữa lập tức nôn ra.

- - -

Chương 72

Tài ebook: dtv-ebook.com

Kim Ngô vệ kia vừa hô lên một tiếng "Triệu công", một tia may mắn cuối cùng của Võ An công cũng tiêu tán.

Kẻ gọi đồng thời cũng bị nhận ra, lão cũng mượn ánh lửa nhìn kẻ đối diện, là tướng quân Tào Dực của Kim Ngô vệ, từng đến phủ lão tham gia yến hội, chẳng những biết ông, cũng biết đến Triệu Thanh Huy.

Hơn nữa bọn họ còn phát hiện lão mưu toan đề chết nhi tử của mình, nếu chết thì cũng bỏ đi, hiện tại còn chút hơi tàn, lại phiền toái vô tận.

Sắc mặt Tào Dực lúng túng, vái chào Võ An công: "Tại hạ không biết Triệu công tiêu khiển ở đây, có chút mạo phạm, mong Triệu công rộng lòng tha thứ."

Võ An công tái mặt nói: "Tào tướng quân cũng nóng lòng phá án, hiểu lầm thôi."

Tào Dực quay đầu nói với bọn bộ hạ: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm."

Dứt lời vái chào Võ An công: "Tại hạ còn có việc, thứ lỗi không tiếp."

Võ An công miễn cưỡng trút ra một nụ cười, gật đầu nói: "Tào tướng quân khi nào rảnh rồi tới hàn xá ngồi một chút."

Tào Dực nói: "Nhất định, nhất định."

Rồi lập tức đưa bọn bộ hạ rút lui.

Võ An công chợt dạ nhìn thoáng qua nhi tử đang thờ thoi thóp, chuyện lão muốn giết hại thân tử đã bị Kim Ngô vệ phát hiện, lúc này không thể hạ thủ nữa, thậm chí còn phải tận lực cứu sống nó, nếu không nó vừa chết, ai cũng sẽ biết việc lão ta đã làm.

Hơn nữa suy cho cùng giết hại thân nhi tử mình thương yêu như châu như bảo mười mấy năm, vừa rồi lão hạ thủ dựa vào toàn bộ sự tàn nhẫn của mình, bị đám Kim Ngô vệ cắt ngang, khí cùng lực kiệt, muốn nổi lên lại rất khó.

Võ An công miễn cưỡng ổn định tinh thần, nghĩ tới nghĩ lui, lấy chần bọc nhi tử lại, gọi người hầu cận tới, nhét hẳn vào xe ngựa, mượn sắc tối lạng lẽ trở về phủ, lại lén lút mời y thỉnh dược, lẫn lộn hết nửa đêm, cuối cùng vớt được cái mạng của Triệu Thanh Huy này trở về.

Lão ta sắp xếp nhi tử tại sương phòng tiền viện, không nói với Nguyễn phu nhân, cũng không phải sợ cái gì, chỉ là lúc này không muốn để xuẩn phụ kia gây thêm phiền phức, huống hồ lão ta cũng chưa nghĩ ra làm sao để xử trí nhi tử — — nó đã biến thành dáng vẻ người không ra người quý không ra quý này, giữ nó lại trên đời là sự sỉ nhục của hẳn ta, chỉ đành đợi tình thế xoay chuyển rồi tính sau.

Cũng may tướng quân Tào Dực Kim Ngô vệ kia có quan hệ không tồi với lão ta, hôm nay cuối cùng cũng thuận lợi thoát thân, có lẽ hẳn ta cũng ngại thể diện không dám ra ngoài khuá môi múa mép loạn.

Võ An công tâm loạn như ma, lúc thì an ủi bản thân có lẽ chuyện xấu này sẽ không truyền ra, lúc thì lại nghĩ tới thù hận không đội trời chung với Tề Vương, hận không thể lập tức mang binh xông vào Tề Vương phủ bầm thây vạn đoạn hẳn ta.

Chuyện Tề Vương làm thần không biết quỷ không hay, lão tư tra một năm cũng không tra ra được chứng cứ xác thật nào, Kinh Triệu Phủ và Hình Bộ cũng không thể tùy tiện vấn tội một thân vương, trước đó Võ An công tính toán ngậm bồ hòn đã, chờ sau khi Hoàng đế chết, Thái Tử đăng cơ sẽ cùng nhau tính sổ.

Lão cho rằng nhi tử sớm đã bị giết hại, nào biết Tề Vương ngạo mạn đến mức này, vẫn còn an bài hậu chiêu!

Không thể nhịn nổi nữa, hiện giờ binh quyền Thần Dực quân nằm trên tay lão, dù Tề Vương là mãnh hổ cũng chẳng còn răng nanh vuốt sắc nào, không đáng sợ, chỉ ngại Hoàng đế không thể động thủ.

Võ An công thầm tính toán một đêm, đến tảng sáng mới ngủ.

Lão đoán Kim Ngô vệ sợ uy thế của ông, không dám nói ra chuyện bí mật, chẳng ngờ thiên hạ không có tường nào không lọt gió, ở đây trừ bỏ Tào Dực còn có mười mấy Kim Ngô vệ, mười mấy người sống mười mấy cái miệng, ai quản được hết chứ?

Đặc biệt là chuyện sờn tóc gáy liên quan đến nhân luân như vậy, càng mọc dài cánh bay loạn toàn thành.

Võ An công vừa ngủ dậy một giấc, chuyện xấu trong phủ đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ Trường An thành, thậm chí truyền ra mười bảy mươi tám câu chuyện khác nhau.

Có kẻ nói Triệu Thanh Huy không phải Võ An công thân sinh, phu nhân lão ta không chịu nổi trượng phu thích nam phong, cùng người khác tư tình mang thai, đúng lúc đó Triệu Tuấn còn là thế tử cần một đứa con nối dõi, liền bịt mũi nhận lấy. Cũng có kẻ nói Triệu Thanh Huy có ham thích giống phụ thân, kẻ muốn cho người muốn nhận, chẳng qua không khéo bị Kim Ngô vệ phá được chuyện xấu.

Lưu truyền rộng nhất chính là, một năm trước Võ An công giống trống kua chiêm tìm nhi tử, căn bản là vừa ăn cướp vừa la làng, kỳ thật lão súc sinh này đã sớm thèm khát mỹ sắc thân nhi tử của mình, nuôi dưỡng lớn như vậy cuối cùng kìm không được, giả vờ nói bị người trói đi, thật ra là lén cầm tù hẳn độc chiếm một mình, đã gian dâm một năm, nếu không bị Kim Ngô vệ tuần tra phát hiện, còn sẽ tiếp tục thông dâm.

Bá tánh trong thành Trường An thảo luận, vẫn là loại chuyện này khiến người ta thích nghe ngóng nhất, đa phần đều nhận định đây là sự thật. Loại chuyện này không thể thiếu nhất chính là kẻ ra về tỏ tường từ trước, có người nói: "Ánh mắt lão mị kia lúc nhìn nhi tử của mình không đúng, d4m d4m đấng đấng, chỉ sợ sớm đã có ý đồ bần thiêu."

Lại có người nói: "Há có ai nuôi dưỡng nhi tử như lão, ta nhớ có một năm tết Thượng Nguyên thấy lão đưa nhi tử đi ngắm hoa đăng, ôm nhi tử vào ngực, một đường vừa đi vừa bóp mông hôn mặt đứa bé, Triệu thế tử lúc đó còn là một đứa nhóc, chắc, thật không bằng cảm thú mà."

Những lời đồn thổi này truyền tới Võ An công phủ, lão ta tức sùi bọt mép, rút đao chém hai kỷ án cùng một tọa tháp.

Sự tình xôn xao cả lên, nghe đâu Ngự Sử Đài tấu sự đương nhiên không thể ngồi yên không nhìn đến, triều hội hôm sau, Võ An công cáo bệnh không tảo triều, ở nhà tránh đầu sóng ngọn gió, quả nhiên hôm đó liền có ngự sử dâng tấu lão một quyển.

Việc này nghiêm trọng đến đâu, ngay cả Hoàng đế cũng đặc biệt chạy từ Li Sơn về Bồng Lai cung, chủ trì triều hội hôm đó.

Tuy nói võ tướng không coi trọng đạo đức cá nhân như văn thần, nhưng nháo ra chuyện xấu phụ tử loạn luân, cũng nghe quá mức rợn người.

Hướng hồ Võ An công gần đây còn nhậm chức thống soái Thần Dực quân, để tin đồn vang xa thế này, làm sao có thể hiệu lệnh bộ hạ tướng sĩ?

Liền có người nói: "Việc này mới nghe nhưng chưa thấy, có lẽ nghe nhầm đồn bậy thôi. Vi thần khẩn cầu bệ hạ chỉ định Ngự Sử Đài tra rõ việc này, trả trong sạch lại cho Võ An công."

Thái Tử trong lòng nảy lên, dù cho loại sự tình này khiến người nghe kinh sợ thế nào, suy cho cùng vẫn là gia sự của Triệu Tuấn, Ngự Sử dâng tấu là nghĩa nên có, Hoàng đế khiển trách một trận, đóng cửa ăn năn một thời gian, chờ trong thành có chuyện mới mẻ khác vui lấp, liền lừa gạt cho qua đi.

Nhưng một khi tra rõ, không biết phải liên đới tới bao nhiêu rắc rối.

Kẻ này nói muốn trả trong sạch cho Võ An công, trên thực tế không hề bỏ qua, muốn truy cứu việc này đến tận gốc.

- - -

Chương 73

Tài ebook: dtv-ebook.com

Người chết là tân khoa học sĩ hai mươi năm trước, họ Lục, lúc đỗ đạt chỉ mới 17 tuổi, có thể nói anh tài ngút trời, không chỉ thơ văn như gấm, nghe nói còn tú cốt thiên thành, thanh tuấn thoát tục. Sau khi đăng khoa đề bảng sẽ bắt rể, có không ít đại quan quý nhân muốn bắt hãnh về làm hiền tể.

Đáng tiếc sau tiệc Khúc Giang Trì ở rừng hạnh và đề danh ở Nhạn Tháp, học sĩ họ Lục này liền mất tung tích, mấy ngày sau có người vớt được xác hãnh ở Khúc Giang Trì, đã trở thành xác chết trôi mặt mũi bất phân rồi.

Dù sao người chết cũng là một học sĩ, Kinh Triệu Phủ và Hình Bộ cũng bỏ công tra xét một phen, nhưng cuối cùng chẳng được gì, qua loa kết án, nói là học sĩ kia ban đêm du ngoạn ở Khúc Giang, vì say rượu mà ngã xuống nước chết đuối.

Lúc đó vụ án cũng coi như chấn động một thời, rất nhiều người suy đoán trong đó có nội tình khác, nhưng nếu phủ nha nhận định là ngoài ý muốn, nghị luận một lúc cũng phai nhạt đi.

Đến nay đã hai mươi năm, người nhớ rõ việc này không còn nhiều, chỉ có mấy bài thơ hãnh làm vẫn được lưu truyền, đa phần mọi người nhắc đến khi đọc những câu thơ của hãnh, đều than một tiếng "Người này bạc mệnh".

Nhưng vẫn có người cả đời này cũng không quên, mẫu thân già của hãnh hơn bảy mươi đánh vang trống Đãng Văn, khiến án cũ hai mươi năm trước này chấn động triều dã.

Nhà bà lão ở thành Nam, từ sau khi nhi tử đuối nước liền điên điên khùng khùng, hễ gặp người là nói nhi tử mình không phải chết

đuổi, mà là đến phủ quyền quý nào đó dự tiệc, sau đó không trở về nhà. Mới đầu có người nghe bà nói chuẩn xác, trong lòng nửa tin nửa ngờ, nhưng bà không nói được rốt cuộc nhi tử đến phủ của ai, lúc thì nói là nhà Phùng Tế tướng, lúc thì nói là phủ Ninh Viễn Hầu, lúc lại nói là phủ Dụ Vương, tóm lại không xác định rõ ràng, dần dần cũng không còn ai tin.

Hiện giờ bà đánh trống Đăng Văn, khẳng khái cáo buộc là Võ An công.

Võ An công đang trong tình thế mất quyền lực rất dễ công kích, lợn chết không sợ nước sôi, Hoàng đế lệnh Hình Bộ và Đại Lý Tự tra tỉ mỉ, vừa tra vụ án hai mươi năm trước, vừa tìm nhân chứng thẩm tra đối chiếu, Lục học sĩ kia quả nhiên đã mất tích sau khi dự tiệc ở phủ Võ An công.

Không lâu, quản sự trong phủ cuối cùng đã khai cung sự thật, Võ An công coi trọng tài mạo song toàn của Lục học sĩ, nhốt hẳn ở hậu viện, thuần hóa hẳn như thuần đại bàng, học sĩ kia không chịu nổi sỉ nhục, cuối cùng dùng thắt lưng tự thắt cổ trên xà nhà.

Chân tướng thông cáo thiên hạ, trên dưới triều đình xôn xao.

Căm phẫn dâng trào nhất thuộc về Đại công chúa.

Tin tức truyền tới phủ Đại công chúa, nàng tức giận vỗ lên án thư "Bụp bụp", nói với thị nữ: "Lão súc sinh tiếng xấu muôn đời này, lão mị đáng chết, thiên đao vạn quả, ngũ mã phanh thây cũng không đền bù được nghiệp của lão, tiếc thay Lục công tử kinh tài tuyệt đỉnh kia..."

Thị nữ kia nặng nề háng giọng.

Đại công chúa nói: "Cổ họng của ngươi không thoải mái à? Hôm qua bảo ngươi đừng tham uống trà lạnh, nhiễm phong hàn rồi đúng không..."

Thị nữ kia nhẹ nhàng lắc đầu, ra sức chớp mắt với nàng.

Đại công chúa hoài nghi nói: "Trong mắt có cát à?"

Dừng một chút nói: "Vừa nãy nói đến đâu nhỉ, đúng rồi, Lục công tử kinh tài tuyệt diệu..."

Nàng nắm tay lại, đập thật mạnh lên kỷ án: "Chỉ hận ta không thể sinh sớm hai mươi năm!"

Tiếng vừa nói ra, liền nghe phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh: "Nếu sinh ra sớm hai mươi năm, công chúa sẽ thế nào?"

Đại công chúa toàn thân cứng đờ, trừng mắt với thị nữ kia.

Thị nữ hết cách, thi lễ với phò mã, nhanh chóng lui ra ngoài bình phong.

Đại công chúa chậm rãi xoay người: "Lang quân hôm nay trở về sớm thế, trong đài không có việc gì sao?"

Nàng ngày thường đều xưng tên tự, hoặc trực tiếp gọi hần là phò mã, chỉ có khi bị bắt tại trận mới nũng nịu gọi lang quân.

Khuôn mặt tuấn tú của Thôi phò mã như kết sương: "Nếu Công chúa sinh sớm hai mươi năm, chắc là không có chuyện của tại hạ rồi."

Đại công chúa biết hần lại ăn dấm, vội đứng lên, tiến lên ôm eo hần dỗ dành: "Lang quân nói gì thế, chẳng qua ta tiếc hận Lục công tử kia tài cao..."

Thôi phò mã hất cằm nói: "Quý chủ luôn yêu tài như mạng, cầu hiền như khát."

Đại công chúa liền biết mình lại nói sai rồi, sửa lại lời: "Ta cũng không phải tiếc tài, là thương nghèo xót yếu, thấy lão mẫu của Lục học sĩ kia đáng thương, lúc nãy mới than thở một trận..."

Thôi phò mã chỉ hừ lạnh một tiếng, quay mặt qua chỗ khác.

Đại công chúa kéo mặt hấn lại, nhẹ nhàng hôn một chút lên cánh môi hồng tươi bóng của hấn: "Sinh sớm hai mươi năm chẳng lẽ ta sẽ bỏ chàng sao? Nếu ta sinh ra sớm hai mươi năm, đương nhiên chàng cũng phải sinh sớm hai mươi năm, đề bảng bắt rể ta vẫn sẽ bắt chàng về."

Thôi phò mã ghét nhất bộ dạng không biết xấu hổ này của nàng, đỏ mặt tới vành tai, xấu hổ giận dữ nói: "Xảo ngôn lệnh sắc*!"

(Ji:*巧言令色 - nói khoa trương, vờ tử tế để lấy lòng người)

Đại công chúa nói: "Ôi ta cũng hết cách rồi, ai bảo Thôi lang của ta tài hoa như Tống Ngọc, dung mạo như Phan An chứ. Không đúng, Tống Ngọc Phan An làm gì bằng nổi chàng, ta thấy chàng nhất định là tiên quan hạ phạm..."

Nàng vừa nói vừa chọc vào chỗ mẫn cảm sau eo hấn.

Thôi phò mã nghiêm nghị không khuất phục, thần sắc vẫn lãnh ngạnh, bên eo lại bắt tri bắt giác mềm xuống.

Đại công chúa chọc hấn một lát, thu hồi tay: "Kể ra thì, lão mị đáng chết Triệu Tuấn kia tội ác chồng chất, lang quân không được tha cho lão."

Phụ trách án Võ An công là trung thừa Ngự Sử, nhưng chủ lực tra án lại là Thôi phò mã.

Phò mã liếc nàng một cái nói: "Nàng yên tâm, lần này lão đã đắc tội người đọc sách toàn thiên hạ, chạy trời không khỏi nắng đâu."

Dừng một chút nói: "Tam đệ kia của nàng thật sự không đơn giản, bản án cũ hai mươi năm trước, Hình Bộ và Đại Lý Tự đều đổi một nhóm người, người biết nội tình năm đó ít ỏi không có mấy, thế mà hấn cũng có thể điều tra ra."

Đại công chúa nhớ tới Hoàn Huyền, thờ thật dài: "Chẳng bằng nói Hoàn gia bọn ta toàn sinh ra kẻ si tình, Triệu gia đây là chạm vào vảy ngược của Tam Lang."

Nàng chột nheo mắt: "Người Hoàn gia bọn ta đều thâm tình như vậy, lang quân cũng nên yên tâm nhỉ?"

Thôi phò mã hừ lạnh một tiếng: "Tự dát vàng lên mặt."

.....

Thôi phò mã nói không sai chút nào, vốn dĩ văn thần võ tướng trong triều nước sông không phạm nước giếng, Võ An công nhận hối lộ, tham gia tư đúc, phần lớn văn thần đều bàng quan, ngoại trừ Ngự Sử Đài trực tiếp tra án, chẳng ai rảnh bỏ đá xuống giếng. Nhưng chuyện bức gian học sĩ không bằng ngủ với thân nhi tử, đã chọc giận người đọc sách khắp thiên hạ.

Các triều thần lòng đầy căm phẫn, mấy trăm sinh đồ của Quốc Tử Giám và Thái Học liên danh đề thư thỉnh cầu nghiêm trị Võ An công.

Ồn ào huyên náo đến cuối năm, Ngự Sử đến Giang Nam kiểm chứng án trộm đúc cũng đưa tin về, Võ An công đích xác cấu kết tặc phi, tham gia tư đúc, chứng cứ phạm tội chồng chất như núi.

Đến thế này, cái đầu này của Triệu Tuấn ngay cả thiên tử cũng không giữ nổi.

Võ An công phải chết hẳn không thể nghi ngờ, nhưng những người trong phủ đi đâu về đâu lại không biết được.

Nếu xét tội danh của Triệu Tuấn, tịch biên hủy tước cũng không quá, nhưng lão có một tổ phụ chiến công hiển hách, khoan hồng xử trí cũng chưa biết chừng.

Nguyễn phu nhân sứt đầu mẻ trán, không rảnh ôm nhi tử tàn phế khóc lóc, lau nước mắt chạy khắp nơi cầu tình. Võ An công phu nhân

vốn dĩ đi đến đâu cũng là thượng khách chúng tinh phùng nguyệt, nhưng trước khác nay khác, hiện giờ phủ Võ An công xem ra sắp sụp đổ, gương mặt vốn dĩ tươi cười đón chào hiện giờ đều tránh bà như rắn rết, ngay cả mẫu gia phủ Ninh Viễn Hầu cũng không muốn đưa tay giúp đỡ.

Bà đã biết toàn bộ tai họa này đều do nhi tử thay Thái Tử phi xuất đầu, cũng biết Thái Tử Phi sau khi xong việc thuận nước đầy thuyền muốn diệt khẩu, nhưng vào lúc cùng đường bí lối, bà vẫn chỉ có thể nhẫn nhục đến Đông Cung cầu kiến Thái Tử Phi.

Ai ngờ đã đệ thư vào, đợi trong gió lạnh ngoài cửa nửa ngày, không đợi được triệu kiến của Thái Tử phi, lại có một nội thị ra đến, trong tay ôm một hộp tráp vuông khoảng bảy tám tấc, hành lễ nói: "Phụ nhân thứ lỗi, thân thể Thái Tử Phi nương nương có bệnh nhẹ, không tiện gặp khách."

Nói rồi đưa tráp qua: "Đây là chút tâm ý của nương nương, thỉnh phụ nhân vui lòng nhận cho."

Nguyễn phu nhân cũng không thể khóc nháo trước Đông Cung, chỉ có thể cảm tạ tiếp nhận, ngậm nước mắt bước lên xe ngựa.

Hộp tráp nặng trĩu, bà vừa lên xe mở ra xem thử, lại là một tráp đầy nén bạc.

Nguyễn phu nhân cười lạnh một tiếng, nói với tỳ nữ: "Nàng ta tổng cổ cô mẫu là ta như ăn mày đây mà!"

Dừng một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Trái lại ta muốn xem nàng có thể phong quang đến lúc nào!"

- - -

Chương 74

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trước Trừ Tịch, đại án phủ Võ An công phán xuống, Võ An công bức chết tiến sĩ, tham gia trộm đúc, chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, thi hành án tử ở thị phường.

Võ an công chết là điều chắc chắn, nhưng những người khác trong phủ xử trí thế nào vẫn còn đang xem xét, nếu phán nặng, tội liên can lưu đày cũng có thể, nếu phán nhẹ, hàng tước cũng chưa chắc không thể — — tổ tiên Triệu gia có công phò trợ thiên tử, lão quốc công từng chấn giúp Cao Tổ một đao trên chiến trường, chỉ bằng một đao này, thương xót cho con cháu cũng là lẽ đương nhiên. Huống hồ tuy Võ An công tội ác chòng chất, nhưng không phạm tội mưu phản, mưu đại nghịch mà hủy gia diệt tộc.

Thế nên quần thần nghị luận mấy hồi, Hoàng đế vẫn chần chừ.

Sau đó Thái tử ra mặt thay Nguyễn phu nhân và Triệu thế tử cầu tình — — dù sao Nguyễn phu nhân cũng là thân cô mẫu của Thái Tử phi, nghe nói Thái Tử phi vì chuyện của phủ Võ An công mà bệnh tình càng trầm trọng. Nếu toàn gia lưu đày, khó bảo toàn sẽ không xảy ra mệnh hệ nào. Nguyễn phu nhân cũng thức thời, nộ lên trên triều đình các loại tiền của bất chính, mấy trạch viện trong kinh, mấy điền trang ở kinh kỳ của Võ An công mấy năm nay.

Cuối cùng Hoàng đế quyết định nể mặt tình cảm của nhi tử và nhi tước đối với mẫu tử Nguyễn phu nhân mà khoan dung, giáng từ Huyện công khai quốc nhị phẩm xuống Huyện bá tứ phẩm khai quốc, Triệu gia từ công phủ biến thành bá phủ, gia tài gần như tiêu tan, hiển lộ suy tàn, có điều vẫn bảo toàn được tính mệnh và tước vị.

Chỉ là trong triều từ từ truyền ra một lời đồn khác, lý do mà Thái tử liêu mạng đi ngược với thiên hạ, cầu tình cho Võ An công với bệ hạ,

chính là vì hắn ta thâm cấu kết với Võ An công. Triệu Tuấn tích lũy rất nhiều tiền của từ việc trộm đúc tiền đồng ở Giang Nam, có một phần vào túi Thái tử. Cũng có người nghĩ đến lúc trước Triệu Tuấn chấp chưởng Thần Dực Quân, đúng là được Thái tử đề cử, có thể thấy chuyện này không có lửa sao có khói.

Loại đồn đãi này lặng lẽ lưu truyền giữa các triều thần, như một mạch nước ngầm lặng yên chảy xuôi.

Thái tử tất nhiên cũng nghe thấy, ở Đông Cung như đứng đồng lửa, ngồi đồng than — sao mà hắn không biết lúc này nên phải sạch quan hệ với phủ Võ An công, nhưng trong tay Nguyễn phu nhân nắm như ngọc điểm bọn họ lén qua lại, nếu thật sự thúc ép bà ta, cá chết lưới rách bà ta lại khai bí mật ra, hắn cũng sẽ bị bà ta kéo xuống nước, hắn chỉ có thể mạo hiểm cầu tình Phụ hoàng.

Đến lúc này, hắn ngấm lại mới thức tỉnh, từ lúc Triệu Thanh Huy mất tích, đến lúc hắn phát hiện là Tề Vương làm, dùng điều này lấy lòng Võ An công, lại đến lúc tranh binh quyền Thần Dực Quân, Triệu Thanh Huy hồi kinh, gièm pha phụ tử truyền khắp kinh thành. Từ việc muối thương Dương Châu kéo đến án trộm đúc tiền đồng, lại đến lão bà bảy mươi đánh trống Đãng Văn, đào ra án cũ hai mươi năm trước. Tất cả mọi chuyện đều liên kết chặt chẽ với nhau, ngay từ lúc bắt đầu đã nằm trong thế cục của Hoàn Huyền, hắn tự cho là nắm chắc thắng lợi, kỳ thật từ khi bắt đầu cấu kết với phủ Võ An công, đã rơi vào bẫy của kẻ khác rồi.

Quay đầu nghĩ lại, bắt đầu của tất cả chuyện này, là khi Nguyễn Nguyệt Vi nói cho hắn nguyên nhân Triệu Thanh Huy mất tích.

Vốn dĩ Thái tử và Nguyễn Nguyệt Vi chỉ là hư tình giả ý, qua chuyện này, cả ra vẻ ngoài mặt cũng lười chẳng muốn làm, lấy danh nghĩa để Thái Tử phi an tâm dưỡng bệnh, cấm chân nàng ta trá hình.

Nguyễn Nguyệt Vi chỉ cho là do chuyện của cô mẫu và biểu đệ chọc giận Thái tử, không màng nội thị ngăn trở, tự mình hằm canh

đưa đến thư phòng ngoại viện, không đợi nàng đến gần, liền nghe thấy trong màn cửa truyền ra tiếng cười đùa của nữ nhân.

Nàng giận dữ nâng màn tiến vào, lại thấy một phu nhân ngồi trong lòng Thái tử, hấn cầm tay dạy nàng ta vẽ tranh.

Phu nhân thấy nàng muốn đứng lên hành lễ, Thái tử lại ôm nàng ta chặt hơn: "Không cần để ý nàng ta, chúng ta chuyên tâm vẽ."

Ngược lại nâng đầu liếc Nguyễn Nguyệt Vi, cười như không cười nói: "Thân thể không khỏe phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh trong điện, làm bộ dạng này cho ai xem?"

Nguyễn Nguyệt Vi khó tin nhìn phu quân mà mình ngàn chọn vạn tuyển, cảm thấy như bầu trời sắp sụp xuống.

Thái tử tựa như sợ nàng không đủ thương tâm, lại thêm một câu: "Muốn khóc thì ra ngoài khóc, đừng ở đây chướng mắt."

Nguyễn Nguyệt Vi loạng choạng lui ra, vừa rời khỏi thư phòng, liền nghe thấy trong màn truyền đến giọng nói ngọt ngào của phu nhân: "Nói thế nào cũng là thê tử kết tóc của điện hạ, điện hạ hạ thể diện của nàng ta như vậy, nàng ta tức giận với thiếp, quay đầu hành hạ thiếp thân thì sao đây?"

Thái tử cười nói: "Sợ gì chứ, nàng ta dám tra tấn nàng, Cô liền hưu nàng ta."

Nguyễn Nguyệt Vi giận đến mức tay chân lạnh lẽo, cả người phát run, về đến điện liền nằm trên giường không dậy — — vốn dĩ bệnh của nàng là ba phần thật bảy phần giả, lần này lại là mười phần chân thật rồi.

Nhưng Thái tử cả nhìn cũng lười nhìn một cái, bảo tiểu y quan của Dược Tàng cục đến bắt mạch, nói là bệnh dịch, thế nên khóa tấm điện của nàng lại. Đến lúc này, trên dưới Đông Cung đều biết, Thái Tử phi đã hoàn toàn mất lòng Thái tử.

.....

Đảo mắt liền tới cuối năm.

Hoàng đế không giữ đầu của Võ An công qua năm, nhanh chóng xử trảm trước cuối năm.

Ngày hành hình, người đến xem trong thành Trường An vây chặt, bá tánh nhao nhao vỗ tay vui mừng. Từ đó về sau, Triệu phủ liền lặng ngắt như tờ, một năm Triệu thế tử mất tích đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì không thể biết được, nhưng tin tức hấn tàn phé lan truyền nhanh chóng, mặc dù hấn ngày ngày trốn tránh trong thâm trạch, cũng đứng ngồi không yên.

Trong nhà Nguyễn phu nhân xảy ra chuyện xấu như thế, biến thành trò cười trong giới quyền quý, cũng không thể ở lại Trường An, liền xử trí của cải, ruộng đất còn lại trong phủ, đưa nhi tử tới Lạc Dương. Hai đệ đệ của Triệu Tuấn vốn làm quan trong triều, đều bị huynh trưởng liên lụy. Một kẻ tham gia án trộm đúc, xử trảm chung với huynh trưởng. Một kẻ khác lúc xảy ra án đang làm quan ở Thục trung, vì chuyện của huynh trưởng mà bị biếm tới Lĩnh Nam xa xôi.

Binh quyền Thần Dực Quân đi một vòng, lại về tay Hoàn Huyền, có người thăm than hấn vận khí tốt, cũng có người hoài nghi đằng sau chuyện của phủ Võ An công có bút tích của hấn.

Nhưng hấn lên lên xuống xuống, trước sau vẫn là bộ dạng thờ ơ. Môn đình vắng vẻ cũng được, ngựa xe kín cửa cũng được, dường như chẳng có nửa điểm liên quan đến hấn.

Hết thảy điều này thậm chí không quan trọng bằng một con ngựa.

Hắc mã của Tùy Tùy được nuôi ở U Châu một năm, cơ hồ mỗi tháng Hoàn Huyền đều cho người đưa tin hỏi thăm thương thế.

Người Bạch gia lúc trước luôn có hồi thư, tỉ mỉ nói tình hình của hắc mã, nhưng ba tháng trước, thư từ được đưa đi bỗng như đá

chìm đáy biển.

Hắn phát hiện không đúng, lập tức cử mấy thị vệ tới U Châu trước lấy ngựa, đợi hơn hai tháng, cuối cùng nhận được hồi âm. Thì ra tòa trạch viện đó đã sớm đổi chủ hơn nửa năm trước, người Bạch gia không rõ tung tích, cả cửa hàng sơn phấn phát đạt trong thị phường cũng sang lại. Hỏi hàng xóm cùng thương hộ chung quanh cửa hàng, lại chẳng ai biết bọn họ đi nơi nào. Đến cả những hồi thư lúc trước, đều là viết trước rồi nhờ chủ hộ mới gửi thay.

Cho đến khi thị vệ tìm tới cửa, tân chủ nhân của cửa hàng sơn phấn mới ôm một hộp nặng trĩu ra, mở ra là một hộp kim ngọc đá quý, nói là Lộc nương tử để tiền mua ngựa ở lại.

Bạch gia buôn bán không nhỏ, nổi tiếng thành thật thủ tín ở thị phường, ai ngờ lại lặng lẽ đưa ngựa của người khác đi mất chứ — — để lại tiền mua ngựa cũng đủ mua hai con hãn huyết bảo mã, có thể thấy được vị nương tử họ Lộc đó yêu con ngựa này như trân bảo, không tính toán giá cả cũng muốn lưu lại bên người mình, ước chừng là sợ nguyên chủ tìm tới, dời đi đâu cũng không lộ ra nửa câu.

Nếu chỉ là một con ngựa tầm thường, Tề Vương không những không tổn thất, còn kiếm được tiền lời, nhưng đây lại là ngựa mà Lộc Tuy Tuy để lại, núi vàng núi bạc cũng không đổi được.

Một chuyến tới U Châu, không tìm được người trở về, ngay cả ngựa của nàng cũng mất, trong ngực Hoàn Huyền như thế bị chặn lại bởi những cục bông thấm ướt, hít một hơi cũng không thể thông thuận.

Hắn không dám thừa nhận, nhưng từ đầu đến cuối đáy lòng vẫn ẩn chứa một tia hy vọng, có lẽ Tuy Tuy hắn vẫn còn sống, có lẽ sẽ có một ngày bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hắn, cười nhạt nói: "Ta đã trở về rồi".

Nếu phát hiện hắn làm mất Tiểu Hắc Kiếm mà nàng thương yêu, nàng sẽ buồn đến mức nào?

Hắn không khỏi hối hận vì đã nói dối thương nhân, nếu biết thân phận của hắn, ắt hẳn người Bạch gia không dám lạng lế đưa ngựa của hắn đi.

Hoàn Huyền đặt giấy thư xuống, néo mi tâm, nói với thị vệ: "Tiếp tục tra, một đại gia như thế thì mặc cho đi đến đâu cũng sẽ để lại dấu vết."

Nhớ đến hộ nhân gia đó, trong lòng Hoàn Huyền có nghi vấn lướt qua, có điều chỉ là thoáng chốc, chỉ cần nghĩ đến tình cảnh ngày đó, loại tuyệt vọng ngập tràn lại một lần nữa ập tới, khiến hắn gần như hít thở không thông.

- - -

Chương 75

Tài ebook: dtv-ebook.com

Lại là một năm Trừ Tịch.

Phủ Tiết độ sứ Hà Sóc lần lượt bị Tiêu Đồng An và Tiết Chất chiếm lĩnh, cũng may tòa phủ không có hư hoại, kết cấu trạch viện cũng không thay đổi, cây mai trong đình mà Tùy Tùy và phụ thân cùng trồng vẫn còn đó, nổi bật trong tuyết trắng, đỏ rực như máu.

Tùy Tùy cho người quét dọn thất phòng trong đình viện một phen, mang theo đám người Điền Nguyệt Dung trở về phủ Tiết độ sứ.

Phiêu bạt bên ngoài mấy năm, năm nay cuối cùng có thể ở nhà đón năm mới rồi.

Buổi trưa trừ tịch, Tùy Tùy vừa luyện xong đao ở hậu viên, liền có người tới bẩm, nói Đoạn Tư Mã tới.

Tùy Tùy lập tức cho người dẫn hấn vào đường hầu trà, đến tịnh phòng tắm gội qua loa một lần, thay xiêm y ra ngoài tiếp đón.

Sau khi nàng bị tập kích, Đoạn Bắc Sầm được Tiêu Đồng An trọng dụng, sau khi Tiêu Đồng An chết lại "quy phục" Tiết Chất. Tiết Chất đề phòng hấn, không dám giao trọng trách, cho hấn một chức quan nhàn tản. Hấn "phản bội" Tiêu đại tướng quân, những năm này sau lưng không ít lời mắng chửi, cho đến khi Tùy Tùy đoạt lại Tam trấn, mọi người mới biết hấn trước sau là tâm phúc của Tiêu tướng quân.

Sau khi nắm được Thành Đức, Tùy Tùy để Đoạn Bắc Sầm ở Trấn Châu thu dọn tàn cục, hấn tới Ngụy Bác chỉ để đón năm mới, ở khoảng hai ba ngày lại trở về Trấn Châu.

Hai người cùng lớn lên trong quân, mấy năm nay lạichung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, gặp mặt tất nhiên có rất nhiều lời muốn

nói.

Hàn huyền thăm hỏi xong, Đoạn Bắc Sầm cười nói: "Lần này thuộc hạ đã đưa Niếp Ảnh theo."

Hai mắt Tùy Tùy tức khắc sáng ngời, lúc nàng bị tập kích Niếp Ảnh cũng bị thương, Tiêu Đồng An vốn muốn giết ngựa của nàng, Đoạn Bắc Sầm xin được ngựa về, nuôi ở trang viên ngoại ô Ngụy Bác.

Hơn nửa năm nay Tùy Tùy bận rộn chinh phạt Tiết Chất, cho dù trở lại Ngụy Bác cũng ở trong binh doanh, không quan tâm đến Đại Hắc Kiểm, cho đến khi xử trí xong Tiết Chất mới dọn về phủ Tiết độ sứ.

Hôm trước nàng mới cử người sửa mới chuồng ngựa, vốn tính toán hôm nay phái người đến ngoại ô đón Đại Hắc Kiểm trở về qua năm mới, chẳng ngờ Đoạn Bắc Sầm vẫn nhanh hơn nàng một bước.

Nàng không khỏi cười nói: "Vẫn là huynh hiểu ta nhất."

Chấp tay nói: "Làm phiền Đoạn Tư Mã đích thân thay ta dẫn ngựa."

Ánh mắt Đoạn Bắc Sầm khẽ động, cũng cười nói: "Đại tướng quân khách khí, đã xưng Tư Mã, thay đại tướng quân dẫn ngựa đương nhiên là phận sự."

Mi mắt Tùy Tùy cong cong: "Xa cách mấy ngày, cả huynh cũng biết đùa rồi."

Dừng một chút lại nói: "Trình Trung theo huynh một thời gian rồi, huynh cảm thấy hần thế nào?"

Đoạn Bắc Sầm nói: "Người này tài học hơn người, thông minh tuyệt đỉnh, qua một thời gian nhất định có thể đạt được thành tựu."

Tùy Tuy gật đầu nói: "Tài năng của hấn có thể bồi dưỡng, chỉ là còn thiếu sức lửa, huynh cần tốn thêm tâm tư."

Đoạn Bắc Sầm nói: "Thuộc hạ tuân mệnh. Trình công tử cũng theo tại hạ tới Ngụy Bác, nghỉ tạm ở dịch quán, dự định sáng sớm ngày mai đếnbái niên* đại tướng quân."

(Ji:*Chúc tết)

Tùy Tuy nói: "Hóa ra hấn cũng tới à, sao lại ở dịch quán? Một mình đón năm mới quạnh quẽ, bảo hấn tới đây cùng dùng bữa tối đi."

Đoạn Bắc Sầm nói: "Thuộc hạ cũng nói như vậy, nhưng Trình công tử là người thận trọng đa lễ, không chịu đến."

Tùy Tuy gật đầu: "Hấn đúng thật có tính cách như vậy, lúc ở U Châu cũngkhắc kỷ phục lễ, rất câu nệ. Không sao, cho người đưa thiệp mời đến dịch quán mời hấn tới là được."

Hai người lại hàn huyên một lúc, Đoạn Bắc Sầm nhìn ra nàng có chút phân tâm, biết nàng đang nghĩ đến con ngựa, cười nói: "Đến xem thử Niếp Ảnh đi, nó cũng nhớ muội."

Tùy Tuy vội vã muốn gặp Đại Hắc Kiểm, không nghe ra trong lời của hấný tại ngôn ngoại, lập tức đứng dậy nói: "Huynh cứ thông thả ngồi, ta đi một chút sẽ trở lại."

Đoạn Bắc Sầm nói: "Đại tướng quân không cần khách khí với thuộc hạ."

Tùy Tuy lập tức đứng lên, vội vàng đi đến chuồng ngựa.

Niếp Ảnh mấy năm không gặp chủ nhân, nhưng con ngựa thông minh lại có linh tính, vừa thấy Tùy Tuy lập tức nhận ra nàng, vừa hí vang vừa phấn khích đá móng trước, như muốn chạy về phía nàng, trong đôi mắt ôn thuận ngấn nước, càng thêm lóng lánh trong suốt.

Hốc mắt Tù Tù không khỏi nóng lên, mũi chua xót, bước nhanh chạy tới, ôm cổ nó, dán mặt lên nó: "Đại Hắc Kiếm, ngươi còn nhận ra ta sao? Thật là một chú ngựa ngoan, ngươi chính là ngựa ngoan nhất tốt nhất trên đời..."

Lời còn chưa dứt, liền có một cái đầu ngựa ló ra từ chuồng bên cạnh, lại là Tiểu Hắc Kiếm.

Nó kêu "hí hí" hai tiếng về phía Đại Hắc Kiếm, cắn phập lên bờm ngựa của Đại Hắc Kiếm xé ra.

Tù Tù lập tức trầm mặt, vỗ mặt nó trách mắng: "Truy Phong, nhả ra!"

Tiểu Hắc Kiếm sừng sốt, trong mắt tràn đầy khó tin, nó chưa từng thấy chủ nhân căng mặt giáo huấn nó thế này.

Nó nhất thời quên cắn hắc mã vừa mới tới kia, ủy khuất nhìn Tù Tù, phát ra tiếng hí vang. Thanh âm kia thê thê thảm thảm, khiến người nghe rơi lệ, bình thường mặc cho nó gây chuyện gì, chỉ cần kêu như vậy, chủ nhân sẽ mềm lòng ngay.

Nhưng lần này thái độ chủ nhân lại trái ngược, đến gần đẩy nó ra khỏi mặt con ngựa kia, nghiêm khắc quở trách: "Đại Hắc Kiếm đến sớm hơn ngươi, nếu thế ngươi còn phải gọi nó một tiếng a huynh. Ngươi thấy nó tốt tính liền bắt nạt nó, nếu ngươi dám bắt nạt nó, ta sẽ đưa ngươi về Trường An, nghe hiểu chưa?"

Đương nhiên hắc mã nghe không hiểu, nhưng nó cảm giác được chủ nhân đang giận nó, còn là vì con ngựa khác mà giận nó, nên làm gì chịu phục, ngẩng đầu hướng về phía Tù Tù trướng tê một tiếng, như thể đang minh oan.

Tù Tù bất lực, vỗ về lưng Đại Hắc Kiếm nói: "Ngươi là đại mã rộng lượng, đừng so đo với con ngựa ngốc kia."

Đại Hắc Kiểm ôn nhu hí lên một tiếng, hiếu kỳ đánh giá bạn ngựa mới tới, nhìn một lát, hình như rất có hứng thú với bạn ngựa có vẻ ngoài giống mình này, duỗi dài cổ, muốn dùng đầu cọ nó.

Tiểu Hắc Kiểm đột nhiên chuyển thân, quay mông với nó, nâng móng sau lên, hất cỏ khô, bùn đất lên mặt Niếp Ảnh.

"Ngựa hư!" Tùy Tùy đánh một cái thật mạnh lên cái mông ngựa bóng loáng mềm mại của nó.

Kéo mặt của Đại Hắc Kiểm về: "Đừng quan tâm nó."

Một bên dịu dàng lấy cỏ khô dính trên bờm ngựa, phủi bụi đất trên mặt nó: "Đi thôi, ta đưa ngươi tới thao trường chạy hai vòng."

Nói rồi dắt Đại Hắc Kiểm ra chuồng ngựa.

Tiểu Hắc Kiểm thấy chủ nhân dắt con ngựa đi, vừa hí vang vừa tựa như nổi điên đá chân, cửa chuồng bị đập đến mức rung vang bịch bịch.

Tùy Tùy không quan tâm nó, nói với mã quan: "Con ngựa này được sủng không biết trời cao đất rộng, cũng nên bớt cái tính đó của nó."

Tiểu Hắc Kiểm thấy đá chân không hiệu quả, liền xoay thân, giơ móng trước lên, gác lên cửa chuồng, phát ra tiếng rên "hí hí".

Trong lòng Tùy Tùy chột mềm nhũn, dừng bước, xoay người kéo đầu nó: "Tính tình này của người thật sự nên sửa đi, cũng không biết học theo ai."

Lấy một cây đậu đưa cho nó: "Ở chuồng ngựa tự kiểm điểm mấy ngày đi."

Tiểu Hắc Kiểm nhìn một người một ngựa đi xa, chán nản xoay thân, gục đầu xuống, nước nờ thút thít một lúc lâu, đến cả cây đậu

ngày thường thích ăn nhất cũng lười nhìn một cái.

- - -

Chương 76

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi tiệc tàn, Điền Nguyệt Dung cùng bọn thị vệ muốn đón giao thừa, bày trò gieo xúc xắc, lấy ván cờ song lụcra, xắn tay áo chuẩn bị chơi suốt đêm.

Trong quân vốn cấm bài bạc, nhưng tiết Trừ tịch có thể phá lệ, cá cược tiền thật và lấy thịt khô làm chủ cơ bản rất khác biệt. Tùy Tùy cùng bọn họ chơi một ván xúc xắc, thắng một đồng vàng vụn, cất vào túi gấm đưa cho Xuân Điều, cười: "Xuân Điều tỷ tỷ có tiền vốn đánh bạc rồi."

Dứt lời đứng dậy nói với mọi người thứ lỗi không tiếp.

Trình Trung vốn theo Đoàn Bắc Sầm học đánh song lục, nghe vậy lập tức đứng lên hành lễ: "Đại tướng quân muốn về nghỉ ngơi sao?"

Một thị vệ nói: "May mà Đại tướng quân muốn về nghỉ ngơi, nếu không sính lễ tức phụng của ta đều bị thua hết rồi."

Bọn thị vệ đều cười rộ lên, Tùy Tùy cũng cười Tiêu thị vệ kia dè dặt miệng: "Nếu có Tiêu cô nương dám gả cho người, sính lễ ta sẽ đưa cho người."

Cười đùa một trận, Tùy Tùy nhớ ra vẫn chưa trả lời Trình Trung, vái chào hẳn; "Xin thứ không thể phụng bồi, Trình công tử chơi tận hứng."

Rồi nói với Đoàn Bắc Sầm: "Bắc Sầm, huynh mang Trình công tử cùng chơi, thua thì tính cho ta."

Trình Trung xuất thân danh môn, gia phong nghiêm khắc, chưa từng tiếp xúc với mấy trò như gieo xúc xắc, song lục này nọ, không thể so với quân lính xuất thân thị vệ này, hẳn ở lại vốn dĩ lày của Tuý

Ong không phải ở rượu, ai ngờ Tiêu tướng quân lại là người đầu tiên rời khỏi, trong lòng không khỏi thềm mát mát, nhìn bóng dáng Tùy Tùy rời đi, trong mắt ngập tràn buồn bã.

Đoạn Bắc Sầm vỗ vai hắn: "Trình công tử không ngại chơi một ván xem thử vận khí chứ."

Điền Nguyệt Dung cũng nói: "Càng không biết đánh bạc, vận khí càng tốt."

Trình Trung phục hồi tinh thần, gật đầu: "Mong chư vị chỉ giáo."

Nói rồi đánh một ván song lục. Hắn thông minh dĩnh ngộ, học cái gì cũng mau, cũng rất nhanh chơi lên tay, quả nhiên như Điền Nguyệt Dung nói, thắng mấy trận Tiêu thí ngưư đao*, trước mặt đã chất một đống vàng vụn.

(Ji:*小试牛刀 - lấy dao mổ trâu giết gà, thể hiện tài năng lớn dùng vào những việc nhỏ nhặt)

Hắn cũng không lấy, chơi thêm mấy ván, thu lại số vàng vừa thắng, lúc này mới lui sang một bên, lẳng lẳng nhìn người khác chơi.

.....

Tùy Tùy trở về phòng, tắm gội thay xiêm y xong, lập tức lên giường đi ngủ.

Sau khi phụ thân đi nàng không còn thói quen đón giao thừa, tính ra mấy năm nay hai lần duy nhất đón giao thừa là cùng Hoàn Huyền, một lần là bọn họ đón cùng nhau, một lần khác là sau khi nàng trúng tên, nàng nằm trên giường, Hoàn Huyền canh chừng bên mép giường của nàng, nàng lúc tỉnh lúc mê, cho đến khi trong đình vang lên tiếng pháo trúc, cũng xem như được đón năm mới rồi.

Trừ tịch mấy năm nay nàng đều qua giờ Tý không lâu liền về phòng đi ngủ, nhưng tối nay không biết vì sao lại không buồn ngủ.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là họa từ cái miệng nhiều chuyện của Điền Nguyệt Dung.

Thế cục Hà Sóc đã định, thù của Hoàn Diệp còn chưa báo, nàng không tránh khỏi phải đích thân đến Trường An một chuyến.

Đến Trường An, không thể tránh gặp phải Hoàn Huyền.

Vừa nghĩ đến Hoàn Huyền, huyết thái dương Tùy Tùy lại nháy nháy giật giật, cũng không biết có phải do uống mấy ly rượu vừa rồi hay không.

Nàng dùng lòng bàn tay ấn xuống huyết thái dương, dùng sức xoa xoa.

Năm trước Hoàn Huyền phái người đến U Châu tìm ngựa, sau đó lại đi khắp nơi dò la tung tích người Bạch gia, nàng nơi này đương nhiên cũng nhận được tin tức. Vốn dĩ cho rằng hẳn đích thân tìm tới U Châu không có kết quả, cũng nên thả lỏng rồi, nhưng một năm nay, nàng lại liên tục nhận được tin tức truyền tới từ các nơi, người của Tề Vương vẫn chưa từ bỏ, còn tìm kiếm tung tích Lộc Tùy Tùy khắp nơi.

Càng khiến nàng kinh ngạc chính là một loạt kịch hay của phủ Võ An công, lúc trước nàng tính đến việc Hoàn Huyền có lẽ sẽ trả thù Triệu thế tử, nhưng không đoán được hẳn cũng kéo Võ An công xuống nước, hơn nữa cục diện này hao phí một năm, kéo ra mấy đại án, một kịch đâm chuẩn, trực tiếp lấy đầu Võ An công, đủ thấy kẻ bày trận tâm tư kín đáo, tàn nhẫn độc ác trầm ổn.

Tùy Tùy bỗng cảm thấy có chút may mắn triều đình và Tam trấn chế hành lẫn nhau, chưa đến mức trực tiếp động binh, nếu không đối mặt với đối thủ như Hoàn Huyền, không tránh khỏi sẽ ưỡng bại câu thương.

Nàng cũng không nghĩ tới Hoàn Huyền sẽ vì một thứ hàng giả mà gây hấn — — ngàn tính vạn tính, đã tính sai tính cách Hoàn Huyền cố

chấp như thế.

Tùy Tuy trần trọc khó ngủ, đứng lên uống hai ly rượu, muốn mượn cảm giác say để ngủ, ai ngờ uống xong rượu ngược lại càng có tinh thần.

Dẫu sao khó mà ngủ được, nàng choàng thêm áo ngoài, khoác áo lông chồn, ra ngoài viện.

Trong tiền viện đèn đuốc vẫn sáng tỏ, bên trong tường truyền ra từng trận cười đùa của bọn thị vệ.

Nàng đang muốn đẩy cửa đi vào, lại thu hồi tay, tuy nói bọn họ đã quen không màng trên dưới, nhưng dù sao nàng cũng là trưởng quan, có nàng ở đó, bọn họ khó tránh khỏi hơi câu thúc. Huống chi người khác đều hào hứng dâng trào, chỉ mình nàng cảm thấy vô nghĩa, sẽ không khỏi mất hứng.

Vì thế nàng tiếp tục đi về phía trước, lang thang dạo bước không có mục Tiêu trong phủ Tiết độ sứ to lớn, bất tri bất giác đã tới chuồng ngựa.

Đám ngựa không đón giao thừa, giờ này đều đã ngủ rồi.

Nhưng nàng vừa đến gần, liền có một con ngựa hí lên một tiếng.

Thanh âm vô cùng quen thuộc, mang theo ủy khuất và ai oán vô hạn, không phải Tiểu Hắc Kiểm còn ai nữa chứ?

Nó vừa kêu như vậy, ngựa chuồng khác cũng bị nó đánh thức, Đại Hắc Kiểm cũng kêu lên theo — — mã quan sợ hai con ngựa đánh nhau, đưa bọn nó một đông một tây cách nhau rất xa.

Tùy Tuy đến chuồng phía đông xoa Đại Hắc Kiểm trước, cho nó thêm chút cỏ khô, lúc này mới đến trước chuồng của Tiểu Hắc Kiểm.

Tiểu Hắc Kiểm vừa rồi cứ kêu to không ngừng, khi chủ nhân thật sự tới rồi, nó xoay thân đi, ngoảnh mông với nàng.

Tùy Tùy nương theo ánh sao trắng sáng mà nhìn, máng ăn và bồn nước đều còn đầy ắp, ngay cả cây đậu ban ngày nàng ném vào vẫn còn, con ngựa này quả nhiên nổi cơn bướng lên, cả ngày không ăn không uống.

Tim nàng như bị người ta bóp chặt, nhẹ nhàng thở dài một hơi, mở cửa chuồng, nặng nề xoa hai cái lên lưng hắc mã: "Rõ ràng là người không đúng, sao còn có mặt mũi cáu kỉnh chứ?"

Tiểu Hắc Kiểm không nâng móng với nàng, lại đi sâu vào chuồng ngựa, thu mình trong góc tường không để ý.

Tùy Tùy bất lực, giọng nói mềm hơn: "Được rồi được rồi, ta cũng có sai, năm mới đến không nên vắng vẻ người."

Nàng vừa nói vừa tháo dây cương của Tiểu Hắc Kiểm xuống, muốn dắt nó ra ngoài.

Bốn chân của Tiểu Hắc Kiểm lại như thể đóng đinh trên mặt đất, thân nghiêng vào trong, dáng vẻ thề chết không tuân.

Tùy Tùy buông dây cương, giả vờ muốn đóng cửa: "Không muốn cùng ta đến thao trường sao? Vậy bỏ đi."

Tiểu hắc mã "hí" một tiếng xông tới, cúi đầu, lấy đầu tựa vào nàng.

Tùy Tùy xoa đầu ngựa, cười: "Ngựa ngốc." Dắt nó ra chuồng ngựa, hướng về thao trường.

Tuy rằng Tiểu Hắc Kiểmhu tôn hàng quýmà ra chuồng ngựa, nhưng vẫn có chút làm mình làm mẩy, không thuần phục như thường ngày, chưa đến vài bước, lại lên cơn bướng, muốn nháo lên.

Tùy Tùy vất vả kéo nó đến thao trường, người và ngựa toát hết mồ hôi.

Phía bắc Hà Sóc đêm lạnh nước đóng thành băng, giọt mồ hôi trên thân ngựa kết tầng sương trắng, lấp lánh dưới ánh sao trời, như được rải một tầng cát màu bạc.

Tùy Tùy phui sương trên lưng nó, đang muốn xoay người lên ngựa, Tiểu Hắc Kiểm lại nâng móng lên.

"Còn đang giận ta sao?" Tùy Tùy không vui vỗ đầu ngựa.

Tiểu Hắc Kiểm "hí" một tiếng, như thể đang lên án.

Tùy Tùy nhìn chăm chăm vào mắt nó, xụ mặt: "Chủ nhân nhà ngươi là Đại tướng quân, Đại tướng quân không thể chỉ có một con ngựa, hiểu không?"

Dừng một chút lại: "Mọi việc đều có thứ tự đến trước tới sau, nếu ghen cũng phải là Niếp Ảnh ghen, ngươi ghen cái gì?"

Nhưng con ngựa ghen lên không nói lý, lấy móng guốc đào bới đất, tuyết lẫn bùn tung tóe khắp nơi.

Tùy Tùy thở dài, kéo tai ngựa: "Được rồi được rồi, đừng tức giận nữa, ta vẫn thích ngươi mà."

Con ngựa thông minh xinh xắn, làm nũng bán ngốc còn biết giả thọt ai mà không thích chứ?

Tùy Tùy vuốt lưng ngựa: "Ngươi đừng giận nữa, vui vẻ ở chung với Đại Hắc Kiểm, ta đáp ứng ngươi, không cưỡng nó trước mặt ngươi, là được rồi chứ?"

Hắc mã chú định nhìn nàng, mắt hình như có nghi ngờ.

Tùy Tùy tránh ánh mắt nó: "Ngoan ngoãn, chờ ta về Trường An sẽ mang ngươi theo, thế nào?"

Tiểu Hắc Kiểm hí một tiếng, xem như trả lời.

Tùy Tuy dỗ dành: "Hiện tại nên để ta cưới nhỉ?"

Vừa nói vừa sai bước lên lưng ngựa, lúc này Tiểu Hắc Kiểm không phản kháng nữa, đưa nàng chạy quanh thao trường hai vòng.

Xuống ngựa, ngân hà vẫn sáng rực, Tùy Tuy không hề buồn ngủ, cũng không muốn trở về viện tử, dắt ngựa tới hậu viện, ngồi xuống đình giữa rừng mai, bắt đầu lấy bươm ngựa thả chơi, xong lại bẻ một cành mai đỏ, lấy từng đóa hoa mai hái xuống cài lên bím.

Cài xong dắt nó đến bên cạnh ao, chỉ vào bóng ngược dưới nước: "Người xem, ta chỉ thả bím hoa cho người, xinh không?"

Tiểu Hắc Kiểm cuối cùng cũng hòa nhã, kêu lên "hí hí", lấy đầu nhẹ nhàng cọ nàng, đến mức hoa mai trên bím rơi xuống nước, theo gợn sóng trôi xa.

Tùy Tuy dỗ xong Tiểu Hắc Kiểm, dắt nó về chuồng ngựa, trở lại viện tử, trời đã tờ mờ sáng.

Nàng hài lòng trở về viện tử, rửa mặt một phen, chui vào ổ chăn, cuốn người thành một cục.

Có lẽ nàng buồn lo vô cớ, hiện giờ Tam trấn Hà Sóc trăm công nghìn việc phải làm, phải an trí lưu dân, phải xây lại tường thành, kho phòng, dân trạch bị phá hủy, ít nhất cũng bận rộn mấy tháng mới có thể thoát thân. Không chừng mấy tháng này, Hoàn Huyền có thể đã định xong hôn sự rồi, nếu may mắn có lẽ đã thành hôn rồi.

Đến lúc đó gặp lại, chút chuyện cũ năm xưa hẳn đều phai nhạt rồi.

Tùy Tuy tự trấn an như vậy, trong lòng hơi định, mí mắt bắt đầu nặng nề, chỉ lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

.....

Chương 77

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tin tức Tiêu Linh muốn vào kinh chúc mừng đại triều truyền tới Trường An, từ Hoàng đế cho tới quần thần, đều không biết trong đó rốt cuộc có ẩn ý gì.

Hà Sóc được xem là phiên trấn, quan hệ với triều đình chẳng qua chỉ là ràng buộc, đến chúc mừng đại triều Nguyên Đán đều phải liêu tá đến cho qua chuyện. Phụ thân Tiêu Yến của Tiêu Linh lúc còn tại thế từng nhập kinh chúc mừng đại triều hai lần, có điều đó là vì mẫu thân và thê tử của ông ở Trường An, từ lúc Tiêu Yến qua đời, Tiêu Linh tiếp chưởng binh quyền Tam trấn, chưa từng vào triều yết kiến.

Chuyện xảy ra khác thường tất có yêu, Hoàng đế cùng quần thần như lâm vào đại địch, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, nàng mới đoạt lại binh quyền Tam trấn một năm ngắn ngủn, trong Tam trấn loạn lạc nguyên khí tổn hại, đáng ra là lúc cùng dân nghỉ ngơi, thể nào cũng không thể phạm thượng làm loạn, nên càng trăm nghĩ càng không ra.

Hoàn Huyền nghe được tin này, không biết vì sao Tiêu Linh muốn vào kinh, nhưng hấn mơ hồ cảm thấy hấn là liên quan đến Trương huynh của hấn.

Hấn biết huynh trưởng và Tiêu Linh tình đầu ý hợp, từng thầm ái mộ — — khi đó huynh trưởng còn sống, hấn cho rằng mình và Nguyễn Nguyệt Vi sẽ bên nhau cả đời, theo lý mà nói hấn không nên hâm mộ người khác, hiện tại nhớ lại, có lẽ hấn đã sớm biết chỉ có mình một bên tình nguyện, tự lừa mình dối người, căn bản không thể đánh đồng tương tri tương hứa với bọn họ.

Có điều hiện giờ hấn không cần hâm mộ bất luận kẻ nào, hấn đã có Tùy Tùy của mình rồi.

.....

Mặc dù Tiêu Linh không giống như có mưu đồ gây rối, nhưng Hoàng đế vẫn quyết định chuẩn bị đầy đủ tất cả.

Ông giao nhiệm vụ phòng giữ kinh thành trong lúc đại triều Nguyên Đán cho Tam tử, Tề Vương phụng mệnh triệu tập hai vạn Thần Dực Quân từ Tây Bắc vào kinh, để lúc sinh biến có thể lập tức phối hợp tác chiến.

Triều đình phòng bị Tiêu tướng quân, Tiêu tướng quân cũng không dám thiếu cảnh giác, tùy tùng nhập kinh khoảng 300 thân vệ, còn có một vạn tinh binh khác đóng quân ngoài Đồng Quan, tam quân Hà Sóc tạm thời nghe hiệu lệnh của Diệp tướng quân, nếu triều đình manh động, phát binh tương chiến khó mà phòng được — — chỉ là án trộm đục Giang Nam một năm này liên đới một đám quan viên, quan lại ngoài kinh cũng có. Giang Nam là nguồn thuế chủ yếu của Đại Ung, lại vì nạn châu chấu mất mùa, là lúc mà Hoàng đế và triều thần sút đầu mẻ trán, lúc này tiến quân mãnh liệt đến Hà Sóc, trừ phi Hoàng đế và các đại thần đều điên hết.

Tùy Tùy khởi hành đầu tháng mười, cuối tháng mười hai đã đến Trường An.

Hoàn Huyền phụng chỉ dẫn nghi vệ nghênh đón Tiết độ sứ Tam trấn Hà Sóc ở Trường Nhạc dịch ngoại ô Trường An bảy dặm.

Trường Nhạc dịch nằm trên sườn núi Trường Nhạc, gần Ngạn thủy ở phía Đông, quán xá rộng lớn đẹp đẽ, quan viên trong triều đưa ra để đón tiếp, tại dịch này tiếp đón đưa tiễn rất nhiều khách nhân, có phiên tướng nhập kinh, triều đình theo lệ phải mở tiệc đón gió tấy trần ở Trường Nhạc dịch, nghỉ ngơi tại quán một đêm, hôm sau mới vào cung yết kiến Hoàng đế, Tiêu Linh cũng không ngoại lệ.

Hai ngày trước thành Trường An vẫn còn trời trong nắng ấm, đến hôm nay bỗng nổi lên gió to hạ tuyết lớn.

Cây hòe lớn hai bên đường dễ dàng đong đưa theo trận cuồng phong về hướng Tây, cành cây khô như xương cốt rung động, tuyết đọng lẫn nước bùn trên cây và bên đường, bị gió cuốn thành những vòng xoáy màu đen.

Tiêu Linh đến kinh đã hoàng hôn, Hoàn Huyền nhận được tin trước khi đến dịch trạm, cưỡi ngựa xuất thành trước, đi cùng hãn còn có trung quan bên cạnh Hoàng đế, quan viên Lễ Bộ và Binh Bộ, còn có mười hai võ quan.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời ảm đạm chuyển sang xanh tím, mang đi tia ấm áp cuối cùng.

Gió tuyết càng lớn, gió lạnh nhắm thẳng tới lồng ngực, lạnh thấu tận sâu trái tim.

Lễ Bộ thị lang đi song song với hãn một tay nắm lấy dây cương, một tay đỡ mũ, bị gió tuyết thổi đến mức không mở nổi mắt, chòm râu hoa râu dày công thắt thành bím đều bị thổi tán loạn, hãn nhìn thoáng qua Tề Vương ngồi ngay ngắn trên ngựa, chỉ thấy áo lông chồn của hãn bay phất phới trong gió, còn người vẫn phong thần như ngọc, không thấy một tia chật vật, chỉ là sắc mặt vô cùng tái nhợt, càng giống điêu trác từ băng tuyết, như thể trời sinh đã ở trong gió tuyết.

Lão nhân tìm niềm vui trong khổ đau trên ghẹo nói: "Sát thần chính là sát thần, có lẽ sát khí quá nặng, vừa vào kinh thì ngay cả thời tiết Trường An cũng thay đổi."

Hoàn Huyền không tiếp lời, chỉ hơi gật đầu.

Lễ Bộ thị lang bỗng nhiên nhớ tới trước mắt vị này chính là sát thần, trên mặt có chút ngưng ngùng.

May mà bên tai truyền đến tiếng xe ngựa, từ xa tới gần, giống sấm vang cuốn đến từ nơi xa.

Không đến một lát, trong màn tuyết mờ ảo hiện ra bóng đen lay động, như mây đen, như bóng hình núi, đến gần bọn họ.

Tinh thần Lễ Bộ thị lang phấn chấn, đồng thời thổi phào một hơi, xoa đôi mắt già đục nói: "Cuối cùng cũng đến rồi, nếu tiếp tục chờ, bộ xương già này của lão phu cũng bị gió thổi tan rồi."

Tiếng chân càng lúc càng vang, mặt đất tựa như đang rung động, bóng đen càng lúc càng gần, phảng phất như núi cao sắp đổ.

Người ngựa đến gần, tiếng chân dần chậm, nghi vệ cầm kích nâng cờ dẫn đầu nhường sang bên đường, một bóng người mặc khánh giáp cuir hắc mã kéo cương đi về phía bọn họ.

Lúc này gió lớn tuyết dày, màu trời đen kịt, đối diện cũng không chắc có thể phân rõ gương mặt, hướng hồ bọn họ còn cách nhau mười bước.

Hoàn Huyền thậm chí còn chưa thấy rõ thân hình người trên ngựa, nhưng trái tim hẳn lại không khỏi thắt chặt, như có một bàn tay cầm kim xuyên qua, từng châm một khâu hẳn lại, rồi chậm rãi kéo chặt.

Một người một ngựa đi ra từ màn tuyết, đường nét càng lúc càng rõ ràng.

Cuối cùng vào lúc thấy rõ dung mạo của nàng, trái tim hẳn cuối cùng co rút tới cực hạn, đột nhiên ngừng đập.

Tiếng gió gào thét phảng phất bất chợt dừng lại, tiếng vó ngựa biến mất, tựa hồ cả thời gian cũng đình trệ, trời đất thành một mảnh hỗn độn.

Ngay sau đó, trái tim hẳn lại như đột nhiên nổ tung, trong phút chốc rạch mây xé toạc bầu trời, đông đi xuân tới, băng tuyết tan chảy hóa thành phù hoa nở rộ, hẳn đã quên mất người trước mắt là ai,

hắn rơi vào một khoảng không hư ảo rục rĩ, trong đầu chỉ có một ý niệm, nàng còn sống, Tùy Tùy của hắn còn sống.

Nàng thật sự không chết, nàng sống trở về rồi.

- -----

Chương 78

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đến dịch quán, Tùy Tùy đến viện tử mình ở tắm rửa một chút, thay xiêm y, chuẩn bị vào đường dự tiệc.

Vì là tiệc nhỏ, không cần triều phục, nàng liền dựa theo phẩm cấp mà mặc một bộ viên lĩnh bào* bằng gấm màu tím, bên hông thắt đai Địch Tiệp**.

(Ji:* Một kiểu trang phục có cổ áo tròn không có bâu vào thời nhà Đường

**Kiểu đai thắt lưng)

Vừa thay xiêm y xong, đang ngồi chải đầu trước bàn trang điểm, Xuân Điều nâng màn tiến vào: "Cô nương, Trình công tử đã chờ ở ngoài viện."

Tùy Tùy nói: "Thỉnh hấn chờ một lát, ta một chút sẽ xong."

Trình Trung là tài năng đáng được đào tạo, nhưng tuổi trẻ non nớt, còn có chút cứng nhắc của người đọc sách, lần này nàng để Đoạn Bắc Sầm ở lại Hà Sóc tọa trấn, đặc biệt mang theo Trình Trung nhập kinh, là vì để hấn rèn luyện, thuận tiện làm quen với đám quyền quý — — tuy rằng hấn hạ quyết tâm muốn làm phụ tá của nàng, nhưng vẫn phải tới Trường An tham dự khoa cử, thi đậu công danh mới sắp xếp được chức quan tương ứng. Mà khoa cử nguyên triều, hơn phân nửa bản lĩnh đặt ở ngoài trường thi, dựa vào văn tài giành được tán thưởng của đại quan quý nhân, tiến cử với giám khảo, mới có thể đề danh kim bảng.

Tùy Tùy đã quyết định chủ ý muốn trọng dụng hấn, tất nhiên muốn mượn cơ hội nhập kinh lần này đề bạt hấn.

Xuân Điều nhìn Đại tướng quân trong gương, có chút muốn nói lại thôi: "Cô nương hôm nay muốn mang theo Trình công tử đi dự tiệc sao?"

Tùy Tuy gật đầu, hôm nay trong tiệc có Lễ Bộ thị lang, chủ thí khoa cử tiến sĩ thường là Lễ Bộ thị lang đảm nhiệm, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải giới thiệu Trình Trung một chút.

Giữa mày Xuân Điều hiện ra thần sắc lo lắng, Tề Vương điện hạ từng gặp Trình công tử — — lúc hấn tới U Châu tìm người, Trình công tử giả trang lang quân Bạch gia, lát nữa vừa đối mặt trong tiệc, chuyện bọn họ gạt người không phải bị phơi bày ra rồi sao?

Tuy rằng cô nương nhà nàng từ đầu tới đuôi đều lừa gạt, có thể nói nhiều không sợ ngứa, nhưng lần đó Tề Vương suýt chút nữa bệnh chết ở U Châu, nếu biết chân tướng, còn không nổi điên sao?

Mím môi nói: "Cô nương vừa rồi đã gặp được điện hạ?"

Tùy Tuy buông lược, nhìn Xuân Điều trong gương rồi cười, nâng tay thắt tóc: "Gặp rồi."

Xuân Điều nói: "Điện hạ có nói gì không?"

Tùy Tuy nhẹ nhàng cười: "Cũng đã qua lâu như vậy, huống hồ trước mặt nhiều quan viên như vậy, có thể nói gì chứ?"

Dừng một chút nói: "Xuân Điều tỷ tỷ đừng sợ, người bị ta trói đi, không ai trách được người."

Xuân Điều nhẹ nhàng thở một hơi: "Nô tỳ sợ điều này sao?"

Nếu sợ người phủ Tề Vương trách tội, nàng có thể ở lại Ngụy Bác, nhưng nàng theo Tiêu tướng quân tới Trường An, một là không yên tâm cô nương nhà nàng không ai chăm sóc, hai là cũng nhớ đến Cao ma ma cùng bọn Tiểu Đồng, thậm chí mong ngóng nhập kinh có thể gặp một lần.

Tùy Tuy đơn giản búi tóc xong, đội kim quan, dùng kim trâm cố định, lập tức đứng lên, néo gương mặt tròn trịa của Xuân Diệu: "Yên tâm, cô nương nhà người biết phải làm gì mà."

Nói rồi nâng màn ra cửa.

Ra cửa viện, Trình Trung lập tức hành lễ nghênh đón.

Hắn còn chưa có được công danh, mặc một bộ bạch y, vấn tóc bằng ngọc trâm, khoác áo lông bạch hồ, trên người quanh quẩn mùi thuốc nhàn nhạt, thanh nhã tuyệt tực như đóa u lan trong không cốc. Vì mùa đông khắc nghiệt ngựa xe mệt nhọc, bệnh cũ của hắn có chút phát tác, dưới mắt lộ ra chút quầng thâm, nhưng vẻ ốm yếu nhợt nhạt này không những không khó coi, ngược lại khiến hắn thêm một sợi tiên khí như có như không.

Tùy Tuy đánh giá hắn một vòng, hài lòng gật đầu: "Lát nữa trên tiệc không cần câu thúc, bình tâm đối đãi là được."

Trình Trung đáp vâng, không nhịn được liếc sang Tùy Tuy, ngày thường trong phủ nàng để thuận tiện luôn mặc một thân kính trang đen tuyền, hôm nay lại mặc màu tươi sáng, càng nổi bật môi đỏ dung nhan như ngọc, tuy không phải cố tình nữ phần nam trang, lại có một loại vẻ đẹp nam nữ khó phân.

Chỉ nhìn một cái, bên tai hắn liền nóng lên, rử mi mắt xuống không dám nhìn tiếp.

Tùy Tuy mang theo Trình Trung tới chính đường, Hoàn Huyền cùng các quan lại đều đã đến.

Ánh mắt Hoàn Huyền nán lại trên mặt Tùy Tuy một lúc lâu, chờ bọn họ ngồi xuống, mới chú ý tới một nam tử trẻ tuổi cụp mi rử mắt bên người nàng.

Người nọ tuấn tú văn nhợc, nhìn tựa hồ có chút quen thuộc.

Sắc mặt Hoàn Huyền chột biển, trí nhớ hẳn vốn rất tốt, huống chi lần đó gặp mặt có thể xem là khắc cốt ghi tâm, nghĩ đơn giản một hồi liền nhớ lại, người này đúng là vị "Bạch công tử" hẳn gặp được ở trạch viện Bạch gia U Châu.

Hắn vừa nhìn thấy Tiêu Linh, chính là lúc ngũ tạng như thiêu cháy, nào có tâm tư sắp xếp toàn bộ mọi chuyện từ đầu đến đuôi chứ. Chuyện U Châu hẳn căn bản còn chưa nghĩ đến, cho đến khi nhìn thấy nhân tài này mới hiểu ra, lúc trước hẳn không hề tìm sai, trạch viện Bạch gia kia thật sự là nơi ẩn thân của Tiêu Linh.

Thì ra toàn bộ mọi chuyện đều nằm trong tính toán của nàng, hẳn chạy từ Trường An đến U Châu cả ngày lẫn đêm, chỉ để làm trò cười cho nàng.

Hắn nghe thấy nàng điềm nhiên như không kéo quan hệ với Lễ Bộ thị lang cho nam tử kia, hẳn ta căn bản không phải họ Bạch, mà là cô nhi Trình gia ở Lạc Dương.

Hoàn Huyền chỉ cảm thấy hoang đường nực cười, toàn bộ mọi chuyện chỉ là một lời nói dối hoang đường, nực cười nhất chính là bản thân hắn.

Chào hỏi xong, món ngon rượu quý nhanh chóng dâng lên, nhạc kỹ linh nhân khởi tấu nhạc khúc vui vẻ, một khắc sanh tiêu cùng vang, đàn hát rộn ràng.

Tề Vương thân là chủ nhân lại trầm mặc không lên tiếng, chỉ trầm mặt xuống, gắt gao nhìn chăm chăm vào khách khứa, như thể giữa hai người có thù hận chẳng thể giải nổi.

Bọn quan viên đang ngồi có lẽ từng thấy qua Lộ Tùy Tùy cải trang thị vệ ở Thu Tiển, nhưng mặc dù lưu lại ấn tượng mờ nhạt, chẳng ai lại nghĩ một thị vệ và Tiết độ sứ Tam trấn có liên quan đến nhau? Càng không ai nghĩ đến cơ thiếp táng thân nơi biển lửa của Tề Vương và Tiêu Linh là cùng một người.

Mọi người đều có chút không hiểu, chủ tiệc căng mặt không hé răng, Lễ Bộ thị lang háng giọng, dùng ánh mắt ý bảo Tề Vương điện hạ chúc rượu, nói vài câu lịch sự.

Tề Vương điện hạ lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Lễ Bộ thị lang hết cách, lại lấy tay áo che miệng, giả vờ ho khan.

Hoàn Huyền thấy lão ho tới mức mặt già đỏ bừng, lúc này mới nâng bầu rượu, rót đầy vào ly mình, nâng về phía Tiêu Linh: "Tiêu tướng quân quang lâm, không tiếp đón từ xa."

Nói xong không đợi nàng đáp lễ, ngửa cổ lên, đổ hết rượu trong ly vào cổ họng.

Tùy Tùy điềm nhiên như không nâng ly rượu: "Nhận được điện hạ khoản đãi."

- - -

Chương 79

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trong kinh lưu truyền Tiết độ sứ Hà Sóc thân hình như kim cương, dung mạo như Vô Diệm, trong phủ dưỡng bảy tám chục trai lơ để thái dương bổ âm, đám thiếu niên giáo phường bị chọn tới để hầu hạ Tiêu Linh, ai ai cũng như phụ mất mẫu chết.

Lúc này thấy được dung mạo thật của Tiêu tướng quân, bọn họ mới biết mấy tin đồn kia đều sai lầm, Tiêu tướng quân rõ ràng là một giai nhân phong hoa tuyệt đại, không những gương mặt như họa, rực rỡ sáng chói, hơn nữa giờ tay nhắc chân đều có phong thái thanh tao, so với nữ tử khuê các lại thêm một loại hiên ngang.

Các thiếu niên ban đầu sợ bị Tiêu tướng quân chọn trúng mang về thái bổ, bây giờ lại chỉ sợ nàng không chọn trúng mình — — có thể được đại mỹ nhân như thế thái bổ một trận cũng coi như không uống cuộc đời này rồi.

Bọn họ người người dồn hết sức lực, đàn tỳ bà, gảy đàn Không, đánh trống Hạc, thổi tiêu đàn tranh, ngân nga trường ca, múa kiếm Hồ Toàn... Mười tám loại võ nghệ thay phiên trình diễn.

Những thiếu niên giáo phường này vốn sắc nghệ song tuyệt, lại dụng tâm thể hiện tất cả bản lĩnh, ca múa đương nhiên xuất sắc tuyệt luân, Tùy Tùy xem mãi không hết, thức ăn cũng không màng ăn, rượu cũng không màng uống, nâng ly rượu xuất thần nhìn vũ diên.

Lễ Bộ thị lang thấy hết, thàm tợn đắc, dù nam hay nữ, không ai không thích xinh đẹp, không yêu trẻ trung.

Lão cầm bím râu cười the thé nói: "Phong cách Hồ nhân cực thịnh ở Hà Sóc, Đại tướng quân không nông cạn như lão phu, đây chỉ là

múa rìu qua mắt thợ."

Lúc này bảy tám thiếu niên người Hồ đang múa điệu Hồ Toàn trong vũ diên, với những bước múa lượn vòng, nhũ kim nhũ bạc trên y phục bọn họ, đường thêu uốn lượn bằng sợi vàng cùng ngọc lưu ly lấp lánh không ngừng dưới ánh đèn, khiến người hoa cả mắt.

Các thiếu niên ai ai cũng vũ nghệ siêu quần, dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng, chỉ thấy những mũi chân chuyển động nhanh giữa lớp vải Tuyên Châu đỏ rực trên vũ diên, thân người càng xoay càng nhanh, tựa như ngoi lên từ mặt đất.

Bọn họ vừa xoay tròn, vừa tháo nửa lớp vải gấm sắc màu rực rỡ trên tay, nâng lên trên đỉnh đầu tung ra, xoay thành đóa hoa ngũ sắc lộng lẫy.

Theo một tiếng trống Hạp, tất cả ném đoạn vải gấm lên không trung, chợt ngừng xoay tròn, đồng thời thi lễ hướng về chỗ ngồi của chủ tân.

Bay nhanh xoay tròn đột ngột dừng lại cần kỹ xảo rất cao, Tuy Tuy không nhận được khen một tiếng.

Các thiếu niên hành lễ đứng yên, Tuy Tuy mới chú ý tới y phục dưới nửa lớp vải gấm được làm từ lụa nhẹ mỏng thấu, bó sát vào thân, đường cong bên trong có thể thấy rõ ràng.

Trình Trung chưa từng biết tới loại trình diễn này, đột nhiên xem, một ngụm rượu sặc trong cổ họng, lấy tay áo che miệng, ho khan không ngừng, lén liếc sang Tiêu tướng quân bên cạnh, lại thấy sắc mặt nàng như thường, khóe môi mỉm cười, tựa hồ còn rất thưởng thức, không khỏi có chút mất mát.

Hoàn Huyền ngồi đầu không ngừng mất mát, đôi mắt hấn dán chặt lên gương mặt của Tiêu tướng quân không hề chớp mắt, dường như muốn chọc hai lỗ lên gương mặt nàng.

Tùy Tuy nói với Lễ Bộ thị lang: "Điệu múa Hồ Toàn kỹ nghệ cao siêu, tại hạ cũng bình sinh hiếm thấy, Trường An không hổ là nơi quy tụ anh hoa."

Lễ Bộ thị lang thích thú cười: "Đại tướng quân chê cười."

Dừng một chút nói: "Đây đều là chút tài mọn, không vào được tai mắt của Đại tướng quân, phía sau còn có một điệu múa kiếm, cũng có chút thú vị, có lẽ có thể tiêu khiển cho khách."

Lão nhìn sang Tề vương tranh công, giơ tay lên, chậm rãi đập hai cái.

Các thiếu niên múa điệu Hồ Toàn hành lễ, lặng lẽ lui ra không một tiếng động.

Tiếng trống Hạc lại nổi lên, hai thiếu niên đeo trường kiếm, bước uyển chuyển theo nhịp trống, một người kính trang màu đen, khoe hết vai rộng eo thon, một người khác mặc bạch y, áo bào rộng thông dong, vạt áo phiêu phiêu, rất có phong thái Ngụy Tấn.

Đợi người đến gần, Tùy Tuy mới phát hiện hai thiếu niên này giống nhau như đúc, là một cặp huynh đệ sinh đôi.

Hai người này vừa xuất hiện, những thiếu niên tuần tú vừa rồi tức khắc bị chìm ngấm đến mặt xám mày tro.

Bọn họ chẳng những cực đẹp, hơn nữa khí vũ bất phàm, hắc y lạnh lùng như đao, bạch y ôn nhuận như ngọc, hai người rút trường kiếm đeo trên lưng, theo nhịp trống bắt đầu múa nhanh, tung bay quả thật duyên dáng như rồng bay, hai người một cương một nhu, kiếm pháp cũng như thế, nhất thời chỉ thấy ánh kiếm đan xen, như tia chớp cầu vồng, như khúc lụa bay múa.

Mọi người đều ngưng thần nín thở, đến khi điệu múa dừng vẫn chưa thể phục hồi tinh thần lại.

Trống Hạc chấn động "thùng" một tiếng, mọi thanh âm đều im lặng, chính đường lạng ngắt như tờ, ngay sau đó òa lên tiếng reo hò toàn đường.

Hai thiếu niên đưa kiếm vào vỏ, đến trước mặt Tiêu tướng quân, quỳ hai gối xuống đất, nâng cao kiếm trong tay.

Lúc này Tuy Tuy mới phát hiện cặp kiếm song tính này là bảo kiếm giá trị liên thành.

Lễ Bộ thị lang cười nói: "Bảo kiếm tặng anh hùng."

Dừng một chút nói: "Bệ hạ nghe nói Tiêu tướng quân không thích trân thoa kim ngọc, chỉ yêu danh kiếm bảo đao, đặc biệt ban cho tướng quân cặp kiếm này, kiếm nữ tên Thanh Sương, kiếm nam tên Tử Điện, mong Tiêu tướng quân vui lòng nhận lấy."

Tùy Tuy thi lễ hướng về hoàng cung: "Tạ bệ hạ hậu thưởng."

Danh đao danh kiếm trong thiên hạ nàng không rõ nguồn gốc lắm, vừa nghe tên kiếm liền biết căn nguyên, cặp bảo kiếm này ban đầu giấu trong cung nhà Trần, sau đó triều Trần hủy diệt liền mất tích không rõ, thì ra đã lưu nhập trong cung.

Ánh mắt nàng dừng trên người hai thiếu niên kia, hai người khí chất một trời một vực, nhưng giữa mày đều có ngạo khí giống nhau, khác hẳn những vũ kỹ phô trương phù phiếm dùng sắc mê người lúc đầu.

Lễ Bộ thị lang nói: "Còn không hầu rượu Đại tướng quân?"

Trong mắt thiếu niên bạch y kia hiện lên một tia khúat nhục, mím môi, yên lặng xắn tay áo, nâng bầu rượu, rót rượu vào ly của Tuy Tuy, sau đó nâng ly rượu lên, nhẹ giọng nói: "Chúc Đại tướng quân phúc trạch vĩnh duyên."

Tùy Tuy tiếp nhận ly rượu, hỏi hần: "Người tên gọi là gì?"

Thiếu niên bạch y nói: "Nô tiện họ Trần, tên là Thanh Sương."

Tùy Tuy liền biết bọn họ hơn phân nửa từng là huyết mạch hoàng tộc, sau khi mất nước lưu lạc giáo phường.

Nàng lại nhìn sang thiếu niên hắc y: "Hai người ai lớn tuổi hơn?"

Thiếu niên hắc y kia giữa mày đầy vẻ kiêu ngạo*, thiếu niên bạch y vội nói: "Nô tiện là huynh trưởng."

(Ji:*Cương quyết, bướng bỉnh)

Tùy Tuy hơi gật đầu: "Được, các người múa không tồi."

Quay sang nói với thị hầu: "Ban thưởng."

Thị hầu bưng phần thưởng tới, Tùy Tuy đích thân cầm một đôi ngọc bích từ mâm vàng, ban mỗi người một khối.

Lễ Bộ thị lang nói: "Nhận được yêu thích từ Đại tướng quân, mong Đại tướng quân nhận lấy hai nô tiện này để hầu kiếm."

Lời còn chưa dứt, liền nghe tiếng "Cạch" giòn vang, Tề Vương bắt ngờ đập mạnh ly rượu xuống thực án bằng gỗ tử đàn, ly rượu mạ vàng và gỗ cứng chạm vào nhau, âm thanh như kim thạch, khiến mọi người hoảng sợ.

Lễ Bộ thị lang theo âm thanh nhìn lại, khuôn mặt Tề Vương điện hạ trầm như nước, hai đường ánh mắt như tên nhọn bắn tới lão.

Trái tim lão run lên, mồ hôi lạnh ròng ròng sau lưng, chẳng lẽ lão ta quá nhiệt tình, giọng khách át giọng chủ sao? Suy cho cùng phụng mệnh mở tiệc là Tề Vương, hình như lão có chút vượt quá chức phận rồi.

Nhưng nghĩ một chút, Tề Vương lạnh mặt không để ý tới người trước, vì để khách nhân tận hoan, lão chỉ có thể gắng gượng tiếp đãi, sao còn hận lão chứ? Chẳng lẽ cảm thấy bọn họ nhét mỹ nhân cho

nữ tử không ra thể thống gì sao? Nhưng những ca kỹ đó do thiên tử ban, trước đó Tề Vương cũng biết mà, không thích nhìn sao không nói sớm?

Lão nhân gãi đầu, nghĩ thế nào cũng không hiểu.

Toàn chính đường chỉ có Tiêu tướng quân thờ ơ, nhàn nhạt liếc về phía chủ tọa, ánh mắt thậm chí không dừng trên người Tề Vương.

- - -

Chương 80

Tải ebook: dtv-ebook.com

Những lời này như một chậu nước lạnh tạt thẳng lên mặt, ảo tưởng vừa rồi biến mất, hắn nhận ra rõ ràng, người trước mắt là Tiêu Linh, không phải Lộc Tùy Tùy.

Hắn chưa bao giờ có được nàng, vì vậy cũng không thể nói là phản bội, cho dù tối nay nàng triệu cặp huynh đệ sinh đôi kia đến thị tẩm, cũng chẳng liên quan tới hắn.

Vừa rồi nàng nói như vậy, chính là nói rõ ràng thẳng thắn với hắn.

Hoàn Huyền hiểu rõ trong lòng, nhưng vẫn cảm thấy có một con dao cứa vào lòng hắn.

Tiêu Linh đến trước kỷ án, thắp đèn hoa sen bằng đồng trên án, ánh đèn hắt lên bình rượu trên án, hai cái ly không.

Nàng cầm bình rượu, giương mắt hỏi Hoàn Huyền: "Điện hạ uống rượu không?"

Trước kia nàng gọi hắn là điện hạ, luôn mang chút ý vị ôn nhu lưu luyến, hiện tại nàng gọi hắn là điện hạ, lại chỉ có lạnh nhạt xa cách.

Hoàn Huyền đứng cách đó ba bước, không ngồi xuống, nửa khuôn mặt hắn ẩn vào bóng đêm, môi mỏng mím chặt, sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt như hàn băng, nhưng dưới lớp hàn băng lại có vẻ như lửa nóng đang thiêu đốt.

"Cô không phải tới tìm Tiêu tướng quân uống rượu." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tùy rót đầy rượu vào ly trước mặt mình, cầm ly rượu uống một ngụm, nâng mí mắt lên nhìn hắn, tâm bình khí hòa nói: "Điện hạ

có gì chỉ bảo?"

Hoàn Huyền nói: "Cô có mấy vấn đề muốn thỉnh giáo Tiêu tướng quân."

Kỳ thật hấn sớm đã biết đáp án, nhưng trong lòng vẫn giữ chặt lấy một tia may mắn, có lẽ nàng chỉ là bất đắc dĩ phải mai danh ẩn tích, có lẽ nàng có nỗi khổ riêng, có lẽ nàng cũng không cố ý muốn gạt hấn.

Cũng có lẽ hấn chỉ muốn có một cái cớ, chỉ cần nàng bằng lòng giải thích một câu, dù là một cái cớ hoang đường hấn cũng sẽ chấp nhận.

Tùy Tùy cầm ly rượu, ánh mắt lướt qua vành ly: "Điện hạ muốn biết điều gì cứ việc hỏi, mặt tướng nhất định biết gì nói hết, không nửa lời giấu giếm."

Môi Hoàn Huyền khẽ nhúc nhích, lại không thể nói nên lời. Điều thực sự muốn hỏi hấn cũng không biết hỏi thế nào, có phải nàng vẫn luôn xem ta là hàng giả hay không? Lúc nàng nhìn ta, trong mắt đến tột cùng là ai? Từ đầu tới cuối nàng có từng động chân tình dù chỉ một chút hay không?

Nhưng ngay cả tư cách chất vấn nàng hấn cũng không có, bởi vì là hấn xem nàng là thể thân trước, cũng là hấn nửa đường lật lọng.

Thật lâu sau, hấn chỉ hỏi: "Vì sao giả trang nữ thợ săn?"

Tùy Tùy nói: "Mặt tướng vốn là chờ thuộc hạ tới tiếp ứng, không ngờ gặp được điện hạ vào núi diệt phi. Bởi vì điện hạ tương cứu, đúng lúc mặt tướng muốn dưỡng thương, nên thuận thế mà làm."

Lông mày Hoàn Huyền hơi thả lỏng, ít nhất sự tương ngộ của bọn họ là ý trời, không phải là bày trí của nàng, hấn như người sắp chết đuối bỗng nắm được một khúc gỗ nổi, gắt gao ôm lấy ý niệm này không bỏ.

Hắn hỏi tiếp nói: "Sau khi lành thương nàng có thể rời đi, vì sao lại ở lại?"

Tùy Tùy nói: "Mặt tướng ở kinh thành đúng lúc có một số việc phải xử lý, theo điện hạ vào kinh có thể tránh được rất nhiều phiền toái, tạm thời mượn phủ của điện hạ có thể giấu kín hành tung, mặt tướng còn phải đa tạ điện hạ che chở."

Nói rồi nâng ly với hắn, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Thái độ không mặn không nhạt này của nàng khiến ngọn lửa nơi đáy lòng Hoàn Huyền bắt đầu bùng cháy lên.

Hắn lạnh lùng nói: "Tiểu vương có tài đức gì, ủy khuất Đại tướng quân làm ngoại thất của Cô."

Tùy Tùy phảng phất không nghe ra sự khiêu khích trong lời của hắn, bình tĩnh nói: "Theo nhu cầu mà thôi, điện hạ cần an ủi, mặt tướng cũng cần một nơi ẩn thân."

Hoàn Huyền nói: "Tiêu tướng quân vì che giấu hành tung mà hạ cố nường thân với tiểu vương, thật sự co được dẫn được."

Tùy Tùy nói: "Điện hạ tán thưởng."

Dừng một chút lại nói: "Chỉ là chuyện vật vãnh, đã qua lâu như vậy, điện hạ không cần lưu tâm."

Hoàn Huyền nói: "Tiêu tướng quân quá khiêm tốn rồi, tiểu vương còn nhớ rõ vào lúc Thu Viễn Tiêu tướng quân xả thân chắn tên, đại ân đại đức này tiểu vương suốt đời khó quên."

Tùy Tùy cười nhạt: "Điện hạ hiểu lầm, mặt tướng vốn muốn đẩy điện hạ ra, chỉ là đánh giá sai lược đạo của mình, trúng tên là ngoài ý muốn, điện hạ không cần để tâm."

Hoàn Huyền đột nhiên nhớ lại cảnh sau khi nàng trúng mũi tên dựa vào ngực hắn, lúc đó nét mặt nàng ngẩn ngơ nói không tròn câu.

"Điện hạ, lần này cuối cùng ta..."

Điện hạ, lần này cuối cùng ta đã kịp rồi, lần này cuối cùng ta đã cứu được người rồi.

Hắn còn nhớ rõ nét mặt nàng, là thỏa mãn được như ước nguyện.

Sắc mặt Hoàn Huyền lại trắng thêm vài phần.

Trầm mặc thật lâu sau, hắn cười lạnh nói: "Đến tột cùng là ngoài ý muốn hay là quan tâm tắc loạn?"

Tùy Tùy xem nét mặt của hắn liền biết hắn đã hiểu ra: "Có lẽ là cả hai."

Nàng dừng một chút lại nói: "Vớ cả chuyện điện hạ bị tập kích, mặt tướng cũng không thể thoái thác tội của mình, lúc mặt tướng tra nguyên nhân cái chết của Cảnh Sơ phát hiện điện hạ cũng đang tra, vì thế đã đưa tin tức này cho Thái Tử."

Hoàn Huyền chợt nghe thấy tên của trưởng huynh, không khỏi ngẩn người, ngay sau đó hắn hiểu được ý của nàng, khó mà tin được: "Là nàng..."

Hắn vẫn luôn không hiểu, tại sao khi đó Thái Tử đột nhiên thiếu kiên nhẫn, chớ cùng rút chậmuốn nhanh gọn diệt trừ hắn, lúc này mới biết được sau lưng có bút tích của Tiêu Linh.

Cho dù Tiêu Linh thần thông quảng đại, nếu Thái Tử đã hạ quyết tâm giết hắn diệt khẩu, tình cảnh nhất định vô cùng hung hiểm, nàng đã đoán được điểm này, vẫn là lấy hắn ra làm mối nhử.

Trái tim hẫng rơi thẳng xuống, giọng nói hơi run: "Để báo thù cho trưởng huynh sao?" Dù cho con mồi là hẫng chết cũng không sao ư.

Tùy Tùy gật đầu: "Đúng vậy."

Hoàn Huyền vẫn không chịu hết hy vọng: "Rõ ràng biết cứu tử nhất sinh, vì sao lúc đó nàng vẫn ở bên cạnh ta?"

Tùy Tùy hơi rũ mắt: "Bởi vì ngươi là đệ đệ của Cảnh Sơ, với lại ngươi vẫn luôn tra nguyên nhân cái chết thực sự của huynh ấy."

Hoàn Huyền nhìn thẳng vào hai mắt Tùy Tùy: "Bát mì trường thọ kia..."

Tùy Tùy nói: "Là cho Cảnh Sơ."

Hoàn Huyền gật đầu: "Rất tốt."

Hẫng không nhịn được cười rộ lên, hẫng cũng không biết bản thân đang cười chuyện gì, chỉ là không ngăn được khóe miệng nhếch lên, đuôi mắt lại ửng đỏ.

"Rất tốt," hẫng lặp lại một lần, "Tiêu tướng quân còn có bao nhiêu chuyện ta không biết nữa?"

Tùy Tùy nhìn thẳng vào hai mắt hẫng: "Hoàn Quýnh là ta giết, bởi vì ta tra ra là hẫng hạ độc Cảnh Sơ. Hôm Thượng Tị đó ta ra khỏi thành không phải đi lễ Phật, mà là đi giết người."

Môi Hoàn Huyền khẽ run rẩy.

Nàng trở về liền đổ bệnh nặng một trận, không phải là do bị vắng vẻ nên buồn bực không vui, càng không liên quan đến việc hẫng muốn tuyển phi, có thể tác động hỉ nộ ai lạc của nàng chỉ có Hoàn Diệp.

Trong cơn bệnh nàng thì thầm gọi "Điện hạ", đương nhiên cũng không phải hẫng. Trong lúc bệnh nàng ôm hẫng gào khóc, là xem hẫng thành trưởng huynh.

Hắn mới là thứ hàng giả từ đầu đến cuối.

Kẻ như hắn đúng thật cũng chỉ đáng làm hàng giả.

Tùy Tùy lẳng lẳng nhìn hắn, trên trán hắn đổ đầy mồ hôi lạnh, hơi lấp lánh dưới ánh nến.

Nàng tiếp tục nói: "Dù cho Triệu Thanh Huy không xuống tay với ta, ta cũng dự định sau khi người xuất chinh sẽ rời khỏi Trường An, hắn đã giúp ta tránh đi rất nhiều phiền phức."

Hốc mắt Hoàn Huyền đỏ lên, nụ cười càng sâu.

Thì ra báo thù thay nàng đều là hắn một bên tình nguyện.

Sau một lúc lâu, hắn xuất ra một câu từ kẽ răng: "Tiêu tướng quân tính toán chuẩn xác, đương nhiên cũng đoán được ta sẽ tìm đến U Châu."

Ánh mắt Tùy Tùy khế động, kỳ thật nàng cũng có lúc tính sai, nàng cũng không đoán được hắn sẽ tự mình đến U Châu.

Hoàn Huyền nhìn chăm chú lên mặt nàng: "Lúc ta tới U Châu tìm nàng..."

Tùy Tùy tiếp lời: "Ta ở trong trạch viện Bạch gia, chỉ cách người một bức tường, ngay cả tiếng nói chuyện của các người cũng nghe rất rõ."

Nàng ngừng một chút rồi nói: "Ta biết người ngất xỉu trong đình, cũng biết người bệnh nặng một trận ở dịch quán, lúc tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc ta cũng không đến thăm. Điện hạ còn có cái gì muốn hỏi nữa không? Hôm nay có thể hỏi hết."

Ánh mắt Hoàn Huyền nán lại trên mặt nàng, tựa như muốn tìm một lỗ hổng, một tia sơ hở, nhưng chẳng có gì cả, nàng như điêu trác

từ tảng băng cứng vạn năm không tan, lạnh lẽo cứng rắn, hoàn toàn kín kẽ.

Môi hắn hơi run: "Ta không tin."

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Điện hạ không tin điều gì?"

Hoàn Huyền tiến lên trước một bước: "Ta không tin nàng chưa từng động tâm."

- - -

Chương 81

Tài ebook: dtv-ebook.com

Rèm cửa bị xốc mạnh lên, rồi lại rủ xuống thật mạnh, gió lạnh mang theo khối tuyết ập vào phòng ngủ ấm áp, thổi đến ngọn nến rung rung không ngừng.

Từ đầu đến cuối Tuy Tuy chỉ lẳng lặng ngồi trên giường, đến khi tiếng giầy dẫm lên tuyết đọng đi xa, mới gác Loạn Hải trong tay lên án.

Nàng cầm bình rượu rót vào ly, rượu bên trong không còn nhiều, chỉ còn nửa ly ít ỏi, nàng uống một hơi cạn sạch non nửa ly rượu này.

Sau đó nàng đứng lên đi đến mép giường cầm một chiếc khăn lụa trắng, tỉ mỉ thong thả lau đi vết máu trên lưỡi dao, tay nàng vẫn khô ráo vững vàng.

Lưỡi dao lại sáng như tuyết, dưới ánh đèn tỏa ra ánh sáng lạnh như khúc băng. Nàng yên lặng nhìn một lát, trả đao vào vỏ.

Nàng chợt thấy lòng bàn tay hơi nhói, rũ mắt nhìn thử, vừa rồi trả đao vào vỏ bị trượt một chút, lòng bàn tay bị lưỡi dao cắt thành đường nhạt.

Tuy Tuy hơi ngẩn người, từ khi hiểu chuyện nàng đã quen với đao kiếm, nhắm mắt cũng có thể rút đao trả đao chuẩn xác, thế mà lại bị đao kiếm của mình cắt giống như một tay mơ.

Có lẽ bởi vì đây không phải đao của nàng, tính cây đao này cũng mạnh mẽ như chủ nhân nó, đều kiên ngạo ương ngạnh, tùy ý làm bậy.

Nàng rũ mắt nhìn lưỡi dao, nhẹ nhàng xoay cổ tay, ánh đao ánh chớp, phản chiếu vào mắt nàng, ánh mắt nàng cũng hơi lấp lánh, như thể gợn sóng xuất hiện giữa mặt hồ tĩnh lặng.

Sau một lúc lâu, nàng lấy khăn lau vết máu, sau đó ném chiếc khăn dính đầy máu vào chậu than, tắt đèn rồi trở về nằm trên giường.

.....

Trăng sao mờ dần, màn đêm tan biến.

Hoàn Huyền trở về vương phủ, Cao Mai dụi mắt ra nghênh đón: "Sao giờ này điện hạ mới hồi phủ, không phải ngày mai cần vào cung....."

Lời còn chưa dứt, hắn ta bỗng dừng chú ý tới vết máu cùng một vết thương dài cỡ hai tấc trên mặt hắn, tức khắc bị dọa tỉnh: "Điện hạ sao thế? Chẳng lẽ là trên đường trở về bị ám sát sao?"

Lát sau hắn ta lại cảm thấy không đúng, thích khách nào đi giết người lại rạch mặt người ta?

Hoàn Huyền nói: "Ngã một cái, bị đá nhọn cửa vào."

Đương nhiên Cao Mai không tin, hắn cũng không mù, làm gì mà ngay cả vết thương từ đao kiếm hay từ cục đá cũng không phân biệt được.

Hắn ta ngó mắt sang Quan Lục Lang phía sau Hoàn Huyền, thấy thống lĩnh thị vệ trầm mặt, mày rậm nhíu chặt, sắc mặt hình như có chút lúng túng.

Chủ nhân không chịu nói, làm hạ nhân cũng không thể hỏi, Cao Mai tiến lên đón hắn vào trong trước, một bên nói: "Dù vết cắt từ đó nhỏ hay lớn cũng quan trọng, nô tài đi lấy dược trị thương cho điện hạ, để lại sẹo có thể phá tướng."

Hoàn Huyền cắt một đao lên mặt mình chính là để phá tướng, hấn cực kỳ hận gương mặt này, lập tức nói: "Không cần."

Dứt lời lập tức đi về phía trước, chưa đến hai bước, hấn bỗng dừng lại, xoay người nói: "Sáng sớm ngày mai theo ta đến Sơn Trì Viện một chuyến."

Cao Mai không khỏi cả kinh, lúc trước Tề Vương điện hạ trở về từ U Châu liền khóa Sơn Trì Viện, từ đó về sau không ai đặt chân đến, cũng không ai dám nhắc tới, Thường An phùng và Sơn Trì Viện trở thành điều cấm kỵ trong toàn bộ vương phủ.

Sao hôm nay bỗng nhiên lại nhắc tới?

Hoàn Huyền lại nói: "Mang một xe dầu tùng."

Cao Mai sợ hãi cả kinh, đây là muốn làm gì chứ? Hấn ta thấy sắc mặt chủ nhân không đúng, không dám hỏi nhiều, chỉ đành đáp: "Vâng, nô tài bảo người đi chuẩn bị."

Chờ Hoàn Huyền trở về sân, Cao Mai mới tìm được cơ hội hỏi Quan Lục Lang: "Điện hạ làm sao vậy? Không phải hôm nay xuất thành nghênh đón Tiết độ sứ Tam trấn sao? Có phải có chuyện xảy ra trong tiệc tiếp khách không?"

Quan Lục Lang miệng lưỡi vụng về, không biết mở miệng thế nào, nên nặng nề thờ dài, nói với Tống Cửu: "Người nói đi."

Tống Cửu hạ giọng nói: "Cao công công, người nói vị Tiêu tướng quân Tiêu Linh kia là ai?"

Cao Mai cau mày nói: "Tiết độ sứ Hà Sóc, còn có thể là ai nữa?"

Hấn ta bỗng nhớ tới một thân phận khác của Tiêu Linh: "Còn từng định thân với tiên Thái Tử, nhưng đều là chuyện cũ năm xưa, liên quan gì đến điện hạ chúng ta?"

"Quan hệ rất lớn đấy," Khuôn mặt Tống Cửu nhìn như khổ qua, "Nữ sát thần kia và vị Lộc cô nương trong phủ chúng ta lúc trước giống nhau như đúc..."

Trái tim Cao Mai nhảy lên: "Lẽ nào điện hạ có ý với vị kia?"

Đây là nghiệm tim thể thân sao? Thế hết người này lại thế người khác, nhưng người ta là nữ sát thần đó, muốn thế là có thể thế sao?

Chẳng lẽ là điện hạ của hắn ta uống say mạo phạm Tiêu Linh, mới bị nàng rạch mặt sao?

Quan Lục Lang thấy vẻ mặt Cao công công thay đổi thất thường, biết hắn ta suy nghĩ nhiều, Tống Cửu gõ mạnh lên gáy hắn ta: "Tiêu Linh và Lộc cô nương là cùng một người."

Cao Mai hoảng hốt: "Ai với ai là một người?"

Quan Lục Lang nói: "Lộc cô nương dùng tên giả hộ tịch giả, nàng không chết, là nhân lúc loạn chạy mất."

Hàng mày của Cao Mai cũng nhíu chặt như Quan Lục Lang, đường đường là Tiết độ sứ Tam trấn lại làm ngoại trạch phụ của Tề Vương điện hạ bọn hắn, rốt cuộc có ý đồ gì?

Sau một lúc lâu, hắn ta đột nhiên xuất hiện một ý niệm đáng sợ, mọi người đều biết điện hạ bọn họ giống Tiên Thái Tử đến bảy tám phần...

"Vết thương trên mặt điện hạ là chuyện gì vậy..." Hắn ngập ngừng hỏi.

Quan Lục Lang nói: "Sau tiệc Điện hạ đến viện tử của Tiêu tướng quân một chuyến, lúc ra ngoài nửa bên mặt toàn là máu."

Tống Cửu dùng tay mô tả hành động trên má mình một chút.

Cao Mai liền biết, là tự rạch.

Hắn ta lờ mờ hiểu ra gì đó, lại tựa như chẳng hiểu gì cả, nhưng tuyệt không dám nghĩ sâu xa.

Hắn ta nói với Quan Lục Lang và Tống Cửu: "Chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, nếu người ngoài hỏi, đều nói là điện hạ say rượu bị ngã, vô tình bị đá nhọn sượt qua. Những thị vệ hôm nay cùng ra ngoài, Quan thống lĩnh hãy chiếu cố một chút."

Quan Lục Lang nói: "Tất nhiên rồi."

Cao Mai lại gọi một tiểu nội thị đến đánh thức Cao ma ma.

Lão ma ma lớn tuổi ngủ không sâu, chốc lát đã tới tiền viện, Cao Mai kể lại ngọn nguồn sự tình một lần, thờ dài nói: "Điện hạ từ nhỏ đã thân cận với ma ma, ma ma khuyên nhủ điện hạ đi, mái tóc làn da thân thể do phụ mẫu ban cho, tự rạch mặt mình là chuyện gì chứ..."

Cao ma ma vừa nghe thấy, lập tức đến viện tử của Tề Vương.

Đèn ở hiên phía Đông còn sáng, Cao ma ma đến ngoài cửa gọi một tiếng "Điện hạ".

Hoàn Huyền nói: "Ma ma mời vào."

Cao ma ma nâng màn đi vào, Hoàn Huyền buông quyển sách trong tay; "Sao ma ma tới đây? Mau đến hơi lửa sưởi ấm, đừng để nhiễm phong hàn."

Lúc ma ma tới đã khóc cả một đường, đôi mắt sưng như hồ đào, vừa thấy vết đao trên mặt hắn, nước mắt lại rơi xuống, liền nói: "Tạo nghiệt".

Bà lấy dược trị thương từ tay áo, đây là bí dược từ Thượng Dược cục, tuy không thể đảm bảo không để lại sẹo, ít nhất cũng có thể khiến miệng vết thương nhanh khép lại, để vết sẹo nhạt đi một chút.

"Lão nô thoa thuốc cho điện hạ," bà nghẹn ngào nói, "Điện hạ sao lại tự làm khó mình như thế..."

Hoàn Huyền muốn cự tuyệt, nhưng nhìn đôi mắt sưng lên vì khóc của Cao ma ma, cuối cùng không nói gì, chỉ mím chặt môi.

Ma ma run rẩy tiến lên, vừa lau nước mắt vừa mở bình dược sứ, run rẩy lấy chiếc khăn lụa sạch sẽ chấm cao dược, đắp lên miệng vết thương hằn thật dày.

Miệng vết thương rất sâu, may mà lưỡi đao Loạn Hải vừa mỏng vừa sắc, chỉ là một đường mảnh, nhìn cũng không dữ tợn.

Cao ma ma đắp xong dược, run rẩy cất hộp thuốc, như đang độc thoại: "Trước kia lão nô cũng buồn bực, tuy rằng tiểu cô nương kia xuất thân thấp hèn, nhưng cũng là phụ sinh mẫu dưỡng, sao chẳng biết tức giận gì cả. Dù bị điện hạ xem thường vẫn mỉm cười, điện hạ bảo nàng học theo Nguyễn tam nương, bỏ mặc nàng mấy tháng, nhưng phàm là người đều có tức giận, nàng lại như cục bột mặc cho người vo tròn bóp dẹp..."

Bà nói rồi lôi chiếc khăn ra, lau khước mắt: "Làm có người nào như thế, đều là lão nô sai, khi đó lão nô nên nhận ra không thích hợp....."

Hoàn Huyền nhất thời không biết ma ma tới trấn an hấn hay tới cấm thêm dao vào tim hấn, trầm mặt không nói lời nào.

Cao ma ma mắt mờ, tất nhiên không thấy rõ vẻ mặt của hấn, mãi tự nói: "Hiện giờ biết rồi cũng tốt, điện hạ cũng có thể chặt đứt niệm tưởng, không cần tiếp tục tự chuốc lấy khổ, điện hạ sớm quên nàng ấy đi."

Hoàn Huyền biết bà nói rất phải, chính hấn cũng dự tính như vậy, nhưng bị ma ma nói toạc ra như thế, hấn lại vô cớ cảm thấy có chút không thoải mái.

Hắn nhàn nhạt "Ừm" một tiếng: "Ta mệt rồi, ma ma cũng đi ngủ đi."

Cao ma ma còn muốn nói gì đó, Hoàn Huyền đã đứng lên đi về phía tịnh thất, bà chỉ đành thềm thờ dài nói: "Lão nô cáo lui."

Hoàn Huyền gọi một nội thị tới: "Đưa ma ma về hậu viện, cẩn thận lớp băng trên bậc thềm."

- - -

Chương 82

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy qua loa tắm gội một phen, thay triều phục ra ngoài, nói với Điền Nguyệt Dung: "Đi thôi."

Điền Nguyệt Dung nói: "Hôm nay Đại tướng quân vào cung cưới con ngựa nào?"

Tùy Tuy chần chờ một chút rồi nói: "Truy Phong đi."

Điền Nguyệt Dung "Ừm" một tiếng.

Tùy Tuy liếc nàng rồi nói: "Sao? Đêm qua tuyết lại rơi, trên đồi Niếp Ảnh có vết thương cũ, đây chẳng phải là lẽ đương nhiên sao?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Phải, đại tướng quân nói rất phải."

Hai người xuyên qua trung đình tuyết đọng, mai đỏ trong đình nở rộ đẹp đẽ, đóa hoa rơi xuống nền tuyết trắng mới, đỏ thẫm như giọt máu.

Điền Nguyệt Dung không khỏi nhớ tới tối hôm qua nửa khuôn mặt của Tề Vương bị máu nhiễm đỏ lúc ra khỏi phòng Đại tướng quân. Nàng không biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhất định chẳng phải chuyện vui vẻ gì, hôm nay nhìn mặt Đại tướng quân không có chút manh mối nào, nàng cũng không dám nói tới.

Nàng nghĩ ngợi rồi nói: "Cặp huynh đệ Trần thị kia trái lại cũng có chút thú vị, giống như ca kỹ giáo phường, lại giống công tử thế gia, đặc biệt là tên hắc y đó, toàn thân ngạo cốt, không hổ là huyết mạch hoàng tộc."

Tùy Tuy cười: "Triều Trần sớm đã diệt, hai đời bọn họ đều là ca kỹ, huyết mạch gì đó hữu ích như vậy sao, là kẻ đáng thương thôi."

Một vài đại quan quý nhân không thích bọn ca kỹ giáo phường xu nịnh, bởi vậy mới xuất hiện hoàng tộc tiền triều nghèo hèn như thế, cố tình giáo dưỡng bọn họ thành dáng vẻ mắt cao hơn đầu, nói đến cùng cũng chỉ để lấy lòng quyền quý.

Kiều ngạo không có tự tin chỉ là hư trương thanh thế, dù cho bề ngoài có như thế, cũng chỉ cần một kích liền tan. Vừa rồi là nàng mong đợi quá cao rồi.

Tùy Tuy nhẹ nhàng thờ dài nói: "Hai tiểu hài kia thiên tư không tồi, nếu dùng sắc mê hoặc người thì rất đáng tiếc, người hãy dạy bọn họ đạo kiếm đàn hoàng đi."

Điền Nguyệt Dung nâng mi mắt; "Đại tướng quân không đích thân chỉ điểm bọn họ sao?"

Nửa đùa nói; "Thuộc hạ còn cho rằng cái tên nhóc Tử Điện khá vừa mắt Đại tướng quân đấy..."

Tùy Tuy liếc xéo nàng một cái: "Ta chỉ điểm cho một mình người đã đủ mệt rồi."

Điền Nguyệt Dung cười nói: "Thuộc hạ tư chất kém cỏi, đa tạ Đại tướng quân khoan dung."

Hai người nói chuyện, có thị vệ dắt ngựa tới từ chuồng.

Điền Nguyệt Dung vuốt bờm ngựa: "Tiểu Hắc Kiếm, bờm của người thật xinh, ai thắt cho người vậy?"

Tiểu Hắc Kiếm ngẩng đầu lên, kiêu ngạo hí vang một tiếng.

Điền Nguyệt Dung làm bộ làm tịch gật đầu: "Ồ, thì ra là Đại tướng quân đích thân thắt cho người à. Người thật đúng là Mã nương nương sủng quan hậu cung, ghê nha, ghê nha."

Con ngựa nghe không hiểu người ta đang giễu cợt nó, nghe giọng điệu còn cho rằng đang khen nó, đặc ý vênh vang "hí hí" lên.

Tùy Tuy trừng mắt nhìn Điền Nguyệt Dung một cái, túm dây cương: "Nàng ta là người xấu, Tiểu Hắc Kiềm đừng quan tâm nàng ta."

Tiểu Hắc Kiềm vừa nghe giọng của chủ nhân, liền nhe răng với Điền Nguyệt Dung.

Điền Nguyệt Dung cười cong cả eo, nói với Tùy Tuy: "Cũng không biết dưỡng làm sao ra tính tình con ngựa này."

Ngừng một chút nói: "Nghe mã quan nói, ngày hôm trước ở dịch trạm Bá Kiềm, có một con ngựa trong dịch cực kỳ hung hãn, ý là địa chủ, đến cướp cỏ khô của Niếp Ảnh, Niếp Ảnh tốt tính, để mặc cho nó đoạt, Tiểu Hắc Kiềm nâng một chân lên đạp nó ra ngoài. Nói cũng lạ, ngày thường Tiểu Hắc Kiềm đối chọi với Niếp Ảnh, vừa tóm được cơ hội liền bắt nạt nó, nhưng vừa thấy nó bị ngựa khác bắt nạt, còn nóng nảy hơn cả Niếp Ảnh."

Tùy Tuy cười nhéo tai ngựa: "Tiểu Hắc Kiềm nhà chúng ta chính là thế." Nói rồi cài một đóa hoa mai mới hái lên bím của nó, lập tức xoay người lên ngựa.

Lúc này tùy tùng khác cũng đến đông đủ, Trình Trung cũng nằm trong danh sách thuộc hạ đi theo, mọi người đều mặc triều phục theo phẩm cấp, chỉ có hãn mặc bạch y lông cừu trắng, trái lại cực kỳ nổi bật.

Tùy Tuy nhìn hãn, hơi gật đầu, rồi mang theo tùy tùng ra khỏi dịch quán.

Tới Bồng Lai cung, Tùy Tuy xuống ngựa trước đường Long Vĩ, trung quan bên cạnh Hoàng đế đã chuẩn bị xong bộ liễn đang chờ — — Hoàng đế ban liễn là trọng thần tuổi cao có đức hạnh mới có thể hưởng thụ đãi ngộ, hành động này đã biểu lộ ân sủng rộng lớn của

Hoàng đế đối với Tiết độ sứ Hà Sóc. Tùy Tùy cũng lo sợ từ chối mấy bận, qua mấy lần, lúc này mới "lo sợ bất an" ngồi lên bộ liễn.

Hoàng đế tiếp kiến Tiêu Linh ở Tử Thần Điện, Tử Thần Điện là chính điện khu nội tả phía Đông, cũng là nơi thượng triều ngày thường, ở đây tiếp kiến Tiết độ sứ, đã biểu hiện sự coi trọng phiến trấn, cũng biểu lộ sự niềm nở

Tùy Tùy hạ liễn trước điện, bước lên bậc thang.

Trong ngoài đại điện bao quanh bởi các thị vệ Gia Chấp Duệ san sát nhau, chỗ ngồi của Hoàng đế ở ngự tháp phía trên, có một loại uy nghiêm cung kính.

Tiêu tướng quân lại tự nhiên không quan tâm, đi vào điện như tản bộ trong sân vắng, sau đó theo lễ cúi người bái kiến.

Hoàng đế mắc bệnh phong nhiều năm, phong sương tràn ngập bên tóc mai, vẻ mặt gầy rộc, nhưng hai mắt vẫn nhạy bén như chim ưng.

Ánh mắt ông dừng trên mặt Tiêu Linh, ngần ngừ một chút, tuy ông không đến mức tin những lời đồn thổi, tin vịt vô căn cứ trên phố, nhưng cũng thật sự không nghĩ tới chiến thần trên chiến trường khiến người vừa nghe tiếng đã sợ vỡ mật lại là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, sự kết hợp giữa Tô phu nhân tú lệ đoan nhã cùng Tiêu Yến anh lãng tuấn dật, choàng vào bào phục võ quan, khí chất còn hơn cả võ tướng.

Nhưng Hoàng đế cũng sẽ không vì mỹ mạo khiếp người của nàng mà thiếu cảnh giác, đây không chỉ là hậu thế của cố nhân, còn là đối thủ không thể coi thường nhất của Đại Ung.

Ánh mắt ông dịu lại, như một trưởng bối hiền từ nói: "Tiêu khanh niên thiếu anh tuấn, rất có phong thái của phụ thân."

Tiêu Linh không kiêu không nịnh nói: "Bệ hạ tán thưởng."

Hoàng đế lại mời nàng ngồi, hỏi một chút đường xá tới kinh thuận lợi hay không, lại nói: "Trước kia nghe nói Tiêu khanh gặp nạn, trẫm ăn ngủ khó an, may mà Tiêu khanh gặp dữ hóa lành, nếu không không biết ngày nào đó trẫm dưới chín suối làm sao đối mặt với cố nhân đây."

Tiêu Linh cúi người hành lễ: "Bệ hạ nói quá lời, thần thật sự sợ hãi."

Hoàng đế nói: "Năm đó lúc Trẫm ở tiềm đế*, đối với phụ thân khanh cũng coi như bạn bè thân thiết, sau này cũng là quân thần tương đắc, chỉ là khó có được cơ hội gặp nhau."

(Ji:*Nơi ở của Hoàng đế trước khi lên ngôi)

Dừng một chút nói: "Tiêu khanh hiếm khi nhập kinh, nhất định phải ở lại lâu một chút."

Tiêu Linh nói: "Đa tạ thịnh tình của bệ hạ."

Hai người hàn huyên một hồi, Hoàng đế thưởng thêm chút kim khí châu báu, liền nói: "Trẫm lệnh người chuẩn bị rượu nhạt tẩy trần cho Tiêu khanh, mời Tiêu khanh dời bước đến Lân Đức điện."

Tiêu Linh nói: "Tạ bệ hạ hậu ban."

Hai người nói cười vui vẻ ra khỏi Tử Thần Điện, trước sau lên liễn xa, lập tức hướng tới Lân Đức điện.

Quan lại tham dự tiệc tiếp khách ngoại trừ Tể tướng, quan viên Lễ Bộ, hơn phân nửa đều là võ tướng, ngoài ra còn có Thái Tử, các hoàng tử cùng đám con cháu tông thất đến dự tiệc.

Lân Đức điện là nơi kết nối trước sau giữa ba điện, tiền điện rộng mở, hành lang Đông Tây vây quanh.

Yến tiệc được tổ chức ở tiền điện và trung điện, cung điện rộng rãi sâu hun hút, Hoàng đế và Tiêu Linh một trước một sau tiến vào điện, mới đầu Thái Tử và quần thần không thấy rõ diện mạo của nàng, chỉ thấy dáng hình mơ hồ, có lẽ do từ nhỏ đã tập võ, vóc người nàng cao gầy hơn nữ tử bình thường, nhưng cũng chẳng liên quan đến lời đồn thân hình kim cương cao bảy tám thước kia.

Đợi nàng đến gần, mọi người thấy rõ dung mạo của nàng, trong điện tức khắc có thể nghe được tiếng chiêm rơi.

- - -

Chương 83

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Minh Khuê bỗng dựng cứng đờ, bởi vì Tiết độ sứ Hà Sóc mặc áo tím, đội võ quan kia, là Lộc Tù Tù ba năm trước đây bỗng nhiên hương tiêu ngọc vẫn.

Trong nháy mắt hấn hoài nghi hai mắt của mình liệu có vấn đề hay không, nhưng hấn chợt phủ định suy nghĩ này, toàn thân hấn chỉ có đôi mắt giám định sắc đẹp là đáng tin cậy nhất, chỉ cần gặp qua tuyệt đại giai nhân một lần, hấn tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Hướng chi đêm Thượng Nguyên năm ấy, hấn ngồi đối diện Lộc Tù Tù ước chừng nửa canh giờ, dù cho nàng hóa thành tro hấn cũng nhận ra.

Sau sự kinh ngạc lại là vui sướng khó tả, tuyệt đại giai nhân vẫn còn sống, vẫn chưa hóa thành nắm đất vàng, đây quả thực là may mắn của Đại Ung, ngay sau đó hấn lại có chút chua xót, nhớ trước đây hấn thực sự đã đau lòng một trận vì giai hương tiêu ngọc, còn ăn chay vài tháng đấy.

Đồng thời đến mức còn cảm thấy mất mát, vốn tưởng rằng sinh thời gặp được tuyệt đại giai nhân thứ ba, ai ngờ người này vẫn là người trước kia, tính đến tính đi vẫn chỉ có hai người.

Đương nhiên, trong đó không khỏi xen vào một tia đắc ý, quả nhiên hấn trời sinh tuệ nhãn, khi còn nhỏ đã nhận định được mỹ nhân, lớn lên thực sự khuynh quốc khuynh thành.

Cuối cùng, niềm vui sướng vượt qua hết thảy cảm xúc, vốn dĩ hấn không dám có si tâm vọng tưởng gì với Tiêu Linh, nhưng nếu nàng đã từng trải qua một đoạn tình cùng Hoàn Huyền, có thể thấy sát thần cũng có thất tình lục dục, đến cả tên gốc Hoàn Huyền

không hiểu phong tình kia cũng có thể thân mật được, chưa chắc hẳn không có cơ hội đâu.

Kể ra thì tên Hoàn Huyền kia tính tình quái gở, không biết lấy lòng nữ tử, còn có mắt không trông nhận biết kim nạm ngọc, xem Tiêu Linh thành thể thân của Nguyễn Nguyệt Vi, rốt cuộc nàng đã coi trọng đệ ấy ở điểm nào chứ?

Hoàn Minh Khuê rất thông minh, đặc biệt trong chuyện nam nữ, suy tư một chút liền đoán được chân tướng bên trong.

Hắn vỗ lên mặt mình, tuy nói đệ ấy và đường huynh quá cố không giống lắm, nhưng diện mạo cũng có hai ba phần giống mơ hồ, với cả xét đến ôn nhu hàm súc, nho nhã phong lưu, đường huynh hơn Hoàn Huyền biết bao.

Hắn quét mắt yến tiệc một chút, không thấy bóng dáng Tề Vương, nghĩ cũng biết nhất định hôm qua sau khi phát hiện chân tướng cực kỳ tức giận, hôm nay dứt khoát tránh không gặp.

Trong một khoảnh khắc, trong lòng Hoàn Minh Khuê xoay chuyển vô số ý niệm, bước nhanh về phía trước, thi lễ với Tiêu Linh: "Tiểu vương tới muộn, mong Tiêu tướng quân thứ lỗi."

Hắn mặc áo choàng nhẹ đơn giản thoải mái, lúc hành lễ ống tay áo lả lướt, mang theo cơn gió thơm ngào ngạt, cũng không biết xiêm y này của hắn đã huân mấy cân hương liệu mới tỏa được thế này.

Tùy Tùy thiếu chút nữa nghẹt thở bởi hương khí trên người hắn, còn phải thi lễ nói: "Đại vương nói quá lời."

Ung dung thản nhiên đánh giá hắn.

Hôm nay hiển nhiên hắn đã nỗ lực trang điểm, theo phẩm cấp mặc một bộ tử sa thêu kính hoa, không phải là áo choàng Viên lĩnh thường thấy, mà là áo choàng rộng vạt áo dài, vạt áo trước mở rộng đến ngực, lộ ra trung y màu trắng bên trong, bên ngoài áo choàng lại

phủ thêm một lớp tiêu sa mỏng như sương khói, đội mũ quan hoa sen bạch ngọc, độc đáo khác lạ, tựa như danh sĩ Ngụy Tấn, lại tựa như người nơi khác, ngay cả trên vũ diên toàn vũ cơ mặc lăng la sắc sỡ, trâm cài hoa cũng không bằng hẳn.

Cũng may hẳn khá đẹp, trang điểm như hoa khổng tước càng thêm nổi bật làn da trắng như ngọc, môi như tô son của hẳn.

Lúc Tùy Tùy đánh giá hẳn, Thái Tử cũng đang thầm lưu ý đến vẻ mặt Dự Chương Vương — — tên Hoàn Minh Khuê này ăn chơi trác táng vẫn không thạo võ không giỏi, suốt ngày lăn lộn trong đồng sơn phấn, cái khác chẳng được gì, chỉ có mắt nhìn nữ nhân là thiên hạ đệ nhất. Huống hồ ở Bình Khang phùng tết Thượng Nguyên năm ấy, hẳn nhớ rõ Hoàn Minh Khuê từng uống rượu đánh bạc cùng ngoại trạch phụ kia, nếu Tiêu Linh và ngoại trạch phụ của Hoàn Huyền thật sự là cùng một người, hẳn ta nhất định có thể nhận ra.

Hẳn cẩn thận tìm tòi biểu tình của Hoàn Minh Khuê, khóe mắt đuôi mày dù một biến hóa rất nhỏ gì cũng không buông tha, nhưng với đức tính này của Hoàn Minh Khuê, trong lúc nhất thời hẳn cũng không rõ kinh hỉ này rốt cuộc là do trùng phùng hay do nhìn thấy đại mỹ nhân.

Hoàng đế nói: "Từ Ngọc còn không mau ngồi vào, trẫm phải phạt con ba ly."

Dự Chương Vương nói: "Tất nhiên, tiểu chất nên bị phạt."

Lập tức ngồi vào vị trí, nâng ly rượu tiến lên hướng về Hoàng đế: "Xin dùng ly rượu này chúc bệ hạ phúc thọ vĩnh niên." Dứt lời uống một hơi cạn sạch, lập tức ý bảo nội thị đổ đầy.

Hoàng đế vuốt cằm nói: "Từu lượng chẳng ra sao, uống lại thống khoái. Ly thứ hai này nên kính khách quý đường xa tới đây."

Trong mắt Thái Tử thoáng qua chút không vui.

Hoàn Minh Khuê lại nghe lời, nâng ly đến trước Tù Tù: "Ly này bồi tội với Tiêu tướng quân."

Tù Tù cầm ly rượu đứng lên: "Dự Chương Vương đa lễ." Đối ẩm cùng hấn một ly.

Ly rượu thứ ba, Hoàn Minh Khuê nâng ly hướng về mọi người trong điện: "Tiểu vương tới muộn, mong chớ vị chớ trách."

Mọi người biết hấn khác người, tất nhiên không so đo với hấn.

Hoàn Minh Khuê nhìn Tù Tù, hơi nheo cặp mắt hồ ly: "Không biết lần này Tiêu tướng quân vào kinh dự định ở lại bao lâu?"

Tù Tù nói: "Có lẽ qua chính nguyệt sẽ khởi hành về Ngụy Bác."

"Phải đi sớm vậy sao?" Hoàn Minh Khuê có chút thất vọng.

Thái Tử nói: "Tiêu tướng quân bận rộn quân vụ, trăm công ngàn việc, đương nhiên không thể rời Hà Sóc quá lâu."

Tù Tù cười nhẹ: "Thái Tử điện hạ xem trọng."

Thi lễ với Hoàng đế: "Mạt tướng bất tài, được bệ hạ tin tưởng, thẹn với chức Mục Thủ*, chỉ có thể tận tâm tận lực mà thôi."

(Ji:*Người đứng đầu một vùng)

Hoàng đế nói: "Tiêu khanh khiêm tốn, có Tiêu khanh tọa trấn Hà Sóc, thủ vệ biên quan, trẫm và Thái Tử mới có thể kê cao gối ngủ ngon."

Dứt lời nhìn Thái Tử một cái, ánh mắt lạnh lẽo.

Trái tim Thái Tử run rẩy, biết bản thân châm ngòi quá mức rõ ràng, không khỏi chột dạ, vội vàng bung ly rượu hàn huyên.

Tùy Tuy như thể hoàn toàn không nhận ra sự chế giễu châm ngòi của Thái Tử, vẫn tự nhiên trấn định nói chuyện vui vẻ cùng mọi người.

Hoàn Minh Khuê lại nói: "Không biết Tiêu tướng quân tạm thời ở nơi nào trong kinh thành?"

Tùy Tuy nói: "Tạ Đại vương hạ cố hỏi đến, tại hạ tạm nghỉ ở Đô Đình Dịch trong thành."

Người thuộc dòng chính Tiêu gia rất ít, từ sau khi Tiêu Đồng An chết chỉ còn nàng. Mà chi thứ Tiêu thị ở Trường An, quan hệ thân thích với Tiêu Linh có chút xa. Tuy rằng trạch viện Tiêu gia ở An Hưng phường thành Bắc có người trông nom, nhưng suy cho cùng đã nhiều năm không ở, phòng thất đều đã cũ nát, mất công sửa chữa để vào ở một tháng lúc nhập kinh thật sự không có lợi. Và lại về nhà cũ, khó tránh khỏi nhớ tới tổ mẫu và mẫu thân cô độc bệnh chết năm đó.

Hoàn Minh Khuê lại như nghe thấy một tin tức khủng khiếp, vẻ mặt lộ ra tia hoảng sợ: "Sao Tiêu tướng quân lại nghỉ ngơi ở dịch quán, dịch quán là nơi có thể ở lâu sao?"

Ngừng một chút rồi nói: "Nếu Tiêu tướng quân không chê, không bằng đến ở tạm hàn xá của tiểu vương, tuy đơn sơ, nhưng cũng thoải mái hơn dịch quán một chút."

Tuy Tiêu tướng quân hiệu lệnh đại tướng tam quân, không thể xem như nữ tử khuê các, tất nhiên cũng không thể không đề phòng. Nhưng nói đến cùng nam nữ có cách biệt, lời này do người khác nói ra, không khỏi có chút không phải phép. Nhưng đến từ miệng Dự Chương Vương, vẫn không ra thể thống gì, lại không ý gì là mạo phạm khinh nhờn, có lẽ vì hắn luôn khác người, cũng có lẽ thái độ của hắn vừa tự nhiên vừa chân thành, hoài nghi hắn có ý gây rối trái lại như lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử.

Tiêu Linh cũng không hổ là Tiêu Linh, nghe vậy mặt không đỏ tim không loạn, chỉ cười nhạt; "Được Đại vương thịnh tình mời khách, tại hạ cảm kích vô cùng, có điều tại hạ ở kinh thành chỉ có mấy ngày, không thể đến quấy rầy."

Hoàn Minh Khuê vẫn chưa từ bỏ ý định; "Nếu Tiêu tướng quân cảm thấy đến hàn xá không tự tại, tiểu vương còn có mấy biệt quán trong thành."

Tùy Tuy bất lực: "Dự Chương Vương thịnh tình, tại hạ hổ thẹn."

Hoàn Minh Khuê nói: "Tiêu tướng quân không cần khách khí, biệt quán đều có sẵn mọi thứ: màn kỷ giường tháp, quét dọn chút là được, tuy đơn sơ, nhưng cũng xem như thanh tịnh."

Hoàng đế nói: "Trẫm vốn định mời Tiêu tướng quân vào Bồng Lai cung ở tạm, nếu Tử Ngọc nói như vậy, trái lại ở ngoài cung có vẻ tiện hơn một chút."

Ông quay sang Tiêu Linh: "Chất nhi này của trẫm hấp tấp làm theo cảm xúc, không câu nệ lễ tục, Tiêu khanh chớ trách."

Ngừng chút lại nói: "Hơn nữa khi còn bé Tiêu khanh theo Tô phu nhân vào cung, còn đánh một trận với Tử Ngọc, không biết Tiêu khanh còn nhớ chăng?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Tiêu tướng quân có lẽ không nhớ, tiểu chất lại khắc cốt ghi tâm, Tiêu tướng quân thần dũng, thuở nhỏ có thể thấy được một chút."

Hoàng đế nửa thật nửa giả chế nhạo hần: "Khi đó con còn túm tay áo Tô phu nhân xin nàng ấy hứa hôn Tiêu khanh cho mình."

Hoàn Minh Khuê nói: "Lúc trước nghe con mới sinh không sợ cọp, nếu sớm biết được thần uy của Tiêu tướng quân, tại hạ có một trăm lá gan cũng không dám mạo phạm."

Mọi người đều theo đó cưỡi rộ lên.

Hoàng đế quay sang Tiêu Linh: "Nếu Tiêu Khanh không chê, thì miễn cưỡng nhận lấy ý của nó đi."

Ánh mắt Tùy Tùy khẽ động, nhất thời không đoán ra Hoàng đế có ý gì.

Bỗng nhiên nhắc tới chuyện cũ năm xưa, tựa hồ có ý tác hợp hai người bọn họ.

Tuy nói Hoàn Minh Khuê là kẻ phú quý nhàn rỗi, nhưng phụ thân hắn từng là trữ quân, sau đó tự nguyện nhường vị trí trữ quân, thân phận của Hoàn Minh Khuê cũng có chút khó xử.

Hoàng đế làm gì yên tâm để hắn "hòa thân" đến Hà Sóc?

Có lẽ đây chỉ là một phép thử, nếu nàng có tâm làm phản, ngược lại có thể bắt lấy Hoàn Minh Khuê làm bè, dù đưa hắn hay hài tử của bọn họ lên để vị, đều là huyết mạch chính thống của Hoàn thị.

Cũng vì lẽ đó, lúc trước Hoàn Diệp muốn từ bỏ trữ vị theo nàng đến Hà Sóc là chuyện không thể, Hoàng đế sở dĩ không tỏ ý kiến, có lẽ đơn giản chỉ là ông ta hiểu thâm tử và nhi thần của mình, biết Hoàng Hậu sẽ không để nhi thần rời đi, cũng biết nhi thần không thể bỏ mặc mẫu thân không màng.

Nàng sớm nên biết từ khi nàng bắt đầu chấp chương binh quyền Tam trấn, nàng và Hoàn Diệp đã tuyệt đối không thể rời. Chỉ là lúc trước nàng quá trẻ, có quá nhiều ảo tưởng và khát khao. Nếu đổi thành hiện tại, nàng sẽ biết "kế hoạch" lúc trước của bọn họ không thực tế đến đâu. Nếu khi đó quả quyết cự tuyệt Hoàn Diệp, không có việc nhường trữ vị, có lẽ dã tâm của Hoàn Dung sẽ không có, có lẽ Hoàn Diệp sẽ không chết, có thể hiện giờ hắn đã làm trữ quân của Đại Ung, thú thê sinh con, sống một đời bình an suôn sẻ.

"Vốn có thể" của những năm đó, chỉ là chấp niệm lừa mình dối người của nàng mà thôi.

Tùy Tuy mím môi, thi lễ với Hoàn Minh Khuê: "Dự Chương Vương thịnh tình, tại hạ vốn không nên từ chối, chỉ là ngựa xe tôi tớ đi theo rất đông, khó tránh khỏi quấy rầy, vẫn nên ở dịch quán sẽ tiện hơn."

Hoàn Minh Khuê thấy nàng kiên quyết không nhận, chỉ có thể tiếc nuối nói: "Tiểu vương hôm nào quét dọn hàn xá thật tiệt, mong Tiêu tướng quân vui lòng đến thăm."

Tùy Tuy gật đầu, nâng ly rượu mỉm cười: "Nhất định."

- - -

Chương 84

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền khó tin mà trừng mắt nhìn hấn ta, quả quyết: "Không được."

Hoàn Minh Khuê tự đắc thông thả rót rượu vào ly mình: "Ta không phải tới đây thương lượng với đệ. Nam chưa cưới nữ chưa gả, nếu các người đã không còn liên quan, nàng cũng không phải người của đệ."

Hoàn Huyền chưa từng gặp kẻ nào mặt dày vô sỉ như thế, nhưng lời của đấng đờ tử này hấn không có cách nào phản bác, hấn đúng thật không thể quản được Tiêu Linh.

Hoàn Minh Khuê cầm ly rượu, đang định đưa lên miệng, nghe một tiếng "keng" vang lên, trên tay bỗng nhiên trống rỗng, cái ly đã bay ra ngoài, rượu vương vãi khắp người hấn.

"Người không phải của ta, nhưng rượu là của ta." Hoàn Huyền lạnh giọng, đặt đĩa bạc trong tay xuống — — vừa rồi hấn đã dùng chiếc đĩa bạc này hất văng ly rượu của Dự Chương Vương.

Hoàn Minh Khuê dùng đôi mắt hồ ly giao hoạt xem xét hấn một lúc, bỗng nhiên "phụt" cười thành tiếng: "Không khéo, bình Nghi Thành Cửu này là ta cho người đưa tới hôm trước."

Hấn nói xong, vẫy tay với nội thị hầu thiện: "Lấy một ly khác tới."

Hoàn Huyền không thể thật sự đuổi hấn đi, nhưng trong lòng tức nghẹn, chỉ có thể cầm ly, ngửa cổ uống một hớp không sót giọt nào, sau đó đoạt lấy bình rượu rót đầy cho mình.

Hai người tự rót tự uống, Hoàn Minh Khuê từu lượng kém, uống ít chậm rãi, từu lượng Hoàn Huyền tốt hơn chút, uống gấp uống vội,

không bao lâu, hai người đều có chút say.

Hoàn Huyền bỗng nhiên đặt ly rượu xuống thật mạnh, cười lạnh: "Lần trước còn nói mình không xứng với nàng."

Hoàn Minh Khuê ăn vạ: "Ta chưa từng nói, chắc chắn đệ nhớ nhầm rồi."

Hoàn Huyền: "Nàng sẽ không chọn huynh."

Hoàn Minh Khuê cau mày lại, ngay sau đó giãn ra, dùng đuôi mắt liếc hẳn: "Nàng chọn đệ sao?"

Nét mặt Hoàn Huyền cứng đờ, sau đó hất cằm: "Tất nhiên."

Hoàn Minh Khuê nghiêng đầu, chống cằm: "Vậy sao đệ lại ở đây?"

Hoàn Huyền: "Là ta không bằng lòng."

Hoàn Minh Khuê hoang mang nhìn chăm chăm vết thương trên mặt hẳn một lát, dùng đũa bạc nhúng vào ly rượu, cắt lên mặt mình một đường: "Không biết xấu hổ."

Hoàn Huyền cầm ly rượu định đập lên mặt hẳn, khoảnh khắc chiếc ly sắp rời tay, hẳn lại đổi ý, thu tay lại, liếc mắt: "Thê tử của bằng hữu không thể khinh, uống công ta xem huynh như bằng hữu, rượu ngon món ngon ném cho chó rồi."

Hoàn Minh Khuê trở mặt chối bay chối biển: "Là đại ca nhờ ta chăm sóc đệ, ta chăm sóc đệ mấy năm nay, còn nuôi ra một con bạch nhãn lang."

Dừng một chút: "Tiêu Linh cũng sẽ không gả cho đệ."

Hoàn Huyền cãi nhau cũng không trì hoãn uống rượu, trong lúc nói chuyện vẫn không ngừng chốc rượu, Hoàn Minh Khuê trước mắt một người biến thành hai, càng đáng ghét gấp đôi.

"Trước khi đến Hoài Tây ta đã dự định cưới nàng," hãnh xoa hai mắt, "Nàng chính là thê tử của ta."

Hoàn Minh Khuê cười mỉa: "Đệ nói cưới là cưới sao? Đệ chỉ xem nàng như thế thân, còn không đối xử tốt với nàng, nàng chịu gả cho đệ mới lạ đấy. Nếu không phải đệ giống đại hoàng huynh, nàng mới không thềm chấp với đệ."

Thân mình Hoàn Huyền bỗng dựng cứng đờ, rử mi mắt, đôi môi gắt gao mím chặt, khóe miệng buông xuống.

Hoàn Minh Khuê tiến lên trước nhìn kỹ hơn, vỗ tay cười nói: "Tiểu Huyền nhi nói không lại ta liền khóc nhè rồi."

Hoàn Huyền ngẩng đầu, hốc mắt đỏ bừng còn cười lạnh: "Ai khóc là chó, bốn vương từ lúc hạ sinh tới nay chưa từng khóc."

Hoàn Minh Khuê "chậc" một tiếng: "Không biết chừng, lại có chuyện lạ."

Hoàn Huyền: "Huynh đừng si tâm vọng tưởng, Tùy Tùy mới không để mắt tới đấng đồ tử như huynh đâu."

Hoàn Minh Khuê kéo mở cổ áo, để lộ da thịt trước ngực như ngọc thạch: "Ta có thể vì nàng thủ thân như ngọc."

Hoàn Huyền chau mày, lời ít ý nhiều: "Ghê tởm. Cũng không nhìn xem hậu viện của huynh bao nhiêu oanh oanh yến yến."

Hoàn Minh Khuê: "Là người ai mà không phạm sai, sửa sai mới là điều tốt, chỉ cần một câu, ta lập tức tiến hết những oanh oanh yến yến đó, từ nay về sau chỉ có một mình nàng. Chỉ cần nàng chịu gả cho ta, ta sẽ theo nàng đến Hà Sóc."

Hoàn Huyền: "Tùy Tùy sẽ không gả cho huynh, nàng ấy thích sạch sẽ."

Hoàn Minh Khuê chậm rãi khép vạt áo, vỗ ngực: "Nơi này của ta rất sạch sẽ, từ nhỏ đến lớn trong lòng chỉ có một mình nàng, không có Nguyễn tam nương Ngạnh tam nương gì đó..."

Đây là tử huyết của Hoàn Huyền, chọc tới hấn liền nhụt chí, quả nhiên hấn nói không nên lời.

Hoàn Minh Khuê cong môi mỉm cười đắc ý, ai ngờ Hoàn Huyền bỗng hừ lạnh một tiếng: "Chó không sửa được thói ăn phân."

Hoàn Minh Khuê sửng ngờ: "Đệ nói lời thô tục gì thế?"

Hoàn Huyền ở binh doanh có lời thô tục nào mà chưa từng nghe qua, chỉ là xuất thân cao quý, ngày thường không nói mà thôi, lúc này cũng không màng đến nữa.

Hấn hừ lạnh một tiếng, liếc xéo đường huynh: "Chó dám ăn, Cô dám nói."

Hoàn Minh Khuê đứng lên nặng nề vỗ lên đầu hấn một cái: "Ta... Ta thay đại hoàng huynh giáo huấn đệ."

Hoàn Huyền hướng về phía nội thị: "Lấy Loạn Hải của Cô tới, Cô muốn chém đấng đờ tử này..."

Mấy nội thị đều quay mặt qua chỗ khác, giả vờ không nghe thấy.

Hoàn Huyền nhanh chóng nhớ ra hấn đã cầm Loạn Hải để đổi lấy ngọc bội.

Hiện giờ đao không còn, ngọc không còn, ngựa không còn, người cũng không còn.

Hấn ngẩn ngơ, chậm rãi ngồi xuống.

Hoàn Minh Khuê: "Nàng không chọn đệ cũng không chọn ta, huynh đệ chúng ta đồng mệnh tương liên, đáng lẽ có cùng chung mối thù, trước tiên nên diệt trừ tiểu bạch kiểm ốms yếu bên cạnh nàng..."

Hoàn Huyền nhíu mày: "Họ Trình hôm nay cũng có mặt sao?"

Hắn cười lạnh: "Thật đúng là như hình với bóng."

Hoàn Minh Khuê: "Ta thấy tên đó khuôn mặt đào hoa, đôi mắt trắng nhiều đen ít, bụng dạ còn hơn cả si tử*, vừa nhìn liền biết không phải kẻ an phận..."

(Ji: *筛子 - thuật ngữ chỉ những người lòng dạ khó lường)

Hoàn Huyền nâng mí mắt, yên lặng nhìn hắn một lát, ánh mắt lạnh lùng: "Ta thấy huynh cũng không phải kẻ an phận."

Hắn cầm lấy đĩa bạc đứng lên, gõ lên đầu Hoàn Minh Khuê: "Giết một người tính một người trước."

Hoàn Minh Khuê tránh ngay, đầu thì không sao, mũ hoa sen bị đánh lệch, búi tóc rơi xuống.

Hắn sững người, sau đó ôm đầu khóc lớn: "Rối tóc rồi, rối tóc rồi..."

Hoàn Huyền lấy đĩa bạc chỉ vào hắn, sau một lúc lâu, cơ thể lắc lư, ngã xuống án.

.....

Chương 85

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thái Tử nghe vậy sắc mặt trầm xuống, mọi người đều biết Tiêu Linh có thể bắn cung, dùng đao kiếm bằng cả hai tay nhưng tay trái mạnh hơn tay phải vài phần.

Hắn lạnh giọng quát lớn nói: "Lúc ấy vì sao không bấm báo?"

Mạnh Thành thầm kêu oan, ngoại trạch phụ Tề Vương và Tiêu Linh cách xa tận tám cây sào, ai lại đi móc nối hai người với nhau chứ.

Hắn giải thích: "Lúc ấy chúng thuộc hạ đã dò la, Tề Vương phủ có một thị vệ bị thương tay phải, bởi vậy không điều tra sâu."

Thái Tử vô cảm nhìn chằm chằm hắn.

Mạnh Thành như thể bị rắn hổ mang nhắm trúng, cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Sau một lúc lâu, Thái Tử mới nói: "Hiện giờ vì sao bắt đầu có nghi ngờ?"

Thất lạng Mạnh Thành cong gàn như gập xuống luôn: "Hồi bấm điện hạ, hai thích khách kia đều một đao mất mạng."

Thái Tử sợ hãi, nếu lúc trước hoài nghi chỉ có ba phần, hiện tại đã thành bảy phần, người quen dùng tay phải dù cho bị thương đổi thành tay trái, lực và độ chính xác ắt phải kém hơn nhiều, có thể khiến thích khách võ nghệ cao cường một đao mất mạng trong rừng sâu u ám, nếu không phải thân kinh bách chiến thì không có khả năng làm được.

Hắn lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay dưới vạt áo, trừng mắt lạnh lùng nói: "Chuyện quan trọng như thế mà đến lúc này người mới bấm báo sao?"

Mạnh Thành "bịch" quỳ rạp xuống đất: "Thuộc hạ thất trách, thỉnh điện hạ trách phạt."

Thái Tử liếc hắn cười lạnh: "Nếu thật sự muốn phạt người, người có mùi cái đầu cũng không đủ chém, hiểu không?"

Mạnh Thành túa mồ hôi, dập đầu nói: "Thuộc hạ đã rõ."

Thái Tử thốt một chữ từ kẽ răng: "Cút!"

Mạnh Thành vội vàng cúi đầu lui ra ngoài.

Thái Tử về giường, vén chăn ra.

Nguyễn Nguyệt Vi ngủ chưa sâu, cảm thấy người chột lạnh liền tỉnh lại, lim dim mở mắt trong cơn buồn ngủ: "Điện hạ từ nơi nào trở về thế?"

Thái Tử cởi sườn y* chui vào chăn, liếc thê tử một cái, lạnh lùng nói: "Ngủ đi, ngày mai dậy sớm đến Đông Nội thỉnh an một chút, bên mẫu hậu nàng cũng phải chăm chỉ phụng dưỡng, đừng vừa hồi cung liền bỏ qua."

(Ji: *警衣 - một loại áo choàng truyền thống thời Đông Tấn, dùng để giữ ấm, có nhiều hoa văn và kiểu dáng)

Dừng một chút nói; "Mẫu hậu ở trong lòng phụ hoàng rất quan trọng."

Ánh mắt Nguyễn Nguyệt Vi lấp lánh, tạm thời thấy được tuyệt chỗ phùng sinh*, Đế Hậu niên thiếu đã thành thân, phu thê tình thâm, dù có suy nghĩ phế hay lập, cũng sẽ lo ngại suy nghĩ của Hoàng Hậu

— — Hoàng Hậu không thích Hoàn Huyền, tất nhiên sẽ thiên vị Thái Tử, nhưng chỉ có thiên vị vẫn chưa đủ.

(Ji: *绝处逢生 - tìm được cửa sống trong ngõ cụt)

Lúc trước khi nàng ở trong cung Thái Hậu cũng phí không ít tâm tư trên người Hoàng Hậu, tính bà mẫu kiên cường, thái độ cương trực, nhưng tính cách lại rất dễ đoán, bà ta quen chuyên quyền độc đoán, nói một không hai, không thích nhất chính là người khác không tuân theo bà. Đặc biệt là làm con dâu, chỉ cần cúi đầu khom lưng, mọi chuyện thuận ý của bà, luôn thể hiện sự yếu đuối, rất dễ chiếm được yêu thích của bà ta.

Nàng ban đầu ở Đông Cung bị Thái Tử vắng vẻ, gần như bị biếm vào lãnh cung, mới cần răng tự thỉnh đến phụng dưỡng Hoàng Hậu, trái lại vô tình cảm liễu.

(Ji: *Xuất phát từ câu - Cố ý trồng hoa, hoa không nở; vô tình cảm liễu, liễu lại xanh → ý chỉ việc muốn làm lại không được, ngẫu nhiên làm điều khác không ngờ lại thành)

"Thiếp đã biết." Nguyễn Nguyệt Vi nói.

Thái Tử vuốt v3 sống lưng nàng: "Vất vả cho nàng, sau khi Đại hoàng huynh hoăng thế mẫu hậu càng dễ cáu bẳn, Cô biết chỗ khó của nàng. Nhưng phụng dưỡng tốt mẫu hậu, nàng đã giúp Cô một đại ân rồi."

"Có thể vì điện hạ phân ưu, thiếp đã cảm thấy thỏa mãn rồi," Nguyễn Nguyệt Vi hơi lộ vẻ ủy khuất nói, "Ban nãy vì sao điện hạ nói những lời đó hù dọa thần thiếp?"

Thái Tử nói: "Cô chỉ thích hù dọa nàng, một chút nàng đã..." Cẩn vành tai nàng nói gì đó, Nguyễn Nguyệt Vi xấu hổ đến lấy chăn che mặt.

Vừa rồi nàng bị lời cảnh báo của Thái Tử mà sợ hãi không nhẹ, đột nhiên biết vẫn chưa đến nông nỗi này, lòng không khỏi buông lỏng, lại có tâm tư nghĩ chuyện khác.

"Điện hạ," nàng ngẩng mặt nói, "Hôm nay người có gặp biểu tỳ Tiêu gia của ta ở cung yến không?"

Thái Tử nhớ ra Nguyễn Nguyệt Vi và Tiêu Linh có quan hệ biểu tỳ muội, trong lòng vừa động: "Có gặp. Biểu tỳ muội các nàng mấy năm không gặp rồi nhỉ?"

Nguyễn Nguyệt Vi nghĩ ngợi nói: "Lần trước gặp có lẽ là lúc sáu bảy tuổi, sau đó tỳ ấy không còn vào kinh nữa."

Còn giả vờ hiếu kỳ: "Ta nhớ rõ lúc còn bé tỳ ấy rất xinh, không biết mấy năm nay có thay đổi gì không?"

Thái Tử thầm cười nhạt, biết nàng ta nói bóng nói gió thăm dò dung mạo của Tiêu Linh, điềm nhiên như không nói: "Hiện giờ cũng không tệ."

Dừng một chút nói: "Dù sao lúc trước cũng là người trưởng huynh xem trọng, sao lại kém được."

Nguyễn Nguyệt Vi rầu rĩ "Vâng" một tiếng.

Thái Tử bật cười, bất thành linh lấy tay cho vào vạt áo nàng: "Nhưng người chinh chiến sa trường, đương nhiên không mềm mại nõn nà như đậu phụ giống khanh khanh..."

Nguyễn Nguyệt Vi hờn dỗi nói: "Điện hạ lại trêu thiếp!"

Vùi đầu vào chăn, căm giận nói: "Điện hạ học được mấy câu đùa này từ đâu, sao không đi trêu gheo mấy tiểu thiếp tâm can của người ấy..."

Thái Tử cười nhạt: "Còn chưa quên chuyện kia à? Nàng là Thái Tử Phi, còn nàng ta chỉ là một thứ đồ chơi, lúc trước Cô cố ý chọc tức nàng mà."

Bỗng nhiên tia sáng vụt qua trong đầu hắn: "Ngày mai phụ hoàng mời biểu tỳ Tiêu gia của nàng đến ngự uyển ngắm mai, biểu tỳ muội các nàng nhiều năm không gặp, bằng không nàng đi cùng Cô đi."

Tiêu Linh đến tột cùng có phải ngoại trạch phụ kia của Hoàn Huyền hay không, từ đầu đến cuối hắn không thể khẳng định. Nhưng Nguyễn Nguyệt Vi ái mộ Hoàn Huyền, chắc chắn xem ngoại trạch phụ kia như kẻ thù, cực kỳ chú ý đến nàng ta, dù thời gian đã cách mấy năm, nhưng không chừng nàng vẫn có thể nhận ra.

Nguyễn Nguyệt Vi chần chờ nói: "Có ngoại quan, chỉ sợ hơi bất tiện."

Thái Tử nói: "Không sao, vốn là tiệc thân mật, trường tỳ cũng đi, huống chi bản thân Tiêu Linh cũng là nữ tử, các nàng ở đó trái lại cũng có chút tiện."

Nguyễn Nguyệt Vi nhẹ nhàng "Vâng" một tiếng: "Vậy thì nghe theo điện hạ."

Nàng cũng không nhịn được muốn thấy dung mạo thật của biểu tỳ Tiêu gia kia — — lúc trước Tiên Thái Tử đối với tài nghệ của nàng làm như không thấy, cũng là do Tiêu Linh, nàng muốn xem thử đến tột cùng là một nữ tử thế nào, có thể khiến người như Tiên Thái Tử nhất kiến khuynh tâm.

Nghe ý của Thái Tử, Tiêu Linh quả thực có vài phần tư sắc, nàng càng muốn ganh đua cao thấp.

"Điện hạ nghĩ ngày mai thiếp nên mặc xiêm y màu gì mới đẹp đây?" Nàng hỏi Thái Tử.

Thái Tử nói: "Nàng xem mà làm, dù sao thì mặc gì cũng đẹp mà."

Nguyễn Nguyệt Vi vuốt tóc: "Điện hạ lại trêu thiếp."

Thái Tử lười biếng trả lời lấy lệ với nàng, cời tấm y của nàng: "Khanh khanh mặc thế này là đẹp nhất."

.....

Hôm sau, Nguyễn Nguyệt Vi sáng sớm đã thức dậy trang điểm, thay ba bốn kiểu tóc, bảy tám xiêm y, mới sửa soạn xong xuôi. Thái Tử bảo nội thị tới thúc giục hai lần, nàng mới kéo tà váy rườm rà nhàn nhã ra cửa phòng.

Lên xe ngựa, Nguyễn Nguyệt Vi nói với Thái Tử: "Điện hạ chờ lâu."

Thái Tử cười nói: "Không lâu, chờ một thiên tiên hạ phàm, dù chờ nửa ngày cũng đáng."

Nguyễn Nguyệt Vi hờn dỗi một tiếng, trong lòng lại thầm vui sướng, nàng không tin trên thế gian này còn có người có thể sánh được với nàng.

Hôm nay tiệc hoa mai tổ chức ở một đảo nhỏ Thái Dịch Trì trong nội uyển cung Bồng Lai.

Trên đảo khắp nơi trồng mai đỏ, giữa rừng mai xây một gác cao có mái cong lan can chạm khắc, trên gác có thể ngắm rừng mai đỏ như ráng mây và mặt hồ phủ kín băng tuyết, bên cạnh còn xây thêm thư phòng và đình lục giác ngắm tuyết.

Phu phụ Thái Tử ngồi bộ liễn lên đảo, dọc theo đường mòn lát đá quanh co hướng lên.

Nguyễn Nguyệt Vi vừa ngẩng đầu, liền thấy trên đài cao ngoài các có một nữ tử mặc xiêm y màu tím khoác áo lông hồ trắng đang đứng.

Nguyễn Nguyệt Vi mới đầu cho rằng đó là Đại công chúa, sau đó lại phát hiện Đại công chúa khoác áo lông hồ đỏ rực đang đứng bên cạnh nữ tử kia, liền nhận ra thân phận của người nọ.

Vì là tiệc thân mật, nàng không mặc bào phục võ quan, còn trang điểm nữ tử, búi tóc Lương Học Kế*, chỉ có thể lờ mờ thấy được bóng dáng, lại có chút quen mắt khó tả.

Trái tim Nguyễn Nguyệt Vi nảy lên, vô cớ sinh ra dự cảm chẳng lành.

Thái Tử nhìn sang nàng một cái, điềm nhiên như không nói: "Vị bên cạnh Trương tử là Tiêu Linh."

Giọng nói chưa dứt, nữ tử kia cảm thấy gì đó, xoay người lại, nhìn xuống đường mòn lát đá, Nguyễn Nguyệt Vi liền thấy được dung mạo của nàng.

Tiêu Linh cũng nhìn thấy phu phụ Thái Tử, khước miệng mỉm cười, vái chào về phía hai người từ xa.

Nụ cười của nàng còn rõ ràng rực rỡ chói mắt hơn cả hoa mai đỏ trong tuyết, nhưng lúc này Nguyễn Nguyệt Vi không quan tâm đến dung mạo của nàng.

Đây chính là gương mặt nàng hận thấu xương — — khuôn mặt của thứ hàng giả kia.

Nàng chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, khó tin từng lớn hai mắt.

Thái Tử thấy vẻ mặt của nàng, trái tim trầm xuống.

Hắn nắm lấy tay Nguyễn Nguyệt Vi, cảm giác lòng bàn tay nàng ướt lạnh nhể nhại, giả vờ không hiểu: "Sao vậy?"

Đôi môi Nguyễn Nguyệt Vi run rẩy, nghiêng đầu, nhẹ giọng nói bên tai Thái Tử: "Điện hạ có cảm thấy, biểu tỳ Tiêu gia hơi giống một

người hay không?"

Thái Tử nói: "Cô cảm thấy nàng ta có vài phần giống nàng."

Nguyễn Nguyệt Vi lắc đầu: "Điện hạ còn nhớ ngoại trạch phụ kia của tam đệ?"

Thái Tử giả vờ ngạc nhiên: "Nàng nói thế, hình như có vài phần tương tự, nhưng Tiêu Linh sao lại..."

Nguyễn Nguyệt Vi cũng tâm loạn như ma, nàng biết chuyện lúc trước Triệu Thanh Huy xuống tay hại ngoại trạch phụ kia, nếu nữ tử kia thật sự là Tiêu Linh, sao nàng tìm được đường sống trong chỗ chết đây? Nàng ta có biết Triệu Thanh Huy vì mình mới hạ thủ hay không?

Nàng không dám nghĩ tiếp, mặt trắng như tờ giấy: "... Có lẽ thiếp nhầm rồi."

- - -

Chương 86

Tài ebook: dtv-ebook.com

Dựa vào tính của Hoàn Huyền vốn nên cự tuyệt, nhưng chuyện liên quan đến thể diện của Hoàn thị và triều đình, có vẻ đáng để chần chừ, hẳn liền do dự một chút.

Trong lúc do dự này, Hoàn Minh Khuê đã nói với nội thị: "Người nói với nội quan kia, điện hạ nhà các người đang trang điểm chải chuốt, chuẩn bị đầu ra đấy để đến Đông Nội, bảo hẳn đi về trước phục mệnh với bệ hạ đi."

Hoàn Huyền vốn nên mở miệng ngăn cản, nhưng lại như ma xui quỷ khiến chần chừ một chút, trong khoảng thời gian chần chừ này, tiểu nội thị đã chạy mất bóng rồi.

Hoàn Huyền trừng mắt nhìn Hoàn Minh Khuê, đôi mắt hồ ly của Dự Chương Vương tràn ngập vô tội: "Mau thay y phục đi, đừng để bệ hạ và Tiêu tướng quân chờ lâu."

Nói rồi không khách khí lục tung rương hòm, còn bắt bẻ: "Chậc, tuổi còn trẻ lại tuấn tú, sao y phục đơn giản như vậy."

Hắn thường ngày phải tập võ cùng kỵ xạ, đa phần mặc những màu như đen, xám tro, xám trắng, còn cả màu tím đậm nhạt không đồng nhất — — không phải hẳn thích màu này, chỉ là màu dựa trên phẩm cấp tam phẩm chế thành.

Kiểu dáng y phục cũng đơn điệu, không phải Viên Lĩnh tay áo bó sát cũng là Hồ phục nghiêm nghị. Còn loại người quần là áo lượt tứ chi rảnh rỗi như Hoàn Minh Khuê này, lại thích kiểu áo choàng rộng đai lỏng, bông bành như thiên tiên, làm gì có ở nơi này.

Hoàn Huyền cười lạnh một tiếng: "Ta không cần trêu hoa ghẹo nguyệt, tất nhiên không cần ngày ngày ăn mặc như một cái hoa

viên."

Hoàn Minh Khuê xoa huyệt thái dương, bất lực nói: "Ái mộ mỹ nhân, bản chất con người ưa thích sự đẹp đẽ, không phân nam nữ, bên cạnh Tiêu Linh ông bướm vờn quanh, không mặc đẹp một chút làm sao nổi bật được?"

Hoàn Huyền nhướn mày: "Ai muốn nàng ấy xem."

Hoàn Minh Khuê lắc đầu, chọn ra hai bộ xiêm y được nhất, chọn cho mình một bộ màu tím tử đằng thêu bảo tượng bằng vàng, chọn cho Hoàn Huyền một bộ vải mịn màu bạc thêu mây hạc màu ngọc, phối cùng với áo choàng bạch hồ.

"Hôm nay yến tiệc tổ chức ở rừng mai đỏ, mặc màu nhạt một chút lại nổi bật," hắn nói rõ ràng đầy am hiểu, "Tiểu bạch kiếm kia mặc một bộ bạch y, đáng yêu như một tiểu tức phụ mới góa, hoàng đế không thể thua hắn."

Hai hàng mày của Hoàn Huyền gần như nhú thành một đường, cuối cùng vẫn nhận lấy y phục mặc vào.

Hoàn Minh Khuê còn chọn thêm cho hắn một bạch ngọc quan phối cùng, nhìn kỹ một hồi, vờ vai hắn: "Cười nhiều lên, đừng để mặt căng cả ngày, thì mặt mới trông dễ nhìn, cả ngày vẻ mặt người ta thiếu đệ năm trăm lượng, cũng chẳng dễ mển chút nào."

Vì thế Hoàn Huyền lại căng mặt hơn, như thể Hoàn Minh Khuê thiếu hắn năm ngàn lượng.

Hoàn Minh Khuê bất lực thở dài một hơi, phất ống tay áo. Vóc người hắn thấp hơn Hoàn Huyền một chút, vai cũng không rộng bằng hắn, y phục của Hoàn Huyền mặc trên người hắn hơi rộng, trái lại có vẻ phiêu dật.

Hai người chinh đốn xong xuôi, mang theo tùy tùng cưới ngựa ra cửa. Hoàn Huyền cưới ngựa trắng Tử Liên Tiền, Hoàn Minh Khuê

cuối ngựa Ngọc Thông, một người lạnh lùng như tuyết đọng không tan trên đỉnh núi, một người như cây tử đằng tú nhả lã lẽ nở rộ trong thâm viện, thu hút người trên phố nhao nhao dừng bước quay đầu.

Tới bên bờ Thái Dịch trì của Bồng Lai cung, đã có bộ liễn đang chờ.

Ngọ yến đã xong, khách chủ dời bước đến lục giác đình bên lầu các, bàn cờ cũng được dời sang.

Mành trúc lục giác đình cuộn lên một nửa, dựng bức bình phong họa trướng cản gió lạnh, trên mặt đất trải chiếu cùng lớp địa y thật dày, lót đệm, châm thêm than hương Ngân Ty vào chậu vàng, thơm ngát ấm áp như mùa xuân, tuyết đọng bốn phía đình tử đều bị hơi nóng hun tan.

Giữa đình bày một bàn cờ gỗ tử đàn khảm trai, một lão nhân mặc thanh y và một người bạch y trẻ tuổi chia ra ngồi hai bên bàn cờ, đã đến giữa ván cờ.

Nam tử bạch y kia chính là Trình Trung, lão nhân tên Khương Duyên Duy, là ân sư của hai vị Đãi Chiếu, mười mấy năm trước liền đã đóng bàn cờ, không đối chiến với người khác, chỉ dốc lòng truyền thụ cho học sinh, cờ nghệ của Hoàng Hậu là học từ ông.

Dự Chương Vương kinh ngạc nói: "Bệ hạ thế mà cũng đưa ông ta tới, xem ra tiểu bạch kiểm kia thật sự khó chơi."

Hoàn Huyền nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lướt qua khuôn mặt Trình Trung, dừng trên người Tiêu Linh bên cạnh hắn.

Hôm nay nàng không mặc bào phục võ quan, trang điểm nữ tử, khuôn mặt không thoa phấn bị than nóng hun thành màu hồng nhạt, môi đỏ hơi lóng lánh, càng sống động nổi bật trên nền tuyết trắng của áo lông bạch hồ.

Nàng ngẩng đầu điềm nhiên nhìn hấn, hai đồng tử trong trỏ vừa sáng vừa tĩnh lặng, như đang nhìn một người xa lạ.

Hoàn Huyền lại cảm thấy hai đường ánh mắt kia như thể lưỡi dao sắc bén đâm vào tim hấn, còn không ngừng khuấy động bên trong.

Hấn có chút hối hận khi tới đây gặp nàng, muốn nhìn sang nơi khác, nhưng đôi mắt lại không theo ý muốn, ánh mắt dường như bị nàng giữ chặt, làm sao cũng không dời đi được.

Hoàn Minh Khuê liếc hấn một cái, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Bộ liễn ngừng ngoài lục giác đình, hai người xuống liễn đi đến đình.

Mọi người trong đình theo âm thanh nhìn ra phía ngoài, hai người đánh cờ cũng thả quân cờ vào hộp, tạm dừng đấu cờ.

Hai người vào đình, mọi người chú ý đến vết thương trên mặt Tề Vương, đều thầm kinh hãi, không dám trực tiếp hỏi thăm.

Chỉ có Đại công chúa vô lo vô nghĩ, kinh hô "Ôi trời" một tiếng: "Tam Lang, mặt của đệ làm sao vậy?"

Phò mã lặng lẽ kéo ống tay áo của nàng, nàng kéo tay áo trở về: "Làm gì mà lòi lòi kéo kéo, tay áo của ta nhăn rồi này."

Phò mã quay mặt sang chỗ khác xoa thái dương, Đại công chúa chuyển hướng sang hoàng đệ, quan tâm nói: "Có phải đánh nhau với người ta không?"

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Hôm trước vô ý ngã một cái, đá nhọn sượt vào bị thương."

Phò mã lại kéo vạt áo, tuy rằng Đại công chúa phóng khoáng, cũng tự hiểu không thể hỏi tiếp, xoa mũi nói: "Chỗ ta có thuốc tốt, chút nữa ta bảo người đưa đến cho để."

Hoàn Huyền nói: "Đa tạ trường tử."

Đại công chúa lại không nhận được tò mò đánh giá đôi mắt của hắn.

Tuy trên mặt thêm một vết thương, nhưng thần sắc của hắn lại sống động hơn một chút, trong mắt cũng có thần. Gương mặt hắn tuy bình tĩnh, nhưng không còn giống như một hồ nước chết, mà tựa như mặt biển không gió, không có gợn sóng, như lúc nào cũng có thể nổi lên sóng to gió lớn.

Trái tim Đại công chúa an ổn, có sinh khí luôn tốt hơn.

Hoàn Huyền cùng Hoàn Minh Khuê tiến lên hành lễ với Hoàng đế.

Hoàng đế ung dung thản nhiên, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn vết thương trên mặt hắn chăm chăm, chậm rãi nói: "Sao không cẩn thận như vậy."

Hoàn Huyền hành lễ nói: "Uống nhiều rượu, không nhìn rõ dưới chân. Thỉnh phụ hoàng trách phạt."

Hoàng đế nói: "Ngã bị thương rồi trăm còn phạt con làm gì nữa."

Phân phó trung quan bên cạnh: "Đến Thượng Dực cục thỉnh Lâm phụng ngự tới xem thử thương tích trên mặt Tề Vương điện hạ, không để lại sẹo mới tốt."

Chuyện này định luận như thế, trung quan lĩnh mệnh, lập tức đi thỉnh y quan.

Thái Tử trầm mặt như có điều suy nghĩ, nhìn vết thương trên mặt hoàng đệ, thương tích như vậy rõ ràng do lưỡi đao sắc bén tạo thành.

Hắn lại nhìn sang Tiêu Linh một cái, trực giác mách bảo vết thương trên mặt Hoàn Huyền này nhất định có liên quan với nàng.

Đáng tiếc vừa rồi Hoàng đế đã lên tiếng, nhận định vết thương trên mặt Tề Vương chính là vô ý say ngã bị đá nhọn cửa vào, dù bên trong có nội tình gì, người khác cũng không thể tìm hiểu sâu.

Từ sau khi Nguyễn Nguyệt Vi nhận được khúc tay của Triệu Thanh Huy, đây là lần đầu tiên ngồi một phòng cùng Hoàn Huyền.

Nàng sợ sệt trong lòng, sắc mặt tái nhợt, thân thể khẽ run rẩy, nhưng không nhịn được mà nhìn hấn. Đã lâu không gặp, hấn vẫn phong thần như ngọc, trên mặt thêm một vết thương, ngược lại như được tôi luyện trong lửa lớn, có thêm loại hương vị không thể nói rõ, càng trêu chọc lòng người.

Dự Chương Vương cũng là nhân vật phong lưu tuấn kiệt, nhưng đứng cạnh hấn lại như ánh trăng mùa thu gặp phải nắng gắt, trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Ánh mắt Hoàn Huyền từ đầu đến cuối bị Tiêu Linh thu hút, căn bản không nhìn thấy người khác.

Tiêu Linh điềm nhiên đứng lên hành lễ với hấn: "Phong hàn của điện hạ đã hết chưa?"

Ánh mắt Hoàn Huyền vốn như tên nhọn, nhưng bốn mắt tương đối với nàng, liền trở thành nhỏ mạnh hết đà, kiên định chẳng bằng gió xuân và càn liễu bên Khúc Giang trì: "Đa tạ Tiêu tướng quân hỏi thăm, chỉ là bệnh vặt, đã không còn đáng ngại."

Tiêu Linh nói: "Tiết lạnh trong năm, rất dễ phong hàn, điện hạ cần thận hơn một chút."

Hoàn Huyền nói: "Đa tạ Tiêu tướng quân nhắc nhở, tướng quân cũng thế."

Dừng một chút, nhìn về phía bàn cờ: "Tình hình thế nào?"

Lão nhân thi lễ với Hoàn Huyền: "Năng lực chơi cờ của Trình lang quân thâm hậu, lão hủ tự thẹn không bằng."

Trình Trung vội nói: "Tiên sinh tán thưởng, vãn sinh ngu dốt, được tiên sinh khiêm nhường."

Hoàn Huyền quét mắt tới ván cờ, đã đến giữa ván, quân đen của Khương Duyên Duy đã lộ ra xu hướng suy tàn.

Hoàng đế cười nói: "Vị Trình tiểu lang quân này tuổi trẻ tài hoa, vừa rồi đã thắng Khương lão một ván."

Vẻ mặt lão nhân chán nản, đến cả nói cũng xấu hổ, khiến người không nổi.

Khương Duyên Duy một đời tài hoa, nếu ông trẻ lại hai mươi năm, mười Trình Trung cũng không phải là đối thủ của ông, đáng tiếc tuy năng lực của ông thâm hậu, dù sao cũng cao tuổi, suy nghĩ không còn nhanh nhẹn, tinh lực cũng không tốt.

Hoàng đế sốt ruột muốn thắng, bệnh gấp loạn chạy chữa mà mời ông rời núi, lại quên mất điểm này.

- - -

Chương 87

Tài ebook: dtv-ebook.com

Lời vừa nói ra, trong mắt Hoàng đế hiện lên một tia không vui, ông để hai Kỳ Đãi Chiếu đánh cờ cùng Tiêu Linh, vốn có ý ra oai phủ đầu với nàng nhân lúc sinh thời. Ai ngờ nàng không ra trận, chỉ phái một tiểu tốt đã giết gọn hai Kỳ Đãi Chiếu đến chẳng còn sức phản kháng, hại ông tabệnh gấp loạn chũmà mời Khương Duyên Duy đến, lại thua một trận, nếu không có Hoàn Huyền lấy lại một ván, trận chiến này sẽ cực kỳ thảm bại.

Khó khăn lắm mới bảo vệ được mặt mũi, nhớ đâu lại có sự cố, nếu nhi tử có thể thắng Tiêu Linh còn tốt, nếu chiến bại, thể diện của triều đình và hoàng gia đặt ở đâu đây?

Mặt ông không biểu lộ, chỉ nói với tam tử: "Hôm nay mời chư khanh tới thưởng tuyết thưởng mai, sao lại chuyển hết sang xem cờ rồi. Tiêu khanh xem qua nhiều ván cờ, ắt hẳn cũng mệt mỏi rồi."

Tiêu Linh lại cười nói: "Không sao, nghe tiếng cờ nghệ của Tề Vương điện hạ tinh vi từ lâu, hôm nay vừa thấy quả nhiên danh bất hư truyền, mặt tướng đang định thỉnh giáo đây."

Dứt lời vái chào với Hoàn Huyền: "Mong điện hạ chỉ giáo."

Hoàn Huyền vô cảm đáp lễ: "Không dám nhận, còn mong Tiêu tướng quân không tiếc bảo ban."

Hai người một hỏi một đáp, Tiêu Linh đã đồng ý khiêu chiến, Hoàng đế hết cách, chỉ xoa cằm vờ hứng thú bưng bưng: "Vậy thì trầm và chư khanh rửa mắt mong chờ."

Hoàn Huyền nhường vị trí phía Đông: "Mời Tiêu tướng quân ngồi."

Anh mắt Tù Tù khẽ động, lấp lánh tựa sao sớm, sáng hơn vài phần so với vờ ròi: "Địa vị điện hạ tôn quý, xin cầm quân trắng đi trước."

Hoàn Huyền chau mày: "Tiêu tướng quân đường xa đến đây, là khách quý, nên cầm quân trắng."

Tù Tù biết hẳn không muốn mình nhường hẳn, ý cười trong mắt càng sâu: "Vậy mặt tướng từ chối thì bắt kính ròi."

Hai người ngồi xuống đối diện, thi lễ với nhau, đấu cờ liền bắt đầu.

Thắng bại của ván cờ này can hệ trọng đại, mọi người đều tập trung nhìn chằm chằm vào bàn cờ, nhất thời trong đình yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng mảnh trúc và rèm gấm bị gió thổi lay động, xen lẫn tiếng "cạch cạch" mỗi lúc hạ cờ.

Lúc trước hai người ở Sơn Trì Viện ngày ngày chơi cờ để tiêu khiển, tuy rằng lúc đó Tù Tù ra vẻ chỉ mới học, nhưng suy cho cùng thường xuyên đấu cờ, nên rất quen thuộc với suy nghĩ bố trí của nhau. Hai bên hạ cờ gần như không ngừng, một lát đã tạo thành thế dựa trên ô vuông. Tình thế hai bên tương đương, hình dáng ván cờ vừa kiên cố vừa đẹp đẽ.

Cách thức bắt đầu này chính là kiểu hai người thường dùng để đánh cờ lúc trước, do Hoàn Huyền dạy cho nàng lúc ban đầu, nhưng Hoàn Huyền cũng chỉ học hỏi từ kỳ phổ truyền thế của Tiêu Linh, ngẫm lại một chút, thật sự từ đầu đến cuối làmúa riu qua mắt thợ.

Trong lòng Hoàn Huyền nhục nhã tức giận, lơ đãng nâng mắt lên, liền thấy Tiêu Linh cũng đang nhìn hẳn, trong mắt mơ hồ có ý cười.

Hoàn Huyền nhăn mày, dời tầm mắt đi, cầm một quân gỗ "cạch" lên bàn cờ.

Tù Tù cười nói: "Tay của điện hạ thật đẹp."

Lời này như đã từng nghe qua, trước kia hình như nàng cũng đã nói. Hoàn Huyền bất giác cúi đầu nhìn thoáng bàn tay mình, rồi nhanh chóng thu hồi, vành tai hơi nóng lên.

Tùy Tuy cong khóe miệng: "Mặt tướng đang nói, tay cờ của điện hạ thật đẹp, tiến thối có chừng mực, cực kỳ thỏa đáng."

Đương nhiên tay của hắn cũng rất đẹp, trên mu bàn tay trắng nõn có thể thấy được gân cốt mơ hồ, giống sông băng chôn giấu dưới cánh đồng tuyết, dù cầm quân cờ hay đao kiếm, đều thường tâm duyệt mực.

Hai má Hoàn Huyền nóng đến sắp cháy, thế mà vẻ mặt càng lạnh lẽo: "Tiêu tướng quân quá khen."

Tùy Tuy chợt cười nhạt, nhẹ nhàng đặt một quân xuống, lại tạo thành một thế vây vào chỗ trống, một nước bao vây quân đen.

Hoàn Huyền không cam lòng yếu thế hạ một quân, Tùy Tuy bình tĩnh theo sát, Hoàn Huyền lại tấn công, Tiêu Linh lại hóa giải không chút hoang mang.

Tình thế bắt đầu có biến hóa nhỏ.

Quân đen tấn công gấp gáp một đường, còn quân trắng lại là phòng thủ đầy điều luyện, mượn lực đánh lực, thuận thế để quân mình đi vững vàng, luôn vòng vèo một chút, như thể đang trêu đùa quân đen.

Hoàn Huyền một mạch truy đuổi đến cùng, tuy rằng thế công ác liệt, nhưng lại khiến bản thân càng đi càng yếu, bỗng nhiên phát hiện mình đi loạn một ô, vội vàng bổ sung một quân ở góc.

Tùy Tuy xoa cằm, nhẹ nhàng cười, cầm một quân lên: "May nhờ có nước thay đổi này của điện hạ, giúp mặt tướng củng cố được góc này rồi."

Dừng một chút, đùa một chút: "Điện hạ đang giúp kẻ địch sao."

Hoàn Huyền đương nhiên đã sớm phát hiện mình hạ một nước hồ đồ, nhưng hạ cờ không hối hận, cũng không thể rút lại.

Đi sai nước cũng bỏ đi, mà nữ tử này cứ thật khó ưa, phải nói ra để chế nhạo hấn.

Hoàn Huyền then quá hóa giận: "Đa tạ Tiêu tướng quân chỉ giáo, tiểu vương nhất định khắc ghi trong tim, lấy làm cảnh giác."

Tùy Tùy hạ nhanh một quân, chặn đường ra của quân đen, nâng mí mắt nói: "Đa tạ điện hạ bỏ thứ yêu thích, người góc này cho mặt tướng."

Hoàn Huyền lạnh nhạt nói: "Tiểu vương cho là Tiêu tướng quân xem cờ thích nói chuyện, không ngờ Tiêu tướng quân chơi cờ lại nói nhiều hơn."

Sao từ trước đến nay hấn không biết nữ tử này nói nhiều như vậy chứ.

Tùy Tùy không cho là gây sự: "Kỳ phùng địch thủ như gặp được hiền tài, nhất thời cao hứng nên bất giác lỡ lời, vẫn mong điện hạ thứ lỗi."

Hoàn Huyền nói: "Tiêu tướng quân xem trọng, tiểu vương không thể với tới trình độ của tướng quân."

Tùy Tùy nói: "Điện hạ quá khiêm nhường."

Hoàn Huyền nói: "Tiêu tướng quân giấu tài trong ngu dốt, mưu tính thâm sâu, tiểu vương cực kỳ khâm phục."

Hai người trong lòng đều biết rõ, Tùy Tùy vẫn mặt không đỏ tim không đập đáp lời: "Điện hạ quá khen."

Dừng một chút, bỗng nhiên nói: "Hình như điện hạ nói cũng không ít."

Khóe mắt Hoàn Huyền giật giật, nghiêm mặt không nói nữa.

Trình Trung ngồi bên cạnh Tiêu Linh xem cờ, luôn lén lút liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ thấy ý cười bốn cọt chất chứa trong đôi mắt sáng rực của nàng.

Hắn thường ngày chơi cờ cùng nàng, thần sắc nàng luôn nhàn nhạt, hầu như không nói lời nào, chỉ ngẫu nhiên mở miệng chỉ điểm hắn một chút. Hắn chưa bao giờ thấy dáng vẻ hứng thú bưng bưng, khóe mắt đôi mày đều hiện ra sự vui sướng này của nàng.

Trái tim hắn như bị đâm một cái.

Hai người đánh cờ nói chuyện cũng không trì hoãn nước cờ, bọn họ đều là người linh hoạt giỏi tính toán, liên tiếp hạ quân, không lâu sau đã đến giữa ván.

Tùy Tuy cũng thu lại ý cười trong mắt, không tiếp tục trêu đùa hắn, đột nhiên chuyển từ thủ sang công, bắt đầu đối sát với quân đen không hề nhường chút nào.

Phần lớn mọi người đang ngồi đều biết chơi cờ, như Đại công chúa cờ nghệ qua loa bình thường không nhìn ra điều gì, còn cao thủ như Khương Duyên Duy lại nhìn mà run sợ.

Thế cờ giống như mây gió thay đổi trong nháy mắt, quân cờ đen trắng chiến đấu không tiếng động khiến người như nghe trống trận ùng ùng, lười mác leng keng.

Hai người đều là tướng lĩnh thành danh từ thời niên thiếu, không có cơ hội so tài cao thấp trên chiến trường, lại nổi trống chiến đấu trên bàn cờ nhỏ bé này mấy ngày liền, cát bụi che lấp khí thế của mặt trời.

Khương Duyên Duy nhỏ giọng cảm thán với đồ đệ: "Tiên sư thường nói "Ván cờ tuy nhỏ, thực chất như cầm binh", lão phu may mắn thấy ván hôm nay, mới hiểu được ý nghĩa."

Nguyễn Nguyệt Vi từng ra sức lấy lòng Hoàng Hậu, tất nhiên hiểu chơi cờ, nàng có thể nhìn ra trình độ của hai người cao hơn mình rất nhiều — hạ cờ đến thế này chính là thiên phú, dù nàng không ngu không nghĩ thuộc hết kỳ phổ trong thiên hạ, cũng không có cách nào đánh cùng bọn họ.

Nhớ lại lúc trước Hoàn Huyền vì chơi cờ cùng mình mới nghiên cứu thứ này, hiện giờ lại thành thứ để mắt đi mà lại với người khác, bất giác chua xót trong lòng, trong miệng đắng ngắt, hận không thể xé nát những kỳ phổ năm đó.

Đang say sưa đối sát, Tù Tù cầm một quân trắng đang định hạ xuống, cổ tay chợt chuyển, đi một nước chậm, cho quân đen cơ hội xoay chuyển thế cục.

Hoàn Huyền phớt lờ sơ hở nàng cố ý để lộ, nhưng mà nói: "Tiêu tướng quân đã lẽ rồi."

Tù Tù trái lại không cố ý nhường nhịn, chỉ là năng lực hai người tương đương, vừa bắt đầu đấu cờ hẳn đã loạn đầu trận tuyến, để nàng chiếm tiên cơ, nàng cảm thấy thắng có chút không mấy vẻ vang, liền cố ý để lộ sơ hở cho hẳn, ai ngờ hẳn không những không cảm kích, ngược lại còn bực mình.

Nàng bắt lực cong khóe miệng: "Mạt tướng là tiên lễ hậu binh." Dứt lời không hề nương tay, tiếp tục đối sát với hẳn.

(Ji:*先礼后兵 - ngoại giao trước, quân sự sau)

Hoàn Huyền lại như bị việc làm vừa rồi của nàng chọc giận, bắt đầu không quan tâm gấp gáp tiến công, một bước cũng không muốn lùi, một quân cũng không muốn mất, làm gì còn lo trước lo sau, đánh trái ngó phải nữa.

Nóng nảy muốn thắng, tất nhiên chỉ có kết cục thất bại.

Tùy Tùy không biết nên khóc hay cười, vốn vì công bằng mới nhường hẳn một nước, không nghĩ tới lại thọc trúng tổ ong vò vẽ, ngược lại biến thành đánh vào tâm lý.

Ác chiến đã đến cuối trận, quân trắng vượt khó khăn không còn nguy hiểm, đại long an toàn suốt trận, quân đen tiến công bị ép đến đường cùng, ván cờ tới giai đoạn kết thúc.

Quân cờ trắng đã định chiến thắng.

- - - -

Chương 88

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thái Dịch trì là hồ nhân tạo, đảo nhỏ trong hồ được đắp từ đất đá tạo thành núi, rừng mai trải rộng khắp đồi núi, cứ đi mười bước lại có đình đài lầu các có thể ngắm cảnh.

Mọi người ra khỏi lục giác đình, lúc đầu cùng nhau đi lên sườn núi, bất tri bất giác lại tản ra.

Hoàn Huyền, Hoàn Minh Khuê và phu phụ Đại công chúa đi cùng nhau, Đại công chúa mới gặp Tiêu Linh mà như thân thiết từ lâu, rất muốn cùng nàng trò chuyện điểm khác biệt giữa mỹ nam tử Yến Triệu và mỹ thiếu niên ở kinh thành, còn đối với vị tiểu lang quân bạch y thanh nhã tuấn tú bên cạnh nàng cũng hận gặp nhau quá muộn, lại ngại phò mã nhìn căng, lại không biết vì sao thân hoàng đế này của mình hình như có chút bất hòa với Tiêu Linh. Vì thế nàng đành phải thân tại Tào doanh tâm ở đất Hán, chốc chốc lại nhìn về phía hai bóng dáng mặc áo lông hồ trên sườn núi kia.

Phò mã liếc nàng một cái, diềm nhiên nói: "Công chúa đang nhìn gì thế?", một bên dùng sức siết chặt ngón tay mảnh khảnh vào lòng bàn tay.

Đại công chúa giật mình phục hồi tinh thần, chợt dạ cười cười: "Ta đang nhìn Tiêu tướng quân và Trình công tử, thật sự là một đôi bích nhân."

Nàng khoe khoang đặt hai ngón tay bên cạnh nhau: "Chỉ cần đi cùng nhau cũng là cảnh đẹp ý vui."

Lời còn chưa dứt, liền có một ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhắm tới.

Sau lưng Đại công chúa vô cớ rét lạnh, liền nghe tam đệ lạnh lùng nói: "Cực kỳ cảnh đẹp ý vui, cao thấp cũng không xê xích nhiều, hoàn chỉnh như đôi đũa."

Đại công chúa nói: "Tam Lang chớ trợn mắt nói nhảm, Trình công tử cao hơn một chút, chỉ là Tiêu tướng quân đứng ở bên cao hơn thôi."

Phò mã cười lạnh một chút: "Vóc người cao hay không cũng chẳng quan trọng, Trình công tử tài trí hơn người, thi phú cầm thư không gì không giỏi, cờ nghệ thắng cả Đãi Chiếu hàn lâm. Công chúa yêu tài như mạng, nhất định muốn hết lòng đề cử tiến sĩ khoa cử với Lễ Bộ thị lang nhỉ?"

Đại công chúa ngượng ngùng cười, lắc tay phò mã: "Hắn đã có Tiêu tướng quân tiến cử, làm gì cần ta nhọc tâm..."

Hoàn Huyền liếc sang phò mã, chậm rãi nói: "Nghe ý của trường tử hình như thật sự rất tiếc nuối."

Phò mã hừ lạnh một tiếng: "Không sao, thêm một người tiến cử thì thêm một phần thắng, có công chúa xuất lực, Trình công tử đỗ Trạng Nguyên dễ như lấy đồ trong túi."

Đại công chúa khó tin trừng mắt với hoàng đệ đang châm ngòi ly gián, dùng khẩu hình miệng nói: "Bạch nhãn lang!"

Sau đó quay đầu dỗ dành phò mã: "Lang quân đừng hồ tu loạn tưởng, đó là người của Tiêu tướng quân, ai dám nhúng chàm..."

Hoàn Huyền nghe không lọt tai, bước nhanh về phía trước.

Đại công chúa không rõ nội tình nói với phò mã: "Tam đệ sao vậy? Hình như đệ ấy với Tiêu tướng quân có chút không hợp, cũng không biết vấn đề là gì, nói ra thiếu chút nữa đã thành thúc tẩu, đều là tướng lãnh chấp chưởng trọng binh, vẫn đừng nên gây chuyện quá lớn..."

Dừng chút lại nói: "Không được, ta phải đi khuyên nhủ tam đệ."

Nói rồi liền nhắc váy chạy về phía trước, thái dương phò mã giật giật bứt bứt, một tay túm nàng trở về: "Việc này nàng không thể can thiệp."

Hoàn Minh Khuê nói: "Hoàng tử đừng sốt ruột, ta đi khuyên đệ ấy." Dứt lời cười vẫy tay với phu phụ Đại công chúa, lập tức đuổi theo.

Hoàn Huyền thường ngày luyện võ, chân dài hơn hẳn ta, chỉ lát sau đã bỏ xa hẳn ta một đoạn dài, Hoàn Minh Khuê đuổi theo hết cả hơi, sau một lúc lâu mới đuổi kịp, giật giật tay áo của hắn, chỉ lên sườn núi: "Hoa mai chỗ kia nở thật đẹp, sao chúng ta không đi chiết một cành đi."

Hoàn Huyền nhìn theo hướng hắn chỉ, liền thấy hai thân ảnh màu trắng giữa mai đỏ, liếc Hoàn Minh Khuê nói: "Đường huynh muốn thì mời tự đi."

Hoàn Minh Khuê hết cách: "Đệ không đến núi, chẳng lẽ chờ núi đến bên mình sao?"

Hoàn Huyền nói: "Đường huynh không cần nói mấy lời sâu xa với ta."

Hoàn Minh Khuê "chặc" một tiếng: "Dù sao cũng không buông xuống được, chẳng thà dứt khoát đi tìm người ta, miễn cho chờ người ta về Hà Sóc lại hối hận."

Hoàn Huyền cười lạnh, nhưng nụ cười này ngoại trừ cao ngạo còn có thể lương khó nói nên lời.

Trước khi hắn tới đã hạ quyết tâm, phải làm như không thấy nữ tử kia, mắt diếc tai ngơ, nhưng đến lúc thật sự gặp nàng, ánh mắt lại bất giác bị nàng thu hút, ma xui quỷ khiến cứ khiêu khích nàng — — hắn cũng không biết khi đó mình đang nghĩ gì, rốt cuộc muốn chứng

minh điều gì, hay còn chưa chết tâm, cứ tiến lên dâng tặng mình cho nàng giẫm đạp.

Quả nhiên nàng không phụ kỳ vọng, lạnh lùng cay nghiệt hơn hẳn dự tính, thậm chí có thể vô tâm vô phách chuyện trò vui vẻ, lấy hời ỨC quá khứ cười nhạo mua vui, nếu trái tim có khúc mắc, sao có thể nói ra những lời này chứ?

"Về Hà Sóc thì liên quan gì đến ta." Hấn lạnh lùng nói.

Hoàn Minh Khuê xoa thái dương: "Tiêu Linh không phải người bình thường, đệ cũng không thể đợi nàng đến dễ đệ."

Hoàn Huyền nói: "Nàng đúng thật không phải người bình thường." Người bình thường không có trái tim như đúc từ thép như thế.

Hấn nhìn về phía Hoàn Minh Khuê: "Huynh ái mộ nàng thì tự đi tìm, đừng lấy ta làm vỏ bọc."

Hoàn Minh Khuê nói: "Ta cũng không dám, ta còn muốn sống thêm mấy năm."

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không tin.

Hoàn Minh Khuê nói: "Ta nói thật đó."

Hấn đúng thật rất thích Tiêu Linh, có lẽ hơn bất kỳ nữ tử nào trên thế gian, nhưng hấn nhìn ra Tiêu Linh không có chút ý gì với mình. Hấn là người thích tự do tự tại, sẽ không năm lần bảy lượt đi tìm khổ cho mình. Hấn cũng từng trải qua quá nhiều chuyện gặp qua quá nhiều người, biết một chữ tình có thể tổn thương người, hiểu lúc nào thì nên buông tay, lúc nào thì nên thu tâm.

Đêm qua hấn chẳng qua là không thoải mái, cố ý đến chọc đường đệ chuyện này mà thôi.

Hắn đa tình cũng bạc tình, nhưng lại thích nhìn tình nhân già giữa chìm nổi trong tình sóng bể dục.

Hắn phát vạt áo, hơi nheo đôi mắt hồ ly: "Nàng là Tiêu Linh."

Hoàn Huyền nhướn mày nói: "Ta biết nàng ấy là ai."

Hoàn Minh Khuê lắc đầu: "Đệ không biết."

Dừng một chút lại nói: "Đệ chỉ nói biết ngoài miệng, kỳ thật trong tim lại xem nàng như Lộc Tù Tù, nữ nhân nghèo khó cô bần không nơi nương tựa, mọi chuyện dựa vào đệ, thân thể trái tim đều nắm trong tay."

Hoàn Huyền muốn vặn lại, nhưng lại không có cách nào bác bỏ.

Hoàn Minh Khuê nói tiếp: "Lộc Tù Tù sẽ nhân nhượng đệ, Tiêu Linh sẽ không. Nếu đệ muốn có nàng, thì phải học theo vị kia."

Hắn cười như không cười chỉ vào nam tử khoác áo lông bạch hồ trong rừng mai.

Hoàn Huyền nhìn hướng về rừng, thấy hai người dừng chân trong rừng, đứng đối diện nhau, không biết đang nói gì. Thị lực hắn rất tốt, từ nơi thật xa cũng thấy khuôn mặt tươi cười của Tiêu Linh, hai má hơi hồng, một đóa hoa mai chớm nở che trên trán nàng, như điểm thêm hoa điền giữa mày.

Đôi mắt màu hổ phách của nàng ánh sắc tuyết, đặc biệt sáng ngời, giữa mày tinh thần rạng rỡ, hiển nhiên trò chuyện rất vui vẻ với tiểu tức phụ mới kia.

Tiểu tức phụ kia rũ mi mắt, có chút ần ẫn, lại có chút quạnh quẽ, nhìn hắn chậm rãi nâng tay, bẻ một cành mai đỏ đặt trên tay, hình như muốn tặng người trong lòng, lại sợ đường đột giai nhân, do dự một lúc lâu, cuối cùng cẩn thận dè dặt đưa cành mai cho Tiêu Linh.

Hoàn Minh Khuê cảm khái: "Thật sự nhìn mà thương."

Hai hàng lông mày Hoàn Huyền nhú chặt: "Muốn Cô vậy đuôi lấy lòng như vậy, chẳng bằng bảo Cô đi chết."

Dứt lời xoay người sang nơi khác, bước nhanh về phía lục giác đình, ngay khoảnh khắc hắn xoay người, dư quang khóe mắt thoáng nhìn Tiêu Linh đang mỉm cười tiếp nhận cành hoa mai kia.

Hắn chỉ muốn cách bọn họ thật xa, không đi trên đường đá nữa, trực tiếp xuyên qua giữa những cây mai, khiến cánh hoa bay lả tả, rơi xuống nền tuyết trắng thành những mảng đỏ thẫm như giọt máu.

Hoàn Minh Khuê bắt lực theo sau.

- - -

Chương 89

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoàng đế đã di giá đến tẩm điện, Thái Tử cũng đưa Thái Tử phi trở về Đông Cung do thân thể nàng không khoẻ, tiệc thân mật buổi tối chỉ có thể do Đại công chúa chủ trì.

Hoàn Huyền vốn nên lên đường hồi phủ, nhưng ma xui quỷ khiến mà ở lại.

Người thường mai lục tục trở về đình, trong tay Đại công chúa cũng ôm một bó mai đỏ, vừa vào đình đã mặt mày hớn hở, chia hai cành cho Hoàn Huyền và Hoàn Minh Khuê: "Mấy cành này đều do phò mã chọn, có phải đẹp như tranh vẽ không? Chờ ta trở về cắm v40 bình, rồi họa từng cành một."

Trên mặt phò mã không có biểu tình, nhưng trên cổ phỉếm hồng, hiển nhiên đã được Đại công chúa dỡ dành đến thư thái.

Hoàn Huyền nhận lấy hoa mai, nhớ tới một màn vừa rồi trông thấy từ xa kia, đầu tim như bị kim đâm một cái.

Đại công chúa lại cứ cái hay không nói, lại nói cái dở, vừa rửa tay trong nước ấm mà cung nhân đưa tới, vừa hỏi: "Tiêu tướng quân và Trình công tử còn chưa về sao?"

Không đợi người khác trả lời, nàng liền tự hiểu rồi cười, ánh mắt lấp lánh nhìn phò mã: "Phải rồi, nhớ lúc trước ta và phò mã cũng như thế, nhìn thấy ngày đẹp cảnh vui, là muốn cùng nhau ngắm nhìn..."

Phò mã liếc mắt sang Hoàn Huyền, cầm miếng bánh hoa mai trên án nhét vào miệng thê tử: "Bánh này ngọt lắm."

Trong lúc nói đùa, hai thân ảnh mặc áo lông bạch hồ đã ra khỏi rừng hoa, dọc theo đường mòn đá hướng về lục giác đình.

Hoàn Huyền lơ đãng nhìn sang, thân ảnh nữ tử liền va vào mắt hắn.

Trong tay nàng cầm hai cành mai, da trắng tuyết cùng môi đỏ còn tươi sáng hơn cả hoa.

Hô hấp Hoàn Huyền chợt ngừng, hắn muốn dời tầm mắt, nhưng lực bất tòng tâm.

Nhìn một cái cũng không sao, hắn nghĩ trong lòng, thế nên nhìn một cái lại thêm một cái, cho đến khi nàng đi vào đình, hắn mới vội vã quay mặt sang nơi khác.

Tùy Tuy và Trình Trung rửa tay, ngồi xuống trước án.

Trình Trung nói với cung nhân: "Có thể lấy một lò sưởi tay tới không?"

Chờ cung nhân mang lò sưởi tay tới, hắn dùng khăn lụa bọc lò sưởi tay từng lớp một, lúc này mới đưa cho Tùy Tuy: "Như thế sẽ không nóng, Đại tướng quân làm ấm tay đi."

Tiêu Linh cảm tạ rồi tiếp nhận, cười nói: "Ta không cần chú trọng như vậy."

Trình Trung nói: "Bị lạnh đột nhiên quá nóng, trái lại dễ bị nứt da."

Nói rồi cầm lấy một quả quýt trong mâm vàng lột ra, cẩn thận gỡ từng gân quýt màu trắng, tách từng múi ra, đặt lên đĩa sứ màu ngọc, đưa tới thực án trước mặt Tùy Tuy.

Tùy Tuy nói: "Loại chuyện này không cần người làm, quá tốn công."

Trình Trung rũ mi ôn nhu nói: "Không tốn."

Tùy Tuy cầm một múi quýt đưa vào miệng, buồn bực hỏi: "Sao người biết ta không ăn gân quýt?" Đây chỉ là thói quen của nàng, bởi

vì ghét gân quýt, nên không thèm ăn luôn cả quýt.

Trình Trung mím môi cười: "Để ý thêm một chút là biết được."

Hắn nhìn sang cành mai Tùy Tùy đặt bên tọa tháp: "Tại hạ cũng biết tướng quân thích hoa mai nhất, còn rất thích màu trắng."

Hoàn Huyền hơi nhú mày, hắn và Tiêu Linh sống cùng nhau gần hai năm, lại chưa từng chú ý tới những thứ này.

Tựa hồ hắn không biết gì về sở thích của nàng, nàng thích ăn gì, thích hoa gì, hết thảy hắn đều không biết, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ đi tìm hiểu.

Hoàn Minh Khuê nói không sai, nàng là Tiêu Linh, không phải Lộ Tùy Tùy. Đối với nữ thợ săn Lộ Tùy Tùy mà nói, hắn là quý tộc hoàng gia cao cao tại thượng, tốt với nàng một chút chỉ như là bố thí.

Nàng rời khỏi hắn cơ hồ sẽ khó khăn từng bước, thế nên hắn vĩnh viễn kê cao gối ngủ ngon, vĩnh viễn không cần lo lắng mình sẽ bị phản bội.

Có lẽ hắn chỉ thích có một người toàn tâm toàn ý đối đãi hắn, thân thể trái tim đều thuộc về hắn mà thôi.

Hiện giờ bên cạnh nàng ong bướm vờn quanh, ai biết được ngoài Trình Trung còn có bao nhiêu nam tử tranh nhau chờ lọt vào mắt xanh của nàng.

Hắn có thân phận, võ nghệ và kỳ nghệ đáng kiêu ngạo nhưng đều không phải thứ hiếm lạ gì, bởi vì những thứ đó Tiêu Linh cũng có. Ngoại trừ có một gương mặt giống người trong lòng của nàng, hắn có thể được cho là hai bàn tay trắng.

Hắn đã tự tay huỷ gương mặt này, từ đây càng không còn thứ gì đáng để nàng lưu luyến nữa.

Thân phận Trình Trung không bằng hấn, kỳ nghệ không bằng hấn, trông ốm yếu như gió thổi sẽ ngã ngay, kỳ xạ đao kiếm tất nhiên cũng không được. Luận văn thái tử ngữ hấn cũng chưa chắc thua hấn ta, cảm thấy hấn ta không xứng với Tiêu Linh, cũng không đặt hấn vào mắt, hiện giờ mới biết, có lẽ nam tử mà Tiêu Linh thích chính là dạng ôn nhu thận trọng tỉ mỉ.

Dù cho hấn nguyện ý hạ thấp thân mình, có thể thấp hơn con ma bệnh yếu đuối mong manh kia không?

Đương nhiên hấn cũng có thể đưa lò sưởi tay ân cần hỏi han, giúp nàng lột vỏ tách gân quýt, lột nhanh tách sạch hơn cả tức phụ kia.

Nhưng bên người Tiêu Linh vĩnh viễn sẽ không thiếu những người như vậy, hấn cần gì phải tự mình rước lấy nhục, tạo thêm trò cười chứ.

Hoàn Huyền đứng lên, nói thứ lỗi không tiếp với mọi người, không nhìn Tiêu Linh thêm lần nào nữa, cũng không quay đầu mà ra khỏi đình.

Vẻ mặt Đại công chúa hoang mang, cầm một múi quýt phò mã đã lột, hỏi Hoàn Minh Khuê nói: "Tam Lang làm sao thế, ai chọc nó không vui vậy?"

Hoàn Minh Khuê khe khẽ thở dài: "Tự làm mình làm mảy thôi, để đệ ấy trở về yên tĩnh cũng tốt."

Đại công chúa nói: "Bỏ đi, chúng ta tự chơi của chúng ta, hay là lấy hoa mai làm đề liên cú đi?"

Mọi người đều đáp được.

Nhạc công bắt đầu tấu khúc nhẹ nhàng chậm rãi, cung nhân lấy án thư trong thư phòng tới, mọi người liên cú phú thơ, nấu tuyết pha

trà, rất nhanh quên đi bóng dáng cô đơn dần đi xa trên nền tuyết trắng kia.

.....

Chương 90

Tài ebook: dtv-ebook.com

Thái Tử đã hạ quyết tâm, nhưng khi nào động thủ, hành sự thế nào, đều phải cẩn thận cân nhắc bố trí.

Cấm quân ở cửa Bắc chắc chắn có thể khống chế trung quan thân tín của Hoàng đế trong tay. Trong mười hai đội cấm vệ, vốn Hồ Bôn vệ ở dưới trướng Võ An công, từ khi Võ An công bị trảm, hẳn đã không thể dùng Hồ Bôn vệ, chỉ còn Ứng Dương vệ có thể dùng, thống lĩnh Ứng Dương vệ là trưởng huynh của Ngô lương đệ, Ngô gia và Đông Cung cũng xem như cùng vinh cùng tổn, chỉ cần dùng vị trí Hoàng Hậu hứa hẹn, Ngô gia tất nhiên không thể từ chối.

Nhưng bảo vệ an toàn cung cấm lại là Thiên Ngưu vệ và Vũ Lâm vệ, nếu Hoàng đế ở trong cung Bồng Lai, bọn họ tuyệt không thể thành sự.

Thái Tử và liêu tá thương nghị tới lui, sắp tới chỉ có một cơ hội — hội hoa đăng Thượng Nguyên.

Lễ Bộ và quan viên Thái Thường Tự đã định chương trình của hội hoa đăng Thượng Nguyên, năm nay trước Thừa Thiên Môn ngoại trừ đèn luân, còn dựng núi vạn đăng, dùng lụa gấm thắt thành các tầng đủ màu, Hoàng đế sẽ vui cùng dân chúng, đích thân lên lầu thưởng thức ca múa, tạp kỹ, thả đèn cầu phúc trên lầu.

Tuy bốn phía Đãng Lâu có cấm vệ và Kim Ngô vệ đảm đương, nhưng hội hoa đăng đông người phức tạp, chỉ cần nháo ra động tĩnh lớn, nhân nước đục thả câu sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Với cả kinh sư Thượng Nguyên tăng cường phòng giữ, binh lực điều động từ mười hai đội cấm vệ, có thể triệu tập càng nhiều Ứng Dương vệ vào thành.

Hắn ở vị trí trữ quân nhiều năm, Hoàng đế vừa chết, còn một lưới bắt hết Hoàn Huyền và Tiêu Linh, không ai có thể chặn đường hắn nữa rồi.

Đại mưu đã định, chuyện vặt vãnh còn lại cũng cần cân nhắc cẩn thận.

Thái Tử nói với Mạnh Thành: "Hầu như tử sĩ dưỡng mấy năm đều tổn thất ở Li Sơn, nhân thủ có thể sử dụng lần này không nhiều, cần phải một kích mất mạng."

Dừng một chút, nhìn lướt qua đám người: "Nếu chuyện bại lộ như lần trước, chư vị đang ngồi đây đều chôn cùng người."

Mạnh Thành run rẩy, "Bụp" một tiếng quỳ rạp xuống đất, khấu đầu nói: "Thuộc hạ tuân mệnh."

...

Ngày hôm sau tiệc thưởng mai, Tùy Tùy bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, mang theo nữ thị vệ cùng dạo thị phờng, đi dạo một hồi liền tới cửa hàng sơn phấn Thường gia nổi tiếng gần xa.

Chủ tiệm nghe nói Tiết độ sứ Tam trấn Hà Sóc đại giá quang lâm, đích thân xuống lầu nghênh đón, đưa hai vị khách quý đến nhã gian lầu hai.

Trong mật thất ánh đèn lờ mờ, Tùy Tùy và Điền Nguyệt Dung ngồi chung một tháp, chủ tiệm ngồi đối diện bọn họ, ân cần châm trà cho hai người. Ba người ngồi trong phòng nhỏ, có vẻ hơi chật chội.

Mấy năm không gặp, khuôn mặt tròn của chủ tiệm như lại to thêm một vòng.

Điền Nguyệt Dung ngạc nhiên: "Lão Thường, mấy năm nay ăn không ít tiền nhỉ? Mặt càng phúc hậu rồi."

Chủ tiệm cười nói: "Điền cô nương lại ghẹo lão phu."

Tùy Tuy nhấp một ngụm trà: "Bên Thái Tử gần đây có động tĩnh khác thường không?"

Chủ tiệm nói: "Hồi bẩm Đại tướng quân, thuộc hạ vẫn luôn cho người theo dõi, sau khi Đại tướng quân vào kinh, Thái Tử vẫn an bình bất động, tạm thời không có hành động gì."

Tùy Tuy gật đầu: "Ta đoán hắn sắp không dẫn lòng nổi, nếu hắn hạ quyết tâm động thủ, thời gian sẽ chọn vào lúc hội hoa đăng Thượng Nguyên, phiền người theo dõi sát một chút."

Chủ tiệm nghi hoặc nói: "Sao Đại tướng quân biết Thái Tử sẽ mưu nghịch? Có phải đã nghe thấy tin tức nào không?"

Tùy Tuy cười nói: "Tin tức của ta làm gì linh thông bằng người. Hôm qua trong cung, Thái Tử Phi hắn đã nhận ra ta, Thái Tử đương nhiên đã xác định thân phận của ta rồi."

Nàng dừng một chút nói: "Lúc Thu Tiễn ta cố ý để lại một ít manh mối, hiện tại hắn hắn đã biết trong tay ta nắm được nhân chứng hắn ám sát Tề Vương lúc Thu Tiễn, sợ ta trước khi rời kinh sẽ vạch trần chuyện này, không chừng sẽ có hành động."

Chủ tiệm chau mày: "Hắn muốn gây bất lợi với Đại tướng quân, thuộc hạ hiểu, nhưng vì sao Đại tướng quân suy đoán hắn sẽ hành thích vua?"

Tùy Tuy cười nói: "Bởi vì trong thiên hạ chỉ có một người có thể phế sát Thái Tử, chỉ cần người này không chết, hắn sẽ cứ mãi ngày ngày lo sợ."

Nàng giải thích tiếp đó: "Nếu chỉ tìm người ám sát ta, không nói trước có thể thành công hay không, dù cho ta chết rồi, khó đảm bảo sau chuyện đó Hoàng đế sẽ không vì ổn định cục diện Hà Sóc mà đẩy hắn ra. Lúc trước án trộm đục của Võ An công xảy ra, liên lụy

hắn vào, hắn đã mất thánh tâm. Nếu không nhờ Hoàng đế còn kiêng kỵ tam tử chấp chưởng trọng binh, còn để ý tới tình cảm với chính thể, nói không chừng đã phế Thái Tử này rồi."

Chủ tiệm trầm ngâm gật đầu.

Tùy Tuy tiếp tục nói: "Hội hoa đăng Thượng Nguyên Hoàng đế muốn xuất cung ngắm đèn, vui cùng dân chúng, cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, sao có thể bỏ lỡ được? Ta đoán chủ ý của hắn chính là một hòn đá trúng hai con chim, thừa dịp ta ở kinh thành động thủ với Hoàng đế, sau khi thành sự sẽ giá họa cho ta, thuận lý thành chương trừ bỏ ta và đại họa Hoàn Huyền của hắn cùng một lúc, liền có thể kê cao gối mà ngủ rồi."

Điền Nguyệt Dung nói: "Nếu thật như thế, lá gan của Thái Tử cũng quá lớn rồi."

Tùy Tuy cong khóe miệng: "Lá gan người đều là càng nuôi càng lớn, lần đầu tiên trót lọt, dù lần thứ hai không thành công nhưng không bị truy cứu, lần thứ ba cho rằng mình vẫn có thể chơi lại trò cũ."

Chủ tiệm liên tục gật đầu: "Lời của Đại tướng quân rất phải."

Tùy Tuy cười nói: "Đây chỉ là ta suy đoán, có lẽ hắn thông minh hơn ta dự liệu, hiểu được nhất động không bằng nhất tĩnh."

Điền Nguyệt Dung nói: "Nếu hắn án binh bất động, chúng ta phải làm thế nào?"

Tùy Tuy nói: "Như thế thì phải phí không ít sức rồi."

Không nói trước ám sát trừ quân đương triều có thể thành công hay không, nàng không thể chỉ vì báo thù riêng của Hoàn Diệp, mà không màng đến tính mệnh ba trăm tinh vệ cùng toàn bộ Hà Sóc.

Có thể phế sát Thái Tử chỉ có mỗi Hoàng đế, nhưng bức Hoàng đế phế Thái Tử không phải chuyện dễ. Hoàng đế cần cương độc đoán*, tất nhiên sẽ không muốn bị người khác ép buộc, đặc biệt là uy hiếp từ phiên tướng.

(Ji: *乾纲独断 -đưa ra quyết định không cho người khác can thiệp)

Nhân chứng chắc chắn sẽ đưa ra, nhưng đưa thế nào, do ai đưa tới, cần phải chú trọng một vài kỹ xảo rồi.

Suy đoán tâm tư của Hoàng đế khó hơn Thái Tử nhiều.

Tùy Tuy thở dài: "Chỉ mong Thái Tử đừng do dự lưỡng lự, giúp ta bớt chút sức lực."

Chủ tiệm suy nghĩ một lát rồi nói: "Suy cho cùng nhân thủ của chúng ta ở kinh thành cũng có hạn, hơn nữa nhân mã Đại tướng quân mang đến cũng chỉ có mấy trăm..."

Hắn muốn nói lại thôi: "Đại tướng quân từng suy xét liên thủ cùng Tề Vương điện hạ hay chưa?"

Hắn không đợi Tùy Tuy nói gì, lập tức nói tiếp: "Thuộc hạ đã tra, Võ An công phủ xảy ra chuyện, Thái Tử tham gia án trộm đúc, đằng sau đều có bút tích của Tề Vương. Hắn và Thái Tử đã sớm là không chết không thôi, mặc dù Đại tướng quân không ra tay, Tề Vương cũng muốn đối phó Thái Tử, không hắn không thể hợp tác..."

Hướng chi hai người còn một đoạn chuyện xưa.

Điền Nguyệt Dung không khỏi phát sáng hai mắt: "Đúng vậy, liên thủ cùng Tề Vương sẽ càng ổn thỏa, vương phủ có mấy trăm tinh vệ, còn có cả Thần Dực Quân ở kinh đô và vùng lân cận có thể tùy thời điều động..."

Tùy Tuy đánh gãy lời nàng: "Không cần."

Điền Nguyệt Dung nói: "Vì sao?"

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Đừng liên lụy người không liên quan."

Điền Nguyệt Dung và chủ tiệm hai mặt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc, đây không giống phong cách trước sau như một của Đại tướng quân. Thu Tiến lúc trước, nàng không chút do dự lấy Tề Vương làm mối nử, dựa vào tính cách của nàng, không phải nên lợi dụng triệt để Tề Vương hay sao?

Điền Nguyệt Dung nói: "Nhưng nếu không nhắc nhở Tề Vương, đến lúc đó nếu hắn cũng ở trên đấng lầu, chẳng phải càng nguy hiểm sao?"

Khóe miệng Tùy Tuy hơi cong, lộ ra lúm đồng tiền nhàn nhạt, bất lực nói: "Không nhắc cũng chưa chắc hắn sẽ đi, nếu nhắc thì hắn nhất định sẽ đi."

Dừng một chút nói: "Không cần quan tâm hắn."

Điền Nguyệt Dung và chủ tiệm đều thở phào nhẹ nhõm, Đại tướng quân vẫn là Đại tướng quân lãnh tâm lãnh phổi kia, thật sự khiến người yên tâm khó tả.

.....

Chương 91

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ sau khi trưởng tử đi, Hoàng Hậu đau buồn quá độ, cũng gần như chẳng quan tâm trượng phu, đây là lần đầu tiên mời ông cùng dùng bữa tối.

Hoàng đế nghị xong chính sự cùng quan lại trên triều, lập tức đến thiền viện của Hoàng Hậu — — lúc nắm trong tay chỉ là thứ tầm thường, bị bà lạnh nhạt nhiều năm thỉnh thoảng được bà chủ động mời đến, lại cảm thấy đáng quý.

Bộ liễn vừa dừng lại trước cửa cung, Hoàng Hậu đã tự mình ra đón.

Tuy bà chải tóc tu hành, bình thường đều mặc tăng y như tăng ni thật sự, hôm nay lại đặc biệt mặc xiêm y tục gia, cài trâm lược bằng ngọc, tuy rằng vẫn thuần tịnh, lại có chút dáng vẻ khi xưa.

Hoàng đế bất giác nhớ tới năm xưa hai người tân hôn yến nhĩ*, lúc tình nồng hòa hợp, ánh mắt càng thêm nhu hòa, tiến lên đỡ tay bà, hai người nắm tay xuyên qua hành lang, vào thiện phòng.

(Ji:*Phu thê mới cưới)

Hai người ngồi xuống đối diện, Hoàng Hậu bình lui người hầu, đích thân pha trà cho Hoàng đế.

Hoàng đế nhận chén trà bằng gốm thô từ trên tay bà, nhìn nước trà bên trong: "Hôm nay sao lại nhớ mời ta tới dùng bữa thế?"

Hoàng Hậu nhấp một ngụm trà: "Gần đây thần thiếp suy nghĩ rất nhiều."

Bà rũ mi mắt xuống: "Qua nhiều năm như vậy, chấp niệm của thần thiếp cũng nên buông xuống. Nếu Diệp Nhi dưới tuổi vàng có biết được, nhất định cũng không hy vọng mẫu thân mình như thế."

Ánh mắt Hoàng đế hơi động, bất giác đặt chén trà xuống.

Hoàng Hậu nâng mắt nhìn về phía Hoàng đế, ánh mắt dừng trên tóc mai hoa râm của ông.

Hoàng đế cười nói: "Ta đã già rồi."

Hoàng Hậu giơ tay vuốt tóc mai của mình, hơi mỉm cười: "Thần thiếp cũng già rồi."

Dừng một chút nói: "Mấy năm nay thần thiếp đã không quan tâm đến bệ hạ."

Hoàng đế hướng người về trước, nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của bà: "Nàng và ta là phu thê, hà tất nói mấy lời khách khí như vậy."

Lần đầu tiên trong nhiều năm qua Hoàng Hậu không rút tay về, nói tiếp: "Thần thiếp không phải là mẫu thân tốt, bởi vì một chút khúc mắc, mấy năm nay đã ủy khuất Tam lang."

Trong mắt Hoàng đế hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Hoàng Hậu buồn bã cười: "Nói ra có lẽ bệ hạ không tin, dường như mấy năm nay thần thiếp trầm mình trong mê chướng, mặc dù ngày ngày niệm kinh lễ Phật, vẫn không thể thoát ra, nhưng một khi ra khỏi mê chướng quay đầu nhìn lại, liền cảm thấy bản thân đáng giận đến nực cười. Đây có lẽ là "ngộ đạo" mà sư thầy đã nói. Chỉ là khổ cho Tam Lang."

Hoàng đế vỗ mu bàn tay bà nói: "Chuyện Diệp Nhi ta cũng không bỏ xuống được, huống hồ nàng là người giáo dưỡng nó trưởng thành. Chuyện đã qua, đừng trách mình quá nặng. Tam Lang là một hài tử hiếu thuận, nhất định sẽ thông cảm, sẽ không trách nàng."

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ không cần an ủi ta, chuyện tới lúc này, ta cũng không mong nó tha thứ. Chỉ là thần thiếp đã già rồi, thời gian không còn nhiều, có thể tận lực bù đắp một chút lúc sinh thời, cũng không uổng phí tình mẫu tử bọn thiếp."

Dùng một chút nói: "Sớm biết ngày hôm nay, lúc trước ta không nên đưa nó tới cung Thái Hậu giáo dưỡng."

Hoàng đế nói: "Chuyện lúc trước không thể trách nàng, lúc nàng hạ sinh nó đã đến quý môn quan một chuyến, thân thể nhiều năm vẫn chưa phục hồi được như cũ, với cảmệnh lý huyền ngôn, không thể tin hết cũng không thể không tin, bất tự của nó đúng là khắc với nàng, lỡ như có điều gì không hợp, liền là chuyện không kịp hối tiếc. Nó ở trong cung Nguyễn Thái Hậu, tất cả lượng y phục thức ăn, giáo dưỡng vỡ lòng đều giống Đại lang và Nhị lang, nàng thật sự đừng nên tự trách."

Hoàng Hậu nói: "Chuyện trước đây không nói đến nữa, mấy năm nay thiếp tránh không gặp nó, nhất định đã làm tổn thương nó rồi."

Điều này Hoàng đế cũng không tìm ra lời nào để an ủi thế tử, chỉ có thể nói: "Chuyện quá khứ cũng đừng để ý nữa, nàng có thể thông suốt là tốt rồi."

Hoàng Hậu gật đầu: "Thần thiếp biết, hai ngày nữa là Trừ Tịch, là sinh thần của nó, mấy năm nay bởi vì thần thiếp, nó luôn trải qua một mình trong phủ, năm nay nên đoàn tụ thật vui."

Hoàng đế vui mừng nói: "Ta cũng có ý này, chỉ là phiền nàng hao tâm lo liệu."

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ cũng đừng khách khí với thần thiếp. Có Đức phi giúp ta, không cần hao tâm gì nhiều."

Dùng một chút nói: "Lần đầu tiên mừng sinh thần đứa nhỏ này, phải làm thật náo nhiệt một chút, người nhà ít, chi bằng mời thêm vài tông thất ngoại thần."

Tiệt Trừ tịch cũng có tiền lệ ban yến cho quần thần, đề nghị này của Hoàng Hậu không tính là quá mức.

Hoàng đế trầm ngâm nói: "Giống trống khua chiêng mà ăn mừng, chỉ sợ Thái Tử và quần thần có cách nghĩ khác."

Hoàng Hậu nói: "Không cần đề cập tới chuyện sinh thần với bên ngoài, chỉ nói ban yến Trừ tịch."

Bà cười buồn: "Xin lỗi, thần thiếp nóng lòng bù đắp, sửa sai quá mức rồi."

Hoàng đế nói: "Mấy năm nay thật là đã ủy khuất đứa nhỏ này, phải ăn mừng lớn một chút."

Hắn nói: "Chỉ là Trừ Tịch sắp đến, không kịp chuẩn bị ban yến cho trăm quan, hay là chỉ gọi tông thất cùng ăn mừng nào nhiệt thôi."

Hoàng Hậu nói: "Đa tạ bệ hạ thành toàn."

Ánh mắt bà hơi chớp động một chút: "Đúng rồi, hài tử Tiêu gia kia hiện giờ thế nào rồi?"

Hoàng đế không đoán được bà sẽ bình thản nhắc tới Tiêu Linh như vậy, không khỏi sửng sốt.

Hoàng Hậu mỉm cười, nhưng ý cười không tới đáy mắt: "Thần thiếp nói đã buông xuống, tất nhiên là buông xuống tất cả, chuyện qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ta còn giận chó đánh mèo với nó? Khi còn nhỏ nó từng vào cung yết kiến, ta vừa nhìn đã rất thích, khó trách Diệp Nhi chung tình với nó."

Thần sắc bà ảm đạm: "Nếu lúc trước không phải ta cố chấp ngăn trở, nói không chừng..."

Hoàng đế vội đánh gãy lời bà: "Chuyện năm đó không thể trách nàng, cũng là bọn nhỏ hồ nháo. Diệp Nhi đường đường là Thái Tử

của một nước, sao có thể bỏ trữ vị đến Hà Sóc, nàng cũng là vì muốn tốt cho nó."

Hoàng Hậu lau khóe mắt: "Năm đó lúc chưa xuất giá, ta cũng thường xuyên lui tới với Tô phu nhân, nói thế nào đều là nữ nhi của cố nhân, nó hiếm khi nhập kinh, ta làm trưởng bối không nên tránh không gặp."

Dừng một chút nói: "Huống chi nó còn là Tiết độ sứ Tam trấn, dù là suy xét vì xã tắc, ta thân là Hoàng Hậu cũng nên lấy lễ đối đãi. Bộ hạ khoan dung tha thứ cho thần thiếp mấy năm qua, ta cũng nên vì bộ hạ mà suy xét."

Hoàng đế không khỏi xúc động: "Nàng có thể buông bỏ, trăm vui mừng hơn bất kỳ chuyện gì."

Hoàng Hậu nói: "Hài tử kia ở kinh thành không có thân thích nào, vào ngày lễ lớn lại cô đơn đón năm mới ở dịch quán cũng không tốt, trái lại biểu lộ chúng ta đãi khách không chu toàn. Chi bằng gọi nó đến cùng vui tiệc Trừ Tịch đi. Vốn dĩ ta cũng tính chọn ngày triệu nó tiến cung gặp mặt một lần."

Hoàng đế suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Cũng được. Nàng cũng không tính toán với người ngoài, với lại tựa hồ nó rất hợp với Đại nương."

Hoàng Hậu nói: "Vậy bộ hạ hạ thiếp tử hay là thần thiếp đây?"

Hoàng đế nói: "Dù sao nó cũng là ngoại thần, vẫn nên để trăm."

Hoàng Hậu gật đầu.

Hai người nhất thời không nói gì, cùng nhau uống một chén trà.

Hoàng đế chợt nhớ ra gì đó, cười bất đắc dĩ nói: "Đúng rồi, Tam Lang cũng không còn nhỏ nữa, trăm hối nó cưới tức phụ, nó chỉ xem như gió thoảng bên tai, nàng phải khuyên nhủ nó đấy."

Trên mặt Hoàng Hậu hiện lên lo lắng: "Lúc trước Tam Lang vừa ý A Nguyễn, thần thiếp lại thay Nhị Lang định hôn sự này, nó nhất định còn trách thiếp."

Trong mắt Hoàng đế xẹt qua một tia do dự, cuối cùng không nói chuyện tam tử vì một ngoại trạch phụ mà không muốn cưới thê thiếp — — quan hệ mẫu tử bọn họ vất vả lắm mới hòa hoãn, biết mấy chuyện này nói không chừng lại tức giận.

Ông ậm ừ nói: "Từ từ thôi."

Hai người nói một hồi, tăng ni đưa bữa tối tới.

- - -

Chương 92

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hồng y của nàng rực rỡ như lửa, người còn sáng rực hơn cả hồng y, như thể màu sắc rực rỡ duy nhất trong phong cảnh mùa đông mênh mông tiêu điều.

Tim gan Hoàn Huyền gắt gao cuộn chặt lại.

Thì ra nàng còn nhớ rõ, nàng đặc biệt tìm đến đây sao?

Hoa mai nở rồi, nàng thật sự đã trở lại, có lẽ nàng cũng không quên hứa hẹn năm nào.

Hắn không có cách nào thốt nên lời, cũng không có cách nào hít thở. Vui sướng quá đỗi như sóng lớn đánh ngã hắn, hắn chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, không biết hôm nay là hôm nào.

Nhưng ngay sau đó một giọng nói vang lên, giống một gáo nước lạnh tạt vào dập tắt vọng tưởng của hắn: "Tam lang, sao đệ cũng ở đây?"

Đại công chúa đi ra từ sau lưng Tiêu Linh, lúc này Hoàn Huyền mới phát hiện sau bọn họ còn có mấy cung nhân đi theo.

Hoàn Huyền nói: "Hai người tới nơi này làm gì?"

Đại công chúa nói: "Tới xem hoa mai, Tiêu tướng quân thích mai trắng, toàn bộ cung điện chỉ có cây hoa mai trắng này tươi tốt nhất, còn có cả cánh kếp hiếm gặp, là năm đó tổ mẫu cho người dời từ Hồng Phúc tự đến đây đấy."

Dừng một chút nói: "Đúng rồi, khi đó đệ đã ra cung lập phủ."

Tùy Tùy nhìn xung quanh một vòng: "Hình như ta đã tới nơi này..."

Mi tâm Hoàn Huyền chợt động, đang định nói gì đó, Đại công chúa cười nói: "Cung điện chỗ nào cũng giống giống nhau mà."

Tùy Tuy gật đầu nói: "Có lẽ ta nhớ nhầm rồi."

Trí nhớ của nàng cũng không kém, nhưng rất nhiều chuyện không đặt trong tâm trí, chuyện lúc còn bé chỉ có ấn tượng mơ hồ, sớm đã ném ra sau đầu rồi.

Ánh sáng trong mắt Hoàn Huyền dần ảm đạm xuống.

"Đúng rồi," Đại công chúa lại nói, "Lúc còn nhỏ Thái tử phi từng được dưỡng dưới gối Thái Hậu, cũng ở trong viện này..."

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền nhớ ra chuyện sâu xa giữa hoàng đệ và Nguyễn Nguyệt Vi, ngưng ngưng gãi má, chỉ vào một chạc cây trên cao, nói với Tiêu Linh: "Cành đó thật đẹp, để Tam lang giúp tướng quân chiết nha."

Tùy Tuy liếc mắt sang Hoàn Huyền một cái, chỉ thấy hấn trầm mặt, môi mỏng mím chặt, không biết lại tức giận ai nữa, nàng cười nói với Đại công chúa: "Ta giúp công chúa chiết."

Dứt lời nhắc làn váy, nhẹ nhàng nhảy lên, nắm lấy một cành cây thô, mũi giày mượn lực từ thân cây, trèo lên linh hoạt, bám vào một cành cây cao hơn, nhẹ nhàng bẻ cành mai vừa rồi Đại công chúa chỉ tới, nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống nền tuyết, nhanh nhẹn như hồng nhan.

Đại công chúa nhìn ngây ngốc, đến khi nàng cười tươi nhận lấy cành mai, vẫn có chút hoảng thần: "Thân thủ của Tiêu tướng quân thật đẹp, khi còn nhỏ ta cũng biết trèo cây, nhưng khó coi lắm, cứ như con thằn lằn."

Tùy Tuy cười: "Công chúa quá khen. Còn muốn cành nào không, ta giúp tỷ chiết."

Đại công chúa vội nói: "Đưa muội tới ngắm mai, sao lại để muội thay ta chiết hoa."

Tùy Tuy nói: "Không sao, ta cũng chỉ làm mượn hoa hiến phật."

Đại công chúa lại nói: "Tiêu tướng quân mặc hồng y rất đẹp."

Tùy Tuy cúi đầu nhìn vạt áo nói: "Ngày lễ lớn vào cung yết kiến trưởng bối, ăn mặc nên tươi sáng một chút."

Đại công chúa nói: "Tiêu tướng quân có vẻ đẹp rực rỡ, nên mặc xiêm y diễm sắc."

Nàng dừng một chút nói: "Ta nhớ lúc còn nhỏ muội vào cung lần đó cũng mặc hồng y."

Tùy Tuy nói: "Công chúa còn nhớ rõ sao?"

Đại công chúa nói: "Lần đầu tiên ta thấy một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, đẹp đẽ như búp bê sứ, sao có thể quên được."

Không phải là búp bê sứ, Hoàn Huyền nói, tượng đất làm sao có thể nặn ra vẻ linh động lóa mắt người như thế? Nàng lúc đó tựa như tạo ra từ ánh sáng.

Nét mặt Tùy Tuy lại buồn bã.

Hoàn Huyền luôn không kiềm được mà nhìn nàng, vừa nhìn vẻ mặt nàng, liền biết nàng đang nhớ tới ai.

Đại công chúa cũng nhớ ra hôn sự của Tiêu Linh và Hoàn Diệp tựa hồ được định lúc vào cung yết kiến lần đó, cũng không khỏi thương cảm, không nói tiếp nữa.

Chiết cành xong, hai người cáo biệt Hoàn Huyền ra khỏi Đường Lê điện.

Trong đình viện to lớn chỉ còn lại Hoàn Huyền và một cây mai già.

Chú chim non năm đó bọn họ cùng nhau chôn, hạt mai họ trồng, phần mộ họ đắp, đương nhiên sớm đã không tìm lại được nữa.

Nàng chỉ nhớ sơ ngộ ngày ấy cùng trưởng huynh của hần, vĩnh viễn sẽ không biết có một đứa trẻ vì một câu nói vô tâm của nàng, mà ngây ngốc chờ đợi canh giữ một hạt mai vĩnh viễn sẽ không nảy mầm suốt một năm.

Nàng thậm chí không nhớ đã từng gặp hần.

Bởi vì bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, sinh ra trong sự chúc phúc, lớn lên trong tình thương yêu, sự chối lợi của thái dương đương nhiên chỉ thấy lẫn nhau, sao có thể nhớ rõ một cây cỏ dại, một tảng đá cứng đã từng chiếu đến chứ.

Hoàn Huyền đứng yên một hồi, cười tự giễu, đi ra khỏi cửa cung.

.....

Ra khỏi Đường Lê điện, Tù Tù theo Đại công chúa đến yết kiến Hoàng Hậu.

Vì là lễ trong năm, Hoàng hậu thay tăng y, mặc áo bào Phật màu xanh hoa văn hoa sen, búi tóc cao, cài lược bạch ngọc, trong sự thanh tao lộ vẻ ung dung.

Thái độ bà khách sáo xa cách, tiềm tàng địch ý như có như không.

Tù Tù không để tâm, đây là chuyện hiển nhiên, nói đến cùng với chuyện của Hoàn Diệp, Hoàng hậu ôn hòa nhiệt tình quá mức mới có vẻ cổ quái, đổi lại là nàng e là cũng không thiết tâm vô khúc mắc.

Nàng biết thủ đoạn Hoàng hậu đối với thứ tử, cũng biết bà lấy cái chết ra bức trưởng tử, nhưng nàng từ trước đến nay vẫn nhớ Hoàn Diệp nhiều lần nhắc đến mẫu thân với vẻ hoàn toàn sùng kính như vậy, không cách nào suy đoán ác ý về bà ta.

Hoàng hậu và nàng hàn huyên một hồi, ban một ít kim ngọc ngoạn vật và cung lụa, hương dược cho nàng; sau đó nhận lấy một hộp gỗ tử đàn hẹp dài từ trong tay cung nhân, mở ra, lấy một quyển sách lụa ra, cẩn thận từng chút một nâng quyển trục ngà voi đưa cho nàng: "Cuốn kinh Dược Sư này là vật Diệp Nhi trân ái, để lại cho con làm niệm tưởng."

Sắc mặt Đại công chúa khế biến, nhưng lại không thể nói gì.

Tùy Tùy hơi sững sờ, ngay sau đó liền nhận lấy, thần sắc như thường nói: "Tạ ơn Hoàng hậu nương nương ban thưởng."

Hoàng hậu lại nói mấy câu với bọn họ, đã tới lúc tụng kinh Phật đường.

Hai người rời khỏi thiền viện, Đại công chúa nhìn thoáng qua hộp gỗ tử đàn trong tay Tùy Tùy, thầm thở dài: "Tiêu tướng quân đừng để tâm, mẫu hậu thương con đau lòng, không cố ý mạo phạm."

Tùy Tùy cười cười: "Không sao."

.....

Tiệt Trừ tịch tổ chức tại Thái Phúc điện, cung điện cao lớn rộng rãi, cơ hồ có thể cưỡi ngựa mà đi.

Trong điện bài trí màn gấm tơ lụa, ngoài điện đốt đuốc dưới bậc thềm, thấp sáng đèn cây. Ánh sáng trong đình rạng ngời như ban ngày, hoàng gia quý tộc trong điện hoa phục lộng lẫy, vàng ngọc rực rỡ.

Cánh cửa cung điện mở lớn, mọi người uống rượu thưởng yến đối diện với ngọn đuốc cháy rực trong đình.

Hoàng hậu cũng thay trang phục lộng lẫy, cùng Hoàng đế ngồi trên cao trong màn trướng thất bảo.

Hôm nay Hoàng đế cực kỳ hứng khởi, ngày thường vì bệnh phong mà gần như không chạm vào rượu, chỉ trong yến hội quan trọng nhấp môi một chút, hôm nay là lần đầu tiên uống một hơi cạn sạch rượu Bách trong bình vàng, nói với mọi người: "Hôm nay người một nhà đoàn tụ, không cần giữ lễ tiết, phải tận hứng."

Dứt lời nhìn sang thê tử, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng khen ngợi.

Hoàng hậu cứng rắn cố chấp, chuyện đã nhận định không ai khuyên được, nhưng một khi bà tự nghĩ thông suốt, lập tức có thể buông xuống. Tối nay nét mặt bà rạng rỡ, nghiêm nhiên có phong thái mẫu nghi thiên hạ năm xưa, dấu vết năm tháng trên mặt không những không giảm bớt khí chất của bà, ngược lại thêm phần ung dung trang trọng.

Vì là gia yến, nam nữ không cần phân bàn, phu thê ngồi cùng một chỗ. Ngoại trừ mấy hoàng tử hoàng nữ còn nhỏ, phần lớn mọi người trong tiệc đều đã thành hôn, đều kết cặp thành đôi, kéo thêm gia đình. Đôi huynh đệ cùng cảnh ngộ Hoàn Minh Khuê và Hoàn Huyền này càng lộ vẻ chói mắt.

Tiêu Linh là khách quý, ngồi ghế trên, Đại công chúa ngồi cùng, tất nhiên phò mã cũng theo Đại công chúa.

Hoàn Minh Khuê nhìn lướt qua mọi người trong tiệc, ánh mắt dừng trên người nàng không chút ngạc nhiên, nói với Hoàn Huyền: "Mỹ nhân nên mặc hồng y, cũng chỉ có rực rỡ như nàng mới không bị xiêm y lấn át nhan sắc."

Mí mắt Hoàn Huyền cũng không động dù chỉ một chút, mãi lo uống rượu một ly rồi một ly.

Hoàng hậu hiển nhiên phí không ít tâm tư với buổi tiệc Trừ tịch này, món ngon trân quý sơn hào hải vị được dâng lên như nước chảy, bày khắp bàn, Hoàn Huyền lại gần như không động đũa.

Mọi người đều biết hôm nay là sinh thần của hắn, lục tục tiến lên nâng ly chúc mừng, hắn thì ai đến cũng không cự tuyệt, nâng ly uống ngay.

Hoàn Minh Khuê thì thầm: "Bụng rỗng uống nhiều rượu như vậy, đệ không sợ đau bụng sao? Ăn một chút gì lót dạ đi."

Hoàn Huyền hiếm khi không phản bác, nghe lời cầm lấy một quả quýt vàng óng trên đĩa vàng, thành thực lột vỏ, tách gân quýt thật sạch sẽ, liếc mắt về thân ảnh đỏ rục đối diện bàn một cái, ăn một múi quýt, uống một ngụm rượu.

Hoàn Minh Khuê nói: "Chưa từng thấy người nào dùng quýt nhắm rượu cả."

Hoàn Huyền vô cảm nói: "Hiện tại thấy rồi."

Hắn lột cực mau ăn cũng không chậm, một đĩa quýt nhanh chóng chỉ còn một nửa, bình rượu cũng hết, hắn ra hiệu nội thị châm đầy.

Hoàn Minh Khuê thờ dãi: "Sao ta lại không biết đệ thích ăn quýt như thế."

Hoàn Huyền nói: "Ta cũng chỉ biết lột vỏ quýt."

Người như hắn cũng chỉ đáng lột quýt cùng tiểu tức phụ kia.

Hoàn Minh Khuê xoa thái dương, đoạt lấy bình rượu, tên này đã say rồi.

Đúng lúc này, người hồng y rục lừa đối diện cũng thoáng qua.

Tùy Tùy nâng ly rượu, đứng dậy đi về phía hắn.

Hoàn Huyền đặt quýt chỉ mới lột một nửa vào đĩa, ngồi thẳng người.

Tùy Tuy nói: "Cung chúc điện hạpùng linh hạp thạp*, mạp mạp vui vạp."

(Ji:*松齡鶴壽 - lời chúc tốt lành sống lâu khỏe mạnh)

Hoàn Huyền nâng ly rượu lên, nhàn nhạt nói: "Đa tạ Tiêu tướng quân, tiểu vương cũng chúc Tiêu tướng quân mọi việc thuận lợi, được như ước nguyện."

Tùy Tuy nói: "Xin nhận cát ngôn của điện hạ."

- - -

Chương 93

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đô Đình Dịch là đại dịch trạm, dịch lại nơi đây đưa đón không biết bao nhiêu quan viên trong ngoài, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy khách nhân cổ quái như vậy.

Người này khoảng chừng quan linh*, lấy ra văn điệp** là đô úy Thần Dực Quân, nhưng trông hấn cảm y hoa phục, yên ngựa chạm ngọc, còn tuấn dật vô song, khí chất toàn thân vừa nhìn liền biết là một vương tôn công tử kim tôn ngọc quý, bọn tôi tớ ai ai cũng cưỡi tuấn mã mặc áo ấm nhẹ, hiên ngang oai hùng, không giống môn hộ bình thường. Đương nhiên, có vài con cháu quý tộc giấu thân phận thật hành tẩu trong thành cũng không phải chuyện hiếm lạ, kỳ lạ chính là hôm nay là đêm Trừ tịch, không cùng người nhà đoàn viên, cũng nên rủ vài ba bạn tốt đến chỗ tiêu tiền ở Bình Khang phường mà say sưa một trận, chạy đến dịch quán làm gì chứ?

(Ji: *tầm 20 tuổi, đây là tuổi làm lễ nhập quan thời cổ đại

**kiểu giấy tờ chứng minh thân phận)

Càng cổ quái chính là hấn tới dịch quán rồi, liền hỏi trong chính đường có khách nhân mở tiệc Trừ Tịch không. Chỉ còn lại một sương phòng, hấn cũng không đi, gọi một bình rượu tốt nhất cho bọn tôi tớ, bản thân lại đơn độc trong gian, thức ăn điểm tâm một mực không cần, chỉ yêu cầu rượu và quýt.

Nhưng chuyện của khách nhân hấn không dám hỏi nhiều, nhanh nhẹn đưa rượu và quýt tới, khách nhân kia lấy ra một miếng vàng: "Nơi này không cần người hầu hạ."

Dịch lại sững sờ, lập tức vui mừng khôn xiết, miếng vàng kia tầm hai lượng, vốn dĩ xui xẻo đến phiên trực đêm Trừ Tịch, không nghĩ

trời ban tiền tài, khiến hấn gặp một khách nhân hào phóng như vậy, không khỏi ngàn ân vạn tạ.

Hoàn Huyền nói: "Hầu hạ tốt người của ta là được."

Dịch lại nói: "Tất nhiên, tất nhiên, xin quý nhân yên tâm. Chỉ là đang có khách nhân mượn bếp lò, thức ăn sẽ dâng chậm một chút, mong quý nhân thứ lỗi."

Đương nhiên Hoàn Huyền biết khách nhân mượn bếp lò là ai, trầm mặc gật đầu.

Dịch lại ước lượng miếng vàng, vè mặt phần khởi bùng bùng lui ra ngoài, thêm chút củi và ống tre vào đồng lửa lớn.

Ngọn lửa châm cao hơn, ống tre vang lên tiếng nổ tí tách.

Hoàn Huyền cầm một quả quýt từ trên đĩa, lột ra nếm một múi, không khỏi nhíu mày, quýt ở dịch quán không thể bằng trong cung, vừa nhỏ vừa chua, nhưng hấn vẫn nhin chua chậm rãi ăn toàn bộ quả quýt, chỉ để át đi mùi tanh nồng của bát mì thịt dê vừa rồi.

Cánh cửa mở rộng, ánh lửa trong đình hắt vào, phía bắc thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười vui cùng hô hào uống rượu đánh bạc, đó là bọn thị vệ của Tiêu Linh vừa gieo xúc xắc vừa chờ giao thừa.

Tiêu Linh không nằm trong đó, lúc này nàng đang nấu mì trường thọ cho trưởng huynh của hấn.

Hoàn Huyền bỗng nhiên không biết vì sao mình lại tới nơi này, có lẽ hấn chỉ là không muốn ở trong cung, không muốn hỏi Vương phủ, nhưng lại không biết đi đâu.

Hấn vừa lột quýt vừa uống rượu, quả quýt lột xong được đặt trong đĩa, lúc lột đến quả thứ sáu bên ngoài tuyết đã rơi.

Tuyết càng rơi càng nhiều, bông tuyết to như lông ngỗng nhao nhao rơi vào đồng lửa tan thành nước. Dịch lại thêm rất nhiều củi vào, nhưng không thắng nổi tuyết lớn, không bao lâu sau đồng lửa bị dập tắt, trong đình tối tăm.

Trong chính đường, Điền Nguyệt Dung đánh xong một ván song lục, hỏi dịch phó đưa rượu và đồ nhắm: "Vừa rồi bên ngoài khách nhân nào tới vậy?"

Dịch phó nói: "Là đô úy trong quân."

Điền Nguyệt Dung không nghĩ nhiều, Đô Đình Dịch gần cung thành, có lẽ là võ quan ngày mai tham gia đại triều, sợ bỏ lỡ thời gian, lúc này mới uống rượu chờ ở đây.

Dịch phó đi rồi, nàng liếc mắt vào đình một cái: "Đại tướng quân cũng sắp trở về rồi."

Xuân Điều nói: "Bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy, lúc cô nương ra ngoài không mang dù, ta đi đưa ô cho người." Nói rồi đứng lên.

Điền Nguyệt Dung giữ chặt nàng: "Nhiều đại nam nhân da dày thịt béo như vậy, cần gì đến Xuân Điều tử tử đội gió tuyết, đông lạnh tử thì cô nương nhà tử sẽ đau lòng đấy."

Xuân Điều cười nói: "Làm gì yếu đuối như Điền tử tử nói chứ."

Điền Nguyệt Dung néo gương mặt tròn của Xuân Điều: "Xinh xắn mềm mại, bọn ta đều đau lòng cho tử."

Xuân Điều đỏ mặt.

Tiểu Thuận đứng lên: "Xuân Điều tử tử ngồi xuống nghỉ ngơi đi, để ta đi đưa cho Đại tướng quân."

Lời còn chưa dứt, một người cầm lấy ô trước hần một bước: "Ta đi đưa cho."

Lại là Trình Trung.

Tiểu Thuận vội vàng thu tay: "Vậy làm phiền Trình công tử rồi."

Trình Trung nói: "Là bốn phận của tị hạ." Nói rồi bung dù, đi vào đình.

Có một thị vệ nói ngang một câu: "Trình công tử, còn ô này, mang thêm một cái đi..."

Lời còn chưa dứt, bị Điền Nguyệt Dung vỗ gáy một cái: "Lắm miệng."

Thị vệ kia sau một lúc lâu mới hiểu được: "Ồ!"

Cái gáy lại ăn thêm một cái, Điền Nguyệt Dung nói: "Ồ cái gì, rót rượu!"

Xuân Điều hạ giọng nói: "Điền tử tử muốn tác hợp cô nương và Trình công tử sao?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Xuân Điều tử tử cảm thấy Trình công tử không tốt sao?"

Xuân Điều nghĩ ngợi rồi nói: "Không phải không tốt, nhưng hình như cô nương không có ý này."

Điền Nguyệt Dung nói: "Dù sao Trình Trung cũng cận thủy lâu đài, hấn sẵn sóc tỉ mỉ, bên cạnh Đại tướng quân có người chăm sóc ân cần là tốt rồi."

Xuân Điều nói: "Theo ta thấy Đoạn Tư Mã cũng khá tốt."

Điền Nguyệt Dung "xì" bật cười: "Đoạn Bắc Sầm khá tốt, đáng tiếc hai người cùng nhau lớn lên, nếu thành đã sớm thành rồi. Ta trái lại hy vọng Đại tướng quân dưỡng bảy tám chục trai lơ như lời đồn đãi, nhưng người không phải kẻ như thế."

Nàng cầm bát lạc tương lên ăn một ngụm: "Năm đó Đại tướng quân và triều đình hợp binh đến Tây Bắc bình định, ta đi theo Đại tướng quân, do thường làm bạn kề cận Đại tướng quân, cũng thường thấy được Tiên Thái Tử. Trên người Trình Trung kỳ thật có vài phần dáng vẻ của Tiên Thái Tử, đều là người hào hoa phong nhã, sắc sảo tỉ mỉ. Có đôi khi ta nghĩ, lúc trước Đại tướng quân đi qua Lạc Dương, trùng hợp cứu Trình công tử, nói không chừng là vận mệnh chú định đấy."

Dừng một chút nói: "Đương nhiên có thể thành hay không, cũng phải xem tạo hóa của hấn."

Xuân Diệu gật đầu không nói nữa.

.....

Tùy Tùy múc nước canh gà vào bát, dùng đũa trúc gấp sợi mì chia thành hai phần bỏ vào bát, sau đó đặt lên thực án.

Bát mì gà này năm nào nàng cũng nấu, mỗi bước nấu đều cực kỳ thuần thực.

Nàng luôn làm hai bát, Hoàn Diệp một bát, bản thân nàng một bát, ăn cùng với hấn.

Qua nhiều năm như vậy, đây đã thành thói quen của nàng.

Nàng cầm lấy đũa trúc, gấp một miếng mì đang định đưa vào miệng, không biết nghĩ thế nào lại nhớ đến tiệc Trừ Tịch vừa rồi, hình ảnh Hoàn Huyền ăn bát mì thịt dê từng miếng một, bỗng nhiên hết muốn ăn nữa.

Sợi mì trượt về bát, nàng buông đũa trúc, chỉ lẳng lặng ngồi đó, cho đến khi sợi mì nguội đi, mới đứng lên bước ra ngoài.

Đi đến hành lang, nàng mới phát hiện đồng lửa trong đình đã tắt, tuyết lớn rơi ngập trời.

Nàng đang định mượn ô dịch phó, liền thấy một thân ảnh khoác áo lông bạch hồ một tay cầm ô, một tay cầm đèn lồng lưu ly đi về phía nàng.

Trong đình tối tăm, đèn lồng không chiếu rõ khuôn mặt của hắn, hướng chi nửa mặt hắn còn bị che dưới dù.

Trái tim Tùy Tùy thất lại, dừng bước chân.

Người nọ bước lên bậc thang đóng ô lại, đèn lồng chiếu sáng mặt của hắn, là Trình Trung.

Đương nhiên là Trình Trung, trong lễ lớn, dịch quán này chỉ có đoàn người bọn họ, trừ bỏ hắn còn là ai được chứ?

Nhưng nàng vẫn không ngăn được thất vọng một chút.

Trình Trung nhìn sang tuyết lớn bay bay nói: "Tuyết rơi nhiều, tại hạ tới đón Đại tướng quân."

Tùy Tùy gật đầu: "Trận tuyết lớn như vậy, phiền Trình công tử đi một chuyến."

Trình Trung nói: "Đại tướng quân đừng khách khí, tại hạ ở trong phòng lâu có chút chán, đang định ra ngoài đi dạo một chút."

Dứt lời bung ô ra: "Mời Đại tướng quân."

Chiếc ô rất lớn, vốn dĩ vừa đủ cho hai người, nhưng Tùy Tùy và hắn trước sau vẫn duy trì khoảng cách một người, Trình Trung không dám tới gần, chỉ hướng ô về bên nàng, trên vai trái của chính mình không đến một hồi đã rơi đầy tuyết, cả trên tóc cũng phủ một lớp tuyết.

Tùy Tùy nói: "Trình công tử không cần hướng ô về ta, bệnh cũ của ngươi chưa lành, cẩn thận nhiễm lạnh."

Trình Trung nói: "Đa tạ Đại tướng quân quan tâm, tại hạ đã biết."

Lời nói như vậy, nhưng chiếc ô trong tay lại không xê dịch dù chỉ một tấc.

Hai người ra khỏi phòng bếp ở tiểu tạp viện, đi về phía chính viện, Trình Trung nói: "Đại tướng quân đến chính đường đón giao thừa hay về viện ngủ?"

Nơi này cách viện tử của nàng một đoạn rất dài, Trình Trung lộ nửa người ngoài ô như vậy, nói không chừng sẽ bị nhiễm phong hàn, Tù Tù liền nói: "Về chính viện trước đi."

Hai người bèn hướng về phía chính viện, không đợi bọn họ tới cửa, một bóng người thon dài đi ra từ bóng tối bên tường, dừng chân cách bọn họ năm bước, không hề nhúc nhích.

Trình Trung nói với Tù Tù: "Ban nãy dịch quán có một đoàn khách nhân mới tới."

Tù Tù đã nhận ra hấn, nói với Trình Trung: "Trình công tử vào trước đi."

Trình Trung ngạc nhiên, ngay sau đó hiểu ra đó là ai, nhìn thoáng qua bóng đen kia, nói với Tù Tù: "Đại tướng quân..."

Tù Tù nói: "Người về trước, lát sau ta vào."

Trên mặt Trình Trung thoáng qua tia lo lắng, đưa ô cho nàng: "Đại tướng quân cẩn thận."

Tù Tù nói: "Người cầm ô đi."

Nhưng Trình Trung lại kéo tay nàng, nhét cán ô vào tay nàng, rồi quay đầu lại nhìn bóng đen kia một cái, lúc này mới bước vào viện.

Tù Tù cầm ô đến chỗ Hoàn Huyền, hấn không khoác áo lông, trên người chỉ mặc một bộ cẩm bào, cũng không biết đã đứng trong gió tuyết bao lâu.

"Điện hạ quang lâm, không tiếp đón từ xa." Nàng đứng cách hai bước, bình tĩnh cất lời.

Hoàn Huyền hận thấu bộ dạng thờ ơ này của nàng, huyết khí xông lên đỉnh đầu, hấn tiến lên trước hai bước, đột nhiên đoạt chiếc ô trong tay nàng ném sang bên cạnh, chiếc ô xoay trên nền tuyết mấy vòng, rồi bị gió lạnh thổi bay xa.

Tùy Tùy không đi nhặt, nhàn nhàn nói: "Điện hạ uống say rồi."

- - -

Chương 94

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngày toàn gia đoàn viên, người cô độc luôn đặc biệt dễ yếu đuối, Tù Tù cũng không ngoại lệ.

Nhưng sự yếu đuối của nàng cũng chỉ giằng co một lát.

Không đợi nụ hôn kết thúc, Hoàn Huyền cảm thấy trên ngực đau đớn, hồi thần lại, phát hiện mình đã bị đẩy ra.

Tù Tù đẩy hẳn ra, thuận tay rút Kinh Sa bên hông chỉ vào ngực hẳn, Hoàn Huyền không do dự đâm thẳng vào.

Tù Tù phản ứng nhanh, kịp thời thu hồi, nhưng ngực hẳn vẫn đâm mạnh vào vỏ đao — — may mà đao chưa ra khỏi vỏ, có lẽ vì đoán được hẳn sẽ bất chấp không màng như thế, nàng mới không dùng mũi đao chỉ vào hẳn.

Hoàn Huyền nắm lấy vỏ đao, nhíu mày, hơi thờ., trên môi ánh nước, miệng vết thương mơ hồ thấm máu tươi. Hẳn không nói chuyện, chỉ bướng bỉnh hung ác nhìn nàng chăm chăm, giống một con sói bị thương, phảng phất bất cứ lúc nào cũng muốn nhào tới cắn người.

Nhưng Tù Tù không phải con mèo, ửng hồng trên hai má chưa tan hết, tâm trạng đã bình tĩnh trở lại. Nàng cười: "Người không thể."

Hoàn Huyền nhướn mày: "Ta không thể chẳng lẽ người khác có thể sao?"

Tù Tù nói: "Đúng vậy."

Giọng Hoàn Huyền trầm xuống: "Trình Trung có thể sao?"

Tùy Tuy không trả lời, cũng không phản bác, ánh mắt dừng trên vết đao trên sườn mặt hắn: "Người biết ta xem người thành ai, còn cảm thấy mình có thể không?"

Trái tim Hoàn Huyền thắt lại, hít thở cũng cảm thấy đau đớn, mỗi một từ thốt ra từ yết hầu đều như lưỡi dao cứa vào bản thân hắn: "Ta biết."

Tùy Tuy khoanh tay nói: "Người không để tâm sao?"

Hoàn Huyền nói: "Không để tâm."

Ánh mắt Tùy Tuy dừng trên vết sẹo bên sườn mặt hắn.

Hoàn Huyền hiểu ý của nàng, nếu cam tâm tình nguyện làm hàng giả, hắn sẽ không tức giận mà phá hoại dung mạo của mình.

Hoàn Huyền mím môi: "Ta không để tâm."

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Điện hạ hà tất phải thế, chỉ cần người nguyện ý, không biết có bao nhiêu kẻ nguyện ý nấu bát mì trường thọ này, tội tình gì cứ nhìn chăm chăm vào bát mì căn bản không thuộc về người chứ."

Hoàn Huyền nói: "Ta tự nguyện."

Tùy Tuy nhắc mí mắt: "Ta không tin."

Hoàn Huyền nhất thời không nói nên lời.

Tùy Tuy nói: "Hiện tại người đang say, ngày mai tỉnh lại có lẽ sẽ nuốt lời."

Hoàn Huyền nói: "Ta sẽ không nuốt lời."

Tùy Tuy nói: "Lời của ma men nói không thể tin."

Hoàn Huyền nói: "Cô không phải là ma men."

Nhưng hấn không đếm được đêm nay mình đã uống bao nhiêu ly rượu, đầu óc cũng hỗn loạn, bản thân cũng ngại nói mình thanh tỉnh đến đâu. Chuyện ban nãy cũng không phải điều người tỉnh táo sẽ làm.

Tùy Tùy nói: "Điện hạ tốt nhất vẫn nên trở về ngắm lại rõ ràng, nếu thật sự nguyện ý làm hàng giả, đương nhiên ta sẽ không để ý."

Nàng nhẹ nhàng nói hai chữ "hàng giả", giống như hấn lúc trước.

Sau khi Lộ Tùy Tùy chết, mỗi lần hấn nhớ tới đêm Thượng Nguyên đó đều hối hận không thôi, nhưng đến hôm nay đổi chỗ cho nhau, hấn mới cảm nhận được rõ ràng sự tàn nhẫn của hai chữ này.

Hấn mím môi, rũ mi mắt xuống: "Ta đã làm sai rất nhiều chuyện, đã nói sai rất nhiều câu."

Tùy Tùy nói: "Không sao."

Hoàn Huyền nói: "Ta không tốt với nàng, nhưng Thượng Nguyên năm ấy, ta không hề xem nàng như thể thân của người khác."

Tùy Tùy nói: "Vốn là chuyện đôi bên tình nguyện, điện hạ đừng lưu tâm."

Hoàn Huyền cong khóe miệng tự giễu: "Có lẽ Đại tướng quân sẽ không để tâm ta nghĩ thế nào, nhưng mở miệng tổn thương người, sai chính là sai."

Tùy Tùy cười nhạt, nâng mắt nhìn hấn: "Trái lại cũng không phải hoàn toàn không để tâm, suy cho cùng làm hàng giả cũng không phải là chuyện vui vẻ gì."

Nàng khẽ thở dài: "Ta đã sớm muốn nói với người, người cứ mê luyện hải đường nhìn nhiều cũng sẽ chán."

Hoàn Huyền có chút kinh ngạc, sau đó cúi đầu: "Xin lỗi."

Tùy Tuy nói: "Thượng Nguyên năm ấy không thả đèn sông, chung quy cũng thật đáng tiếc."

Trái tim Hoàn Huyền đập mãnh liệt như nổi trống.

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Mọi việc nên đến nơi đến chốn mới tốt, Thượng Nguyên năm nay điện hạ đi thả đèn sông cùng ta đi."

Hoàn Huyền cảm thấy trái tim mình như bị nàng thắt dây thừng giữ trong tay, nhấc lên rồi lại buông xuống, nàng vừa nhấc lên, hấn liền sợ lại phải rơi xuống lần nữa.

"Thật không?" Hấn ngừng thờ, chờ đợi quyết định từ nàng.

Tùy Tuy nhướng mày: "Điện hạ thấy ta giống đang nói đùa sao?"

Trái tim Hoàn Huyền giống như mọc ra một đôi cánh, sắp bay lên bầu trời đêm, bay đến nơi tận cùng của gió tuyết.

Tùy Tuy nói: "Lúc ở Tây Bắc nghe nói đêm Thượng Nguyên ở Khúc Giang Trì Trường An tràn ngập đèn sông, như ngân hà treo ngược, luôn muốn tận mắt nhìn thấy."

Lúc trước Hoàn Diệp hợp binh bình định Tây Bắc, tất nhiên chuyện về Trường An là nghe hấn nói.

Những lời này như một con dao sắc nhọn, chặt đứt đôi cánh trong lòng hấn, vì thế trái tim của hấn lại rơi xuống, thẳng tắp rơi vào vực sâu.

Tùy Tuy đã gài dao về thắt lưng, xoay người: "Điện hạ trở về suy nghĩ mấy ngày, nghĩ kỹ rồi thì đêm Thượng Nguyên tới phó ước ở Khúc Giang đình đi."

.....

Trở lại chính đường, Xuân Điều bưng canh gừng nóng hỏi tới: "Sao cô nương nán ở bên ngoài lâu như vậy? Mau uống bát canh

gừng làm ấm cơ thể."

Tùy Tuy không lạnh, thậm chí cảm thấy trên người hơi nóng, nhưng vẫn nhận lấy nhấp một ngụm, cười nói: "Xuân Điều tỷ tỷ đau lòng cho ta."

Xuân Điều xấu hổ nói: "Là Trình công tử chu đáo, nếu huynh ấy không nhắc nô tỳ cũng không nghĩ ra được..."

Trình Trung đứng cách đó không xa nhìn nàng, gương mặt trong ánh nến càng thêm vẻ ôn nhu.

Tùy Tuy nói: "Đa tạ Trình công tử."

Ánh mắt Trình Trung dừng trên môi nàng, căng mọng đỏ rực hơn ngày thường, còn có một vết rách không quá lộ rõ.

Hắn bất động thanh sắc dời tầm mắt, ôn hòa nói: "Là chuyện tại hạ nên làm."

Tùy Tuy nhớ tới vừa rồi nửa người hắn ở ngoài ô, gần như đội tuyết đi một đoạn đường dài, không khỏi nhìn sang đầu vai hắn, quả nhiên thấy bả vai hắn đã bị tuyết thấm ướt.

Nàng nhíu mày nói: "Trình công tử cũng uống bát canh gừng, trở về thay y phục đi."

Lúc này Xuân Điều mới nhớ ra Trình Trung cũng đi một chuyến trong gió tuyết, áy náy nói: "Ta đi múc cho Trình công tử một bát."

Trình Trung nói: "Tại hạ tự lấy là được."

Tùy Tuy ngồi trong chính đường một lát, có lẽ do ban nãy ứng phó với Hoàn Huyền ở bên ngoài quá hao tâm tổn sức, ngồi nhìn bọn thị vệ đánh hai ván song lục ở chính đường, liền cảm thấy hơi mệt, đứng lên về phòng nghỉ ngơi.

Đợi sau khi nàng rời đi, Trình Trung hỏi Điền Nguyệt Dung nói: "Đêm Thượng Nguyên chừ vị có đi xem hoa đăng không?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Trình công tử muốn xem hoa đăng sao?."

Trình Trung nói: "Nghe nói ngoài tòa Càn Chính Vụ* có đại đăng luân và đăng sơn đăng lâu, chừ vị không đi xem sao?"

(Ji: *một tòa cung điện chính của hoàng gia thời nhà Đường)

Ánh mắt Điền Nguyệt Dung chớp động một chút: "Chỗ đăng luân biển người tấp nập, hàng năm đều có kẻ ác đục nước béo cò, trộm cắp tài sản, bắt cóc hài tử và nữ nhân, tốt nhất không nên đến tham gia náo nhiệt. Chi bằng đến Khúc Giang trì ở thành Nam xem đèn sông, năm nay còn có đèn rồng và đèn hoa sen lớn, phản chiếu trên sông rất đẹp, không thấy được ở Ngụy Bác đâu."

Ánh mắt Trình Trung hơi động, gật đầu nói: "Vậy tại hạ không đi xem náo nhiệt, nghỉ ngơi ở dịch quán mới tốt."

Điền Nguyệt Dung thả lỏng lông mày: "Cũng tốt, bệnh cũ của Trình công tử chưa khỏi, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn."

.....

Chương 95

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau Đại triều Nguyên Đán, Hoàn Huyền trở lại vương phủ, nhớ lại thái độ của Tiêu Linh ở Tê Phụng các lần thượng triều trước, hẳn mơ hồ cảm thấy không đúng chỗ nào đó, trong lòng như có một suy nghĩ mờ nhạt, mỗi khi hẳn sắp bắt lấy lại như nắm phải chú cá trơn nhót trượt khỏi tay.

Đang suy nghĩ, chợt nghe nội thị nói ở ngoài màn: "Điện hạ, Tổng Phó thống lĩnh có chuyện bẩm báo."

Suy nghĩ Hoàn Huyền bị cắt, néo mi tâm: "Mời hẳn tiến vào."

Tổng Cửu lang vào thư phòng, hành lễ với Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền: "Có phải bên Đông Cung xảy ra chuyện gì không?"

Hắn vốn đang từng bước một tạo áp lực cho Thái Tử, bức hẳn chó cùng rút giậu, nhưng Tiêu Linh hồi kinh khiến hẳn đành trì hoãn kế hoạch — thân phận Tiết độ sứ Tam trấn miễn cảm, quan hệ hai người không thể gạt được kẻ có mưu đồ, nếu nàng động thủ trong thời gian ở kinh kỳ, không thể tránh việc kéo nàng vào vòng xoáy thị phi.

Hoàng đế kiêng kị Tiêu Linh, tuy rằng không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng khó đảm bảo sẽ không tùy thế mà gây bất lợi với nàng.

Tuy rằng kế hoạch trì hoãn, nhưng hẳn vẫn cho người theo dõi sát Đông Cung, Tổng Cửu lang là người phụ trách chuyện này, vị Phó thống lĩnh này ngày thường cười đùa cợt nhả, nhưng rất am hiểu mấy mảnh khóe này, cùng Quan Lục Lang nghiêm chỉnh cương trực hỗ trợ lẫn nhau.

Tống Cửu lang: "Hồi bẩm điện hạ, Đông Cung không có động thái kỳ lạ rõ ràng gì, nhưng gần đây Thái Tử thường xuyên lấy danh nghĩa giảng kinh luận ngữ để triệu liêu tá vào thư phòng, một lần nói chuyện là nửa ngày. Nghe nói cũng cơ hồ không đến hậu viện, chỉ thường xuyên đến viện của Ngô lương đệ thăm tiểu quận chúa."

Hoàn Huyền suy tư một chút đã nghĩ ra được đại khái tiền căn hậu quả, trước đó Hoàn Dung và Nguyễn Nguyệt Vi cơ hồ đã xé rách mặt, nhưng sau khi Tiêu Linh nhập kinh bỗng nhiên tự mình đón nàng ta hỏi Đông Cung, hai việc này có liên hệ đến tám phần. Sau đó mang Nguyễn Nguyệt Vi đến tiệc thưởng mai, càng chứng minh cho suy đoán của hắn — Thái tử muốn để Nguyễn Nguyệt Vi phân biệt Tiêu Linh có phải là Lộ Tỳ Tỳ không.

Nguyễn Nguyệt Vi ắt hẳn đã nhận ra nàng, nói với Thái Tử, vì thế Thái Tử như lâm vào đại địch, tìm phụ tá thương nghị đối sách.

Hắn vẫn luôn hoài nghi Trần Vương độc sát trưởng huynh, cái chết của Thục phi cũng liên quan đến Hoàn Dung, chỉ là trước sau vẫn không có chứng cứ xác minh. Chuyện Thu Tiển rõ ràng do Thái Tử làm, mà lúc ấy Tiêu Linh cũng ở đó. Khó trách hắn lại hoảng hốt lo sợ.

Hoàn Huyền trầm ngâm một lát, gật đầu: "Gần đây Nguyễn Nguyệt Vi làm gì?"

Tống Cửu lang biết điện hạ nhà bọn họ đối với Thái Tử Phi sớm đã không còn tâm tư kia nữa, ngón tay đứt kia của Triệu Thanh Huy là hắn nghĩ cách đưa vào Đông Cung đấy. Nhưng thói quen đã nhiều năm, hắn vẫn liếc nhìn sắc mặt của Hoàn Huyền, cân nhắc mới nói: "Hồi bẩm điện hạ, Thái Tử Phi ngày đầu năm vào cung yết kiến Hoàng Hậu nương nương, từ đó ở luôn trong chùa với nương nương, đến ngày Trừ tịch."

Hoàn Huyền vô cảm gật đầu, hắn biết Hoàng Hậu sẽ không vô duyên vô cớ làm tiệc, tặng quà sinh thần cho hắn, nhất định bà biết

quan hệ giữa hấn và Tiêu Linh từ chỗ của Nguyễn Nguyệt Vi, bát mì thịt dê tiệt Trừ tịch kia chính là sự cảnh báo.

Nếu đổi thành lúc còn nhỏ, ước chừng hấn sẽ nguyện dùng hết thay đổi lấy sự quan tâm của mẫu thân, cho dù là bát mì thịt dê khó nuốt cũng cam tâm tình nguyện ăn hết, nhưng chuyện tới lúc này hấn chỉ cảm thấy buồn nôn.

"Cô biết rồi," hấn nhàn nhạt nói, "Canh phòng ở Đông Cung có thay đổi gì không?"

Tống Cửu lang: "Trái lại không có thay đổi gì lớn, chỉ là gần đây thao luyện từ sáng đến tối từ một lần đổi thành một ngày ba lần."

Hấn dừng một chút: "Có điều chuyện này cũng bình thường, sắp đến Thượng Nguyên, các vệ trong cung đều tăng cường thao luyện, phủ chúng ta cũng thế."

Hoàn Huyền hơi gật đầu, năm nay Hoàng đế muốn đến Càn Chánh Vụ ngắm đèn, Thái Tử cũng phải đi theo, tăng cường thao luyện, tăng thêm phòng giữ cũng là lẽ phải làm.

Hoàng đế xuất cung ngắm đèn, vui cùng dân chúng là chuyện đã sớm định, năm ấy chuyện triều đình thu hồi Hoài Tây vốn dĩ cũng muốn ăn mừng một trận, thể hiện sự phồn hoa của Đại Ung với các sứ giả phiên trấn, chỉ là bệnh phong của Hoàng đế phát tác kéo dài lại kéo dài, lúc này mới kéo dài tới Thượng Nguyên năm nay.

Mỗi một chuyện đều có vẻ đương nhiên, nhưng Hoàn Huyền có chút bất an vô cớ, dường như đã bỏ qua chuyện gì.

Hấn suy tư một lúc lâu, nhưng trước sau vẫn không nhớ nổi là không đúng chỗ nào, hôm qua không ngủ một đêm, cảm giác nôn nao đè nén hôm qua lúc này lại nổi lên, trong đầu hấn như có một đám khí chơi đàn tỳ bà, khiến hấn khó có thể tĩnh tâm suy xét.

Hắn xoa thái dương, nói với Tống Cửu: "Nói với Quan thống lĩnh một tiếng, tiết Thượng Nguyên để hắn mang một đội nhân mã đến thủ xung quanh Cần Chánh Vụ."

Dù thế nào, phòng ngừa vạn nhất không bao giờ sai.

Cũng may Tiêu Linh sẽ đến Khúc Giang Trì, một Nam một Bắc với Cần Chánh Vụ, dù có chuyện gì cũng không ảnh hưởng đến nàng.

.....

Chính nguyệt là thời điểm trong năm đến thăm thân thích bằng hữu, trong thành Trường An náo nhiệt hơn ngày thường, trống buổi sớm vừa gõ, trên phố lớn ngõ nhỏ ngựa xe như nước, người người mặc đồ mới chúc Tết xung quanh chen chúc nhau.

Tùy Tuy đang nơi đất khách quê người, không có thân thích để đi, nhưng thực sự nhận được không ít thiệp tử trong chính nguyệt, ngày Nguyên Đán theo thường lệ phải ở trong cung cùng thiên tử, các quan lại mở tiệc, nhân nhật* Hoàng Hậu mở tiệc nhỏ chiêu đãi mệnh phụ và nữ tử tông thất tam phẩm trở lên, Tùy Tuy cũng trong số đó.

(Ji: *Mùng 7 Tết)

Tiếp đó nàng lại đến phủ Đại công chúa và Dự Chương Vương dự tiệc, quay qua quay lại đến Thượng Nguyên mười lăm chính nguyệt.

Hội hoa đăng sau hoàng hôn mới bắt đầu, Tùy Tuy dùng xong bữa tối, vừa đợi trời tối, vừa ngồi trên hành lang nhà chính mài đao của nàng.

Nàng đổ chút dầu trên đá mài, dùng hai tay đè lên thân đao, cẩn trọng di chuyển, lưỡi đao cọ trên đá mài, phát ra âm thanh sần sạt nho nhỏ. Tay nàng ổn định, lực đều đặn, nét mặt chuyên chú mà yên tĩnh, phảng phất không phải đang mài đao, mà đang thiền định.

Đây là thói quen nhiều năm của nàng, mỗi lần trước khi lên chiến trường nàng đều dùng cách này để thả lỏng bản thân — — tuy rằng thân kinh bách chiến chưa từng bại tích, nhưng người suy cho cùng không phải là thần, không ai nắm chắc phần thắng hoàn toàn, mặc dù thắng bao nhiêu trận, trận sau đó cũng có thể bỏ mạng, máu rơi cát vàng gần như là vận mệnh của tướng giả. Huống hồ đối với nàng mà nói thì dù bị giết hay giết người đều không phải là chuyện nhẹ nhàng, bên ngoài đồn nàng trời sinh hung tàn khát máu, lại không biết lần đầu tiên nàng giết người thiếu chút nữa đã nôn ra dịch mật.

Bọn thị vệ đều biết thói quen của Tiêu tướng quân, thời điểm đi qua người nàng đều ngưng thần nín thở, bước chân nhẹ nhàng, cố gắng không quấy rầy đến nàng.

Trình Trung nhìn nàng từ xa một hồi, gọi một thị vệ đi ngang qua, nhẹ giọng hỏi: "Vì sao Đại tướng quân lại mài đao?"

Bọn thị vệ ở cùng hắn lâu ngày, đã rất quen thuộc, bèn thuận miệng nói: "Đây là thói quen nhiều năm của Đại tướng quân."

Trên mặt Trình Trung lộ ra vẻ khó hiểu: "Thói quen?"

Thị vệ phát hiện mình lỡ miệng, vẻ mặt hơi cứng đờ, ngay sau đó đáp cho có lệ: "Đao dùng nhiều sẽ cùn, tất nhiên phải mài thường xuyên, Đại tướng quân yêu quý bảo đao của nàng, nhiều năm như vậy đều quen tự mình mài."

Trình Trung mỉm cười, gật đầu: "Thì ra là thế."

Hôm nay khó có được một ngày quang đãng, ánh chiều tà hắt lên nóc nhà, tuyết đọng trên ngói cũng bị nhuộm thành màu rắng đỏ.

Tùy Tuy mài xong Kinh Sa của mình, lấy khăn tì mĩ lau dầu trên thân đao, lưỡi đao sạch sẽ phản chiếu nắng chiều, lung linh rực rỡ.

Nàng thu Kinh Sa vào vỏ, nhìn canh giờ còn sớm, trở về phòng lấy Loạn Hải của Hoàn Huyền.

Tuy đao này do Diệp tướng quân tốn vàng mua làm quà đáp lễ với nàng, nhưng từ trước đến nay nàng không cảm thấy đây là đao của mình, đao tốt cũng nhận chủ như ngựa tốt, không phải mua bán là có thể đổi chủ.

Nàng trước nay vẫn không nghĩ ra tại sao Hoàn Huyền lại bán đao này, đường đường là Tề Vương cũng không đến mức vì thiếu tiền mà bán tháo bội đao nhỉ?

Nàng bị suy nghĩ này của mình chọc cười, khóe miệng không khỏi cong lên, bàn tay mài càng hăng say.

Trình Trung yên lặng nhìn nàng, mỗi cái nhíu mày và mỗi nụ cười của nàng đều không trốn được đôi mắt hắc, lúc mài đao đầu tiên, biểu tình của nàng như lão tăng nhập định, nhưng lúc đổi sang đao khác trong mắt lại có một ý cười khó có thể hình dung, như thể rơi vào vạm trượng hồng trần.

Điền Nguyệt Dung đi qua người hắc, thấy hắc nhìn Tiêu tướng quân đến xuất thần, gọi hắc một tiếng: "Trình công tử."

Trình Trung hồi thần, thi lễ với nàng: "Điền thống lĩnh."

Điền Nguyệt Dung vẫn mặc kính trang Hồ phục như ngày thường, búi tóc chặt chẽ. Nàng nghiêng đầu, trong mắt mang chút chế nhạo: "Mài đao đẹp như vậy sao?"

Hai má Trình Trung hiện lên màu đỏ ửng nhàn nhạt: "Điền thống lĩnh chê cười."

Điền Nguyệt Dung nói: "Không phải mài đao đẹp, là Đại tướng quân mài đao đẹp, Đại tướng quân nhà bọn ta làm gì cũng đẹp."

Màu đỏ trên mặt Trình Trung càng đậm: "Vì sao Đại tướng quân lại mài tận hai đao?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Nàng ấy quen dùng chỉ có một đao, là Kinh Sa theo nàng mười năm, lão tướng quân bọn ta để lại cho nàng. Thanh mới là Diệp tướng quân U Châu hai năm trước mua tặng nàng, chính là thanh nàng hiện tại đang mài."

Trình Trung điềm nhiên hỏi: "Thanh này nói vậy cũng là danh đao nhỉ?"

Điền Nguyệt Dung chu môi: "Là đao tốt, nhưng có lẽ chỉ là mô phỏng."

Nàng dừng một chút, giải thích: "Đao này gọi là "Loạn Hải", ta cũng mới nghe nói gần đây, bội đao của Tề Vương cũng tên Loạn Hải. Trình công tử ắt hẳn cũng biết, sau khi một thanh đao nổi danh sẽ có một vài thợ thủ công, thương nhân muốn thơm lây, đi một vòng thị phưởng ở Hà Sóc, có thể tìm ra vài thanh Kinh Sa đấy."

Nhưng không biết người nói vô tâm người nghe có ý, trong mắt Trình Trung hiện lên một tia ảm đạm: "Thì ra là thế."

Điền Nguyệt Dung: "Lát nữa bọn ta phải ra ngoài, Trình công tử thật sự không đến Khúc Giang Trì xem đèn sông sao?"

Trình Trung che miệng xoay mặt đi, ho nhẹ hai tiếng: "Tại hạ vẫn nên ở lại dịch quán, Điền thống lĩnh không cần lo cho tại hạ."

Thân thể hắn vốn yếu đuối, hôm đó cật lực đưa ô cho Tùy Tùy, quả nhiên đã nhiễm phong hàn, kéo dài đến nửa tháng vẫn chưa khỏi hẳn.

Trong lúc nói chuyện, Tùy Tùy đã mài xong đao thu vào vỏ, trở về phòng, lấy ra một chiếc khăn lụa màu đen, bọc lấy thân đao, dùng dây thừng mảnh quấn lại, rồi giao cho Tiểu Thuận, phân phó: "Đến Khúc Giang đình, đưa thanh đao này cho Tề Vương."

Dứt lời mang Kinh Sa của mình đi ra ngoài.

Nàng xuyên qua đình viện, đến bên cạnh Điền Nguyệt Dung, vỗ vai nàng: "Chuẩn bị đi thôi."

Màu đỏ hai bên má của Trình Trung chưa phai, nhìn Tù Tù thật sâu một cái: "Tiêu tướng quân phải thật cẩn thận."

Tù Tù biết hẳn hỏi bóng hỏi gió Điền Nguyệt Dung hành tung tối nay của bọn họ — — Điền Nguyệt Dung người này thô lỗ tùy tiện nhưng tinh tế cẩn thận, bình thường trông cứ hi hi ha ha, nhưng với chính sự tuyệt đối nghiêm túc, có thể xưng là cẩn thận chặt chẽ, dù có một phần vạn khả năng, nàng cũng không dám thiếu cảnh giác.

Tù Tù cũng không hoài nghi nhân cách của Trình Trung, sau khi cứu hẳn bọn họ tra kỹ thân thể của hẳn mấy lần, lúc này mới dám để hẳn lại bên cạnh.

Có điều người này tâm tư tinh tế, ánh mắt nhạy bén, lại thích nghĩ nhiều, có chuyện che che giấu giấu ngược lại cũng không tốt, nàng liền nói: "Nếu Trình công tử muốn ngắm đèn có thể đến Khúc Giang Trì, cách xa Cần Chánh Vụ một chút, có lẽ tối nay khu vực đó không yên ổn."

Trình Trung gật đầu: "Thuộc hạ đã biết."

Hắn mím môi, nhẹ giọng: "Đại tướng quân ngàn vạn bảo trọng."

Tù Tù đáp được, lập tức lệnh Điền Nguyệt Dung và các thân vệ ra cửa.

Nhân thủ mà nàng đưa đến còn lại sớm đã lần lượt ra cửa, xen lẫn vào bách tính ngắm đèn ở gần Cần Chánh Vụ.

Chờ đoàn người Tù Tù ra cửa, Xuân Điều và bọn thị vệ ở lại cũng bàn bạc muốn đến thành Nam, Tiểu Thuận lại hỏi Trình Trung, thấy hẳn kiên trì ở lại dịch quán mới nói: "Vậy bọn ta đi đây, Trình công tử cẩn thận cửa nẻo và đèn đuốc."

Đám người ồn ào mang đèn ra cửa, viện tử to như vậy chỉ còn lại một mình hắn.

Trình Trung trở lại phòng đọc sách một lát, vẽ ba bức hàn mai trong tuyết, nhưng không biết vì sao tâm thần không yên, vẽ ra một bức lại không bằng một bức, tất cả đều là tục phẩm không thể lọt vào mắt.

Bất tri bất giác đã đến lúc trăng lên giữa trời, nhưng đứng trên hành lang nhìn lên bầu trời, căn bản không nhìn thấy ánh trăng, khắp nơi trên không trung đều là đèn Khổng Minh bá tánh Trường An thả, như bầu trời đầy sao, cùng những ngọn đèn dưới đất chiếu lên không trung tựa như hoàng hôn.

Hắn lẳng lặng đứng một lúc lâu, mới trở về phòng, lấy đàn của mình từ trên tường xuống, đặt trên án thẩm thoát đã là lúc hoa đăng bắt đầu thấp, không biết vì sao có chút tâm thần không yên, liền lấy đàn ra, vỗ một khúc 《Ba lần ngắm mai》 mà Tiêu Linh thích, ngăn người một lúc, gảy dây đàn, tấu khúc 《Phượng cầu hoàng》.

Ai ngờ chưa hết một khúc, chợt nghe một tiếng "phụt" vang lên, đầu ngón tay truyền đến một cơn đau nhói, thì ra dây đàn đã đứt, cứa vào ngón tay hắn.

Mi mắt hắn khẽ động, chợt đáy lòng hiện ra một dự cảm xấu.

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng người kinh hô ngoài tường: "Xảy ra chuyện lớn rồi! Đăng luân cháy rồi! Sụp rồi sụp rồi! Trời ơi! Sụp xuống rồi, các ngươi thấy chưa?"

Trình Trung sợ hãi cả kinh, không màng phủ thêm áo lông mà bước ra ngoài, vọt vào đình, chỉ nghe tiếng hô càng lúc càng nhiều, nhưng tầm mắt hắn bị che bởi mái hiên và lầu các, không nhìn thấy phương hướng của đăng luân.

Hắn đứng sững người một lát, cuối cùng nghiến răng, quay đầu về phòng cầm áo lông khoác lên người, bước nhanh về phía chuông

ngựa.

Lâm trận mới cần mài đao, chuyện tối nay nàng muốn làm nhất định cực kỳ nguy hiểm. Hấn ở đó cũng không giúp được gì, nhưng thật sự không cách nào ngồi yên trong dịch quán chờ tin tức, hấn cần chạy tới nơi đó, ngay cả khi chẳng làm được gì, hấn cũng phải đến bên cạnh nàng.

.....

Chương 96

Tải ebook: dtv-ebook.com

Theo lý mà nói Tiêu Linh phải hỏi một câu: "Sao người biết ta ở đây?"

Thế là Hoàn Huyền có thể tiếp lời: "Nếu đổi lại là ta cũng sẽ chọn nơi này."

Hắn đã chuẩn bị xong đáp án, nhưng nàng không hỏi, chỉ dùng ánh mắt chứa ý cười nhìn hắn, tựa hồ biết hắn muốn để nàng hỏi điều gì, và định đáp lời gì.

Hoàn Huyền nhấp một ngụm trà, đặt xuống rồi nói: "Vì sao để ta tránh đi?"

Không đợi nàng trả lời, hắn chợt cười: "Nàng lo lắng cho ta."

Tùy Tuy cười nói: "Đúng, ta lo người sẽ liên lụy ta."

Hoàn Huyền bất giác nhướng mày.

Ý cười trong mắt Tùy Tuy càng sâu.

Ngay sau đó Hoàn Huyền hiểu ra mình lại bị kẻ lừa đảo này gạt lần nữa: "Phải không? Ta thấy lúc Tiêu tướng quân nhìn thấy ta hình như rất vui vẻ."

Tùy Tuy không phản bác, cũng không cách nào phản bác, ngay cả bản thân nàng cũng không biết có điều gì vui vẻ, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy bàn tay kia, sự vui sướng chợt lóe lên không thể lừa được người.

Nàng chỉ là bất lực cong khóe môi, người này tựa như một con sói cô độc, chẳng sợ bị thương, thoát nhìn vô cùng đáng thương,

nhưng chỉ cần người hơi yếu lòng một chút, hẳn sẽ nhào tới cắn ngay.

Tùy Tùy liếc ra ngoài cửa sổ một cái, đại đặng luân mấy trượng vững chãi trên đất bắt đầu chậm rãi chuyển động, đám đông nổ ra từng trận reo hò như núi vang biển gào.

Nàng thu hồi tầm mắt, hỏi Hoàn Huyền: "Người mang theo bao nhiêu nhân mã?"

Hoàn Huyền nói: "Quan Lục mang theo một trăm người canh giữ ở dưới lầu Cần Chánh Vụ, theo ta thì có ba mươi người."

Tùy Tùy gật đầu: "Sớm biết nên đưa Loạn Hải của người tới."

Hoàn Huyền lập tức sửa lời nàng: "Loạn Hải của nàng."

Tùy Tùy cuối cùng không kìm được hỏi hẳn: "Đao của người sao lại ở Lạc Dương?"

Hoàn Huyền nhớ tới lão nhân lừa gạt và khối ngọc ở Lạc Dương kia, liền giận sôi máu, xỉ mặt nói: "Thiếu tiền."

Tùy Tùy đánh giá trên dưới bộ cẩm y màu ngọc trên người hẳn một chút, trầm ngâm gật đầu: "Quả thực thiếu tiền, hai lần gặp người đều là bộ y phục này."

Hoàn Huyền cuối cùng không xỉ nổi mặt mà thẹn quá hóa giận: "Không phải cùng một bộ, lần trước là hoa văn mây hạc, lần này là hoa văn vòng tròn nhỏ..."

Lời còn chưa dứt, thoáng trông nàng nâng mí mắt nhìn mình cười, Hoàn Huyền liền biết nàng lại trêu chọc hẳn, lập tức mím chặt miệng.

Tùy Tùy thấy mặt hẳn tức đến đỏ bừng, bất giá phát ra tiếng cười nhẹ, liếc mắt nhìn đồng hồ nước, cầm Kinh Sa bên giường: "Sắp tới

giờ Hợi, đi thôi."

Hoàn Huyền đứng lên theo.

Hai người sóng vai đi về hướng đằng luân.

Hoàng đế dự kiến giờ Hợi ba khắc tốt lành sẽ bước lên đằng lầu trước Càn Chánh Vụ thả thiên đăng, xong sẽ về Càn Chánh lầu xem ca múa tạp kỹ, qua giờ Tý lập tức sẽ bãi giá hồi cung, Thái Tử muốn động thủ, chỉ có thời cơ trước sau thả đèn trong chớp nhoáng này.

Nhưng trước Càn Chánh lầu có Kim Ngô vệ canh chặt, binh sĩ trang bị đầy đủ, ba tầng trong ngoài bao vây đến kiến chui cũng không lọt, cho dù mua chuộc được Ưng Dương vệ cũng không đủ để thành sự.

Tùy Tuy phỏng đoán Thái Tử sẽ nghĩ cách gây rối loạn, nhân lúc nước loạn thả câu, nhưng lần này hấn rút ra bài học từ Thu Tiển lần trước, kế hoạch lần này kín không kẽ hở, thuộc hạ của nàng không thể tìm ra kế hoạch chi tiết, nàng không nắm chắc, không muốn liên lụy Hoàn Huyền vào, vì thế đẩy hấn đến thành Nam, nếu chuyện không thuận lợi, ít nhất ra khỏi thành sẽ tránh được chút họa.

Đáng tiếc vẫn bị hấn nhìn thấu.

Tùy Tuy quay đầu nhìn hấn, cười nói: "Lát nữa đừng kéo chân sau của ta."

Hoàn Huyền nhắc mi, tháo bội đao bên hông xuống, hừ lạnh một tiếng xem như trả lời.

.....

Trong Càn Chánh Vụ lầu lộng lẫy vàng son, đèn đuốc sáng như ban ngày, cung nữ toàn thân lụa gấm bùng đĩa vàng, ly bạc qua lại giữa các màn lụa.

Trong lâu châm hương than khắp nơi, khí xuân thơm ngào ngạt, không cảm thấy hàn ý se lạnh của đêm mùa xuân chút nào.

Hoàng đế đứng ở lan can, nhìn đặng luân cùng đặng sơn phía trước.

Đặng luân* cao tầm hai mươi trượng, được buộc đầy lụa gấm, trang trí bằng vàng bạc, trên vành treo đầy hoa đặng, theo đặng luân từ từ chuyển động phát ra ánh sáng ngàn dặm. Đặng sơn cao hơn cả đặng luân, dùng gỗ trúc dựng thành thân núi, toàn thân bao phủ bởi tấm lụa xanh ngọc bích, điểm xuyết bởi hoa lụa được tạo thành từ đoạn vải đủ màu sắc, trên "Núi" xây bảy tầng lá lướt lầu các lung linh, chọc lên tận trời cao, hàng vạn hoa đặng chiếu rọi tiên lâu tựa như tiên cung lưu ly, mái giác mỗi tầng đều treo ngọc kha chuông vàng, lay động leng keng trong gió, giống như tiên âm ở cửu thiên.

(Ji:*Tượng tượng giống vòng đu quay cao cao sắc sỡ lấp lánh)

Tầng cao nhất lầu các không phải là mái ngói, mà là một đại thiên đặng hoa sen thất bảo.

Không bao lâu nữa, ông sẽ phải bước lên "Tiên sơn", đích thân thấp lửa lên thiên đặng hoa sen thất bảo này, nhìn nó từ từ bay vào mây trời, cầu phúc cho xã tắc cùng vạn dân Đại Ung.

Đối diện với phồn hoa tráng cảnh này, dù là Hoàng đế cũng bất giác choáng ngợp.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Hoàng đế quay đầu nhìn lại, là Thái Tử và Thái Tử Phi.

Khuôn mặt Thái Tử dưới ánh hoa đặng lóe lên ánh sáng kỳ dị, tối nay hai mắt hẳn vô cùng có tinh thần, so với dáng vẻ lo sợ bất an lúc trước như hai người khác nhau.

Hắn hành lễ với Hoàng đế: "Phụ hoàng, giờ lành sắp đến, nhi thần đỡ người xuống lầu."

Hoàng đế nhìn hần một cái rồi nói: "Con lo chăm sóc tốt cho Thái Tử Phi." Dứt lời nói với trung quan bên cạnh: "Đỡ trẫm xuống lầu."

Trung quan đỡ Hoàng đế xuống dưới lầu, Thái Tử bị phụ hoàng lạnh nhạt, trên mặt không có chút tức giận, nắm tay thê tử cẩn thận khiêm tốn đi phía sau Hoàng đế, không quên nhắc nhở một câu: "Cầu thang hẹp, Phụ hoàng cẩn thận bước chân."

Giờ Hợi một khắc, dưới lầu trống vàng tề tựu, hai cánh cửa nặng nề dưới lầu Cần Chánh mở "rầm rầm" hướng sang hai bên. Nghi vệ cầm cờ họa, quạt lông ngỗng cao đầu bước ra từ cánh cửa, thị vệ mặc kim giáp, cầm đao kích bảo hộ bộ liễn của Hoàng đế đi về phía đằng sơn.

Hoàng đế hạ liễn trước núi, được trung quan đỡ lấy, dọc theo thang trời leo lên núi.

Nhạc công bắt đầu tấu 《Thái Bình nhạc》, 《Thượng Nguyên nhạc》 và 《Phá Trận tử》, trong tiếng nhạc hân hoan sục sôi, ngay cả thân thể bị bệnh tật giày vò như cũng nhanh nhẹn lên, bước chân Hoàng đế trở nên càng ngày càng nhẹ nhàng.

Rốt cuộc ông cũng bước lên đài cao trên đỉnh đặng lâu, thiên đặng hoa sen thật lớn ở sau lưng.

Ông đứng ở trên đài cao quan sát, chỉ thấy dòng người chen chúc, đông nghẹt như đàn kiến. Ông nâng tay về phía bọn họ, tiếng "Vạn tuế" giống như sóng biển, từng đợt ập về phía ông.

Hoàng đế ngẩng đầu, theo ánh đèn ngân hà nhìn xa về hướng Nam, ánh mắt như thể vượt quathành khuyết*, lướt qua ngàn cửa quan, vượt qua vô số dãy núi trập trùng, không nhập vào nơi sâu trong bóng đêm. Ông không nhin được rung rung xúc động, đây là vạn dặm non sông của ông.

(Ji:*Lầu canh ở cổng thành)

Ong quay đầu, nhận lấy cây đuốc từ tay trung quan, châm "bắc đèn".

Ngọn lửa cháy lên theo bắc đèn, cháy lan đến phần dầu dưới đèn. Ánh lửa hắt lên gương mặt ửng hồng, "cánh hoa sen" làm từ tơ lụa nhờ khí nóng dần dần phồng lên, trông như sắp rời khỏi giá đỡ bằng tre.

Đúng lúc này, tiếng "Vạn tuế" như núi vang biển gào bồng biển đổi.

Trung quan lão luyện thành thục không nhịn được phát ra một tiếng kinh hô: "Đăng luân cháy rồi!"

Sắc mặt Hoàng đế biến đổi, nhìn về phía đăng luân, quả thấy phía dưới đăng luân đang bốc cháy, thể lửa dọc theo đăng luân lan tràn lên trên, dây buộc lụa gấm bị lửa mạnh hừng hực cắn nuốt từng chút một.

Thiên đăng hoa sen cuối cùng rời khỏi giá đỡ, bay lên trời đêm, chuông vàng trên cánh hoa sen lay động leng keng, nhưng không có người ngắm, cũng không có người nghe thấy.

Tất cả mọi người đều hoảng sợ nhìn đăng luân.

Thiên Ngưu Vệ phía sau Hoàng đế trước hết là hồi thần lại, mặc dù đăng luân làm từ gỗ trúc mộc và lụa màu, nhưng tốc độ lan tràn của ngọn lửa kia cũng rất nhanh, chứng tỏ có người động tay động chân.

Hắn hô to một tiếng: "Hộ giá bệ hạ xuống lầu!" Lập tức đỡ Hoàng đế xuống dưới.

Đến tầng hai, chợt nghe một tiếng "rầm" lớn, nghe thấy bên ngoài có người hô to: "Đăng luân sập rồi!"

Đặng luân đổ về phía chánh phường, đè sập một góc tường, dầu đèn nóng bắn tung tóe khắp nơi, những hoa đăng kia đều biến thành mồi lửa, đốm lửa bay loạn, ngọn lửa theo dầu lan tràn khắp nơi, tới gần tường đúng lúc có một dãy nhà kho chất đầy cỏ khô, nhanh chóng bị lửa thiêu cháy, gió tăng thêm sức lửa, nhà cửa lân cận cũng bị ngọn lửa cuốn vào.

Cơ hồ toàn bá tánh trong Trường An đều vây gần Càn Chánh lâu ngắm đèn, thấy biến cố đột ngột tới, người người kinh hoàng sợ hãi.

Đúng lúc này, trong đám người chợt phát ra tiếng kêu la không ngừng: "Có hung đồ chém người kìa!"

"Có người cầm đao rìu thấy người là chém!"

"Máu rơi đầy đất!"

Mọi người hoảng hốt, trong lúc nhất thời làm gì lo lắng phân biệt thật giả, chỉ muốn mau chóng rời xa chỗ này, một đám chạy loạn tứ tán.

Nhưng gần đó vốn chật chội, tất cả mọi người đều muốn chạy trốn, tức khắc con đường bên cạnh bị dồn chặt như nêm cối, trong lúc nhất thời khắp nơi đều là tiếng kêu lớn than khóc, thỉnh thoảng có người bị chen té xuống đất, không bò dậy được nữa, đêm Thượng Nguyên thịnh thế cát tường bình an háy mắt biến thành luyện ngục.

- - -

Chương 97

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khoảnh khắc đặng luân kia bốc cháy, Tù Tù và Hoàn Huyền đều nhận ra Hoàn Dung muốn làm gì, sắc mặt đều biến, bọn họ đều phát hiện mình đã xem nhẹ độ điên của Thái Tử.

Xung quanh tranh đấu quyền thế địa vị không thể tránh khỏi đổ máu, nhưng ít nhất không xuống tay với bá tánh tay không tác sát, Hoàn Dung là Thái Tử Đại Ung, đây đều là con dân của hắn, trong đó có không biết bao nhiêu phụ nữ và lão nhân tay trái gà không chặt, cùng với dân cư đông đúc gần đó. Đạo này trời hanh vật khô, đặng luân sập xuống, nếu lửa lớn lan tràn, không biết sẽ có bao nhiêu người phải táng thân nơi biển lửa.

Tù Tù tự vấn lương tâm, cảm thấy không rét mà run, phảng phất xuyên lạnh đột nhiên xuyên qua xiêm y và xương cốt của nàng, như muốn đông lạnh cốt tủy.

Dù không vì báo thù, tuyệt đối không thể để kẻ như vậy làm Hoàng đế.

Đúng lúc này, có người nhẹ nhàng ôm đầu vai nàng: "Lạnh không?"

Không đợi nàng trả lời, Hoàn Huyền đã nhanh chóng thu tay, vừa rời hắn cảm thấy lạnh sống lưng một trận, theo bản năng ôm nàng — — dù thân phận thay đổi thế nào, lúc hai người ở chung vẫn sẽ vô tình lộ ra thói quen năm nào.

Tù Tù lắc đầu, nhìn sang đặng luân nói: "Cứ cháy như thế rất nhanh sẽ sập xuống, gần đó nhiều bá tánh như vậy, một khi cục diện loạn lên khẳng định không thể khống chế được."

Nàng dừng một chút nói: "Ta dẫn người đến dưới lầu Càn Chánh, người đi sơ tán bá tánh."

Hoàn Huyền nhướng mày: "Không được, ta cứu giá, nàng sơ tán bá tánh."

Hắn nói rồi tháo ngọc bài bên hông xuống nhét vào tay nàng, Tù Tù vừa chạm tới liền biết là khối ngọc lúc trước hắn cho nàng, lúc nàng chạy trốn đã đặt trên thi thể kia.

"Cầm lấy," Hoàn Huyền nói, "Nếu có sự cố nàng hãy đi từ Duyên Hưng môn ra khỏi thành, tướng quân gác cổng nơi đó là bộ hạ cũ của ta, thấy ngọc bài sẽ cho đi."

Tù Tù không nhận: "Trong thành đại loạn cần có người chủ trì đại cục, chỉ có người mới có thể điều động sai khiến Kim Ngô vệ và cấm vệ."

Hoàn Huyền biết lời của nàng có lý, trong thành hỗn loạn hơn nữa còn có người hành thích Hoàng đế, mười hai vệ nhất định rối loạn như rắn mất đầu, thống lĩnh Kim Ngô vệ không thể ứng phó cục diện thế này, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu thương vong.

Nhưng tư tâm của hắn lại hy vọng mạo hiểm thay nàng.

Tù Tù khép năm ngón tay của hắn lại: "Nếu ta bị bắt, người còn có thể ra khỏi thành gọi viện binh."

Đây tất nhiên là nói dối, nếu Thái Tử đắc thắng trận này, chắc chắn sẽ không để lại đường sống cho nàng.

Nhưng Hoàn Huyền vẫn cầm lấy ngọc bài: "Được."

Tù Tù vuốt mái tóc tán loạn, nàng cười nhạt, đôi mắt như hồ phách phản chiếu ngân hà ngược: "Không phải đều nói tai họa để lại ngàn năm sao, ta không dễ chết như vậy, tình cảnh nguy hiểm hơn ta cũng từng gặp phải, đây chẳng tính là gì."

Dừng một chút nói: "Yên tâm, ta sẽ không lừa người."

Nàng không nói mấy lời này cũng thôi đi, vừa nhắc tới điều này, Hoàn Huyền lập tức hừ lạnh một tiếng: "Chuyện nàng gạt ta còn ít sao?"

Tùy Tùy nghĩ lại, có chút đui lý, cong khóe môi: "Ít nhất có một chuyện không lừa người."

Hoàn Huyền nhắc mày.

Tùy Tùy nói: "Nhũ danh của ta là thật, chẳng qua là chữ Tùy trong Hồ Tùy Tùy*, do người không đoán đúng thôi."

(Ji: *狐绥绥 - tên một bài thơ về con cáo có tên là Tùy Tùy)

Hoàn Huyền hơi sửng người, lúc hồi thần lại, nàng đã xoay người đi về phía trước, chỉ chốc lát sau, bóng hình quen thuộc kia đã biến mất trong biển người.

Hắn cố nén xúc động muốn đi theo nàng, nắm chuôi đao bên hông, xoay người lên ngựa, mang hầu cận chạy về hướng đằng luân nghiêng tới.

.....

Lúc đằng luân cháy Hoàng đế đã đoán được Thái Tử cuối cùng không tìm được mà xuống tay, trong khoảnh khắc nhìn thấy Ngô Nhạ, tất cả suy đoán đều được chứng thực.

Ông phần nộ còn hơn cả kinh hãi, Tô Hãn làm phản, uổng công ông tin tưởng kẻ này, không ngờ hắn lại âm trì lưỡng đoạn*, quy phục Thái Tử — nếu không dễ dàng tin lời của hắn, gian kế của Thái Tử tuyệt đối không thực hiện dễ dàng như vậy.

(Ji: *阴持两端 - nắm cả hai đầu)

Ong luôn cho rằng tên này suy nghĩ sâu xa, đương nhiên sẽ biết Thái Tử với trữ vị tràn ngập nguy cơ và bản thân, ai đáng giá để đi theo hơn. Nhưng ông lại quên mình đã từ từ già đi, mà với một người trẻ tuổi đã tâm bưng bưng mà nói, công phò tá lên ngôi mê người cỡ nào! Thế nên đối với loạn thần tặc tử thể này mà nói, quân chủ bình thường vô năng hơn xa anh chủhùng tài vĩ lược.

Nhưng lúc này đau lòng cũng chỉ phí công, Ngô Nhạc đã dẫn theo một đám Ưng Dương Vệ cầm đao chém đến đây.

Thiên Ngưu Vệ bảo vệ Hoàng đế phía sau, hai bên nhào vào chiến đấu, thống lĩnh Thiên Ngưu Vệ hô lớn nói: "Mười hai vệ mau tới cứu giá! Thái Tử mưu..."

Chữ "nghịch" còn chưa ra khỏi miệng, một vũ tiễn đã xuyên qua ngực hắn.

Hoàng đế hoảng sợ thất sắc, quay đầu tìm Thái Tử, lại không thấy bóng dáng của hắn.

"Hoàn Dung!" Ông gào lên khản cổ, như một con thú già bị nhốt phát ra tiếng gào tuyệt vọng, "Nghịch tử ngươi, ra đây cho ta!"

Nhưng âm thanh vô lực yếu đuối của ông, bị bao trùm trong tiếng kêu giết và đao kiếm cọ xát, chỉ có vài người chung quanh nghe thấy.

Thiên Ngưu Vệ xung quanh ông từng người một ngã xuống, Ngô Nhạc nói: "Bệ hạ yên tâm, Thái Tử điện hạ vẫn bình an vô sự trong Càn Chánh lâu."

Giọng nói vừa dứt, lại thêm vô số vũ tiễn bắn ra từ trên lầu, hai thị vệ vốn bị thương trúng tên ngã xuống.

Thì ra Thái Tử và Ưng Dương vệ đã nhân lúc đại loạn vừa rồi mà chiếm cứ Càn Chánh Vụ, biến tháp lầu to lớn này xem như tòa thành lũy.

Lưỡi đao của Ngô Nhạc đã áp sát.

Hoàng đế quay đầu lại, nhìn thấy mấy Vũ Lâm vệ và Hồ Bôn vệ đang vờ vịt ngăn cản dòng người, ngoảnh mặt làm ngơ với động tĩnh bên này, chỉ có thị vệ thân tín nhất của ông đang liều chết vật lộn cùng nghịch tặc.

Từ đáy lòng ông xuất hiện ý lạnh, người chưa đi, trà đã lạnh, tuy bọn họ không muốn gánh trên lưng tội danh mưu nghịch, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng thay đàn đổi dây.

Cả đời này Hoàng đế chưa từng chịu thua, chưa từng chịu lão, lúc này lại như một con sư tử già yếu, đang bị linh cầu vây quanh, dưới sự cắn xé dần dần tuyệt vọng.

Đao đã nhấc lên, lưỡi đao phản chiếu ánh lửa, như ngàn tia sáng rực rỡ.

Hoàng đế chậm rãi nhắm hai mắt, nhưng đau đớn cùng cái chết trong dự đoán lại không đến, mà có một chất lỏng ấm áp bắn lên mặt và ngực của ông.

Tiếp sau đó, tiếng "keng keng" vang lên, thanh đao uy hiếp ông đã rơi xuống mặt đất.

Hoàng đế mở hai mắt, thấy Ngô Nhạc chậm rãi ngã xuống, đầu của hắn đã không còn, máu tươi từ cổ đứt đoạn ào ạt chảy ra ngoài.

Một người cầm đao đứng phía sau ông.

Hoàng đế nhấc tay lau máu trên mí mắt, trong tầm mắt vẫn ánh đỏ, không thấy rõ khuôn mặt của người tới, nhưng từ thân hình ông nhận ra đây là nữ tử, tất nhiên đoán được thân phận của nàng.

Quả nhiên, một giọng nữ hơi khàn vang lên: "Bệ hạ xin thứ cho mặt tướng cứu giá chậm trễ."

Hoàng đế không thể nói được tư vị trong lòng, ông luôn xem Tiêu Linh là uy hiếp lớn nhất, không nghĩ tới cuối cùng lại được nàng cứu.

Khi nào nàng đã trà trộn vào? Ất hẳn nàng đã sớm tới rồi, trông thấy ông bị bức đến tuyệt cảnh, xem thời khắc ông quần bách, cho đến lúc nghìn cân treo sợi tóc mới ra tay.

Nhưng như thế thì sao chứ? Thân tử của ông lập mưu hãm hại, thù địch lại cứu tính mệnh mình, đây là sự thật không thể chối cãi.

Hoàng đế như thể già đi mấy tuổi trong nháy mắt, chán nản nói: "Đa tạ Tiêu tướng quân tương cứu kịp thời."

Trong nháy mắt lại có năm sáu Ưng Dương vệ vây tới — — bọn họ tham gia mưu phản, nếu Hoàng đế không chết, tuyệt đối sẽ không có đường sống, chỉ có thể cực hết vốn liếng.

Có người tấn công từ sau lưng Tùy Tùy, nàng chỉ quay đầu tùy ý lướt nhìn, đao lạnh trong tay đã rời, lật tay một cái đã xuyên qua bụng Ưng Dương vệ kia.

Lưỡi đao thuận thế di chuyển, lại cắt đứt yết hầu của một người.

Trong nháy mắt nàng đã lấy tính mệnh của hai người, thậm chí người chung quanh không thấy rõ nàng ra tay.

Mà nàng chỉ vẩy đi máu trên mũi đao, hơi nâng cằm, bình tĩnh soi xét bọn họ.

Khuôn mặt nàng như ngọc, đôi mắt trông như lưu ly, xinh đẹp không giống người thật, cũng đáng sợ không giống con người.

Vẻ mặt nàng hờ hững, giết một người đối với nàng phảng phất dễ dàng tựa như thổi bay một cánh hoa, khóe môi nàng thậm chí còn mang chút ý cười, thế nên càng lộ vẻ đáng sợ.

Mấy thị vệ đều dừng bước, nắm chặt đao trong tay, cũng không dám tiến lên một bước. Cuối cùng có người sụp đổ trong cuộc đối đầu vô thanh này, hai chân mềm nhũn, té xuống đất.

Tùy Tuy cao giọng nói: "Phản nghịch đứng đầu đã đền tội, thế còn không cải tà quy chính sao?"

Đám người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vút đao quỳ rạp xuống đất.

Ứng Dương vệ khác vẫn ngoan cố chống lại cũng ném binh khí buông tay đầu hàng.

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng dây cung vang tiếng "vút vút", Tiêu Linh đột nhiên đẩy Hoàng đế, túm một Ứng Dương vệ làm tấm ngăn hai mũi tên, tháo trường cung trên lưng, kéo cung gấn tên, ba vũ tiễn "vèo vèo vèo" bắn xuyên qua lều các, ba cung thủ theo tiếng mà ngã xuống.

Thị vệ nàng mang đến nhao nhao bắn tên về phía lều.

Hoàng đế cao giọng nói: "Hoàn Dung mưu nghịch, mười hai vệ nghe lệnh, bắt lấy nghịch tử này cho trảm!"

Cấm vệ ban đầu bàng quan thấy Hoàng đế bình yên vô sự, đại thế của Thái Tử đã mất, cũng nháo nhào tiến lên cứu giá, không lâu sau, cung thủ trên lều liên tục ngã xuống, mưa tên dần thưa thớt.

Cấm vệ xông đến cửa lều, thấy thi thể rải rác khắp nơi trong lều, phần lớn cung nhân và nội thị đều bị hạ độc thủ.

Thái Tử cùng vài nghịch đảng còn sót lại khoanh tay chịu trói.

Tùy Tuy lấy khăn lau máu trên lưỡi đao, thu Kinh Sa vào vỏ.

Điền Nguyệt Dung tiến lên nói: "Khởi bẩm Đại tướng quân, phần lớn phản tặc đều bị xử tử hoặc bị bắt sống, chỉ còn vài con cá lọt lưới

nhân lúc hỗn loạn đào tẩu."

Tùy Tuy nhíu mày nói: "Phải thêm vài nhân thủ đuổi theo."

Đám hung đồ này không biết Hoàn Dung chiêu mộ từ nơi nào, tám phần là đám lưu vong, lẫn vào đám đông không biết sẽ làm ra chuyện điên rồ gì.

.....

Chương 98

Tài ebook: dtv-ebook.com

Từ lúc dăng luân sập đến mưu nghịch thất bại, trước sau không đến một canh giờ, nhưng lại là một canh giờ dài nhất trong cuộc đời Hoàn Dung.

Khi phát hiện người của Tiêu Linh và Hoàn Huyền vào cuộc, hẳn liền có dự cảm thất bại, tại sao bọn họ đến nhanh như vậy? Thật giống như đã biết chuyện từ trước, chẳng lẽ có ai tiết lộ bí mật? Hoặc vốn dĩ là hai người họ liên thủ gài bẫy dẫn hẳn mắc câu?

Khi còn nhỏ mẫu hậu dạy hẳn chơi cờ, đánh giá hẳn là "Tham công liều lĩnh, liệu sự không chu toàn, lòng dạ hẹp hòi", hẳn không phục trong lòng, luôn muốn chứng minh bà đã sai, nhưng có lẽ bà đã đúng rồi.

Chuyện đến nước này nghĩ đến cũng vô dụng, hẳn đã bại. Vốn là tử chiến quyết định vội vã, trên tay hẳn chỉ có Ưng Dương vệ và thị vệ Đông Cung, cùng với hơn trăm tử sĩ liên tục chiêu mộ âm thầm mấy năm nay. Nhưng lợi thế của Hoàng đế cũng chưa chắc hơn hẳn, trong mười hai vệ chỉ có Thiên Ngưu Vệ liều chết hộ giá, chỉ cần trong lúc cấm vệ còn lại khoanh tay đứng nhìn mà lấy đi tính mệnh Hoàng đế, hẳn có thể hiệu lệnh được cấm quân.

Nếu đao Ngô Nhạc nhanh hơn một chút, nếu mũi tên dày hơn một chút, nếu vận khí của hẳn tốt hơn một chút, hoặc vận khí của Hoàng đế kém hơn một chút, lúc này sẽ là một cục diện khác.

Hoàn Dung không khỏi hối hận, kỳ thật có rất nhiều cơ hội tới gần Hoàng đế, thậm chí hẳn đã thầm chạm tới chủ thủ bên hông, nhưng hành thích vua giết phụ quá mức khó khăn, an bài để người khác hành thích vua là một chuyện, tự mình động thủ lại là một chuyện

khác. Hấn không có dũng khí tự tay giết phụ, cũng như lúc trước hấn chỉ dám xúi giục Hoàn Quỳnh độc chết trưởng huynh.

Trên thang lầu vang lên tiếng bước chân của cấm vệ, Hoàn Dung đi ra ngoài lầu, tựa vào lan can nhìn ra xa về hướng Nam, khu vực gần Càn Chánh Vụ hỗn loạn, đặng luân sập xuống còn đang bốc khói, gió đêm không ngừng đưa tới tiếng gào khóc.

Hấn hờ hững, những kẻ đó vốn là đám kiến mà thôi, nếu hấn có thể đăng cơ, bọn họ cũng chỉ là một con số trên tịch bộ*, hiện giờ thiên hạ đã không còn là của hấn, hấn càng không cần để ý đến sinh tử của bọn họ.

(Ji:*Sổ sách ghi chép)

Hấn rút chủy thủ từ bên hông đặt lên yết hầu mình, nhắm mắt lại, chủy thủ thật sắc bén, chỉ cần nhẹ nhàng cứa một đường, hấn sẽ không cần đối mặt với nỗi nhục kế tiếp.

Nhưng tay hấn lại run rẩy, lấy mạng mình vốn khó hơn nhiều so với giết kẻ khác.

Mũi nhọn cắt da, đau đớn truyền đến, cổ tay Hoàn Dung chột mềm nhũn, cánh tay buông xuống, tiếng "keng" vang lên, chủy thủ rơi xuống đất, cả người hấn tựa như sắp ngã xiêu, trượt theo lan can ngồi bịch xuống đất.

Có cấm vệ tìm được hấn, Hoàn Dung ngẩng đầu nhìn, là hữu vệ tướng quân của Vũ Lâm vệ, hấn nhìn chủy thủ ở một bên, cười mỉa mai nói: "Thái tử điện hạ, mời."

Hai chữ "Thái tử" giống cây kim đâm thẳng vào tim hấn, hiện tại hấn còn là Thái tử, nhưng rất nhanh sẽ không phải nữa, Thái tử mưu nghịch thất bại chỉ có một kết cục, đó chính là chết.

Không, còn có Hoàng Hậu, Hoàn Diệp đã chết, mẫu hậu lại ghét Hoàn Huyền như vậy, bà nhất định sẽ không nỡ nhìn hấn chết.

Phụ hoàng nghe lời mẫu hậu như vậy, có lẽ sẽ để lại một mạng cho hắn. Nếu có thể sống sót, dù biếm thành thứ dân lưu đầy tha hương cũng không sao, chỉ cần có thể sống tạm bợ, ai lại cam tâm tình nguyện đi tìm chết chứ?

Trong lòng Hoàn Dung bỗng nhiên xuất hiện hy vọng, hắn nắm lấy lan can đứng lên.

.....

Thân thể Hoàn đế vốn suy yếu, bị kinh hách một trận, đã hơi đứng không vững, nên để thị vệ dìu lên xe ngựa, bãi giá hồi Bồng Lai cung, Thái tử cũng bị Vũ Lâm vệ áp giải về cung chờ xử lý.

Tùy Tuy nhìn hai tay Hoàn Dung bị trói ngược, bị thị vệ áp giải đi ra từ trong lâu, kim quan của hắn xiêu vẹo, mặt như tro tàn, mồ hôi lạnh chảy xuống dọc theo thái dương, hoàn toàn không có uy nghi của trử quân.

Lúc đi ngang qua nàng, hắn chợt dừng bước, nói với Vũ Lâm vệ: "Chờ chút, để Cô nói vài câu với Tiêu tướng quân."

Mặt thị vệ lộ vẻ do dự: "Đây..."

Hoàn Dung cả giận nói: "Cô còn chưa bị phế, hiện tại còn là Thái tử!"

Tùy Tuy nói với thị vệ: "Không sao."

Bọn thị vệ vái chào nàng, lui đến chỗ cách đó không xa.

Hoàn Dung gắt gao nhìn nàng, ánh mắt như độc tiễn: "Tiêu Linh, Cô tự hỏi không thù không oán với ngươi, vì sao ngươi liên tục đối nghịch với Cô?"

Tùy Tuy cười nhạt: "Ngươi cho là những chuyện ngươi làm thật sự thần không biết quỷ không hay sao?"

Anh mắt Hoàn Dung một đống cứng: "Người..."

Tùy Tuy nói: "Không sai, lần này ta nhập kinh chính là để báo thù cho Cảnh Sơ."

Trong mắt Hoàn Dung hiện lên hoảng sợ, lưng chảy mồ hôi lạnh, giọng nói không kìm được run rẩy: "Chuyện này liên quan gì đến Cô."

Tùy Tuy nói: "Có liên quan đến điện hạ hay không người hay ta nói đều không tính, Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài sẽ tự thẩm tra xử lý."

Nàng dừng một chút, trong mắt như đang kết băng: "Nếu Hoàng Hậu biết người hại chết Cảnh Sơ là ai, người nói bà ta sẽ cứu người hay không?"

Sắc mặt Hoàn Dung chợt biến, ngũ quan bởi vì sợ hãi và hận ý mà trở nên méo mó: "Tiêu Linh, người cho rằng chuyện xấu giữa người và Hoàn Huyền có thể giấu được ai? Các người sẽ không có kết cục tốt..."

Tùy Tuy nhàn nhạt nói: "Kết cục của bọn ta không phiền điện hạ bận tâm, có điều kết cục của điện hạ chỉ sợ sẽ không quá tốt đâu."

Nàng gật đầu với Vũ Lâm vệ cách đó không xa: "Mời chư vị hộ tống Thái tử điện hạ hồi cung đi."

Hoàn Dung bị thị vệ áp giải lên xe ngựa, không lâu sau, lại có hai thị vệ nâng một nữ tử ra khỏi lâu, là Thái Tử phi.

Tùy Tuy tiến lên trước, thấy hai mắt Nguyễn Nguyệt Vi nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh, dưới vầng sáng của ngọn đuốc, gương mặt to bằng bàn tay của nàng trong suốt như ngọc, hai má hơi ửng đỏ tựa cánh hoa hải đường, hàng mi dài giống hai cây quạt nhỏ, khóe mắt mơ hồ còn mang một ít nước mắt, thật sự trông rất đáng thương.

Nàng hỏi: "Thái Tử phi sao vậy?"

Một thị vệ đáp: "Hình như bị chuốc thuốc mê."

Tùy Tuy gật đầu, có lẽ Thái tử không nói chuyện mưu nghịch với nàng, có lẽ làm nàng hôn mê trước là sợ nàng cản chân, nhưng cũng đã cứu nàng một mạng.

Thái tử mưu nghịch khó thoát tội chết, nhưng chỉ cần Thái Tử phi và Nguyễn gia không tham dự, chưa chắc phải chết cùng Thái Tử, có lẽ sẽ biếm làm thứ dân trục xuất khỏi cung, hoặc vào chùa miếu làm bạn cùng thanh đăng cổ phật.

Tuy rằng không có giao tình, dù sao cũng là biểu muội của nàng, Tùy Tuy cũng không hy vọng nàng sẽ chôn cùng Thái tử.

Chỉ là lúc trước Hoàn Huyền đối với nàng si tâm, hẳn đã giúp nàng tính toán tốt, sau khi xuất cung đổi thân phận, hai người không hẳn không thể tái tục tiền duyên.

Thái Tử mưu nghịch, đích tử của Hoàng đế chỉ còn mỗi Hoàn Huyền, tất nhiên hẳn có trách nhiệm đảm đương trừ quân. Có lẽ Nguyễn Nguyệt Vi lại làm Thái Tử phi sẽ có chút khó khăn, nhưng theo tính cách của Hoàn Huyền, sau khi đăng cơ chưa chắc không có năng lực chống lại ý kiến mà lập nàng làm Hậu.

Mệnh phượng hoàng của Nguyễn Nguyệt Vi tuy là Nguyễn gia đi từ quan hệ với Nguyễn Thái Hậu, tốn một số tiền lớn mời lão quốc sư viết ra, kẻ biết nội tình đều hiểu đó là gì, nhưng tin tức Nguyễn gia tạo ra nhiều năm như vậy, người thật sự tin cũng không ít, đến lúc đó cũng coi như có căn cứ để lập Hậu.

Tùy Tuy hồi thần lại, néo mi tâm, phát giác mình đã nghĩ nhiều rồi, sau khi kết thúc chuyện Hoàn Dung nàng phải về Hà Sóc, dù là chuyện gì cũng đều không liên quan tới nàng, cũng không tới lượt nàng tới hao tâm.

Tùy Tuy nhìn thị vệ nâng Nguyễn Nguyệt Vi lên một chiếc xe ngựa khác, đem nhét nàng vào xe, lập tức xoay người rời đi.

Bá tánh gần Cần Chánh Vụ đã sơ tán, nhóm cấm vệ kéo bình phong lần nữa, kiểm kê thi thể, dập tắt lửa còn lại, thu dọn tàn cục.

Trận biến loạn này có mấy trăm người chết, trong đó đa phần là thị vệ, phần lớn cung nhân nội thị hầu hạ và ca kỹ giáo phường trong Cần Chánh Vụ cũng cũng không tránh được một kiếp.

Người của Tùy Tùy và Hoàn Huyền cũng có nhiều thương vong, Điền Nguyệt Dung và Quan Lục Lang vội vàng kiểm kê nhân số thương vong, cứu chữa người bị thương, sắp xếp kẻ trọng thương về dịch quán và Vương phủ.

Đúng lúc này, chợt có một thị vệ Vương phủ xuyên qua phong tỏa của cấm vệ, lướt qua bình phong, chạy về phía Quan Lục Lang, hoang mang rối loạn nói: "Quan thống lĩnh, không tốt rồi, điện hạ bị hung đồ chém bị thương rồi..."

Tùy Tùy ở gần đó, nhưng thị vệ kia hạ giọng nói, nàng không nghe rõ lắm, chỉ nghe thấy hai chữ "Điện hạ", trái tim thất lại, vội vàng đi qua.

Nàng thấy rõ ràng mặt của thị vệ kia, là người quen, nàng nói: "Mã Trung Thuận, xảy ra chuyện gì?"

Lúc này Mã Trung Thuận mới nhận ra nàng, kinh ngạc: "Lộc..."

Ngay sau đó hắn đổi lại: "Hồi bẩm Tiêu tướng quân, điện hạ nhà bọn ta vốn dĩ muốn chạy tới Cần Chánh Vụ, đi nửa đường liền nghe có một hung đồ chém người ở giao lộ An Ấp Phường, nên vòng qua xem thử, không ngờ thấy Trình Trưng Trình công tử, điện hạ vì cứu Trình công tử mà đao rời khỏi tay, vô ý bị hung đồ chém bị thương..."

Sắc mặt Tùy Tùy trắng bệch, cũng không màng để ý tới sao Trình Trưng lại xuất hiện ở nơi đó, vội hỏi: "Bị thương ở đâu? Thương thế ra sao?"

Mã Trung Thuận nói mang theo chút nức nở: "Trên lưng Điện hạ trúng một đao, không biết có thương tổn đến chỗ hiểm hay không. Nhưng miệng vết thương rất sâu, không cầm được máu, kẻ hầu không dám di chuyển người, chỉ có thể đi mời đại phu gần đây... Điện hạ không yên tâm nơi này, bảo thuộc hạ đến xem tướng quân có bình yên vô sự hay không..."

Tùy Tuy xen vào lời hấn: "Dẫn ta đi."

.....

Người dùng đao đều biết, không đến một khắc cuối cùng không thể để đao rời tay, lúc nhỏ Hoàn Huyền theo võ sư học đao pháp, đây là câu nói đầu tiên của bài học đầu tiên.

Là trong lúc nguy cấp, hấn vẫn không cần nghĩ ngợi phóng đao ra ngoài.

Đao không phải binh khí dùng để ném, nhưng lực đao cú phóng này của hấn cũng không nhỏ, mũi đao đâm vào ngực hung đồ kia, hấn ta bị đau, phát ra một tiếng hét thảm, tay cầm đao buông lỏng, lao đảo ngã về phía trước.

Trình Trung biết phải tránh, nhưng hai chân hấn đã bị dọa mềm nhũn, căn bản không nghe sai sử, chỉ lao đảo lui về sau mấy bước, rồi ngã ngồi xuống đất.

Ác đồ trúng một đao kia lại khá mạnh, trở tay lấy thanh đao găm sau lưng ném sang một bên, lại định nâng đao chém Trình Trung.

Hoàn Huyền hết cách, kẹp bụng ngựa, phóng nhanh tới, sau đó đột nhiên ghìm dây cương, ngựa Ngọc Thông không thu thể kịp, hí vang nâng móng trước lên, hung đồ kia cuống cuồng né tránh, nhưng vẫn bị vó ngựa đá trúng bả vai ngã xuống đất.

Hoàn Huyền thả cương, phóng ngựa đạp xuống người hấn, hung đồ kia hét lên một tiếng khiến người sồn tóc gáy, rồi không còn nhúc

nhích.

Hoàn Huyền túm chặt dây cương, nhìn nam nhân ngồi dưới đất, búi tóc hấn đã loạn, xiêm y nhàu nhĩ, bạch y dính bụi đất cùng máu tươi, gương mặt tiểu bạch kiếm tái mét, hiển nhiên đã bị dọa ngốc rồi.

Hấn khó chịu hỏi: "Chân bị thương rồi sao?"

Lúc này Trình Trung mới hồi thần lại, lắc đầu: "Đa tạ ân cứu mạng của điện hạ, tại hạ..."

"Được rồi," Hoàn Huyền mắt kiên nhẫn nói, "Mau đứng lên." Hấn không cần hấn ta kiếp sau kết cỏ ngậm vành tới báo ân, chỉ là không muốn để Tùy Tùy thương tâm thôi.

Tuy rằng hấn không muốn thừa nhận, nhưng mỗi lần nhìn thấy Trình Trung, hấn đều không tự chủ được mà nhớ tới trưởng huynh, có lẽ chính vì thế hấn mới vô cùng ghét hấn ta.

Trình Trung mím môi, chống tay muốn bò dậy, nhưng ban nãy như ngàn cân treo sợi tóc hai lần, hấn sớm đã sợ tới mức toàn thân mất lực, lúc này vẫn chưa hồi phục.

Miễn cưỡng đứng lên, bất chợt thoáng nhìn một cánh tay bị đứt cách đó không xa, hai đầu gối hấn mềm nhũn, lại lung lay sắp đổ, muốn ngã quy xuống đất.

Hoàn Huyền nhanh tay lẹ mắt nghiêng người trên ngựa, nắm lấy cánh tay hấn xách lên, Trình Trung dựa vào ngựa, cuối cùng gắng gượng đứng vững.

Hoàn Huyền nói: "Có thể tự cưỡi ngựa về dịch quán không?"

Trình Trung muốn gật đầu, nhưng thật sự không chắc, không dám khinh suất — — giáo huấn đêm nay của hấn đã đủ thảm rồi.

Hoàn Huyền bắt lặc, nói với một thị vệ nói: "Mã Trung Thuận, người dẫn hấn về dịch quán, kêu thêm hai người hộ tống."

Trình Trung rũ mắt nói: "Tại hạ khiến điện hạ thêm loạn rồi..."

Hoàn Huyền nói: "Sao ngươi lại ở đây?"

Hấn hiểu Tiêu Linh, tối nay gần Càn Chánh Vụ không yên ổn, nàng nhất định sẽ để tên ma ómtrói gà không chặt này ở lại dịch quán không tới xem nào nhiệt.

Trình Trung cúi đầu càng thấp: "Tại hạ lo lắng Đại tướng quân có chuyện..."

Hấn nhớ tới quan hệ của Hoàn Huyền và Tiêu Linh, không nói tiếp nữa.

Hoàn Huyền nói: "Lần đầu tiên Tiêu Linh lãnh binh là lúc vừa mới cập kê, dùng 3000 binh mã giết hai vạn Hề nhân, tự tay chém đầu tướng địch, cùng thủ hạ chất chồng biên quan."

Sắc mặt tái nhợt của Trình Trung gần như biến thành xanh mét.

Hoàn Huyền nói tiếp: "Nàng là Tiêu Linh, ngươi nên tin tưởng nàng."

Trình Trung cho rằng hấn ta sẽ mắng hấn không biết lượng sức, không ngờ hấn ta không trách cứ, cũng không chế nhạo, mà tâm bình khí hòagiải thích với hấn. Thái độ của hấn ta như thế, so với trách cứ chế nhạo càng khiến hấn vô cùng xấu hổ.

Hấn thấp giọng nói: "Tại hạ không biết lượng sức, bách vô nhất dụng*, không giúp được Đại tướng quân..."

(Ji:*百无一用 - vô dụng, trăm việc chẳng cái nào có lợi)

Hấn biết mình không có võ nghệ, dù đi cũng không giúp được gì, nhưng để hấn chờ ở dịch quán, hấn thật sự không thể ngồi yên, nên

ngã ít nhất ra ngoài tìm hiểu một chút tin tức.

Vì thế hắn liền cưỡi ngựa ra cửa, tình hình bên ngoài loạn hơn hắn dự đoán, hắn lội ngược dòng người, không đến một lát đã bị chen đến mức không có cách nào cưỡi ngựa, hắn chỉ đành xuống dắt ngựa, đi một đoạn nữa, cả ngựa cũng không dắt nổi, tay bắt cần buông lỏng, hắn và ngựa bị dòng người tách ra.

Lúc này hắn đã biết mình sơ suất, nhưng về lại dịch quán không hề dễ dàng như thế, đám người khóc kêu chạy trốn tựa như thủy triều, hắn bị xô đi đẩy lại, như một chiếc thuyền lá nhỏ, chỉ có thể đi theo dòng người.

Cũng do vận khí của hắn quá kém, dòng người cứ dâng tới nơi này, gặp phải đám hung đồ này.

Hoàn Huyền thấy Trình Trung mệt mỏi, mắt đỏ về mặt đau khổ, càng giống tiểu tửc phụ giận dữ, trong lòng vui sướng như vàotam phục thiên*được uống nước lạnh, dù là nam tử nào bị tình địch của mình tương cứu, cũng chẳng còn mặt mũi nào để tranh nữa.

(Ji:*ba thời điểm nóng nhất trong năm)

Hắn đắc ý trong lòng, trên mặt lại càng ra vẻ vân đạm phong khinh, hơi nâng cằm, vờ vịt nói: "Người có sở trường của người, nên giúp nàng ở mặt khác."

Trình Trung sững người, cười chua xót, cúi gập người nói: "Tại hạ bịnh nhất diệp chướng mục, nhận được điện hạ chỉ bảo."

Khoảnh khắc hắn được Hoàn Huyền cứu liền biết mình đã thua, nhưng lúc này hắn mới biết được mình thua triệt để đến thế nào.

- - -

Chương 99

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trên đường chạy đến An Ấp Phường, Tù Tù hỏi Mã Trung Thuận đại khái câu chuyện.

Vết thương của Hoàn Huyền ở sau lưng, hẳn không đến mức tổn thương đến phủ tạng, với cả tên hung đồ kia bị trọng thương, chắc hẳn một kích đó là nỏ mạnh hết đà, sẽ không thương tới xương cốt.

Nhưng người chinh chiến sa trường đều biết, ngoại thương hung hiểm nhất không phải là mất máu, mà là vết thương thối rữa và uồn vẩn.

Nàng hỏi rõ tình hình sau đó không nói nữa, chỉ không ngừng thúc ngựa hướng về trước.

Đã qua giờ Dần, đèn Thượng Nguyên đã cháy hết, trăng lạnh trở nên trắng toát, giống như thoát sắc.

Náo loạn lớn như vậy, hội hoa đăng tất nhiên đã tan, bá tánh lục tục trở về nhà, còn người có người thân thất lạc, gọi lớn tiếng trên phố, đêm lạnh càng thêm thê lương.

Gió đêm thổi qua y phục của Tù Tù, làm loạn tóc mai nàng, nhưng mùi máu tươi trên người nàng vẫn nồng đậm không thể tan, theo lý mà nói tối nay nàng giết nhiều người như vậy, sớm nên không ngửi ra, nhưng mùi gỉ sắt kia vẫn quanh quẩn bên chóp mũi.

Tiếng mắng chửi khàn khàn và tiếng cười điên cuồng của thúc mẫu lại trở về bên tai nàng: "Sát tinh trời sinh... Sát nghiệt nặng như vậy, khó trách thân nhân từng người một đều bị người khác chết..."

"Người dính phải người đều không có kết cục tốt..."

"Khắc chết song thân, còn khắc chết Tiên Thái Tử..."

Hiện giờ ngay cả hấn cũng...

Ánh mắt Tuy Tuy đông cứng, phát hiện mình nghĩ sai rồi, Hoàn Huyền không tới phiên nàng khắc, ông trời cũng không thể không nói lý như vậy.

Nàng thúc ngựa phi nhanh, một người một ngựa nhanh đến gần như chỉ còn tàn ảnh, như thể chỉ cần đủ nhanh là có thể thoát khỏi những thanh âm ác độc đó.

Rất nhanh đã đến An Ấp Phường, nhưng không thấy bóng dáng Hoàn Huyền, phố phường lộn xộn, một đội Kim Ngô vệ đang dọn dẹp.

Trái tim Tuy Tuy đột nhiên rơi xuống đáy cốc, nàng ghìm cương ngựa, lúc này bên đường có một người vội vàng ra nghênh tiếp, là một thị vệ Vương phủ.

Thị vệ ôm quyền thi lễ trước ngựa nàng: "Khởi bẩm Tiêu tướng quân, điện hạ bị thương nặng, thuộc hạ không dám đưa người về Vương phủ, chỉ có thể nâng đến Chính Giác tự trong phường gần đây trước, để thuộc hạ dẫn đường cho Tiêu tướng quân."

Tim Tuy Tuy thả lỏng, lúc này mới phát hiện mình quan tâm tắc loạn, bên ngoài trời giá rét, cũng không thể để một người bị thương nằm trong trời băng đất tuyết.

"Đã mời y quan tới chưa?" Nàng vừa hỏi, vừa cưỡi ngựa cùng thị vệ tiến vào cổng phường.

Thị vệ nói: "Đã cho người thúc ngựa nhanh chóng thỉnh y quan, nhưng từ Đông Nội đến đây cách một đoạn đường, điện hạ chảy máu không ngừng, thuộc hạ tìm một đại phu phía Đông thị phường tới trước, cùng Tổng Phó thống lĩnh giúp điện hạ rửa sạch miệng vết thương, đắp dược cầm máu."

Tùy Tuy gật đầu, những thị vệ này theo Hoàn Huyênnam chinh bắc chiến, có kinh nghiệm trong việc xử lý ngoại thương, dù cho nàng ở đây cũng không làm được hơn.

Lúc này Mã Trung Thuận cuối cùng cũng thở hỗn hển chạy tới.

Ba người đến trước Chính Giác Tự liền xuống ngựa, Tùy Tuy theo thị vệ kia đi thẳng vào thiền viện.

Chính Giác Tự là một ngôi chùa nhỏ, lúc này có không ít bá tánh bị hung đồ chém thương đang được cứu chữa trong chùa, không ít người bị thương nằm trên hành lang, trụ trì nhường thiền phòng của mình cho Hoàn Huyền trị thương.

Mặc dù là thân vương tôn quý, nhưng Hoàn Huyền cũng không độc chiếm toàn bộ viện tử, trong sương phòng còn có kẻ bị thương khác, bọn thị vệ đều thủ ở hành lang.

Trong đình ngập tràn dấu chân tứ tung ngang dọc, tuyết đọng bị dẫm thành nước, Tùy Tuy không đi vòng qua hành lang, trực tiếp dẫm lên vũng nước từ tuyết tan, nước vào giày da, thấm ướt ống quần, nàng dường như không hề phát hiện.

Trình Trung cũng ở hành lang, đứng cách xa bọn thị vệ, đèn lồng đổ bóng thật dài dưới chân hắn, thân hình vốn ốm yếu càng thêm vẻ cô quạnh.

Nhìn thấy Tùy Tuy, hắn thi lễ, trên mặt đầy vẻ áy náy: "Tiêu tướng quân..."

Tùy Tuy chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn, lập tức thu hồi tầm mắt, tiếp tục lướt qua người hắn.

Khoảnh khắc đối mắt với nàng, thanh âm Trình Trung tức khắc nghẹn lại trong cổ họng, hắn chưa từng gặp một Tiêu Linh như vậy, ngày thường dù nàng đối đãi với hắn hay bọn thị vệ, thái độ vẫn luôn

ôn hòa, thậm chí có chút không trên không dưới, chẳng phân biệt tôn ti.

Nhưng ánh mắt vừa rời của nàng, rét lạnh thấu xương, như ngày đông giá rét buốt óc ở U Châu.

Trước kia mặc dù biết nàng chiến công hiển hách, vong hồn dưới lưỡi đao đếm không hết, nhưng hẳn trước sau không cảm thấy nàng liên quan tới vị chiến thần mười lăm tuổi chất đống thây người ở biên quan kia, cho đến giờ phút này, hẳn mới thoáng nhìn ra vẻ chân thật của nàng dưới bề ngoài hiền hoà, chỉ một ánh mắt, đã khiến người lạnh thấu xương cốt.

Trong nháy mắt, Trình Trung thậm chí hoài nghi nếu Tề Vương có bất trắc gì, nàng sẽ giết hẳn chôn cùng.

Tùy Tuy bước nhanh vào thiên phòng, nhưng lại dừng bước ngoài bình phong bện từ bồ thảo.

Trong phòng ngập mùi thảo dược, lẫn cùng mùi máu, đây là mùi hương mà Tùy Tuy đã quen thuộc, mỗi lần rời khỏi chiến trường, binh doanh luôn tràn ngập mùi như thế, nhưng đáy lòng nàng lại xuất hiện sợ hãi, hai chân như thể bị rút chì, không có cách nào tiến lên tiếp một bước.

Ban nãy Tống Cửu đã nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nói với ra ngoài bình phong: "Có phải Tiêu tướng quân đã tới không?"

Lúc này Tùy Tuy mới hồi thần lại, vòng qua bình phong đến bên giường.

Hoàn Huyền đang để lưng trần nằm sấp trên giường, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt bởi vì mất máu, hàng mi dài như cánh bướm phủ lên, dường như có chút ngây thơ.

Miệng vết thương trên lưng đã được xử lý, đường cắt vết thương từ vai trái xéo đến xương sống lưng, nơi sâu còn có thể thấy được

xương trắng.

Máu tươi không ngừng chảy ra ngoài, Tống Cửu đang dùng bông tơ sạch sẽ thấm máu, trên mặt hắn đỏ đầy mồ hôi lạnh, nhưng không màng lau đi.

Môi Tuy Tuy hơi động, hỏi Tống Cửu: "Tình hình thế nào?"

Tống Cửu nói: "Điện hạ đã uống canh thảo ô*, miệng vết thương đã được xử lý, tạm thời đắp được trị thương, nhưng miệng vết thương thật sự quá sâu, không cầm máu được..."

(Ji:* được liệu giảm đau, làm ấm kinh mạch)

"Khi nào y quan có thể tới?" Tuy Tuy hỏi.

Tống Cửu nói: "Hồi bẩm Đại tướng quân, ít nhất khoảng nửa canh giờ nữa..."

Tuy Tuy nhìn đôi môi mất sắc của Hoàn Huyền, quả quyết nói: "Không kịp chờ y quan tới, phải tranh thủ thời gian khâu lại đi."

Chuyển sang đại phu nói: "Có châm và chỉ cây dâu không?"

Đại phu luống cuống tay chân mở y rương: "Có, có..."

Tuy Tuy thấy đại phu kia chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, hỏi: "Đại phu hành y bao lâu rồi?"

Tiểu đại phu thẹn thùng nói: "Hồi bẩm Đại tướng quân, tiểu nhân xuất sư tròn một năm rồi..."

Tuy Tuy im lặng.

Tống Cửu hổ thẹn nói: "Người bị thương gần đây quá nhiều, đại phu của mấy y quán đều ra cửa cứu chữa hết rồi, chỉ có thể tìm vị tiểu đại phu này cấp cứu trước..."

Tùy Tùy lại hỏi đại phu kia: "Từng khâu miệng vết thương chưa?"

Tiểu đại phu dùng tay áo lau mồ hôi trên trán: "Tiểu... Tiểu nhân từng khâu một lần..."

Tùy Tùy gật đầu: "Làm phiền."

Tiểu đại phu rút cây châm cong, dùng cây gắp kẹp lên hơ nóng trên ngọn nến, bắt chọt tay run lên, cây châm kia rơi xuống án.

Hắn nhanh chóng nhặt lên hơ nóng một lần nữa, run run rẩy rẩy xỏ chỉ cây dâu, sau đó nuốt nước miếng, hơi run đâm vào da thịt Hoàn Huyền, chẳng biết thế nào tay run lên, kim đâm trật nửa tấc, lại đâm vào miệng vết thương.

Hoàn Huyền tuy đã uống canh thảo ô, vẫn đau đến mức run rẩy.

Tiểu đại phu càng không dám hạ châm.

Tùy Tùy néo mi tâm, bất lực nói: "Để ta đi."

Trên chiến trường có đôi khi không đợi được quân y tới trị liệu, mấy cách thức xử lý ngoại thương ít nhiều cũng biết một chút, nàng từng giúp người khâu vết thương vài lần, có một lần làm trợ thủ cho quân y, còn từng vượt khả năng mà khâu ruột một lần.

Tuy rằng kim chỉ của nàng không quá giỏi, dù sao bàn tay cũng ổn hơn tiểu đại phu mới xuất đạo một chút.

Nàng hít sâu một hơi, tập trung ổn định hơi thở, tay trái cầm châm, vững vàng đâm vào da thịt Hoàn Huyền.

Tống Cửu nhìn bên cạnh, phát hiện mỗi lần kim đâm vào da thịt Tề Vương điện hạ, mi tâm của nàng đều hơi động một chút.

Khâu xong một châm cuối cùng, trung y của Tùy Tùy đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Nàng dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, rửa sạch máu trên tay, nhìn đường may như con rết, thềm thờ dài, tay nghề của nàng vẫn không tiến bộ, sớm biết đã theo Cao ma ma chịu khó học rồi.

Nàng hơi coi thường bản thân, tự an ủi mà nói: "Ít nhất máu đã ngừng, khó coi chút thì khó coi chút thôi."

Tống Cửu lang lập tức nịnh nọt: "Không khó coi không khó coi, tiểu nhân chưa từng thấy qua vết thương đẹp như vậy."

Đây chính là do Tiêu tướng quân đích thân khâu lại, điện hạ tỉnh lại cũng không biết vui đến mức nào đâu.

Kỳ thật Hoàn Huyền đã tỉnh, lúc tên lang bám kia đâm châm vào miệng vết thương của hắn thì đã tỉnh rồi — — canh thảo ô mà tên lang bám kia hàm cũng không quá đáng tin.

Có điều cũng nhờ bát canh không đáng tin đó, lúc Tùy Tùy giúp hắn khâu thương thế, từ đầu đến cuối hắn đều tỉnh, hắn cảm giác được rõ ràng ngón tay nàng nhẹ nhàng cọ qua da thịt của hắn, đau đớn của châm xuyên qua da thịt dường như cũng mang chút triền miên nhẹ nhàng.

Một châm cuối cùng khâu xong, hắn thậm chí vẫn còn chút chưa đã.

Hắn nâng một khe hẹp nơi mí mắt trộm liếc nhìn, thấy trong quầng sáng của ánh nến, tóc mai của nàng bị mồ hôi thấm ướt dán bên sườn mặt, càng nổi bật dáng hình như tạc từ ngọc thạch.

Nàng tỉ mỉ nhìn thành quả của mình, khó có được lộ ra vẻ mặt xấu hổ, Hoàn Huyền thấy nàng bày mưu lập kế, khí định thần nhàn đã nhiều, cảm thấy đáng vẻ nhụt chí này đôi lúc cũng vô cùng đáng yêu.

Trái tim hắn như bị cây liễu nhẹ lướt qua một chút, như thể bám đầy tơ liễu, mềm mại ngưa ngưa.

Hắn đang nghĩ xem làm sao để từ từ tỉnh lại, liền nghe Tống Cửu nói: "Tiêu tướng quân còn có việc quan trọng không? Nơi này có thuộc hạ canh giữ, Tiêu tướng quân cứ bận chuyện đi."

Tùy Tùy nói: "Không gấp, ta chờ điện hạ tỉnh lại sẽ đi."

Hoàn Huyền lập tức nhắm chặt mắt lại.

Tùy Tùy lơ đãng thoáng nhìn về phía đầu giường, thấy lông mi hắn hơi run nhẹ, rõ ràng là đang giả bộ bất tỉnh, hết cách xoa thái dương.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, y quan cuối cùng đã tới rồi.

Là Trịnh phụng ngự từng trị thương trúng tên cho Tùy Tùy lúc Thu Tiển.

Lúc hắn trông thấy Tùy Tùy sững sốt một chút, Tống Cửu lang vội nói: "Vị này chính là Tiêu đại tướng quân."

Trịnh phụng ngự vội nói gương mặt đã lâu, trong mắt vẫn có chút nghi hoặc.

Tống Cửu nói: "Tiêu tướng quân đã giúp điện hạ khâu xong miệng vết thương."

Tùy Tùy nhìn đường may xiêu xiêu vẹo vẹo kia, lại liếc sang nam nhân giả vờ hôn mê, chậm rãi nói: "Tay nghề của tại hạ không giỏi, chi bằng tháo ra để phụng ngự khâu lại lần nữa."

Lời chưa dứt, đã thấy cặp lông mi kia run rẩy, cơ vai cổ của hắn ngay sau đó căng lên.

Cũng may Trịnh phụng ngự kiểm tra xong miệng vết thương liền nói: "Không cần, Tiêu tướng quân khâu rất tốt, không cần để điện hạ khổ thêm lần nữa."

Trịnh phụng ngự lại hỏi xem qua phương thuốc của tiểu đại phu mời đến từ thị phờng kia, nhú mà nói: "Phương thuốc gây tê này của người không đúng."

Hắn hồ nghi nhìn Hoàn Huyền một cái: "Điện hạ vẫn luôn hôn mê sao?"

Tống Cửu lang đã phát hiện điều che giấu trong đó, ho nhẹ hai tiếng.

Trịnh phụng ngự gật đầu, trầm ngâm một lát, để được đồng đi hầm canh được bổ khí huyết: "Tuy rằng miệng vết thương đã khâu lại, để tránh nứt ra, tốt nhất tạm thời đừng cử động."

Dừng một chút nói: "Sau khi bị thương đáng sợ nhất chính là uốn ván, nếu có thể bình yên vượt qua bảy ngày này, sẽ không còn đáng ngại. Ngoài ra điện hạ mất không ít máu, mấy tháng này cần phải nằm trên giường tĩnh dưỡng thật tốt."

Tống Cửu lang đáp được, tuy thiên phòng đơn sơ, cũng chỉ có thể tạm thời chịu đựng trước.

Hoàn Huyền mất rất nhiều máu, lại bị đại phu gà mờ Tùy Tùy này hạ châm, mới đầu giả vờ ngủ, vờ vịt thế mà đã ngủ thật, cũng không biết có phải canh gây tê của lang băm kia phát huy tác dụng hay không, lúc tỉnh lại đã là hoàng hôn hôm sau, trong thiên phòng nhỏ nhỏ tràn ngập ráng màu.

- - -

Chương 100

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đèn này đương nhiên không thể nhận, Tuy Tuy hiểu rõ trong lòng, nhưng trong khoảnh khắc kia, tay nàng vẫn không tự chủ được mà khẽ động.

Chiếc đèn này rất đẹp, tròn tròn nhỏ nhỏ, cánh hoa sen khép hờ, bắc đèn giấu trong đó, thoát nhìn như trái tim trong suốt long lanh.

Trên lưng Hoàn Huyền có thương tích, nâng nó hơi tốn sức, trên trán nhanh chóng đổ đầy mồ hôi lạnh, Tuy Tuy không nhận, hấn cũng không thu tay, cứ an tĩnh cố chấp nhìn nàng như vậy.

Muốn cự tuyệt người như thế cũng không dễ.

Cũng may một tiếng kia của Cao Mại đã giúp nàng giải vây, Tuy Tuy thở dài một hơi: "Điện hạ có việc, mặt tướng thứ lỗi trước."

Hoàn Huyền vẫn không chịu buông tha nàng, hấn giống như trước nay chưa từng biết khi nào thì nên buông tay.

Hấn nói vọng ra ngoài cửa: "Để hấn chờ."

Ánh mắt hấn trước sau vẫn đặt trên người Tuy Tuy: "Cầm đèn của nàng đi."

Tuy Tuy hơi rũ mi mắt, tránh ánh mắt hấn: "Mặt tướng còn phải vào cung diện thánh, đã trì hoãn ở đây quá lâu rồi. Xin điện hạ thứ cho mặt tướng không tiếp được."

Đi hai bước, nàng dừng bước xoay người, trong mắt nam nhân hiện lên kinh hãi không hề che giấu, hấn vẫn cầm chiếc đèn kia, bởi vì động đến miệng vết thương, cánh tay hấn đã bắt đầu run rẩy.

Tùy Tuy mím môi nói: "Điện hạ xin yên tâm, ta sẽ tận lực bảo toàn Thái Tử Phi."

Sắc mặt Hoàn Huyền khế biến: "Tiêu Tùy Tuy..."

Không kịp nói câu kế tiếp, Tùy Tuy đã ra ngoài không thềm ngoảnh lại.

Trải qua chuyện này, Tùy Tuy là mình đối người thế nào cũng sẽ không cho rằng Hoàn Huyền còn si tâm với Nguyễn Nguyệt Vi.

Thái Tử thảm bại, giữa hấn và Nguyễn Nguyệt Vi đã không trở ngại, nếu hấn còn có ý với nàng ta, tuyệt đối sẽ không tiếp tục trêu chọc mình.

Nàng nhắc đến Thái Tử Phi, chẳng qua là để nhắc nhở hấn tình cảm sẽ biến mất, sẽ thay đổi, sẽ chuyển dời. Thanh mai trúc mã, tình bạn nối khố vẫn sẽ thay đổi, hướng hồ từ lúc bọn họ bắt đầu đã là một sai lầm.

Nếu trên người Hoàn Huyền không bị thương, nói gì đi nữa hấn cũng phải đuổi theo giữ chặt nàng nói cho thật rõ ràng, nhưng hấn vừa cử động đã động đến miệng vết thương trên lưng, cơn đau đớn xuyên tim ập tới, khiến hai mắt hấn tối sầm.

Đèn hoa sen rời khỏi tay, lăn xuống giường. Cũng may trên giường trải lớp đệm mềm, lưu ly mỏng manh không bị vỡ.

Hoàn Huyền vừa tức vừa đau, dựa bên mép giường điều tiết hơi thở, gần như khiến miệng vết thương nứt toạc, cũng may kim chỉ của Tiêu tướng quân tuy rằng đơn giản thô sơ, nhưng lại vô cùng vững chắc.

Hấn không tin người thông minh như Tiêu Tùy Tuy sẽ nhìn không ra tâm ý của hấn, có lẽ nàng chỉ muốn tức chết hấn.

Đúng lúc này, Cao Mạ rón ra rón rén ra phía sau bình phong, cẩn trọng nói: "Điện hạ, Vương công công trong cung Hoàng Hậu nương nương chờ bên ngoài đã lâu..."

Hoàn Huyền nhú mày nói: "Vương Viễn Đạo?"

Cao Mạ đáp phải.

Vương thái giám này chính là thái giám thân tín bên người Hoàng Hậu.

Cao Mạ giải thích: "Bệ hạ bị kinh hách, trở về cung bệnh phong tái phát. Sau khi điện hạ bị thương, lão nô đã phái người vào cung báo tin, Hoàng Hậu nương nương sợ bệ hạ lo lắng, nên chưa báo tin này cho Thánh Thượng."

Ngừng một chút lại nói: "Hai ngày nay điện hạ hôn mê bất tỉnh, sớm chiều Hoàng Hậu nương nương đều cử Vương công công tới thăm..."

Cao Mạ nhìn Hoàn Huyền lớn lên, biết từ nhỏ thân duyên của hắn đã bạc bẽo, sau khi Tiên Thái Tử về cõi tiên, Hoàng Hậu càng tránh không gặp. Hiện giờ cuối cùng Hoàng Hậu cũng quan tâm nhi tử này, tự đáy lòng Cao Mạ vui vẻ thay chủ nhân.

Hoàn Huyền nghe vậy sắc mặt lại hơi trầm xuống, Thái Tử mưu nghịch, hiện giờ Hoàng Hậu chỉ còn một nhi tử là hắn, nhưng phi tần sinh nhi tử cũng không ít, Hoàng đế không thiếu nhi tử.

Thái Tử mưu nghịch, bị biếm thành thứ dân là chuyenván đã đóng thuyền, mấy năm nay Hoàng đế bệnh tật quần thân, hiện tại bệnh cũ tái phát, lập trữ quân khác là việc vô cùng cấp bách.

Nếu Hoàng đế biết hắn bị trọng thương, có lẽ sẽ suy xét đến Lục hoàng tử hoặc Thất hoàng tử.

Dù chỉ có một phần vạn khả năng, Hoàng Hậu cũng sẽ không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Ánh mắt Hoàn Huyền lạnh lẽo: "Mời hẳn tiến vào."

Vương Viễn Đạo vào phòng, một hàng tiểu nội thị theo phía sau, trong tay bưng nhiều loại dược liệu quý hiếm, từ nhân sâm trăm năm, tử linh chi đến lộc nhung thượng hạng, không phải là ít.

Hắn cung cung kính kính hành lễ với Hoàn Huyền: "Thương thế của điện hạ tốt hơn chút nào chưa? Hoàng Hậu nương nương muốn đích thân đến thăm điện hạ, chỉ là hiện giờ bệ hạ ốm đau trên giường không thể không lo tới, trăm ngàn mối lo trong cung đều dựa vào nương nương chủ trì, thực sự không tiện xuất cung, chỉ có thể phái lão nô đến đây."

Hoàn Huyền nói: "Đa tạ mẫu hậu quan tâm, phiền trung quan trở về bẩm báo một tiếng, thương thế của Cô không còn đáng ngại."

Trung quan nhìn chung quanh một vòng, trầm ngâm nói: "Điện hạ kim tôn ngọc quý, chùa này lại sơ sài huyền ảo, chỉ sợ không có lợi cho khôi phục thương thế. Ý của nương nương là muốn thỉnh điện hạ di giá đến Đông Nội, như thế có chuyện gì nương nương cũng có thể chăm lo."

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Nếu mẫu hậu đã phải chăm sóc phụ hoàng lại phải chủ trì đại cục, Cô không thể đến quấy rầy."

Vương thái giám không nghĩ tới hẳn sẽ từ chối, vẻ ân cần trên mặt nhạt đi một chút, ý cười lại không giảm: "Điện hạ nói như vậy, chẳng phải khách khí với nương nương sao? Mong điện hạ thành toàn tấm lòng thương con của nương nương."

Hoàn Huyền nói: "Không cần, phiền Vương công công thay Cô đa tạ nương nương ban thưởng, chờ sau khi thương thế của Cô tốt lên sẽ vào cung thỉnh an bệ hạ và nương nương."

Cao Mai giải thích ở một bên: "Trịnh phụng ngự hôm qua cũng nói, vết thương của điện hạ rất sâu, dễ rách ra, hai ngày này không nên cử động."

Ánh mắt Vương thái giám hơi lạnh, nhưng Hoàn Huyên chủ ý đã định, cũng không thể cưỡng ép nâng hẳn đi, chỉ đành nói: "Mong điện hạ nghỉ ngơi thật tốt, lão nô cáo lui đây."

Nói rồi ra hiệu ý bảo tiểu nội thị đặt dược liệu xuống, lập tức lui ra ngoài.

Cao Mai liếc nhìn đống tráp bằng gỗ tử đàn và gỗ bách chất đầy án, không thể nói được có cảm nhận gì. Hoàng Hậu ban nhiều dược liệu quý như vậy, xem ra tựa hồ cũng rất quan tâm nhi tử này. Nhưng bà ta biết rõ hẳn bị thương nặng như vậy, còn muốn lập tức đón hẳn hồi cung đặt dưới mí mắt mình, nếu đổi lại hai nhi tử khác bị thương, quyết định của bà ta sẽ không như thế.

Lúc trước Hoàng Hậu tổ chức sinh thần cho điện hạ nhà bọn hắn, Cao Mai thấy thái độ người lãnh đạm, còn tưởng là khúc mắc nhiều năm nhất thời khó giải, hiện giờ mới biết được người rõ ràng hơn bọn hắn, có lẽ đã sớm nhận rõ Hoàng Hậu không có tình cảm với mình, đã nản lòng thoái chí.

Vương thái giám nếm mùi thất bại ở chỗ Tề Vương, lập tức hồi cung phục mệnh với Hoàng Hậu. Hoàng Hậu bình sinh không thích nhất có người ngỗ nghịch bà, đặc biệt là nhi tử của mình. Bà nghe Vương thái giám nói tất nhiên không vui, lúc này cũng không chia sẻ thêm bao nhiêu tâm tư cho tam tử, chỉ phân phó hẳn an bài vài cung nhân nội thị đến cạnh Tề Vương hầu hạ theo hạn định — mang danh là hầu hạ, thực tế có ý giám sát.

Hoàng Hậu đã sút đầu mẻ trán để giữ được tính mạng của nhi tử rồi.

Hoàng đế bị kinh hách ở hội hoa đăng là thật, bệnh phong tái phát cũng là thật, nhưng mỗi lần Hoàng Hậu đến cầu kiến ông đều đang

hôn mê, không khỏi có chút quá trùng hợp.

Hoàng Hậu muốn đến gặp nhị tử, nhưng từ đêm Thượng Nguyên Thái Tử từ ngoài cung trở về, liền bị giam lỏng ở Chương Đức điện cùng Thái Tử Phi, ngoài điện có cấm vệ canh gác nghiêm ngặt, không có thủ dụ của Hoàng đế không ai có thể đi vào.

Bà chỉ có thể triệu Đại công chúa vào cung liên tục mấy đêm, nói với nàng: "Phụ hoàng từ nhỏ đã thương con, cũng nghe lời con khuyên nhất. Nhị đệ bị kẻ gian xúi giục, nhất thời hồ đồ làm chuyện sai, phé trử vị biếm làm thứ dân là lẽ đương nhiên, mẫu hậu chỉ cầu để lại một mạng cho nó, lưu đầy đến chân trời góc biển cũng được, cầm tù trong cung đến chết cũng được...."

Đại công chúa quỳ rạp xuống đất "bụp" một tiếng, ngấn lệ nói: "Mẫu hậu, hoàng nhi đương nhiên cũng không đành lòng nhìn đệ đệ ruột thịt lớn lên cùng nhau rơi vào kết cục thê thảm. Nhưng lần này Nhị Lang cũng quá đáng, mẫu hậu biết đằng luân kia sập xuống, trong thành đại loạn, bá tánh có bao nhiêu thương vong không? Nó thân là trử quân lại tổn hại tính mệnh bá tánh như vậy, nếu hoàng nhi cầu tình cho nó với phụ hoàng, làm sao xứng với những người chết oan kia..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng "chát" giòn giã, mặt của Đại công chúa bị đánh lệch sang một bên nửa ong ong lên, gương mặt bên trái tức khắc sưng vù.

Hoàng Hậu cười lạnh nói: "Đại công chúa thâm minh đại nghĩa, lo nước lo dân, không hổ là hoàng nhi tốt của phụ hoàng ngươi. Một hai phải đuối cùng giết tuyệt, khiến ta trở thành người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, các người mới vừa lòng sao?"

Đại công chúa không ngờ mẫu hậu bất chấp lý lẽ như thế, ôm mặt một lúc lâu mới hồi thần lại, đầu gối hướng về trước, quỳ rạp xuống đất: "Mẫu hậu..."

Hoàng Hậu đánh gãy lời nàng: "Rốt cuộc con có nguyện ý giúp nhị đệ cầu tình hay không?"

Trái tim Đại công chúa như bị đao cắt, rơi lệ đầy mặt, cắn môi gần như chảy máu, nhưng vẫn cắn răng nói: "Xin thứ cho hoàng nhi không thể tòng mệnh..."

"Được," Hoàng Hậu dùng ánh mắt xa lạ lãnh khốc nhìn nữ nhi, "Rất tốt, nhớ kỹ lời tối nay, nhớ kỹ người thấy chết không cứu, đuổi tận giết tuyệt thân đệ đệ thế nào."

Sắc mặt Đại công chúa trắng bệch, nhưng trước sau cắn chặt răng không liếc mắt một cái.

Hoàng Hậu liếc nàng một cái, gật đầu nói: "Ta xem như chưa từng sinh nữ nhi này."

Dứt lời không để ý tới nữ nhi nữa, lập tức đến tẩm điện của Hoàng đế.

- - -

Chương 101

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trong tấm điện Hoàng đế rèm gấm nặng trĩu, Long Tiên Hương hòa cùng mùi dược liệu ngập tràn trong điện, Tù Tù vừa tiến vào điện, từ chính ngọ đã đến lúc hoàng hôn.

Hoàng đế ốm đau trên giường, nên tiếp kiến nàng trên ngự tháp, ông khoác hoàng bào tươi sáng, ngồi tựa trong một chõng chăn gấm và ả nang, chỉ lộ mặt và tay vàng vọt nhăn nheo, như một cành cây khô cắm trong bụi hoa tươi, chuyện ám sát đêm Thượng Nguyên đã kích ông không thể nói không nặng, bệnh căn phát tác, lúc này càng như tàn thuốc trong gió.

Biến hóa lớn nhất chính là ánh mắt của ông, Tù Tù nhớ rõ lúc gặp Hoàng đế ở đại triều Nguyên Đán, hai mắt vẫn sáng chói khiếp người, hiện tại lại đen tuyền như mắt cá, lộ ra tử khí nặng nề như gian phòng này.

Tù Tù bất giác hơi ngẩn người, bình tĩnh lại tiến lên hành lễ: "Mặt tướng bái kiến bệ hạ."

Hoàng đế hơi gật đầu: "Tiêu khanh miễn lễ."

Hắn ra dấu trung quan ban tọa, chăm chú nhìn nàng một hồi, rồi chậm rãi nói: "Hôm nay mời Tiêu khanh vào cung, thứ nhất là cảm tạ ơn cứu mạng của Tiêu khanh."

Tù Tù vội hành lễ: "Bệ hạ quá lời, mặt tướng không kịp cứu giá, khiến bệ hạ kinh sợ."

Hoàng đế xua tay: "Tiêu khanh đại nghĩa, đừng quá khiêm tốn..."

Ông nói rồi ra hiệu bằng mắt với trung quan, chỉ chốc lát sau liền có nội thị bưng mấy cuốn sách lụa tới.

Hoàng đế nói: "Đây là hai trạch đệ điền trang của trẫm, một nơi ở Đại Ninh phường, một nơi ở vùng ngoại ô thành Nam, tuy nhỏ hẹp đơn sơ, có lẽ có thể dùng làm nơi đặt chân khi Tiêu Khanh nhập kinh, cũng sẽ thoải mái hơn dịch quán một chút."

Nhỏ hẹp đơn sơ tất nhiên là khiêm tốn, Đại Ninh phường cách Bồing Lai cung cũng chỉ có một phường, mà trong đó đều là trạch đệ của quý thần vương công, trạch viện nơi đó dù có tiền cũng không mua được.

Tùy Tuy nói: "Mặt tướng then không dám nhận."

Hoàng đế nói: "Đây chỉ là chút tâm ý của trẫm, Tiêu Khanh chớ nên từ chối."

Dừng một chút lại nói: "Ngoài ra trẫm đã thương nghị xong với Tế tướng, nâng Khanh lên chức khai phủ Nghi Đồng Tam Ti, Trung Thư môn đang dự thảo chiếu thư, cần chờ thêm mấy ngày nữa."

Khai phủ Nghi Đồng Tam Ti là cấp quan nhất phẩm, ban thêm cho trọng thần công huân lớn lao, Tiêu Yến cũng hơn bốn mươi tuổi mới lên bậc này, mà Tiêu Linh mới hơn hai mươi tuổi đã là nhân thần mãn cấp, tuy có công cứu giá, nhưng cũng có chút quá rồi.

Trái tim Tùy Tuy hơi chùng xuống, Hoàng đế vừa gặp mặt đã ban điền trạch trang viên còn nâng quan của nàng, nhất định không phải đơn giản là tri ân báo đáp.

Hoàng đế âm thầm quan sát nét mặt Tiêu Linh, phát hiện khuôn mặt của vị tướng lĩnh trẻ tuổi này không những không nhìn ra chút dấu hiệu đắc ý vênh vác nào, ngược lại hơi lộ ra vẻ trầm ngâm.

Trong lòng ông không khỏi thở dài, nếu Thái Tử có một nửa trầm ổn và cảnh giác của nàng, ông cũng có thể yên tâm giao giang sơn này cho hắn, sẽ không đến mức đi đến bước hiện tại.

Tùy Tuy kiên nhẫn chờ đợi lời sau, Hoàng đế trầm mặc một lúc, cuối cùng bình lui trung quan và cung nhân hầu hạ bên cạnh, khẽ thở dài: "Ta có một yêu cầu quá đáng, mong Tiêu Khanh thành toàn."

Ánh mắt Tùy Tuy khẽ động: "Bệ hạ quá lời, người cứ việc phân phó, mặt tướng có sẽ không từ chối."

Hoàng đế nói: "Hiện tại nơi này không có người khác, ta và người không cần tuân lễ quân thần, ta dùng thân phận là bạn tốt của phụ thân người năm đó, và thân phận phụ thân Diệp Nhi nhờ vả người."

Trái tim Tùy Tuy khẽ run, đoán được ông muốn nói gì, nàng chỉ hơi rũ mi mắt.

Hoàng đế nói: "Ta vốn không biết lần này người đặc biệt nhập kinh là vì chuyện gì, hiện giờ đại khái đã đoán được, là vì chuyện năm đó của Diệp Nhi, có đúng không?"

Lời nói của ông tựa như trường bối bình thường, từ ái bình thản, giảng giải từng bước.

Tùy Tuy không phủ nhận, tới lúc này rồi, hư tình giả ý không cần thiết nữa, nàng dứt khoát thừa nhận: "Bệ hạ anh minh, lần này mặt tướng nhập kinh thật sự là vì chuyện của Tiên Thái Tử."

Hoàng đế thở dài: "Làm khó người qua nhiều năm như vậy còn canh cánh trong lòng việc này."

Tùy Tuy nói: "Tiên Thái Tử đối với mặt tướng tình thâm ý trọng, mặt tướng vô dĩ vi báo*, chỉ có thể tận hết sức mọn."

(Ji: *无以为报 - không thể đáp trả)

Nàng không đợi Hoàng đế nói tiếp: "Mặt tướng khẩn cầu bệ hạ giao cho Hữu Ti thẩm tra xử lý án Thái Tử mưu nghịch, hành thích Tề Vương lúc Thu Tiển và mưu hại Tiên Thái Tử, trả công đạo cho người chết."

Sắc mặt Hoàng đế khế biến, do dự nói: "Hoàn Dung phạm tội ác tày trời, luận tội mà trị, trăm sẽ không bao che nghịch tử này."

Tùy Tùy biết sau đó nhất định sẽ có hai từ "Chỉ là".

Quả nhiên, Hoàng đế nói tiếp: "Chỉ là chuyện của Diệp Nhi đã qua nhiều năm, nhắc lại chuyện xưa cũng phí công vô ích, chỉ khiến người thân thêm tổn thương, đau càng thêm đau..."

Ông dừng một chút rồi nói: "Hoàng Hậu đến nay vẫn không biết nguyên nhân cái chết của Diệp Nhi liên quan đến Hoàn Dung. Nếu biết thân huynh đệ bọn họ tay chân tương tàn, chỉ sợ không chịu nổi đả kích này. Nếu tội nhân đã chú định đền tội, tất phải rạch mở vết sẹo năm đó? Mong người niệm tình Diệp Nhi, cứ như thế buông tay đi..."

Tùy Tùy rũ mắt im lặng, đại điện cao rộng vắng lặng, chỉ có tiếng leng keng của ngọc linh trên trướng giác.

Đây gần như là quyết định gian nan nhất trong cuộc đời của nàng.

Thật lâu sau, cuối cùng nàng cúi người hành lễ: "Mặt tướng khẩn cầu bệ hạ trả một công đạo cho Tiên Thái Tử."

Sắc mặt Hoàng đế hơi trầm xuống: "Nếu Diệp Nhi dưới cửu tuyền biết được, nhất định cũng không muốn thấy mẫu hậu lại trầm cảm đau buồn vì nó nữa..."

Tùy Tùy nâng mắt lên, bình tĩnh chăm chú nhìn gương mặt già nua của Hoàng đế: "Đến tột cùng bệ hạ lo lắng Hoàng Hậu nương nương trầm cảm đau buồn, hay lo lắng Hoàng Hậu nương nương biết bệ hạ biết rõ kẻ hại chết Tiên Thái Tử là ai, còn che giấu thay hung thủ?"

Nét mặt Hoàng đế rét lạnh: "Hỗn xược!"

"Tiêu Linh, người biết mình đang nói chuyện với ai không?" Sắc mặt ông như bầu trời sắp nổi mưa bão, "Người có biết, chỉ dựa vào lời vừa rồi của người, trẫm có thể luận người tội đại bất kính hay không?"

Tùy Tuy nói: "Mặt tướng sợ hãi."

Tuy nói thế, vẻ mặt nàng vẫn nhàn nhạt, không thấy tia sợ hãi chút nào.

Hoàng đế trầm mặt chăm chú nhìn nàng hồi lâu: "Trẫm không cần thương lượng với người."

Tùy Tuy cúi người nói: "Chỉ cầu bệ trả cho Cảnh Sơ một công đạo, mặt tướng tan xương nát thịt cũng không một câu oán hận."

Đột nhiên nghe thấy danh tự của trưởng tử, thân thể Hoàng đế không tự chủ được mà run rẩy.

Thân thể mà ông gắng gượng chống đỡ như ngọn núi đất trong mưa to sắp sụp đổ, vẻ tức giận dần phai, lệ quang thấp thoáng trong đôi mắt vẫn đục.

Qua hồi lâu, ông khẽ nói: "Trẫm thực xin lỗi Đại Lang, nhưng lúc trẫm biết thì ván đã đóng thuyền, Hoàng Hậu cực kỳ bi thương, khoảng thời gian đó Nhị lang là niềm an ủi duy nhất của nàng..."

Tùy Tuy lạnh lùng nhìn ông, im lặng nghe ông tìm cách cho bản thân. Ông che giấu giúp Nhị tử, chẳng qua là bởi vì lúc đó có nhiều mặt để suy xét, Nhị tử thích hợp làm Thái Tử cũng thôi đi, nhưng Hoàn Diệp chết, đến tột cùng ông ta có thông đồng thậm chí dẫn dắt hay không? Lúc huynh ấy đề nghị nhường trữ vị, có lẽ Hoàng đế đã hoàn toàn thất vọng với trưởng tử, bắt đầu suy xét lập trữ quân khác.

Tùy Tuy nói: "Bệ hạ nhìn thấu mọi việc."

Hoàng đế không nói nữa, chỉ rũ mắt nhìn đôi tay nhăn nheo của mình, sau một lúc lâu, ông nâng mắt lên, nhìn Tù Tù nói: "Trẫm đáp ứng ngươi, giao Hoàn Dung cho Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài thẩm tra xử lý công bằng, trẫm sẽ không nhúng tay."

Tù Tù chấp tay nói: "Mặt tướng khấu tạ bệ hạ thành toàn."

Hoàng đế lại nói: "Chuyện của ngươi và Tam Lang, trẫm đã biết rồi."

Tù Tù không hề kinh ngạc, chuyện của bọn họ không xem là cơ mật mấy, chỉ cần có lòng tra, rất dễ tra ra, dù cho ban đầu Hoàng đế không biết, sau chuyện Thái Tử thất bại nhất định cũng sẽ kéo nàng và Hoàn Huyền xuống nước.

Nàng mím môi nói: "Việc này không dính dáng tới Tề Vương, điện hạ không hề biết thân phận của mặt tướng."

Hoàng đế gật đầu: "Trẫm biết."

Ông nhìn nàng một cái thật sâu: "Trẫm tổng cộng chỉ có ba đích tử, Lục Lang, Thất Lang bên dưới Tam Lang tuổi còn nhỏ."

Tù Tù hiểu ý của ông, sau khi Thái Tử bị phế sát, Hoàn Huyền làm trử quân là lẽ đương nhiên không thể chối từ.

Hoàng đế lại nói: "Tam Lang không giống Đại Lang."

Sống lưng Tù Tù cứng đờ.

Hoàng đế nói tiếp: "Đại Lang vốn là nhân văn dã hạc*, tuy lúc trước nó là vì đến Hà Sóc mới đưa ra ý từ bỏ trử vị, nhưng đây cũng là chí hướng của nó. Nó ôn hòa lương thiện, không tranh thế tục, trử vị với nó mà nói trước nay đều là gánh nặng. Tam Lang không như thế, bởi vì vài duyên cớ, Hoàng Hậu không thân cận với nó, ta bận chính vụ, cũng hiếm khi hỏi đến chuyện của nó. Nguyễn Thái Hậu thích yên tĩnh, không thích trẻ con phiền nhiễu bên cạnh, nó có thể

trường thành với bộ dạng như hiện tại, hoàn toàn dựa vào tâm khí của bản thân, nó có tham vọng cũng có chí hướng."

(Ji: *闲云野鹤 - tự do tự tại như đám mây trôi hững hờ, như cánh chim hạc chao lượn)

Ông dừng một chút, nhìn thẳng vào hai mắt Tù Tù nói: "Đứa nhỏ này đi đến bước này cũng không dễ dàng. Ý của Trầm, Tiêu Khanh có hiểu chẵng?"

Tù Tù đương nhiên hiểu ý của ông, có lẽ lúc này Hoàn Huyền sẽ vì không cầu được mà không cam lòng, thậm chí vì nàng đầu nóng lên mà ngay cả trử vị tới tay còn đẩy ra ngoài, nhưng sau khi đạt được sở nguyện khó đảm bảo sẽ không hối hận.

Hướng hồ nàng cũng không có ý tiếp tục dây dưa với hắn, nàng nói không chút do dự: "Mặt tướng nhất định tận tâm tận lực phụ tá bệ hạ và Tề Vương điện hạ."

Hoàng đế thấy ánh mắt nàng quang minh chính đại thản nhiên, lúc này mới gật đầu nói: "Vậy thì trầm yên tâm rồi."

Ông xoa trán nói: "Nói có mấy câu, lại có chút mệt mỏi rồi."

Tù Tù lập tức đứng lên hành lễ cáo lui.

Rời khỏi cung, nàng lập tức trở về Đô Đình Dịch. Tới dịch quán, nàng bình lui thị hầu, đóng cửa phòng, lấy một chiếc hộp gỗ tử đàn hẹp dài ra từ rương hòm.

Đây là 《dược sư kinh》 lúc tiệc thưởng mai vào cung yết kiến, Hoàng Hậu đưa cho nàng, sau khi mang về liền đặt dưới đáy hòm, vẫn chưa mở ra.

Nàng mở nắp ra, lấy cuốn kinh, rút dải lụa, cẩn thận mở ra.

Nàng nhẹ nhàng vuốt v3 từng hàng chữ vàng, cảm giác lụa gấm hơi lạnh, hơi thoáng hương đàn nhân nhạ sâu lắng.

Tùy Tùy vừa nhìn thư tích liền biết cuốn kinh này không phải do Hoàn Diệp viết, nhưng chữ viết tú nhã hàm chứa căn cốt, bút tự của người chép kinh này cũng không kém Hoàn Diệp. Hoàng Hậu nói đây là vật yêu thích của Tiên Thái Tử, có lẽ là bút tích của một vị thư gia hoặc danh tăng nào đó.

Nàng không tin Phật, biết sát nghiệt của mình quá nặng, trước nay cũng không tìm kiếm an ủi từ thần phật.

Nhưng lúc này lại lặng lẽ đọc từng câu từng chữ trong cuốn kinh Hoàn Diệp để lại, như muốn xua tan bất an trong lòng.

Lời của Hoàng đế cũng không phải không có đạo lý, chân tướng năm đó giống một thanh kiếm sắc, một khi công khai, nhất định sẽ tổn thương mẫu hậu mà hấn tôn trọng kính yêu.

Nàng cố chấp cầu một kết quả như thế, rốt cuộc là vì hấn hay là vì chấp niệm trong lòng mình?

Chương 102

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau ngày ấy, Tùy Tùy không còn lộ mặt ở Chính Giác Tự nữa, chỉ cách ngày lệnh thị vệ đi hỏi thăm thương thế của Tề Vương một chút, cũng sai người đem tặng dược liệu bổ khí huyết.

Hoàn Huyền tựa vào giường không thể nhúc nhích, cũng không thể đến dịch quán tìm nàng, đành phải an ủi bản thân, Thượng Nguyên xảy ra náo loạn lớn như vậy, bộ hạ của nàng cũng có nhiều thương vong, nàng phải an ủi chăm sóc thuộc hạ, còn phải trừ tính ám mưu nghịch của Hoàn Dung, không rảnh quan tâm hẳn cũng là chuyện đương nhiên.

Hoàn Huyền căn cơ tốt, vận khí cũng không tồi, bảy ngày hung hiểm nhất sau khi bị thương, hẳn bình yên vượt qua trong Chính Giác Tự, uốn ván không tìm tới hẳn, miệng vết thương cũng khép lại tốt đẹp, không có dấu hiệu mưng mủ thối rữa, được Trịnh phụng ngự cho phép, ngày thứ mười sau khi bị thương Hoàn Huyền đã trở về vương phủ.

Biết được Tam tử chuyển nguy thành an, thương thế cũng không còn đáng ngại, lúc này Hoàng Hậu mới cho người báo ngọn nguồn chuyện hẳn bị thương với Hoàng đế — — lúc trước lấy phong hàn làm cớ để kéo dài, nhưng càng kéo dài Hoàng đế sẽ càng sinh nghi.

Đích tử còn sót lại bị trọng thương, tất nhiên không phải chuyện nhỏ, Hoàng đế lập tức cử trung quan thân tín đến Tề Vương phủ phụng dưỡng, một khi thương thế có biến, lập tức vào cung bẩm báo, còn lệnh hai phụng ngự của Thượng Dược Cục thay phiên canh giữ trước giường Hoàn Huyền.

Mặc dù biết thương thế của nhi tử đã không còn đáng ngại, Hoàng đế vẫn nghi mà sợ không thôi, bệnh phong vốn có khởi sắc

lại trở nên trầm trọng, Hoàng Hậu cực nhọc không nghỉ ngơi canh hai ngày hai đêm bên ngự tháp.

Hoàng đế hiểu thê tử, biết bà không ngủ không nghỉ chăm sóc mình không hoàn toàn xuất phát từ tình cảm phu thê, hơn phân nửa là có thỉnh cầu, quả nhiên, chờ bệnh tình của ông hơi ổn định, Hoàng Hậu liền yêu cầu gặp Nhị tử.

Hoàng đế nhìn thê tử tiều tụy, mấy ngày nay bà mất ăn mất ngủ, gầy đến mức mặt cũng biến dạng, lúc này hốc mắt trũng sâu, mí mắt sưng đỏ, trong mắt đầy tơ máu, trông thực sự rất đáng thương, nhưng ông lại trầm mặc, thật lâu không chịu cất tiếng.

Hoàng Hậu quỳ gối bên tháp: "Bệ hạ giao nghịch tử này cho Ngự Sử Đài và Đại Lý Tự xử lý công bằng, thiếp không có gì để nói. Nhưng dù nó bất hiếu, cũng là cốt nhục thiếp hoài thai mười tháng sinh hạ, cũng là đứa trẻ thiếp một tay giáo dưỡng mà trưởng thành, thiếp chỉ cầu nhìn nó một chút..."

Hoàng đế trầm mặc một lát, vẫn nói: "Chờ Ngự Sử Đài và Đại Lý Tự kết án tử này xong, trẫm sẽ để nàng gặp nó."

Ông dừng một chút, nhìn thê tử một cái, ý vị thâm trường nói: "Nếu đến lúc đó nàng còn muốn gặp nó."

Hoàng Hậu nhìn vẻ mặt Hoàng đế, biết tâm ý của ông đã quyết, ngấn lệ nói: "Bệ hạ thật tàn nhẫn..."

Hoàng đế nhắm hai mắt, nằm ngửa trên gối trụ, không nói nữa.

Hoàng Hậu biết không còn đường sống cứu vãn, chỉ đành yên lặng lui ra. Hoàng đế sẽ khoan dung bà mấy chuyện nhỏ, nhưng dù sao cũng là cừu ngũ chí tôn, chuyện ông chân chính quyết định, bà chưa từng có thể kiểm soát.

.....

Đảo mắt lại qua nửa tháng, tuyết đọng trong đình dần tan, còn lạnh hơn lúc trời băng đất tuyết, chuyện đầu tiên vào sáng sớm mỗi ngày mở mắt ra của Hoàn Huyền, chính là bảo nội thị cuốn nửa màn cửa lên, hắt xuyên qua bình phong lưu ly, có thể thấy tình hình bên cửa, nếu Tiêu Tuy Tuy xuất hiện, hẳn có thể thấy ngay.

Nhưng dù hẳn ngày ngày chờ đợi, chờ từ bình minh đến hoàng hôn, cũng không thấy nàng xuất hiện.

Lúc này hẳn không cách nào tiếp tục lừa mình dối người nữa, hẳn nằm trên giường gần hai tuần, Đô Đình Dịch cách Tề Vương phủ cũng không xa, Tiêu tướng quân dù trăm công ngàn việc, cũng không đến mức nhiều ngày như vậy cũng không dành ra nửa khắc đến thăm hẳn. Huống chi Hoàng đế đã giao án Hoàn Dung mưu nghịch cho Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài thẩm tra xử lý, nói rõ sẽ không thiên vị, nàng cũng chẳng có bao nhiêu chuyện để làm.

Hoàn Huyền thật sự không rõ, khi hẳn mới vừa bị thương rõ ràng Tiêu Tuy Tuy rất sốt ruột, chẳng những đích thân khâu miệng vết thương cho hẳn, còn canh giữ bên mép giường đến lúc hẳn tỉnh lại. Tuy nói hẳn bị thương liên quan đến bộ hạ của nàng, nhưng nếu trong lòng nàng thật sự không có hẳn, mấy việc này cũng không cần tự tay làm, sai một cấp dưới canh giữ chờ tin tức là được.

Đang suy nghĩ, có nội thị đi vào bẩm: "Khởi bẩm điện hạ, Dự Chương Vương tới."

Tên Hoàn Minh Khuê này trái lại chạy siêng đấy, Hoàn Huyền không hiếm lạ gì gặp hẳn, muốn giả bộ ngủ tống cổ hẳn về, nội thị kia lại nói: "Thôi phò mã đúng lúc cũng tới, xe ngựa hai người vừa khéo gặp nhau ngoài cửa."

Thôi phò mã không thể so với Dự Chương Vương, không dễ tùy tiện tống cổ, Hoàn Huyền chỉ đành nói: "Mời bọn họ tiến vào."

Không đến một lát, Dự Chương Vương cùng Thôi phò mã một trước một sau vào tầm đường của hẳn.

Hai người cởi áo lông xuống giao cho nội thị, lộ ra áo bào bên trong. Dự Chương Vương gấp gấp không chờ nổi mặc vào xuân sam mới may, một thân vàng xanh nhạt phiêu dật, như chồi liễu vừa nhú bên bờ Bá Thủy, Thôi phò mã lại mặc một bộ viên lĩnh bào màu khói hoa văn lá trúc xanh sẫm, nhờ Dự Chương Vương làm phong nền càng nổi bật vẻ chín chắn lễ độ.

Hành lễ xong, hàn huyên xong, Hoàn Huyền lệnh nội thị dọn chỗ phụng trà, hỏi Thôi phò mã: "Phong hàn của Trương tỳ đã đỡ chút nào chưa?"

Thôi phò mã gật đầu: "Phiền điện hạ quan tâm, đã tốt hơn một chút, chỉ là công chúa sợ đến lây bệnh cho điện hạ, chờ khỏi hẳn sẽ đến thăm."

Hoàn Huyền nói: "Vết thương của ta chẳng có gì đáng ngại, Trương tỳ có thai, an tâm tĩnh dưỡng quan trọng hơn. Chờ thương thể của ta tốt hơn sẽ đến phủ thăm tỳ ấy."

Thôi phò mã nhắc tới chuyện này liền có chút không vui, ngày ấy Đại công chúa nửa đêm bị Hoàng Hậu triệu vào cung, lúc trở về mắt sưng như hồ đào, mặt bên trái còn có một dấu tay đỏ, hỏi nàng xảy ra chuyện gì cũng không nói. Trước nay nàng là người vô tâm vô phế, nhưng lại một đêm không ngủ, sáng sớm hôm sau liền nói đau bụng, vội vàng thỉnh y quan đến xem, mới chẩn ra nàng đã hoài thai một tháng.

Nàng luôn phóng khoáng với mấy chuyện này, gần đây lại vì chuyện của Hoàn Dung mà trần trọc, không buồn ăn uống, càng không để ý tới thay đổi trong thân thể.

Có lẽ trước khi vào cung một ngày bị giày vò không nhẹ, nàng vừa chẩn ra hỉ mạch đã xuất huyết, y quan vừa thi châm vừa dùng dược, dù sao cũng xem như ổn định thai khí, vừa quay đầu lại nhiễm phong hàn.

Mỗi ngày phò mã từ Ngự Sử Đài trở về phủ Đại công chúa, canh bên mép giường thê tử một tấc cũng không rời, chỉ cần hấn ở đó, bưng canh dứt được cũng không mượn tay người khác. Đến hai ngày này phong hàn của nàng tốt hơn, mạch tượng cũng ổn định, lúc này phò mã mới dành thời gian tới thăm Tề Vương — cũng là đệ đệ mà Đại công chúa không yên tâm, một hai phải phái phu quân tới xem thử mới an tâm.

Hoàn Huyền biết trong lòng Thôi phò mã mong nhớ Trương tỷ của hấn, cũng không giữ lâu, thấy hấn uống xong ly trà, liền nói: "Bên Trương tỷ không thể xa người, ta không giữ phò mã nữa, hôm khác lại đến hàn huyền."

Thôi phò mã như được đại xá, lập tức đứng dậy cáo từ.

Chờ Thôi phò mã đi rồi, Hoàn Minh Khuê cười nói: "Đừng trông Thôi Thập Tứ lang này ngày thường bao giờ cũng mặt lạnh, thật sự gặp chuyện rồi, hấn bao che khuyết điểm hơn bất kỳ ai. Nghe nói những liêu tá Ngự Sử Đài thẩm tra Thái Tử, hấn xuất ra không ít lực sau lưng Đại công chúa đấy."

Đại công chúa khóc lóc ra khỏi cung Hoàng Hậu, trên mặt còn hiện rõ dấu tay hồng hồng, tất nhiên không thể gạt được người có tâm.

Hoàn Huyền nói: "Trương tỷ cùng Hoàn Dung là từ nhỏ lớn lên trong cùng một cung, tình cảm không thể so với người khác, trong lòng nàng nhất định không dễ chịu. Chuyện phò mã lén lút làm, đừng để tỷ ấy biết đấy."

Hoàn Minh Khuê nói: "Tất nhiên, ta biết rồi."

Hoàn Huyền lại gọi Cao Mại tới: "Vào tiểu khố lấy vài dược liệu an thai bổ huyết đưa cho Trương tỷ, còn có một ít lụa mỏng mềm, kim ngọc khí ngoạn cho trẻ con, chọn thêm vài thứ tốt đưa đi."

Hoàn Minh Khuê kinh ngạc nói: "Ngay cả thê thất cũng không có, sao đệ lại có mấy thứ này?"

Vành tai Hoàn Huyền đỏ bừng, giấu đầu lòi đuôi: "Qua lại với người khác cũng phải dùng đến, lo trước khỏi hoạ."

Kỳ thật mấy thứ này đều là trước khi hấn chinh phạt Hoài Tây đã bắt đầu lục tục tìm thợ thủ công làm. Dù sao cũng cần làm trâm thoa cho Vương phi tương lai, nên thứ dùng cho tiểu thế tử, tiểu quận chúa cũng làm cùng luôn, đỡ phải khi nước sắp đến đầu rồi mới luống cuống tay chân. Nào biết trở về thì tức phụ bay mất, hài tử tất nhiên càng không thấy bóng dáng.

Hoàn Minh Khuê cũng không vạch trần hấn, nhấp một ngụm trà đạo: "Lần này Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài đang tăng cường thẩm tra án tử của Hoàn Dung. Bệ hạ cho thời hạn, muốn bọn họ phải kết án trước đầu tháng hai."

Hấn dừng một chút, nhìn về phía Hoàn Huyền: "Đệ có tính toán gì không?"

Hoàn Huyền vờ không hiểu lời hấn nói: "Ta có thể có tính toán gì chứ."

Hoàn Minh Khuê dứt khoát nói thẳng: "Vị trí Trữ quân sẽ không để trống quá lâu, án tử của Hoàn Dung vừa kết, bệ hạ cùng triều thần sẽ phải thương nghị chuyện lập trữ."

Hấn đã nói rõ như vậy, Hoàn Huyền cũng không thể tiếp tục lảng tránh, liền nói: "Bệ hạ không chỉ có một nhi tử là ta."

Hoàn Minh Khuê tuy rằng mơ hồ đoán được suy nghĩ của hấn, lúc này nghe hấn nói ra, vẫn có chút giật mình. Nhưng đứng trên lập trường của hấn, cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói: "Đệ nghĩ kỹ rồi?"

Hoàn Huyền hơi gật đầu: "Nghĩ kỹ rồi."

Hắn từng cho rằng điều mình muốn chính là binh quyền, là trử vị, là ngai vàng, nhưng cho đến lúc hắn có được cũng mất đi Lộc Tù Tù, hắn mới biết quyền thế và tôn vinh căn bản không thể lấp đầy khoảng trống nơi đáy lòng hắn. Sau khi trúng đao đêm Thượng Nguyên, hắn nằm trên nền tuyết, có một khoảnh khắc thật sự cho rằng mình sẽ chết ở đó, hắn phát hiện bản thân căn bản không quan tâm ai sẽ ngồi vào ngôi vị Hoàng đế, cũng không quan tâm hổ phù Thần Dực Quân sẽ rơi vào tay ai. Những thứ đó với hắn mà nói vốn chỉ nhẹ như lông hồng, nắm chặt trong tay, cũng chỉ do không nắm được điều thực tại.

Khoảnh khắc sắp chết, trong đầu hắn rõ ràng, chỉ còn lại một tiếng nức — — đời này của hắn e là không còn cơ hội thả đèn sông cùng nàng.s

Chương 103

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền biết đường huynh này từ trước đến nay xem nào nhiệt không màng lớn nhỏ, hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, nói ra ngoài bình phong: "Để Trình công tử đến chính đường đợi một lát."

Dứt lời nói với Hoàn Minh Khuê: "Chỗ ta có khách, không giữ đường huynh dùng cơm trưa."

Hoàn Minh Khuê nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Hiện tại sắc trời còn sớm, ta trở về cũng nhàn rồi không có việc gì, ngồi một lát giải sầu với đệ. Cũng không phải lần đầu tiên ta gặp Trình công tử, các đệ nói chuyện của các đệ, không cần khách khí."

Hoàn Huyền hết cách với loại người mặt dày vô sỉ này, cũng không thể trực tiếp xua tay đuổi đi, hờn dỗi một hồi, liền gọi nội thị gần đó hầu hạ hấn rời giường thay y phục.

Hấn tịnh dưỡng hai tuần, đã có thể xuống đất đi vài bước, nhưng nếu không cần thiết, đa phần vẫn ngoan ngoãn nằm trên giường.

Hoàn Minh Khuê ra vẻ kinh ngạc: "Ồ, tại sao gặp hấn phải đặc biệt trang điểm chải chuốt?" Hoàn Huyền liếc hấn một cái: "Cũng không thể đầu bù tóc rối đi gặp người khác."

Thật ra Tề Vương điện hạ thích sạch sẽ, dù nằm trên giường dưỡng thương, cũng phải có người ngày ngày lau mình đổi tẩm y cho hấn, hai ngày gội đầu một lần, căn bản không thể xem là đầu bù tóc rối, chỉ là hơi rối tóc mà thôi, dù như thế gặp Tiêu Tỳ Tỳ cũng không có gì là không ổn.

Nhưng gặp Trình Trung thì khác.

Thế nên hắn vẫn chịu sự chê cười của Hoàn Minh Khuê, thay cầm y gặp khách, chải búi tóc đội ngọc quan, soi mình trong gương kĩ càng, tuy rằng hiện rõ vẻ tái nhợt gầy ốm một chút, nhưng vẫn tuấn mỹ hơn tên ma ốm họ Trình kia, lúc này mới yên tâm, để nội thị đỡ hắn đến chính đường.

Hoàn Minh Khuê bắt lặc đầu, theo hắn đến chính đường.

Trình Trung nhìn thấy Tề Vương, trong lòng thầm kinh ngạc, thấy Hoàn Huyền khí độ vững vàng, bước đi nhàn dật, tư thái đoan trang, trừ bỏ trên mặt thiếu huyết sắc, gần như không nhìn ra có điều gì khác thường.

Nếu không tận mắt nhìn thấy vết thương dữ tợn trên lưng hắn, quả thực hắn sẽ hoài nghi Tết Thượng Nguyên chỉ là một cơn ác mộng của hắn.

Trong lúc sửng sò, Tề Vương đã bước tới trước mặt hắn, hơi gật đầu với hắn: "Không biết Trình công tử có điều gì chỉ bảo?"

Lúc này Trình Trung mới hồi thần, nhanh chóng rời ghế thi lễ với hai người, sau đó nói với Hoàn Huyền: "Lần này tại hạ đến quấy rầy, một là để cảm tạ ân cứu mạng của điện hạ, thứ hai cũng là để từ biệt hai vị."

Lúc này đến lượt Hoàn Huyền kinh ngạc: "Tiêu tướng quân còn chưa khởi hành, sao Trình công tử đã rời đi kinh sư rồi?"

Trình Trung nói: "Tại hạ chuẩn bị đến Dương Châu."

Hoàn Minh Khuê cướp lời: "Dương Châu là nơi tụ tập phong lưu, là một nơi tốt."

Hoàn Huyền liếc xéo hắn một cái, nói với Trình Trung: "Trình công tử không về Hà Sóc cùng Tiêu tướng quân sao?"

Trình Trung hơi lộ vẻ xấu hổ: "Tại hạ dự định du ngoạn khắp nơi hai năm, rồi về Trường An thi khoa cử tiến sĩ."

Lần này Hoàn Huyền cuối cùng đã hoàn toàn xác định hẳn ta thật sự muốn rời xa Tùy Tùy.

Chỉ bằng điệu bộ mặt dày quần mã không buông của tiểu tức phụ này, tuyệt đối không phải hẳn chủ động thỉnh đi, như thế chính là Tùy Tùy đuổi hẳn đi.

Nghĩ đến đây, hẳn bất giác cong khóe miệng, sau đó dùng sức áp xuống, giả mù sa mưanhúu mà nói: "Trình công tử ở dưới trướng Đại tướng quân nhất định có thể làm nên thành tựu, thực sự đáng tiếc."

Chuyển chủ đề nói: "Có điều Trình công tử học thức uyên bác, vào triều làm quan nhất định có tương lai. Tiểu vương cầu chúc Trình công tử hai năm sau đề danh kim bảng."

Trình Trung làm sao không nhìn ra hẳn tâm hoa nộ phóng, nhưng chuyện tới nay hẳn ta đã không còn đố kỵ gì nữa, chỉ có chút bất đắc dĩ và chán nản.

Nếu hẳn chưa từng liên lụy Tề Vương bị thương, liệu Tiêu Linh sẽ không chút do dự mà để hẳn rời đi hay không?

Tuy rằng bằng mặt không bằng lòng là một lỗi không nhỏ, nhưng liệu nàng sẽ cho hẳn cơ hội một lần nữa hay không?

Nhưng đêm đó nếu không gặp được Tề Vương, hẳn sớm đã vong mạng tại trận, tất cả giả thiết đều không còn ý nghĩa nữa.

Nghĩ như thế, hẳn cũng bình thường trở lại, cung kính thi lễ: "Mượn cát ngôn của điện hạ."

Hoàn Huyền gọi nội thị tới, thấp giọng giao phó mấy câu, không bao lâu, nội thị kia nâng một cái tráp tới, mở nắp ra, là một tráp đầy thỏi vàng.

"Đây là chút tâm ý của Cô, để Trình công tử làm lộ phí," Hoàn Huyền nói, "Mong Trình công tử vui lòng nhận cho."

Trình Trung bất giác không nhịn được bật cười; "Ân cứu mạng của Điện hạ, tại hạ tan xương nát thịt cũng không thể báo, sao còn có thể nhận tiền tài của điện hạ chứ?"

Không đợi Hoàn Huyền nói gì, Hoàn Minh Khuê nói: "Trình công tử nhận lấy đi, điện hạ bọn ta không thiếu chút tiền này, người không nhận đệ ấy không an tâm đâu."

Hoàn Huyền không tiện nói gì trước mặt người khác, chỉ có thể hung hăng trừng mắt một cái.

Trình Trung chần chờ một lát, cuối cùng nói: "Đa tạ điện hạ ban thưởng." Nhận lấy hộp vàng kia.

Hoàn Huyền còn tỏ ý để thư đồng viết thư tiến cử, đóng tư ấn của mình, đưa cho Trình Trung nói: "Hai năm sau Trình công tử hồi kinh, có thể dựa vào thư này đến phủ Đại công chúa hành quyền*."

(Ji:*Thời Đường, trước kỳ thi các thí sinh viết thơ văn vào quyển trục và gửi đến các quan trong triều để giới thiệu và tăng danh tiếng)

Từ trước đến nay Trình Trung thấy mầm đã biết cây, nghe hấn nói như vậy, liền biết hấn không định làm trữ quân, thậm chí có thể sẽ không ở lại Trường An. Nếu không hấn thân là Thái Tử, muốn dìu dắt hấn ta chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức, căn bản không cần để hấn tabỏ gần cầu xadến tìm Đại công chúa.

Cảm xúc của hấn ta bất giác có chút phức tạp, điều hấn từ bỏ không chỉ là vị trí trữ quân, cũng là vị trí cửu ngũ chí tôn trong tầm với — — Hoàng đế bệnh nặng quán thân, hoàng tử còn lại đều là thứ xuất và chưa thành niên, tương lai lên ngôi gần như là chuyện chắc chắn. Tề Vương thế mà lại từ bỏ như vậy. Nếu đổi lại là hấn ta, lựa chọn giữa Tiêu Linh và vị trí Tể tướng, e là hấn ta cũng không có cách nào không chút do dự từ bỏ cơ hội chức quan cao nhất.

Hắn giả vờ không nhận ra, nhận lấy thư tiến cử nói: "Được điện hạ đề cử."

"Chuyện nhỏ nhắc tay mà thôi," Hoàn Huyền dùng cầm chỉ vào Hoàn Minh Khuê, "Đến lúc đó Trình công tử cũng có thể đến phủ Dự Chương Vương, Dự Chương Vương nhất định vui vẻ giúp sức."

Hoàn Minh Khuê nói: "Được đó, Trình công tử tài học hơn người, có thể tiến cử nhân tài cho triều đình mới là vinh dự của tiểu vương."

Trình Trung nhìn mặt Hoàn Huyền lộ vẻ mệt mỏi, liền đứng lên cáo từ: "Trên người Điện hạ có thương tích, tại hạ không làm phiền nữa."

Hoàn Huyền muốn đứng lên đưa tiễn, Trình Trung vội nói dừng bước, Hoàn Huyền liền để Hoàn Minh Khuê tiễn thay.

Dự Chương Vương tiễn Trình Trung đến trước nhị môn, quay người lại, hào hứng nói: "Ta ước định với Trình công tử rồi đấy, tháng sáu gặp nhau ở Dương Châu."

Hoàn Huyền sớm đã biết hắn không đáng tin, lại không biết hắn không đáng tin như thế: "Huynh đột nhiên muốn đi, bá mẫu và bọn đường tử đường muội có biết hay không?"

Hoàn Minh Khuê nheo mắt, nửa thật nửa giả nói: "Ta sớm đã có chí lui về ở ẩn, chỉ là đáp ứng Đại hoàng huynh chăm sóc đệ mới bị cản chân. Đệ dự định rời kinh, đúng lúc ta muốn tự tại tiêu dao."

Hoàn Huyền nói: "Chí hướng ở ẩn sao? Ta thấy là chí trăng hoa thì có."

Hoàn Minh Khuê không ngại chút nào, cười nói: "Đệ không tặng ta một hộp vàng làm lộ phí sao?"

Hoàn Huyền nói: "Huynh muốn đi thì tự đi, liên quan gì đến ta chứ?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Một hộp vàng tống cổ một tình địch, rất hời đấy."

Hoàn Huyền không để ý tới hấn, bảo nội thị nâng mình về phòng, vừa rồi hấn không muốn lộ ra yếu thế trước mặt Trình Trung, mạnh mẽ chống đỡ ngòi hai chén trà, trên lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, lúc này nào có tâm tư nói nhảm với đấng đờ tử này.

Hấn mở quạt, phe phẩy: "Tiểu vương vẫn chưa hết hy vọng với Tiêu tướng quân, chính là kình địch của đệ đấy."

Hoàn Huyền cười lạnh một tiếng.

Hoàn Minh Khuê độc thoại nói: "Nếu tên này có cái đuôi, đã vểnh đến tận trời rồi."

Từ lúc Trình Trung tới chơi, khóe miệng Hoàn Huyền không hề hạ xuống — — Tiêu Linh không dùng Trình Trung nữa chưa chắc là vì hấn, nhưng Tề Vương điện hạ lại bỏ qua không chút do dự.

Chương 104

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau chuyện Thái Tử mưu nghịch thất bại bị giam trong nội uyển Thanh Tư điện, giam cùng còn có Thái Tử Phi, hai lương đệ và hai tiểu quận chúa.

Đêm qua đổ mưa, trên cỏ cây đọng nước, nước mưa rửa sạch ngói lưu ly dưới ánh mặt trời lóe sáng như mới.

Hoàng Hậu liếc mắt, trong miệng thầm tụng 《Địa Tạng Bồ Tát bốn nguyện kinh》, dọc theo hành lang chậm rãi xuyên qua đình điện, đến chính đường, gạt đầu ra hiệu với trung quan Vương Viễn Đạo.

Wang Viễn Đạo liền phân phó thái giám tổng quản Thanh Tư điện: "Đưa thứ dân Hoàn Dung đến đây."

Không lâu sau, hai nội thị áp giải Hoàn Dung đi ra từ tấm đường.

Trong một tháng ngắn ngủn, hấn đã trở nên gầy guộc, khuôn mặt tiều tụy, toàn thân trên dưới không còn dáng vẻ nho nhã nhàn dật, tinh thần hăng hái như trước.

Kỳ thật Hoàng đế không hề khắt khe trong chuyện ăn mặc của nhi tử muốn lấy mạng mình, nhưng cung nhân nội thị biết phết Thái Tử đang đợi chết, tất nhiên không muốn hầu hạ tận tâm. Hoàn Dung chờ xử lý, như đao trảm treo trên đỉnh đầu, nên cũng đứng ngồi không yên, không buồn ăn uống.

Giờ phút này nhìn thấy mẫu hậu trong ánh bình minh, hấn giống như kẻ sắp chết đuối phát hiện một tấm gỗ nổi, ánh mắt tối tăm hủ bại chợt bốc cháy lên tia hy vọng.

Hắn quỳ rạp xuống "bụp" một tiếng, ôm hai chân Hoàng Hậu: "Mẫu hậu, rốt cuộc người đã tới rồi. Nhi thần biết người sẽ không bỏ mặc nhi thần... Nhi thần biết sai rồi, nhi thần tin lời gièm pha của tiểu nhân, nhất thời bị quỷ ám, mới làm ra chuyện đại nghịch bất đạo, cầu mẫu hậu giúp nhi thần cầu tình với Phụ hoàng..."

Hắn giờ phút này vẫn chưa biết liêu tá và trung quan thân tín của hắn đã khai cung chuyện năm đó hắn mưu hại trưởng huynh, Ngự Sử Đài và Đại Lý Tự cũng đã tìm được bằng chứng.

Hoàng Hậu rũ mắt yên lặng nhìn nhi tử một lát, bà giơ tay xoa đầu hắn, phảng phất như hắn vẫn là một hài tử.

Hoàn Dung được khích lệ, dán mặt lên đầu gối bà: "Mẫu hậu, Nhị Lang thật sự biết sai rồi, cầu mẫu hậu cứu nhi thần một lần....."

Hoàng Hậu thu tay ôn hòa nói: "Gần đây không ăn ngon sao? Gầy đến thế này rồi."

Nói rồi nhận một hộp đồ ăn đặt trên án từ trong tay nội thị: "Mẫu hậu nấu canh thất bảo và kim nhũ tô* mà con thích ăn nhất, ném thử xem."

(Ji: *Một loại bánh ngọt truyền thống thời cổ đại)

Bà vừa nói, vừa mở hộp thức ăn ra, đích thân đặt từng bát canh súp điểm tâm lên án.

Hoàn Dung lúc này làm gì có khẩu vị, trong lòng hơi mất kiên nhẫn, nhưng hắn vẫn thuận theo cầm đũa ngọc, gắp một miếng kim nhũ tô đưa vào miệng, nhai hai miếng, rồi vội vàng nuốt xuống, gác đũa ngọc xuống nói: "Mẫu hậu, nhi thần muốn giáp mặt trần tình với phụ hoàng, nhưng mấy điều nô kia không chịu đi thông truyền, có phải phụ hoàng vẫn còn tức giận không?"

Hoàng Hậu nói: "Đừng nói vội. Chỉ ăn điểm tâm hơi khô, uống thêm chút canh đi."

Hoàn Dung mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng vẫn nhẫn nại cầm thìa, múc một muỗng canh thất bảo.

Nước canh vào miệng, vừa mặn vừa đắng, hẳn không khỏi nhíu mày: "Canh này..."

Lời còn chưa dứt, sắc mặt của hắn bỗng biến đổi, bàn tay run rẩy, thìa ngọc rơi xuống thực án bạch đàn, vang lên tiếng giòn giã, gãy thành hai khúc.

Hoàng Hậu nói: "Sao thế? Có phải hương vị không đúng không? Mẫu hậu nhớ lúc còn nhỏ các con thích canh này nhất, lần nào con cũng cảm thấy ăn xong một bát vẫn chưa đủ, trưởng huynh luôn chia phần của nó cho con."

Hoàn Dung bóp yết hầu của mình, cong lưng nôn khan, dường như muốn nôn ra toàn bộ nước canh vừa ăn.

Hoàng Hậu nhìn gương mặt căng đến đỏ bừng của hắn, lạnh lùng nói: "Canh không có độc."

Hoàn Dung sửng sờ, chậm rãi đứng lên: "Mẫu hậu..."

Hoàng Hậu nói: "Ngươi là nhi tử một tay ta nuôi lớn, dù người khác nói thế nào, ta đều sẽ không tin."

Bà nâng mắt, nhìn nhi tử chằm chằm, trong mắt tràn đầy thù hận lãnh khốc: "Cho đến lúc này, ta không thể không tin nữa."

Thân mình Hoàn Dung chấn động: "Mẫu hậu, nhi thần không hiểu người đang nói gì..."

Ánh mắt Hoàng Hậu tựa như tên nhọn, như thể muốn xuyên thủng hắn: "Diệp Nhi có phải bị tên súc sinh ngươi hại chết hay không!"

Hoàn Dung nói: "Kẻ hại chết Đại hoàng huynh chính là Thục phi và Hoàn Quýnh, nhi thần không biết gì cả. Có phải mẫu hậu nghe Hoàn Huyền vu hãm con không? Nó hận không thể đẩy con vào chỗ chết, tất sẽ tìm mọi cách vu oan giá họa, nó mách khéo thấu trời, Ngự Sử Đài và Đại Lý Tự đều bị nó thu mua, còn có mấy kẻ thuộc Đông Cung, cũng bị nó thu mua, mẫu hậu ngàn vạn phải tin con..."

Hoàng Hậu cười lạnh một tiếng: "Ta căn bản cũng không tin, nhưng tận mắt thấy sự thật."

Bà gật đầu với Vương Viễn Đạo.

Wang Viễn Đạo trầm mặc lui ra, không bao lâu nâng một bầu rượu mạ vàng tới.

Hoàng Hậu nhận lấy bầu rượu, rót đầy rượu vào ly không trên án: "Đây là Dĩnh Châu Phú Thủy mà ngươi thích nhất."

Hoàn Dung hiểu ra, tiếng nức nở và lời cầu xin đột nhiên im bặt.

Hắn chậm rãi đứng lên, cười khổ một chút, nói với thị hầu: "Lấy cho ta một chậu nước."

Hắn nhìn về phía mẫu hậu: "Ít nhất để con về vang một chút."

Nội thị nhìn Hoàng Hậu, Hoàng Hậu gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, nội thị lấy nước ấm, nâng khăn lược tới.

Hoàn Dung chậm rãi rửa sạch mặt mũi, cạo chòm râu, búi gọn tóc, chỉnh vạt áo, cầm ly rượu lên.

Đêm qua Hoàng Hậu đã hạ quyết tâm, nhưng chuyện tới trước mắt bà mới phát hiện, tự tay giết chết nhi tử của mình khó khăn hơn tưởng tượng.

Môi bà nhẹ nhàng run run: "Có muốn gặp thế nhi một lần hay không?"

Hoàn Dung nói: "Không cần, chỉ tăng thêm phiền nhiễu."

Hắn nhìn rượu trong ly, đột nhiên ngẩng đầu cười với Hoàng Hậu: "Độc chết Hoàn Diệp, trước nay con chưa từng hối hận."

Sắc mặt Hoàng Hậu trở nên trắng bệch: "Tên súc sinh nguời!"

Hoàn Dung cười lạnh nói: "Hoàng Hậu nương nương chỉ có một nhi tử là Hoàn Diệp, ta không phải súc sinh thì là cái gì đây?"

"Nguời..." Khuôn mặt Hoàng Hậu méo mó bởi vì hận ý, "Từ nhỏ đến lớn, có lúc nào ta bạc đãi nguời chứ!"

Hoàn Dung nói: "Đúng vậy, nguời chưa từng bạc đãi ta, nhưng dù ta làm tốt thế nào, nguời cũng chỉ thấy Hoàn Diệp. Còn nhớ rõ lúc nhỏ bọn ta vẽ Tuế Hàn đồ để nguời bình phẩm, ban đầu rõ ràng nói bức của ta đẹp, biết là ta vẽ, lập tức sửa lời nói bức họa của Hoàn Diệp đẹp hơn..."

Hoàng Hậu lạnh lùng nói: "Chút chuyện nhỏ này cũng canh cánh trong lòng, nguời là súc sinh hẹp hòi độc ác!"

Hoàn Dung hừ lạnh một tiếng: "Chuyện nhỏ như thế hơn cả ngàn vạn, ta đã trưởng thành trong từng chuyện nhỏ đó. Có đôi khi ta tình nguyện đổi chỗ với Hoàn Huyền, làm một kẻ không mẫu..."

Lời còn chưa dứt, Hoàng Hậu nâng tay lên, tát một cái lên mặt nhi tử, đánh lệch mặt hắn sang một bên.

"Câm miệng!" Bà phẫn nộ quát.

Hoàn Dung lại chỉ cười lạnh: "Đúng, ta âm hiểm ác độc, lòng dạ hẹp hòi, chẳng phải đều học từ mẫu hậu sao? Chuyện nguời làm với Hoàn Quýnh có dám để Đại hoàng huynh biết không?"

Hắn dừng một chút nói: "Bởi vì cao tăng khen Hoàn Quýnh thông minh, không khen Hoàn Diệp, nguời canh cánh trong lòng muốn

dưỡng phế nó. Luận ác độc và hẹp hòi, ai sánh bằng mẫu hậu chứ?"

Cả người Hoàng Hậu run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Hoàn Quýnh chỉ là một thứ tử, ta để Thục phi sinh hạ nó nên cảm thấy đủ rồi. Do bản thân nó lòng tham không đáy, vọng tưởng so sánh với Diệp Nhi. Ta cũng không đối xử tệ với mẫu tử chúng, còn cung phụng cảm y ngọc thực, do bọn chúng lấy oán trả ơn!"

Bà lại chỉ vào mũi Hoàn Dung trách cứ: "Từ nhỏ hoàng huynh người mọi việc đều nhường người, bản thân người mọi thứ không bằng còn tâm cao khí ngạo, vì ghen ghét mà hại chết nó. Ta thật hối hận đã nuôi người lớn, sớm biết thế này thì lúc trước nên bóp chết người đi!"

Hoàn Dung bật cười: "Mọi thứ của huynh ấy đều giỏi hơn ta, nhưng hiện giờ người ở nơi nào? Chẳng phải vẫn bị ta hại chết đấy sao?"

Hoàng Hậu không nhịn được đánh nhi tử liên tục như trút nước: "Ta đánh chết nghiệp chướng nhà người!"

Hoàn Dung để mặc bà đánh, tiếp tục nói: "Ta hận huynh ấy, vốn dĩ ta đã thanh nhàn an ổn làm nhàn vương vô dụng, bỗng nhiên huynh ấy chạy tới nói muốn nhường trử vị cho ta, qua mấy ngày lại xem như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục làm Thái Tử. Huynh ấy muốn nhường thì nhường, muốn lấy lại thì lấy lại, trên đời này làm gì có chuyện nhẹ nhàng như thế?"

Hắn liếc mắt nhìn cổ tay của mẫu thân.

Hoàng Hậu phát hiện ánh mắt của hắn, bất giác kéo tay áo xuống một chút, che đi vết sẹo trên cổ tay.

Hoàn Dung từ tốn nói: "Nói đến cùng kẻ hại chết Đại hoàng huynh không phải là người sao? Nếu không phải người lấy cái chết tương bức không cho huynh ấy đi Hà Sóc, ta sẽ không động tới. Nếu không

phải người đối đãi với Hoàn Quýnh như vậy, ta muốn giết Đại hoàng huynh cũng sẽ không dễ đến thế."

Hắn gắt gao nhìn thẳng vào Hoàng Hậu: "Là người hại chết nhi tử mà mình yêu nhất, là người!"

Hoàng Hậu không tự chủ được lùi về sau hai bước, cũng may được cung nhân nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy.

Hoàn Dung nói tiếp: "Biết vì sao Đại hoàng huynh muốn đến Hà Sóc không? Người tự cho là vì tốt cho huynh ấy, thật ra huynh ấy sớm đã bị người bức không thể thở nổi rồi..."

"Câm miệng!" Hoàng Hậu lạnh giọng đánh gãy lời hắn.

Hoàn Dung lại mãi nói tiếp: "Huynh ấy chỉ muốn rời khỏi người! Lúc Đại hoàng huynh đi vì sao khóe miệng lại mỉm cười? Bởi vì cuối cùng huynh ấy đã thoát khỏi người!"

Hoàng Hậu cầm lấy bình rượu từ trên án, nắm tóc của nhi tử, nhét miệng bình vào cổ họng hắn: "Ta nói người câm miệng! Người nói bậy, Diệp Nhi là bị lừa, là nó làm đường lạc lối..."

Hoàn Dung cũng không giãy giụa, mặc cho bà rót rượu độc vào miệng hắn.

Chương 105

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tin tử của Phế Thái Tử truyền tới Ôn Thất điện, Hoàng đế đang tựa trên ngự tháp nghe trung quan đọc tấu chương, nghe vậy sững sờ một hồi lâu mới hồi thần lại. Ông há miệng, rồi khép lại, nói gì đi nữa cũng thành dư thừa.

Thật lâu sau, ông cầm lấy khăn lụa bên gối lau đi nước mắt bất tri bất giác chảy dài bên má, thở dài nói: "Hoàng Hậu thế nào?"

Nội thị đưa tin nói: "Hồi bẩm bệ hạ, Hoàng Hậu nương nương ra khỏi Thanh Tư điện trở về Phật viện."

Trung quan nói: "Không bằng để lão nô đi xem Hoàng Hậu nương nương?"

Hoàng đế nghĩ ngợi, lắc đầu nói: "Suy cho cùng nàng đã kiệt quệ tinh thần, để nàng ấy một mình nghỉ ngơi đi."

Ông trầm ngâm một lát nói: "Người đến Tề Vương phủ một chuyến, xem thử thương thế của Tam Lang thế nào, nói tin tử của thứ dân Hoàn Dung với nó. Nếu nó có thể xuống giường hoạt động, nói nó vào cung một chuyến."

Trung quan lĩnh mệnh, lập tức rời khỏi tẩm điện.

Tề Vương phủ cách Bồng Lai cung vốn không xa, Trung quan kia thúc ngựa nhanh chóng, hơn nửa canh giờ đã tới Vương phủ.

Hoàn Huyền nghe nói Hoàn Dung sợ tội uống rượu độc tự sát, trầm mặc một lúc lâu, mới gật đầu: "Cô biết rồi."

Đương nhiên hẳn hiểu cái gọi là "sợ tội tự sát" là có ý gì, Hoàn Dung bị giam trong cung, thời thời khắc khắc có cung nhân nội thị

canh chừng một tấc không rời, căn bản không có cách nào tự sát, huống hồ rượu độc từ đâu mà đến chứ?

Mấy năm nay hắn và Hoàn Dung như nước với lửa, không chết không ngừng, nếu Hoàn Dung bước lên ngôi vị Hoàng đế, chắc chắn sẽ đưa hắn vào chỗ chết, hắn cũng thế. Đại thù của Trương huynh được báo, hắn vốn nên cảm thấy thống khoái, nhưng giây phút thật sự nghe thấy tin tử, trái tim hắn vẫn trầm xuống nặng nề, ngoại trừ ngỡ ngàng còn là bi thương khó nói nên lời.

Trung quan nói tiếp: "Bệ hạ bảo lão nô hỏi thương thế của điện hạ thế nào? Có thể xuống giường đi lại không?"

Hoàn Huyền hiểu ý của hắn, gật đầu nói: "Đã lâu Cô không quan tâm hỏi han, vậy sẽ vào cung thỉnh an bệ hạ."

Hôm qua Trịnh phụng ngự kiểm tra miệng vết thương của hắn, còn nói không nên đi lại nhiều, nhưng chuyện lập trữ quân vô cùng cấp bách, hắn cần mau chóng vào cung gặp mặt Hoàng đế.

Trung quan thấy trên mặt hắn vẫn không có mấy tia huyết sắc, quan tâm nói: "Điện hạ cẩn thận vết thương."

Hoàn Huyền nói một tiếng "không ngại", lập tức gọi nội thị đỡ hắn rời giường, một bên phân phó người chuẩn bị xe.

Do vết thương chưa khỏi hẳn, nội thị đã chuẩn bị xe bò kéo, tới Bồng Lai cung đã gần trưa.

Hoàng đế phái người bãi thiện ở chính đường, phụ tử ngồi đối diện, chẳng ai có khẩu vị, dùng chút canh cháo thanh đạm, Hoàng đế gọi người dọn thiện dâng trà, sau đó bình lui cung nhân nội thị.

Mí mắt Hoàng đế hơi sưng đỏ, chốc chốc lại dùng khăn tay lau khóe mắt một chút, trông như lão nhân gần đất xa trời.

Ong thờ dài nặng nề nói: "Nhi lang làm chuyện hồ đồ, ta hận không thể tự tay giết nghịch tử này, nhưng nó thật sự ra đi, lòng ta lại trống rỗng..."

Hoàn Huyền nhìn dáng vẻ đầy chân thành của phụ hoàng, bỗng nhiên có chút không rét mà run.

Hắn biết ông muốn nghe điều gì, chẳng qua chính là Hoàn Dung làm trái ý trời, tự chịu diệt vong, không trách được ai.

Nhưng hắn lại không nói, chỉ rũ mi mắt nói: "Bệ hạ nén bi thương."

Hoàng đế lại lau khóe mắt, nhìn tam tử nói: "Trẫm đã thương nghị cùng triều thần nhiều ngày, phái người soạn chiếu thư lập trử."

Hoàn Huyền khom người hạ bái: "Nhi thần văn không giỏi, võ không thạo, không thể gánh trọng trách này, mong phụ hoàng nghĩ kỹ lại."

Hoàng đế nhìn nét mặt của tam tử, liền biết hắn không phải giả vờ chối từ, là thật sự không muốn trử vị này.

Sắc mặt ông hơi trầm xuống: "Con có thể gánh được trọng trách hay không, trẫm biết rất rõ."

Hoàn Huyền nói: "Gương mặt của nhi thần có vết sẹo, nếu làm trử quân, sẽ tổn hại đến uy nghi của hoàng gia và triều đình."

Sắc mặt Hoàng đế càng u ám: "Trẫm còn chưa truy cứu vết thương này của con đến từ đâu, con còn dám nhắc tới sao?"

Hoàn Huyền trầm giọng nói: "Nhi thần tự hủy diện mạo, trong mắt không có phụ hoàng, đại nghịch bất đạo, thỉnh bệ hạ chọn người tài đức sáng suốt khác."

Giọng nói vừa dứt, nghe "cạch" một tiếng, Hoàng đế đập mạnh lên bàn trà, đến mức nước trà trong chén sứ men xanh hắt ra ngoài.

Ong nhìn chăm chăm nhi tử, sắc mặt âm trầm đến mức có thể nhỏ ra nước: "Hoàn Huyền, có phải ngươi muốn bức trẫm hạ thủ với Tiêu Linh không?"

Trên mặt Hoàn Huyền lại chẳng có vẻ sợ hãi gì, thậm chí có thể nói như sóng yên biển lặng, như thể sống chết của Tiêu Linh không có chút liên quan đến hắn.

Hắn nhàn nhạt nói: "Bệ hạ anh minh cơ trí, sẽ không nhẹ giọng công phạt, đẩy vạn dân vào nước sôi lửa bỏng."

Hoàng đế cảm thấy hơi thở tắc nghẽn trong lồng ngực, đến mức lồng ngực phát đau, lại không cách nào phản bác.

Ông sẽ không xuống tay với Tiêu Linh, không phải không muốn, mà là không thể. Nếu không dù cho không có chuyện này, ông cũng đã sớm lấy mạng của Tiêu Linh rồi.

Hoàng đế cười lạnh nói: "Không biết Hoàn gia chúng ta nợ Tiêu Linh cái gì, năm đó mê hoặc trưởng huynh ngươi thần hồn điên đảo, vì nàng mà nhường trữ vị, hiện giờ không biết lại rút mê hồn canh gì cho ngươi nữa."

Hoàn Huyền nói: "Không liên quan đến người khác, chỉ do nhi thần không có ý với vị trí Thái Tử."

Hắn khom người lại bái: "Nhi tử vốn vô dụng, cũng không có tâm giúp nước, vô tài vô đức, tùy tiện làm bậy, khẩn cầu bệ hạ lập người hiền đức khác."

Hoàng đế lạnh lùng nói: "Trẫm nói thẳng với ngươi, chỉ cần một ngày ngươi còn họ Hoàn, chỉ cần một ngày ngươi còn là đích hoàng tử của Đại Ung, ngươi và Tiêu Linh tuyệt đối không thể."

Hoàn Huyền dường như sớm đã có tính toán, bình tĩnh nói: "Nhi thần hiểu rõ, việc này cũng không có đường nào lưỡng toàn."

Dù cho hoàng tử nào làm trử quân, một đích hoàng tử thành niên tay từng cầm trọng binh đều là uy hiếp rất lớn.

Hoàng đế nói: "Biết rõ như thế, ngươi sẽ làm thế nào?"

Hoàn Huyền nghiêm mặt nói: "Nhi thần sẽ rời khỏi Trường An, cả đời này không về kinh nữa. Thế gian từ đây không còn Tề Vương Hoàn Huyền nữa."

Hắn không thể lấy thân phận Thân vương Đại Ung theo Tiêu Linh đến Hà Sóc, mà muốn vứt bỏ thân phận này, chỉ có một cách là "chết".

Hoàng đế nghe đến đó, cuối cùng thật sự phẫn nộ: "Hoàn Huyền, ngươi biết mình đang nói gì không?"

Trước mắt Hoàng đế tối sầm, chống lên bàn trà, gắng gượng kiềm chế lửa giận ngập tràn, tận lực cảm hóa bằng lý trí: "Năm đó con trốn đi Tây Bắc, vào sinh ra tử trên sa trường, lập chiến công hiển hách, cuối cùng nắm được hổ phù Thần Dực Quân, khiến trăm và vạn võ cả triều lau mắt mà nhìn. Hiện giờ vì một nữ tử nhỏ nòi, muốn từ bỏ hết thảy những điều này? Hoàn Huyền, con làm trăm hoàn toàn thất vọng."

Nếu đổi thành lúc trước, những lời này của phụ hoàng chắc chắn sẽ giống như mũi nhọn đâm thật sâu vào tim hắn, bởi vì khi đó hắn nóng lòng muốn chứng minh mình không phải phế vật với phụ mẫu, với mọi người. Vì thế hắn cần binh quyền, cần hổ phù, cần vạn dân kính ngưỡng. Hắn chưa từng khát vọng quyền thế như Hoàn Dung, mà hắn cũng không phải không thể thiếu được vinh quang Hoàn thị.

Nhưng hiện tại hắn không cần nữa, hắn đã biết mình là ai, cũng biết mình có thể làm gì, nên làm gì.

Hắn chỉ kiên định nhìn phụ thân: "Tâm ý nhi thần đã quyết."

Hoàng đế cười lạnh nói: "Đây là Tiêu Linh dạy người sao? Trẫm còn cho rằng nàng ta là người thông minh, không ngờ..."

Hoàn Huyền nói: "Tiêu tướng quân không biết gì cả, đều là nhi thần tự chủ trương."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, trong mắt đầy mỉa mai: "Lúc tình nồng tất nhiên chẳng màng điều gì, vì một nữ nhân mà từ bỏ vị trí trứ quân, từ bỏ giang sơn xã tắc, chưa đến mấy năm người rồi cũng sẽ hối hận!"

Hoàn Huyền không chút do dự nói: "Nếu ngày sau hối hận, cũng là nhi thần hôm nay gieo nhân, phải tự ném quả đắng, nhi tử tuyệt đối không có bất kỳ câu oán hận nào."

Hoàng đế ghen lời, sau đó nói: "Nước phụ thuộc vào quân chủ giỏi, người chỉ biết mong muốn của bản thân, có từng nghĩ tới xã tắc và bá tánh Đại Ung không?"

Hoàn Huyền nói: "Nơi xã tắc và bá tánh Đại Ung dựa vào không phải là một trứ quân vô tâm với trử vị."

Lòng ngược Hoàng đế phập phồng kịch liệt, qua hồi lâu, ông chậm rãi trấn tĩnh lại, chần chừ nói: "Trẫm hỏi con một lần nữa, thật sự quyết định đời này không đặt chân tới Trường An nữa sao?"

Hoàn Huyền mím môi nói: "Đúng."

Hoàng đế chau mày nói: "Cho dù trẫm đồng ý, mẫu hậu con cũng tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Hoàn Huyền vừa nghe lời này, liền biết thái độ của ông đã buông lỏng.

Hoàng đế còn bày nhi tử, tuy tuổi nhỏ một chút, nhưng chọn một người tính tình phù hợp bồi dưỡng thành trứ quân cũng không phải

chuyện khó. Với ông mà nói đích tử và thứ tử đều là thân tử, khác biệt không lớn, nhưng đối với Hoàng Hậu lại là cách biệt một trời.

Chương 106

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Trưởng hoàng huynh hoẵng thệ, Hoàng đế xây thiền tự cho thê tử trong cung, nhiều năm qua Hoàng Hậu luôn mang tóc tu hành trong tự, nhưng đây lại là lần đầu tiên Hoàn Huyền đặt chân đến thiền viện mà Hoàng Hậu sở cư.

Trong đình cỏ cây tươi tốt, bị bao phủ trong mưa phùn lất phất như khói sương, tựa như một bức tranh thủy mặc,.

Tuy nói cửa Phật là nơi thanh tu, không xa hoa giống cung điện, nhưng quy mô phòng thất lầu các không khác cung điện là mấy, gạch hoa sen đến từ chùa cổ Minh Lam lục triều, được cơn mưa gột rửa hiện lên ánh sáng nhạt. Xà nhà đều làm từ gỗ trầm hương văn bách, hòa cùng hương thơm cỏ cây, đi vào liền cảm thấy hương khí tao nhã thấm vào ruột gan, khiến người ta có cảm giác như chốn bồng lai tiên cảnh.

Nhưng hai người ngồi đối diện trước bàn cờ đều mang đầy tâm sự, không nhàn hạ thoải mái chút nào.

Nhất thời chỉ nghe thấy tiếng quân cờ bằng ngọc hạ xuống bàn cờ gỗ tử đàn, phát ra âm thanh giòn giã, và hạt mưa rơi bên hành lang ngoài cửa sổ.

Hoàng Hậu nâng mắt, nhìn nhi tử: "Ta nhớ lúc con còn nhỏ, chúng ta thường đánh cờ thế này."

Hoàn Huyền chỉ hơi gật đầu, không nói gì. Cái gọi là "thường" cũng chỉ là mồng một và ngày rằm mỗi tháng vào cung Hoàng Hậu thỉnh an, hai mẫu tử không có lời gì để nói, để tránh xấu hổ chỉ có thể chơi cờ.

Chơi cờ cũng xem như ký ức có thể gọi là vui sướng không nhiều lắm của hắn và mẫu hậu, chỉ có lúc này mẫu hậu mới có thể bố thí chút phần xem trọng và vài câu khen ngợi cho hắn.

Cho nên Hoàng Hậu triệu hắn đến đây, không đề cập tới chính sự, mời hắn đánh cờ trước, thật sự có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Hoàng Hậu nói tiếp: "Vừa đảo mắt đã qua nhiều năm, kỳ nghệ của con lại tiến bộ không ít, ta đã không còn là đối thủ của con nữa."

Hoàn Huyền nhàn nhạt nói: "Mẫu hậu tán thưởng."

Hoàng Hậu nói: "Ta nói thật."

Phong cách chơi cờ của hắn vững vàng không ít, còn bà mấy năm nay không màng đến mấy thứ này, qua năm mươi sáu mươi nước đã lộ hướng suy tàn.

Hoàng Hậu lại nói: "Trận cờ này không cần tiếp tục nữa."

Nói rồi bắt đầu cất từng quân trắng vào hộp, Hoàn Huyền cũng thu hồi quân đen.

Hoàng Hậu đẩy hộp cờ, ra hiệu thị hầu cất bàn cờ, đổi thành bàn trà, sau đó bình lui hạ nhân. Rồi nói: "Trà Dương Tiễn năm nay vẫn chưa cố gắng tới, đây là của năm ngoái," Hoàng Hậu nhìn chén trà gồm thô trước mặt Hoàn Huyền, "Con tạm uống đi."

Hoàn Huyền nói: "Trà chỗ mẫu hậu luôn tốt nhất."

Nói như thế, nhưng không chạm vào chén trà.

Hoàng Hậu sao mà không nhìn ra hắn đang đề phòng: "Có phải con còn oán mẫu hậu vô tình hay không?"

Hoàn Huyền biết bà không kìm được nữa, đã đến hồi kết thúc, nhàn nhạt nói: "Nhi thần không dám có suy nghĩ đại nghịch bất đạo này."

Khóe miệng Hoàng Hậu cong lên một nụ cười mỉa mai: "Con chấp tay nhường trữ vị cho người, có tính là đại nghịch bất đạo không?"

Hoàn Huyền nói: "Nhi thần tư chất bình thường, không có thao lược, không kham nổi trữ vị. Bệ hạ chọn người tài đức sáng suốt khác là phúc của xã tắc, nhi thần cho rằng, đây là lượng sức mà đi, không phải là đại nghịch bất đạo."

Sắc mặt Hoàng Hậu hơi trầm xuống: "Hiện giờ người là đích tử duy nhất còn lại của bệ hạ, Thái Tử của Đại Ung không phải người thì ai chứ?"

Hoàn Huyền nói: "Nhi thần đã tỏ lòng với bệ hạ, mong mẫu hậu thành toàn."

Hoàng Hậu nhìn chằm chằm hẳn một lát, bỗng nhiên thở dài: "Mẫu hậu biết con còn đang trách ta, từ sau khi trưởng huynh của con đi mất, nút thắt trong lòng ta khó gỡ, để con chịu ủy khuất. Mẫu tử chúng ta tình cảm không nhiều, nhưng dù sao cũng là người thân huyết mạch tương liên, chẳng lẽ con thật sự muốn vì một nữ tử mà vứt bỏ đất nước, bỏ mặc phụ mẫu thân nhân sao?"

Hoàn Huyền lặng lẽ nhìn mẫu hậu, hiển nhiên cái chết của Hoàn Dung đối với bà có đả kích không hề nhẹ, màu bạc bên mái càng đậm, vàng trán, khóe mắt và khóe miệng đều thêm nếp nhăn, ngay cả hai mắt cũng vẫn đục không ít, gió thổi đến cũng nổi lên nước mắt, lúc này trong mắt bà lấp lánh ánh nước.

Đổi thành một trong ba người con khác, trông thấy dáng vẻ này cũng khó tránh khỏi mềm lòng, nhưng Hoàn Huyền trước nay tình cảm với bà nhạt nhòa, cũng rất hiểu cách làm người của bà, chẳng qua là vừa đấm vừa xoa, lợi dụng tình thương của nhi tử đối với mẫu thân để đạt được mục đích mà thôi.

Vì thế hẳn chỉ bình tĩnh nói: "Nhi thần trước nay chưa từng tẩn hiếu trước mặt mẫu hậu, mấy năm nay càng không quan tâm hỏi

han. Trường tử và bọn thứ đệ chắc chắn sẽ thay nhi thần hiếu thuận phụng dưỡng mẫu hậu."

Hoàng Hậu nghe thế trầm mặt xuống: "Mặc kệ người cưỡng từ đoạt lý thế nào, trử vị chỉ có thể là của người. Người có chí lớn, hiện giờ chỉ là sắc lệnh trí hôn, ngày sau nhất định sẽ hối hận."

Hoàn Huyền không hề phản bác, chỉ nói: "Có lẽ sẽ như mẫu hậu sở liệu, có lẽ sẽ không, vậy mời mẫu hậu rửa mắt mong chờ."

Hoàng Hậu không nói lời nào nhìn hẩn chăm chú, sau một lúc lâu nói: "Năm đó ta không màng ý nguyện của con, giúp Nhị Lang cầu thân Nguyễn tam nương, ta biết trong lòng con tức giận, nhưng thật sự đừng tự hủy tiền đồ để trả thù ta."

Dừng một chút nói: "Ta đã nghĩ rồi, lúc trước chia rẽ các con thật sự là ta làm không thỏa đáng, con muốn có nó cũng không khó, chờ con nhập chủ Đông Cung, nói nó đổi thân phận Nguyễn gia chi khác làm lương đệ. Ta đã giúp con chọn ra mấy người vào vị trí Thái Tử Phi, đều là thực viện đức dung xuất sắc. Ta thiên về con gái duy nhất của Trương tướng tài mạo đều xuất sắc, còn là khuê mật của A Nguyễn, sẽ không bạc đãi nó."

Hoàn Huyền nghe bà nói rõ ràng đâu ra đấy, chỉ cảm thấy hoang đường và tức cười, chờ bà nói xong, hẩn mới nói: "Mẫu hậu an bài chu đáo, chỉ tiếc cưới lại tẩu tử đệ tức là hành vi man rợ, xin thứ cho nhi tử khó có thể phụng mệnh."

Hoàng Hậu không khỏi đỏ bừng mặt, ngay sau đó cười lạnh nói: "Người đừng quên thân phận của Tiêu Linh, nó cũng là trưởng tẩu của người!"

Hoàn Huyền nói: "Tiêu tướng quân và trưởng huynh vẫn chưa thành hôn, nếu nhi thần nhớ không lầm, lúc trước mẫu hậu đã chuẩn bị tuyển phi cho trưởng huynh, nói đâu ra chuyện thúc tẩu chứ?"

Hoàng Hậu cau mày mím chặt môi, lửa giận trong mắt rực cháy, giống như muốn đốt hẳn thành tro: "Vị trí Thái Tử này người muốn làm sẽ được làm, không muốn cũng phải làm."

Hoàn Huyền trấn tĩnh nhìn bà: "Tâm ý của nhi thần đã quyết."

Hoàng Hậu đập lên kỹ án, nổi giận bưng bưng: "Ta mặc kệ tâm ý của người thế nào, tóm lại Thái Tử Đại Ung phải do nhi tử của ta đảm đương!"

Hoàn Huyền vẫn dầu muối không ăn: "Xin thứ cho nhi thần khó mà tòng mệnh."

Hoàng Hậu nói: "Lúc trước Đại hoàng huynh của người khẳng khẳng cố chấp vì nữ nhân kia, đối nghịch mẫu hậu, hiện giờ người muốn dẫm vào vết xe đổ của nó sao?"

Hoàn Huyền nhìn bà, ánh mắt phức tạp, tựa khinh thường, lại tựa thương hại: "Chỉ cần mẫu hậu rút ra được bài học, nhi thần sẽ không giẫm lên vết xe đổ."

Hoàng Hậu cơ hồ khó mà nhìn thẳng vào mắt hắn, nắm chặt Phật châu trong tay, mới nhìn được không né tránh: "Ta không quan tâm người nghĩ thế nào, ta hoài thai mười tháng sinh hạ người, cũng vì thế mà gần như bỏ mạng, không phải để người vì một nữ nhân mà ngỗ nghịch ta!"

Bà dừng một chút, mang theo uy hiếp nói: "Trừ phi người muốn gánh trên lưng ô danh phản nghịch bất hiếu."

Hoàn Huyền nhẹ nhàng cười: "Phản nghịch bất hiếu người, còn hơn là phải gánh trĩu vị."

Ánh mắt hắn dừng trên cổ tay trái của bà: "Mẫu hậu định xài lại chiêu cũ, dùng thủ đoạn giữ lại đại hoàng huynh năm đó với nhi thần sao?"

Sắc mặt Hoàng Hậu chợt biến: "Người nói gì đấy?!"

Hoàn Huyền nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ bừng của bà nói: "Mẫu hậu cho rằng giết sạch cung nhân nội thị biết chuyện, là có thể giấu kín chuyện năm đó sao?"

Hoàng Hậu lạnh lùng nói: "Nói bậy!"

Hoàn Huyền nói: "Con không phải trưởng huynh, nếu mẫu hậu không tin, có thể thử xem. Đến lúc đó nhi thần chẳng qua chỉ trả lại máu thịt và cái mạng này cho mẫu hậu."

Hoàng Hậu tức giận như dung nham phun trào, bà miễn cưỡng duy trì bình tĩnh sắp sục đổ: "Người bất hiếu không kính trọng bề trên, nghiệp chướng, súc sinh mơ tưởng trưởng tẩu!"

Hoàn Huyền thờ ơ: "Mẫu hậu hiếu là tốt, vẫn mong mẫu hậu giữ gìn ngọc thể, tức giận vì một nghiệp chướng như nhi thần thật sự không đáng."

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, Hoàng Hậu quét hết trà cụ gốm thô trên án xuống đất, nước trà bắn tung tóe, mảnh sứ vỡ nát.

Ngực bà phập phồng mạnh mẽ, lẩm bẩm nói: "Nếu Diệp Nhi còn thì tốt rồi..."

Bà rơi nước mắt: "Các người đều là súc sinh, chỉ có Diệp Nhi xem trọng mẫu hậu là ta..."

Ánh mắt Hoàn Huyền lạnh như lưỡi đao: "Năm đó mẫu hậu lấy cái chết tương bức, đến tột cùng có ý chết hay không, người cho rằng trưởng huynh không nhìn ra sao?"

Thân thể Hoàng Hậu chấn động kịch liệt.

Chương 107

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền tận mắt thấy Tuy Tuy bình yên vô sự, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, tuy rằng cách vài ngày nàng sẽ cho người tới hỏi thăm thương thế của hấn, nhưng bản thân trước sau lại không hề lộ diện. Hoàn Huyền dù biết nàng không sao, trong lòng cũng khó tránh khỏi lo lắng.

Ngay sau đó hấn chú ý nàng đã thay quan phục, bèn hỏi: "Nàng muốn vào cung sao?"

Tùy Tuy gật đầu: "Mặt tướng muốn vào cung từ biệt bệ hạ."

Hoàn Huyền ngẩn ra: "Nàng phải đi sao?"

Tới rồi lúc này rồi, Tùy Tuy cũng không định gạt hấn, thản nhiên nói: "Mặt tướng dự định hai ngày sau khởi hành."

Hoàn Huyền nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, muốn tìm một dấu hiệu khác thường từ đôi mắt lạnh nhạt của nàng, nhưng chẳng thấy gì cả.

Thật ra Tùy Tuy bị hấn nhìn có chút chột dạ, chỉ là sơ hở không thể lộ rõ, nỗ lực chống đỡ mà thôi.

Cũng may lúc này thị hầu bưng bàn trà và trà cụ tiến vào, nàng mượn lúc châm trà, bất động thanh sắc rũ mi mắt xuống, lúc giương mắt lên, lại là dáng vẻ khí định thần nhàn: "Thương thế của điện hạ thế nào rồi?"

Hoàn Huyền nghe ra giọng nàng có chút khàn, nhíu mày nói: "Giọng nàng sao thế?"

Tùy Tùy hắng giọng, nhấp một ngụm nước trà nói: "Không sao, chỉ là hơi nhiễm phong hàn."

Hoàn Huyền tỉ mỉ đánh giá nàng, cảm thấy sắc mặt nàng cũng có chút tái nhợt, dưới mắt hơi thâm, hình như hơi gầy một chút. Hấn nhíu mày nói: "Khí hậu mùa này dễ nhiễm phong hàn nhất, đừng ý mình tập võ căn cơ tốt hơn người thường một chút liền không quan tâm, mặc đơn bạc như vậy cũng khó trách cảm lạnh..."

Nói được một nửa, hấn bỗng nhiên phát hiện ý cười trong mắt nàng, lập tức ngậm chặt miệng.

Tùy Tùy quơ chén trà trong tay: "Sao điện hạ đột nhiên hạ cố đến đây thế?"

Hoàn Huyền thấy dáng vẻ điềm nhiên như không này của nàng liền giận sôi máu, nhưng lại bất lực không làm gì được nàng, vô cóng ghen đau cả ngực mình, hấn tức giận nói: "Nếu ta không tới, có phải nàng định không từ mà biệt hay không?"

Hấn cho rằng nàng ít nhất sẽ biện bạch vài câu, nhưng nàng chỉ "Ừm" một tiếng, lại uống một ngụm trà.

Hoàn Huyền cầm lấy hộp tử đàn mạ vàng bạc bên giường, đặt lên án, mở nắp ra: "Lần trước nàng quên cầm đi."

Tùy Tùy nhìn vào hộp, là đèn hoa sen lưu ly tinh xảo rực rỡ lần trước.

Hoàn Huyền nói: "Thượng Nguyên năm nay lại không thể thả đèn sông, chỉ đành để sang năm thả với nàng."

Tùy Tùy vốn tưởng có vài lời không cần nói ra, nàng vẫn luôn không gặp hấn, ý tứ đã rất rõ ràng, nhưng có người cố tình giả bộ hồ đồ, nàng đành phải nói rõ ra.

Nàng đẩy hộp về phía trước: "Đa tạ ý tốt của điện hạ, nhưng sang năm có lẽ ta sẽ không tới Trường An."

Nàng nhìn vào mắt hắn nói: "Sau này có lẽ cũng sẽ không trở lại nữa."

Hoàn Huyền nói: "Không sao, Ngụy Bác hẳn là cũng có tập tục thả đèn? Không có cũng không sao, chúng ta có thể tùy tiện tìm dòng sông để thả."

Hắn bỗng nhiên nhớ tới nơi đó phía Bắc, khí hậu lạnh hơn Trường An, nước sông lúc Thượng Nguyên có lẽ vẫn chưa tan băng, không chắc sẽ có chỗ thả được đèn, hắn lại bổ sung thêm một câu: "Dù cho sông đóng thành băng cũng có thể thả trong bồn tắm..."

Hắn nói được một nửa chợt dừng lại, bởi vì hắn thấy sắc mặt nàng không đúng.

Thứ chợt lóe qua mắt nàng không phải là kinh ngạc, cũng không phải thờ ơ, mà là mê mang và sợ hãi, như thể chợt có một cơn ác mộng đang tới.

Hoàn Huyền chưa từng thấy vẻ này trong mắt nàng. Sợ hãi tất nhiên là vì để tâm, dù phân lượng của hắn trong lòng nàng thế nào, ít nhất trong lòng nàng cũng có hắn. Nhưng Hoàn Huyền không cảm thấy đặc ý chút nào, chỉ là đau lòng, hắn rất muốn ôm nàng vào ngực, nói cho nàng sẽ không sao hết, nhưng hắn không thể.

Đối với Tùy Tùy, những lời này của Hoàn Huyền đích xác giống như rơi vào ác mộng lần nữa.

Toàn bộ máu trong người nàng như thể đông thành băng, người có tính toán như vậy trước đây đã từng phong nhã vô song, hiện giờ lại thành một bộ xương khô trong hoàng lăng.

Nàng nhéo lòng bàn tay của mình, mỉm cười nói: "Không cần đâu, ta không thích thả đèn."

Hoàn Huyền nói: "Nàng đã hẹn ta thả đèn, Đại tướng quân Tiêu Tù Tù lời nói như ngàn vàng, không thể lật lọng."

Tù Tù lạnh lùng nói: "Điện hạ biết ta đang gạt người, ta là một tên lừa đảo."

"Không sao," Hoàn Huyền nhìn chăm chăm vào hai mắt nàng nói: "Không quan tâm nàng gạt ta hay không, ta đã xem là thật. Nếu đã đáp ứng sẽ thả đèn cùng nàng, ta nhất định phải thực hiện lời hứa."

Hắn dừng một chút: "Chỉ là thả đèn mà thôi, chẳng lẽ Tiêu tướng quân còn sợ ta đeo bám nàng sao?"

Nhưng bọn họ đều biết Thái Tử không thể tùy ý rời kinh, Thượng Nguyên đến Ngụy Bác ngắm đèn có nghĩa gì chứ.

Tù Tù nói: "Trên người điện hạ có thương tích, vẫn nên sớm về tĩnh dưỡng cho tốt. Mặt tướng còn phải vào cung yết kiến, không thể để bệ hạ đợi lâu."

Nàng nói rồi đứng lên thi lễ, xoay người ra phía ngoài, bóng lưng có chút vội vàng.

Hoàn Huyền gọi nàng: "Tiêu Tù Tù!"

Bước chân Tù Tù dừng lại, nhưng vẫn không xoay người, trái lại bước nhanh hơn.

Hoàn Huyền cầm lấy đèn hoa sen trên án, đứng lên đuổi theo.

Dưới tình huống cấp bách hắn đã quên vết thương trên lưng, thân hình loạng choạng, ngã xuống bình phong bên cạnh.

Bình phong gỗ đổ rầm xuống đất, Tù Tù vừa đến giữa bậc thềm, cuối cùng dừng bước xoay người lại.

Hoàn Huyền động đến vết thương, đau đến mức sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hơi đỏ lên: "Nàng ức hiếp ta bị thương không chạy lại

nàng?"

Lông mày Tù Tù giật giật, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng.

Hoàn Huyền tức khắc tìm ra cách, lão đảo về phía trước vài bước, chống lên thành cửa, nhẹ than một tiếng: "Đau..."

Tù Tù biết hẳn cố ý, nhưng vết thương đau cũng là thật, cách vài bước cũng có thể thấy mồ hôi lạnh chảy dọc xuống thái dương hẳn.

Hoàn Huyền thấy chiêu này quả nhiên hữu dụng, được một tắc lại muốn tiến một thước nói: "Tiêu tướng quân đỡ ta một chút..."

Tù Tù nhìn xung quanh một cái, nàng và Tề Vương gặp mặt, bọn thị vệ đều thức thối lui ra ngoài viện.

Hoàn Huyền suy yếu vô lực nói: "Dẫu sao cũng từng quen biết, Tiêu tướng quân thấy chết mà không cứu sao?"

Nói rồi nghiêng trái nghiêng phải, như thể sắp ngã tới nơi.

Tù Tù biết rõ là khổ nhục kế, nhưng cũng chỉ có thể tiến lên trước, vươn cánh tay để hẳn đỡ lấy, nếu không theo tính tình của hẳn, thật có thể ngã xuống đất.

Hoàn Huyền dường như trở nên vô cùng yếu ớt trong nháy mắt, như cành liễu trước gió, dựa lên người nàng: "Đa tạ Tiêu tướng quân."

Tù Tù tức giận nói: "Điện hạ lên giường nghỉ một lát trước, mặt tướng gọi người đem xe bò tới ngoài viện."

Nói rồi đỡ hẳn đến bên giường, trái đệm mềm lên, để hẳn nằm sắp xuống.

Hoàn Huyền ngoan ngoãn nằm trên đệm mềm, ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt trong suốt: "Hình như vết thương nứt ra rồi..."

Tùy Tuy liếc hẳn một cái: "Ta đi tìm đại phu."

Hoàn Huyền vội vàng tóm chặt lấy góc áo nàng: "Đừng phiền thế, không đáng ngại đâu, nàng giúp ta nhìn một chút là được."

Tùy Tuy nói: "Ta không phải đại phu, không biết kiểm tra vết thương."

Hoàn Huyền nói: "Vết thương này là nàng khâu, không ai rõ ràng hơn nàng cả."

Tùy Tuy không nói nên lời, mấy ngày không gặp, tựa hồ hẳn lại thêm vài chiêu mới rồi.

Nàng biết không thể trốn tránh được nữa, bằng không dựa vào tính tình của hẳn ước chừng thật sự sẽ vút bỏ trở về chạy tới Hà Sóc.

Nàng mím môi nói: "Điện hạ không cần lãng phí thời gian vì một kẻ trong lòng không có người."

Hoàn Huyền nhìn nàng chăm chú: "Vậy nàng chạy làm gì?"

Tùy Tuy bất giác phủ nhận: "Ta không..."

Lời vừa ra khỏi miệng, mới phát hiện có chútgiấu đầu hở đuôi.

Hoàn Huyền nói: "Nàng không tin ta có thể làm được?"

Tùy Tuy quả quyết nói: "Ta không quan tâm người có thể làm được hay không."

Tuy rằng Hoàn Huyền biết nàng nói quyết tuyệt như vậy là để chặt đứt ý niệm của mình, nhưng tâm can cũng vẫn đau âm ỉ.

Hắn xoa dịu nỗi lòng một chút rồi nói: "Nàng không để tâm cũng không sao."

Tùy Tuy khe khẽ thở dài: "Điện hạ hà tất phải vậy."

Hoàn Huyền nói: "Ta từ bỏ trữ vị không phải vì nàng, chỉ vì đây không phải là điều ta mong muốn."

Hắn nhìn mắt nàng nghiêm túc nói: "Ta chưa bao giờ để ý đến vị trí Thái Tử, đấu đá với Hoàn Dung, một là để tự bảo vệ mình, hai là không muốn Đại hoàng huynh chết không rõ ràng."

Tùy Tuy nói: "Người thay đổi giữa chừng, mấy năm ngắn ngủn đã chấp chương Thần Dực Quân, bình định Tứ trấn và thu phục Hoài Tây đều là chiến công bất hủ, bất kỳ tướng lĩnh nào lập được một công trạng trong đó cũng đủ để vang danh thanh sử."

Trong mắt Hoàn Huyền lóe lên tia vui vẻ: "Tiêu tướng quân thật sự cảm thấy như vậy sao?"

Tùy Tuy lập tức hối hận mình không cẩn thận đã khen hắn mất rồi.

Hoàn Huyền nói: "Nếu nói ta có đất dụng võ nào đó, có lẽ chỉ là rong ruổi sa trường, trấn thủ biên quan, những việc này đến Hà Sóc cũng có thể làm, còn việc ở lại triều thì không làm nổi đâu."

Tùy Tuy hết cách phản bác, làm Thái Tử và Hoàng đế, dù cho lãnh binh thân chinh cũng chỉ là tọa trấn phía sau ủng hộ sĩ khí, không thể mạo hiểm thân thể nghìn vàng, nếu không làm Thái Tử, hắn càng không thể chương binh.

"Bệ hạ sẽ không thả người đi," nàng nói, "Dù đến nơi nào người cũng là đích hoàng tử duy nhất."

Hoàn Huyền nói; "Trừ phi ta không còn là người của Hoàn gia."

Trái tim Tùy Tuy nảy lên: "Người..."

Hoàn Huyền nói tiếp: "Tề Vương không thể đi, nhưng Tề Vương có thể chết."

Đây thật sự là phương pháp duy nhất để hấn từ bỏ trữ vị rời khỏi kinh thành, nhưng cũng có nghĩa là hấn từ bỏ hết thầy quyền lực, danh vị, tôn vinh mà Hoàn thị cho hấn.

Tùy Tùy nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Hoàn Huyền nói: "Nàng yên tâm, những chuyện ta làm cũng không phải vì nàng, mà là để thành toàn cho bản thân ta."

Hấn bỗng nhiên chuyển đề tài, nghiêm mặt nói: "Chỉ là ta nghe nói nơi đó có một vị Tiêu tướng quân dụng binh như thần, bách chiến bách thắng, khó tránh khỏi ngưỡng mộ, muốn tận mắt xem thử thực sự có thần kì như vậy hay không."

"Ta đang nghĩ, nếu có thể cùng vị Tiêu tướng quân kia thúc ngựa biên quan, rong ruổi chiến trường, ngắm hoàng hôn trên bãi cát, nghehọa giác* nơi sơn thành, nhìn nhã gỗ quân cờ ngâm nga đêm trăng, chắc chắn sẽ cảnh đẹp ý vui. Nếu từ đó về sau đều có thể đồng hành mỗi một trận chiến, cùng thưởng mỗi một phong cảnh, sẽ càng không uổng phí cuộc đời này."

Chương 108

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy đứng dậy muốn đi, Hoàn Huyền gọi nàng lại nói: "Chờ đã."

Tùy Tuy xoay người, bất lực nói: "Điện hạ còn điều gì phân phó?"

Hoàn Huyền nói: "Nàng vào cung chào từ biệt, chỉ gặp bề hạ sao?"

Tùy Tuy gật đầu nói: "Hoàng Hậu nương nương chuyên tâm tu Phật, nghe nói gần đây ngọc thể bất an, ta sẽ không đến làm phiền."

Phụ tá của Hoàn Dung đã cung khai chân tướng Tiên Thái Tử qua đời, Hoàng Hậu nhất định đã biết, nhị tử tận tay nuôi lớn giết hại huynh trưởng ruột thịt, bà nhất định chịu đả kích rất lớn. Huống chi Hoàn Dung nổi lên sát tâm là bởi vì Hoàn Diệp thoái vị không thành, mọi chuyện xét đến cùng vẫn do bà ta, lúc này ước chừng người mà Hoàng Hậu không muốn gặp nhất chính là nàng.

Hoàn Huyền khẽ thờ phào nhẹ nhõm: "Nàng gặp bề hạ xong thì mau chóng xuất cung, đừng nán lại trong cung quá lâu."

Tùy Tuy nghe lời của hãn tựa hồ có ẩn ý, nhưng vẫn gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Hoàn Huyền thấy nàng vẫn không rõ nguyên do, đành phải nói thẳng: "Lần này vào cung, nàng đừng đụng vào bất kỳ món nào."

Tùy Tuy nhướng mày, nàng luôn tính toán rất cẩn thận, Hoàng đế và triều đình vốn không thể dễ động đến phiên trấn, hiện giờ đang hao tâm tổn sức với án của phế Thái Tử và chuyện lập tân trữ, càng không có lý do xuống tay với nàng.

Nhưng Hoàn Huyền căng thẳng như vậy, nhất định có lý do của hẳn.

Hoàn Huyền không muốn để nàng biết năm đó trường huynh bị mẫu hậu bức ép, mà không thể không từ bỏ nàng. Cho dù hẳn ghen đến sắp điên, nhưng cũng không đành lòng để vật trân quý hoàn mỹ nhất dưới đáy lòng nàng có vết nứt hay thiếu sót.

Hẳn chỉ nói: "Hiện giờ Thái Tử bị phế, tân trử chưa lập, triều đình đang vào lúc rối loạn, có lẽ là tathần hồn nát thần tính, nhưng cẩn thận một chút cũng không sai."

Câu nói kia của Hoàng Hậu trước sau vẫn quanh quẩn trong lòng hẳn, khiến hẳn có chút bất an. Có lẽ hẳn hiểu rõ tính cách của mẫu hậu hơn bất kỳ ai, dựa vào tính tình của bà nhất định sẽ giận chó đánh mèo với Tù Tù. Cũng may mấy ngày sau bà mới biết được chân tướng, trong lúc vội vàng cũng không kịp mưu đồ cho chuyện lớn gì, dù muốn hại Tù Tù, cũng chỉ có thể dùng chút thủ đoạn mờ ám, hạ độc trong món ăn là tiện nhất.

Nhưng Tiêu Linh cũng không phải người dễ động vào, hiện tại nàng có lòng đề phòng, muốn hại nàng tuyệt đối không dễ đến vậy.

Thậm chí Hoàn Huyền cảm thấy mình có chút lo lắng thái quá.

Tù Tù nói: "Được, ta sẽ cẩn thận một chút."

Dừng một chút nói: "Điện hạ còn phân phó khác không? Nếu không còn chuyện khác, ta thật sự phải đi rồi."

Hoàn Huyền đứng lên: "Ta tiễn nàng."

Tù Tù dờ khóc dờ cười: "Không phải nói vết thương bị rách sao?"

Hoàn Huyền nói: "Trước khi rời kinh ta sẽ không đến tìm nàng."

Chỉ cần một ngày hăn vẫn là Tề Vương, bọn họ không thể quá thân cận, miễn gây thêm phiền toái.

Tùy Tùy nhắc mí mắt: "Điện hạ an tâm dưỡng thương đi, vết thương rách ra không phải chuyện nhỏ."

Hoàn Huyền thuận thế nói: "Nàng lo lắng cho ta vậy sao?"

Tùy Tùy không biết điệu bộ mặt dày này của hăn học từ ai, nghĩ một chút, có lẽ ở chung với Hoàn Minh Khuê lâu quá -gần mực thì đen.

Nàng lười để ý đến hăn, xoay người ra khỏi chính đường, bước nhanh xuống bậc thềm.

Hoàn Huyền nhìn bóng dáng nàng hòa trong mưa bụi như sương như khói, trái tim dường như cũng từng chút hòa thành mưa xuân.

.....

Sự thật chứng minh Hoàn Huyền lo lắng đúng là vô cớ.

Tùy Tùy vào cung yết kiến không gặp bất kỳ bất trắc gì.

Hoàng đế triền miên giường bệnh nhiều ngày, dáng vẻ lúc gặp nàng rất tiều tụy, tinh thần cũng kém, chưa đến hai khắc đã có chút không chống đỡ nổi.

Nghe nói nàng sắp rời kinh, ông cũng chỉ xuất phát từ khách sáo mà nói vài câu giữ lại, thấy nàng cố chấp muốn đi cũng từ bỏ.

Hăn lại nói: "Gần đây bệnh cũ của Trẫm tái phát, chỉ sợ không thể đích thân đưa tiễn. Trẫm lệnh Lễ Bộ sắp xếp, thiết tiệc ở Trường Nhạc dịch, lệnh bách quan lại mở tiệc tiễn đưa Tiều Khanh."

Tùy Tùy thi lễ nói: "Đa tạ bệ hạ ân trọng, thần thẹn không dám nhận. Chư vị đồng liêu bận rộn chính vụ, với lại yến tiệc lãng phí, thật sự không cần thiết."

Hoàng đế lại khách sáo hai lần, Tù Tù kiên quyết từ chối, ông bèn gật đầu nói: "Nếu Tiêu khanh đã kiên quyết, trẫm không khách khí với Tiêu khanh nữa. Chờ Nguyên Đán sang năm khanh vào triều lại nói tiếp."

Ông dừng một chút, bổ sung thêm một câu: "Nếu sang năm trẫm còn sống..."

Tù Tù vội nói: "Bệ hạ phúc thọ vô cương."

Hoàng đế phát tay, cười khổ nói: "Tiêu khanh không cần an ủi trẫm, thân thể của trẫm thế nào, trong lòng trẫm hiểu rõ, dù sao cũng chỉ kéo dài hơi tàn thôi."

Tù Tù có thể cảm giác được sau án mưu nghịch của Thái Tử, Hoàng đế đã bắt đầu mất tinh thần.

Đế vương từng chăm lo việc nước, mưu lược lỗi lạc, hiện giờ hoàn toàn trở thành một ông lão già yếu suy sụp.

Nàng trẫm mặc một lát, đứng lên hành lễ nói: "Xin Bệ hạ bảo trọng ngự thể, vi thần cáo lui trước."

Hoàng đế nhìn chén trà trên bàn trước mặt nàng chưa hề đụng tới, gật đầu nói: "Vậ Trẫm không giữ khanh lại dùng bữa."

Dứt lời gật đầu ra hiệu với trung quan.

Một lát sau, vài nội thị bưng mấy đồ vật vàng bạc, tráp minh châu đá quý và mấy rương hương dược cống phẩm tới.

Tù Tù nói: "Lần này nhập kinh, bệ hạ năm lần bảy lượt ban thưởng, thần thật sự thẹn không dám nhận."

Hoàng đế nói: "Khanh đừng từ chối, đây chỉ là chút tâm ý của trẫm."

Ong dừng một chút lại nói: "Tiêu khanh chẳng những là công thần lương tướng của Đại Ung, còn là nữ nhi của bằng hữu xưa của trẫm, khanh cứ coi như đây là tư trang mà trưởng bối cho thêm đi."

Trong mắt Tù Tù xẹt qua một tia kinh ngạc.

Hoàng đế nói: "Nhận lấy đi, cũng xem như một phần tâm ý của ta."

Tù Tù hạ bái nói: "Tạ ơn bệ hạ ban thưởng."

Hoàng đế nói: "Ít ngày nữa khanh rời kinh, ắt còn có rất nhiều việc, trẫm không giữ khanh nữa."

Tù Tù rời khỏi tấm điện Hoàng đế, ngồi trên liễn xe ngự tứ, mới vừa ra khỏi cửa điện, liền thấy phượng liễn của Hoàng Hậu đi về phía Ôn Thất điện.

Tù Tù xuống liễn tránh sang bên trái đường, khom mình hành lễ: "Mặt tướng bái kiến Hoàng Hậu nương nương."

Hoàng Hậu lệnh nội thị dừng liễn, vén rèm lên, nhìn nhạ nhìn nàng một cái: "Tiêu tướng quân dạo này khỏe không?"

Tuy rằng Tù Tù đã đoán trước, nhưng chính mắt nhìn thấy dáng vẻ già nua tiều tụy của bà, vẫn không khỏi ngậm sửng sốt: "Được nương nương hạ cố hỏi đến, mặt tướng mọi thứ đều tốt."

Hoàng Hậu gật đầu: "Vậy ta an tâm rồi."

Dừng một chút nói: "Tiêu tướng quân hiếm khi vào cung, chi bằng ở lại dùng bữa tối."

Tù Tù nói: "Đa tạ nương nương ân thưởng, nhưng mặt tướng có chút việc, chỉ có thể làm trái thịnh tình của nương nương."

Hoàng Hậu cũng không kiên trì: "Không biết hôm nay Tiêu tướng quân vào cung vì chuyện gì?"

Tùy Tuy đáp: "Hồi bẩm nương nương, mặt tướng hai ngày sau sẽ khởi hành, đặc biệt tới chào từ biệt."

Hoàng Hậu kinh ngạc nói: "Nhanh như vậy?"

Lập tức nói: "Tiêu tướng quân không ở lại kinh thêm mấy ngày sao?"

Tùy Tuy nói: "Mặt tướng may mắn nhậm chức, nhận trọng trách phòng ngự biên quan, xin thứ lỗi không thể ở lâu."

Hoàng Hậu gật đầu nói: "Đã phiền Tiêu tướng quân rồi."

Tùy Tuy nói: "Nương nương quá lời."

Hoàng Hậu cười nhạt, ý cười không tới nơi đáy mắt: "Vậy bốn cung chúc Tiêu tướng quân cả đường bình an, một đường suôn sẻ."

Tùy Tuy hành lễ nói cảm tạ.

Hoàng Hậu nói: "Bốn cung phải đến phụng dưỡng bệ hạ, không tiễn Tiêu tướng quân."

Nói rồi hơi gật đầu với nội thị, nội thị nâng bộ liễn đến cửa điện.

Tùy Tuy đứng bên đường một lúc, chờ tiếng chuông ngọc kha của phượng liễn đi xa, lúc này mới ngồi lên xa liễn ra khỏi cung.

.....

Hoàng đế và Tiêu Linh trò chuyện một hồi, có chút mệt mỏi, lúc này đang tựa trên ngự tháp nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy âm thanh giày mây đế gỗ gõ lên gạch vàng quen thuộc, ông biết Hoàng Hậu đã tới, mở to mắt, nói vọng ra bình phong: "Có phải là Hoàng Hậu tới không?"

Hoàng Hậu vòng qua bình phong: "Là thần thiếp."

Hoàng đế nhìn thê tử tóc bạc khắp đầu, dáng người tiều tụy, nhíu mày nói: "Đã nói nàng ở trong viện nghỉ ngơi, không cần mỗi ngày bốn ba tới thăm thăm."

Hoàng Hậu nói: "Phu thê bao nhiêu năm rồi, bệ hạ còn khách khí với thiếp."

Hoàng đế thấy Tiêu Linh chân trước vừa đi, sau lưng Hoàng Hậu liền đến, đoán rằng xa liền bọn họ hơn phân nửa đã gặp nhau ngoài điện, bèn nói với Hoàng Hậu: "Ban nãy Tiêu Linh chào từ biệt ta, nàng có gặp nó không?"

Hoàng Hậu gật đầu: "Có gặp được, hàn huyên hai câu."

Hoàng đế liếc sang vẻ mặt thê tử, trong mắt có hơi lo lắng mờ nhạt.

Hoàng Hậu cười nhạt: "Bệ hạ sợ cái gì? Nó nắm giữ trọng binh, tiết độ một phương, thần thiếp chẳng qua chỉ là một nữ tử thâm cung, có thể làm gì nó chứ."

Hoàng đế bị thê tử vạch trần, có chút xấu hổ, cầm tay bà: "Trẫm chỉ sợ nàng thấy nó thì trong lòng không thoải mái."

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ không cần lo cho thiếp."

Bà khẽ thở dài: "Các người đều cho rằng ta ghét nó, thật ra đều sai rồi. Khi còn nhỏ nó vào cung yết kiến, lần đầu tiên nhìn thấy nó ta đã rất thích, lúc trước định hôn nó cho Diệp Nhi không chỉ vì quan hệ của triều đình và Tam trấn, cũng xuất phát từ tư tâm của mẫu thân. Lúc đó ta đã nghĩ, cũng chỉ có tiểu cô nương như thế mới xứng với Diệp Nhi của ta."

Bà dừng một chút lại nói: "Chỉ tiếc Tiêu Yến tráng niên mất sớm, thúc phụ của nó lại vô tích sự, khiến một nữ nhi mười mấy tuổi đã định môn lập hộ. Nếu không vì thế, nó gả đến Trường An làm Thái Tử Phi, hai cô tức bọn thiếp nhất định rất hợp nhau."

Hoàng đế không ngờ thê tử sẽ nói lời như vậy, nhưng thấy vẻ mặt bà bình thản, ngữ khí chân thành, không giống giả vờ, nhưng lại cảm thấy chỗ nào đó không thích hợp lắm, bất giác nổi lên ý lạnh.

Ông xoa thái dương nói: "Đều là chuyện cũ năm xưa rồi, nói nhiều cũng vô ích, nàng cũng đừng nghĩ nhiều."

Hoàng Hậu hơi rũ mi mắt: "Bệ hạ nói phải."

Đúng lúc này, có cung nhân nói ngoài bình phong: "Khởi bẩm bệ hạ, nường nường, thuốc đã hầm xong rồi."

Hoàng Hậu nói: "Đưa vào đây."

Không lâu sau, cung nhân dùng khay bưng bát thuốc tiến vào.

Hoàng Hậu bưng bát thuốc, cầm thìa ngọc, nói với cung nhân: "Các người lui ra đi."

Cung nhân nội thị biết đế hậu có chuyện muốn nói, đều lui ra ngoài điện.

Ngón cái của Hoàng Hậu chạm vào thuốc, bà lại ra vẻ không biết, lấy thìa ngọc khuấy thuốc, múc một muỗng nếm thử trước, nói với Hoàng đế: "Không nóng nữa, thần thiếp hầu hạ bệ hạ uống thuốc."

Hoàng đế nói: "Những việc này để hạ nhân làm là được."

Hoàng Hậu nói: "Thần thiếp gả cho bệ hạ nhiều năm, chưa từng hầu hạ bệ hạ thật tốt, đặc biệt là mấy năm nay... May mà bệ hạ khoan dung độ lượng."

Hoàng đế nhớ lại ngày tháng năm xưa khi chưa lên ngôi, ánh mắt chợt nhu hòa: "Phu thê nhất thể, nói gì mà hầu hạ với không hầu hạ."

Hoàng Hậu múc một muỗng thuốc đưa đến miệng Hoàng đế: "Bệ hạ nhân lúc thuốc còn ấm mau uống đi, để lạnh hại dạ dày."

Hoàng đế uống nửa bát thuốc trên tay bà.

Chương 109

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền không màng thay y phục, khoác chiếc áo ngoài tắm y rồi ra chính đường.

Người tới chính là thân vệ bên cạnh Tiêu Linh, trông có chút quen mặt, ngọc bài và giấy thông hành đã được Cao Mai kiểm tra.

Thị vệ kia gương mặt mệt mỏi đường xa, sắc mặt tiều tụy, mi tâm tràn ngập vẻ lo lắng, lộ rõ bởi vì thúc ngựa nhanh chóng, lên đường không ngủ không nghỉ.

Trái tim Hoàn Huyền trầm xuống: "Tiêu tướng quân xảy ra chuyện gì?"

Thị vệ nói: "Hồi bẩm Tề Vương điện hạ, lúc Tiêu tướng quân khởi hành đã phát sốt, nhưng vì lần này phong hàn vẫn chưa khỏi, đại phu đi theo đã chẩn mạch, mạch tượng có chút căng phù, cũng chỉ nói là phong hàn bình thường. Tiêu tướng quân không để trong lòng, đổi xe ngựa, uống bát thuốc sắc hạ sốt ra mồ hôi liền lên đường. Nào biết hôm sau đến Chiêu Ứng dịch, nhiệt độ không giảm mà còn tăng. Tiêu tướng quân định nghỉ ngơi ở dịch quán một ngày rồi đi tiếp, mới đỡ hơn nửa ngày, tới nửa đêm tình hình chuyển biến bất ngờ, chẳng những sốt cao không hạ, người cũng bắt đầu hôn mê. Lúc đại phu bắt mạch lại thì phát hiện mạch tượng có điều kỳ lạ, dường như..."

Hắn dừng một chút, thần sắc ngưng trọng: "Điện hạ xin thứ cho tiểu nhân cả gan, đại phu khám ra mạch tượng hình như rất giống trúng độc. Bọn nô tài không dám chủ trương, cũng may khi hừng đông Đại tướng quân đã tỉnh lại, biết mình có thể đã trúng độc, liền cử thuộc hạ đêm tối gấp gáp về Trường An bẩm báo điện hạ."

Mặt Hoàn Huyền trầm như nước, đại phu đi theo đương nhiên là người có y thuật nhân phẩm đáng tin, nếu không phải có mấy phần chuẩn xác, Tỳ Tỳ tuyệt đối sẽ không cho người tới nói với hắn.

Thị vệ kia lại nói: "Đại tướng quân nói việc này can hệ trọng đại, xử trí không thỏa đáng chỉ sợ bất lợi với triều cục, người ở Trường An mà tướng quân có thể tin tưởng chỉ có điện hạ."

Ánh mắt Hoàn Huyền khẽ động, trong mắt như có vẻ thống khổ: "Cô biết rồi."

Dừng một chút nói; "Tiêu tướng quân có hoài nghi người nào không?"

Thị vệ do dự một lát rồi nói: "Tiêu tướng quân cũng không biết trong triều có ai có lý do hạ độc với người, nhưng người nói nhìn triệu chứng phát độc, kẻ dùng độc và kẻ năm đó độc hại Tiên Thái Tử rất có thể là cùng một người. Nếu điện hạ muốn tra, có thể bắt đầu từ nơi bắt nguồn độc dược. Người chỉ thanh tỉnh một lát, giao phó mấy lời đó rồi lại hôn mê tiếp."

Trái tim Hoàn Huyền chợt thất lại, dựa vào thông minh của nàng, chưa chắc sẽ không hoài nghi kẻ hạ thủ là Hoàng Hậu, có lẽ chỉ là bởi vì cân nhắc đến quan hệ mẫu tử của bọn họ, lại sợ nếu lỡ hoài nghi sai người, lúc này mới không nói rõ thôi.

Hiện giờ cuối cùng hắn mới hậu tri hậu giác hiểu ra, câu nói "Người sẽ còn tìm đến ta" của Hoàng Hậu trước kia đến tột cùng có nghĩa là gì.

Hoàn Huyền hận không thể mọc thêm đôi cánh, lập tức bay đến bên cạnh Tỳ Tỳ, nhưng hắn biết bản thân không thể.

Lúc trước trưởng huynh phát độc đến hoẵng thệ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn, từ Trường An đến Chiêu Ứng cả đi cả về ít nhất cũng hai ngày, lúc này hắn chạy đến thăm nàng cũng chỉ vô ích.

Cách duy nhất hiện nay, chỉ có vào cung tìm Hoàng Hậu.

Chỉ là hấn không nghĩ ra Hoàng Hậu hạ dược ở nơi nào.

Tất cả món ăn trong cung đều do Thượng Thực cục chuẩn bị, trước khi thức ăn bưng lên đều có người chuyên nếm thử, nếu bên trong có độc, người nếm cũng sẽ xuất hiện triệu chứng trúng độc gần thời điểm đó, nhưng những người đó đến nay vẫn không sao.

Hấn đại khái đoán được Hoàng Hậu làm sao lấy được độc, lúc trước Thục phi "Uống thuốc độc tự sát", người đầu tiên chạy tới cung của bà là Hoàng Hậu, muốn trộm giấu một ít độc dược đối với bà mà nói dễ như trở bàn tay.

Nhưng bà không hiểu y lý, không hiểu độc dược, muốn khéo léo hạ độc, nhất định cần một người tinh thông dược lý giúp đỡ.

Trong đầu Hoàn Huyền lập tức hiện ra một người, Triệu phụng ngự của Thượng Dược Cục hàng năm chẩn mạch bình an cho Hoàng Hậu, rất được bà tin tưởng. Người này tinh thông dược lý, lúc trước vật chứa độc từ trong mật thất của Trần Vương phủ đều được đưa vào Thượng Dược Cục, nếu Hoàng Hậu thật sự tìm hấn giúp đỡ, dù không trộm độc dược từ trong cung Thục phi, muốn lấy được độc dược cũng không phải việc khó.

Hoàn Huyền suy nghĩ một lát, để nội thị đưa thị vệ kia đi dùng bữa nghỉ ngơi, gọi Quan Lục Lang tới: "Người mang một đội nhân mã lập tức đến Chiêu Ứng dịch bảo vệ Tiêu tướng quân."

Dừng một chút rồi nói: "Nói với thống lĩnh thị vệ họ Điền bên cạnh Tiêu tướng quân, độc dược chưa chắc hạ trong thức ăn, để đại phu kiểm tra toàn bộ đồ vật Tiêu tướng quân tiếp xúc hằng ngày, đặc biệt là vật đem ra từ trong cung, vật ban của bộ hạ và Hoàng Hậu, nếu phát hiện vật chứa độc trong đó, lập tức niêm phong cẩn thận, thúc ngựa đưa đến chỗ bốn vương."

Nói rồi đưa ngọc bài của mình cho hấn: "Ta còn có việc phải làm, không thể đến trông nàng, nếu người của cung Hoàng Hậu tới, đừng để bọn họ đến gần Tiêu tướng quân nửa bước."

Vẻ mặt Quan Lục Lang nghiêm túc: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Hoàn Huyền lại gọi Tống Cửu tới: "Người mang lệnh bài của ta đến Thượng Dược Cục tìm Triệu phụng ngự, nói bệnh ta trở nặng, nói hấn lập tức tới vương phủ chẩn trị. Chỉ cần vừa thấy người lập tức khống chế hấn, dù hấn có nguyện ý hay không, đều đưa hấn vào phủ giam lỏng."

Hấn không thể xác định Triệu y quan có tham dự việc này hay không, nhưng nếu hấn thật sự tham dự trong đó, lúc này đi tìm hấn nói không chừng đã không còn kịp rồi.

Tống Cửu lập tức đi ngay.

Hoàn Huyền an bài xong xuôi, lập tức cho người chuẩn bị xe, trở về phòng thay xiêm y, lập tức mang theo thân vệ nhập cung.

.....

Lúc này Hoàng Hậu đang trong tầm điện của Hoàng đế.

Từ hai ngày trước bệnh tình của Hoàng đế bỗng nhiên trầm trọng, phong hàn biến thành sốt cao liên tục.

Hoàng Hậu cực nhọc ngày đêm, không hề nghỉ ngơi hầu hạ bên ngự tháp hai ngày hai đêm.

Bệnh tình của Hoàng đế lại không thấy khởi sắc, bắt đầu từ hôm qua, thời gian hôn mê thì dài, thanh tỉnh thì ít.

Lúc này ông mới lúc tỉnh lại từ năm sáu canh giờ hôn mê, cảm thấy trong lục phủ ngũ tạng như có lửa đốt, cổ họng khô sấp bốc khói.

Ong mở to mắt, trước mắt mờ mịt, ông dùng sức dụi mắt, mơ hồ thấy một hình bóng quen thuộc ngồi bên mép giường.

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ tỉnh rồi."

Hoàng đế hơi gật đầu, màn che trong điện buông xuống, bên giường thấp đèn, không phân rõ ngày hay đêm, ông hỏi: "Trẫm ngủ bao lâu rồi? Lúc này là giờ nào?"

Hoàng Hậu nhìn sang đồng hồ nước hoa sen nói: "Đã qua giờ Dậu, bệ hạ có đói bụng không? Thần thiếp gọi người truyền thiện."

Hoàng đế lắc đầu: "Trẫm không có khẩu vị."

Ông nhìn lướt qua trong điện, khẽ cau mày: "Tôn Phúc đâu?"

Tôn Phúc là thái giám tổng quản của ông, chưa từng rời khỏi ông.

Ánh mắt Hoàng Hậu dưới ngọn nến hơi mập mờ: "Tôn thái giám nhiễm bệnh, xuất cung dưỡng bệnh rồi."

Hoàng đế càng nhíu chặt mày: "Chuyện từ khi nào?"

Hoàng Hậu nói: "Là chuyện hôm trước, bệ hạ hôn mê, thiếp liền tự tiện làm chủ."

Trong lòng Hoàng đế càng cảm thấy cổ quái: "Lưu Thanh Tỏa đâu?"

Giọng nói vừa dứt, ngoài bình phong truyền tới một giọng nói quen thuộc: "Nô tài ở đây, bệ hạ có gì phân phó?" Đúng là giọng của Phó tổng quản thái giám Lưu Thanh Tỏa của Ôn Thất điện.

Trong lòng Hoàng đế an tâm một chút, chợt cảm thấy mình có chút thần hồn nát thần tính, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Hậu mang chút áy náy: "Hai ngày nay vất vả cho nàng, trẫm cảm thấy đỡ nhiều rồi, nói hạ nhân hầu hạ là được, nàng cũng trở về nghỉ một lát đi."

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ quá lời."

Bà hơi mỉm cười: "Cũng từng là phu thê, thời gian của bệ hạ không còn nhiều, gặp một ngày thì đờ được một ngày, sao thiếp có thể rời đi chứ."

Hoàng đế nghe vậy sắc mặt chợt biến: "Nàng có ý gì?"

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ còn không rõ ý của thiếp sao?"

Hoàng đế hô lên thất thanh: "Người đâu!"

Lưu thái giám vòng ra từ sau bình phong, cúi người hành lễ với Hoàng đế: "Bệ hạ có gì phân phó?"

Hoàng đế nói: "Người mau chóng..."

Lời còn chưa dứt, ông nhìn mặt hắn, lại nhìn sang Hoàng Hậu, trong mắt bỗng hiện lên hoảng sợ, ngay sau đó biến thành phần nộ: "Tên cầu nô nhà ngươi!"

Sắc mặt Lưu Thanh Tỏa hơi trắng bệch, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hoàng Hậu phát tay nói: "Người lui ra đi, để ta nói mấy câu với bệ hạ."

Lưu thái giám như được đại xá, nhanh chóng lui xuống.

Hoàng đế hô to hai tiếng, tất nhiên không có ai trả lời, thanh âm vang vọng trong đại điện cao rộng.

Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ không cần uống phí sức lực."

Hoàng đế giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng mới vừa bò dậy liền đầu váng mắt hoa, lập tức lại ngã về giường.

Hoàng Hậu thông dong điềm tĩnh đỡ đầu của ông về gối nằm, còn giúp ông lau mồ hôi lạnh trên trán, động tác nhẹ nhàng, nghiêm nhiên là một hiền thê quan tâm săn sóc phu quân.

"Bệ hạ đừng nên lộn xộn," Hoàng Hậu nói, "Càng lộn xộn, độc phát càng nhanh."

Hoàng đế vốn chỉ nghĩ bà thừa dịp mình bệnh nặng mua chuộc trung quan giam lỏng mình, không nghĩ tới bà còn hạ độc mình, không khỏi hoảng sợ thất sắc, nghẹn lời, sau một lúc lâu mới nói: "Tại sao? Phu thê nhiều năm như vậy, trẫm có lỗi với nàng ở đâu?"

Hoàng Hậu như nghe thấy một chuyện cười lớn, lấy tay áo che miệng không nhịn được cười, cơ hồ cười rớt cả nước mắt: "Bệ hạ cho rằng thiếp sống rất tốt sao?"

Hoàng đế tức giận nói: "Trẫm kính trọng nàng yêu quý nàng, vì nàng mà dù cho con nối dõi không nhiều, hậu cung cũng chỉ có vài người, nàng còn muốn trẫm thế nào?"

Hoàng Hậu chỉnh vạt áo, từ từ nói: "Đúng vậy, bệ hạ đối với thiếp không tệ."

Hoàng đế nói: "Tuy rằng khi thành hôn từng hứa với nàng nhất sinh nhất thế nhất song nhân, là ta không làm được... Khi đó ta đã định phân phát cơ thiếp trong phủ, ai có thể đoán được hoàng huynh cố chấp nhường trữ vị chứ? Sao mà ta không muốn thực hiện lời hứa chứ? Nhưng là thiên tử, khai chi tán diệp là trách nhiệm, lúc đó nàng cũng đồng ý rồi mà."

Ông dừng một chút nói: "Trẫm cũng tận lực bù đắp cho nàng, cho đến lúc nàng sinh hạ Tam Lang thân thể hư nhược, lúc này mới để phi tần sinh hạ thứ tử. Nàng đối xử với bọn Tứ Lang Ngũ Lang thế nào, nàng nghĩ trẫm thật sự không biết sao? Chẳng qua là do thương yêu nàng, mới mở một mắt nhắm một mắt thôi..."

Hoàng Hậu xen lời ông: "Hiện giờ Bệ hạ đang trách cứ ta đích mẫu khất khe thứ tử sao?"

Hoàng đế nói: "Ta chưa từng trách nàng điều gì."

Hoàng Hậu cười lạnh nói: "Có phải bệ hạ đã quên rồi không, nhi tử của Hiền phi và Thục phi chỉ kém Tam Lang mấy tháng?"

Hoàng đế tránh ánh mắt của bà: "Là nàng muốn biểu lộ hiền đức của bọn họ, chính miệng nói muốn giữ lại thai nhi trong bụng hai người..."

Hoàng Hậu cười: "Ai đã hạ lệnh dùng thuốc tránh thai của bọn họ? Lúc thiếp biết cái thai của bọn họ đều đã ổn định rồi, ngoại trừ công nhận còn có thể làm gì nữa?"

Hoàng đế nói: "Trẫm thấy nàng hoài thai thực sự vất vả, không muốn nàng chịu tội nữa..."

Trong mắt Hoàng Hậu tràn ngập mỉa mai: "Bệ hạ thực sự nghĩ cho thần thiếp đấy. Bệ hạ cũng biết ta hoài thai vất vả, lúc ta ăn không ngon, đến cả uống nước cũng nôn ra, bệ hạ đang ở nơi nào?"

Hoàng đế nói: "Khoảng thời gian đó loạn trong giặc ngoài, chẳng phải nàng cũng biết sao?"

Hoàng Hậu nói: "Loạn trong giặc ngoài cũng không chậm trễ bệ hạ lâm hạnh phi tần."

Hoàng đế thẹn quá hóa giận nói: "Trẫm lâm hạnh mấy phi tần thì thế nào? Chẳng lẽ còn phải xem sắc mặt của nàng?"

Hoàng Hậu cười lạnh: "Cuối cùng Bệ hạ cũng nói ra lời trong lòng."

Hai người nhất thời không nói gì, Hoàng đế nói: "Nhắc lại mấy chuyện cũ có nghĩa gì? Nàng và ta phu thê vài chục năm, dù thế nào

cũng có vài phần tình nghĩa, nàng chỉ vì những chuyện này mà hạ độc ta sao?"

Mắt ông hơi ngấn lệ: "Tôn vinh nên có của Hoàng Hậu trăm đều đã cho nàng, Diệp Nhi đi rồi nàng muốn xuất gia, trăm liền xây chùa miếu, nàng hoàn toàn bỏ mặc chuyện hậu cung, trăm cũng không để bất kỳ ai vượt qua nàng..."

Hoàng Hậu lạnh giọng đánh gãy lời ông: "Người còn có mặt mũi nhắc tới Diệp Nhi!"

Bà dừng một chút nói: "Người có dám nói thật với ta, khi nào thì người biết đến tột cùng là Diệp Nhi mất thế nào không?"

Ánh mắt Hoàng đế bỗng nhiên âm đạm, ông quay mặt qua chỗ khác, nhìn màn che, ngậm chặt miệng không hé răng.

Hoàng Hậu nói: "Người đã sớm biết rồi nhỉ? Mấy năm nay vì sao người dung túng ta? Chính là bởi vì trong lòng người có quý!"

Hoàng đế không nói được điều gì để phản bác, khóe miệng hạ xuống, trong mắt bi thương không nói nên lời.

Thật lâu sau, ông thở dài nói: "Dù nàng không niệm tình phu thê, nhưng thân là nhất quốc chi mẫu, đặt vị trí giang sơn xã tắc và vạn dân vào mắt, cũng không nên..."

Hoàng Hậu hừ lạnh một tiếng: "Giang sơn xã tắc liên quan gì đến ta? Phúc lợi vạn dân có quan hệ gì với ta? Lúc trước ta tận tụy, nén giận trong lòng vì giang sơn xã tắc Hoàn thị của người, hiện giờ ta rơi vào bước nào? Diệp Nhi của ta ở đâu?"

Bà nén nước mắt nói: "Lúc trước ta cả ngày lấy nước mắt rửa mặt vì thứ trong bụng của hai tiện tì kia, là Diệp Nhi đã trấn an ta, dùng bàn tay nhỏ giúp ta lau nước mắt, nói ta đừng đau buồn. Lúc ta lâm bồn, nó suốt đêm không ngủ, nói phải đợi mẫu hậu và đệ đệ bình an mới có thể yên tâm, khi đó người ở đâu? Sau khi ta sinh hạ Tam

Lang thân thể hư nhược, nằm trên giường nửa năm, sáng sớm mỗi ngày nó mở mắt ra chuyện đầu tiên làm chính là tới thăm ta, khi đó người ở đâu?"

Nước mắt lăn dọc xuống gò má già nua, bà lau nước mắt, khuôn mặt đột nhiên hiện ra nụ cười điên loạn: "Diệp Nhi của ta không còn, dù người trên thế gian chết hết thì thế nào? Ta không quan tâm!"

Hoàng đế nhíu mày, ánh mắt lộ ra sự sợ hãi sâu sắc, run giọng nói: "Nàng điên rồi..."

Hoàng Hậu lạnh lùng nói: "Phải, ta đã sớm điên rồi, vào ngày Diệp Nhi chết ta đã điên rồi. Nhưng dù cho ta điên rồi, cũng sẽ không để bệ hạ truyền ngôi vị Hoàng đế cho những thứ mà tiện tì sinh dưỡng, bọn chúng không xứng."

Sau khi trầm mặc thật lâu, ngoài bình phong vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Hoàng Hậu nói: "Bệ hạ nên uống thuốc rồi."

Bà dừng một chút rồi nói: "Yên tâm, uống xong bát thuốc này, bệ hạ không cần tiếp tục chịu giày vò từ bệnh phong nữa."

.....

Chương 110

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàng Hậu ra khỏi tầm điện Hoàng đế, nói với thái giám Lưu Thanh Tỏa mặt đang tái mét: "Bệ hạ uống thuốc lại hôn mê rồi, làm phiền Lưu công công hầu hạ bệ hạ."

Lưu thái giám lấy tay áo lau mồ hôi trên trán: "Lão nô tuân mệnh."

Trong lòng bọn họ đều biết rõ, giấc ngủ này của Hoàng đế sẽ không tỉnh lại nữa, ban đêm y quan tới thỉnh mạch, sẽ phát hiện phủ tạng bắt đầu suy kiệt, thuốc thang vô hiệu. Ông sẽ mãi hôn mê trên giường, đến khi dầu cạn đèn tắt.

Hoàng Hậu sẽ vô cùng nôn nóng mời thần tử đắc lực vào cung thương nghị, nhưng Thái Tử đã phế, tân trữ chưa kịp sắc lập, Hoàng đế không để lại chiếu thư. Hiện giờ Tề Vương vừa là đích tử vừa lớn tuổi nhất, cùng chiến công hiển hách, dù xét ở phương diện nào cũng đều là tân quân thích hợp nhất.

Vấn đề còn lại duy nhất là Tề Vương không muốn kế vị, hẳn vẫn còn hai thứ đệ cách thành niên cũng không quá xa.

Hoàng Hậu biết tam tử sớm muộn gì cũng phải tới cầu bà, cái cần giải quyết gấp chính là cái sau.

Bà bước xuống bậc thang, trông thấy một thân ảnh quen thuộc bước nhanh tới từ xa, là Đại thái giám Vương Viễn Đạo thân tín của bà.

Wương thái giám làm việc luôn khiến người khác yên tâm, lòng mà Hoàng Hậu hơi buông lỏng: "Sao rồi?"

Wương Viễn Đạo cúi người hành lễ, nhanh chóng chớp mắt vài cái, thấp giọng nói: "Hồi bẩm nương nương, Lục hoàng tử và Thất

hoàng tử nhiễm bệnh dịch ở Sùng Văn Quán, ốm nặng triền miên, e là không thể hồi phục..."

Hoàng Hậu gật đầu, nhàn nhạt nói: "Bệnh dịch dù nặng hay nhẹ, các hoàng tử gần đây vẫn không nên ra khỏi Thập Vương trạch."

Vương Viễn Đạo vội nói: "Lão nô đã sai người trông coi Thập Vương trạch, nếu không có thủ dụ của nương nương, nhất loạt không được ra vào."

"Rất tốt." Hoàng Hậu khen ngợi nhìn sang hắn.

Dựa theo quy củ trong cung, chỉ có đích hoàng tử và nhi tử của tứ phi mới có tư cách lập Vương phủ, các hoàng tử còn lại tầm mười mấy tuổi đã chuyển từ hậu cung đến Thập Vương trạch gần Bồng Lai cung. Nội thị cung nhân trong phủ đệ đều do trong cung điều động, vốn để phòng bị, hiện giờ trái lại giúp bà bớt đi không ít chuyện.

Trừ bỏ hai vị Lục Thất hoàng tử, các hoàng tử còn lại tuổi còn rất nhỏ, không uy hiếp được bà điều gì.

Còn Hoàn Huyền...

Nghĩ đến tam tử bướng bỉnh cố chấp kia, trong mắt Hoàng Hậu hiện lên một tia hung ác nham hiểm, chỉ cần xương sườn mềm Tiêu Linh còn đó, bà sẽ không sợ hắn không khuất phục.

Vốn dĩ bà vẫn không nắm chắc sẽ thành sự, nhưng ngày đó gặp được Tiêu Linh ngoài Ôn Thất điện, bà liền biết ông trời cũng đang giúp bà.

Bà liếc mắt một cái là có thể nhìn ra nàng ta đã trúng độc, loại độc vật này lúc đầu triệu chứng và mạch tượng đều giống như phong hàn, nhưng kẻ trúng độc hai mắt sẽ hơi sưng huyết, trên cổ phát ban — rất nhiều người sẽ không để ý, chỉ cho là buồn ngủ khiến hai mắt ửng đỏ, phát ban do phong hàn thể nhược, đặc biệt là ban đỏ,

mấy ngày sau sẽ biến mất, thậm chí cả trong y án của Thượng Dược Cục cũng không ghi chép hai đặc trưng này.

Trên đời có lẽ chỉ có bà biết bí mật này, không có ai quen thuộc triệu chứng phát loại độc dược này hơn bà, bởi vì chỉ có bà nhạy bén chú ý tới vài thay đổi nhỏ trên người Diệp Nhi, khi hẳn bệnh nặng cũng là bà ngày ngày đêm đêm canh giữ trước giường bệnh, trơ mắt nhìn hẳn suy nhược khô héo từng chút một, nhìn từng giọt sinh cơ trôi ra khỏi thân thể hẳn.

Hoàng Hậu xoa thái dương, xoay người nhìn đến tấm điện Hoàng đế, mặt trời đỏ rực sắp lặn về Tây, ánh chiều tà như máu mạ lên ngói lưu ly một mảng đỏ vàng huy hoàng chói lọi.

Hoàng Hậu gảy Phật châu xà cừ màu tuyết trắng trong tay, lẩm bẩm: "Sắp tới khóa buổi tối rồi."

Nói rồi đi về điện phụ phía Tây, vì gần đây bà luôn hầu bệnh trong Ôn Thất điện, Hoàng đế sai người thỉnh tượng Phật vàng từ Bảo Quang tự tới, bố trí điện phụ phía Tây thành Phật đường, miễn cho bà bôn ba qua lại lên lớp sớm tối.

Hoàng Hậu vào Phật đường, bình lui cung nhân nội thị, khép cánh cửa.

Trong đại điện đầy hương tử đàn chỉ còn lại một mình bà, cuối cùng hai đầu gối Hoàng Hậu mềm oặt xuống, quỳ sát trước tượng Phật, khế nước nở.

.....

Lúc Hoàn Huyền đến Ôn Thất điện, đúng vào lúc Hoàng Hậu giảng lớp tối.

Hoàng Hậu thành tâm lễ Phật, lên lớp sớm muộn dù là ai cũng không thể quấy rầy.

Hoàn Huyền lại tựa như hoàn toàn quên quy củ này, lập tức hướng đến điện phụ phía Tây.

Vương Viễn Đạo vội tiến lên nghênh tiếp: "Khởi bẩm điện hạ, nương nương đang giảng khóa tối, thỉnh điện hạ đến Đóa điện dùng trà trước. Nương nương giảng xong sẽ mời điện hạ đến nói chuyện."

Hoàn Huyền không thèm liếc hắt lấy một cái.

Vương Viễn Đạo chỉ có thể căng da đầu ngăn hắt lại: "Điện hạ, nương nương không thích có người quấy rầy lúc lên lớp..."

Hoàn Huyền dừng bước.

Vương Viễn Đạo thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lại không ngờ Hoàn Huyền xốc mí mắt, không nói hai lời rút bội đao từ bên hông ra.

Vương thái giám chỉ nghe một tiếng "keng" vang lên, thoáng thấy hàn quang chợt lóe, không đợi hắt hồi thần lại, đao đã đặt lên cổ hắt.

Hoàn Huyền lạnh lùng nói: "Không biết Hoàng Hậu nương nương có thích rắc máu chó trước Phật đường hay không nhỉ."

Lưỡi đao lạnh băng đè trên cổ, ánh mắt Tề Vương còn lạnh hơn đao, Vương thái giám chưa từng cảm thấy cái chết cách gần đến vậy, xanh mặt, run giọng nói: "Lão nô đáng chết, điện hạ thứ tội..."

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng, trả đao về vỏ.

Vương Viễn Đạo lão đảo lui về phía sau hai bước, hai đùi run lên, đứng không nổi nữa liền ngã xuống đất.

Hoàn Huyền không để ý tới lão thái giám đồng lõa làm việc xấu này, bước nhanh đến trước Phật đường, đẩy cánh cửa "cạch" một tiếng.

Trong điện khói hương mờ mịt, đèn hoa sen tỏa ra ánh sáng yếu ớt, tượng Phật ngồi ngay ngắn trên đài sen, hơi cúi đầu, tựa như dùng ánh mắt thương xót quan sát muôn nghìn chúng sinh.

Hoàng Hậu đoan chính thẳng lưng quỳ gối trước tượng Phật, bà đã lau sạch nước mắt, nhắm chặt hai mắt, thần sắc trang nghiêm, chỉ có mí mắt hơi sưng đỏ là có thể nhìn ra vết tích đã khóc.

Nghe thấy động tĩnh, bà vẫn không quay đầu lại, khay tràng hạt trong tay, trong miệng niệm kinh văn.

Hoàn Huyền tiến lên trước, nhàn nhạt nói: "Hoàng Hậu nương nương cả ngày niệm kinh, là biết bản thân nghiệp chướng nặng nề sao?"

Bàn tay Hoàng Hậu dừng lại, mở hai mắt: "Ta đã nói người sẽ tìm đến ta, không ngờ lại tới nhanh như vậy."

Hoàn Huyền nói: "Vì sao phải hạ thủ với nàng?"

Hoàng Hậu tụng xong đoạn kinh văn cuối cùng, lúc này mới chậm rãi đứng lên: "Nơi này không phải nơi để nói chuyện, đến chính đường đi."

Hoàn Huyền nói: "Nương nương đã làm ra mấy chuyện này, chẳng lẽ còn sợ Phật Tổ nghe thấy sao?"

Trong mắt Hoàng Hậu lướt qua một tia căm giận, ngay sau đó lại thay bằng sự hoà nhã: "Ai bảo con không nghe khuyên bảo, mẫu hậu mới không thể không ra hạ sách này. Tuy rằng mấy năm nay mẫu tử chúng ta có nhiều ngăn cách, nhưng chung quy con cũng là cốt nhục của ta, tất nhiên ta muốn suy nghĩ trừ tính cho con."

Hoàn Huyền nói: "Nương nương cho rằng hại chết Tiêu Linh là có thể ép ta vào khuôn khổ sao?"

Hoàng Hậu vén tóc mai, cười khoan dung, như thể chỉ bị một đũa trề không rành thế sự vô ý chống đối một chút, chẳng mảy may đặt trong lòng.

"Ta lấy mạng nàng ta làm cái gì," Bà oán trách nhìn nhi tử, "Thân phận nàng ta không tầm thường, nếu tùy tiện động đến nàng ta, dẫn đến Tam trấn phản loạn, chẳng phải ta đã thành tội nhân của Đại Ung sao?"

Bà dừng một chút nói: "Con yên tâm, độc này cũng không phải không có thuốc chữa, nàng ta trúng độc không sâu, trong vòng một tháng sau khi độc phát sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần uống giải dược, đốc lòng điều dưỡng, thanh trừ sạch sẽ tàn độc trong cơ thể, sẽ không thương tổn thân thể. Mẫu hậu chỉ là vì con làm chuyện không khôn ngoan, mà không thể không dùng chút thủ đoạn..."

Hoàn Huyền nửa tin nửa ngờ nhìn bà: "Lời này là thật?"

Hoàng Hậu nói: "Phụ hoàng con tin tưởng lang băm, làm bệnh trở nặng, hiện giờ bệnh tình trầm trọng, thời gian thanh tỉnh càng lúc càng ngắn, Lục Lang và Thất Lang lại nhiễm bệnh dịch, có vẻ thuốc thang cũng vô hiệu..."

Hoàn Huyền nghe vậy đồng tử co rút lại, tuy rằng hấn không thân cận với bọn thứ đệ, nhưng dù sao cũng là huyết mạch tương liên. Nếu nói Hoàng Hậu xuống tay với Hoàng đế là vì không muốn để trữ vị vào tay người ngoài, tuy ngoan độc, nhưng cũng có lý do. Nhưng Lục hoàng tử và Thất hoàng tử chưa thành niên, cũng chưa từng làm gì, ở trong triều càng không có căn cơ thế lực, bà gấp gáp lấy mạng bọn họ, thậm chí chẳng thể coi là tự bảo vệ.

Diệt trừ hai thứ tử đối với bà mà nói có lẽ không khác gì giết hai chú dê con.

Hoàng Hậu dùng ngón tay trắng tinh không nhiễm bùn đất nhẹ nhàng gảy Phật châu, hoàn toàn không có vẻ chột dạ áy náy: "Nước

không thể một ngày không vua."

Hoàn Huyền toàn thân phát lạnh: "Hoàng Hậu nương nương thủ đoạn cao minh, sao không làm theo Chiêu Văn Thái Hậu tiền triều năm xưa."

Hoàng Hậu cười nói: "Chiêu Văn Thái Hậu không con, chỉ có thể nâng đỡ lập thứ tử đăng cơ, buông rèm chấp chính. Ta có một nhi tử văn võ song toàn, sao lại phải làm thay việc người khác? Hơn nữa sau khi Minh Hoàng đế tự mình chấp chính, Chiêu Văn Thái Hậu có kết cục gì?"

Hoàn Huyền nói: "Hiện giờ Hoàng Hậu bức bách ta như vậy, không sợ ta sau khi đăng cơ noi theo Minh đế à?"

Hoàng Hậu cười nói: "Triều nay không thể so với tiền triều, nay lấy hiếu đạo trị thiên hạ, người cũng không thể đưa bốn cung đi giữ hoàng lăng. Huống hồ mẫu hậu hiếu nhân cách của người, người không phải kẻ vong ân phụ nghĩa, người khắc ghi ân tình của trường huynh nhiều năm như vậy, mẫu hậu bắt đặc dĩ chia rẽ người và Tiêu Linh, chẳng qua là vì tốt cho người.

"Chờ người cầm quyền chấp chính mấy năm, ném được tư vị độc quyền, vạn dân kính ngưỡng, sẽ biết dụng tâm lương khổ của mẫu hậu hôm nay."

Bà khế thở dài: "Năm đó hoàng bá phụ người nhường trử vị, phụ hoàng người cũng lo lắng không yên, sợ hãi khó đảm đương trọng trách. Lúc còn trẻ chàng không phải là người tham chức, về sau thì sao, người cũng thấy rồi."

Hoàn Huyền nói: "Hoàng Hậu muốn khiến ta biến thành bộ hạ thứ hai sao?"

Hoàng Hậu nhìn hấn một cái thật sâu: "Con là cốt nhục của ta, điều con thực sự muốn là gì, không ai hiểu rõ hơn ta. Dù cho hiện giờ con oán ta, ta cũng không thể nhìn con đi sai bước nhầm, đây là

trách nhiệm của mẫu hậu. Con sinh trong hoàng gia, cũng có trách nhiệm của chính mình."

Hoàn Huyền nghe bà nhắc tới hai chữ "trách nhiệm", chỉ cảm thấy vớ vẩn đến nực cười, thế nên hấn bật cười: "Thụ giáo rồi."

Hoàng Hậu thản nhiên nói: "Tất nhiên, nếu con nhất ý cô hành, cố chấp không chịu nghe lời thật mất lòng của ta, dù cho Tiêu Linh độc phát thân vong, dẫn tới Tam trấn đối địch với triều đình, bỏ mặc không màng xã tắc vạn dân, ta cũng không có cách nào ép được con."

Bà nhìn nhi tử như đã định liệu trước: "Nhưng mẫu hậu biết con sẽ không."

Chương 111

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàng đế đã khuất được đặt trong Thái Cực Điện của Thái Cực cung.

Trong linh đường treo cao cờ đỏ, ngự tháp đặt giữa phòng, Tiên Hoàng đế được thay tử y, phủ vải liệm lên. Khí hậu đã hơi ấm, dưới tháp đặt băng tảng, bốc lên khói trắng nhẹ nhẹ. Trong đường tràn ngập người đang quỳ, mùi mồ hôi hòa lẫn với hương khí long tiên, trầm đàn, còn có mùi hôi của tử thi loáng thoáng, khiến người gần như ngạt thở. Tiếng tụng kinh rì rầm của các tăng đạo càng khiến người choáng váng, mơ màng buồn ngủ.

Đế Hậu phu thê tình thâm, từ lúc Hoàng đế băng hà Hoàng Hậu không ăn hạt gạo nào, chỉ dùng chút canh loãng, tất cả mọi chuyện như thay y phục, tắm gội, cạo râu, cắt móng cho Tiên Hoàng đế, bà đều tự tay làm lấy, không chịu mượn tay người khác.

Sau lễ liệm, Tân Hoàng kế vị, bà có chút không chống đỡ nổi, sắc mặt tái nhợt quỳ trước linh cữu, lưng lay sắp ngã.

Tân Đế hiếu thuận, lập tức khuyên Thái Hậu đến điện phụ nghị ngơi, Thái Hậu kiên quyết từ chối, Tân Đế lại thỉnh, các quan lại cũng khuyên Thái Hậu bảo trọng ngọc thể, lúc này Thái Hậu mới để nghi tử dùi bà đến điện phụ.

Thái Hậu nằm trên giường, chậm rãi uống một bát canh nhân sâm nhung hươu, lúc này mới bình lui hạ nhân, nói với nhi tử: "Nay con đã đăng cơ, hậu cung không thể cứ mãi để trống. Chờ qua đại tường* của phụ hoàng con, nên lập hậu sách phirồi."

(Ji:*Giỗ năm thứ hai của phụ mẫu)

Bà dừng một chút nói: "Đúng rồi, ta đã an trí Nguyễn tam nương ở Báo Đức tự. Hiện tại con vừa mới kế vị, cặp mắt các triều thần đều đang nhìn con chằm chằm, qua đoạn thời gian này, đổi cho nó một thân phận vào cung đi."

Thái Hậu nói rồi mỉm cười: "Nó với Tiêu Linh là biểu tỳ muội, còn cùng con lớn lên, lúc đầu người con coi trọng cũng là nó. Nếu con và Tiêu Linh có duyên không phận, xem như an ủi cũng tốt."

Vẻ mặt Hoàn Huyền hờ hững: "Thái Hậu đừng quên đã đáp ứng chuyện của ta."

Thái Hậu tựa như oán trách liếc tam tử một cái: "Con yên tâm, ta đã đáp ứng sau khi đăng cơ sẽ đưa giải dược cho con, tất nhiên sẽ không nuốt lời."

Bà nói rồi lấy ra một bình sứ men xanh nhỏ từ trong lòng, đưa cho hần: "Kêu người đưa cho Tiêu tướng quân đi."

Hoàn Huyền lại không nhận lấy ngay, chỉ lạnh lùng nhìn bà: "Ta có một chuyện không hiểu, mong Thái Hậu giải thích nghi hoặc."

Ánh mắt Thái Hậu khẽ động: "Con nói đi."

Hoàn Huyền nói: "Độc dược hạ lúc nào?"

Thái Hậu cười nói: "Giải dược đã cho con, hỏi mấy chuyện này có tác dụng gì chứ."

Hoàn Huyền nói: "Nhi tử chỉ là không hiểu."

"Bỏ đi," Thái Hậu ngồi dậy từ trên giường, "Chúng ta là mẫu tử, cũng không có gì không thể nói."

Bà dừng một chút rồi nói: "Là ngày nàng ta vào cung chào từ biệt, có dùng chút trái cây bánh ngọt trong tấm điện phụ hoàng con."

Hoàn Huyền gật đầu: "Thì ra là thế, quả nhiên Thái Hậu thủ đoạn rất hay, ngay cả người cảnh giác như Tiêu Linh cũng bị mắc mưu."

Thái Hậu hơi mỉm cười: "Dù sao ta cũng là mẫu hậu của các con, tâm phòng bị của nàng ta khó tránh khỏi yếu hơn một chút."

Hoàn Huyền nhận lấy bình thuốc, rút nút bình, thấy nửa bình bên trong là thuốc viên màu đỏ tươi, mỗi viên chỉ to bằng hạt đậu nhỏ.

Hắn trút ra hai viên, lăn trong lòng bàn tay, như đang suy tư nói: "Nàng ấy là người trọng tình, ắt hẳn cũng sẽ không đề phòng thân tín của ta đi đưa thuốc."

Sắc mặt Thái Hậu cứng đờ, ngay sau đó lộ ra nụ cười khó tin, như thể hắn đang nói đùa: "Chẳng lẽ con hoài nghi thuốc này có độc?"

Hoàn Huyền không nói lời nào, chỉ nhìn bà với ánh mắt sáng như đao.

Gương mặt Thái Hậu lộ vẻ tức giận: "Nếu con không tin, thì tìm một con chó hoặc một người tới thử, xem thử rốt cuộc có phải là độc hay không..."

Hoàn Huyền đánh gãy lời của bà: "Không cần, ta thử là được. Tùy tiện tìm một người không trúng độc, tất nhiên sẽ không sao."

Vẻ mặt Thái Hậu nghiêm lại: "Con..."

Hoàn Huyền không đợi bà nói hết lời, định đưa viên thuốc trong tay vào miệng.

Thái Hậu vội vàng kéo cánh tay hắn: "Không được..."

Lời còn chưa dứt, bà liền biết mình lộ ra sơ hở.

Hoàn Huyền đổ viên thuốc trong tay về bình sứ, đẩy nút lại: "Ta không đoán sai nhỉ? Giải dược mà Thái Hậu cho ta mới là độc dược"

trí mạng, người đã trúng loại độc kia uống thuốc này, sẽ chỉ mất mạng càng nhanh."

Sắc mặt Hoàng Hậu hết xanh lại trắng: "Ta chỉ gặp nàng ta vài lần, không oán không thù, vì sao phải đưa nàng ta vào chỗ chết chứ? Chẳng qua ta vì để ép con, miễn cho con làm ra chuyện sai mà thôi..."

Hoàn Huyền nói: "Ta cũng muốn biết vì sao Thái Hậu nhất định phải đưa nàng vào chỗ chết."

Hắn lạnh lùng nhìn bà nói: "Lúc Thái Hậu đưa cuốn kinh hạ độc cho nàng, Hoàn Dung vẫn còn là nhi tử tốt của người. Chẳng lẽ Thái Hậu có khả năng tiên đoán, biết ngày nào đó có thể dùng tính mạng của Tiêu Linh để bức ép trăm sao?"

Hoàng Hậu không tự chủ được mà lùi về sau một bước, lúc hắn nói ra chữ "Trăm", bà bất giác cảm thấy một loại khí thế khiếp người — — áp bách đến từ quyền vị.

Bà chau mày, lạnh lùng nói: "Đây đều là lời vô căn cứ! Ta đưa nàng ta cuốn kinh thư, chỉ bởi vì đó là di vật của trưởng huynh con, ta để lại cho nàng ta làm vật kỷ niệm thôi."

Hoàn Huyền nói: "Nếu không phải là di vật của trưởng huynh, nàng ấy cũng sẽ không mở ra."

Hoàng Hậu nói: "Dù nàng ta đã trúng độc, nếu ta thật sự muốn nàng ta chết, chỉ cần không đưa giải dược là được rồi, cần gì làm mấy chuyện dư thừa."

Hoàn Huyền nói: "Một là, độc hạ trong cuốn kinh, khác với độc hạ trong ăn uống, Thái Hậu không biết nàng xem kinh thư bao lâu, tiếp xúc độc vật đủ để chết hay không; thứ hai..."

Hắn xốc mí mắt: "Thái Hậu muốn ta đích thân hại chết nàng ấy."

Hoàng Hậu gắng gượng cười nói: "Tại sao ta phải làm vậy? Nếu nàng ta uống thuốc con đưa liền lập tức mất mạng. Nói không chừng Tam trấn sẽ phản loạn, với Thái Hậu Đại Ung như ta có ích gì chứ?"

Hoàn Huyền nói: "Thái Hậu làm gì để tâm đến xã tắc và bá tánh chứ? Người biết nếu lấy giải dược ra, Tiêu Linh bình yên vô sự, cho dù ta đang cơ vẫn có thể nhường ngôi giả chết đến Hà Sóc tìm nàng ấy, người phí công sức chẳng phải lấy giỏ tre múc nước sao? Thứ hai, nếu Tiêu Linh chết trong tay ta, Tam trấn hỗn loạn, ta không có cách nào ngồi yên không để tâm, đến lúc đó ngôi Hoàng đế này không muốn làm cũng phải làm tiếp, còn phải đối đầu với quân binh Tiêu gia."

Hoàng Hậu nói: "Nếu đúng như lời con nói, con nhất định sẽ không bỏ qua ta, với ta có chỗ tốt nào chứ?"

Tuy nói như thế, thân thể bà lại không tự chủ được mà run rẩy, trên trán cũng toát một tầng mồ hôi mỏng.

Hoàn Huyền nhìn sâu vào hai mắt bà nói: "Bởi vì người chỉ muốn hại chết nàng ấy, tra tấn ta, cũng không để ý mình có lợi gì hay không. Người đối với Hoàn thị chỉ có hận, cũng không quan tâm xã tắc và bá tánh, dù Tam trấn huỷ diệt hay Hoàn thị huỷ diệt, người đều thấy rất vui sướng."

Hắn dừng một chút rồi nói: "Chỉ là ta không rõ, vì sao Thái Hậu nhất định phải khiến nàng chết?"

Thái Hậu trầm mặt xuống, khuôn mặt bà vẫn là thế, nhưng tựa như đổi người khác, như bóc một lớp mặt nạ, bên dưới hoàn toàn trống rỗng, chỉ có thù hận.

Bà chợt cười: "Quả nhiên người khác ta, chẳng ngờ đến cuối cùng kẻ hiểu ta nhất lại là người."

Bà nhìn chăm chăm vào nhi tử: "Kỳ thật trong bốn đứa con, người giống ta nhất vẫn là người."

Hoàn Huyền chỉ cười nhạt.

Thái Hậu gằn từng chữ: "Ta muốn giết nàng ta, bởi vì nàng không nên tồn tại."

Hận ý trong mắt bà như muốn ngưng kết thành nọc độc chảy dọc xuống: "Diệp Nhi vốn là thiên chi kiêu tử, nếu không gặp phải nàng ta, cả đời nó sẽ sống trong vinh quang rực rỡ, nhất định có thể trở thành một thế hệ minh quân. Diệp Nhi không tiếc vứt bỏ trử vị vì nàng ta, ngộ nghịch mẫu thân, cuối cùng lại vì nàng ta mà mất đi tính mạng, nó cô đơn nằm dưới mặt đất, dựa vào cái gì mà nàng ta có thể tiêu dao tự tại?"

Chương 112

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trong Phật viện, nắng chiều chiếu lên nóc nhà, tiếng chuông vẫn khóa vang lên, Thái Hậu đi về phía Phật điện, hai cung nhân cường tráng theo sau.

Thái Hậu dừng chân trước chính đường, xoay người nói với hai cung nhân kia: "Lúc bốn cung lễ Phật các người chờ ở hành lang."

Bà tức giận nói: "Các người không cần nhìn chăm chăm, bốn cung sẽ không tự sát ở trước mặt Phật Tổ!"

Hai cung nhân kia không nói lời nào mà nâng y phục thi lễ, ngoảnh mặt làm ngơ trước lời của bà, vẫn theo bà sát sao.

Dù cho bà tức giận xua đuổi thế nào, bọn họ cũng không rời nửa bước, bởi vì bọn họ là người tận đế phái tới, chỉ nghe lệnh của tân đế. Tân đế muốn bọn họ đi theo Thái Hậu như hình với bóng, đề phòng Thái Hậu bi thương quá độ tìm chết, nên bọn họ canh chừng bà một tấc cũng không rời.

Thái Hậu gọi nội thị đang đứng khoanh tay ở phía xa: "Người đâu! Lôi bọn họ ra cho ta!"

Những "trung phó" hầu hạ bà nhiều năm chỉ cúi đầu, dường như không nghe thấy mệnh lệnh của bà.

Bọn hạ nhân đều biết, không thể so tân đế với hai huynh trưởng của hắn, hắn không phải do Thái Hậu tự mình nuôi nấng, hai mẫu tử thậm chí đã nhiều năm không gặp mặt, nào có tình cảm gì đáng nói. Sau khi Tân đế đăng cơ, chưa đến mấy ngày đã giết Đại thái giám Vương Viễn Đạo và hai thân tín khác bên cạnh Thái Hậu, lý do là gièm pha mê hoặc chủ nhân. Kể từ đó ai cũng biết Thái Hậu đã thất

thế, tân đế ngay cả Đại thái giám tin cậy nhất của mẫu hậu cũng giết, có thể thấy chẳng cố kỵ hiếu đạo chút nào.

Thái Hậu cả giận nói: "Cầu nô!"

Nhưng ngoại trừ nổi nóng thì bà chẳng làm được gì, những nô tài kia luôn thờ cao đạp thấp, tuy rằng vẫn hầu hạ như trước, lông mày khóe mắt lại luôn loáng thoáng mang chút khinh thường và chiếu lệ.

Nghĩ đến quãng đời còn lại bà phải sống trong loại ánh mắt khinh miệt này, liền cảm thấy không rét mà run, bà không sợ chết, nhưng hôm nay cả chết cũng không được.

Không thể không nói nghịch tử kia rất hiểu bà, biết nếu khiến bà sống không hề tôn nghiêm như vậy còn khó chịu hơn cả chết.

Thái Hậu vào Phật đường, bên trong tối tăm, chỉ có tượng Phật bạch ngọc trước đèn hoa sen tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Bà quỳ trước tượng Phật, vừa lặng lẽ tụng kinh vừa khảm Phật châu trong tay, nhưng nhiều lần niệm sai kinh văn bởi vì tinh thần không yên.

Bà không muốn nghĩ đến nghịch tử kia, bà đã quyết định, nếu nó cam tâm tình nguyện tìm chết cùng tiện phụ kia, bà xem như chưa từng sinh nó, đừng ai mơ tưởng uy hiếp nắm thóp được bà.

Nếu bà có thể tự tay giết chết mình nuôi lớn, đương nhiên cũng có thể nhìn tam tử đi tìm chết, bọn chúng đều do bà sinh, bà muốn chúng sinh thì sinh, muốn chúng chết thì chết.

Nhưng bà vẫn không tự chủ được mà nhớ tới, mỗi lần nghe thấy tiếng chuông Phật vang lên, bà lại không nhịn được lo lắng sợ hãi, trong lúc ngẩn ngơ dường như lại nghe thấy tiếng chuông tang lúc Diệp Nhi đi.

Bà hận tam tử không nghe lời, hận không thể khiến nó chết, nhưng bà thật sự chưa từng muốn nó chết, chỉ muốn khiến nó cúi mình, hoàn toàn khuất phục.

Nhưng hôm nay bà mới biết được, có người thà rằng đi tìm chết cũng không muốn bị quản chế, Hoàn Huyền vừa lúc chính là loại người thà gãy chứ không chịu công này.

Ngoài Phật điện vang lên tiếng bước chân, trái tim Thái Hậu bất giác run rẩy.

Cánh cửa mở ra "kéo kẹt" một tiếng.

"Mẫu hậu..." Có người nhẹ giọng gọi.

Là giọng của trưởng nữ. Thái Hậu quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên mặt nàng, thấy hai mắt nàng sưng đỏ, biểu thị đã khóc.

Thái Hậu nhìn bụng nhỏ vẫn chưa lộ rõ của nàng, nhíu mày lạnh lùng nói: "Con không an thai ở trong phủ, tới nơi này làm gì?"

Trưởng công chúa nói với hai cung nhân kia: "Các người lui ra trước đi."

Bọn cung nhân nhìn nhau, yên lặng lui ra ngoài điện — — mệnh lệnh của bệ hạ là nhìn chăm chăm Thái Hậu để tránh bà tự sát, đương nhiên Đại trưởng công chúa sẽ không nhìn mẫu hậu thân sinh chết đi.

Chờ hai cung nhân kia rời đi, cánh cửa khép lại lần nữa, trưởng công chúa mới nghẹn ngào nói: "Tam đệ... Tam đệ sắp không ổn rồi... Mẫu hậu lấy giải dược ra đi..."

Nàng nói rồi quỳ xuống "bụp" một tiếng: "Chẳng lẽ mẫu hậu thật sự nhẫn tâm đối với thân cốt nhục của mình, thấy chết mà không cứu sao?"

Trái tim Thái Hậu run lên, ngay sau đó trừng mắt nói: "Nghịch tử kia tự tìm đường chết, liên quan gì đến ta? Chớ nói ta căn bản không có giải dược, cho dù có ta cũng sẽ không cho nó!"

Trưởng công chúa nhìn bà với hai mắt đăm lẹ, trong mắt ngập tràn đau thương và khó tin: "Mẫu hậu, sao người lại biến thành như vậy?"

Nàng biết mấy năm gần đây mẫu hậu trở nên càng ngày càng cực đoan cố chấp, đặc biệt là sau khi Hoàn Diệp đi rồi, nhưng nàng làm sao cũng không nghĩ tới, bà thế mà lại hạ độc Tiêu Linh, bức tam đệ không thể không dùng tính mạng đặt cược.

Thái Hậu mím chặt môi không lên tiếng, đường râu rồng sâu hệt như đao khắc, gần như kéo đến tận cằm.

Trưởng công chúa nói tiếp: "Nếu Diệp Nhi dưới tuổi vàng biết, nó sẽ nghĩ thế nào?"

Thái Hậu nói: "Không cho phép người nhắc đến Diệp Nhi!"

Trưởng công chúa nói: "Diệp Nhi từ nhỏ nhân từ lương thiện, luôn suy nghĩ cho người khác. Nếu biết mẫu hậu kính yêu của nó làm ra những chuyện này vì nó, liệu nó có vui vẻ, sung sướng không?"

Thái Hậu nói: "Ta mặc kệ, Diệp Nhi vì tiện phụ kia mà ngay cả mạng sống cũng không còn, nếu nàng ta còn có lương tâm, thì không nên sống!"

Bà dừng một chút, liếc nhìn bụng nhỏ của nữ nhi: "Hiện tại con không hiểu, đợi bản thân con làm mẫu thân sẽ hiểu thôi."

Trưởng công chúa nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, khuôn mặt nhu hòa kiên định: "Con vĩnh viễn sẽ không hiểu cách nghĩ của mẫu hậu. Con chỉ mong đứa bé của con cả đời tự tại, con đưa nó tới nhân thế, không phải để nó làm con rối của con."

Thân thể Thái Hậu chấn động: "Con cũng đang chỉ trích mẫu hậu sao?"

Trưởng công chúa rĩ mi nói: "Nữ nhi không dám, nữ nhi chỉ khăn cầu mẫu thân nghĩ lại, kéo hối hận tiếc thương cả đời."

Thái Hậu lạnh lùng nói: "Không cần con tới dạy ta phải làm thế nào, con ra ngoài đi!"

Trưởng công chúa lấy khăn lụa lau nước mắt trên mặt, nâng mắt nói: "Mẫu thân chớ quên Diệp Nhi đã chết thế nào, người nhất định muốn giẫm lên vết xe đổ, không ai có thể ép người."

Không đợi Thái Hậu nói gì, nàng nâng váy thi lễ: "Nữ nhi tại đây đã nói hết lời."

Trưởng công chúa rời khỏi Phật đường, bất tri bất giác đã là lúc lên đèn, nắng chiều phai đi chỉ còn một mảng mờ nhạt.

Thái Hậu muốn tụng xong nửa kinh vẫn còn lại, nhưng tâm loạn như ma, kinh vẫn vốn nằm lòng làm thế nào cũng không nhớ được.

Hai cung nhân như cái bóng lại lặng yên không một tiếng động xuất hiện phía sau bà.

Thái Hậu đứng lên, bước nhanh ra khỏi Phật điện, trở về thiền viện của mình, đi thẳng vào tiểu Phật đường nằm sâu trong hàng cây.

Đây là nơi tĩnh tu của bà, Diệp Nhi đi mất, bà từng ở nơi đây vượt qua vô số đêm dài tịch mịch.

Bên trong tiểu Phật đường trống không, trừ bỏ đệm cói để ngồi và một chiếc lư hương, chỉ có một bức tượng Phật bạch ngọc cao nửa người, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, diện mạo của tượng Phật này sinh động như thật, có mấy phần tương tự Tiên Thái Tử.

Từ lúc Hoàn Huyền cử hai cung nhân kia tới, đây là lần đầu tiên bà mở cửa tiểu Phật đường này, bởi vì bà không muốn để bất kỳ ai phát hiện ra bí mật của mình.

Nhưng hiện tại bà không thể quan tâm nữa, bà quá bận khoăn, quá sợ hãi, quá cần một sự an ủi.

Thái Hậu rút ra ba cây nhang cắm vào lư hương, nhìn khuôn mặt tượng Phật thật lâu.

Bà đã làm sai sao? Đương nhiên bà không sai, kẻ sai chính là bọn họ.

Nếu Diệp Nhi của bà còn sống, bà sẽ không tứ cố vô thân thế này.

Đang nghĩ ngợi, một cây nhang bỗng nhiên tắt ngúm.

Trái tim bà chợt nảy lên, vội đứng lên lấy đèn dầu thắp lửa.

Một lát sau, nhang lại tắt.

Bà vội đứng lên đổi cây nhang khác, còn chưa bật lửa, cây nhang kia đã gãy thành hai khúc trên tay bà.

Bàn tay Thái Hậu run rẩy, đoạn nhang rơi xuống đất, bà suy sụp ngã xuống đệm cỏ.

"Cả con cũng cảm thấy ta sai rồi?" Bà ngẩng đầu nhìn tượng Phật, "Cả con cũng trách mẫu hậu sao?"

Khuôn mặt từ bi trang nghiêm của tượng Phật hơi méo mó trong làn nước mắt của bà, hiện lên vẻ đau thương sâu thẳm.

Trong lòng Thái Hậu đau buồn tột độ, nằm trên mặt đất khóc rống lên.

Hồi lâu, bà ngừng nức nở, đứng dậy lau khô nước mắt, nói với hai cung nhân kia: "Chuẩn bị xa giá, bốn cung muốn đến Thái Cực

cung."

Tận mắt thấy là thật, nghe thấy chưa chắc tin, mặc dù biểu tình của trưởng nữ không giống giả vờ, bà vẫn muốn tận mắt nhìn thấy mới tin.

Sau tang lễ của Tiên đế, Hoàn Huyền ở trong Lưỡng Nghi điện của Thái Cực cung.

Bộ liễn đến ngoài điện, trời đã tối.

Thái Hậu xuống liễn liền nghe thấy trong tấm điện truyền ra tiếng tăng nhân tụng kinh trừ tà, trái tim bà trầm xuống, Hoàn Huyền không tin Phật, chỉ có vào thời điểm bệnh tình Đế vương nguy kịch, mới thỉnh tăng đạo tới làm đạo tràng.

Bà đi về phía tấm điện, thái giám tổng quản Cao Mại tiến lên tiếp đón.

"Hoàng đế thế nào rồi?" Thái Hậu nói.

Cao Mại sùng mí mắt: "Hồi bẩm Thái Hậu, bệ hạ đã hôn mê một ngày một đêm rồi."

Thái Hậu chau mày: "Đưa bốn cung đến xem nó."

Hai người một trước một sau vào điện, vòng qua bình phong trước giường, Cao Mại vén màn che trước ngự tháp lên.

Trong điện đèn dầu sáng như ban ngày, Hoàng Hậu nhìn thoáng qua trên giường, tức khắc như rớt vào hầm băng — đây giống như ác mộng năm đó được tái hiện.

Bà lấy lại bình tĩnh nói: "Y quan nói thế nào?"

Cao Mại vừa mở miệng nói, nước mắt liền chảy ra: "Trịnh phụng ngự nói nếu không có giải dược đúng bệnh, chỉ sợ..."

Hắn nghẹn một tiếng: "Chỉ sợ hai ngày này..."

Thân thể Thái Hậu bất giác run lên.

Kỳ thật căn bản bà không cần hỏi, trên đời có lẽ không có ai quen thuộc triệu chứng của loại độc dược này hơn bà, chẳng những bà từng chăm sóc trường tử trúng độc một tấc không rời, trước khi hạ độc Tiêu Linh cũng đã thử trên người cung nhân.

Từ lúc liệm Tiên đế đã qua sáu bảy ngày, bà vừa nhìn liền biết hắn đã sắp chết, dù muốn lừa mình dối người cũng không được.

Muốn dùng khổ nhục kế lừa bà cũng không dễ đến vậy, thậm chí Hoàn Huyền khinh thường lừa bà, hắn thật sự cam tâm tình nguyện chết cùng Tiêu Linh.

Bà bỗng nhiên không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa, bật dậy, xoay người bước nhanh ra ngoài điện, như thể sau lưng có ác quỷ đang đuổi theo.

Chờ bà đi rồi, Hoàn Huyền chậm rãi mở to mắt.

Hắn đang tỉnh, nhưng xác thật trúng độc đã sâu, không còn sống được mấy ngày.

Cao Mại lau nước mắt: "Bệ hạ, nếu Thái Hậu thật sự không có giải dược làm sao đây?"

Hoàn Huyền chỉ cười yếu ớt: "Vốn dĩ ta đang đánh cuộc, đã đánh cuộc thì phải chịu thua."

Cao Mại nói: "Tại sao Bệ hạ đoán được Thái Hậu có giấu giải dược?"

Hoàn Huyền hơi chuyển đầu, nhìn hắn nói: "Lúc trước Hoàn Dung mua chuộc phương sĩ của Trần Vương phủ hạ độc Đại hoàng huynh, bản thân hắn cũng uống nửa bát canh thất bảo có độc..."

Hắn hít một hơi rồi nói tiếp: "Căn cứ vào y án Triệu Côn để lại, loại độc dược này cho dù nuốt một chút cũng sẽ để lại di chứng, nếu cân đo liều lượng không đúng, rất có thể sẽ trúng độc vong thân... Nếu kẻ tiếc mạng như Hoàn Dung không có giải dược, sao lại ăn canh độc để thoát hiềm nghi chứ?"

Cao Mạ nói: "Dù cho có giải dược, chưa chắc nằm trong tay Thái Hậu..."

Hoàn Huyền gật đầu nói: "Cho nên ta đang đánh cuộc."

Hắn dừng một chút, trong mắt lộ ra chút mỉa mai: "Người không biết con người của Thái Hậu. Cả đời bà ta muốn đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay, không đến một khắc cuối cùng đều sẽ chuẩn bị đường lui để ngừa vạn nhất, huống hồ..."

Hắn che miệng ho một tràng, lấy khăn lụa từ trong tay Cao Mạ lau vết máu bên khóe môi: "Lúc bà ta hầu bệnh Tiên đế, mỗi ngày đích thân nếm thuốc, người thấy bà ta có nửa điểm dấu hiệu trúng độc nào không?"

.....

Chương 113

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trưởng công chúa ra khỏi Phật viện của Thái Hậu, bước lên bộ liễn, đi đến Kiến Phúc môn của Bồng Lai cung, vừa xuống liễn trước cửa cung, đã thấy một bóng hình quen thuộc tiến lên nghênh đón.

"Sao chàng lại tới đây?" Nàng nhìn Thôi phò mã, gốc mũi chua xót, gần như sắp khóc.

Thôi phò mã đỡ lấy nàng, thần sắc vẫn nhàn nhạt: "Hôm nay trong đài không có việc gì, nghe nói nàng đến Đông Nội, ta xin nghỉ đến xem thử."

Trưởng công chúa gật đầu, bọn họ thành hôn nhiều năm, rất nhiều lời không cần phải nói ra.

Thôi phò mã đỡ nàng lên xe ngựa, buông rèm xe, lúc này mới nói: "Ta đưa nàng về nhà trước."

Trưởng công chúa chôn mặt vào bàn tay, hai vai khẽ run, lắc đầu khàn khàn nói: "Ta đến Thái Cực cung trước."

Thôi phò mã nói "Được", vén màn xe lên phân phó tùy tùng một câu, xa phu đánh ngựa chạy về phía Thái Cực cung.

Trưởng công chúa từ từ trấn định, ngẩng đầu, phát hiện một chiếc khăn trắng tinh được gấp gọn đưa tới trước mắt nàng, bàn tay cầm khăn cũng thon dài trắng nõn, móng tay cắt ngắn, nhìn thoáng qua liền biết là bàn tay luyện chữ múa mực.

Trưởng công chúa nhận lấy lau nước mắt: "Chàng không hỏi ta xảy ra chuyện gì sao?"

Thôi phò mã nói: "Lúc nàng muốn nói tự nhiên sẽ nói, nàng không muốn nói ta lại đi hỏi nàng, chẳng phải rước họa vào thân sao, ta chưa từng làm chuyện ngốc nghếch đó bao giờ."

Trong lòng Trương công chúa dường như có ngọn núi lớn đè nặng, vẫn bị dáng vẻ nghiêm trang này của hấn chọc cho mỉm cười: "Còn tưởng phò mã đổi tính chứ."

Nàng ghé sát vào hấn giả vờ ngửi ngửi: "Ừm, vẫn có chút chua chua này."

Thôi phò mã muốn nói gì đó, ánh mắt dừng trên mí mắt sưng đỏ của nàng, bèn nhin xuống.

Trương công chúa nhích vào dựa lên đệm mềm, khẽ thở dài: "Phò mã, ta gặp phải một vấn đề nan giải, không biết làm thế nào cho phải."

Thôi phò mã nói: "Lấy thông minh tài trí của công chúa, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết."

Trương công chúa gục đầu xuống, mím môi nói: "Chuyện này dù là ai cũng không có cách nào vẹn cả đôi đường."

Thôi phò mã nhẹ nhàng phủ tay lên mu bàn tay nàng.

Trương công chúa cười khổ: "Chọn thế nào cũng sai..."

Thôi phò mã trầm ngâm một lát, nhìn thật sâu vào mắt nàng: "Công chúa nhất định sẽ làm chuyện đúng đắn."

Trương công chúa nói: "Vì sao phò mã tin tưởng ta như vậy?"

Thôi phò mã nhìn đi nơi khác; "Đây không phải chuyện đương nhiên sao?"

"Nhưng lần này chỉ sợ ta sẽ phụ lòng phò mã." Trương công chúa nhẹ giọng nói.

"Vậy nhất định công chúa có lý do bất đắc dĩ," phò mã cầm tay nàng, "Dù thế nào, ta cũng sẽ ở bên cạnh công chúa."

Thôi phò mã nội liễm lại có chút kỳ quặc, thành hôn nhiều năm rồi mà ngay cả lời âu yếm cũng chưa từng nói, đây là lần đầu tiên hắn nói một câu gần như thề non hẹn biển như vậy. Lời vừa dứt, đã đổ ừng từ mặt tới cổ.

Trưởng công chúa hiếm khi không trêu chọc hắn, yên lặng gật đầu, nhẹ nhàng dựa vào đầu vai hắn, hai người đều không nói nữa, tiếng vó ngựa lạch cạch cùng tiếng bánh xe lộc cộc bên ngoài trở nên xa xôi, khoang xe nhỏ hẹp như thể một góc trời yên tĩnh, thời gian tựa hồ ngưng lại.

Nhưng thời gian sẽ không đứng im, dường như còn trôi rất nhanh. Tựa hồ chỉ trong nháy mắt, xe ngựa phủ Trưởng công chúa đã dừng trước Thái Cực cung.

Thôi phò mã nhìn sang thê tử một chút, ôn hòa nói: "Đi đi, ta ở đây đợi nàng."

Từ đầu đến cuối hắn cũng không hỏi rốt cuộc nàng muốn làm gì.

Trưởng công chúa cảm kích nhìn phò mã một cái, xuống xe chờ liễn, bước vào Lưỡng Nghi điện.

Vừa tiến vào điện, nàng liền ngửi thấy hương đàn nồng nặc, tiếng Phật linh và tụng kinh quanh quẩn bên tai, nhưng không những không thể khiến người ta bình tĩnh, ngược lại dấy thêm bất an dưới đáy lòng, trưởng công chúa bất giác đặt tay lên bụng.

Cao Mại tiến đến nghênh đón hành lễ, trưởng công chúa nói: "Hôm nay Bộ hạ thế nào?"

Vẻ mặt Cao Mại ngưng trọng lắc đầu.

Trưởng công chúa im lặng một lát rồi nói: "Hôm nay Bệ hạ đã tỉnh chưa?"

Cao Mại nói: "Hồi bẩm Công chúa, sáng sớm bệ hạ tỉnh được nửa canh giờ, uống chút thuốc trừ độc an thần, lại ngủ tiếp rồi."

Trưởng công chúa nói: "Có y quan ở đây không?"

Cao Mại nói: "Hai vị phụng ngự thay phiên hầu trước ngự tháp, hiện tại là Trịnh phụng ngự canh chừng."

Trưởng công chúa gật đầu: "Ta đến thăm nó."

Cao Mại hành lễ nói: "Công chúa mời đi theo lão nô."

Mấy tấm màn che và bình phong ngăn cách nội điện với bên ngoài, tiếng tụng kinh dần thưa thớt, hương đàn cũng nhạt đi không ít, trái tim của Trưởng công chúa lại càng nắm càng chặt.

Cao Mại nói: "Công chúa vừa tới từ phủ sao? Đã dùng bữa sáng chưa?"

Lúc Trưởng công chúa tỉnh dậy đã đến Bồng Lai cung gặp Thái Hậu, sau đó lập tức chạy đến Thái Cực cung, làm gì lo đến việc ăn sáng. Nhưng hiện tại nàng cũng không có khẩu vị, gật đầu nói: "Ta tới từ Bồng Lai cung."

Lông mày Cao Mại giật giật.

Trưởng công chúa biết hẳn là trung quan Hoàn Huyền tin tưởng nhất, không giấu hẳn: "Thái Hậu đã đưa giải dược cho ta."

Cao Mại không khỏi vui mừng khôn xiết, môi run run, hai hàng nước mắt chảy dài xuống, bái lạy bầu trời: "Trời xanh có mắt, Phật Tổ phù hộ... Nhờ có Công chúa thuyết phục Thái Hậu, lần này rốt cuộc bệ hạ và Tiêu tướng quân cũng được cứu rồi..."

Trái tim Trương công chúa càng thêm nặng nề, miễn cưỡng cười nói: "Còn phải nhờ y quan kiểm tra."

Cao Mai dùng tay áo lau nước mắt: "Phải phải... Công chúa nghĩ chu toàn..."

Hai người đi đến mép giường, Trương công chúa lấy ra hộp sứ đựng giải dược từ trong tay áo, giao cho Trịnh phụng ngự: "Làm phiền phụng ngự xem thử giải dược này."

Trịnh phụng ngự không dám mảy may xem thường, nghiêm túc đặt hộp sứ lên bàn nhỏ, mở nắp hộp, chỉ thấy bên trong có một viên thuốc màu gỗ đàn to bằng móng tay cái.

Hắn cẩn thận ngửi mùi, gọi nội thị đến hồ vớt một con cá sống.

Dược đồng cho cá ăn một chút độc dược, cá ăn xong, tốc độ bơi lội rõ ràng đã chậm lại.

Tiếp theo y quan dùng dao nhỏ mỏng như lá liễu cạo một ít bột phấn từ thuốc viên, lấy túi thức ăn cá bọc lại quăng vào nước.

Sau khi cá nuốt giải dược, Trịnh y quan kiên nhẫn chờ nửa canh giờ, thấy cá vẫn còn sống, mới gật đầu: "Có thể cho bệ hạ uống thuốc."

Bất luận giải dược này có hiệu nghiệm thế nào, chí ít phải đảm bảo vô hại, dù dùng thuốc nào cũng cần thử với vật sống trước.

Trương công chúa nói: "Để ta."

Nàng rửa sạch tay với nước thơm, cầm hộp sứ đựng thuốc đến mép giường.

Nội thị vén rèm giường lên, nàng liền thấy hoàng đệ đang nằm trên giường.

Từ sau khi đọc phát phần lớn thời gian hẩn đều hôn mê, mỗi ngày chỉ dựa vào một ít cháo loãng để duy trì sự sống, gương mặt gầy guộc không còn huyết sắc, hốc mắt hơi trũng xuống.

Hẩn hiển nhiên rất thống khổ, trong lúc ngủ vẫn hơi chau mày, tóc mai bị mồ hôi thấm ướt.

Trưởng công chúa chua xót trong lòng, bốn người tử đệ bọn họ, hiện giờ chỉ còn lại hai người, phụ hoàng băng hà, mẫu hậu lại hoàn toàn thay đổi, hiện giờ chỉ có nàng và tam đệ, nếu không thể giữ được hẩn...

Nàng rĩ mắt nhìn viên thuốc trong hộp, con người đều có tư tâm, sao nàng có thể ngoại lệ được chứ? Chỉ có một viên, thân hoàng đệ của mình nguy hiểm cận kề, sao nàng có thể trơ mắt nhìn nó chết đi?

Nàng nghiêng chặt răng, lấy viên thuốc từ trong hộp ra.

Tay nàng không nhịn được run rẩy, dường như không lấy nổi viên thuốc, nhưng nàng vẫn lấy ra.

Nội thị đã nhẹ nhàng nâng đầu Hoàn Huyền lên, chuẩn bị lấy thẻ ngọc cạy hàm răng của hẩn.

Trưởng công chúa cảm thấy mồ hôi chảy dọc theo sống lưng.

Nàng bỗng dừng thu tay, thả viên thuốc về hộp, nhanh chóng đóng nắp lại, như thể sợ bản thân đổi ý.

"Ta không thể..." Nàng bất lực rĩ tay xuống.

Nàng không thể quyết định thay Hoàn Huyền, đây là tính mạng của hẩn. Nếu đổi vị trí, nàng và phò mã chỉ có một người có thể sống, nàng cũng sẽ để lại sự sống cho phò mã, nếu có người ngăn cản nàng, sẽ chỉ khiến nàng thống khổ vạn phần.

Đúng lúc này, người trên giường chậm rãi mở mắt, ngay cả ánh mắt hẳn đều yếu ớt vô lực, như thể mở hai mắt đã dùng hết sức lực của hẳn, ngay sau đó sẽ ngủ một giấc ngàn thu.

Đầu tiên Trương công chúa sững người, ngay sau đó cau mày: "Đệ vẫn tỉnh sao?!"

Trong mắt Hoàn Huyền xẹt qua một ý cười giảo hoạt.

Trương công chúa giận dữ nói: "Đệ còn cười! Nếu đã tỉnh vì sao giả vờ ngủ?"

Chương 114

Tải ebook: dtv-ebook.com

Màn đêm buông xuống, chủ viện trong Chiêu Ứng dịch đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng bên hành lang soi ánh lên nửa cây hoa lê trước thềm.

Nữ tử trên giường nhắm chặt hai mắt, sắc mặt còn nhợt nhạt hơn cả hoa lê.

Xuân Điều vắt khăn lau lớp mồ hôi mỏng trên trán Tuy Tuy, động tác nàng mềm nhẹ, như thể đang lau đi hạt sương trên hoa lê.

Lông mi Tuy Tuy run run, mở mắt ra, ánh mắt có chút mờ mịt, dường như không biết mình đang ở nơi nào, một hồi lâu mới dần tỉnh táo: "Xuân Điều, giờ nào rồi? Có phải ta lại ngủ rất lâu hay không? ""

"Không lâu, mới giờ Tuất," Xuân Điều nói, "Nô tỳ đánh thức cô nương à?"

Tuy Tuy lắc đầu: "Ta tự tỉnh, Xuân Điều tỷ tỷ cũng đi nghỉ một lát đi."

Trong mắt nàng thoáng qua một ý cười trêu chọc: "Mặt hết tròn rồi."

Xuân Điều cong khóe môi, dường như muốn cười, nhưng nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Lúc này rồi mà cô nương còn chọc ghẹo nô tỳ."

Tuy Tuy nói: "Xin lỗi, vừa thấy người liền không nhịn được chọc một chút."

Xuân Điều nói: "Cô nương đói bụng không? Phòng bếp đang hầm cháo, nô tỳ gọi người múc một bát tới."

Tùy Tuy lắc đầu: "Hiện tại ta không đói bụng, chỉ hơi mệt."

Lúc độc này vừa phát tác khí thể mạnh mẽ, nhưng sốt cao không duy trì quá lâu, không đến mấy ngày liền biến thành sốt nhẹ, không đau đớn gì, nhưng toàn thân không có sức lực, lúc nào cũng mệt rã rời. Nếu không có đại phu đi theo chẩn ra được dấu hiệu trúng độc, còn tìm được trong dược sư kinh mà Hoàng Hậu ban cho nàng vết tích độc phấn rất mỏng và chất độc lây nhiễm, có thể nàng sẽ hiểu nhầm mình chỉ bị phong hàn cộng thêm buồn ngủ ngày xuân*.

(Ji: *Đây là một loại bệnh thời tiết, sự thay đổi sinh lý do sự chuyển mùa. Con người sẽ cảm thấy mệt mỏi, buồn ngủ, chóng mặt...)

Nàng nhìn ra Hoàng Hậu có oán hận đối với nàng, nhưng chưa từng nghĩ đến hận ý của bà sâu đến vậy, không tiếc biến di vật của ái tử thành công cụ hạ độc, nàng càng không ngờ được bà ta búi tóc tu hành, "thành tâm" lễ Phật nhiều năm như vậy, thế mà lại khinh nhờn thần minh, hạ độc trong kinh Phật.

Không thể không nói Hoàng Hậu tính rất chuẩn, nếu kinh Phật kia không phải là di vật của Hoàn Diệp, có lẽ nàng sẽ không mở ra, nếu cuốn sách lựa kia không phải kinh Phật, nàng cũng chưa chắc sẽ sơ suất không hề nghi ngờ như vậy.

Xuân Điều nói: "Cô nương yên tâm, Tề Vương điện hạ..."

Lời vừa ra khỏi miệng nàng mới nhớ ra hiện giờ Tề Vương điện hạ đã đăng cơ thành Tân đế, chiếu thư báo tang Tiên đế và Tân đế đăng cơ mấy ngày trước đã được thúc ngựa phân phát tới các châu huyện, bọn họ ở trạm dịch, đã sớm nhận được tin tức, hướng hồ Tiêu Linh còn đặt không ít tai mắt trong thành Trường An.

"Bệ hạ thông minh như vậy, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp," nàng an ủi, nhưng chính bản thân nàng còn không tin được, "Thượng Dược Cục có nhiều y quan lợi hại như vậy, nếu biết đã là loại độc nào, nhất định có thể phối được giải dược..."

Tùy Tùy gật đầu cười.

Tất nhiên nàng biết Xuân Điều chỉ đang an ủi nàng, lúc trước Hoàn Diệp trúng loại độc này, hẳn là trử quân của một đất nước, cả đám y quan Thượng Dược Cục dồn hết sức lực cũng không thể cứu hắn, lần này hẳn là nàng dữ nhiều lành ít.

Một võ tướng tuổi còn trẻ không thể chết trận trên sa trường, da ngựa bọc thây, mà lại phải chờ từng giọt sinh mệnh trôi đi trong dịch quán kinh kỳ, bi thương đến vô hạn, cho tới hôm nay nàng mới đích thân cảm nhận được sự không cam lòng và vô lực của phụ thân năm đó.

Nhưng việc đã đến nước này, điều nàng lo lắng hơn chính là binh biến giữa Tam trấn và triều đình, loạn Tiết Chất mới qua không lâu, lúc này nếu lại có một trận đại họa, ắt hẳn cục diện sẽ là lưỡng bại câu thương.

Bởi vậy nàng giấu kín tin trúng độc, chỉ có vài thân tín biết nội tình, các thị vệ còn lại đều nói là phong hàn của nàng đột nhiên phát tác, lúc này mới ở lại dịch quán thêm mấy ngày.

Nàng không còn ôm hy vọng gì đối với việc giải độc, cũng hạ quyết tâm sẽ đưa bí mật trúng độc xuống suối vàng, đối với bên ngoài chỉ báo mắc bệnh rồi qua đời.

Nàng không muốn người bên cạnh thêm bi thương, dù biết thời gian không còn nhiều, vẫn đùa giỡn cùng bọn họ như lúc thường, phảng phất nàng thật sự bị phong hàn qua một vài ngày sẽ khỏi hẳn.

Xuân Điều quen biết nàng nhiều năm, sao mà không đoán được tâm tư của nàng, càng trông nàng mím cười ra vẻ thoải mái, trong

lòng càng chua xót, trong mắt bất tri bất giác lại chứa đầy nước mắt.

Nàng nhẹ nhàng hít mũi: "Chắc là thuốc đã hầm xong rồi, nô tỳ đến hành lang xem thử."

Nói rồi đứng lên lui ra ngoài bình phong, vội vàng dùng mu bàn tay lau nước mắt.

Nàng vừa đi đến hành lang, liền gặp phải Điền Nguyệt Dung mặc kính trang, trường đao giắt bên hông.

"Đại tướng quân hiện tại thế nào?" Điền Nguyệt Dung nhìn trấn định, nhưng giữa mi tâm có vài phần lo âu, thân vệ bên người Tiêu Linh gần đây đều như thế.

Xuân Điều rũ mi mắt xuống, lắc đầu, theo mỗi cái lắc đầu của nàng, từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống.

Điền Nguyệt Dung vỗ lên vai nàng, đầu vai vốn dĩ tròn trịa gầy đi không ít, cả chiếc cằm cũng nhọn hoắt.

"Xuân Điều tỷ tỷ cũng nghỉ ngơi một chút đi," Điền Nguyệt Dung nói, "Bên cạnh Đại tướng quân không thiếu người hầu hạ."

Tiêu Linh luôn cảm thấy Xuân Điều yêu kiều hơn nàng nhiều, thay vì nói bọn họ là chủ tớ, trái lại giống tỷ muội hơn.

Xuân Điều nói: "Lòng ta rất loạn, trong tay có chút việc trái lại cảm thấy tốt hơn, về phòng nằm cũng chỉ hồ tư loạn tưởng."

Điền Nguyệt Dung trầm thờ dài, gật đầu: "Tỷ chú ý một chút, đừng để đến lúc cô nương khỏe lại, tỷ lại mệt đến ngã xuống."

Xuân Điều quay mặt qua chỗ khác, rút khăn mặt từ bên hông ra lau đôi mắt: "Chỉ cần cô nương có thể khỏe lại, ta mệt một chút thì tính là gì."

Nàng hít mũi, cõi lòng đầy mong đợi: "Bên phía Bệ hạ có tin tức gì không?"

Điền Nguyệt Dung: "Thiên tử ở trong Thái Cực cung, bốn phía tấm điện cấm vệ nghiêm ngặt, người của chúng ta không vào được, không biết tình hình bên trong thế nào."

Xuân Điều nói: "Bên phía Quan thống lĩnh cũng không có tin tức sao?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Cũng không có, trong cung không có tin tức. Quan thống lĩnh mỗi ngày chỉ phái người đưa tin tức của Đại tướng quân vào cung."

Quan Lục Lang phụng mệnh lãnh một đội thị vệ canh giữ ở Chiêu Ứng dịch, lẽ ra hẳn là thân tín của Hoàn Huyền, hẳn nên có liên lạc với Thái Cực cung, nhưng cả hẳn cũng hoàn toàn không biết gì về tình hình hiện tại trong cung.

"Tỷ đừng quá lo lắng, Đại tướng quân rất nhiều lần gặp cứu tử nhất sinh trên chiến trường," Điền Nguyệt Dung nói, "Lần này cũng có thể gặp dữ hóa lành."

Lời này nói ra ngay cả bản thân nàng cũng không tin, trên chiến trường đao kiếm rõ ràng, không thể so với loại hạ độc mưu ma chước quỷ này, tránh được cái trước, chưa chắc sẽ không rơi vào cái sau.

Hoàng Hậu, Thái Hậu của một quốc gia thế mà lại dùng thủ đoạn cấp thấp như vậy với Tiết Độ sứ chấp chương hùng binh, uy chấn một phương, thật sự khiến người khác khinh thường. Điền Nguyệt Dung hận không thể lãnh binh vọt vào cung thiên đao vạn quả bà ta, nhưng vì đại cục không thể không nhịn.

"Ta đến thăm cô nương." Nàng nói.

Giọng nói vừa dứt, nàng bỗng nghiêng tai lắng nghe: "Hình như ta nghe thấy tiếng vó ngựa."

Trong lòng Xuân Diệu bùng lên hy vọng, nhưng lại sợ tan biến một lần nữa: "Có lẽ là quan sai tìm nơi ngủ trọ, hoặc là lũ hành lang qua."

Điền Nguyệt Dung nói: "Có lẽ thế."

Tuy nói như vậy, nàng vẫn đi ra ngoài viện: "Ta ra trước xem thử."

Không bao lâu, tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, biểu lộ hướng về phía dịch quán, nghe tổng cộng khoảng mười người.

Trái tim Xuân Diệu chột đập nhanh lên, chỉ chốc lát sau, ngoài viện vang lên tiếng bước chân.

Hai người đẩy cửa vào, một người là Điền Nguyệt Dung, một người khác lại là thân vệ Tống Cửu lang của Hoàn Huyền.

Xuân Diệu ngạc nhiên vui mừng: "Tổng đại ca!"

Tống Cửu lang thường ngày trên mặt luôn mang ba phần ý cười, lúc này lại mặt mũi không nói thành lời.

Hắn cười miễn cưỡng: "Xuân Diệu cô nương, đã lâu không gặp."

Xuân Diệu nói: "Có phải bên phía bộ hạ..."

Tống Cửu lang nói; "Bộ hạ phái ta đưa giải dược tới cho Tiêu tướng quân."

Hai mắt Xuân Diệu bỗng sáng ngời, ngay sau đó tuôn trào nước mắt, run giọng nói: "Thật sao?"

Tống Cửu lang gạt đầu, lấy ra hộp sứ niêm phong bằng sáp từ trong tay áo, nhìn chiếc hộp, trong mắt hiện lên một tia do dự và

thống khổ, nhưng vẫn giao chiếc hộp cho Điền Nguyệt Dung: "Đây là giải dược, xin hãy cho Tiêu tướng quân uống."

Hắn dừng một chút nói: "Thuốc đã được phụng ngự thử độc, có thể mời đại phu kiểm tra lại lần nữa."

Điền Nguyệt Dung tiếp nhận hộp sứ đáp cảm tạ: "Tổng thống lĩnh cưỡi ngựa mệt mỏi, mời nghỉ ngơi một lúc, dùng chút rượu và thức ăn, tại hạ hầu hạ Đại tướng quân uống thuốc trước."

Nói rồi gọi một thị vệ trẻ tuổi tới phân phó: "Đưa Tổng thống lĩnh đi dùng bữa."

Tổng Cửu lang biết thân vệ của Tiêu Linh cẩn thận, nhất định phải để đại phu kiểm tra độc một lần nữa, hắn ở đây chỉ sợ thêm phần bất tiện, bèn nói: "Tại hạ từ chối thì bất kính rồi. Bệ hạ còn để tại hạ chuyển mấy lời cho Tiêu tướng quân, còn có một thứ muốn đích thân giao cho tướng quân, chờ tướng quân tốt lên, làm phiền Điền thống lĩnh thông bẩm một tiếng."

Dứt lời liền đi theo thị vệ kia.

Chờ đại phu kiểm tra độc xong, Xuân Điều mới đưa thuốc vào cho Tù Tù uống.

Chỉ trong chốc lát, Tù Tù lại mơ màng buồn ngủ, sau khi uống thuốc liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Giấc ngủ này tới tận sáng hôm sau.

Vừa mở mắt, Xuân Điều và Điền Nguyệt Dung đều đang canh giữ trước giường nàng, nhìn nàng chăm chăm.

"Cô nương cảm thấy thế nào?" Xuân Điều nói.

Tù Tù bật cười, tuy nói là giải dược, cũng không phải uống vào liền có hiệu quả, nàng vẫn cảm thấy suy yếu vô lực, nhưng vẫn

không đành lòng hắt nước lạnh vào bọn họ: "Đỡ hơn nhiều rồi."

Xuân Điều thấy nàng vẫn hữu khí vô lực, trong lòng không khỏi hoài nghi giải dược kia rốt cuộc có hiệu quả hay không, nhưng nếu ngay cả thuốc này cũng không hiệu quả, bọn họ không còn cách nào khác nữa rồi.

Điền Nguyệt Dung nói: "Bệ hạ còn đưa một phương thuốc tới, đã cho Thẩm đại phu xem qua, là công thức dưỡng gan giải độc, để cô nương uống cùng giải dược một thời gian."

Tùy Tuy gật đầu: "Được, Tổng thống lĩnh đi rồi sao?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Tổng thống lĩnh đêm qua nghỉ lại trong dịch quán, hẳn nói Bệ hạ lệnh hẳn mang mấy lời chuyển đến tướng quân."

Tùy Tuy nói: "Đỡ ta dậy rửa mặt thay y phục."

Điền Nguyệt Dung nói: "Đại tướng quân muốn nghỉ ngơi một lát hay không?"

Tùy Tuy nói: "Không sao."

Rửa mặt thay xiêm y xong, Tùy Tuy để Xuân Điều đỡ nàng đến chĩnh đường, mời Tổng Cừ lang tới.

Tổng Cừ lang đêm trước hiển nhiên ngủ không ngon, sắc mặt tái nhợt, trong mắt đầy tơ máu, cùng với thị vệ luôn cột nhả trong ấn tượng của Tùy Tuy như hai người khác nhau.

Nàng liếc mắt một cái liền thấy hộp gỗ tử đàn to bằng bàn tay trên án, ánh mắt hơi động.

"Tiểu nhân bái kiến Tiêu tướng quân," Tổng Cừ hành lễ nói, "Đại tướng quân đã đỡ chút nào chưa?"

Tùy Tuy gật đầu: "Đã đỡ hơn nhiều rồi, nhờ có bộ hạ ban thuốc, phiến Tổng thống lĩnh bốn ba."

Tổng Cửu lang nói: "Tướng quân quá lời, có thể làm chút việc nhỏ cho tướng quân là phúc của tiểu nhân."

Tùy Tuy nhìn thoáng qua chiếc hộp kia: "Bộ hạ có phân phó gì không?"

Tổng Cửu lang nói: "Bộ hạ lệnh tiểu nhân nói mấy câu với Đại tướng quân."

Hắn dừng một chút, tận lực không để âm thanh run rẩy: "Bộ hạ đã nói thời di sự dị, lúc trước hẹn ước thả đèn đã xem nhẹ lòng mong muốn trỗi vị của mình, đến khi ngôi vị Hoàng đế đặt trước mắt mới biết phân lượng của quyền thế trong lòng."

Tổng Cửu chỉ cảm thấy từng chữ như đao, mỗi lần nói một chữ đều như đang cứa vào tim hắn, nhưng hắn không thể không nói tiếp, còn không thể lộ ra thần sắc khác thường.

Hắn cầm lấy hộp từ trên án, dâng lên cho Tiêu Linh: "Bộ hạ nói, hẹn ước thả đèn cùng Đại tướng quân chỉ có thể từ bỏ. Đáng lẽ nên đích thân tạ lỗi với Tiêu tướng quân, nhưng triều chính bận rộn, không tiện đưa tiễn, chỉ có thể lệnh thuộc hạ chuyển đạt thay, mong Tiêu tướng quân vĩnh hưởng gia phúc, trường nhạc vô cực*."

(Ji: *Luôn được hạnh phúc, hưởng điều tốt đẹp trên thế gian và vui vẻ vô tận)

Chương 115

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đang vào mùa cỏ mọc tràn chim chóc bay lượn, trong Sơn Trì Viện Thường An phường ở thành Nam cỏ xuân mơn mớn, cây liễu rũ dài bên hồ hậu viên, đôi lúc có chim én lướt qua mặt nước, hoặc côn trùng nhảy ra, gợn sóng tạo thành từng vòng.

Hoàn Huyền đã trở về Sơn Trì Viện hơn mười ngày, ngày thời tiết nắng ấm, hắn sẽ ngồi bộ liễn vào vườn nhìn ngắm, ngồi trong nhà thủy tạ trước hồ chốc lát, không làm gì, chỉ xuất thần lẳng lẳng nhìn mặt nước.

Vào ngày mưa thì ngồi thuyền thả câu, thúc ngựa bắn tên tựa hồ như mới hôm qua, dáng vẻ nàng quay đầu mỉm cười trên lưng ngựa vẫn giống như trước mắt. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, mới chợt nhận ra đã là chuyện mấy năm trước rồi, ngay cả thuyền hoa cũng bị hắn đốt trụ, cũng may con hắc mã kia vẫn bên cạnh nàng. Từ trước đến nay hắn thích nhất là dáng vẻ nàng cưỡi ngựa; lóa mắt, kiêu hãnh như vậy, tựa như mặt trời giữa hạ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thấy được mặt trời mùa hạ, không thấy được hoa sen nở đầy hồ, cũng không thấy được bầu trời sao đêm hè rực rỡ, càng không thấy được Tù Tù của hắn. Tuy đã biết tên thật của nàng, nhưng hắn vẫn không nhận được vụng trộm gọi nàng là Tù Tù trong lòng. Cáo nhỏ lẻ loi độc hành không bạn quá cô đơn, đáng tiếc hắn không thể đi theo nàng, chỉ có thể từ phía xa mong ước nàng thoát khỏi gông cùm xiềng xích trong lòng, từ nay tùy tâm sở dục, từ đây không còn cô độc nữa.

Hắn lẳng lẳng nhìn sang bờ bên kia, hoa đào và hoa hạnh bên hồ trong mắt hắn mờ mịt như một bức tranh thủy mặc.

Cao Mai cẩn thận nói: "Bệ hạ, bên hồ gió lạnh, lão nô đỡ bệ hạ về phòng nghỉ ngơi nhé?"

Hoàn Huyền gật đầu: "Được."

Hắn biết người bên cạnh vẫn còn mang chút hy vọng, chỉ vì phương thuốc Thái Hậu đưa đích xác có chút hiệu nghiệm, uống vài ngày, thần trí hắn thanh tỉnh rất nhiều, thời gian hôn mê ít đi, thậm chí còn có thể xuống giường đi vài bước. Bọn Cao Mai và Cao ma ma khó tránh khỏi thầm vui mừng khôn xiết, trông cậy vào thuốc này có thể cứu hắn một mạng, chỉ có hắn biết thân thể của mình kỳ thật ngày càng sa sút. Tuy thời gian thanh tỉnh nhiều hơn, nhưng chỉ cần hắn tỉnh, toàn thân đều đau đớn, như thể có người liên tục dùng mũi nhọn khoan vào huyết Thái Dương và xương cốt của hắn, đến cả y quan cũng không biết trước mắt hắn như bao phủ bởi một tầng mờ đục, nhìn mọi thứ càng lúc càng mơ hồ.

Mới đầu hắn cho rằng trước mắt có thứ gì đó, đợi nửa ngày mới phát hiện vấn đề nằm trong đôi mắt của hắn.

Bát thuốc kia trị ngọn không trị gốc, chỉ treo mệnh mà thôi, sống đau đớn đến như vậy, cảm giác thật rõ ràng từng giọt sinh cơ trôi đi, dù với ai mà nói cũng đều là một loại tra tấn.

Nhưng Hoàn Huyền lại vui vẻ chịu đựng, ít nhất mỗi ngày hắn đều có thể nhận được tin tức Quan Lục Lang truyền tới từ Chiêu Ứng, biết tình hình của Tùy Tùy dần chuyển biến tốt đẹp, cũng biết nàng đã chuẩn bị khởi hành về Hà Sóc.

Nội thị dùng bộ liễn nâng hắn về Thanh Hàm viện, Hoàn Huyền về giường nằm, hơi thở dồn dập, sau một lúc lâu mới bình phục — — mỗi lần đến vườn một chuyến đều đau mất nửa cái mạng, nhưng hắn vẫn muốn nhìn thêm nơi bọn họ từng sống cùng nhau.

Đợi hắn hòa hoãn hơi thở, nội thị giúp hắn cởi xuống trung y bị mờ hôi làm ướt sũng. Lau thân thể, thay xiêm y sạch sẽ, rồi hầu hạ hắn uống một bát thuốc, lúc này mới hắn vô lực khép mắt lại.

Ngủ một giấc dậy đã là lúc ráng đỏ ngập trời, hoàng hôn ấm áp phản chiếu một mảnh đỏ cam lên màn trướng.

Hắn nghe thấy nội thị bên ngoài đang hành lễ với ai đó, nhưng không nghe rõ bọn họ đang nói cái gì, không biết do trúng độc hay thân thể suy nhược, thính giác của hắn cũng không bằng trước nữa.

Biết hắn ở Sơn Trì Viện chỉ có vài người, trước khi hắn rời Thái Cực cung đã chuyển giao chính vụ cho Trương công chúa, tỷ ấy có tài nhiều việc, ngày nào cũng bận đến mức chân không chạm đất, thời gian tới thăm hắn không nhiều, hôm qua vừa mới tới, nghĩ chắc không phải hoàng tử, vậy chỉ có Hoàn Minh Khuê.

Kẻ nhàn rỗi này vốn dĩ định khởi hành đến Giang Nam, biết hắn trúng độc liền hoãn ngày đi, có lẽ biết rằng cơ hội ăn trực uống trực không còn nhiều, gần như mỗi ngày đều chạy tới Sơn Trì Viện.

Tuy trên mặt Hoàn Huyền ghét bỏ, trong lòng lại có chút ngóng trông hắn tới, hẳn độc lai độc vãng cả đời, nhưng thật sự sắp chết rồi, cũng không muốn mất đi trong cô đơn.

Người đi tới trước giường, màn lụa nhũ vàng thêu hoa bảo tượng phản chiếu một bóng người mơ hồ, Hoàn Huyền chau mày, giả vờ không kiên nhẫn: "Sao lại tới nữa? Dự Chương Vương phủ của huynh không có gì ăn à?"

Thân hình của người kia sững lại, không nói lời nào.

Hoàn Huyền có chút kinh ngạc, không đợi hắn nói gì, người nọ lại tiến lên hai bước, nhẹ giọng nói: "Là ta."

Hoàn Huyền chỉ cảm thấy trái tim đập lỡ một nhịp, trong đầu trống rỗng, ngay sau đó mồ hôi túa ra từ trán hắn.

Hai người vẫn không nhúc nhích, như hai bức tượng nhìn nhau cách màn lụa.

Hồi lâu, Hoàn Huyền nói: "Vừa tỉnh ngủ không nhìn rõ, chẳng phải sáng sớm hôm nay Tiêu tướng quân khởi hành về Ngụy Bác sao? Sao lại về Trường An rồi?"

Màn lụa rất mỏng, Tùy Tùy đứng ở đây cũng có thể nhìn thấy Hoàn Huyền trong màn trướng rất rõ, dù thân hình của nàng và Hoàn Minh Khuê không khác nhiều, hấn cũng không nên nhận sai người.

Tùy Tùy đã đoán được thị lực của hấn xảy ra vấn đề, nhưng nàng không vạch trần, chỉ nói: "Chàng tính giấu ta bao lâu?"

Nàng nói rồi duỗi tay vén rèm trướng, Hoàn Huyền bất giác xoay người đi, hấn biết mình có dáng vẻ thế nào. Hấn không muốn để nàng thấy khuôn mặt hấn, bởi vì hấn và trướng huynh trúng cùng một loại độc, nhìn thấy hấn rồi sẽ khó tránh khỏi nhớ tới dáng vẻ trướng huynh lúc hấp hối sắp chết cũng thế này, tựa như dùng cùng một con dao cứa vào vết thương cũ của nàng.

Trái tim Tùy Tùy như bị người bóp chặt, vừa đau vừa xót, nàng không nói một lời bẻ vai của hấn lại: "Sợ thấy ta thế sao?"

Tuy rằng trong lòng sớm có chuẩn bị, nhưng khi thật sự thấy gương mặt của hấn, nàng vẫn sững sờ.

Sắc mặt của hấn đã trắng đến gần như trong suốt, môi không còn huyết sắc, chỉ có vết thâm xấu xí lộ ra dưới đáy mắt, khiến người kinh hãi nhất là đôi mắt kia, tròn mắt như sơn không còn sáng như xưa nữa, như lưu ly châu phủ một tầng bụi, khảm vào hốc mắt hãm sâu.

Bọn họ cách gần như vậy, nhưng ánh mắt hấn lại rời rạc, hấn nhẹ nhàng chớp mắt, tựa hồ đang nỗ lực chuyển ánh mắt lên mặt nàng.

Hấn ra vẻ thoải mái cười cười: "Đừng lo lắng, ta đang giả vờ đấy."

Lời còn chưa dứt, có một thứ ấm áp rơi trên má hấn.

Hắn nâng tay, tựa như muốn giúp nàng lau nước mắt, nhưng còn chưa chạm đến gương mặt nàng, liền vô lực buông xuống: "Đừng khóc."

Hắn có chút hụt hơi, nói hai chữ liền phải tạm dừng một chút hít một hơi: "Là Trương tỷ nói với nàng sao? Tỷ ấy cũng bị lừa mà..." -

Giọng Tuy Tuy có chút run rẩy: "Đến lúc này chàng còn muốn gạt ta sao?"

Hoàn Huyền cười rộ lên: "Nàng lừa ta nhiều lần như vậy... Ta vất vả lắm... Lừa nàng một lần, còn không thành..., cũng do nàng quá thông minh..."

Tùy Tuy nói: "Không phải ta quá thông minh, là chàng quá ngốc."

Hoàn Huyền gật đầu, thế mà cũng nhận lấy: "Phải, nàng thông minh hơn ta... Cho nên cờ nghệ của ta... Cũng bại dưới nàng..."

Tùy Tuy nói: "Chúng ta vẫn chưa chân chính đánh một ván cờ."

Hoàn Huyền nói: "Nếu nàng muốn đánh cờ, ta còn sức..."

Tùy Tuy tức giận đến trái tim đau nhói, nếu không phải trông hắn chỉ còn hơi tàn, nàng hận không thể kéo hắn lên từ giường mà đánh một trận.

Hoàn Huyền tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Đánh cờ xong rồi nàng... Mau về Hà Sóc đi..."

Tùy Tuy gật đầu: "Được."

Hoàn Huyền ghen lời, tuy rằng hắn thực lòng không muốn để nàng ở lại, nhìn hắn từng ngày suy nhược chỉ tăng thêm đau buồn, nhưng nàng đáp ứng sáng khoái như vậy, trong lòng hắn khó tránh khỏi có chút tắc nghẽn.

Nhưng tất nhiên hắn sẽ không thừa nhận, mạnh mẽ chống đỡ nói: "Nàng quên ta đi, nếu có người hợp tâm ý..."

Tùy Tuy không đợi hắn nói xong, quả quyết nói: "Không cần."

Hoàn Huyền trong lòng vừa chua xót vừa ấm áp, ai ngờ nàng nói tiếp: "Không cần tìm, đã có sẵn rồi, lần trước Lễ Bộ thị lang đưa đến cho ta mười mấy người. Cặp song sinh kia cũng không tồi, tuần tú lại đáng yêu, Thượng Nguyên sang năm ta sẽ mang bọn họ theo đi thả đèn."

Nàng dừng một chút, xốc mí mắt nói: "Còn nuôi thêm bảy tám chục trai lơ, ngày ngày tiêu dao sung sướng, đến Thượng Nguyên sang năm làm gì còn nhớ rõ tên gốc vì ta mà cả mạng cũng không cần là ai chứ."

Hoàn Huyền biết rõ nàng cố ý nói như vậy chọc tức hắn, nhưng trái tim vẫn như bị đao cắt, thiếu chút nữa thờ không một nỗi hơi trực tiếp đi đời nhà ma rồi, nhưng hắn vẫn nói: "Vậy ta yên tâm..."

Lời còn chưa dứt, đôi môi hắn đã bị phủ kín.

Hoàn Huyền hoài nghi mình đang nằm mơ, nhưng nàng trong mộng nào có xúc cảm chân thật như vậy, mềm mại ấm áp không thể tưởng tượng được.

Đáng tiếc hắn chỉ say mê một lát, trên môi liền đau xót.

Tùy Tuy cắn một cái không nhẹ, chỉ thiếu chút nữa đã rách da, Hoàn Huyền đau đến mức không tự chủ được dâng trào nước mắt, đôi môi tái nhợt tức khắc có huyết sắc, một vết đỏ nổi bật giữa sắc mặt nhợt nhạt như giấy và đôi mắt đen ngấn nước, như điểm quý trong chuyện xưa truyền kỳ.

Hoàn Huyền nói: "Ta là người bệnh..."

Tùy Tuy nói: "Rõ ràng vừa nhỏ mọn vừa bá đạo, ra vẻ hào phóng cái gì."

Hoàn Huyền quay mặt qua chỗ khác: "Ta không ra vẻ." Hấn ngoại trừ hào phóng thì có thể làm gì? Nhưng phàm là hấn chỉ còn một hơi thở để sống tiếp, hấn cũng phải nắm chặt lấy nàng không bỏ, nhưng hấn không làm được.

Nước mắt bị đau vừa rồi chảy xuống theo khóe mắt, thật sự thể lương không nói nên lời.

Tùy Tuy bẻ gương mặt hấn lại, buộc hấn phải nhìn thẳng vào hai mắt nàng: "Nếu độc này đã có thuốc giải được, ta nhất định sẽ tìm ra giải dược."

Hoàn Huyền lắc đầu: "Người biết phương thuốc đều đã chết..."

Tùy Tuy nói: "Có lẽ Thái Hậu còn có."

Trong miệng Hoàn Huyền đắng chát, lắc đầu.

Tùy Tuy trong lòng cũng hiểu chỗ của Thái Hậu chắc hấn không có, hấn đã đưa giải dược cho nàng, Thái Hậu hại nàng không thành, không cần phải cất giấu giải dược khiến thân sinh nhi tử của mình chết đi.

Nhưng không đến một khắc cuối cùng, dù thế nào nàng cũng không thể từ bỏ.

Nàng nói: "Chỗ Thái Hậu không có, thì tìm chỗ khác, độc đến từ Trần Vương phủ, chàng hạ một thủ dụ, ta dẫn người lật tung cái phủ đó lên trời."

Hoàn Huyền cười khổ, sao mà hấn không nghĩ tới chứ, Trần Vương phủ đã bị người của hấn và trưởng công chúa lật qua mấy lần.

"Đã không còn giải được rồi..." Hấn nói, "Nơi có thể tìm ta đều đã tìm rồi."

Tùy Tùy nói: "Chàng không tìm thấy chưa chắc ta không tìm được, bởi vì ta hơn chàng..."

Hoàn Huyền nói: "Ta biết nàng thông minh hơn ta..."

Tùy Tùy liếc hấn một cái nói: "Ta không thông minh hơn chàng, nhưng ta xem trọng cái mạng này của chàng hơn."

Trái tim Hoàn Huyền như bị người dùng kẹp gấp than kẹp vào một chút, vừa đau vừa xót lại ấm áp, nhất thời không nói được có tư vị gì.

Chương 116

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mặc cho Hoàn Huyền không tình nguyện thế nào, Dự Chương Vương vẫn như một con khổng tước hoa hòe nhẹ nhàng bay vào tầm điện hấn.

Cuộc sống của người phú quý nhàn rỗi Hoàn Minh Khuê này quá thư thái, cũng được năm tháng thiên vị, thời gian không lưu lại dấu vết gì trên mặt hấn, kẻ sắp bước sang tuổi ba mươi trông vẫn tuấn tú như tiểu lang quân hai mươi mấy tuổi, mặc một bộ xuân sam xanh biếc khiến hấn như tre non vừa mới rút lên, so với Hoàn Huyền vẻ mặt bệnh tật, đất chôn đến cổ thì có vẻ bưng bưng sức sống hơn.

Hoàn Huyền một khắc trước còn nói người ta già, lúc này hai mắt đang bốc lửa, thẳng nhãi này tới thăm một người gần đất xa trời như hấn còn ăn mặc như vậy, chẳng lẽ biết Tùy Tùy ở đây sao?

Nhưng đây lại oan uổng cho Dự Chương Vương, xiêm y của hấn không hề tươi sáng hay hoa lệ. Hấn đã để tâm đến tâm tình của đường đệ, chọn bộ không nổi bật nhất, nhưng thiên sinh lệ chất khó bỏ, mặc thứ gì cũng không che được vẻ phong lưu phóng khoáng.

Dự Chương Vương thấy ánh mắt đường đệ sáng rực, gò má hình như cũng có một chút huyết sắc, so với bộ dáng thờ thoi thóp hòm qua như hai người khác nhau, còn chưa kịp vui vẻ, trái tim đột nhiên rớt xuống lộp bộp, chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu?

Gặp được ý trung nhân thương nhớ ngày đêm, thành toàn chút tâm nguyện cuối cùng trên trần thế, an tâm lên đường...

Hoàn Minh Khuê càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như thế, không nhịn được lén nhìn sang Tiêu Linh.

Tuy rằng hai mắt Hoàn Huyền sắp mù, nhưng bất giác cảm thấy đặng đồ tử kia đang nhìn Tù Tù của hắn, hận không thể bò dậy từ trên giường bệnh chặn giữa bọn họ.

Hoàn Minh Khuê thấy vẻ mặt Tiêu Linh nghiêm nghị, ngoài hốc mắt hơi đỏ không có chút khác thường nào, thật sự không nhìn ra dấu vết gì, bèn hỏi nàng: "Ngọc thể của Tiêu tướng quân đã đỡ hơn chưa?"

Tù Tù nói: "Được Đại vương hạ cố hỏi đến, không còn đáng ngại."

Vốn là hàn huyền khách sáo bình thường, nhưng Dự Chương Vương đã quen thương hương tiếc ngọc, trong lúc nói chuyện với mỹ nhân vô tình mang chút ý vị nhàn nhã ôn nhu, Hoàn Huyền nghe ở một bên, cứ như từng chiếc kim trong nhúm bông đâm thẳng vào tai hắn.

Hắn rất hiểu tính nết của đường huynh đặng đồ tử này, quan tâm hắn là thật, thấy giai nhân đi không nổi cũng là thật, hắn hoài nghi chờ mình vừa nhắm mắt, con khổng tước này không chống đỡ nổi bảy ngày đầu tang của hắn đã muốn xòe đuôi về phía Tù Tù.

Hắn dốc sức nhìn Tù Tù chăm chú, lại không biết ánh mắt mình đã rã rời, căn bản không đặt nổi lên mặt của người ta.

Hoàn Minh Khuê lại không biết đường đệ nguy kịch trên giường bệnh hận không thể dùng đôi mắt đục hai lỗ trên mặt hắn, ngồi xuống bên giường, mềm mỏng nói: "Tử Hành hôm nay thế nào?"

Hoàn Huyền nói: "Nhờ vào đường huynh, may mắn còn một hơi để sống."

Hoàn Minh Khuê vừa nghe hắn còn sức chua qua chua lại, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ, thì ra không phải hồi quang phản chiếu, mà là uống quá nhiều giấm tăng tinh thần.

Dây đàn căng trong tim hẫng buông lỏng, trong mắt hiện lên ý cười bốn cợt, đẽ giọng càng dịu dàng: "Uống thuốc chưa?" Dáng vẻ không so đo với người bệnh.

"Uống rồi," Hoàn Huyền lạnh lùng nói, "Thời gian không còn sớm, phiền đường huynh muộן như vậy còn đến thăm ta."

Dừng một chút nói: "Hại đường huynh ngày ngày chạy đến chỗ ta, không thể tận hiếu trước mặt bá mẫu, ta thật sự áy náy..."

Hoàn Minh Khuê lại tựa nghe không hiểu ám chỉ của hẫng: "Bá mẫu của đệ còn chê ta suốt ngày lượn lờ trước mặt chướng mắt, một kẻ nhàn rỗi không gia không thất như ta không quan trọng."

Huynh không gia thất, người khác chẳng lẽ ai cũng không gia thất giống huynh à? Hoàn Huyền trong lòng nghĩ như vậy, ngoài miệng đương nhiên không thể nói ra.

Hoàn Minh Khuê dường như không phát hiện mình không được chào đón, quay sang nói với Tiêu Linh: "Tiêu tướng quân vẫn chưa dùng bữa tối nhỉ? Hay là chúng ta cùng nhau dùng chút cơm, để tiểu vương gọi người chuẩn bị thiện."

Lòng ngực Hoàn Huyền nghẹn lại, nặng nề ho khan hai tiếng, chủ nhân chân chính là hẫng còn chưa có chết đâu!

Tùy Tùy nói: "Vậy phiền Dự Chương Vương đại giá."

Hoàn Minh Khuê chẳng may may xem mình là người ngoài, lập tức gọi nội thị vào bếp truyền thiện, hẫng thường xuyên tới ăn chực cơm, đối với món ăn sở trường của đầu bếp trong phủ Hoàn Huyền thuộc như lòng bàn tay, nói với nội thị: "Hiếm khi Tiêu tướng quân ở đây, nói đầu bếp thêm món Tiên Nhân Luyến*, với cả Quý Phi Hồng**. Mở thêm một vò Thiêu Xuân."

(Ji: *Món ăn dùng thịt gà làm nguyên liệu chính, chặt ra từng khúc nhỏ hầm với sữa tươi

**Món bánh ngọt làm nhân từ hoa hồng, có vỏ màu trắng và điểm xuyên chấm đỏ thờ nhà Đường)

Hoàn Huyền cuối cùng tìm được cơ hội, lập tức giữ chặt tay Tù Tù: "Thân thể nàng vẫn chưa khỏe hẳn, không thể uống rượu..."

Cánh tay Hoàn Minh Khuê nổi lên một tầng da gà: "Tiểu vương suy nghĩ không chu toàn, đã quên Tiêu tướng quân vẫn chưa khỏi hẳn."

Tù Tù khách khí nói hai câu.

Không lâu sau, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Hoàn Minh Khuê nói với Tiêu Linh: "Mời Tiêu tướng quân dời bước đến chính đường dùng thiện."

Hoàn Huyền nói: "Nói bọn họ đưa bữa tối vào đây là được."

Hoàn Minh Khuê nói: "Bệ hạ trước nay không thích có mùi thức ăn trong tấm phòng, tiểu vương và Tiêu tướng quân vẫn nên ra ngoài dùng bữa đi."

Tù Tù thấy chỉ cần Hoàn Minh Khuê ở đây, Hoàn Huyền sẽ sục sôi ý chí chiến đấu, dáng vẻ lập tức muốn bật dậy từ trên giường nhay xuống đánh người một trận. Nàng sợ hãi tổn hao tinh thần, hướng hồ chuyện mà nàng muốn hỏi Dự Chương Vương liên quan đến Hoàn Diệp, nói ở đây khó tránh hẳn lại nghĩ nhiều, vì thế nói: "Bệ hạ nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, ta đi rất nhanh sẽ trở lại."

Trong lòng Hoàn Huyền ngập tràn không tình nguyện, vẫn nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, chỉ nhìn nàng chăm chăm, như thể đang dùng ánh mắt dò nà nàng trở về sớm một chút.

Bởi vì tầm mắt không rõ, ánh mắt hẳn không sắc bén giống như trước kia, hơi nước mơ hồ, trái tim Tù Tù bỗng dưng mềm nhũn, ngữ khí không khỏi nhẹ nhàng: "Ta biết rồi."

Còn tiến lên giúp hấn tét góc chần.

Ánh mắt Hoàn Huyền vẫn đuổi theo bọn họ ra khỏi bình phong, nghe tiếng bước chân đi xa, lúc này mới ôm chặt nửa chiếc áo choàng cũ giấu trong ổ chần, mí mắt nặng nề cuối cùng chậm rãi khép lại — — tâm trạng thay đổi quá nhanh, hấn đã cực kỳ mệt mỏi, dù không yên tâm Hoàn Minh Khuê cũng không chống đỡ nổi nữa.

Tùy Tuy và Hoàn Minh Khuê vào đường ngòi xuống, sự thả lỏng ngăn ngủ chớp mắt trôi đi, thần sắc hai người đều trở nên ngưng trọng.

Hoàn Minh Khuê rót trà cho Tùy Tuy, rót đầy rượu vào ly của mình, hương rượu Thiêu Xuân thơm ngát tức khắc tràn ngập khắp nơi.

Tùy Tuy lấy trà thay rượu, kính Hoàn Minh Khuê: "Thời gian này đa tạ Dự Chương Vương thường tới thăm bệ hạ."

Vốn dĩ bọn họ là đường huynh đệ, Tùy Tuy là người ngoài, căn bản không nên để nàng nói lời cảm tạ, nhưng người nói đương nhiên như thế, người nghe cũng không cho là kỳ lạ.

Hoàn Minh Khuê nói: "Là bổn phận của tiểu vương, Tiêu tướng quân không cần khách khí."

Hấn khẽ thở dài: "Không ngờ thúc mẫu thế mà lại cực đoan đến mức này."

Hấn dừng một chút nói: "Lúc Đại hoàng huynh còn sống, tính tình bà ấy tuy có chút cố chấp, nhưng vẫn tính là thông tình đạt lý, cũng chưa từng nghe bà ấy tra tấn hạ nhân, bạc đãi thứ tử."

Hấn cười khổ một tiếng, bổ sung một câu: "Ước chừng chỉ có đối với Hoàn Quýnh là ngoại lệ."

Bàn tay cầm ly của Tùy Tùy hơi dừng: "Thái Hậu và Thục phi có ân oán gì không?"

Nàng đã nghe Hoàn Quýnh nói qua nguyên nhân gây ra chuyện này, nhưng vẫn có chút khó tin, nhất quốc chi mẫu chỉ vì câu nói của một kẻ xưng là cao tăng mà trăm phương ngàn kế hủy hoại một hài tử, câu nói kia thậm chí còn không thể gọi là sấm ngôn (lời tiên tri).

Hoàn Minh Khuê trầm ngâm: "Tính tình Thục phi nhu thuận yếu đuối, chỉ mặc cho Thái Hậu sai bảo, Thái Hậu để cung nhân dưỡng Hoàn Quýnh thành bộ dáng kia, mẫu phi là bà không thể hoàn toàn không biết gì, nhưng luôn nhún nhường chịu đựng, chuyện Hoàn Quýnh mười hai tuổi "cưỡng hiếp" cung nhân hoang đường, kỳ thật ai cũng cảm thấy kỳ lạ. Thục phi vẫn nén giận, nếu nói Thái Hậu và bà ấy có thù hận gì, e là..."

Hoàn Minh Khuê nói đến một nửa lại ngừng, Tùy Tùy biết hẳn nói đến điều cấm kỵ, thật sự có người như vậy, mình làm chuyện có lỗi với người khác lại hận ngược nạn nhân, có lẽ Thái Hậu chính là người như vậy.

Nàng gật đầu: "Cho nên Thái Hậu nhắm vào Hoàn Quýnh, thật sự bởi vì câu nói của cao tăng kia."

Hoàn Minh Khuê nói: "Đúng, nhưng cũng không đúng. Khi Thái Hậu mang thai Tử Hành rất vất vả, lúc sinh lại tổn hại thân thể, hơn nữa trong triều đang rối loạn. Tiên đế ít lui tới hậu cung, hai người khó tránh khỏi xa cách, hơn nữa Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đều sinh trong đoạn thời gian đó, Thái Hậu khó tránh khỏi có chút khúc mắc với hai thứ tử này. Lần đó cao tăng tới triều, ta cũng ở đó, cũng còn nhớ mang máng tình hình."

Hắn dừng một chút nói: "Thái Hậu thương đại hoàng huynh nhất, tất nhiên hy vọng cao tăng nói vài câu cát lợi, nhưng tăng nhân kia nhìn đại ca một lúc lâu chỉ trầm mặc..."

Một hài tử sáu bảy tuổi như hần cũng nhớ rõ không khí xấu hổ ngưng trọng lúc đó.

"Thái Hậu cuối cùng nhịn không được mở miệng hỏi," Hoàn Minh Khuê nhíu mày nói, "Ta nhớ cao tăng kia lúc ấy bị bức ép, chấp tay thi lễ với Hoàng Hậu, nói một câu "chiêu quả vi nhân, khắc hoạch vi quả". Khi đó ta còn nhỏ, chỉ nhớ rõ có hai chữ "quả", sau lại đọc 《Đại Thừa Chỉ Quan》, mới biết là câu này."

Ánh mắt Tùy Tùy hơi động, trầm ngâm suy nghĩ: "Chiêu quả vi nhân, khắc hoạch vi quả."

Chương 117

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy dùng xong bữa tối liền muốn đến Trần Vương phủ, từ sau khi Hoàn Quýnh chết vương phủ đã khóa cửa, biến thành phế viện. Lục soát xong trong đêm, hôm sau có thể vào tàng khố trong cung kiểm tra di vật tịch thu từ Trần Vương phủ, thuận tiện lục soát luôn Thượng Dược Cục. Hoàn Huyền đang đứng trước cửa tử, nàng không muốn trì hoãn một khắc nào.

Nhưng sau khi tịch biên Trần Vương phủ về tay Hoàng đế, muốn lục soát phủ nhất định phải có thủ dụ hoặc lệnh bài của Hoàn Huyền. Đương nhiên Hoàn Huyền không đồng ý, còn quở trách nàng một trận. Nàng uống giải dược chỉ mới mười mấy ngày, tàn độc chưa trừ sạch, thúc ngựa không ngừng nghỉ từ Chiêu Ứng tới Trường An, đến gặp Trường công chúa ở Thái Cực cung trước, sau đó tới Thường An phòng. Tính toán canh giờ chỉ sợ dọc đường đi không hề nghỉ ngơi, tuy rằng hẳn không thấy rõ sắc mặt của nàng, nhưng vừa chạm đến bàn tay lạnh lẽo của nàng liền biết thân thể nàng đang suy yếu.

Tùy Tuy biết không lay chuyển được hẳn, chỉ đành từ bỏ, ngồi bên mép giường hẳn một lát, chờ hẳn ngủ, rồi về sương phòng đi ngủ.

Nàng nằm trên giường, khép rèm, cảm thấy sức lực toàn thân bị rút cạn trong nháy mắt. Nàng từng đánh rất nhiều trận thoát nhìn chú định sẽ thua, nhưng chưa từng sợ hãi giống như bây giờ, bởi vì lần này kẻ địch của nàng nhìn không thấy sờ không được, là vận mệnh, là tử vong.

Tuy rằng nàng nhẹ nhàng băng quơ trước mặt Hoàn Huyền, kỳ thật có thể tìm được giải dược hay không ngay cả một phần nắm chắc nàng cũng không có. Chỉ có nàng biết mình sợ hãi bao nhiêu, nhưng nàng không thể để lộ sợ hãi và tuyệt vọng trong lòng ra nửa

điểm. Sinh mệnh của Hoàn Huyền chỉ còn lại một sợi mảnh như tơ nhện, thổi một hơi sẽ đứt, một người nếu không có niệm tưởng sống sót, cái chết sẽ quắp lấy hắn càng nhanh.

Nàng chỉ có thể đè nén sự sợ hãi ở đáy lòng, ép tới mức không thể thở nổi.

Nếu không cứu được hắn... Suy nghĩ này vừa hiện lên, đã bị nàng cưỡng chế tan đi, nhưng cô độc vẫn như bóng đêm nặng nề bao phủ lấy nàng.

Nàng nhìn đỉnh màn trướng đen kịt, chợt phát hiện loại cô độc như bóng với hình này đã rời khỏi nàng rất lâu rồi, có lẽ sớm hơn nàng nghĩ, có lẽ vào ngày hè năm đó cùng vui đùa ở hậu viên Sơn Trì Viện, có lẽ là lúc giục ngựa đuổi nhau trên thảo trường, có lẽ là lúc hắn nghiêm trang dạy nàng dùng đao.

Thân phận của nàng là giả, bắt đầu của bọn họ là sai lầm, ngoài ý muốn và đối trá, nhưng ấm áp và thỏa mãn bên nhau là thật, hiểu ngầm ăn ý cũng là thật.

Hắn chạy tới Hà Sóc, nàng ẩn trong mật thất nghe động tĩnh bên ngoài, thậm chí có chút hâm mộ Lộc Tù Tù.

Lần thứ hai về Trường An, ngay cả nàng cũng không phát hiện trong lòng mình cất giấu chút chờ mong mơ hồ, cho đến lúc gặp Hoàn Huyền ngồi thẳng trên ngựa trong gió tuyết, nàng phát hiện trong khoảnh khắc đó lại có một tia vui sướng lướt qua trái tim.

Có lẽ chính vì bọn họ đều là người nếm đủ tư vị cô độc, nên mới có thể khiến nhau không còn cô đơn.

Bất tri bất giác, hắn cố chấp xua tan cô độc như màn đêm lạnh, tô một sắc màu vừa mạnh mẽ vừa tươi sáng lên sinh mệnh đơn điệu tẻ nhạt của nàng.

Dù cho hấn ở lại Trường An, nàng về Hà Sóc, từ đây trời Nam đất bắc, chỉ cần biết rằng trên thế gian còn có một người hoàn toàn đồng cảm với mình, hiểu được mình, nàng sẽ không còn cô đơn nữa.

Bọn họ có thể như hai ngôi sao cô độc nhìn nhau từ xa, dùng ánh sáng sưởi ấm lẫn nhau trong đêm lạnh. Nhưng nếu hấn không còn nữa, nàng lại bị cô độc lạnh lẽo xuyên tim bủa vây, mà nàng đã không thể chịu đựng được cô độc nữa rồi.

Tùy Tuy trần trọc đến nửa đêm mới mệt mỏi ngủ thiếp đi, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, đầu của nàng vẫn đau âm ỉ.

Nàng rời giường rửa mặt thay y phục, uống hai chén trà đậm mới cảm thấy đỡ hơn.

Sau khi lấy được lệnh bài của Hoàn Huyền từ chỗ Cao Mai, nàng liền mang theo mấy thị vệ, cùng Hoàn Minh Khuê đến Trần Vương phủ.

Hoàn Minh Khuê nhàn rỗi vô sự, xung phong đi cùng nàng.

Tùy Tuy tất nhiên cầu còn không được, tuy rằng Dự Chương Vương không lui tới với Hoàn Quýnh nhiều, nhưng dù sao cũng là đường huynh đệ, cũng hiểu hơn nàng một chút, nói không chừng đến Trần Vương phủ có thể nghĩ ra chút manh mối nào đó trước đây không để ý.

Trần Vương không được sủng ái, tuy mẫu phi đứng trong hàng tứ phi nên được ân chuẩn xuất cung kiến phủ, không cần ở cùng với thứ hoàng tử khác ở Thập Vương trạch, nhưng quy mô và vị trí Vương phủ không thể bằng đích hoàng tử, so với Dự Chương Vương phủ vẫn kém rất nhiều.

Wương phủ tọa lạc ở Thái Bình phường, cách chợ phía Đông còn xa hơn, gần như sắp đến ngoại ô.

Tùy Tùy xuống ngựa trước cửa Vương phủ, lớp sơn đỏ trên cửa lớn loang lổ, đồng phôi cũng lộ ra lớp rỉ sét, Trần Vương bị biếm thành thứ dân, hàng kích trước cửa đã sớm bị rút đi, nhìn tựa như một trạch viện của quan lại phú hộ bình thường, phong thái thua xa Sơn Trì Viện của Hoàn Huyền.

Thị vệ tiến lên mở đại khóa, đẩy cánh cửa ra, trục cửa phát ra tiếng "kéo kẹt" chói tai, đoàn người vòng qua cửa ngăn, cưỡi ngựa bước vào.

Sau án của Trần Vương, cả nhà trên dưới tính cả mẫu tộc Thực phi đều bị xử tử, lưu đầy, vào giáo phường; không biết có phải bởi vì điều này hay không, trong trạch viện cũng tràn ngập hơi thở xui xẻo, phòng thất mục nát cũng nhanh như trạch viện. Trong đình cỏ hoang mọc um tùm, cây cối và xà nhà thành nơi chim quạ xây tổ sinh sống, bậc thang mọc đầy rêu xanh, lan can màu sơn đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu.

Cơn gió xuyên qua lớp giấy cửa rách nát, cửa sổ bị đục khoét, cùng tiếng quạ đen kêu quạc quạc, ban ngày sáng tỏ cũng u ám ảm đạm.

Sống lưng Hoàn Minh Khuê lạnh run, xoa da gà nổi trên cánh tay: "Tiêu tướng quân định bắt đầu lục soát từ nơi nào?"

Hắn nói rồi bất giác nhích đến gần người Tùy Tùy, như thể Tiêu tướng quân có thể trấn tà.

Tùy Tùy nghĩ ngợi rồi nói: "Đến tầm đường hấn xem thử trước."

Nơi một người sống hàng ngày thường có thể nhìn ra vài thứ.

Hai người bước vào chính viện, xuyên quatum tiến viện lạc*, càng đi, xung quanh tựa hồ càng trở nên an tĩnh, càng âm trầm.

(Ji:*Tòa trạch viện có 3 cửa để vào trong, cấu trúc giống hình chữ 目)

Tới trước cửa tấm đường, Tù Tù nhìn một chút, cửa không khóa, giấy niêm phong cũng rách, bởi vì cách đây không lâu Hoàn Huyền đã phái người tới đây lục soát.

Tù Tù đẩy cửa vào phòng, vừa vào bọn họ liền phát hiện căn phòng này đặc biệt u ám, cửa sổ vừa cao vừa nhỏ hẹp, nhỏ gần bằng một nửa so với nhà bình thường. Màn trướng, bình phong trong phòng lại cực kỳ nhiều, với cả đều là màu tối trầm, đặc biệt là màn che, không phải tím đậm thì là nâu sẫm, như bị bao phủ trong máu đông.

Tù Tù đến mép giường xem thử, trên cửa sổ mơ hồ có thể thấy được dấu vết xây thêm, hiển nhiên là sau khi hấn dọn vào vương phủ đã sai người sửa một chút, tựa hồ cố ý biến nơi ở của mình thành u ám lạnh lẽo, như hang ổ tắm tối của dã thú.

Hoàn Minh Khuê không khỏi nhớ tới thảm trạng xác chết của Hoàn Quýnh được người phát hiện ở nơi hoang dã, trong lòng có chút muốn bỏ cuộc giữa chừng, nhưng hấn xung phong tới hỗ trợ, chỉ có thể căng da đầu theo vào.

Khắp nơi đều là bụi bặm và mạng nhện, Tù Tù nhìn thoáng qua chung quanh, từ mặt đất và giường, nhìn dấu vết trên rương hòm liền biết người của Hoàn Huyền đã cẩn thận lục soát một lần.

Tiền tài, lương thực và chút gia sản đáng giá của Trần Vương phủ khi tịch biên đều không nhập vào kho trong cung, có lẽ do có điềm xấu. Giường, bàn dài, bình phong và bài trí vẫn giữ ở vị trí như cũ.

Tù Tù nói với Hoàn Minh Khuê: "Lúc trước Dự Chương Vương từng đến nơi này chưa?"

Hoàn Minh Khuê lắc đầu: "Hoàn Quýnh chưa từng để người khác tiến vào nội viện."

Hấn nhìn quanh một vòng: "Sao mà trong phòng này đến cả một cái gương cũng không có?"

Hắn là người đi đến nơi nào cũng phải soi gương, không thể tưởng tượng nổi một người cách xa gương sẽ phải sống thế nào.

Tùy Tùy nói: "Có lẽ hắn không muốn thấy bản thân."

Hoàn Minh Khuê không khỏi thờ dài, tuy rằng không ai dám khen dung nhan của Hoàn Quýnh, nhưng hắn cũng không nghĩ tới người này đã tự ghét tới nông nỗi này.

Tùy Tùy phân phó bọn thị vệ đốt đèn, tìm trên giường, tủ bát và rương hòm một lần nữa, cả khung bình phong, lớp màn che cũng cẩn thận tìm kỹ.

Nàng thì nâng giá nến, hướng về phía cửa vào đen sì đối diện giường.

Đây là một nơi vào mật thất của Hoàn Quýnh, vốn có một cái tủ ngăn trước ám môn, lúc tịch biên ngăn tủ đã bị chuyển sang một bên.

Rất nhiều quyền quý đều đào mật thất mật đạo trong phủ, người như Hoàn Quýnh đào mật thất phía dưới phòng ngủ cũng không bất ngờ chút nào.

Tùy Tùy đi xuống bậc thang, Dự Chương Vương chần chờ một chút, chỉ đành đuổi theo.

Dưới đất ẩm ướt âm lãnh hơn, Tùy Tùy vịn vào vách đá đi xuống, cảm thấy hơi nước đọng trên vách đá từ đầu ngón tay thấm vào cơ thể, khiến toàn thân phát lạnh.

Hoàn Minh Khuê nói: "Mật thất này là nơi bọn phương sĩ luyện chế độc dược sao?"

Tùy Tùy nói: "Luyện chế độc phải có đan phòng, nghe nói đây chỉ là nơi chứa dược và dùng người sống thử độc."

Hoàn Minh Khuê run rẩy, thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống.

Cũng may thêm đá không quá dài, bọn họ nhanh chóng xuống tới mặt thất.

Tùy Tùy dùng ngọn đèn dầu thấp sáng những ngọn nến khảm trong vách đá.

Trước mắt bọn họ là một thạch thất khoảng bốn năm trượng, chiếc giường đá đặt giữa phòng, trên hai vách tường trái phải đều là giá gỗ, có lẽ là nơi để thuốc, hiện giờ thuốc bị dọn đi, chỉ còn lại cái giá rỗng.

Bức tường đối diện cửa vào trống không, đặt một bệ đá Tu Di cao hai thước, cũng không biết dùng để làm gì.

Tùy Tùy kiểm tra bệ đá một chút, là tạc thành từ khối đá trắng, cũng không có khe hở hay bất cứ nơi nào có thể giấu đồ vật.

Hoàn Minh Khuê không màng làm bẩn xiêm y, móc khăn ra phủi lớp bụi trên giường đá, rồi ngồi xuống, nơi này âm trầm đáng sợ, hai chân hắn hơi run lên rồi.

Tùy Tùy nhìn hắn kỳ quái, không nói với hắn giường đá này có lẽ là nơi "Dược nhân" của Hoàn Quýnh từng nằm, bốn góc giường đá còn nổi xích sắt.

Mặt thất chắc chắn là nơi điều tra cẩn thận nhất, ước chừng ngay cả mối nối gạch cũng được người tìm kiếm tỉ mỉ, Tùy Tùy không dừng ở đây lâu, theo đường cũ bước lên bậc thang trở về mặt đất.

Tùy Tùy lại ra ngoài, tìm kiếm trong sảnh đường, thư phòng, kho phòng từng nơi một.

Khố phòng gần như đã bị dọn hết, chỉ còn lại mấy rương công văn.

Tùy Tùy nghĩ ngợi, gọi thị vệ tới phân phó: "Tìm vài người chuyển mấy thứ này đến Sơn Trì Viện."

Hoàn Minh Khuê kinh ngạc nói: "Nàng muốn đích thân xem nhiều thứ như vậy sao?"

Tùy Tuy gật đầu: "Có lẽ có thể tìm được chút manh mối bên trong đó."

Người của Hoàn Huyền nhất định đã kiểm tra bên trong không chứa mấy thứ kiểu như phương thuốc, nhưng có lẽ sẽ có manh mối khác.

Lục soát Trần Vương phủ một lần, bất tri bất giác mặt trời đã ngả về tây.

Ra khỏi Vương phủ, Hoàn Minh Khuê có chút mất mát: "Đáng tiếc bận rộn vô ích một trận rồi, không thu hoạch được gì."

Tùy Tuy nói: "Cũng không tính là tay trắng." Ít nhất nàng đã hiểu Hoàn Quýnh sâu thêm một chút.

Chương 118

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy nhéo mi tâm nói: "Bệ hạ cũng đề cao ta quá rồi, ta cũng không chịu nổi không ngủ không nghỉ đâu."

Hoàn Huyền nói: "Đừng gọi ta là bệ hạ."

Tùy Tuy trước kia vẫn luôn gọi hấn là điện hạ, hiện giờ hấn đăng cơ tất nhiên gọi là bệ hạ, muốn đổi xưng hô nhất thời cũng không biết nên đổi thành gì.

Hoàn Huyền nói: "Nàng cũng gọi tên tự của ta là được."

Tùy Tuy không khách sáo với hấn: "Từ Hành."

Tuy rằng không có lưu luyến ý vị triền miên, nhưng trái tim Hoàn Huyền vẫn như được khế ủ nóng một chút, cũng nhẹ nhàng gọi nàng: "Tùy Tuy..."

"Được rồi, trở về phòng ngủ đi," Tùy Tuy nói không chút lưu tình, "Nếu gặp lạnh nhiễm phong hàn lại thêm phiền."

Vừa nói vừa mở sổ sách ở trên án.

Hoàn Huyền ngồi xuống đối diện nàng, lấy tay che chữ: "Không được xem nữa."

Tùy Tuy đẩy tay hấn: "Ta xem xong cuốn này sẽ ngủ."

Hoàn Huyền không có sức, dứt khoát nhào người lên án ăn vạ: "Nàng muốn xem thì ta xem cùng nàng."

Tùy Tuy hết cách, chỉ đành nói: "Bỏ đi, ta không xem, chàng mau trở về nằm."

Nói với Cao Mai ở hành lang: "Phiền Cao tổng quản đỡ bệ hạ trở về phòng."

Không đợi Cao Mai trả lời, Hoàn Huyền nói: "Cao tổng quản ngھĩng ngãng, nàng ở đây nói chuyện hắ không nghe thấy đầ." "

Cao Mai nghe vậy nhanh chóng thu một chân trở về, phụng mệnh ngھĩng ngãng.

Tùy Tùy xốc mí mắt nói: "Ta đỡ bệ hạ trở về phòng là đượ."

Hoàn Huyền nói: "Ban ngày ngủ nhiều, nàng không ở đây, ngoại trừ ngủ ta cũng không có chuyện khác để làm..." "

Hắ vẫn nằm trên án, ngắ đầu nhìn nàng, ánh mắt vốn mơ màng, thoát nhìn như thế vô cùng yếu ớt.

Tùy Tùy biết rõ hắ đã tìm đượ tử huyết của nàng, vẫn không nhĩn đượ thỏa hiệp: "Chàng muốn ở lại thì ở đi."

Hoàn Huyền ăn vạ trong phòng không đi chẳng qua là sợ mình vừa đi nàng sẽ lại vất vả, muốn đỡ nàng đi ngủ trước, không nghĩ tới có thể ở lại cùng chung chăn gối, nhất thời ngờ ngắ.

Tùy Tùy nói: "Ta gọi người đốt một chậu than."

Nói rồi sờ trán Hoàn Huyền, nhíu mày nói: "Vắ nóng, mau lên giường nằm."

Xuân tháng ba khí hậu ấm hơn, không cần đến chậu than, nhưng Hoàn Huyền trúng đợc vắ phát sốt, bởi vậy cực kỳ sợ lạnh.

Hoàn Huyền làm gì dám không nghe lời nàng, sợ nàng hối hận, ngoan ngoãn tự chui vào ổ chắ.

Hương thơm nhàn nhạt quen thuộc lập tức bao bọc lấy hắ, không nhĩn đượ thoải mái hừ khể một tiếng, còn cố ý cuộn mình nói: "Xít, trong chắ lạnh quá."

Tùy Tùy bất lực cất quyển trục, đến tịnh phòng rửa mặt thay tấm y, tắt đèn lên giường nằm.

Nam nhân lập tức không thấy nơi nào để dán lên, ôm nàng vào ngực.

Cách tắm y, Tùy Tùy cũng có thể cảm thấy nhiệt độ trên người hẳn, như ngâm mình trong bể nước nóng.

Hoàn Huyền xoa lưng nàng: "Gầy nhiều như vậy."

Tùy Tùy nói: "Chàng còn nói ta."

Bàn tay Hoàn Huyền trượt qua lại trên lưng nàng, bất tri bất giác thay đổi vị trí, chậm rãi chuyển qua vòng eo của nàng.

Tùy Tùy không được tự nhiên ngộ ngộ, bắp đùi bỗng nhiên chạm phải thứ gì đó. Nàng sửng sờ, ngay sau đó hiểu ra, đột nhiên chộp lấy tay hắn, khó tin nói: "Thành ra như vậy rồi chàng còn nghĩ đến loại chuyện này?"

Hoàn Huyền không biết giải thích với nàng thế nào, loại chuyện này vốn không cần nghĩ, chỉ cần vừa tới gần nàng, căn bản không nằm trong khống chế của hắn. Nhưng ngoài xấu hổ hắn còn bất giác có chút vui sướng, xoa lỗ tai đang nóng lên: "Ta không có tâm tư này, là nó tự chủ trương..."

Tùy Tùy có chút dở khóc dở cười: "Ta vẫn nên đến tắm đường ngủ."

"Đừng đi," Hoàn Huyền giữ chặt nàng, "Gọi người ôm chăn đệm tới, tách ra ngủ là được."

Hắn biết mình hiện tại như ngọn nến trước gió sẽ tắt bất cứ lúc nào, cũng không dám cật mạnh.

Chỉ chốc lát sau, chăn đệm xông ấm được chuyển đến.

Hoàn Huyền lại không chịu ngủ chẵn đêm mới, vẫn bá chiếm giường của Tù Tù, nàng chỉ có thể mặc hăn.

Hai người nằm song song, qua một lúc lâu, trái tim đập nhanh cuối cùng ổn định chậm rãi, nhưng hai người một chốc vẫn chưa buồn ngủ.

Tù Tù bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, xoay đầu, mượn ánh trăng xuyên qua màn lụa nhìn sườn mặt tuấn đĩnh của nam nhân: "Có phải lúc nhỏ chúng ta từng gặp mặt trong cung không?"

Hai mắt Hoàn Huyền sáng lên: "Nàng còn nhớ sao?"

Tù Tù nói: "Thật sự là chàng à? Ta không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ đứa bé kia có chút cổ quái, tính tình cũng rất xấu."

Hoàn Huyền khẽ hừ một tiếng: "Vậy mà nàng còn chơi cùng nó nửa ngày."

Tù Tù nói: "Ai bảo nó xinh xắn đáng yêu chứ, mắt to mi dài, hai má phúng phính, cảm hơi nhòn nhọn, như nặn ra từ nắm tuyết."

Nàng vừa nói vừa chọt vào má hăn.

Hoàn Huyền tức giận quay mặt qua chỗ khác.

Tù Tù nói: "Ta nhớ ra rồi, chúng ta còn chôn con chuột chết dưới đất."

"Là chim sẻ!" Hoàn Huyền nói.

"Chim sẻ, chim sẻ," Tù Tù nói, "Ta nhớ nhầm rồi."

Một khi cánh cổng ký ức mở ra, những hình ảnh đứt quãng kia dần dần hiện lên trong đầu nàng. Nàng nhớ ngày ấy nàng theo mẫu thân vào cung Hoàng Hậu yết kiến, sau đó đến hậu viện ngắm hoa mai. Mẫu thân và Hoàng Hậu hàn huyên, nàng không ngồi yên được như Hoàn Diệp và Đại công chúa, chỉ một hồi đã thấy nhàm chán,

Hoàng Hậu liền để cung nhân dẫn nàng vào viện tử chơi, nàng thừa dịp cung nhân không chú ý chuồn ra ngoài, không biết làm sao đến được một cung viện trống không, gặp một đứa bé xinh xắn rầu rĩ ở đó.

Nàng trở về nói với nữ mẫu, bà còn nói nàng gặp phải quỷ — — làm gì có một hoàng tử nào chơi trong viện trống rỗng, ngay cả một người hầu hạ bên cạnh cũng không có chứ.

Vì thế nàng còn bị ma ma đưa đến chùa miếu thắp hương khấu đầu.

Hoàn Huyền nói: "Từ nhỏ nàng đã thích gạt người."

Tùy Tuy có chút chột dạ: "Ta lừa chàng cái gì?"

Tính toán chi li với chuyện lúc nhỏ không khỏi có chút mất mặt, Hoàn Huyền nói: "Không có gì."

Tùy Tuy nói: "Thì ra chàng kỳ quặc, khấu thị tâm phikể từ lúc nhỏ..."

Nàng nói được một nửa lại đột nhiên im bặt.

Hoàn Huyền nói: "Sao vậy?"

Ánh mắt Tùy Tuy khẽ động: "Chỉ là nhớ tới một vài chuyện..."

Đứa bé ngồi xổm chơi bùn một mình trong đình kia càng lúc càng hiện rõ trong đầu nàng. Kỳ quặc, khấu thị tâm phi, ngoài miệng nói không muốn chơi cùng huynh tỷ, nói ghét trưởng huynh, nhưng trong mắt rõ ràng tràn ngập khát vọng.

Trong đầu nàng hiện ra một gương mặt hoàn toàn khác, xấu xí dữ tợn vụn vụn, nhưng lúc nhắc tới trưởng huynh, trong mắt hẳn ngoại trừ ghen ghét và căm hận, có phải còn điều gì khác hay không?

Tùy Tùy nhéo mi tâm nói: "Hôm nay đến Trần Vương phủ, ta cảm thấy Hoàn Quýnh không hề đơn giản như ta nghĩ..."

Khi đó trong lòng nàng tràn ngập lửa hận, chỉ nhìn thấy sự cay nghiệt của hắn, chỉ muốn bầm thây hắn vạn đoạn, khó tránh bỏ qua mấy thứ khác.

Hiện tại cẩn thận hồi tưởng, lúc hắn nhắc tới trưởng huynh bất tri bất giác đã dùng từ ngữ như "Trời quang trăng sáng", "Nhân thiện hiếu đễ", mặc dù mắng "Ngu ngốc", tựa hồ oán nhiều hơn hận.

(Ji: *仁善孝悌 - Nhân từ, hiếu thảo)

Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ mẫu thân yếu đuối, chỉ có trưởng huynh thật lòng quan tâm. Chỉ có hoàng huynh nhìn thấy thiên phú của hắn xuyên qua bề ngoài xấu xí này, cổ vũ hắn tiến tới. Loại thiện ý này dĩ nhiên sẽ khiến hắn thống khổ, khiến hắn không thể gánh nổi, thậm chí áp đảo hắn. Nhưng thiện ý chung quy chỉ là thiện ý, chẳng lẽ hắn không cảm kích và cảm động một chút nào sao?

Hoàn Huyền nói: "Thật ra lúc vừa biết kẻ hạ độc là Hoàn Quýnh, ta cũng rất bất ngờ."

Hắn dừng một chút nói: "Ta vẫn luôn cho rằng quan hệ giữa đệ ấy và trưởng huynh không tệ, sự đau thương trong tang lễ cũng không giống giả vờ."

Hắn ta không khóc lóc thảm thiết tê tâm liệt phế, chỉ yên lặng canh giữ trước linh cữu, hiện giờ Hoàn Huyền vẫn còn có thể nhớ được ánh mắt trống rỗng chết lặng đó, giống như sự rời đi của trưởng huynh cũng mang đi mất một phần thần hồn của hắn ta.

Nay nghĩ đến, Hoàn Quýnh khi đó so với ngày thường quả thực như hai người khác nhau, chỉ là Hoàn Huyền cũng đắm chìm trong thống khổ mất đi thân nhân, không để tâm đến dị thường của Hoàn Quýnh.

Tùy Tuy trầm ngâm: "Phải tự tay độc chết một người đối tốt với mình, thật lòng quan tâm mình, phàm là còn một chút nhân tính chưa mất đi, cũng sẽ mâu thuẫn thống khổ."

Hai người trầm mặc một lúc, đột nhiên đồng thanh nói: "Được Vương kinh."

Chương 119

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tùy Tuy không biết mình làm sao về được tới Sơn Trì Viện, toàn thân nàng đều như chết lặng.

Lại là một ngày trong xanh, tia nắng ban mai chiếu lên mái ngói từng mảng lớn, hiện lên ánh vàng đỏ lấp lánh trong vắt, vốn là cảnh sắc tràn ngập hy vọng, nhưng trong mắt Tùy Tuy lại tựa như ánh chiều tà màu máu.

Trước kia có phần khích và hy vọng chống đỡ tinh thần nàng, khiến nàng không cảm giác được mỗi mệt, hiện tại sự mệt mỏi tệ hại hơn tập kích tới.

Nàng lê đôi chân vào Thanh Hàm viện, nhưng không về sương phòng, lúc này hẳn là Hoàn Huyền còn đang ngủ, hẳn cần nghỉ ngơi đầy đủ, hơn nữa nàng biết hiện tại tinh thần và thể xác của bản thân đều đã mệt mỏi, không có cách nào giấu được sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Nàng rửa mặt qua loa một chút, rồi lên giường nằm, cuộn thân mình lại.

Chăn đệm lạnh lẽo, thân thể của nàng cũng lạnh ngắt, sự lạnh lẽo này thấm thấu vào đáy lòng nàng, dường như ngay cả xương cốt nàng cũng đều đông cứng.

Dòng chảy hoài nghi cuồn cuộn dâng lên không ngừng; có lẽ vốn dĩ không có giải dược, có lẽ đây chính là ý trời, là vận mệnh mà từ khi sinh ra nàng đã chạy không thoát.

Nàng chưa từng bất lực như hiện tại, nàng đã không còn sức để kiên cường nữa.

Tất cả những gì nàng có thể làm hiện tại, chỉ là một kẻ mềm yếu vô năng, chôn mặt trong khuỷu tay khóc nghẹn ngào.

Ngoài trống vang lên tiếng bước chân chậm rãi nặng nề, có người xốc màn trống lên.

Nàng biết là ai, nhưng không thể xoay người.

Hoàn Huyền nằm xuống cạnh nàng, ôm lấy nàng từ phía sau, nhẹ giọng nói: "Đừng buồn."

Hắn vừa nói như vậy, nước mắt mà Tù Tù vốn dĩ đã gắng gượng kìm nén lại tràn ra khỏi mi, cả người nàng không kìm được run rẩy.

Hoàn Huyền ôm nàng chặt hơn, dường như muốn dùng tấm lưng thay nàng ngăn cản hết thủy phong sương.

Tù Tù vốn dĩ có chút nản lòng, nhưng nằm trong vòng tay ấm áp của hắn, thân thể của nàng từ từ ấm lên, tựa hồ lại có sức tiếp tục kiên trì.

Nàng mím môi nói: "Trong cuốn kinh không có gì cả, làm gì để tìm được như vậy, sẽ vẫn còn rất nhiều nơi chưa tìm."

"Tù Tù," Hoàn Huyền tâm như đao cắt, "Đừng tìm nữa."

Hắn biết hy vọng từng chút bốc cháy lên lại bị dập tắt sẽ có tư vị gì, để nàng trải qua một lần đã giống như khoét đi trái tim hắn.

"Còn rất nhiều nơi chưa tìm," Tù Tù nói, "Nhất định còn một nơi mà chúng ta không nghĩ tới..."

Hoàn Huyền nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng: "Đừng tìm nữa, dù cho nàng không trở về, đời này của ta cũng đã không còn tiếc nuối."

Hắn dừng một chút nói: "Mỗi một ngày hiện tại đều là ta trộm lấy đoạt lấy, nàng ở lại với ta một ngày cuối cùng, ngày mai khởi hành

đi."

Sống lưng Tù Tù bỗng dựng cứng đờ.

Hoàn Huyền nói: "Ta không muốn nàng nhìn ta đi, nàng hãy xem như ta còn ở Trường An, là nàng rời bỏ ta..."

Hắn đã đưa lưng về phía nàng rất nhiều lần, ít nhất một lần cuối cùng này hắn sẽ không để lại cho nàng một bóng lưng nữa.

Tù Tù bỗng nhiên xoay người hôn hắn.

Nụ hôn này vừa nồng nhiệt lại tuyệt vọng, mang theo nước mắt đắng chát, khiến hắn nhớ tới đêm xuân triền miên trước khi xuất chinh Hoài Tây, lần đó là sinh ly, lần này lại là tử biệt.

Qua hồi lâu, Tù Tù mới nói: "Chàng khăng khăng muốn ta đi thì hạ sắc thư đi."

Hoàn Huyền đương nhiên không thể hạ sắc thư bức nàng đi.

Tù Tù chôn mặt trong lồng ngực hắn: "Còn chưa tới một khắc cuối cùng..."

Nói xong câu đó, nàng tựa hồ cuối cùng đã mệt mỏi kiệt sức rồi, chậm rãi khép hai mắt, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, nàng trực giác hình như mình đã bỏ qua chuyện gì đó, nhưng nàng quá buồn ngủ quá mệt mỏi, trong đầu rối loạn, không kịp suy nghĩ cẩn thận đã chìm vào mộng đẹp.

Một giấc ngủ này bất tri bất giác đến buổi trưa, lúc Tù Tù tỉnh lại còn có chút ngây ngốc, đã rất lâu nàng chưa được hưởng thụ một giấc ngủ sâu không mộng mị như vậy.

Hoàn Huyền còn ôm lấy nàng, lồng ngực bằng phẳng lại phập phồng đều đều, hiển nhiên còn đang ngủ — — chứng tỏ đêm qua hắn cũng ngủ không ngon.

Tùy Tuy cẩn thận dời cánh tay hẳn, mới vừa gác qua một bên, nam nhân lại nhú mày, ôm lấy nàng lần nữa, còn ôm nàng đến trước người.

Tùy Tuy lăn lộn ba lần, nhét một khối xiêm y vào lòng ngực hẳn, lúc này mới thoát được ra ngoài.

Nàng đến tịnh thất rửa mặt thay y phục, dùng vài món thanh đạm ở chính đường, rồi bảo nội thị dọn một rương công văn chưa xem xong trong sương phòng đến tắm đường.

Nàng ngồi bên giường Hoàn Huyền tiếp tục xem sổ sách của Trần Vương phủ. Nàng phát hiện Hoàn Quýnh có lẽ bắt đầu từ mười mấy năm trước, chỉ cần gặp năm bội thu sẽ mua rất nhiều thóc gạo, nhưng lúc tịch biên Trần Vương phủ lương thực tồn trong kho lại không nhiều. Trong sổ sách chỉ có rất nhiều gạo thóc được chi ra, nhưng không có nơi đi; ngoài ra hẳn còn mua rất nhiều vải vóc và tơ lụa vào năm đồng đất vải rẻ, đây cũng không hợp với lẽ thường, bởi vì đồng đất hơn, người bình thường sẽ tích trữ đồng hơn chứ.

Mà tất cả gạo thóc vải vóc đó đều không biết đã đi đâu. Số lượng lớn như vậy, nhiều năm liền như vậy, cho dù Hoàn Quýnh thật sự ngu ngốc cũng có thể nhìn ra không đúng, huống hồ tâm tư của hẳn còn kín đáo hơn người thường rất nhiều.

"Có điều gì kỳ lạ sao?" Hoàn Huyền nói.

Lúc này Tùy Tuy mới phát hiện hẳn đã tình, nàng sợ hẳn hao phí tinh thần, do dự có nên nói cho hẳn hay không.

Hoàn Huyền tựa hồ đoán được suy nghĩ của nàng: "Tuy nàng thông minh hơn ta, nhưng hai người gộp lại vẫn hơn một người."

Dừng một chút nói: "Ta cũng muốn sống tiếp."

Ánh mắt Tùy Tuy hơi động: "Được."

Nàng nói ra sự kỳ lạ trong sổ sách: "Định kỳ chi ra nhiều gạo thóc vài vóc như vậy, xem nữa ta còn cho rằng hẳn có phải đang dưỡng tư binh hay không đấy."

Đây đương nhiên chỉ là lời vô căn cứ, dưỡng tư binh dưới mí mắt thiên tử, trừ phi Hoàn Quýnh có năng lực thông thiên, hướng chi tư binh này có thể giấu được ở đâu?

Hoàn Huyền nghĩ ngợi nói: "Gạo thóc vài vóc cũng bỏ đi, vốn cũng có thể dùng như tiền, tư lự lại không thể, chỉ có thể dùng để làm áo khoác."

Tùy Tùy gật đầu: "Cho nên Hoàn Quýnh chắc chắn đã nuôi một đám người, hơn nữa còn không ít."

Nhưng suy ra đến đây vẫn không có manh mối gì.

Tùy Tùy nói: "Đáng tiếc quản sự, thân tín lúc trước của Hoàn Quýnh trong Trần Vương phủ không giữ lại một ai sống sót, nếu không thẩm tra liền biết mấy thứ đó rốt cuộc đi đến đâu."

Hoàn Huyền nói: "Thân thể nàng còn chưa ổn, đừng hao tổn tinh thần."

Tùy Tùy gật đầu, néo mi tâm đặt sổ sách xuống.

Ngay sau đó nàng lại cầm lấy danh sách đồ vật chưa nhập vào kho trong cung sau khi kê biên tài sản Trần Vương phủ.

Xem lướt qua danh sách một lần, dùng đầu ngón tay gõ xuống, nhúu mày nói: "Vẫn cảm thấy trên danh sách thiếu chút gì đó..."

Nàng nhắm hai mắt, nhớ lại trong Trần Vương phủ ngày ấy đi qua từng gian phòng, lúc nghĩ đến gian thạch thất ngầm kia, nàng chợt cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Anh mắt nàng lơ đãng dừng trên chân cột khắc hoa sen trong phòng, khoảnh khắc, đột nhiên nhận ra rốt cuộc là không đúng chỗ nào: Bệ đá Tu Di trước bức tường trống kia.

Nàng vốn cho rằng bệ đá đó dùng để ngồi, hiện giờ nghĩ lại, vì sao không đặt trường kỷ, không đặt giường mây, lại đặt khối đá, hơn nữa mặt thất nhỏ như vậy, một bức tường trống vốn dĩ có thể treo giá gỗ bày đồ vật, tựa như đặc biệt để ra đó.

Bởi vì đó không phải tảng đá, bệ đá Tu Di và hoa sen đều đến từ Phật môn, vậy rất có thể là cái bệ dùng để đặt bức tượng.

Đúng lúc này, Hoàn Huyền nói: "Ta cảm thấy suy đoán của nàng đối với Dược Vương kinh cũng không sai, Hoàn Quýnh sẽ không vô duyên vô cớ đưa trường huynh một quyển Dược Vương kinh, thời cơ còn khéo như vậy. Nhưng nếu ta là hắn, sẽ không trực tiếp đặt phương thuốc giải độc trong cuốn kinh. Nếu như trường huynh không phát hiện, lại bị người thân cận của huynh ấy phát hiện, đến lúc đó vừa tra liền biết người hạ độc là ai."

Tùy Tùy gật đầu, Hoàn Quýnh chỉ là giao sinh tử của bọn họ cho ông trời, cũng không có lý nào lưu lại chứng cứ chỉ về phía hắn ta.

"Cho nên cuốn kinh văn kia có thể chỉ là một manh mối." Hoàn Huyền nói.

Tùy Tùy nói: "Tượng Phật."

Nàng cầm lấy danh sách tịch biên: "Trên bệ Tu Di trong mặt thất hắn là nên đặt một bức tượng Phật, nhưng lại không thấy, trên danh sách cũng không có."

Nàng dừng một chút nói: "Nếu ta đoán không sai, đó hắn là tượng..."

Hoàn Huyền tiếp lời: "Dược Sư Phật."

Tùy Tuy nói: "Tượng Phật không nằm trong Trần Vương phủ, cũng không ở trong cung Thục phi, Hoàn Quýnh cũng không thể đặt ở nơi hắc không tìm thấy, nơi có khả năng nhất hắc là chùa miếu."

Nàng dừng một chút nói: "Trong thành có bao nhiêu chùa miếu thờ phụng Dược Sư Phật?"

Hoàn Huyền nói: "Chuyện Phật đạo do Hồng Lư Tự quản lý, tra liền biết."

Hắn gọi Cao Mại tới, phân phó hắn an bài người mang thủ dụ đến Hồng Lư Tự tra công văn.

Tùy Tuy cũng không nhàn rỗi, cho người mời Dự Chương Vương, đến tìm kiếm mấy chùa miếu thờ phụng Dược Sư Phật nổi tiếng nhất trước.

Nếu Hoàn Quýnh muốn để trưởng huynh tìm được giải dược, sẽ không giấu quá kín. Tượng Phật kia có thể đặt trong mật thất, kích thước cũng sẽ không quá lớn, dựa theo danh sách Hồng Lư Tự liệt ra, có mười sáu chùa miếu trong thành và ngoại ô Trường An phù hợp với điều kiện này.

Tuy có thể để bọn thị vệ đi lục soát, nhưng Tùy Tuy sợ bọn họ khinh suất, vẫn đi hết tất cả chùa miếu trên danh sách trong vòng hai ngày.

Ngoài tượng Phật, các góc Phật điện cũng tìm một lần, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tùy Tuy ra khỏi Cảnh Lâm tự nằm cuối cùng trên danh sách, đúng vào lúc mặt trời lặn về Tây, từng tiếng trống buổi tối như gõ lên trái tim nàng, cùng tiếng chuông vàng vang trên ngựa, đau thương không nói nên lời.

Tất cả mọi người cúi đầu trầm mặc cưỡi ngựa, ngay cả Hoàn Minh Khuê cũng không nói được câu nào.

Về đến Thường An phường sắc trời đã tối mịt.

Xe ngựa của Tù Tù vừa vào cửa, liền có nội thị nghênh đón, ngập ngừng nói: "Khởi bẩm Tiêu tướng quân..."

Tù Tù vừa thấy nét mặt hẩn liền biết không ổn: "Bệ hạ sao rồi?"

Hôm nay trước khi nàng ra cửa tinh thần của Hoàn Huyền rõ ràng không tồi, còn xuống giường đi hai bước, dùng chút canh cùng nàng.

Nội thị kia nghẹn ngào nói: "Tiêu tướng quân vừa đi không lâu, bệ hạ liền ngất đi, đến lúc này vẫn chưa tỉnh..."

Bên tai Tù Tù vang lên một tiếng ầm, không nghe thấy lời nào nữa, cất bước chạy đến Thanh Hàm viện.

Nàng chẳng những không tìm được giải dược, còn lãng phí nhiều ngày vô ích như vậy, vốn nàng ít nhất có thể cùng hẩn vượt qua mấy ngày cuối cùng.

Toàn thân nàng run rẩy, máu dường như đông cứng, thậm chí không cảm giác được trái tim đang đập.

Chương 120

Tài ebook: dtv-ebook.com

Có lẽ bởi vì hy vọng liên tiếp tan biến, Tùỳ Tùỳ gần như không thể tin vào tai mình, đến khi Quan Lục Lang bước vào phòng, giao một tờ phương thuốc ố vàng cho nàng, cuối cùng nàng mới tin đây là thật.

Thì ra Hoàn Quýnh lấy danh nghĩa phú giả xây một Bi Điền phường ở thành Tây, chuyên thu nhận đứa trẻ bị vứt bỏ, đặc biệt là những đứa trẻ sinh tàn tật bị người nhà vứt bỏ, hài tử như thế ngay cả Bi Điền phường và chùa đều không muốn thu nhận. Vốn vừa sinh ra liền chỉ có thể chờ chết, nếu may mắn sống tiếp thì ăn xin trên phố phường, tranh thức ăn với chó hoang, thường cũng không sống quá mấy mùa đông.

Cho đến hôm nay tăng nhân Bi Điền phường và những tiểu nhi được cứu trợ cũng không biết xiêm y, lương thực của bọn họ, tất cả đều đến từ Trần Vương độc chết trưởng huynh, tội ác chồng chất kia.

Hắn vừa dùng người sống thử thuốc, khinh rẻ mạng người, lại vừa lặng lẽ dùng phần lớn gia tài phân đến Bi Điền phường, cứu tế những hài tử vừa sinh ra đã bị phụ mẫu thân sinh vứt bỏ. Có lẽ ngay cả chính hắn cũng không biết đây là vì điều gì.

Tùỳ Tùỳ giao phương thuốc cho Trịnh y quan: "Làm phiền phụng ngự xem thử phương thuốc này."

Đương lúc Trịnh phụng ngự tập trung nhìn phương thuốc, trái tim mọi người đều nhảy vọt tới cổ họng, Tùỳ Tùỳ gần như không có cách nào thờ nổi.

Chỉ là một lát, lại dài như thể một trăm năm.

Cuối cùng, Trịnh phụng ngự gật đầu nói: "Phương thuốc này có mấy vị dược trùng với phương thuốc của Triệu Côn, nhưng Triệu Côn thiếu mấy vị thuốc mấu chốt, phương thuốc này đã bổ sung đủ, hẳn là không phải giả."

Trưởng công chúa vui sướng phát khóc: "Thật sao?"

Trịnh phụng ngự để dược đồng chép phương thuốc, phối dựa theo phương thuốc, dược liệu trong kho Tề Vương phủ đều dọn tới Sơn Trì Viện để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, trong đó không ít thuốc trân quý hiếm gặp ở dị vực, các dược liệu cần thiết trên phương thuốc cũng có thể phối đủ ở đây.

Trưởng công chúa nhìn Tiêu Linh, thấy môi nàng trắng bệch, vội nói: "Sắc mặt Tiêu tướng quân không tốt lắm, mau chóng đến sương phòng nghỉ ngơi một lát. Nếu Bệ hạ tỉnh rồi muội lại ngã xuống thì sao đây..."

Giọng nói vừa dứt, nàng liền thấy thân thể Tiêu Linh đơng đờ, đột nhiên mềm oặt ngã xuống.

Thật không ngờ nàng một mực gắng gượng chống đỡ đến tận bây giờ, thấy Trịnh phụng ngự gật đầu, trái tim chợt buông lỏng, toàn thân trong nháy mắt sụp đổ, trước mắt tối sầm rồi ngã gục xuống.

Cũng may Trưởng công chúa ở một bên nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, cùng cung nhân đỡ nàng đến trên giường, gọi Trịnh phụng ngự tới.

Y quan chẩn mạch cho nàng, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên: "Tàn độc của Tiêu tướng quân chưa hết, gần đây e là cũng không nghỉ ngơi tốt, mạch tượng yếu ớt như vậy thế mà lại có thể chống đỡ đến tận bây giờ."

Trưởng công chúa nghĩ người khởi xướng hết thảy điều này là mẫu hậu của mình, vừa hổ thẹn vừa áy náy: "Lần này Bệ hạ có thể tuyệt chỗ phùng sinh, nhờ có Tiêu tướng quân không màng bản

thân tìm phương thuốc cho người, thỉnh phụng ngự nhất định phải bảo đảm Tiêu tướng quân không sao."

Y quan nói: "Lão phu nhất định làm hết sức."

Nói rồi cuốn ống tay áo lên, thi châm cho Tiêu Linh.

Thi châm xong, hấn lau mồ hôi trên trán nói: "Tiêu tướng quân nhất định phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, không thể tiếp tục bồn ba mệt nhọc, nếu không sẽ để lại bệnh căn thì đó là chuyện cả đời."

Trưởng công chúa nói: "Ta sẽ dặn mọi ấy tĩnh dưỡng thật tốt."

Trịnh phụng ngự gạt đầu, nâng bút viết một phương thuốc bổ giao cho dược đồng đi sắc.

Trưởng công chúa để cung nhân đưa Tiêu Linh đến sương phòng tĩnh dưỡng.

An bài thỏa đáng, thuốc cũng sắc xong.

Trịnh phụng ngự theo thường lệ dùng cá thừ thuốc trước, xác nhận không có độc, lúc này mới để nội thị chà răng bằng phèn và muối cho Hoàng đế, đổ thuốc vào.

.....

Thuốc Tùy Tùy uống được thêm dược liệu an thần ngủ ngon, nàng hôn mê đến sau giờ Ngọ hôm sau mới tỉnh.

Nàng ngơ ngẩn một lát, đột nhiên nhớ tới chuyện đêm qua, lập tức ngồi dậy, nhưng bởi vì động tác quá mạnh mà đầu vầng mắt hoa một hồi.

Xuân Điều nhanh chóng đỡ lấy nàng: "Cô nương đừng lo lắng, Bệ hạ đã uống hai cử thuốc, Trịnh phụng ngự sáng sớm đã chẩn mạch giúp Bệ hạ rồi, mạch tượng đã ổn định, không bao lâu là có thể tỉnh."

Nàng biết Tuy Tuy lo lắng điều gì, nói toàn bộ chuyện mà nàng muốn biết nhất, lúc này mới thở ra một hơi: "Bệ hạ đang ngủ ở tấm giường. Cô nương hiện tại quan trọng nhất chính là an tâm tĩnh dưỡng, nếu không Bệ hạ tỉnh lại, cô nương tử lại ngã xuống, chẳng phải không ngừng chăm bệnh sao?"

Tuy Tuy nghe nói Hoàn Huyền không sao, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn bảo Xuân Điều đỡ nàng rời giường rửa mặt thay y phục, dù biết hần đã vượt qua nguy hiểm, cũng muốn tận mắt nhìn thấy mới có thể yên tâm.

Tới tấm giường, Hoàn Huyền vẫn hôn mê, nhưng thần sắc không còn thống khổ giống đêm qua, sắc mặt tựa hồ cũng khá hơn.

Tuy Tuy hỏi Trịnh phụng ngự canh giữ bên mép giường: "Bệ hạ thế nào rồi?"

Y quan nói: "Phương thuốc giải độc này đúng rồi, mạch tượng của Bệ hạ đã ổn định, nhưng Bệ hạ trúng độc quá sâu, lại kéo thêm mấy ngày, chỉ sợ cần uống thêm một thời gian mới có thể thanh trừ sạch tàn độc. Sau đó cũng cần nằm trên giường tĩnh dưỡng, đến khi ngự thể hoàn toàn phục hồi."

Hần dừng một chút, nhíu mày nói: "Tiêu tướng quân xin thứ cho lão phu nhiều lời, tuy tướng quân trúng độc không sâu bằng Bệ hạ, cũng không thể lơ là, miễn để lại bệnh căn."

Đại phu sợ nhất gặp phải loại bệnh nhân không tuân lời dặn, khiến người không bớt lo này, mà bệnh nhân của hần một người hai người đều thế này.

Tuy Tuy hành lễ y với quan: "Đêm qua đa tạ phụng ngự."

Trịnh phụng ngự nói: "Tiêu tướng quân không cần đa lễ, đây đều là bổn phận của lão phu." Nghe lời hần ngoan ngoãn trở về nghỉ ngơi còn hữu dụng hơn mấy lời hoa mỹ đó.

Mà bệnh nhân này vẫn cố tình không hề tự giác, ngồi xuống trước giường bệnh.

Cao Mai dẫn các nội thị cung nhân khác thức thối lui ra ngoài, Trịnh y quan không tiện ở lại, cũng lui ra ngoài.

Tẩm đường chỉ còn lại Tù Tù và Hoàn Huyền.

Tù Tù giơ tay sờ trán Hoàn Huyền, vẫn hơi nóng, nhưng không còn nóng đến dọa người như tối hôm qua, hô hấp của hắn cũng không còn dồn dập.

Nàng dùng miếng bông sạch sẽ chấm nước sạch, nhẹ nhàng chấm lên môi của hắn, đôi môi khô khốc dần dần thấm ướt mềm mại.

Nàng buông miếng bông trong tay, nhịn không được dùng đầu ngón tay gầy hàng mi dài rậm của hắn, sau đó cúi đầu nhẹ hôn lên môi hắn một chút.

Chỉ là một cái chạm như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ như cánh hoa rơi trên mặt hồ, ai ngờ hàng mi dài của nam nhân nhẹ run run, mở mắt, trong mắt chứa đầy ý cười, biết rõ còn cố hỏi: "Nàng đang lên hôn ta sao?"

Tù Tù nhướng mày: "Chàng giả vờ ngủ à?"

Hoàn Huyền tránh không đáp, ý cười trong mắt càng sâu: "Tiêu Tù Tù lên hôn ta."

Tù Tù không ngượng cũng không giận: "Phải, ta muốn hôn thì hôn, sao nào?"

Nói xong cắn lên môi hắn một cái.

.....

Nửa đêm bảy ngày sau, trước Thừa Thiên Môn của Thái Cực cung vang lên tiếng chuông tang, Phật tự lớn nhỏ trong thành

Trường An vang chuông theo. Chưa đến một tháng, thành trì cổ xưa này lại tiễn vị Đế vương thứ hai.

Tân đế đăng cơ chưa đến một tháng liền nhiễm bệnh dịch, thuốc thang vô hiệu, hấp hối mấy ngày, băng hà trong Lưỡng Nghi điện Thái Cực cung, thụy hào Hiếu Võ.

Hiếu Võ Hoàng đế sinh thời bình định Tứ trấn, thu phục Hoài Tây, nhưng đó đều là sự tích lúc người chưa lên ngôi, đăng cơ không đến mấy ngày đã nhiễm bệnh dịch băng hà, trở thành Hoàng đế có thời gian cầm quyền ngắn nhất của vương triều.

Trước khi chết người đã lập di chiếu truyền ngôi cho Thập hoàng tử, lệnh trưởng công chúa và Trương tướng phụ chính, cũng hạ lệnh giản lược lễ tang, hủy bỏ nghi thức bách quan túc trực bên linh cữu, sau khi nhập quan lập tức niêm phong nắp quan tài để tránh dịch bệnh lây lan.

Người còn biển hai điền trang ở kinh kỳ thành Bi Điền phường, thu nhập từ ruộng đất dùng để duy trì hoạt động trong phường.

Điều khiến người ta bất ngờ chính là người ban phủ lúc còn là thân vương và một biệt viện ở Thường An phường thành Nam, tính cả hạ nhân nô bộc cho Tam trấn Tiết độ sứ Tiêu Linh.

Trên phố có người suy đoán giữa Tiên Hoàng đế và Tiêu tướng quân có bí mật gì đó mà không thể cho ai biết, một loại suy đoán kỳ quái hơn là Tiêu tướng quân có phần tương tự với cơ thiếp đã mất ngoài ý muốn của Tiên Hoàng đế mấy năm trước, bởi vậy Tiên Hoàng đế mới yêu ai yêu cả đường đi, tặng Vương phủ và nơi hai người từng sống cho nàng.

Nhưng người có hiểu biết thấy đó là chuyện vô căn cứ — — Hoàng đế đã khuất rõ ràng là xuất phát từ công tâm, sợ rằng sau khi người băng hà, quân chủ còn non trẻ, Tiêu Linh nhân cơ hội khởi binh làm loạn, vì vậy ban thưởng thêm, thể hiện ân sủng rộng rãi, thật ra ý chính là ràng buộc.

Trong một lúc nhiều ý kiến khác nhau, chân tướng đến tột cùng là vì sao, ước chừng chỉ có Tiên Hoàng đế nằm trong quan cữu mới biết được.

Nhưng Tiêu tướng quân được ân sủng lớn như vậy, tang lễ của Tiên Hoàng đế lại chỉ lộ cái mặt rời rời đi, khâm liệm và đưa tang cũng không xuất hiện, khó tránh khiến người hoài nghi lòng trung của nàng.

Cũng may Trương công chúa nhiếp chính biết nội tình, giải thích rằng Tiêu tướng quân đang bệnh, hiện giờ đang đau buồn tĩnh dưỡng trong biệt viện Tiên Hoàng đế ban tặng, cảm nhớ ân ngộ của Tiên Hoàng đế.

Chương 121

Tài ebook: dtv-ebook.com

Hoàn Huyền uống giải dược một tháng, mạch tượng dần khôi phục bình thường, Trịnh phụng ngự cho hắn ngừng thuốc, nhưng hắn vẫn tỏ vẻ không xuống giường nổi, canh cháo muốn người ta đút từng ngụm một, bánh ngọt trái cây cũng muốn tay đưa tận miệng — người ta này đương nhiên là Tùy Tùy.

Tùy Tùy sao mà tin nổi ngay cả một cái muỗng hắn cũng không cầm được, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy gương mặt tái nhợt, đôi mắt sưng mù mênh mông của hắn, nàng rất khó cự tuyệt mấy loại yêu cầu vô lý của hắn.

Đút ăn còn thôi đi, lúc đút ăn nội thị cung nhân trong phòng liền lặng lẽ lui xuống, đút đút rồi không hiểu sao lại bị câu lên giường luôn.

Tùy Tùy không muốn thừa nhận mình sắc lệnh trí hôn, chỉ trách nam hồ ly tinh này thủ đoạn cao thâm.

Nhưng với thân thể nửa tàn hiện tại của hắn, vừa kích động đã thờ hỗn hển, chuyện nhiều hơn tất nhiên không làm được, cùng lắm chỉ có thể qua loa cho đỡ ghiền.

Hôm nay trong cung đưa tới mấy sọt anh đào mới cồng "Cho Tiêu tướng quân thử quả tươi". Tiêu tướng quân thử xong, hốt hoảng bò dậy từ trên giường, búi tóc rối loạn, y phục nhàu nhĩ, trên vạt áo còn dính nước anh đào.

Nàng quay đầu liếc sang bệnh nhân như con mèo lười biếng dựa trên gối mềm, chỉ thấy ửng đỏ lan từ hai má thẳng đến đuôi mắt hơi nhướng lên của hắn, hắn rõ ràng có chút hệt hơi, môi mỏng hé mở,

chính giữa không biết là nước anh đào hay vết máu bị cắn, vết đỏ kia nổi bật giữa màu trắng bệnh tật bao quanh càng thêm kiều diễm.

Trái tim Tuy Tuy mới vừa bình ổn xuống lại đập dồn dập.

Nàng ho nhẹ hai tiếng nói: "Ta dậy thay xiêm y..."

Nàng nói rồi định xuống giường, bất thành lình thắt lưng bị người tóm, lại ngã về giường.

"Chốc nữa Trịnh phụng ngự sẽ tới thỉnh mạch..." Nàng đẩy Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ..."

Tùy Tuy vừa nghe thấy hai chữ "Tỷ tỷ" này, liền tựa như bị người nhéo gân, một chút sức lực trên tay cũng không có.

Nam nhân thừa dịp nàng sức yếu mà xâm nhập, ngón tay dài từ cổ nàng chậm rãi đi xuống, luồn vào vạt áo: "Nơi này dính nước anh đào, ta lau sạch giúp tỷ tỷ..."

Lời còn chưa dứt, hắn liền cúi đầu thong thả ung dung lau chùi.

Một lần lau lại là một khắc, Tùy Tuy đến tịnh phòng thay xiêm y, búi xong tóc, liền có cung nhân tới bẩm, nói Trịnh phụng ngự đã đến.

Tùy Tuy liếc mắt nhìn Hoàn Huyền, thấy vạt áo hắn nửa mở, tóc dài lộn xộn xõa trên gối.

"Chàng cứ như vậy mà gặp Trịnh phụng ngự sao?" Nàng tức giận nói.

Hoàn Huyền nói: "Dù sao ta cũng là bệnh nhân."

Tùy Tuy lại không bỏ được người này: "Ta gọi người tới rửa mặt chải đầu thay y phục cho chàng."

Hoàn Huyền nói: "Ta không thích người khác chạm vào."

Lời này trái lại không giả, hẳn không giống vương tôn công tử bình thường, có lẽ là bởi vì quá khó hầu hạ, từ lúc bắt đầu hiểu chuyện những việc này đã không muốn mượn tay kẻ khác.

Tùy Tùy nói: "Vậy chàng tự làm đi."

Hoàn Huyền hữu khí vô lực mà nâng tay phải lên: "Tay ta không có sức."

Nói xong liền nhìn nàng với ý vị sâu xa.

Mặt Tùy Tùy đỏ lên: "Hoàn Tử Hành!"

Hoàn Huyền nói: "Vừa rồi không phải tỷ tỷ rất thích sao?"

Tùy Tùy nói: "Không được gọi ta..."

Hoàn Huyền: "Không được gọi là gì?"

Tùy Tùy nghiêng răng.

Hoàn Huyền nói: "Trừ phi tỷ tỷ chải tóc giúp ta."

"Học mấy thứ linh tinh này từ đâu vậy?" Tùy Tùy nói.

Mấy thứ này nào cần học, ý niệm linh tinh của hẳn muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nhưng đương nhiên hẳn không thể nói thật, không chút do dự nói: "Đều là Hoàn Minh Khuê dạy ta."

Tùy Tùy nghiêng răng nghiêng lợi: "Tên đặng đồ tử đó!"

Hoàn Huyền như cùng chung kẻ địch: "Phải đó, một người đứng đắn như ta bị huynh ấy dạy hư rồi."

Dừng một chút nói: "Trịnh phụng ngự chạy đi chạy về không dễ dàng, đừng để hấn đợi lâu. Tỳ tỳ mau giúp ta chải đầu đi."

Tùy Tùy đến cùng vẫn không lay chuyển được hấn, cầm lược ngọc trên bàn trang điểm: "Câm miệng."

Đây là lần đầu tiên nàng chải đầu cho người khác, nhưng may mà nàng thường thắt bím cho Tiểu Hắc Kiểm, thành thực chải xong búi tóc cho hấn, lại giúp hấn thay tẩm y sạch sẽ.

Hoàn Huyền nhìn gương đồng, soi một chút, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn, nói ra ngoài bình phong: "Thỉnh Trịnh phụng ngự tiến vào."

Trịnh y quan vào phòng, liếc mắt nhìn hai người một cái, cau mày một cái gần như khó mà phát hiện, hành lễ với hai người, sau đó liền bắt mạch cho "Tiên đế".

Tùy Tùy thấy hấn một lúc lâu không mở miệng, trái tim trầm xuống: "Thế nào?"

Trịnh y quan hắng giọng nói: "Hình như Bệ hạ có chút âm hư hỏa thịnh, không biết bữa trưa hôm nay đã dùng món gì?"

Hoàng đế Hoàn Huyền này trên danh nghĩa đã chết, Trịnh y quan không biết nên xưng hô thế nào, nên vẫn xưng hấn là Bệ hạ.

Tùy Tùy không hiểu y thuật lắm, nhưng cũng biết âm hỏa phần lớn do h4m muốn gây ra, y quan này tám phần đã nhìn ra gì đó, chỉ là không chọc thủng thôi.

Hoàn Huyền nói: "Bữa trưa vẫn là mấy món canh cháo thanh đạm, trái lại là tham ăn thêm mấy quả anh đào."

Trịnh y quan gật đầu, nghiêm nghị nói: "Anh đào là vật có tính nhiệt, độc của Bệ hạ mới vừa giải, thân thể yếu ớt, không thể ăn nhiều."

Hoàn Huyền nói: "Ta biết rồi, đa tạ phụng ngự."

Trịnh y quan nói với Tù Tù: "Lão phu cũng giúp Tiêu tướng quân bắt mạch?"

Không đợi Tù Tù nói gì, Hoàn Huyền nói: "Làm phiền phụng ngự."

Tù Tù có chút chột dạ, nhưng vẫn vươn tay.

Lông mày Trịnh phụng ngự giật giật, thu ngón tay lại, ho nhẹ hai tiếng nói: "Thân thể Tiêu tướng quân khôi phục không tồi, dưỡng tiếp mấy ngày sẽ không còn đáng ngại. Chỉ là..."

Hắn muốn nói lại thôi: "Anh đào tụy ngon, vẫn không nên ăn nhiều, tương lai hai vị còn dài, có thể từ từ mà ăn..."

Tù Tù gượng cười nói: "Đa tạ phụng ngự nhắc nhở."

Chờ Trịnh phụng ngự rời đi, Hoàn Huyền nhin không được cười thành tiếng. Tù Tù đánh một cái lên ngực hắn: "Chàng còn có mặt mũi cười!"

Dù nàng không dùng toàn lực, nhưng cũng là người tập võ, cái đánh này đến thịt vẫn rất đau, Hoàn Huyền k3u rên một tiếng, cau mày ôm ngực.

Tù Tù tức khắc khẩn trương: "Sao vậy?"

Hoàn Huyền chột cười: "Tỷ tỷ xuống tay nặng như vậy, không sợ đánh chết ta về sau không có anh đào mà ăn à."

Chỉ là ngày hôm sau hắn cười không nổi nữa rồi.

Khi hắn tỉnh lại bên cạnh trống không, nhưng hắn không cảm thấy kỳ lạ. Thân thể Tù Tù dần chuyển biến tốt, lại khôi phục thói quen luyện võ sáng sớm mỗi ngày. Nàng thức rất sớm, lúc hắn tỉnh lại thì nàng thường đã luyện đao trong viện.

Đợi nàng luyện đao xong sẽ trở về tắm gội, sau đó dùng bữa sáng với hẳn.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên rèm cửa vang lên tiếng động.

"Nàng đã về à?" Hoàn Huyền nói.

"Lão nô đã về rồi." Một thanh âm quen thuộc vang lên.

Sắc mặt Hoàn Huyền tức khắc biến đổi: "Sao ma ma lại tới đây?"

Cao ma ma ở nhà chất nhi tại Lam Điền, Hoàn Huyền sợ bà lớn tuổi không chịu nổi đả kích, vẫn luôn gạt bà chuyện uống thuốc độc, chỉ tính khi thật sự không còn cách nào mới đón bà từ Lam Điền về gặp mặt lần cuối.

Sau đó có được giải dược, cũng không vội đón lão ma ma về.

"Nếu lão nô không trở lại, chẳng phải vẫn không hay biết gì sao?" Cao ma ma nổi giận đùng đùng đi đến trước giường.

Hoàn Huyền chột dạ nói: "Ta sợ ma ma lo lắng."

Cao ma ma hừ lạnh một tiếng, chu môi nói: "Lão nô mắt hoa, tai điếc, người không dùng được nữa, không thể giúp Bệ hạ được gì, chỉ biết vờng bận."

Hoàn Huyền nhéo mi tâm: "Ma ma tuyệt đối đừng nói vậy..."

Đúng lúc này, ngoài bình phong vang lên tiếng bước chân quen thuộc: "Hoàn Tử Hành, chàng tỉnh rồi à? Ta gọi người..."

Tùy Tuy nói được một nửa liền mắc kẹt trong cổ họng, bởi vì nàng vừa vòng qua bình phong liền thấy bóng dáng quen thuộc của lão nhân gia.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp Cao ma ma sau khi giả chết rời kinh, còn trong tình huống chưa có sự chuẩn bị, rên đến mức cơ hồ muốn

chạy trốn chết.

Đáng tiếc Cao ma ma đã phát hiện ra nàng, đứng lên hành lễ:
"Lão nô gặp qua Tiêu tướng quân."

Quy củ không sai chỗ nào, nhưng không biết có phải do chợt dạ hay không, Tù Tù vẫn cảm thấy trong mắt bà toàn là khiển trách và lên án.

Nàng căng da đầu tiến lên đỡ bà dậy: "Ma ma đừng đa lễ..."

Cao ma ma nói: "Tiêu tướng quân là quý nhân, lão nô hành lễ là lẽ dĩ nhiên."

Tù Tù biết trong lòng bà tức giận, chỉ đành nói: "Là ta có lỗi với ma ma..."

Cao ma ma nói: "Tiêu tướng quân là quý nhân, lão nô không dám trèo cao."

Tù Tù biết tính của lão ma ma, không biết nên đỡ dành hay nên trốn, ai ngờ lão ma ma rút chiếc khăn từ trong tay áo lau nước mắt: "Lừa lão nô xoay vòng vòng cũng bỏ đi, dù sao mấy người cũng có chuyện quan trọng, cũng có lý do, lão nô chỉ là một nô tỳ, đáng đời bị lừa mà khóc mù mắt già này..."

Bà ai oán nhìn thoáng qua Tù Tù: "Hồi kinh lâu như vậy, cũng không cho lão nô gặp một lần..."

Tù Tù hận không thể đào một cái hố chôn mình lại, lắc cánh tay Cao ma ma: "Ma ma cẩn thận tức giận hư thân mình."

Vừa nói vừa tháo xuống một cái túi thêu từ bên hông, nhét vào tay bà: "Đây là ngọc phật ta cầu tại Bạch Mã tự ở Lạc Dương, luôn mang theo trên người, chỉ chờ gặp ma ma sẽ cho bà."

Cao ma ma nửa tin nửa ngờ ngừng khóc: "Thật sao?"

Tùy Tuy mở túi thêu, lấy ngọc phật sáng bóng ra cho bà xem: "Sao giả được, ngọc phật này và ngọc mà Đại Phật dùng ở Bạch Mã tự là cùng một khối ngọc. Ta tốn rất nhiều công mới cầu được từ trụ trì đây."

Lão ma ma vừa nghe lời này, tâm lập tức mềm: "Tội gì vì một hạ nhân như lão nô mà đi cầu chứ..."

Tùy Tuy nói: "Ta không có thân nhân, ma ma chính là thân nhân của ta."

Nàng lại chỉ vào túi thêu nói: "Chữ thọ trên đây là ta tự tay thêu đấy."

Hốc mắt Cao ma ma trào ra nước mắt: "Đây thật là... Thật là tổn thọ lão nô mà..."

Tùy Tuy nói: "Thêu không đẹp, ma ma đừng chê là được."

Cao ma ma trợn tròn mắt nói dối: "Thêu rất đẹp, phối màu cũng rất hài hòa. Lão nô cất vào rương đây."

Nói rồi hai người thi lễ chào nhau, ôm ngọc phật bảo bối ra ngoài.

Tùy Tuy thấy vẻ mặt Hoàn Huyền cực kỳ hâm mộ, nhìn nàng đầy trông mong, lạnh lùng nói: "Không có phần của chàng."

Hoàn Huyền rũ mi mắt xuống: "Nàng đã cho ta rồi."

Nhưng hấn nhận lấy lại không quý trọng chút nào, còn dẫm lên một cái.

Tùy Tuy nói: "Cái kia vẫn còn sao?"

Hoàn Huyền lấy ra một túi thơm cũ màu xám thêu lá trúc từ dưới gối, lúc hấn biết được thân phận thật của nàng vốn đã định thêu, nhưng cuối cùng không nỡ, giữ lại cùng nửa chiếc áo choàng cũ kia.

Tùy Tùy nhận lấy từ tay hắn xem thử, rút dây lụa, lấy bùa bình an bên trong ra, ngay sau đó giơ tay, vút túi thêu kia vào chậu than bên giường.

Hoàn Huyền giật mình, ngồi bật dậy, định xoay người xuống giường đi nhặt, Tùy Tùy đề hắn trở về, rút một túi thơm nền đen thêu hoa văn sóng biển từ đai lưng tựa như ảo thuật, hình thù hoa văn giống trên vỏ đao "Loạn hải" của hắn như đúc.

Tùy Tùy cất bùa bình an vào, ném cho hắn: "Cái cũ không cần nữa."

Khi đó bọn họ còn là thế thân lẫn nhau, túi thơm kia cũng không phải thêu cho hắn.

Không cần nói quá rõ ràng, Hoàn Huyền đã hiểu ý của nàng.

Tùy Tùy nói: "Lật lại xem đi."

Hoàn Huyền không hiểu lật túi thơm lại, lại thấy túi thơm này may hai lớp lụa, mặt ngoài thêu hoa văn sóng biển, mặt trong thêu bốn chữ, là hai cái tên: Tùy Tùy, Tử Hành.

Ánh mắt Hoàn Huyền hơi động, nhất thời dường như có chút thất thố.

Tùy Tùy nói: "Chuyện quá khứ đã qua rồi, vả lại dù cho Tiên Thái Tử còn sống, ta và huynh ấy cũng không thể."

Hoàn Huyền ngẩn ra: "Nàng..."

Tùy Tùy gật đầu: "Ta đã sớm biết."

Nàng dừng một chút nói: "Dù thế nào, từ nay về sau thả đèn cùng ta..."

Hoàn Huyền một tay ôm lấy nàng: "Tùy Tùy..."

Tùy Tuy nhoẻn miệng cười: "Chỉ có bảy tám chục trai lơ kia của ta."

Hoàn Huyền cắn lên cổ nàng một cái: "Nàng dám..."

Tùy Tuy nói: "Ta phải về Hà Sóc rồi."

Hoàn Huyền như gặp phải sét đánh.

Tùy Tuy nhìn vẻ mặt hấn như trời sắp sập xuống, không khỏi cười nói: "Vốn dĩ qua tháng giêng phải trở về, hiện giờ cũng đã tháng tư rồi."

Ngày tươi đẹp mới qua chưa được bao nhiêu lại phải chia cách, Hoàn Huyền sao mà cam tâm: "Hoa sen trong hồ sau viện sắp nở, ngắm xong rồi đi cũng không muộn."

Tùy Tuy nói: "Hoa sen trong hồ nở xong còn có hoa quế, hoa quế nở xong còn hoa mai. Ta phải trở về rồi."

Hoàn Huyền nói: "Ta đi cùng nàng."

Tùy Tuy nói: "Thân thể chàng còn chưa dưỡng tốt, hơn nữa đến Hà Sóc chỉ sợ rất ít cơ hội trở lại kinh thành, nhân lúc vẫn chưa đi, chàng nên gặp bọn Trương công chúa, Dự Chương Vương nhiều hơn."

Nàng thở dài nói: "Ta ở đây cũng đâu có lợi để chàng dưỡng bệnh."

Hoàn Huyền cũng biết tình trạng thân thể của mình không chịu nổi bốn ba gần hai ngàn dặm từ Trường An đến Hà Sóc, dù không tình nguyện thế nào cũng chỉ có thể ở lại Trường An dưỡng tốt thân thể.

.....

Ngày khởi hành định vào ba ngày sau, ba ngày này Hoàn Huyền thậm chí càng quấn lấy nàng không bỏ, hận không thể kéo một ngày

thành một năm, đáng tiếc ba ngày vẫn thoáng qua trong nháy mắt.

Cuối cùng vẫn tới ngày ly biệt.

Hoàn Huyền chống quải trượng, để nội thị nâng lên xe bò, tiễn Tù Tù ra cửa thành.

Xe bò chạy đến trước Đô Đình Dịch, Tù Tù lệnh xa phu dừng xe, nói với Hoàn Huyền: "Tiễn đến đây thôi."

Hoàn Huyền nói: "Tiễn một đoạn nữa."

Tù Tù không khỏi bật cười: "Vốn đã nói tiễn đến ngoài cửa viện, cửa viện biến thành cửa ngõ, lại biến thành cổng thành... Hiện tại cũng đến Đô Đình Dịch rồi, lại tiễn tiếp một đoạn nữa, sắp đến Ngụy Bác luôn rồi."

Không đợi Hoàn Huyền nói gì, nàng nói tiếp: "Lúc trước chàng đón ta ở đây, hiện tại vừa khéo cũng tiễn ta đến nơi này, có bắt đầu cũng có..."

Từ "kết thúc" chưa ra khỏi miệng, đã bị nam nhân dùng môi lưỡi chặn lại.

Sau một lúc lâu, hấn mới giận dữ nói: "Không cho phép nói loại lời này, không may mắn."

"Biết rồi." Tù Tù bất đắc dĩ nói.

Nàng lấy ra một hộp gỗ tử đàn to bằng bàn tay từ dưới ghế, nhét vào ngực hấn: "Cầm lấy."

Hoàn Huyền nhận ra chiếc hộp đó, là đựng đèn hoa sen, nhưng đèn đã bị hấn phá nát.

Tù Tù mỉm cười nói: "Mở ra xem thử đi."

Hoàn Huyền mở nắp, thấy đèn lưu ly bên trong vậy mà còn nguyên vẹn thần kỳ.

Hắn đến gần nhìn kỹ hơn, mới phát hiện trên vài cánh hoa có dấu vết đốt sửa một lần nữa.

Tùy Tùy nói: "Ta để thợ thủ công sửa một chút, nhìn kỹ vẫn có thể thấy được chút vết tích, chỉ có thể tạm chấp nhận. Lần này nhớ bảo quản tốt đèn của mình, đừng làm vỡ."

Nàng vén màn xe lên, nhảy xuống xe bò, xoay người cười với hắn: "Ta ở Hà Sóc chờ chàng."

Chương 122: Hoàn Chính Văn

Tài ebook: dtv-ebook.com

Sau khi Tiêu tướng quân khởi hành, Trịnh phụng ngự phát hiện bệnh nhân của hắn đột nhiên trở nên bớt lo, từ bằng mặt không bằng lòng biến thành nói gì nghe nấy, quả thực tuân theo lời dặn như khuôn vàng thước ngọc.

Không đến một tháng, hắn đã có thể ném quai trượng đi dạo trong viện tử.

Hoa sen trong Sơn Trì Viện nở ròi tàn, lại là mùa lá rụng, hồng nhạn bay về phương Nam trong năm, thân thể hắn cuối cùng khôi phục được bảy tám phần như trước, chỉ là do xao nhãng mấy tháng, cưỡi ngựa bắn cung đao kiếm vẫn chưa khôi phục như lúc cường thịnh. Nhưng đó cũng là so với bản thân hắn, bọn Tống Cửu đã không phải là đối thủ của hắn, Quan Lục cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn mà thôi.

Cách vài hôm Trương công chúa lại tới thăm hắn, thấy thân thể Hoàng đệ dần khôi phục, biết thời điểm chia cách gần ngay trước mắt, quả nhiên, hôm nay nàng mới vừa hạ triều, đã nhận được thư đưa tới từ Thường An phường, mời nàng và phò mã ngày mai đến Sơn Trì Viện một chuyến.

Hôm sau là ngày hưu mộc, Trương công chúa vất vả lắm mới có thể ngủ nướng, ngủ một mạch đến mặt trời lên cao, mới cùng phò mã ngồi xe ngựa đến Sơn Trì Viện.

Xe ngựa chạy vào cổng phường Thường An, Trương công chúa không nhịn được nhắc nhở: "Tam Lang sắp đi rồi, lát nữa chàng gặp đệ ấy đừng nổi giận đấy."

Phò mã lạnh lùng nói: "Biết rồi."

Hắn vốn dĩ đã tính toán xong xuôi, ở Ngự Sử Đài mấy năm, sau đó chuyển sang ngoại quan, khi đó hài tử đã lớn một chút, có thể chịu được hành trình gập ghềnh, đúng lúc mang theo thê nhi đến lãnh hội phong cảnh Giang Nam một chút.

Nào biết Hoàn Huyền đi một nước này, chẳng những Trương công chúa phải giám quốc, hắn cũng phải gánh toàn bộ Ngự Sử Đài này.

Hắn không nhịn được nói: "Tam đệ kia của nàng tính kế thật giỏi, bản thân thì đi tiêu dao, tính kế chúng ta rõ rõ ràng ràng đấy."

Trương công chúa biết hắn tức nghẹn một bụng, chỉ đành vỗ lên mu bàn tay hắn: "Thập Lang còn nhỏ, chờ đệ ấy lớn đến tuổi có thể tự mình chấp chính, chúng ta sẽ quăng cái gánh này cho đệ ấy."

Phò mã hừ lạnh một tiếng: "Đến khi Tân đế có thể tự mình chấp chính cũng đã qua nhiều năm, đến lúc đó không biết trong triều có quang cảnh gì."

Hắn không nói quá rõ ràng, nhưng Trương công chúa hiểu ý của hắn. Hoàn Huyền để nàng giám quốc, thứ nhất là quân chủ non trẻ, xác thật không có ai thích hợp hơn nàng, thứ hai là bởi vì quan hệ tỷ đệ của bọn họ rất tốt, để nàng cầm quyền có lợi cho Tiêu Linh và Tam trấn, thứ ba là chấp chính mấy năm tất nhiên nàng sẽ có được thế lực không thể khinh thường trong triều, đến lúc đó Tân đế tự mình chấp chính, chỉ cần có nàng cản trở, hắn cũng không dám tùy tiện động đến Tam trấn — — dù biết bí mật giả chết của Hoàn Huyền, một Trương công chúa có thực quyền gần ngay trước mắt còn nguy hiểm hơn "Tiên đế" mai danh ẩn tích ở Tam trấn xa xôi.

Một cái nhắc này của Hoàn Huyền có thể nói là một mũi tên bắn ba con chim, lớn nhất chính là bảo đảm người trong lòng vô ngu*.

(Ji: *Từ này nghĩa sâu nên mình để nghĩa gốc nhé, nghĩa là không còn lo lắng, bình an vui vẻ, an toàn...)

Trưởng công chúa xoa bụng, nhẹ nhàng thở dài: "Cũng không thể trách đệ ấy, mấy năm nay hoàng tử như ta chưa từng quan tâm đệ ấy."

Phò mã không nói gì, chỉ nắm lấy tay thê tử.

Bất tri bất giác xe ngựa đã chạy vào Sơn Trì viện.

Yến tiệc tổ chức tại chính đường Thanh Hàm viện, ngoại trừ phu phụ Trưởng công chúa và phò mã, chỉ có Dự Chương Vương — người trong thành Trường An biết bí mật này trừ Hoàn Huyền, cũng chỉ có ba người bọn họ và Trịnh y quan.

Hoàn Minh Khuê phá lệ không đến trễ, thậm chí còn sớm hơn cả phu phụ bọn họ.

Mọi người nhập tiệc, món trân quý rượu ngon dâng lên tựa nước chảy, Hoàn Huyền nâng ly rượu lên nói: "Hôm nay mời chư vị tới hàn xá một chuyến, là để từ biệt với chư vị."

Tuy rằng Trưởng công chúa sớm đã đoán được, vẫn khó tránh khỏi có chút mất mát, lần từ biệt này, không biết năm tháng nào lại gặp nhau.

"Ngày nào khởi hành?"

Hoàn Huyền nói: "Mười chín tháng này."

"Vậy chỉ có ba ngày..." Trưởng công chúa lẩm bẩm.

Hoàn Huyền gật đầu.

"Hành trang đã chuẩn bị xong chưa?" Trưởng công chúa hỏi tiếp, "Dự định mang theo bao nhiêu nhân mã?"

Hoàn Huyền nói: "Lần này hành trang đơn giản, mang mười mấy người."

Trưởng công chúa nương mày: "Như vậy sao được!"

Ngay sau đó nàng hiểu ra, Hoàn Huyền đổi thân phận, không còn là Hoàng đế, cũng không phải thân vương, những nhân mã trước kia không thể tính là của hắn nữa.

Nàng nói: "Những thị vệ trước kia đệ mang hết đi, ta trích thêm hai trăm thị vệ trong phủ ta cho đệ."

Hoàn Huyền muốn nói gì đó, Trưởng công chúa quả quyết nói: "Tuy đệ không muốn tiếp tục làm người Hoàn gia, nhưng vẫn là đệ đệ của ta, ta không cho phép đệ tay không đến Hà Sóc."

Nàng dừng một chút, tức giận nói: "Dù là đi hòa thân cũng mang của hồi môn chứ, đệ đệ giản dị nhưng ta không thể vứt như thế được."

Hoàn Minh Khuê "Xì" cười thành tiếng.

Hoàn Huyền trừng mắt liếc hắn một cái, cười lạnh nói: "Có người mong được đi hòa thân, đáng tiếc chẳng ai cần."

Hoàn Minh Khuê nói: "Phải, phải, không bằng Huyền công chúa hoa dung nguyệt mạo, bình định biên quan liền dựa vào đệ rồi."

Trưởng công chúa nhìn mặt hoàng đệ càng lúc càng đen, sợ bọn họ một lời không hợp liền đánh nhau, vội chuyển chủ đề: "Lúc trước Lục đường đệ nói muốn đến Giang Nam, không biết khi nào lên đường?"

Hoàn Minh Khuê liếc sang Hoàn Huyền, thờ dài: "Cũng không biết vì ai mà kéo hết nửa năm nay, mà có người không cảm kích, cả ngày làm mặt lạnh."

Hoàn Huyền nói: "Đương nhiên là vì đầu bếp và rượu ngon của ta."

Hoàn Minh Khuê vỗ vai Hoàn Huyền nói: "Không ai hiểu ta bằng Tử Hành."

Hoàn Huyền nói: "Đầu bếp và rượu đều để lại cho huynh."

Hoàn Minh Khuê có chút bất ngờ, ngay sau đó nói: "Đệ mang tới Hà Sóc đi."

Hoàn Huyền kinh ngạc nói: "Huynh không cần à?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Dù sao ta cũng muốn đến Hà Sóc."

Trưởng công chúa ngạc nhiên nói: "Quyết định lúc nào thế?"

Hoàn Minh Khuê cười nhấp một ngụm rượu: "Mới vừa rồi, ta thấy Huyền công chúa thiếu một người đưa thân, chỉ có đường huynh là ta đây miễn cưỡng đi một chuyến."

Hoàn Huyền cương quyết nói: "Đừng có mơ."

Hoàn Minh Khuê chậm chậm nói: "Tam trấn cũng không phải do đệ định đoạt, Tiêu tướng quân trước khi đi còn thịnh tình mời tiểu vương rảnh rỗi đến Hà Sóc chơi đấy. Đệ không đưa ta theo thì tự ta cũng có thể đi."

Hoàn Huyền nói: "Không phải huynh hẹn gặp Trình Trung ở Giang Nam sao? Chẳng lẽ muốn thất hẹn?"

Hoàn Minh Khuê nói: "Ta đang định nói với đệ đây."

Hắn lấy ra một bức thư gấp từ trong tay áo, giơ lên: "Hôm trước vừa nhận được thư Trình công tử gửi tới, huynh ấy du lịch từ Nam đến Bắc, đúng lúc thuận đường đến Hà Sóc báo phỏng Tiêu tướng quân một chút, tính ra, tháng mười sẽ đến Ngụy Bắc."

Mi tâm Hoàn Huyền giật giật.

Hoàn Minh Khuê cười khúc khích, mở thư ra, phía trên rải phần vàng, vẽ hoa đào, một bài thơ ngũ ngôn với bút tích tú lệ, làm gì có thư của Trình Trung chứ.

Hắn cười nói: "Gạt đệ đấy, đây là thơ của Tiểu Hương Tuyết ở Bình Khang thường tặng ta."

Hoàn Huyền không nói hai lời, đoạt lấy từ trong tay hắn, thành thực xé thành mảnh nhỏ.

Nụ cười Hoàn Minh Khuê cứng ngắc, môi run run: "Đệ... Đệ đệ đệ..... Hoàn Tử Hành đệ vậy mà xé thơ tình mỹ nhân viết cho ta! Thù này không đội trời chung!"

Hoàn Huyền xốc mí mắt: "Xé thơ tình tính là gì, ta còn có thể xé huynh đấy."

Hoàn Minh Khuê cười lạnh ba tiếng, bỗng nhiên nắm lấy một khối Cổ Lô Tử ném về phía Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền lập tức tránh đi, nhưng đầu trong thịt bằm vẫn bắn lên người hắn.

Thịt dê bằm này không phải là Tùy Tùy làm, mùi thịt dê tanh nồng, Hoàn Huyền suýt nữa nôn ra, đứng bật dậy, cũng không quay đầu lại mà lao ra khỏi nhà chính, vọt vào dọc đường.

Chờ hắn rửa sạch thân thể thay xiêm y trở lại bữa tiệc, Hoàn Minh Khuê đã say ngất nằm bò trên án.

Trưởng công chúa xoa thái dương, không nhin được bật cười: "Bao lớn rồi, còn như tiểu hài tử."

Hoàn Huyền gọi người đỡ Hoàn Minh Khuê đến sương phòng, lại sai nội thị dọn thực án thay bàn trà.

Trưởng công chúa đưa mắt ra hiệu với phò mã.

Phò mã lấy cờ thay y phục, đứng dậy ra ngoài.

Trong đường chỉ còn hai tỳ đệ, Trương công chúa nhận một hộp gỗ đàn khoảng một thước từ trong tay thị nữ, sau đó bình lui hạ nhân.

Nàng mở hộp ra, là một hộp chứa đầy ngọc trai đá quý tốt nhất, tỏa sáng rực rỡ lấp lánh dưới ánh đèn.

Trương công chúa đẩy hộp đến trước mặt đệ đệ: "Đệ nhận đi."

Hoàn Huyền vội chối từ: "Đã nhận nhiều ân tình của hoàng tử, Tam Lang thẹn không dám nhận."

Hắn dừng một chút nói: "Vớ cả ta không thiếu tiền tài."

Trương công chúa liếc hắn một cái: "Biết đệ không thiếu tiền, nhưng đây là tâm ý của Hoàng tử. Hoàng tử không thể tới hôn lễ của đệ và Tiêu tướng quân, hạ lễ này cho đệ trước."

Lúc này Hoàn Huyền mới nói: "Đa tạ Hoàng tử."

Trương công chúa nói: "Ta là thân tỳ của đệ, khách khí với ta làm gì. Nếu có lòng thì hồi kinh thăm bọn ta, nhớ mang theo tiểu chất nhi tiểu chất nữ của ta nữa đấy."

Hoàn Huyền nói: "Ta từng đáp ứng với Phụ hoàng, đời này không nhập kinh."

Trương công chúa nói: "Hoàn Huyền không thể nhập kinh, hiện tại đệ còn là Hoàn Huyền sao?"

Hoàn Huyền im lặng.

Trương công chúa nói: "Phụ hoàng chẳng qua là sợ tương lai đệ sẽ hối hận không cam tâm, nhưng nếu đệ hối hận không cam lòng, muốn lấy lại giang sơn của mình, há vì một lời hứa mà bị trói buộc được chứ?"

Hoàn Huyền gật đầu: "Ta hiểu."

Trưởng công chúa ngập ngừng nói: "Trước khi đi đệ thật sự không định đi gặp Thái Hậu một lần sao?"

Hoàn Huyền nói: "Thỉnh Hoàng tử giữ bí mật giúp ta."

Đến nay Thái Hậu vẫn không biết hấn chưa chết, chuông tang ngày ấy vang lên, bà hô lên một tiếng bi thương rồi hôn mê, sau khi tỉnh lại có chút thần trí không rõ.

Trưởng công chúa thờ dãi: "Hôm qua ta đến thăm bà ấy, Thái Hậu từ lúc đệ... sau đó tinh thần vẫn luôn không ổn, ban ngày cũng bắt đầu nói mê rồi..."

Dường như bà không phân biệt được người chết là Trưởng tử hay Tam tử, lúc thanh tỉnh thì ngồi một mình không nói lời nào, lúc hồ đồ thì gọi tên Trưởng tử.

Hoàn Huyền hờ hững nói: "Hoàn Huyền đã chết rồi, từ nay về sau ta không còn liên quan đến bà ấy. Như vậy với bà ấy hay với ta đều tốt."

Trưởng công chúa biết hấn vĩnh viễn sẽ không tha thứ chuyện Thái Hậu hạ độc Tiêu Linh, cũng biết mình không có tư cách gì khuyên hấn và mẫu hậu giải hòa, chỉ có thể trầm mặc gật đầu.

Hai người nói xong, phò mã cũng trở lại từ tịnh thất.

Hoàn Huyền nói với Trưởng công chúa: "Hoàng tử còn đang mang thai, ta không giữ mọi người lâu nữa."

Trong mắt Trưởng công chúa lấp lánh ánh nước: "Tam Lang, các đệ phải thật tốt..."

Hấn che giấu thân phận lạng lẽ xuất thành, tất nhiên Trưởng công chúa không thể đến đưa tiễn, lần này có lẽ chính là lần gặp mặt cuối

cùng.

Hoàn Huyền cũng bất giác xúc động, cúi người thật thấp nói:
"Hoàng tử bảo trọng."

Hắn tiễn hai người thẳng đến ngoài cửa, tiễn lên xe ngựa, rồi nhìn theo xe ngựa chạy ra khỏi Sơn Trì viện, đến khi xe ngựa biến mất ở đầu ngõ, lúc này mới quay trở về.

.....

Trưởng công chúa cùng phò mã vừa đi, Cao ma ma đã trở lại từ nhà chất nhi ở Lam Điền, chất nhi của bà lại sinh tôn nữ, lần trước bà đi tiệc đầy tháng, lại ở Lam Điền một đoạn thời gian nữa.

Hoàn Huyền gọi Cao ma ma vào viện hỏi: "Ma ma tính ở Lam Điền hay Vương phủ hoặc Sơn Trì Viện?"

Lão ma ma vừa nghe liền sa sầm mặt: "Điện hạ ghét bỏ lão nô không còn dùng được, muốn vứt bỏ lão nô sao?"

Hoàn Huyền sững sốt, từ nhỏ hắn được Cao ma ma chăm sóc lớn lên, đương nhiên hắn không muốn chia xa với bà, nhưng suy cho cùng tuổi tác bà đã cao, lại có một chất nhi nguyện hiếu thuận và chăm sóc, bà thật sự không có lý do gì để theo hắn đến Hà Sóc.

"Kinh thành đến Hà Sóc ngàn dặm, với lại phương Bắc mùa đông khắc nghiệt, ta lo lắng..."

Không đợi Hoàn Huyền nói xong, Cao ma ma liền nói: "Lo lắng lão nô không chống đỡ nổi ở Hà Sóc? Không lẽ Hà Sóc không có bà lão sao? Điện hạ cứ yên tâm, bộ xương già này của lão nô còn cứng lắm, lão nô chưa giúp các người nuôi lớn tiểu thế tử tiểu quận chúa thì vẫn chưa nở chết đâu."

Hoàn Huyền bất đắc dĩ nói: "Ma ma, ta đã không còn là thân vương rồi."

Cao ma ma vỗ trán: "Xem trí nhớ của lão nô này, vậy thì là tiểu lang quân tiểu cô nương."

Hoàn Huyền nói: "Ma ma thật sự muốn theo ta đến Hà Sóc sao? Bà có thân nhân ở Lam Điền..."

Cao ma ma nói: "Người ta có phụ mẫu của mình phải phụng dưỡng, lão nô tham gia nào nhiệt làm gì."

Bà dừng một chút, đôi mắt mờ bỗng nhiên tỏa sáng, hào hức nói: "Cả đời này của lão nô xa nhất chỉ đi đến Lam Điền, cũng muốn tiếp thu thêm kiến thức đấy! Tiểu lang quân đừng ngại lão nô già, ta là người già nhưng tâm không già."

Hoàn Huyền không nhịn được cười: "Được, vậy ta đây sẽ mang theo ma ma đi lãnh hội non sông gấm vóc một chút."

Ba ngày sau, Hoàn Huyền khởi hành rời khỏi kinh thành.

Ba trăm thân vệ của hắn không chút do dự quyết định theo hắn đến Hà Sóc, hơn nữa Trưởng công chúa cho hắn thêm một trăm thị vệ, cùng nô bộc trong phủ nguyện ý theo tới Hà Sóc, tổng cộng gần khoảng 500 người.

Đội ngũ năm trăm người rời kinh thành dù thế nào cũng không thể qua mắt được kẻ có tâm, Trưởng công chúa dứt khoát cho bọn họ một thân phận đặc phái đoàn, quang minh chính đại đến Tam trấn "thăm hỏi quân binh".

.....

Phủ Tiết Độ Sứ Tam trấn Hà Sóc.

Tùy Tuy sáng sớm rời giường, mang đao đẩy cửa ra, vừa xuống bậc thang, bỗng phát hiện hoa mai trong đình đã nở.

Nàng nao nao, bất tri bất giác lại đến mùa đông năm nay.

Năm nay mùa đông tới sớm, mới tháng mười cảnh vật đã tràn ngập băng tuyết.

Chỉ cách ước hẹn thả đèn của bọn họ hai tháng, Hoàn Huyền vẫn chưa tới.

Hắn đã xuất phát từ đầu tháng bảy, theo lý mà nói sớm nên tới rồi, nhưng hắn không những không xuất hiện, hai tháng nay còn bật vô âm tín — — cũng không thể trách hắn, nếu phải trách cũng chỉ có thể trách hắn xui xẻo, bởi vì đoàn người bọn họ đến gần Hà Dương, chưa được mấy ngày thì Hà Dương liền có lưu dân phát binh nổi loạn, dịch lộ cắt đứt, thư từ không truyền được.

Tuy rằng Tù Tù biết hắn mang theo mấy trăm tinh vệ, nhưng còn có lão nhân gia như Cao ma ma đi theo, nếu không khéo rơi vào giữa phản quân người đông thế mạnh không biết có thể an toàn hay không.

Nhưng vào thu đông biên quan không yên, nàng không thể rời phủ Tiết Độ sứ, chỉ có thể phái một nhánh thân binh đến Hà Dương tiếp ứng, qua hai mươi ngày, vẫn chưa có thư truyền trở về.

Từng ngày qua đi, nàng càng ngày càng đứng ngồi không yên.

Luyện xong một bộ đao trong lúc tinh thần bất an, trở về phòng tắm gội thay y phục xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng ảng.

Điền Nguyệt Dung đẩy cửa tiến vào, bước nhanh về phía nàng: "Đại tướng quân!"

Tù Tù nói: "Có tin tức Hoàn Huyền à?"

Trong mắt Điền Nguyệt Dung hiện lên một tia bốn cợt: "Trái lại không có."

Ánh mắt Tù Tù trầm xuống: "Có chuyện gì?"

Điền Nguyệt Dung "Chặc" một tiếng: "Có người dẫn một đội nhân mã tới quy phục Đại tướng quân."

Tam quân Hà Sóc bên ngoài nổi tiếng, thường có chủ soái lưu dân mang theo nhân mã của mình tới quy phục, Tùy Tùy không lấy làm lạ: "Có bao nhiêu nhân mã?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Thuộc hạ cũng chỉ lướt sơ qua, ước chừng khoảng năm sáu ngàn người, ngựa có hơn một ngàn con."

Tùy Tùy kinh ngạc nói: "Nhiều thế?"

Người nhiều cũng còn thôi, hơn một ngàn con ngựa cũng không phải số nhỏ.

Nàng nói: "Những người đó từ đâu tới? Thủ lĩnh có lai lịch gì?"

Nàng trầm ngâm: "An trí binh mã ở ngoài thành, đưa thủ lĩnh đó tới gặp ta."

Điền Nguyệt Dung nhin không được cười thành tiếng: "Nhân mã đến từ Hà Dương, thuộc hạ không biết lai lịch của thủ lĩnh đó, chỉ biết hẳn tên họ là gì."

Tùy Tùy cuối cùng nhận ra nàng ta bất thường, xốc mí mắt nói: "Tên họ là gì?"

Không đợi Điền Nguyệt Dung nói, ngoài cửa vang lên một thanh âm quen thuộc: "Người này họ Lộc, chữ Lộc trong hươu nai."

Một người vén rèm đi vào, trong tay cầm một cành bạch mai hé nở, trong mắt chứa đầy ý cười: "Kẻ hèn này Lộc Tử Hành, gặp qua Tiêu đại tướng quân."

❀❀ Hoàn Chính Văn ❀❀

Chương 123: Phiên ngoại 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mùa đông Hà Sóc rét lạnh lại kéo dài, nơi nơi đều là trời băng đất tuyết trắng toát, người ở trong cảnh vật đơn điệu như vậy quá lâu, khó tránh khỏi ngột ngạt cô đơn lại vô vị.

Nhưng mùa đông năm này bởi vì có một người đã đến, toàn bộ Hà Sóc được nhuộm bởi một lớp sắc hoa đào hồng rực. Bá tánh Tam trấn quét sạch đi sự mệt mỏi, ai ai cũng mặt mày hớn hở, dù quán trà, khách điểm hay sạp bánh Hồ, chỉ cần vừa thấy mặt người quen, câu đầu tiên nhất định là: "Này, người có nghe nói đến vị Tiểu Lộ Lang kia..."

Tiểu Lộ Lang và Tiêu tướng quân ngồi chung một xe dạo thị phường.

Tiểu Lộ Lang và Tiêu tướng quân ra ngoài thành đục băng bắt cá, khi trở về ngồi chung một con ngựa.

Tiểu Lộ Lang và Tiêu tướng quân mua một cái bánh Hồ ở cửa hàng bánh vừng Hồ, hai người chia nhau ăn chày một miếng thiếp một miếng. Tiểu Lộ Lang còn nhân lúc người khác không chú ý lén liếm hạt mè trên khóe miệng Tiêu tướng quân, đáng tiếc đều bị Tứ cô nương của nhà thợ giày nhìn thấy.

Tiêu tướng quân mang theo Tiểu Lộ Lang đến Kinh Vân lâu đánh bạc, tùm tùm cười nhìn Tiểu Lộ Lang thua sạch tiền, rồi lại thắng về tất cả.

Tiêu tướng quân ném một vụn kim để mua áo lông cáo đen dưới đáy hòm ở cửa hàng da của Viên Lão Ngũ, ngay hôm đó khoác lên người Tiểu Lộ Lang rêu rao khắp nơi.

.....

Cơ hồ mỗi ngày Tiêu tướng quân và Tiểu Lộc Lang đều có thể cung cấp đề tài mới cho bá tánh Ngụy Bác.

Nhưng Tiểu Lộc Lang có lai lịch gì, không ai có thể nói rõ, có người nói hắn vốn là phó tướng trong Thần Dực Quân phía Tây Bắc, bởi vì phạm tội mà chạy tới đây; cũng có người nói hắn là thủ lĩnh hải tặc tới từ Giang Nam, bởi vì da thịt hắn non mịn mặt trắng như ngọc, chỉ có khí hậu Giang Nam mới dưỡng ra được loại tiểu bạch kiếm này; còn có người nói hắn là vương tử của tiểu quốc Tây Vực ngoài biên quan, bởi vì tranh vương vị mà chạy tới Hà Sóc quy phục Tiêu tướng quân.

Nhưng nếu là tướng đào ngũ của Thần Dực Quân, hải tặc Giang Nam và vương tử Tây Vực làm sao lại mang theo ba bốn trăm binh mã như thần binh trên trời đoạt lấy được thành Hà Dương, chém chết trùm thổ phỉ, mang theo 5000 phản quân tới Hà Sóc quy phục Tiêu tướng quân, có vẻ không có người nào nghiêm túc nghĩ tới.

Tóm lại quanh thân hắn phủ một tầng sương mù, mọi người chỉ biết hắn họ Lộc, tuổi tú hơn cả Đoạn Tư Mã và Trình công tử, hơn cả cặp song sinh được xưng là "Hắc Bạch vô thường" dưới trướng Tiêu tướng quân, đẹp đến mức tựa như chỉ có ở trên trời. Thế nên Tiêu tướng quân chỉ gặp hắn một lần đã để hắn vào ở phủ Tiết Độ sứ, từ đó hai người ra vào có đôi, như hình với bóng.

Nghe nói Tiểu Lộc Lang đến Ngụy Bác chưa đến ba ngày, Tiêu tướng quân đã phân phát hơn phân nửa nam vũ kỹ và nhạc quan trong phủ, còn lại không muốn tự mưu sinh cũng được đưa đến trang viên.

Đối với bá tánh Tam trấn mà nói, thành tựu vĩ đại này càng khiến người xem mãn nhãn, gần như vô thực.

Vì thế cũng có không ít người cho rằng vị Tiểu Lộc Lang này căn bản không phải là người, thật ra là yêu quái trong núi hóa thành hình người, không phải hươu tinh thì là hồ ly tinh.

Mùa đông ngày ngắn, buổi trưa vừa qua không lâu, mặt trời đã hơi ngả về Tây.

Trận tuyết lớn đêm qua đến sáng mới ngừng, tuyết đọng bị người ngựa đi lại trên đường dẫm thành nước, con đường cực kỳ lầy lội, nhưng bá tánh Ngụy Bác không hề bị chút chướng ngại này làm khó, vẫn kiên định lội qua vũng bùn, bởi vì còn một tháng nữa là Trừ Tịch, lại đến mùa nhà nhà mua hàng, may y phục mới sắm Tết.

"Nghe gì chưa? Hôm qua Tiêu tướng quân mang Tiểu Lộ Lang đến Thanh Vân tự..."

"Tổng Tử Quan Âm của Thanh Vân tự rất linh nghiệm, chẳng lẽ Tiêu tướng quân đi cầu tử sao?"

"Còn chưa thành hôn cầu tử cái gì..."

"Theo ta thấy Tiêu tướng quân chỉ đang hứng thú, không quá mấy ngày sẽ ngán, tiểu bạch kiểm kia chỉ có một khuôn mặt đẹp, dùng được gì chứ... Ai da!"

Người nói là một tráng hán cao lớn thô kệch, gương mặt chính trực, râu quai nón, cổ và mặt đều thô ráp, vừa nhìn liền biết là một kẻ biết võ.

Hắn nói được một nửa, không biết từ đâu bay ra cây bắp cải muối, vừa hay đập vào mặt hắn, khiến bốn phía ngập tiếng cười vang.

Đại hán tức giận lau mặt, đang định lên cơn, lại phát hiện đầu sỏ gây tội là một lão thái thái gầy nhom, khuôn mặt đầy nếp nhăn đang rũ xuống, càng lộ vẻ lớn tuổi, đôi mắt bà lại tỏa ánh sáng sắc bén nghiêm nghị tựa chim ưng, bất giác khiến người ta cảm thấy không thể chọc tới.

Khí thế của đại hán tự dừng thấp xuống: "Lão nhân gia vì sao đánh ta?"

Lão thái thái bĩu môi: "Tạo khẩu nghiệp phải xuống địa ngục rút lưỡi, lão thân đang cứu ngươi đấy. A di đà phật."

Lão thái thái này ăn mặc kiểu nô bộc, chống quái trượng gỗ từ đàn, mở miệng là nhã ngôn đẹp đẽ, hiển nhiên không phải lão ma ma của nhà bình thường.

Đại hán lại thấp hơn một chút: "Ta thấy bà lớn tuổi không thêm so đo..."

Lão thái thái trừng mắt nhìn hấn một cái, chống quái trượng, xách giỏ tre nhỏ đi về phía một cửa hàng bán thịt khô.

Đại hán kia nhỏ giọng lẩm bẩm: "Câu nào của ta sai chứ? Tiểu bạch kiểm họ Lộc kia vốn không xứng với Đại tướng quân..."

Lão thái thái đã bước một chân vào cửa hàng, nghe vậy dừng bước, xoay người nổi giận ùng ùng đến trước mặt đại hán kia, bóp mạnh quái trượng, gân xanh trên trán nổi lên, tựa hồ sẽ giơ quái trượng lên đánh người bất cứ lúc nào: "Hấn không xứng, chẳng lẽ ngươi xứng sao? Một mình hấn có thể đánh một trăm con gấu chỉ biết sau lưng nói khoác như ngươi đấy!"

Có người nhận ra bà, nhỏ giọng nói: "Lão ma ma này hình như chính là ma ma trong nhà Tiểu Lộc Lang..."

Đại hán thầm nghĩ xui xẻo, sau lưng Tiểu Lộc Lang có Tiêu tướng quân chống lưng, đắc tội hấn chính là đắc tội Tiêu tướng quân. Lão thái thái này thật sự muốn dùng quái trượng đánh hấn, lần này hấn cũng chỉ đành chịu thôi.

Nhưng nhiều cặp mắt nhìn như vậy, hấn lại không thể nhận là sợ hãi, đành phải căng da đầu nói: "Ta đương nhiên là không, muốn xứng với Đại tướng quân bọn ta, cũng phải là anh hùng rong ruổi sa trường như Tề Vương chứ..."

Chương 124: Phiên ngoại 2

Tài ebook: dtv-ebook.com

Lại là Trừ Tịch một năm, mấy ngày trước liên tục rơi tuyết trận tuyết lớn như lông ngỗng, trong thành Ngụy Bác tuyết phủ trắng xóa, người và ngựa ra cửa đi một vòng liền phủ đầy sương.

Trong phòng ngủ hậu viện phủ Tiết Độ sứ của Nha thành lại xuân ý dạt dào, trong phòng chỉ đốt một chậu than, nhưng hai người bên trong hoàn toàn không cảm thấy lạnh.

Tia nắng ban mai xuyên qua song cửa sổ hắt một vầng ráng hồng vào phòng, Hoàn Huyền cúi người nhìn Tùy Tùy, hai má nàng cũng nhuộm màu sắc tuyệt đẹp từ nắng sớm, trên trán đầy mồ hôi nhỏ mịn, hai hàng lông mày nhíu lại, môi hơi sưng đỏ, no đủ giống hoa tường vi chớm nở tháng năm, trong cánh hoa tràn ra âm thanh tựa thống khổ lại tựa vui thích, tuyệt đẹp khó mà miêu tả.

Tấm lông huyền hồ giá trị liên thành kia lót dưới thân nàng, lông cáo đen nhánh như mực làm bật lên da thịt tuyết trắng, càng thêm thu hút lòng người, Hoàn Huyền chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt tựa như bị đốt cháy.

Nàng mềm như nước lại nóng như lửa, thiêu đốt toàn thân hấn thành than nóng.

Bên ngoài mặt trời dần lên cao, ngọn lửa trong phòng khó khăn lắm mới ngừng lại, Tùy Tùy lười động, để nam nhân ôm nàng đến dự đường tắm rửa.

Thay tắm y sạch sẽ trở về phòng, hai người lẳng lặng ôm nhau trên giường, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này.

Tùy Tùy lười biếng dựa vào khuỷu tay Hoàn Huyền, đầu ngón tay vẽ tới vẽ lui trên ngực và eo hấn: "Hiếm khi ăn tết, chàng cũng không

thể để ta ngủ ngon..."

Hoàn Huyền ôm nàng; "Tiêu tướng quân vì ta phân phát ba ngàn trai lơ, ta tất nhiên phải gánh trọng trách này."

Tùy Tuy ngẩng đầu hôn lên cằm hắn; "Bị người ta nói thành tiểu bạch kiểm không vui sao?"

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng: "Nếu thật là tiểu bạch kiểm thì tốt rồi. Không ngờ chỉ gánh mỗi hư danh, cả ngày không gặp được nàng."

Đồn đãi bên ngoài thật thật giả giả, có lẽ một nửa bá tánh nghe nhầm đồn bậy vô căn cứ. Sau khi Hoàn Huyền tới Ngụy Bác bận đến mức chân không chạm đất, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hắn chẳng tìm được mấy cơ hội "Hồ ly mê hoặc chủ", thỉnh thoảng trộm nửa ngày nhàn hạ nắm tay đi chơi, ăn một cái bánh Hồ trên phố còn bị vô số cặp mắt nhìn chăm chăm, soạn ra không biết bao nhiêu câu chuyện.

Tùy Tuy bật cười ngọt ngào, đôi mắt màu hổ phách như chứa mật: "Lộc Đô úy tài giỏi bận rộn, ngoài chàng ra thì ai có bản lĩnh luyện lưu dân quân thành cường binh trong hai ba tháng ngắn ngủn chứ?"

Hoàn Huyền nhắc tới việc này liền tức ghen một bụng. Lúc trước hắn đánh hạ thành Hà Dương, thu 5000 lưu dân phản quân vào dưới trướng, bởi vì hiểu rõ nỗi khổ của bá tánh, giúp Trương tử giải quyết chuyện cấp bách, thuận tiện đưa phần đại lễ cho Tiêu tướng quân. Chẳng ngờ lại vác đá nện vào chân mình, Tiêu tướng quân vui vẻ thu nhận đám nhân mã này, sau đó phong hắn một chức Đô úy, để hắn toàn quyền phụ trách 5000 người này.

Những người này là hắn mang đến, an trí, xóa tịch, thao luyện... toàn bộ đều cần hắn phụ trách. Tiêu tướng quân vẫn giữ ba phần cố kỵ với bộ hạ, sợ áp bức quá tàn nhẫn dọa người ta chạy mất, nhưng lúc dùng hắn lại không khách khí chút nào.

Hoàn Huyền cúi đầu, nhẹ nhàng g4m căn người nàng: "Bớt nói mấy lời đường mật với ta đi."

Tùy Tuy thở gấp: "Bên cạnh ta không có bao nhiêu người đắc dụng... Ta phải dùng chàng, để bọn họ thấy thực lực của chàng..."

Nàng ở Hà Sóc tuy có thể nói là một tay che trời, nhưng muốn trọng dụng một "Tiểu bạch kiếm" không rõ lai lịch, vẫn khó tránh tị hiềm dùng người không khách quan, sắc lệnh trí hôn, khó có thể phục chúng. Nàng vốn định để Hoàn Huyền đi từ giáo úy lên, dùng một hai năm tích lũy quân công, ủy thêm trọng trách, nhưng hấn thể mà lại mang theo 5000 lưu dân quân đến "quy phục", trái lại lược bớt rất nhiều thời gian và phiền toái cho nàng.

Trước mắt biên quan không yên, năm sau đại quân phải xuất phát, nếu hấn có thể trong vòng mấy tháng luyện đám người ô hợp này thành quân đội chính quy, lập quân công trên chiến trường, tất nhiên không ai có thể nói gì nữa. Với lại 5000 binh mã kia là hấn mang đến, luyện xong chính là thân binh của hấn, không có cách nào luyện binh tốt hơn trực tiếp lên chiến trường.

Lúc trên giường nàng thường dùng từ "Hồ ly tinh", "Tiểu bạch kiếm" để trêu ghẹo hấn, chính vì nàng biết hấn có năng lực cũng có khát vọng, tuyệt sẽ không lệ thuộc vào nàng.

Hoàn Huyền tất nhiên hiểu khổ tâm của nàng, trong lòng ấm áp, miệng lại gặm cànng hăng say.

Tùy Tuy đẩy đầu hấn ra: "Đừng nháo ta..."

Hoàn Huyền xụ mặt: "Sao lại là nháo, mặt tướng đang cho Tiêu tướng quân thấy thực lực của ta mà."

Tùy Tuy nhẹ rít một tiếng: "Hoàn Tử Hành!"

Không biết bị đánh hạ nơi nào, thanh âm nàng đột nhiên mềm nhũn, mang chút giọng mũi: "Ngày mai là Trừ Tịch rồi, tiệc Trừ Tịch

vẫn chưa chuẩn bị..."

Tiếp tục như thế lại nằm trên giường cả ngày.

"Loại việc nhỏ này không cần phải Tiêu tướng quân tự tay làm," Hoàn Huyền lãnh khốc vô tình nói, "Đây là thực lực... Đây là kỹ năng, Tiêu tướng quân có hài lòng không?"

Âm thanh kháng nghị của Tiêu tướng quân tan thành mảnh nhỏ chìm trong cơn sóng lớn.

Hồi lâu, cuối cùng Hoàn Huyền ngừng lại, kéo Tù Tù cuộn vào lòng ngực, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Đêm qua hấn vội trở về từ quân doanh, bận rộn cả một đêm chứng tỏ thực lực với Tiêu tướng quân, thời gian chớp mắt không đến hai canh giờ, lúc này đã cực kỳ buồn ngủ, một lát đã nặng nề thiếp đi.

Tù Tù lại không sao ngủ được, tức giận trừng mắt nhìn đầu sỏ gây tội đang ngủ say.

Tư thế ngủ của hấn thực ngoan, giống con mèo dễ bảo, nhưng đây hoàn toàn là giả, nam nhân này là sói đói mãnh hổ giả vờ đáng yêu ngoan ngoãn, ngoài miệng đáng thương gọi "Tỷ tỷ", nhưng hấn một chút cũng không ngần ngại nghiền xương ăn thịt nàng không ngừng.

Nàng nhéo cái eo thon trắng kiện của hấn cho hả giận, lại chọc cái bụng rắn chắc dẻo dai của hấn.

Hoàn Huyền trong cơn mơ chau mày, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Tù Tù vượt v3 lưng hấn, nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, lông mày hấn chậm rãi thả lỏng, hô hấp lại chậm chậm trầm lắng lần nữa.

Tùy Tùy không táy máy nữa, lẳng lẳng đánh giá dung nhan của hấn lúc ngủ, ánh mắt nàng dừng ở vết sẹo trên má hấn.

Hấn không phải thể chất dễ lưu lại sẹo, chỉ để lại một đường trắng nhạt, không nhìn kỹ rất dễ sẽ bỏ qua, nhưng mỗi một lần chú ý đến, trái tim nàng vẫn như bị kim đâm một cái.

Chương 125: Phiên ngoại 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đêm Trừ Tịch, trong phủ Tiết Độ sứ Hà Sóc giăng đèn kết hoa, liệu hỏa trong đình đốt cao, gương mặt ai trong chính đường cũng bị hắt lên đỏ bừng.

Lão nhân trong phủ đều nói từ khi Tiêu lão tướng quân mất, viện tử này chưa bao giờ nào nhiệt như vậy, kỳ thật mặc dù lúc Tiêu lão tướng quân còn sống cũng thường xuyên chinh chiến bên ngoài, mấy đêm Trừ Tịch cũng không có cách nào trở về đoàn tụ cùng nữ nhi.

Vì là gia yến, Tùy Tùy gọi người dọn mấy án rộng rãi đến chính đường, trên dưới toàn gia ngồi vây quanh đại án, so với mỗi người một thực án thì nào nhiệt hơn rất nhiều.

Tùy Tùy mặc một bộ váy đỏ hơn cả lửa, búi tóc Vân Kế, cài trâm lược bạch ngọc thoa kim phượng, giữa trán dán kim hoa điền, chải mày nhạt, không thoa son phấn, hai má bị cơn say nhuộm thành hồng nhạt, ngày thường nàng luôn mặc kính trang màu đen, hiếm khi ăn mặc lỏng lẻo như vậy, càng khiến người không thể rời mắt.

Hoàn Huyền và nàng ngồi kề vai trên tháp, thỉnh thoảng quay sang nhìn nàng một cái.

Điền Nguyệt Dung cười hì hì nói với Xuân Điều: "Xuân Điều tỷ tỷ xem kìa, Tiểu Lộc Lang nhìn cô nương nhà tỷ không dời nổi mắt rồi kìa."

Xuân Điều cười lộ ra đôi lúm đồng tiền nhỏ; "Cô nương trang điểm lên tựa thiên tiên, ta nhìn mãi cũng không thấy đủ đấy..."

So với vẻ hào hùng mạnh mẽ ngày thường, gần đây trên khóe mắt đuôi lông mày của nàng đã thêm chút dịu dàng, càng thêm

phong tình. Xuân Diệu không thể giải thích rõ, chỉ cảm thấy cô nương nhà nàng còn diễm lệ hơn đóa mai đỏ nở rộ trên nền tuyết kia.

Tùy Tuy để ý thấy bọn họ thì thầm to nhỏ, nói một câu lại liếc nàng một cái, biết bọn họ nhất định lại đang bịa đặt chuyện mình và Hoàn huyên, đặt ly rượu xuống nói: "Điền Nguyệt Dung, chuyện gì vui như vậy, nói đến mức mặt sắp nở hoa rồi?"

Điền Nguyệt Dung hăng giọng nói: "Vừa rồi thuộc hạ đang nói, tiếc cho một đêm Trừ Tịch tốt lành như thế, có rượu ngon món ngon nhưng không có ca múa đàn sáo, thiếu chút hương vị."

Mọi người biết nàng đang trêu ghẹo chuyện Tiêu tướng quân vì Tiểu Lộc Lang mà phân phát ca cơ vũ kỹ, đều thầm nén cười.

Tùy Tuy gật đầu, lạnh lùng nói: "Có lý, nếu đã thế, vậy mời Điền thống lĩnh nhảy một điệu đi."

Điền Nguyệt Dung cũng không chối từ, đứng dậy nói: "Thuộc hạ múa không giỏi, cũng không muốn chướng mắt chư vị, nhưng từng theo Thanh Sương Tử Điện học một đoạn múa kiếm, đúng lúc mời chư vị đánh giá một chút."

Tùy Tuy cười nói: "Mời."

Điền Nguyệt Dung chạm tới bên hông: "Ui, không khéo, hôm nay tới dự tiệc để quên bội kiếm rồi."

Nàng quay đầu, hướng lân án một người nói: "Quan lang quân, mượn bảo kiếm của người dùng một chút được không?"

Bọn thị vệ bên cạnh Quan Lục Lang nhao nhao ồn ào, Quan Lục Lang bị chọc đến đỏ mặt, sờ gáy, ấp úng không nói được một chữ nào.

Tính hấn thật thà, nếu không có ý, tuyệt đối không lộ vẻ ngượng ngùng này.

Tùy Tuy nghiêng đầu kề tai thì thầm với Hoàn Huyền: "Hai người đó ưng nhau từ hồi nào thế?"

Hoàn Huyền cũng kinh ngạc, hằng ngày Quan Lục đều đi theo hắn, thế mà hắn không nhìn ra chút manh mối nào.

Tùy Tuy nhìn Điền Nguyệt Dung, biết rõ còn cố hỏi: "Nhiều người có kiếm như vậy, sao cứ phải mượn Quan thống lĩnh chứ?"

Điền Nguyệt Dung phóng khoáng nói: "Ta thấy kiếm của Quan lang quân tốt, nên muốn mượn huynh ấy."

Nàng chuyển sang Quan Lục Lang: "Không biết Quan lang quân có nguyện ý cho mượn không?"

Tống Cửu ở cạnh Quan Lục Lang đẩy cánh tay hắn một chút, nói với Điền Nguyệt Dung: "Điền thống lĩnh không biết, Quan thống lĩnh bọn ta cũng là tay múa kiếm giỏi, hay là hai người cùng múa một khúc thế nào?"

Điền Nguyệt Dung nói: "Tại hạ tất nhiên cầu mà không được."

Lần này tất cả mọi người bắt đầu đùa bỡn.

Quan Lục suýt nữa rút kiếm chém Tống Cửu, vội vàng biện giải: "Đừng nghe tên nhãi này nói bậy, Điền thống lĩnh nói đùa, tại hạ... Tại hạ không biết múa..."

Điền Nguyệt Dung chỉ mỉm cười nhìn hắn, khoanh tay không nói lời nào.

Quan Lục Lang hận không thể đào một cái lỗ chui xuống, nhìn chủ nhân cầu cứu: "Lang quân..."

Nào ngờ nhà lang quân hắn lại giúp người ngoài, căn bản không giúp hắn: "Nếu Điền thống lĩnh thịnh tình tương mời, vậy người múa một khúc đi."

Quan Lục Lang chỉ đành nói "Tuân mệnh", đỏ mặt ôm quyền với mọi người: "Bêu xấu rồi."

Tống Cửu lang tháo bội kiếm của mình xuống cho hắn: "Kiếm của người cho Điền cô nương, ta cho người mượn này."

Quan Lục Lang vỗ thật mạnh lên lưng hắn một cái: "Tiểu tử người chờ đó..."

Tống Cửu lang nói: "Chờ cái gì? Chờ uống rượu mừng hay ôm con của các người?"

Lại là một trận cười vang.

Quan Lục Lang biết mồm mép mình không lanh lợi, nói thêm nữa cũng tự rước lấy nhục, trầm mặc không lên tiếng nhận lấy kiếm, đưa kiếm của mình cho Điền Nguyệt Dung.

Điền Nguyệt Dung cười tiếp nhận: "Đa tạ Quan lang quân."

Quan Lục Lang kiên định, cũng anh tuấn, ở Trường An không phải không có tiểu cô nương coi trọng hắn, nhưng hắn là đầu gỗ không hiểu phong tình, người ta uyển chuyển quanh co một chút, thậm chí hắn cũng không phát hiện, cũng chỉ có người thẳng thắn như Điền Nguyệt Dung mới có thể chế phục được.

Tùy Tùy gọi người lấy trống Hạp tới: "Mấy khi vui vẻ, để ta đệm nhạc cho các người."

Điền Nguyệt Dung và Quan Lục Lang cầm kiếm đến trước liêu hỏa trong đình, cầm kiếm vái chào mọi người trong đường, rồi xoay người, đứng đối nhau cúi đầu, Tống Cửu cười nói: "Trông bọn họ giống đang bái đường không chứ?"

Mọi người cười đến nghiêng ngả.

Tiếng trống Hạc bắt đầu, tiếng cười dần thưa thớt, hai người theo nhịp trống bắt đầu múa trường kiếm, nhịp trống càng lúc càng dày, ngưng ngưng trên mặt Quan Lục Lang dần mất đi, ánh mắt và kiếm phong trở nên mạnh mẽ.

Bọn họ đều là người ở trong chiến trận gió tanh mưa máu, tư thế múa kiếm không hẳn uyển chuyển tuyệt đẹp như vũ kỹ, nhưng mỗi chiêu một thế gọn ghẽ lưu loát, mang theo thế mạnh như sấm sét, nhất thời chỉ thấy ánh kiếm lóe qua mắt người, đoạt đi linh hồn, thế công của hai người càng lúc càng ác liệt, phối hợp lại càng lúc càng ăn ý, như thể đã luyện qua vô số lần.

Mọi người bất giác tập trung ngưng thần, Tống Cửu lang cũng bất tri bất giác thu lại ý cười.

Nghe trống Hạc "tùng" chấn vang một tiếng, song kiếm chạm vào nhau, lóe ra vài đốm lửa, hai người đồng thời dứt kiếm vào vỏ.

Chính đường lặng ngắt như tờ, Tù Tù buông dùi trống, là người đầu tiên khen: "Tốt!"

Lúc này mọi người mới hồi thần lại, tức khắc khắp đường vang tiếng reo hò.

Hoàn Huyền lặng lẽ nắm lấy tay Tù Tù dưới án, kề tai nàng nói: "Bọn họ múa đẹp không?"

Tù Tù vừa định khen thật, chợt nhìn thoáng qua mặt hắn, cong lưỡi lại: "Cũng tạm được..."

Hoàn Huyền lạnh lẽo, chua chua nói: "Khẩu thị tâm phi, vừa rồi nàng nhìn không rời nổi mắt."

Tù Tù tiến đến bên tai hắn nói: "Không đẹp bằng điệu mà chàng múa riêng cho ta xem hôm đó."

Lỗ tai Hoàn Huyền hơi nóng lên: "Nàng đâu có nhìn kỹ."

Tiêu tướng quân mở miệng dõ ngọt: "Ai bảo chàng đẹp quá, chỉ mãi nhìn chàng, ai còn thấy được kiếm chứ."

Dừng một chút, hạ giọng nói: "Lần sau chàng mặc xiêm y chỉnh tề một chút nữa lại, ta nhất định sẽ nhìn kỹ..."

Hoàn Huyền hừ lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, người hầu bê rượu Tiêu Bách tới, rót cho mọi người dựa theo thứ tự tuổi tác từ trẻ đến già.

Tuổi nhỏ nhất là Xuân Điều, lớn tuổi nhất là Cao ma ma, lúc đến phiên Tỳ Tỳ, Hoàn Huyền thuận tay tiếp nhận bình rượu, cầm ly rượu trước mặt Tỳ Tỳ lên giúp nàng rót đầy.

Hoàn Minh Khuê "Chặc" một tiếng, kè ly rượu sát vào: "Từ Hành, làm phiền."

Hoàn Huyền liếc hẩn một cái: "Tự rót, đâu phải không có tay."

Tỳ Tỳ cười cầm lấy bình rượu từ tay hẩn, giúp Hoàn Minh Khuê rót đầy, nói với Hoàn Huyền: "Lục đường huynh đường xa đến đây, sao có thể thất lễ."

Hoàn Minh Khuê đứng dậy nói: "Không dám nhận..."

Ngay sau đó hẩn nhận ra xưng hô của Tiêu Linh, cả kinh nói: "Các đệ..."

Mọi người cũng chợt nhận ra, phát hiện vừa rồi Tiêu tướng quân gọi Dự Chương Vương là đường huynh.

Tỳ Tỳ nhìn sang Hoàn Huyền, cười nói: "Không sai, bọn ta đã thành hôn, hôm nay thỉnh chư vị tới tụ họp, thứ nhất là lễ Trừ Tịch, thứ hai là muốn nhân cơ hội này náo nhiệt một chút."

Lần này tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, miệng của Điền Nguyệt Dung cơ hồ có thể nhét một cái trứng gà.

Hoàn Minh Khuê là người đầu tiên hồi thần lại, cười nói: "Chúc mừng chúc mừng, chuyện khi nào vậy?"

Tùy Tùy nói: "Hôm qua viết hôn thư, hôn lễ chờ từ U Châu trở về lại bổ sung."

Hoàn Minh Khuê nói: "Nên cạn một ly đầy."

Dứt lời nâng ly rượu lên: "Chúc hai vị cầm sắt hòa minh, như chim liền cánh như cây liền cành, vĩnh kết đồng tâm."

Chương 126: Phiên ngoại 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nửa tháng thoát qua đi, mồng bảy vừa qua, chớp mắt là Thượng Nguyên rồi.

Gần tới Thượng Nguyên, toàn bộ người ở Ngụy Bác vui vẻ háo hức, ba câu cũng không rời được chữ "Hà thị".

Người ngoài như Cao ma ma lại không biết từ này có gì hiếm lạ, nói với Xuân Điều: "Hà thị Hà thị, nghe tên đoán nghĩa chẳng phải là chợ bên sông sao. Trường An của chúng ta cũng có, vừa đến đêm Thượng Nguyên, bên Khúc Giang thì đều là gian hàng quầy hàng, tùm lum tùm la, lão bà tử ta không thích nổi loại náo nhiệt này."

Bà nói xong bĩu môi, cúi đầu xuống không chút hứng thú, tiếp tục thêu giày nhỏ cho tiểu lang quân, tiểu nương tử còn chưa thấy bóng dáng kia.

Xuân Điều cười nói: "Ma ma không biết, Hà thị nơi này không giống với Trường An, không phải hai bên bờ sông, mà là trên Bạch Hà đóng băng. Không phải năm nào Bạch Hà cũng đông băng, nghe nói Hà thị lần trước là từ bốn năm năm trước đấy, khí hậu năm nay rét mới có thể làm."

Lông mày Cao ma ma giật giật: "Vậy thì cũng chỉ là bờ sông chuyển thành trên sông, có gì không giống chứ."

Xuân Điều nói: "Nhưng cũng không giống đâu, nghe nói gian hàng ở Hà thị đều tạc từ nước sông hóa băng, thương nhân lớn trong thành còn cho người tạc khối băng lớn tạo thành lầu các tháp cao, đến lúc đó thấp đèn lên, sẽ trông như thể thế giới làm bằng vàng bạc lưu ly như trong kinh Phật."

Cao ma ma đã động tâm không thôi, lại chỉ dè dặt gật đầu: "Nghe người nói đúng thật như thế giới lưu ly trong kinh Phật, lão bà tử ta cũng nên đi theo mở mang tầm mắt."

Đang nói chuyện, có một tiểu tỳ nữ dáng dấp lanh lợi bước nhanh vào, nói với Cao ma ma: "Ma ma, có người tìm lão nhân gia người."

Cao ma ma buông kim chỉ, ngạc nhiên nói: "Ai thế?"

Tiểu tỳ nữ nháy mắt: "Là Mã thị vệ bên cạnh lang quân."

Cao ma ma liếc sang Xuân Điều một cái, hắng giọng nói: "Thì ra là Tiểu Mã, tới bên ngoài sao, mau mời nó vào."

Xuân Điều nói: "Ma ma có việc thì ta về trước đây."

Dứt lời liền định đứng dậy.

Cao ma ma nói: "Về sớm như vậy làm gì, chỗ của ta còn một ít thịt khô vừa ướp xong muốn người mang cho cô nương nhà người đây."

Xuân Điều hết cách, chỉ đành ở lại.

Một lát sau, một chàng trai trẻ mặc áo choàng bông đội mũ da chồn trắng, ánh mắt sáng ngời bước vào phòng, trong tay cầm một túi vải nặng nề.

Gương mặt hấn đỏ rực như lửa thiêu, không biết do bị gió lạnh thổi hay có nguyên nhân gì khác.

Hấn thường ngày nhanh mồm dẻo miệng, lúc này thấy Xuân Điều, cả một lúc lâu cũng không thốt ra một câu, chỉ sờ gáy nói: "Xuân Điều cô nương..."

Cao ma ma tức giận liếc hấn một cái: "Hôm nay ngọn gió nào thổi người qua đây, sao đột nhiên nhớ tới thăm ma ma rồi?"

Mã Trung Thuận chỉ cần không nói chuyện với Xuân Diệu, cái miệng lập tức như bôi dầu: "Ma ma nói gì thế, ta hận không thể ngày ngày sớm tối chầu chực hỏi han, còn không phải sợ ma ma chê ta phiền."

Hắn dừng một chút, đặt túi vải lên án: "Hôm trước mấy người bọn ta ra ngoài thành săn vài con hồ ly và thỏ. Đây chẳng phải chọn mấy thứ tốt, da nào tốt liền đưa tới cho ma ma, người đừng chê, làm bao đầu gối, bao tay đều được."

Cao ma ma mở túi vải ra, là mấy tấm da cáo đỏ tốt nhất, bà lấy tay vuốt lông trên da: "Da tốt như vậy cho lão bà tử ta làm bao đầu gối, bao tay rất đáng tiếc."

Bà nhìn thoáng qua Xuân Diệu: "Trái lại cho cô nương trẻ tuổi làm áo khoác da gấm, vừa vặn lại ấm áp."

Mã Trung Thuận vội nói: "Xuân Diệu cô nương cũng có, đây là hiếu kính ma ma mà."

Cao ma ma "Ồ" một tiếng thật dài.

Khuôn mặt Mã Trung Thuận càng đỏ hơn, như phạm lỗi sai nào đó.

Xuân Diệu nói: "Mã đại ca quá khách khí, cô nương đã cho ta mấy tấm da, huynh vất vả nên giữ lại làm áo da cho mình đi."

Mã Trung Thuận nói: "Ta biết Xuân Diệu cô nương không thiếu mấy thứ này, chỉ là một chút tâm ý thôi."

Hắn lại gãi gáy: "Trước kia Xuân Diệu cô nương giúp ta may không ít giày vớ, còn chưa cảm tạ muội."

Xuân Diệu nói: "Mã đại ca đừng khách khí, lúc đó nhờ có huynh giúp đỡ."

Mã Trung Thuận ấp úng nói: "Nên làm nên làm..."

Cao ma ma không nhìn nổi nữa, nói với Mã Trung Thuận: "Hiếm khi Thượng Nguyên, có dự định gì không?"

Mã Trung Thuận nhìn sang Xuân Diệu: "Nghe nói trên Bạch Hà có chợ đèn hoa, không biết Xuân... Xuân Diệu cô nương..."

Cao ma ma nói: "Xuân Diệu cô nương cùng lão bà tử ta đi xem đèn."

Mã Trung Thuận "À" một tiếng.

Cao ma ma hết cách, chỉ đành nói rõ: "Người trên chợ đèn hoa vừa nhiều vừa tạp nham, một lão bà tử một đại cô nương bọn ta chen trong đám người..."

Lúc này Mã Trung Thuận mới đột nhiên nhanh trí: "Nếu ma ma và Xuân Diệu cô nương không chê, ta đi với hai người, cũng có thể để ý lẫn nhau..."

Cao ma ma nhìn về phía Xuân Diệu.

Xuân Diệu nói: "Làm phiền Mã đại ca."

Mã Trung Thuận nói: "Không phiền không phiền."

Xuân Diệu nói: "VẬY ĐA TẠ NGƯỜI."

Cao ma ma cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, trở về nghỉ một lát đi, còn mấy canh giờ đến tối rồi, ban đêm còn chưa được ngủ."

Mã Trung Thuận "Dạ" một tiếng, hành lễ cáo từ với hai người, vừa đi đến cạnh cửa, vừa quay đầu nhìn Xuân Diệu, chợt một chân vướng trên ngưỡng cửa, "bịch" một cái ngã sấp xuống, vệt vàng đỏ mặt bò dậy, xoa tay chân, nhặt mũ da trên mặt đất lên, nhảy lò cò xuống bậc thang.

Cao ma ma xoa thái dương, chàng trai trẻ này ngày thường không có việc gì thì thông minh lanh lợi, sao tới lúc nên dùng thông minh liền biến thành tên ngốc, khó trách biệt danh là Đại Mã Hầu.

"Đứa nhỏ ngốc này..." Lão ma ma chép miệng lắc đầu.

.....

Phủ Tiết độ sứ.

Tùy Tuy và Hoàn Huyền dùng xong bữa trưa, tay nắm tay đi dạo một vòng trong viện để tiêu thực, lại về tới hậu viện.

Cách trời tối còn hai ba canh giờ.

Mọi người trong phủ đều đang nghỉ ngơi trong phòng, tận dụng thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức để chơi cả đêm nay.

Nhưng hai người hôm nay ngủ đến trưa mới dậy, thật sự không buồn ngủ, nên bày cờ ở Đông hiên, mở một ván cờ.

Trước khi Hoàn Huyền tới Hà Sóc đã nghĩ xong, bọn họ đều thích chơi cờ, lại khó có được kỳ phùng địch thủ, tất nhiên mỗi ngày đều phải dành thời gian đánh một ván cờ, nhưng tới Hà Sóc rồi mới phát hiện mọi chuyện căn bản không như hấn nghĩ — — thường ngày tốn phần lớn thời gian trong quân doanh, thỉnh thoảng trộm được nửa khắc nhàn hạ, đương nhiên có nhiều chuyện muốn làm thú vị hơn đánh cờ.

Hấn tới Hà Sóc vài tháng, tính ra đây là lần đầu tiên bọn họ đánh cờ.

Tùy Tuy vượt bàn cờ bằng gỗ tử đàn, bàn cờ này là hấn tìm thợ thủ công đểo thành, không nghĩ tới lần này mới là lần đầu tiên lấy ra dùng.

Hoàn Huyền bốc một nắm cờ để nàng đoán trước.

Tùy Tùy đoán trúng, cầm quân trắng đi trước.

Hai người đặt hai quân vào vị trí góc đối diện.

Tùy Tùy hạ một quân, cười nói: "Vẫn luôn muốn đánh mấy ván cờ với chàng thật sáng khoái, hôm nay chúng ta đều không được chạ thủ lưu tình, nhất định phải phân thắng bại đây."

Hoàn Huyền cũng bị nàng khơi dậy lòng háo thắng, nâng mí mắt lên, ánh mắt sắc như đao: "Thỉnh Tiêu tướng quân chỉ giáo."

Dứt lời cũng hạ quân tiếp theo.

Hai người ổn định tinh thần, nhất thời chỉ nghe tiếng hạ quân "cạch cạch".

Bọn họ suy nghĩ nhanh, đi cờ rất nhanh, liên tục hạ một hai trăm nước hầu như không lúc nào dừng.

Đến giữa ván, hai người nàng tới chàng theo đánh lẫn nhau, hai mắt Tùy Tùy phát sáng, cả người nghiêng về phía trước, xoa tay nói: "Giết đại long của chàng! Xem chàng chạy đi đâu!"

Qua một lát lại nói: "Ồ, không nhìn ra tiểu nhi chàng thật sự có tài, ta khinh địch rồi..."

Sau mấy bước, nàng vén tay áo lên cánh tay, hớn hờ nói: "Chặn! Ha ha không ngờ tới nhỉ?"

Hoàn Huyền: "..."

Chương 127: Phiên ngoại 5

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai người đánh cờ vốn là để giết thời gian từ sau giờ Ngọ đến khi trời tối, nào biết giết tới giết lui lại nổi lên lửa, sắc trời đã đen, gió tuyết cũng ngừng, ngàn vạn ánh đèn dầu chiếu sáng bầu trời đêm đông giá rét, hai người lại ôm chiếc áo lông chồn nằm trên giường lười động dậy.

"Thời gian không còn sớm nữa..." Tùy Tùy lười nhác ngáp một cái. Nói là thế, kỳ thật nàng đến cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích, trong ngực nam nhân ấm áp, được hắn ôm tựa như ngâm mình trong bể nước nóng, làm mềm cả xương cốt của nàng.

Hoàn Huyền nói: "Nên dậy ngắm đèn rồi."

Hắn vừa nói, vừa ôm nàng chặt hơn, không có nửa điểm muốn dậy.

Tùy Tùy nói; "Cũng chưa muộn lắm, nằm thêm một khắc nữa."

"Nàng ngủ trước," Hoàn Huyền cúi đầu hôn lên mí mắt nàng, "Một khắc nữa ta sẽ gọi nàng."

Tùy Tùy nói: "Chàng còn mệt hơn ta, cũng ngủ một lát đi. Dù sao Hà thị cũng cả một đêm mà, ngủ đến nửa đêm đi cũng không muộn."

Hoàn Huyền hơi do dự một chút rồi ngoan ngoãn nghe theo: "Được."

Lúc hai người tỉnh lại nến đã cháy hết, có thể mơ hồ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng sanh tiêu cổ nhạc.

Tùy Tùy chột lên ngực Hoàn Huyền, Hoàn Huyền nói: "Tỉnh rồi?"

Tùy Tùy gật đầu.

Hoàn Huyền nói: "Muốn uống nước không?"

Tùy Tùy lại gật đầu.

"Ta đi hâm lại canh táo đỏ một chút." Hoàn Huyền định đứng dậy, lại có một cánh tay tựa như dây mây mềm mại vòng lấy eo hắn.

"Ta uống lạnh cũng được, muốn ôm chàng hơn." Giọng Tùy Tùy có chút khàn, lại mang chút giọng mũi, nghe thấy trái tim cũng phát ngứa.

Hai người thân mật một hồi, cuối cùng Hoàn Huyền vẫn đứng lên đốt bếp lò nhỏ, hâm canh táo đỏ.

Tùy Tùy ngồi trên giường, từng ngụm từng ngụm uống canh táo, đưa cho Hoàn Huyền nửa ly còn lại: "Đủ rồi."

Hoàn Huyền tự nhiên nhận lấy, uống hết nửa ly thừa của nàng.

"Canh giờ nào rồi?" Tùy Tùy hỏi.

Hoàn Huyền nói: "Đã qua giờ Sửu."

"Muộn như vậy," Tùy Tùy nói, "Chờ chúng ta chạy tới Bạch Hà chỉ sợ trời cũng sáng rồi..."

Hoàn Huyền nói: "Nàng muốn ngắm đèn sao?"

Tùy Tùy tất nhiên lười động: "Thật ra hàng năm đều không khác gì mấy, nhưng đây là Thượng Nguyên đầu tiên chàng ở Ngụy Bác, chưa thấy qua Hà thị, vẫn nên đi thôi..."

Hoàn Huyền nói: "Nàng biết ta không thích nơi nhiều người, nếu nàng xem chán thì chúng ta không xem nữa."

Tùy Tuy hơi đỏ mặt: "Vậy ngày mai đưa chàng đi xem, dù sao Hà thị sẽ mở đến cuối tháng."

Hoàn Huyền nói: "Ta thắp hết đèn trong viện tự, cũng giống nhau mà."

Tùy Tuy cũng khoác áo đứng dậy: "Ta thắp cùng chàng."

Hai người lập tức đứng dậy, lục tìm tất cả đèn rồi thắp lên, hai người ra hành lang thêm dầu vào đèn lồng, lại treo đèn lưu ly trên cành cây trong đình, chỉ một chốc, khắp nơi trong đình viện to lớn đều thắp đèn dầu, chiếu xuống băng tuyết dưới hiên và trên cỏ cây như thủy tinh lấp lánh.

Hai người khoác áo lông chồn dựa trên lan can thường thức ánh đèn trong đình, hồng mai nở rộ dưới ánh đèn như ngọn lửa bốc cháy sáng rực.

"Thích không?" Hoàn Huyền nói.

Tùy Tuy gật đầu.

Hoàn Huyền đứng sau lưng nàng, dùng áo lông chồn ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng hôn từ vành tai nàng đến trái tai: "Đi thả đèn không?"

Tùy Tuy nói: "Sông đóng băng rồi, hồ ở hậu viện cũng kết băng, chỉ có thể đợi sang năm rồi thả."

Hoàn Huyền nói: "Sang năm là năm sau, đã hẹn Thượng Nguyên năm nay muốn thả cùng nàng mà."

Tùy Tuy nói: "Chẳng lẽ thật sự thả trong phòng tắm sao?"

Hoàn Huyền nghiêm túc nói: "Dù thả trong phòng tắm cũng phải thả, chuyện đã答应 nàng thì phải làm được."

Tùy Tùy biết hẳn cố chấp, ngửa đầu hôn lên chiếc cằm xinh đẹp của hẳn: "Thôi được thôi được, thả cùng chàng là được."

Trở lại phòng, Tùy Tùy lấy ra hộp gỗ đàn từ trong tủ, hai người cởi áo khoác, chỉ mặc trung y đến dực đường.

Phòng tắm sương mù mờ mịt, hai người sóng vai ngồi trên bậc thềm đá trắng, hai chân ngâm trong dòng nước ấm ấm.

Tùy Tùy mở nắp hộp gỗ đàn trên đầu gối, cẩn thận lấy đèn hoa sen lưu ly xấu số kia ra, đặt vào lòng bàn tay Hoàn Huyền.

Hoàn Huyền nhẹ nhàng gạt một thanh đồng dưới đế đèn hoa sen, không biết chạm phải cái chốt nào, thấy cánh hoa vốn đang khép lại chậm rãi mở ra, bên trong lộ ra bắc đèn và sáp nến được tạo hình như tim sen.

Tùy Tùy không nhịn được "Ồ" một tiếng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cánh hoa sen trong suốt lấp lánh: "Hóa ra còn đặt thêm chốt, thợ thủ công nào suy nghĩ khéo như vậy, là Nội Tạo sao? Mỗi năm Thượng Nguyên trong cung đều sẽ ban thưởng hoa đăng, nhưng chưa từng thấy tinh xảo như vậy."

Hoàn Huyền hơi hất cằm: "Toàn Trường An cũng chỉ có một chiếc này."

Hắn dừng một chút, như có vẻ đắc ý lại có chút thẹn thùng: "Kiểu dáng và cấu tạo chốt mở của đèn đều do ta vẽ." Những kỹ năng này với hẳn mà nói suy cho cùng chỉ xem như việc mọn.

Tùy Tùy bị nét mặt này của hẳn chọc cười, cắn lên má hẳn một cái: "Lang quân nhà ta sao thông minh đến vậy chứ."

Vành tai Hoàn Huyền đỏ lên: "Chút tài mọn mà thôi, vật tặng nàng tất nhiên không thể là vật tầm thường."

Hắn hắng giọng nói: "Thả đèn."

Tùy Tùy châm lửa từ trên ngọn đèn dầu bên cạnh hồ, cẩn thận thấp đèn lưu ly, sau đó tắt toàn bộ đèn nến trong dực đường.

Trong dực đường tức khắc tối mịt, chỉ còn lại chiếc đèn lưu ly tỏa ra ra quầng sáng mỏng manh.

Hai người dọc theo bậc thềm đến giữa hồ, làn nước yên ả không tới eo. Hoàn Huyền đặt đèn vào lòng bàn tay Tùy Tùy, bàn tay bọc lấy tay nàng, ánh lửa bập bùng phản chiếu hai đôi mắt, ý cười trong mắt sóng nước như trong hồ nhẹ nhàng dập dờn.

Tùy Tùy nhẹ nhàng thả đèn lên mặt nước, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng đẩy đi, đèn hoa sen theo sóng nước trôi bồng bênh ra ngoài.

"Thật xinh..."

Chữ "đẹp" còn không có xuất khẩu, lại thấy đèn hoa sen kia dần dần xiêu vẹo, chậm rãi chìm vào trong nước tựa như không chịu nổi gánh nặng này.

Hai người nhất thời chết lặng, chờ lúc hồi thần lại định vớt đèn lên đã không còn kịp rồi, chỉ nghe một tiếng "tách" vang lên, ngọn lửa tắt, đèn hoa sen hoàn toàn chìm vào nước.

Không ai hé răng, không khí dường như đông lại, cũng may không gian u tối không nhìn thấy xấu hổ trên mặt của nhau.

Sau một lúc lâu, Tùy Tùy ho nhẹ hai tiếng: "Nhất định là do sửa chữa."

Hoàn Huyền "Ừm" một tiếng.

Tùy Tùy nói: "Bức vẽ của chàng chắc chắn không sai."

Hoàn Huyền trầm mặc không lên tiếng.

Tùy Tùy nói tiếp: "Đèn đẹp như vậy nên giữ lại đặt trên bàn, thả như đèn sông cũng rất đáng tiếc, sang năm chúng ta cho người làm

mấy chiếc đèn giấy rồi đến sông thả..."

Hoàn Huyền vẫn không nói lời nào.

Tùy Tuy lò mò trong bóng tối dựa vào hắt: "Đừng buồn..."

Lời còn chưa dứt, thân thể nàng bỗng nhiên bị người ta kéo, dưới chân trơn trượt, ngã vào nước.

Ngay sau đó một đôi tay thon dài mạnh mẽ nâng eo nàng lên.

"Hoàn Tử Hành!" Tùy Tuy đập một chân lên ngực nam nhân, "Ta có lòng tốt an ủi chàng..."

Hoàn Huyền thuận tay bắt được mắt cá chân của nàng: "Không thả được đèn sông ta rất buồn, muốn tỷ tỷ an ủi một chút." Dứt lời nghiêng đầu.

Eo, lòng bàn chân đều là chỗ ngứa của Tùy Tuy, cả hai bị tấn công, nàng nhanh chóng thở gấp, vừa cười vừa mắng, dần dần mắng cũng mắng không ra tiếng, trong bóng tối chỉ nghe tiếng nước xô xao.

.....

Chương 128: Phiên ngoại 6

Tài ebook: dtv-ebook.com

Đầu tháng hai, Tiết Độ sứ Hà Sóc Tiêu Linh đích thân dẫn ba vạn tinh binh xuất phát đến U Châu trước, hợp binh cùng Diệp Long Tô tướng quân đóng giữ U Châu, cuối tháng hai giao phong trực tiếp với kỵ binh Đột Quyết ở bờ Nam sông Tang Kìên.

Lúc rời Ngụy Bác, Hoàn Huyền vẫn là "trai lơ" Tiểu Lộc Lang của Tiêu tướng quân, thống lĩnh lưu dân không ai biết danh, ngoại trừ mấy thân vệ của Tiêu Linh biết thân phận thật sự, các tướng sĩ đều cho rằng hắn mang một đạo quân ô hợp theo Tiêu tướng quân xuất chinh, chẳng qua nhặt nhạnh chút quân công trên kế tay của Tiêu tướng quân, để có chút thể diện tốt — — Tiêu tướng quân như thế tuy có tị hiềm là không phân biệt công tư, nhưng uy danh của nàng xuất sắc, tiểu bạch kiểm lại này lãnh lưu dân quân mà hắn mang đến, dẫu sao thì cũng không cản trở việc của người khác, vẫn không tính là ảnh hưởng đến toàn cục.

Nhưng trước khi đại quân giao phong, tiểu bạch kiểm không biết sống chết này thế mà lại chủ động xin ra trận làm tiên phong, nghênh đánh chính diện với kỵ binh Đột Quyết — — mọi người đều biết thiết kỵ Đột Quyết dũng mãnh, rất nhiều người bị cản trở về mặt tình cảm của Tiêu tướng quân nên không nói rõ, chỉ uyển chuyển khuyên bảo, nhưng trong lòng đều nói hắn không biết trời cao đất dày, tham công liệu lĩnh tự tìm đường chết.

Không ngờ Tiêu Linh gật đầu không chút do dự, để mặc nam sủng đi tìm chết.

Hầu như tất cả mọi người cho rằng anh hùng khó qua ải mỹ nhân, thanh danh hơn hai mươi năm của Tiêu tướng quân sắp hủy trong chốc lát, ai ngờ tiểu bạch kiểm kia bất ngờ nổi danh, chém chết chủ tướng địch trong trận, mà 5000 lưu dân quân dưới trướng hắn được

huấn luyện chỉ đâu nghe đó trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, kỷ luật nghiêm minh. Tiêu Linh đích thân dẫn tả quân phối hợp đánh cùng hấn, hai người ăn ý như thể có tâm linh tương thông, đánh kỵ binh Đột Quyết kiêu hãnh đến chạy trốn chết.

Sau khi trận chiến kết thúc, tướng sĩ tam quân đều nhớ kỹ cái tên "Lộc Tử Hành" này.

Tiêu tướng quân luận công ban thưởng, lập tức lệnh hấn thống lĩnh Thành Đức quân — — chi này trong quân đội có rất nhiều kẻ vốn là cấp dưới cũ của Tiết Chất, tuy hiện giờ thần phục Tiêu Linh, nhưng không trung thành như quân Ngụy Bác và quân U Châu. Sau khi Tiết Chất chết đã đổi ba chủ tướng, đều không đàn áp được mấy lão thất phu có tâm tư riêng kia.

Tệ nạn của Thành Đức quân kéo dài đã lâu, dù là Tiêu Linh có thủ đoạn cường ngạnh cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, bắt đắc dĩ đành phải bổ nhiệm cấp dưới cũ của Tiết Chất làm phó tướng, tự kiêm lãnh chủ tướng, nhưng tinh lực chủ yếu của nàng đặt ở Ngụy Bác, Thành Đức quân chỉ là lãnh đạo từ xa, bỏ mặc như vậy trước sau cũng là một tai hoạ ngầm.

Hiện giờ giao Thành Đức quân cho một thanh niên non nớt tựa hồ có chút qua loa, cấp dưới thân tín bao gồm cả Diệp tướng quân của nàng đều có phê bình kín đáo. Dù cho Lộc Tử Hành vừa mới đẩy lùi nhuệ khí của kỵ binh Đột Quyết, nhưng trên chiến trường kiêu dũng thiện chiến là một chuyện, nội bộ lục đục trong doanh trướng lại là một chuyện khác, mấy lão tướng kinh nghiệm thâm niên đều bị tổn thất trong Thành Đức quân, thanh niên này chỉ sợ sẽ bị đám lão già kia gặm đến xương cốt cũng không còn.

Ai ngờ Lộc Tử Hành lại nằm ngoài dự đoán của mọi người một lần nữa, hấn vừa tiếp nhận Thành Đức quân, lập tức làm một chuyện khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm — — tự thỉnh dẫn Thành Đức quân thừa thắng xông lên, thâm nhập thảo nguyên, tiến công thẳng vào nha trướng của Khả Hấn Đột Quyết.

Đề nghị này quá to gan, thông thường giao phong với bộ lạc Đột Quyết này lấy thủ làm chủ, chuyển thủ thành công thâm nhập vào vùng địch thật sự có chút liều lĩnh, nhưng ngoài dự liệu, Tiêu tướng quân vẫn bỏ ngoài tai mà gạt đầu.

Mới đầu trong quân hầu như không ai xem trọng, nhưng đến mùa thu cỏ vàng, không có người nào nói được một câu, bởi vì Lộc Tử Hành dẫn chủ lực Thành Đức quân đã đẩy mạnh tới bờ Đông sông Hồn Nghĩa. Trên đường hành quân vài lần gặp phải kỵ binh Đột Quyết, hai bên đều có thương vong, nhưng tổn thất đều là cấp dưới cũ của Tiết Chất, những người này đã thề thốt phải ra oai phủ đầu với tiểu bạch kiếm kia, cuối cùng rơi vào kết cục thảm bại.

Đến tháng chín khi gần tới nha tướng của Khả Hãn Đột Quyết, Thành Đức quân đã bị hoàn toàn thanh lọc từ trong ra ngoài một lần, thủ đoạn này không khác gì Tiêu Linh năm đó lúc mới vừa tiếp quản Hà Sóc. Lúc này mọi người mới bừng tỉnh đại ngộ, tiểu bạch kiếm này căn bản không phải hươu tinh hồ ly tinh gì, mà là vua sói cực kỳ hung ác, Tiêu tướng quân cũng từ sắc lệnh trí hôn biến thành có mắt nhìn người.

"Tiểu Lộc Lang" dần dần không ai dám gọi, biệt danh "Ngọc Diện Tu La" lại truyền khắp thảo nguyên và Tam trấn.

Kỵ binh Đột Quyết qua mấy lần giao phong bị tổn hại thảm trọng, trong nước lại có hai bộ Hồi Hột, Cát La Lộc như hổ rình mồi, Khả Hãn nỗ lực chống đỡ nửa tháng, cuối cùng phải sứ giả ra xin hòa.

Tháng Mười, hai bên gặp nhau ở bờ Nam sông Độc Nhạc.

Tiêu Linh đích thân lĩnh thân binh đến sông Độc Nhạc trước. Lộc Tử Hành thân là chủ tướng quân xuất chinh Đột Quyết, hội minh đương nhiên cũng không thể thiếu hẳn.

Ban ngày tính toán chi li cò kè mặc cả, tới ban đêm vẫn tiệc tùng tẫn hoan, trong đại trướng lộng lẫy ca múa tưng bừng, hai bên ngồi tham gia.

Không biết vì sao, Khả Hãn Đột Quyết để quan lại ở ngoài, còn mang theo con gái út của ông Đường Tô Hợp Tư quận chúa tới, vị quận chúa này tuổi tầm 15-16, xưng là minh châu thảo nguyên, nghe nói là đệ nhất mỹ nhân của Đột Quyết.

Hoàn Huyền không kiên nhẫn nhất là loại yến tiệc linh đình này, đặc biệt là hôm nay — — Tùy Tùy trên đường trì hoãn hai ngày bởi vì thời tiết, vừa chạy tới sông Độc Nhạc liền lập tức vào đại trướng. Ban ngày lái nhái với người Đột Quyết, ban đêm lại có yến hội, bọn họ cách biệt mấy tháng ngay cả nửa khắc ở riêng một chỗ cũng không có.

Lúc này hãn chỉ muốn dắt nương tử nhà mình về doanh trướng, làm gì kiên nhẫn ứng phó với mấy kẻ Đột Quyết này.

Nhưng yến hội như vậy liên quan đến quốc sự, không thể tùy tiện rời tiệc trước, hãn chỉ có thể như đứng đóng lửa, như ngồi đóng than mà nhẫn nại.

Nhưng muốn hãn có sắc mặt tốt thì không thể, trừ bỏ đáp lễ cũng chỉ mãi lo tự uống rượu.

Nhưng hãn vốn mang khí chất cao quý kiêu ngạo bẩm sinh, mặc dù trầm mặc ít lời, vẫn hấp dẫn tất cả ánh mắt. Đôi mắt đẹp của Đường Tô Hợp Tư quận chúa từ lúc mở tiệc đã dính trên người hãn.

Mới đầu nàng quấn lấy phụ thân đưa nàng tới dự tiệc, chẳng qua là muốn nhìn một chút người Hán đánh bại vị hôn phu của nàng - đệ nhất dũng sĩ thảo nguyên đến tột cùng có đáng về gì. Nhưng vừa thấy "Ngọc Diện Tu La" thật sự này, chút không cam lòng này của nàng tức khắc tan thành mây khói. Mục dân lớn lên trên lưng ngựa kiêu dũng thiện chiến, dũng sĩ trên thảo nguyên không thiếu, nhưng không có một ai tựa như hãn, ngồi trong đám người lại như trên mây.

Nữ tử thảo nguyên không nội liễm rụt rè giống nữ tử Trung Nguyên, đối với tình cảm ái mộ của bản thân không hề che giấu chút nào.

Khả Hãn Đột Quyết trông thấy, đương nhiên biết tâm tư của hòn ngọc quý trên tay. Thanh niên này mang binh đánh tới cửa nhà ông, thiếu chút nữa xốc nha trướng của ông lên, tất nhiên hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng ông cũng không thể không thừa nhận hẳn bất phàm, khó trách ái nữ mắt cao hơn đầu này của ông vừa gặp đã thương người này.

Nhưng tất nhiên ông cũng biết quan hệ của người này và Tiêu Linh, mượn một trăm lá gan ông cũng không dám đoạt nam nhân của sát thần làm con rể — — huống chi người này cũng là một sát thần.

Nhưng Đường Tô Hợp Tư quận chúa bị phụ mẫu sủng đến kiêu căng lại ngây thơ, với cả tuổi còn nhỏ, ngày thường ý mình là nữ nhi mà Khả Hãn Đột Quyết sủng ái nhất, muốn có trăng người khác không dám đưa sao, chỉ cần nàng muốn thứ gì, dù là ngựa trắng xinh đẹp nhất hay là minh châu đá quý quý giá nhất, không có gì nàng không chiếm được.

Hơn nữa tuy nói Tiêu Linh không tệ, suy cho cùng tuổi đã lớn, nhi lang như thế làm nam sủng của nàng ta rất ủy khuất.

Nàng chớp đôi mắt to hai cái, đứng lên nâng ly chúc: "Đường Tô Hợp Tư xin lấy ly này chúc Tiêu tướng quân thanh xuân vĩnh trú*."

(Ji: *Trẻ mãi không già)

Tùy Tuy dường như không nghe được ám chỉ của nàng ta, mỉm cười tiếp nhận, nói với Khả Hãn Đột Quyết: "Nếu ta nhớ không lầm, "Đường Tô Hợp Tư" có nghĩa là trân bảo nhỉ?"

Khả Hãn Đột Quyết nói: "Tiêu tướng quân uyên bác."

Tùy Tuy gật đầu: "Tiểu quận chúa hồn nhiên ngây thơ, quả thật là bảo vật của thảo nguyên."

Khả Hãn sao mà nghe không ra ý tứ của nàng, vội đưa mắt ra hiệu với nữ nhi, lệnh nàng ta đừng lố m4ng. Hiện tại người đang ở

dưới hiên thấp*, nói mỹ miều là "Kết minh", thật ra là bọn họ đang đầu hàng.

(Ji: *Ý chỉ đứng dưới mái hiên thấp phải cúi đầu tuân theo)

Đường Tô Hợp Tư lại không lĩnh hội được ý tứ của phụ thân, thềm nghĩ Tiêu Linh này cũng không mấy đáng sợ như lời đồn, bèn nâng ly với Hoàn Huyền, dùng tiếng Hán kém cỏi nói: "Ly này chúc Lộc tướng quân phúc trạch vĩnh duyên."

Tâm tư Hoàn Huyền vẫn luôn ở trên người Tùy Tùy, đến khi vừa rồi nàng ta nâng ly chúc Tùy Tùy, hẳn mới chú ý tới trên tiệc có một người như vậy.

Một thiếu nữ hơn 15 tuổi chúc một nữ tử đã hơn 20 tuổi thanh xuân vĩnh trú, chỉ cần không ngốc cũng biết là có ý tứ gì.

Ánh mắt hẳn như lưỡi đao lướt qua khuôn mặt kiều mỹ của thiếu nữ, đang nghĩ làm sao không mất thể diện mà âm dương quái khí hai câu, Tùy Tùy lại giành trước cười nói: "Từu lượng của Lộc tướng quân kém, ly này để ta giúp chàng ấy uống."

Nói rồi duỗi tay cầm lấy ly rượu trước mặt hẳn uống một hơi cạn sạch.

Tiểu quận chúa bất mãn trở về bên người phụ thân ngồi xuống, đến khi yến hội kết thúc cũng không gây rắc rối nữa.

Chương 129: Phiên ngoại 7

Tải ebook: dtv-ebook.com

háng bảy Trường An oi bức khó chịu, máng thoát nước hai bên đường ruồi muỗi thành đàn, Nguyễn Nguyệt Vi ngồi trên xe ngựa, tựa như ngồi trong một lồng hấp ló, nhưng nàng không dám vén màn xe lên hít thở một hơi.

Đây là đường lớn Thừa Thiên Môn, gần đó đều là phủ trạch của quyền quý, ai biết được sẽ gặp phải cố nhân nào hay không, hiện tại nàng sợ nhất chính là gặp phải người quen biết trước kia.

Nguyễn Nguyệt Vi buồn bực trong lòng, giơ khăn lên che mũi miệng: "Trường An vừa đến ngày hè liền hôi đến nức trời, thật sự không phải nơi cho người ở."

Sơ Trúc dùng quạt lựa quạt cho nàng như có như không, cổ tay mềm oặt: "Cũng may nương tử sắp đến Lạc Dương, không cần chịu đựng mùi hôi thối ở Trường An nữa."

Nguyễn Nguyệt Vi cơ hồ không cảm thấy một luồng gió nào, nhưng không tiện nói nhiều, hiện giờ nàng đã không còn là Thái Tử Phi cao cao tại thượng, tỳ nữ bên người nàng cũng công dã tràng, trong lòng có oán khí, hầu hạ nàng cũng không tận tâm bằng ngày xưa.

Đổi thành ngày thường nàng nhất định sẽ nổi giận, nhưng hôm nay bọn họ xuôi nam về Lạc Dương, mọi chuyện trên đường đi đều phải dựa vào hai tỳ nữ lo liệu, nổi nóng lên thì khổ vẫn là bản thân nàng.

Vốn cái gọi là đường dài mới biết sức ngựa, lần này xem như thấy rõ bộ mặt thật của mấy nô tỳ này. Nguyễn Nguyệt Vi thầm nghĩ, chờ nàng tới Lạc Dương, nhất định phải tống cổ hai nô tỳ nâng cao

đạp thấp này đến thôn trang, chọn hai người thật thà trung thành khác.

Xe ngựa theo đường lớn Thừa Thiên Môn từ tây hướng về đông, ra khỏi Thông Hóa môn, cuối cùng nàng không kiềm được xúc màn xe lên nhìn về sau, thành lâu càng lúc càng nhỏ, dần dần biến mất trong lớp bụi nóng hổi.

Nước mắt Nguyễn Nguyệt Vi tràn đầy mặt, trên mặt Sơ Trúc hiện lên tia mắt kiên nhẫn, có lệ nói: "Nương tử đừng thương tâm, Lạc Dương và Trường An gần như thế, cũng không phải không trở về, với cả không phải phu nhân đã nói sao, bà ấy rảnh rồi sẽ đến Lạc Dương thăm người."

Nguyễn Nguyệt Vi lúc nhỏ lớn lên bên người Nguyễn Thái Hậu, tình cảm với phụ mẫu không bằng huynh đệ tỷ muội khác. Nếu nói đúng là không nỡ bỏ thân nhân, chi bằng nói là tự thương thân.

Đoạn thời gian sau khi Hoàn Dung mưu nghịch, tựa như một cơn ác mộng tối tăm dai dẳng với nàng, mới đầu nàng ngày đêm lo lắng sợ hãi, sợ mình bị liên lụy. Cũng may Hoàn Dung không tin nàng và mẫu gia của nàng, việc mưu nghịch không lộ ra với bọn họ nửa điểm, trái lại giúp bọn họ tránh được một kiếp.

Nhờ nàng chăm chỉ phụng dưỡng Thái Hậu, sau khi Hoàn Dung bị xử lý, Thái Hậu khai ân để nàng tiếp tục đến Phật viện bầu bạn với bà.

Tiếp đó là Tiên đế băng hà, Hoàn Huyền lên ngôi, nàng biết Thái Hậu có ý để nàng đổi một thân phận vào cung làm phi tần, để tránh khiến người chú ý thì phân vị tất nhiên không thể quá cao, cách mục tiêu mẫu nghi thiên hạ lúc trước của nàng khá xa, nhưng cũng tốt hơn cả đời làm bạn cùng thanh đăng cổ phật.

Hướng hồ đáy lòng nàng còn giữ hai phần hy vọng với Hoàn Huyền — — tuy nói lúc trước hẳn vì chuyện Triệu Thanh Huy mà giận chó đánh mèo với nàng, nhưng suy cho cùng Tiêu Linh vẫn sống tốt,

chuyện này có thể bỏ qua không đề cập tới. Bọn họ có tình bạn thuở thiếu thời, qua một thời gian hấn hết giận, nàng lại trở hết bản lĩnh ra, không sợ hấn không mềm lòng.

Nàng âm thầm tính toán xong cho mình, càng ân cần hầu hạ Thái Hậu, có thể nói là chu đáo tỉ mỉ.

Nhưng ai có thể nghĩ đến Hoàn Huyền vừa đăng cơ đã giam lỏng Thái Hậu, còn giết thái giám thân tín bên cạnh bà.

Lúc này Nguyễn Nguyệt Vi lại hối hận, muốn phủi sạch quan hệ với Thái Hậu đã không còn khả năng rồi, với cả trừ bỏ Thái Hậu nàng có thể dựa vào ai đây? Từ đây nàng chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý niệm tái tục tiền duyên với Hoàn Huyền, nhưng chỉ cần nàng còn ở hậu cung, vẫn có thể tìm được cơ hội gặp gỡ ngẫu nhiên.

Nàng quyết định muốn bình tĩnh mưu tính từ từ, nào biết Hoàn Huyền đăng cơ một tháng liền chết.

Nguyên nhân cái chết của hấn kỳ lạ, Nguyễn Nguyệt Vi không biết nội tình, nhưng nàng đoán mơ hồ có liên quan đến Thái Hậu. Bởi vì sau khi Thái Hậu bị giam lỏng, Hoàn Huyền không lộ mặt trên triều, sau đó không lâu liền truyền ra tin tức băng hà.

Từ ngày ấy Thái Hậu vẫn luôn đóng cửa không ra, cũng không gặp người, mấy lần nàng đến cầu kiến đều bị cung nhân chặn ngoài cửa.

Nàng thầm hỏi thăm, mới biết được sau khi Hoàn Huyền chết Thái Hậu liền điên điên khùng khùng, thời gian thanh tỉnh càng lúc càng ít, dù là lúc thanh tỉnh cũng không nói không rằng không gặp người.

Nàng vừa nghe trái tim liền lạnh một nửa, Thái Hậu tự lo còn không xong, nơi nào còn nghĩ đến tính toán cho nàng.

Nguyễn Nguyệt Vi cảm thấy mình như bị toàn thế gian quên lãng, Phật viện này giống như một phần mộ. Tuy rằng không lo cơm áo,

nhưng sao nàng cam tâm tuổi còn trẻ mà phải chôn vùi cả đời ở nơi này!

Lòng người đều như thế, lúc chuyện Hoàn Dung xảy ra nàng chỉ cầu giữ lại một cái mạng, bảo vệ được mạng rồi liền nghĩ tới sống tốt hơn.

Nàng bức bối trong lòng, dần tích tụ thành bệnh. Mùa đông vốn chính là thời điểm bệnh cũ của nàng dễ phát tác, lần này càng nặng hơn năm rồi. Nàng cố ý mượn cơ hội này xuất cung, càng ra vẻ gần đất xa trời. Lúc này Thái Hậu cuối cùng cũng có phản ứng, gọi nàng đến trước mặt hỏi: "Sang năm ta muốn đi hoàng lăng, con có tính toán gì không?"

Nguyễn Nguyệt Vi thế mới biết có thể ở lại Phật tự Hoàng gia thanh tu đã là vạn hạnh, thật sự theo Thái Hậu đến hoàng lăng mới là chôn vùi cả đời, hơn nữa hoàng lăng làm gì ăn ngon mặc đẹp được như trong cung.

Nàng cúi đầu trầm mặc không lên tiếng, chỉ cắn môi rơi lệ.

Lúc này Thái Hậu thanh tỉnh, vừa nhìn liền biết tâm tư của nàng: "Cuộc sống ở Hoàng lăng kham khổ, con không muốn đi cũng không thể trách, vậy gọi người nhà đón con về đi."

Nguyễn Nguyệt Vi không phải không nghĩ tới chuyện về nhà, nhưng năm đó lúc xuất cung nàng phong quang vô hạn, hiện giờ lại tay trắng, quả thực khác nhau một trời một vực. Hơn nữa tuy Nguyễn gia không liên quan án mưu nghịch, nhưng dù sao cũng là nhạc gia của phế Thái Tử, không thể nào hoàn toàn phủ sạch. Phụ thân Ninh Viễn Hầu của nàng từ Lại Bộ chuyển đến Thái Thường Tự, phẩm cấp không đổi, địa vị lại xuống dốc không phanh. Trong nhà vốn đang trông mong nàng dựa vào tình cũ leo lên Tân đế, hiện tại tan thành bọt nước, phế Thái Tử Phi như nàng hoàn toàn thành sự sỉ nhục của Ninh Viễn Hầu phủ.

Tình cảnh như vậy về nương nhờ mẫu gia, nghĩ cũng biết sẽ phải chịu bao nhiêu ghê lạnh, nhưng chuyện tới nước này nàng không còn đường đi, về nhà thế nào cũng tốt hơn đi hoàng lăng.

Trở về Nguyễn gia, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, từ tổ mẫu cho tới những thứ đệ thứ muội, ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng khinh thường và oán trách trong mắt lại không giấu được. Chỉ có mẫu thân Tô thị vì nàng suy nghĩ, nhưng một hậu trách phụ nhân như bà cũng bất lực. Ninh Viễn Hầu phủ xuống dốc đã lâu, dựa vào Nguyễn Nguyệt Vi gả vào Đông Cung giữ được một hơi, nào biết Thái Tử Phi này chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, hiện giờ tình hình trong phủ còn không bằng lúc trước.

Lúc Nguyễn Nguyệt Vi phong quang trong nhà không thiếu lợi ích, trên dưới toàn gia đều ăn xài phung phí. Hiện giờ từ giàu về nghèo khó, trong phủ càng không ổn, các nam nhân Nguyễn gia càng tỏ ra sĩ diện giả vờ giàu có, qua qua lại lại, cuối cùng tới nông nỗi phải trộm bán ruộng đất cửa hàng lấy tiền, đến cả của hồi môn của Tô thị cũng lén lấy ra để trợ cấp Ninh Viễn Hầu.

Trong nhà túng quẫn, tất nhiên không thể lãng phí tiền tài trên người kẻ vô dụng như Nguyễn Nguyệt Vi, lúc chưa xuất các thứ gì trong nhà cũng cho nàng, hiện giờ chi phí ăn mặc của nàng lại không bằng một thứ nữ.

Nguyễn Nguyệt Vi vừa tức vừa hận lại bất lực, chỉ có thể suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, ảo tưởng đột nhiên xuất hiện chuyển biến, để nàng nở mày nở mặt — — nàng là mệnh phượng hoàng trong miệng vàng lời ngọc của lão quốc sư, không quan tâm người khác nói gì, đáy lòng nàng tin tưởng điều này không nghi ngờ.

Nhưng nàng không đợi tới chuyển biến, lại chờ được tai họa Nguyễn gia tới trước: Có ngục sử buộc tội Ninh Viễn Hầu phủ năm đó huỷ bỏ hôn ước, trước là bức tử thứ nữ, lấy việc công làm việc tư; sau là lạm dụng chức quyền động tay động chân ở việc đánh giá

thành tích, mà vị ngự sử kia chính là vị hôn phu Ngự Khải Chính của Nguyễn Thất nương.

Lúc trước bọn họ hoàn toàn không để kẻ hàn môn này vào mắt, lúc tổng cổ hấn đến Lĩnh Nam cho rằng cả đời hấn không có cơ hội xoay người. Ai ngờ hấn lại lặng yên không một tiếng động leo lên Tiết Độ sứ tân nhiệm của Hoài Tây, vào phủ làm phụ tá, sau mấy năm được Tiết Độ sứ Hoài Tây tiến cử vào triều, vừa trở về đã vào Ngự Sử Đài, không đến nửa năm lại được Ngự Sử đại phu Thôi phò mã tán thưởng thăng thành Ngự Sử hầu trong điện.

Sau khi Ngự Khải Chính lên chức chuyện đầu tiên làm chính là buộc tội Ninh Viễn Hầu.

Ninh Viễn Hầu sợ tới mức chết đi sống lại, lúc này mất chức là việc nhỏ, nếu bị nhắc lại chuyện xưa dính líu đến án mưu nghịch của phế Thái Tử, sợ là cái đầu sắp chuyển nhà.

Ông không tránh được phải bôn ba khắp nơi khẩn cầu, hối lộ, tiền tài vàng bạc chảy ra ngoài như nước, tiêu tán hết hơn phân nửa gia tài, cuối cùng đổi lấy một kết quả cách chức hàng tước. Người thì không sao, nhưng nguyên khí trong phủ tổn hại lớn, tới mức nghèo rớt mồng tơi.

Đúng lúc này, chuyển cơ mà Nguyễn Nguyệt Vi vẫn luôn chờ đợi lại xuất hiện — — cô mẫu nàng từ Lạc Dương cho người dưới què tới cầu hôn.

Từ đầu tất nhiên Nguyễn Nguyệt Vi không vui, lúc Triệu Thanh Huy hoàn hảo còn không xứng với nàng, hiện giờ thiếu một bàn tay, còn làm loại chuyện dơ bẩn ở Dương Châu, nàng vừa nghĩ tới đã buồn nôn, làm gì chịu làm phụ phụ với hấn chứ.

Chương 130: Phiên ngoại 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nguyễn Nguyệt Vi gật đầu, người hầu cũ của Triệu gia mang đáp án hài lòng trở về Lạc Dương, không lâu sau, Nguyễn phu nhân liền cho người đưa sính lễ đã hứa hẹn tới, dù tiền tài không nhiều như trong thế tộc Trường An. Số tiền này đã giải quyết nhu cầu cấp bách của toàn gia, Nguyễn Nguyệt Vi cũng cảm thấy trấn an, tuy rằng tiền tài không thể bù được hôn sự không như ý này, nhưng suy cho cùng cũng chứng minh được thành tâm của Triệu Thanh Huy và giá trị con người nàng.

Vì hai nhà trước sau xảy ra chuyện, Nguyễn Nguyệt Vi lại là nhị hôn, hai nhà đều tán thành giản lược hết thảy, để hai đứa nhỏ mau chóng thành hôn. Hôn kỳ định vào cuối tháng 7, người đón dâu Triệu gia cuối tháng sáu đã đến, tân lang vốn nên đích thân tới lại không tới, người tới đón dâu chính là một tộc huynh xuất thân từ chi thứ Triệu thị.

Người Nguyễn gia trong lòng có chút không vui, nhưng người Triệu gia giải thích sau khi Triệu Thanh Huy vào mùa hè có chút không khỏe, còn tặng mấy rương lụa là gấm vóc và đồ trang sức khác "thêm trang" cho tân nương, Nguyễn gia cũng không so đo, Triệu Thanh Huy luôn suy nhược, với lại lúc trước xảy ra chuyện như vậy, hẳn không muốn gặp người, không muốn tới Trường An cũng là chuyện bình thường.

Đừng nói tới thập lý hồng trang, Nguyễn Nguyệt Vi phủ thêm hi phục liền lên xe ngựa, đội ngũ đưa thân thừa thốt, trừ bỏ huynh trưởng của nàng chỉ có một đội nô bộc.

Nguyễn Nguyệt Vi ngồi trên xe ngựa, nhớ lại lần đầu tiên xuất giá cờ liền ngợp trời, trống nhạc vang dội, toàn Trường An tranh nhau xem đại lễ, lại cảm thấy như đã cách mấy đời. So sánh hai bên càng

thấy chán nản thế lương, nhưng nàng sợ hơn chính là bị người quen nhận ra, chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng nàng.

Theo xe ngựa ra khỏi Trường An, nàng dần bình tĩnh trở lại, thậm chí có chút mong mỏi cuộc sống ở Lạc Dương.

Đông Đô không nhiều quan lại như Trường An, tước vị Vĩnh An bá này của Triệu Thanh Huy ở Trường An không tính là gì, nhưng ở Lạc Dương lại xem là nổi bật. Cao môn quyền quý Lạc Dương không nhiều, lại có rất nhiều danh thương phú giả, những người này không thiếu tiền, thích nịnh bợ thế tộc để thiếp vàng lên mặt mình, cũng khó trách sau khi cô mẫu nàng chuyển nhà tới Lạc Dương tiêu xài xa hoa không ít. Nghe nói Triệu gia ở thị phường Lạc Dương có tới mười cửa hàng lớn, ngoại ô còn có mấy điền trang. Sau này nàng là Vĩnh An bá phu nhân, cô mẫu lớn tuổi, Triệu Thanh Huy là kẻ tàn phế, chờ nàng sinh hạ hài tử, bá phủ còn không phải do nàng làm chủ sao?

Nguyễn Nguyệt Vi nghĩ ngợi, càng cảm thấy gả đến Lạc Dương có rất nhiều chỗ tốt, tốt hơn ở lại Trường An rất nhiều, còn Triệu Thanh Huy tàn tật, nhịn một chút là xong, hấn từ nhỏ thân thể ốm yếu, không chắc sống được mấy năm.

Trường An đến Lạc Dương tám trăm dặm, trên đường Nguyễn Nguyệt Vi nhiễm phong hàn một lần, lại thêm bệnh cũ tái phát, muốn nghỉ ngơi mấy ngày ở khách điểm bên đường núi rồi đi tiếp, nhưng tộc huynh Triệu gia đón dâu kia ba lần bốn lượt thúc giục, tựa hồ có việc gì gấp, nàng đành phải vác thân thể bệnh tật tiếp tục lên đường, cuối cùng đuổi kịp trung tuần tháng 7 đã tới được thành Lạc Dương.

Thành Lạc Dương nhỏ hơn Trường An một chút, nhưng phần hoa giàu có không thua Trường An. Phủ Vĩnh An bá tọa lạc ở thành bắc, nhà gần đó không phú cũng quý, có rất nhiều viên trạch của quyền quý Trường An xây ở Lạc Dương.

Triệu phủ hàng tước, môn hộ không cao lớn bằng Công phủ lúc trước, nhưng viên trạch lại rộng hơn Công phủ, trông hành lang uốn

khúc, lầu gác ngay ngắn, tột tít như mây, hoàn toàn giống thế gia đại tộc, Nguyễn Nguyệt Vi lại thầm hài lòng mấy phần.

Xe ngựa dừng lại, Sơ Trúc đỡ Nguyễn Nguyệt Vi xuống xe, hạ nhân Triệu gia đã chuẩn bị túi xong.

Nguyễn Nguyệt Vi bị hạ nhân Triệu gia vây quanh tiến vào chính viện, cô mẫu nàng Nguyễn phu nhân ra nghênh đón, nở nụ cười thân thiết, nắm lấy tay nàng nói: "Cuối cùng mong được Tam nương tới, Huy Nhi ngày nào cũng nhắc con mãi, nếu con không tới, lỗi tai cô mẫu chỉ sợ sắp rách rồi."

Chút thấp thòm và nghi ngờ của Nguyễn Nguyệt Vi lúc trước tức khắc tan thành mây khói — — xem ra Triệu Thanh Huy không nói ngọn nguồn chuyện lúc trước cho mẫu thân.

Nàng hơi cúi đầu xuống, trên mặt đỏ ửng, thẹn thùng nói: "Cô mẫu lại cười Tam nương."

Nguyễn phu nhân kéo tay nàng nói: "Ta mang con đi gặp trưởng bối."

Nguyễn Nguyệt Vi cả kinh, Nguyễn phu nhân nói: "Đừng sợ, đều là thân cố của Triệu gia chúng ta, bọn họ nghe nói Huy Nhi định ra hôn sự, đều gấp gáp muốn đến gặp tân nương."

Trong lòng Nguyễn Nguyệt Vi khó tránh khỏi có chút không thoải mái, mấy người gọi là "Trưởng bối" tám phần là chi thứ của Triệu gia, giống như tộc huynh đón dâu kia, đổi thành lúc trước nàng thậm chí lườm nhìn mấy người này một cái, hiện giờ lại phải tươi cười đón chào với bọn họ.

Nhưng nàng không thể biểu hiện vẻ không vui, đi vào chính đường với nụ cười khéo léo trên mặt.

Ngoài dự đoán của nàng, bên trong trừ bỏ nữ quyến chi thứ Triệu gia, còn có mấy phụ nhân khắp người lựa gấm châu ngọc không giấu

nổi sự thấp hèn, vừa nhìn biểu tình cử chỉ liền biết đẳng cấp thấp hơn cả chi thứ của Triệu gia.

Mặt nàng tức khắc có chút co rút, trướng đến đỏ bừng, từ thẹn thùng biến thành phẫn nộ. Nguyễn phu nhân dường như không cảm thấy, điềm nhiên giới thiệu với nàng, vị này chính là phu nhân nhà nào, vị kia là thiếu phu nhân nhà nào...

Theo cô mẫu giới thiệu từng người một, sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi càng ngày càng kém, thân phận những người này còn thấp hơn nàng nghĩ, lại có hơn phân nửa là nữ quyến của nhà thương nhân, hàng gạo, hàng vải, hàng da... Ở chung một phòng với mấy người này đã khiến toàn thân nàng không thoải mái, không ngờ đám người này gặp nàng cũng không chủ động rời ghế hành lễ, chỉ gật đầu khom người, dùng ánh mắt đánh giá nàng từ trên xuống, như thể nàng là một loại hàng hoá.

Một phụ nhân trung niên xiêm y quý giá cười nói: "Ban đầu ta thầm nói trong lòng, đệ nhất mỹ nhân Trường An không phải cũng là hai con mắt một cái miệng, lại có thể đẹp tới đâu. Gặp được chất nữ của Nguyễn phu nhân mới biết được thần tiên trên trời hạ phàm cũng chỉ như thế, mấy tức phụ kia của ta vốn dĩ trông vẫn đoan chính, so với nàng chỉ là nô tì nhóm lửa."

Lời này còn là khen bình thường, lập tức có một nữ tử trẻ tuổi mắt to mi dày miệng rộng tiếp lời: "Không nói có một tiền Thái Tử Phi như thiên tiên thứ hai cho bà cưới về nhà hay không, làm gì có ai hào phóng như Nguyễn phu nhân, lấy ra năm vạn kim hạ sính lễ."

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi không khỏi biến đổi, sắp nổi giận, lại đối diện với ánh mắt căm căo của cô mẫu, chỉ có thể cố kiềm lại, nước mắt đã ngập ngựa trong hốc mắt rồi.

Mọi người đều tựa như không nhìn thấy, ngược lại khen Nguyễn phu nhân hào phóng, Nguyễn phu nhân cười nói: "Thân là cô chất phân lẫn nhau gì chứ."

Phụ nhân ban đầu lập tức nói: "Quan trọng chính là thân càng thêm thân, tránh bớt giận dữ không đâu, không giống mấy đứa nhà ta, còn phải ra sức dạy dỗ."

Nguyễn phu nhân nói: "Thạch phu nhân giỏi giang bận rộn."

Mọi người hàn huyên một hồi, Thạch họ phụ nhân kia nói: "Tân tức phụ đi từ xa tới, chúng ta đừng ở đây cản trở vợ chồng son nhà người ta đoàn tụ."

Trên mặt Nguyễn Nguyệt Vi nóng hổi, tay chân lại lạnh lẽo, không nói lời nào.

Chờ người đi khỏi, nước mắt Nguyễn Nguyệt Vi tức khắc rơi xuống.

Nguyễn phu nhân chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái: "Cảm thấy ủy khuất? Cảm thấy vô cùng nhục nhã sao?"

Nguyễn Nguyệt Vi khó tin nhìn cô mẫu trước sau như hai người khác nhau, một câu hoàn chỉnh cũng không thể nói ra, môi run run: "Cô mẫu..."

Nguyễn phu nhân cười nhạt một tiếng: "Ta biết người chướng mắt những người này, nhưng người cần phải hiểu, xưa đâu bằng nay."

Ánh mắt bà thoáng qua kim phượng thoa trên tóc nàng, rồi rơi xuống váy lụa mới của nàng: "Hiện giờ thứ cài trên đầu mặc trên người người, mấy thứ từ đầu đến chân này, còn phải dựa vào những người mà người chướng mắt này."

Sắc mặt Nguyễn Nguyệt Vi trắng nhợt, nàng từng nghe nói một vài tin đồn, nói Nguyễn phu nhân hiện giờ ngoài mặt là mua điền trang mở cửa hàng buôn bán ở Lạc Dương, kỳ thật là dựa vào quan hệ trước kia của Triệu Tuấn để chấp nối giữa đại thương nhân và triều thần để kiếm lời ở giữa.

Nguyễn phu nhân nói tiếp: "Hơn nữa người chướng mắt người khác, cho rằng người khác thích người sao?"

Lúc này Nguyễn Nguyệt Vi cuối cùng từ kinh hoàng đã kích khôi phục một chút, khóc lóc nói: "Một bút không viết được hai chữ Nguyễn*, Tam nương là thân chất nữ của cô mẫu, bọn họ nhục nhã chất nữ như vậy, chẳng lẽ cô mẫu đẹp mặt sao?"

(Ji:*Ở đây ý chỉ sự thân thiết gần gũi của thân nhân)

Nguyễn phu nhân phì cười: "Lúc Triệu gia xảy ra chuyện cũng không thấy Thái Tử Phi và Nguyễn gia để ý tới nữ nhân xuất giá như ta. Mấy người bọn họ tuy là thương nhân, nhưng buôn bán là hàng hóa, ít nhất còn có một miếng cơm không đến mức buôn bán nhi nữ."

Mặt Nguyễn Nguyệt Vi trướng đến đỏ bừng, lúc này nàng mới hiểu lúc trước Triệu gia xảy ra chuyện, cô mẫu tới Đông Cung cầu nàng hỗ trợ, nàng bo bo giữ mình không ra tay tương trợ, hóa ra cô mẫu có nhiều oán hận, nàng nói: "Khi đó chất nữ cũng thân cô thế cô, mọi chuyện thân bất do kỷ. Nếu cô mẫu oán chất nữ và Nguyễn gia, vì sao lại phải thay biểu đệ xin cưới chất nữ làm thê?"

Nguyễn phu nhân cười lạnh: "Ai bảo Huy Nhi thích người, nếu không thì sao? Người cho rằng mình thật sự có giá năm vạn kim? Người cần nhớ rõ, ta lấy năm vạn kim mua người về, không phải vì người giá trị nhiều như vậy, mà là bởi vì ta sẵn sàng tốn chút tiền này mua vui vẻ cho Huy Nhi."

Nguyễn Nguyệt Vi như rơi vào động băng, nước mắt rơi xuống như đê vỡ.

Nguyễn phu nhân nói: "Người đừng khóc sụt mướt với ta, ta là cô mẫu của người, không muốn giày vò người, nhưng người cũng tự mình hiểu lấy, sau này người và những phu nhân nương tử kia lui tới lại ra vẻ mặt nặng mày nhẹ giống như hôm nay, mất mối làm ăn trong nhà, người cũng đừng trách ta không niệm thân tình."

Nguyễn Nguyệt Vi vẫn khóc không ngừng, Nguyễn phu nhân nhú mày, nói với tỳ nữ: "Đẫn nương tử về hậu viện tắm gội rửa mặt chải đầu, rồi đưa đến viện của tiểu lang quân đi."

Nguyễn Nguyệt Vi như rơi xuống động băng, đến khóc cũng quên.

Nguyễn phu nhân đoán được tâm tư của nàng, chế giễu: "Chẳng lẽ ngươi còn muốn báỉ đường lần nữa?"

Dứt lời cũng không nhìn mặt nàng, mắt kiên nhẫn phát tay: "Đi đi, thức thời một chút hầu hạ Huy Nhi thật tốt, hiện giờ ngươi chỉ có chút tác dụng này."

Khi Nguyễn Nguyệt Vi ra khỏi chính viện toàn thân chết lặng, rõ ràng là tháng bảy nắng nóng rạo rục, nàng lại cảm thấy lạnh đến tận xương tủy, nhưng trong lòng nàng còn giữ một tia hy vọng cuối cùng. Tuy cô mẫu oán nàng, nhưng ít ra Triệu Thanh Huy vẫn luôn một lòng một dạ với nàng, Nguyễn phu nhân yêu thương nhi tử độc nhất này như tròng mắt, chỉ cần nắm được Triệu Thanh Huy trong tay, lão phụ này không đáng sợ hãi.

Nàng vực lại tinh thần tắm gội thay xiêm y, thoa một lớp son phấn mỏng, ăn diện đến thanh lệ tuyệt tục, tựa như một đóa hoa sen mới nở — — nàng nhớ Triệu Thanh Huy thích nhất dáng vẻ này của nàng.

Chương 131: Ngoại truyện 9

Tài ebook: dtv-ebook.com

Mùa xuân tháng ba, trong ngoài thành Ngụy Bác xanh ngát rợp trời, trong hậu viện phủ Tiết Độ sứ rừng hạnh hoa lê tựa mây.

Dưới tán cây hạnh lớn nhất trong viện đặt một bàn cờ điêu khắc từ đá, bên cạnh hai tay của một tiểu nữ hài bốn năm tuổi đặt hai hộp cờ, chỉ thấy cô bé dùng tay trái béo múp cầm một quân đen từ hộp cờ bên trái, bắt chước tư thế gỡ quân lên bàn cờ, tiếp theo lại dùng tay phải cầm quân trắng, nhón chân, cả người gần như nhào lên bàn cờ, lúc này mới đặt quân cờ tới góc đối diện.

Một nam hài chóp mũi hơi vênh lên, kháu khỉnh bụ bẫm ngồi xồm một bên, tay chống cằm nhìn một lúc, ngáp một cái: "Tiêu Lộ, này có gì vui chứ, chúng ta đến thao trường cưỡi ngựa đi. Vào sinh thần của ta, phụ thân đã tặng ta một con tiểu bạch mã, oai lắm đó..."

Tiểu nữ hài tên Tiêu Lộ kia nâng mí mắt lên, liếc mắt nhìn cậu: "Không đi."

Cô bé có một đôi mắt nhưhắc diệu thạch, đen đến gần như không nhìn ra đồng tử, nổi bật giữa tròng mắt trắng hơi pha xanh, sạch sẽ lạnh lẽo giống hồ nước cuối thu, toàn thân cũng lạnh lùng, từ đầu đến chân không nhiễm chút bụi trần, đến cả móng tay cũng cắt sạch sẽ, hoàn toàn khác đám tiểu hài tử trong phủ Tiết Độ sứ cả ngày múa đao chơi côn, chơi bùn cười ngậy ngốc kia.

Nam hài nói: "Chúng ta đây so kiếm đi, phụ thân của ta bảo người làm một thanh thiết kiếm cho ta, uy phong hơn kiếm gỗ nhiều."

Tiêu Lộ chóp hàng mi dài như cây quạt nhỏ một chút, hàng mi thanh tú hơi chau lại: "Ta muốn học đánh cờ."

Tiểu nam hài gã cái ót, thờ dài như người lớn: "Không phải chơi cờ thì là đọc sách, có gì vui chớ."

Tiêu Lộc nâng mắt lên, sắc bén nói: "Huynh không biết chơi cờ cũng không biết chữ, sao mà biết được không vui?"

Đoạn Đại Lang ngẩn người, ngay sau đó tốt tính nói: "Vậy muội dạy ta được không?"

Tiêu Lộc chần chờ một lát, lắc đầu: "Bỏ đi." Đoạn Đại Lang quá ngốc, so với tốn sức dạy huynh ấy, còn không bằng tự chơi một mình.

Đoạn Đại Lang nói: "Dạy ta đi."

Tiêu Lộc nghĩ ngợi nói: "Ta ra một đề cho huynh, đáp được ta sẽ dạy huynh."

Đoạn Đại Lang chớp mắt: "Được, muội hỏi đi."

Tiêu Lộc nói: "Một chiếc lồng sắt nhốt thỏ và gà, năm cái đầu mười bốn cái chân, tổng cộng có mấy con thỏ và mấy con gà?"

Đoạn Đại Lang há hốc mồm: "Từ từ, ta không nghe rõ, muội nói lại lần nữa..."

Tiêu Lộc kiên nhẫn nói lại một lần.

Đoạn Đại Lang gã cầm: "Gà và thỏ nhốt với nhau, gà không mổ thỏ sao?"

Tiêu Lộc: "..."

Đoạn Đại Lang lại nói: "Muội thích thỏ sao? Chúng ta đi bắt thỏ đi."

Tiêu Lộc không nhịn được muốn hỏi thẳng Đoạn Đại Lang một câu sao mà ngốc đến thế, bỗng nhiên nhớ tới lời Cao ma ma khuyên bảo — — thứ mà mỗi người am hiểu không giống nhau, không thể

bởi vì người khác không bằng con trên một phương diện liền xúc phạm người ta, bèn vờ mỉm cười lễ phép: "... Đoạn đại ca, huynh tự đi đi."

Dứt lời lại cúi đầu tiếp tục học đánh cờ.

Hiện tại trong đầu Đoạn Đại Lang đều là bắt thỏ: "Vậy ta đi đây, ta sẽ bắt con thỏ đẹp nhất trên thế gian này tặng cho muội."

Tiêu Lộc thầm nghĩ làm sao huynh biết con thỏ đẹp nhất trên thế gian này ở Ngụy Bác, nhưng hôm qua Cao ma ma đã nói, không nên bắt lỗi người khác, vì thế cô bé gật đầu: "Cảm ơn Đoạn đại ca."

Trong đình hóng gió cách đó không xa, Tùy Tùy lười biếng dựa vào vai Hoàn Huyền, nheo mắt nhìn hai thân ảnh nhỏ dưới cây hạnh, lo âu nói: "Đứa nhỏ này sao cứ chơi một mình, cũng không thích hoạt động, cả ngày không phải học đánh cờ thì là đọc sách..."

Nàng dừng một chút, liếc sang Hoàn Huyền: "Có phải học theo chàng không?"

Hoàn Huyền không chút do dự phui sạch liên can: "Nàng đừng vu oan ta, nàng đã quên khi đó ta và nàng chơi rất vui à."

Tùy Tùy nói: "Cũng phải." Mặc dù đào cung điện dưới lòng đất cho chim non cũng coi như không quá bất thường.

Nàng vừa nói vừa gác chân lên đầu gối nam nhân: "Sáng nay luyện hơi quá, chân có chút nhức."

Hoàn Huyền tự nhiên giúp nàng xoa bóp, lực độ vừa phải không nặng không nhẹ.

"Đừng lo lắng," hấn vừa bóp vừa nói, "Tiểu Lộc của chúng ta thông minh từ sớm, không chơi cùng hài tử khác cũng bình thường."

Tùy Tuy thở dài: "Ngày đó ta hỏi nó bằng hữu tốt nhất là ai, nó nói là Cao ma ma..."

Hoàn Huyền không nhịn được cong khóe miệng: "Dù sao cũng là một tay ma ma nuôi nó lớn."

Tùy Tuy nói: "Nó nói chuyện với chúng ta đâu được mấy câu, chỉ có khi ở cạnh Cao ma ma nói hoài cũng không hết."

Nàng dừng một chút nói: "Tết đến chúng ta về Trường An một chuyến thế nào?"

Hoàn Huyền ngừng tay lại: "Sao bỗng nhiên nghĩ đến muốn về Trường An?"

Tùy Tuy nói; "Lần trước Hoàng tử gửi thư nhắc tới việc này, nhân lúc mấy năm nay biên quan không có chuyện gì, trở về thăm một chút cũng được."

Đột Quyết xưng thần, Thổ Phiên nội loạn, Hề và Khiết Đan không đáng nhắc tới, sau khi quân Hà Sóc đánh xong Đột Quyết lại bình phản loạn một lần ở Bột Hải, đến nay 4-5 năm biên quan không có chuyện gì, chờ một bộ lạc nào quật khởi lần nữa, ít nhất cũng phải qua mấy năm.

Tùy Tuy nhìn nữ nhi, ánh mắt nhu hòa: "Tiểu Lộc vẫn chưa thấy quê hương của phụ thân nó, hơn nữa Cao ma ma tuổi lớn, ngoài miệng bà không nói, nhưng trong lòng vẫn muốn về cố thổ, Cao Mại và bọn Quan Lục đúng lúc cũng trở về thăm hỏi thân thích."

Nàng nói rất hứng thú, ngời thẳng lên: "Chúng ta xuất phát cuối tháng bảy, đi chơi khắp nẻo đường, đến Trường An ăn Tết, sau Thượng Nguyên sẽ khởi hành hồi Hà Sóc, thế nào?"

Hoàn Huyền nói: "Chúng ta cùng nhau rời đi gần nửa năm sẽ không sao chứ?"

Tùy Tuy nói: "Có Bắc..."

Thoáng nhìn sắc mặt nam nhân, nàng vội vàng sửa lời: "Có Đoạn Tư Mã và Diệp tướng quân tọa trấn không cần phải lo lắng."

Sắc mặt Hoàn Huyền khá hơn, mở miệng vẫn là chua lèm: "Cũng may có Đoạn Tư Mã thay Đại tướng quân phân ưu."

Tùy Tuy phì cười thành tiếng: "Đoạn Tư Mã cũng có ba hài tử rồi, chàng còn bắt chẹt chút chuyện lúc còn nhỏ à."

Hoàn Huyền ôm nàng sát vào: "Ta ghét hẳn có thể được lớn lên cùng nàng."

Tùy Tuy cười như không cười nhìn hẳn: "Cũng không phải không có ai làm thanh mai trúc mã với chàng."

Lúc này Hoàn Huyền mới phát hiện mình đang tự vác đá nện vào chân mình.

Tùy Tuy nheo mắt: "Nghe nói hoa hải đường ở Bạch Long tự thành Nam nở rất đẹp, không bằng chúng ta đi ngắm hoa?"

Hoàn Huyền nói: "Ta biết sai rồi, cầu Đại tướng quân cho ta một cơ hội lấy công chuộc tội."

Nói rồi giúp nàng bóp vai.

Tùy Tuy thoải mái hừ một tiếng: "Lười so đo với chàng."

Nàng lấy một bức thư từ trong tay áo ra, thu hồi ghen tuông nửa thật nửa giả, thần sắc trở nên nghiêm túc: "Hôm nay Lạc Dương đưa tin tức tới, chàng tự quyết định muốn nhúng tay hay không."

Hoàn Huyền nhận lấy nhanh chóng nhìn lướt qua, trả lại giấy gấp về nguyên dạng cho nàng, hờ hững nói: "Không liên quan tới ta."

Tùy Tuy có chút kinh ngạc, nàng biết Hoàn Huyền nhìn lạnh lùng, kỳ thật không phải là kẻ tuyệt tình. Lúc trước Thu Tiển Nguyễn Nguyệt Vi gặp nạn, hắn không ngần ngại đi cứu, hiện giờ Triệu gia phạm tội, bị tước chức vị, tịch thu gia sản, người vào đại lao, vẫn chưa biết sẽ xử lý thế nào, nếu xử trí công bằng thì Nguyễn Nguyệt Vi hơn phân nửa phải theo nhà chồng đi lưu đày, theo lý mà nói hắn không nên khoanh tay đứng nhìn mới phải.

Nàng nhướn mày: "Có phải có chuyện mà ta không biết hay không?"

Hoàn Huyền không nói mấy chuyện này với nàng, chẳng qua là vì không muốn chủ động nhắc tới chuyện của Nguyễn Nguyệt Vi. Lúc này nếu đã hỏi tới, hắn cũng nói thẳng: "Chuyện lúc trước Triệu Thanh Huy lập mưu hại nàng, nàng ta cũng biết, còn thấy vậy vui mừng. Nàng ta rơi vào kết cục gì cũng là tự chuốc lấy, ta sẽ không quản nữa."

Lúc này Tùy Tuy mới bừng tỉnh đại ngộ, trước đó nàng cũng từng hoài nghi, khi Hoàn Huyền xuống tay với Triệu gia vừa nhanh vừa chuẩn, vì sao lại cố tình để lại tính mạng và tước vị cho Triệu Thanh Huy, sau đó chuyện Nguyễn Nguyệt Vi gả cho Triệu Thanh Huy nàng cũng thấy mọi chuyện quá trùng hợp. Hiện tại mới biết được hết thay điều này không phải là trùng hợp, từ lúc bắt đầu chính là bẫy mà Hoàn Huyền đã bố trí xong.

Hoàn Huyền thấy nàng trầm ngâm, liền biết nàng đã nhận ra ngọn ngành.

"Cảm thấy ta quá độc ác?" Hoàn Huyền nói.

Tùy Tuy nhướn mày, quở trách: "Chàng là người thế nào chẳng lẽ ta không biết sao?"

Nàng đứng lên hôn trên trán hắn một cái: "Yên tâm, ta cũng không phải người tốt gì."

Hoàn Huyền trong lòng ấm áp: "Ai nói nàng không phải người tốt."

Tùy Tuy cười nói: "Ta là Dạ Xoa bà đấy."

Mặt Hoàn Huyền trầm xuống: "Không cho nàng nói mình như vậy."

Tùy Tuy nói: "Ta cũng đâu thêm để ý."

Hoàn Huyền kéo nàng vào ngực, chống trán lên trán của nàng: "Ta để ý."

Tùy Tuy nói: "Dạ Xoa bà cũng không có gì không tốt."

Hoàn Huyền nâng cằm nàng lên: "Trên thế gian nào có Dạ Xoa bà đẹp thế này."

Tùy Tuy nói: "Trên thế gian có Dạ Xoa công tuấn tú thế này đương nhiên cũng có Dạ Xoa bà xinh đẹp chứ."

Hoàn Huyền nghiêng mặt đang định hôn xuống, dư quang khóe mắt Tùy Tuy thoáng nhìn nữ nhi dưới tán cây, vội đẩy hẳn ra: "Không đứng đắn, Tiểu Dạ Xoa đang nhìn chúng ta kìa."

Tiêu Lộ nhìn phụ mẫu thân mật không hiếm lạ chút nào, dù sao từ lúc cô bé có ký ức tới nay hai người luôn có hành vi thế này, cô bé cúi đầu, tiếp tục suy xét nước cờ làm khó mình trong kỳ phổ này.

Hoàn Huyền nói: "Nó chơi một mình nửa ngày rồi, chúng ta đến xem thử đi."

Hai người đứng dậy đi về phía cây hạnh.